Stephen King_Kara Kule 7 Kule
ALTIN KİTAPLAR

Herkes bir yana dağıldığı halde Roland'ın ka-tef'i henüz bir bütün halindedir. Susannahla (19W yazında). Dixie Pig' rı Feclic doğum odasına -aslında burası bir dehşetler odasıdır.
Jake ve Peder Callahan, Oy ne birlikle ellerinde silahlarla Lexington Caddesi ile Altmış Birinci Sokak'ın köşesindeki restorana dalarlar. Düşmanlarının sayısını ve ne denli tehlikeli olduklarını bilmemektedirler.
Bu arada Roland ve Eddie 1977'deMaine'de, John Cullum ile gaipten gelenlerin bölgesi olan Turtleback Yolu'nu aramaktadırlar. Ümitsizce diğerlerinin, özellikle Susannah' nın yanına ulaşmak istemektedirler. Ama sonunda yalnızca geçiş yapmak istedikleri dünyanın önemli olduğunu fark ederler.
Böylece, roman tıpkı Stephen King'in hayal dünyasının en üst sınırına acılan bir kapı gibi açılır. Bunca yol kat edip buraya geldiniz. Belki arkanızdan bir kapının çarparak kapandığını duyacaksınız. Kara Kule" ye hoş geldiniz.

ALTIN KİTAPLAR
KİTABIN ORİJİNAL ADI
THE DARK TOWER VII THE DARK TOWER

KAPAK SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
BASIM/ HAZİRAN 2005 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul

ISBN 975 - 21 - 0579 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12 0.212.520 62 46/513 65 18
Faks: 0.212.526 00 11

İLLÜSTRASYON
MICHAEL WHELAN

http://www.altinkitaplar.coin.tr
info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKUAĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS

TEPKİ
MEDYUM

SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYA Tl EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK8

Kara Kule Serisi
KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA 'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

Usta yazar Stephen KIng'in epik serisinin son kitabı, "gerilim ve duygusallığın hipnotize edici bir karışımı... iblisler, canavarlar, kıl payı kaçışlar ve büyülü boyut kapılarının olaylarla dolu, iç içe geçmiş öyküsü." (New York Times Kitap İncelemesi)
Stephen King'in efsanevi kariyerinin büyük bir merakla beklenen kitabı, Kara Kule VII: Kara Kule -çok satan kitaplar yazarının epik serisinin-otuz üç yıl önce Silahşor ile başlayan ve Donald M. Grant'in 1981'de bu ilk kitabı sınırlı sayıda basmasından sonra milyonlarca ateşli hayran kazanan hikâyenin son bölümü.
Serinin bu kitabında "ilerlemiş" bir dünyadaki son silahşor olan Roland Deschain'in yolculuğu sona eriyor. Serinin ilk kitabı gibi sonuncusu da ünlü fantezi ressamı Michael Whelan tarafından resimlendirildi. Kara Kule, Cal-la'ntn Kurtları'ma çok başarılı bir bestseller olmasını sağlayan, zafer ve kayıp bileşimiyle Roland'ın en büyük hedefi kuleye, tüm zamanların ve mekanların merkezine olan yolculuğunun son safhasını anlatıyor. Ama bu kez, Roland ve ka-tet'i New York'taki Dixie Pig'den Uç-Dünya'daki Algul Siento'ya giderken kayıplar kendi içlerinde yaşanıyor. Mia'nın bebesi Mord-red'den Kızıl Kral adıyla bilinen kötü güce kadar tüm düşmanları giderek daha büyük bir umutsuzluğa düşüyor. Arayışının son aşamasında Roland'ın bir yoldaşa, kuleye girebilmek için son bir anahtara daha ihtiyacı oluyor. Onu orada, kulenin tepesinde bekleyenler, hiç şüphesiz King'in sayısız hayranını şaşkınlığa düşürecek bir gizem. Stephen King'in eşi bulunmaz hikâye anlatım gücü ve fanteziye ilginin en üst düzeyde oluşuyla Kara Kule'nin piyasaya çıkması, yayıncılık dünyasında bu yılın en önemli olayı olacak.

Onu dinleyecek dikkatli bir kulak olmaksızın konuşan, dilsizdir.
Bu yüzden, Sadık Okuyucu, Kara Kule serisinin bu pn kitabı
sana ithaf edildi.
Uzun günler ve hoş geceler.
Duymamak mı? Oysa gürültü her yerdeydi!
Bir çanın sesi gibi. Giderek artarak yükseliyordu.
Kayıp serüvencilerin, yoldaşlarımın... İsimleri kulaklarımda... Ne kadar güçlü ve ne kadar cesur Ne kadar şanslı ama her biri yok oldu. Kayboldu, kayboldu! Bir dakika elem dolu yılların kara habercisi oldu.
Orada durdular, tepe eteklerinde sıralanıp
Sonumu görmek için buluşup bir başka resim için Yaşayan bir çerçeve! Alev perdesinin arasında Hepsini gördüm hepsini tanıdım. Ama yine de Korkusuzca götürdüm boruyu dudaklarıma Ve üfledim. "Childe Roland Kara Kule'ye geldi."
— Robert Browning
— "Childe Roland Kara Kule'ye Geldi"

Elimde altıpatlarla Doğdum, Son duruşumu
Bir silahın gerisinde yapacağım.
—Bad Company

Ne hale geldim? En yakın dostum Tanıdığım herkes Sonunda terk edip gidiyor Her şeye sahip olabilirdin Pislik imparatorluğum Seni yeneceğim Seni inciteceğim
-Trent Raznor

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KISIM
KÜÇÜK KIZIL KRAL
DAN-TETE

BİRİNCİ BÖLÜM CALLAHAN VE VAMPİRLER

1

Peder Don Callahan bir zamanlar, ismi Salem's Lot olan ve artık hiçbir haritada yer almayan bir kasabanın Katolik rahibiydi. Artık umur-sadığı yoktu. Gerçeklik gibi kavramlar onun için önemini yitirmişti.
Bu eski rahip şimdi elinde kâfir bir nesne, fildişinden oyulmuş bir kaplumbağa heykeli tutuyordu. Kaplumbağanın ağzında bir çentik, sırtında da soru işareti şeklinde bir çizik vardı ama bunlar dışında harikuladeydi.
Güzel ve güçlü. Gücü elinde elektrik akımı gibi hissediyordu.
"Ne kadar güzel," diye fısıldadı yanındaki çocuğa. "Bu Kaplumbağa Maturin mi? O, değil mi?"
Çocuk Jake Chambers'dı ve başlangıç noktası olan Manhattan'a tekrar dönmeden önce uzun süren bir tur atmıştı.
"Bilmiyorum," dedi. "Ona sköldpadda diyor. İşimize yarayabilir ama içerde bizi beklemekte olan adamları öldüremez."
Başını Dixie Pig'e doğru sallarken az önceki cümlesinde Susannah'yı mı Mia'yı mı kastettiğini merak etti. Bir zamanlar bunun önemli olmadığı, zira iki kadının sıkıca iç içe geçmiş olduğu söylenebilirdi. Ancak o an önemi olduğunu veya çok yakında olacağını düşündü.
"Yapacak mısın?" diye sordu Jake, pedere. Mücadele edecek misin? Savaşacak mısın? Öldürecek misin, anlamındaydı sorusu.
"Ah, evet," dedi Callahan sakince. Bilge gözlü, sırtı çizik fildişi kaplumbağayı, taşıdığı tabancanın yedek kurşunlarını koyduğu göğüs cebine attı ve orada olduğundan emin olmak için üstten şöyle bir yokladı. "Kurşunlar bitene dek ateş edeceğim. Onlar beni öldürmeden önce biterse... tabancanın kabzasıyla saldıracağım."
Duraksaması o kadar kısaydı ki Jake hissetmedi bile. Ama o duraksamada Beyaz, Peder Callahan ile konuştu. Arada birkaç yıllık inançsızlık dönemi, onu kavrama yeteneğinin önce azaldığı, sonra tamamen kaybolduğu zamanlar olmasına rağmen çok eskiden, hatta çocukluğundan beri tanıdığı bir güçtü. Artık o karanlık günler geride kalmıştı. Beyaz yine onunla birlikteydi ve Tanrı'ya teşekkürler, dedi.
Jake başını sallıyor, Callahan'm zar zor duyabildiği bir şey söylüyordu. Jake'in ne dediği önemli değildi. Diğer sesin, belki Tanrı demek için fazla yüce olan bir şeyin...
(Gan)
sesinin söylediği çok önemliydi.
Çocuk yola devam etmeli, dedi ses ona. Burada ne olursa olsun, olaylar nasıl gelişirse gelişsin çocuk ilerlemeli. Hikâyedeki rolün sona ermek üzere. Onunki daha sürecek.
Krom bir ayak üzerine yerleştirilmiş levhanın önünden geçtiler (ÖZEL BİR FAALİYET YÜZÜNDEN KAPALIYIZ). Jake'in özel arkadaşı Oy, dişleri sırıtırmış gibi gözler önüne serilmiş halde ikisinin arasında yürüyordu. Jake basamakların tepesine varınca Susannah-Mio'nun Calla Bryn Sturgis'den getirdiği saz keseye uzandı ve iki tabağı çıkardı-'Rizalar. Tabakları hafifçe birbirlerine vurdu, çıkan tok tınlama sesi üzerine başını salladı ve, "Seninkini görelim," dedi.
Callahan, Jake'in Calla New York'tan götürdüğü ve sonra tekrar geri getirdiği Ruger'ı havaya kaldırdı; hayat bir tekerlektir ve hepimiz teşekkürler deriz. Peder, Ruger'ın namlusunu düelloya hazırlanan biri gibi bir anlığına sağ yanağının önünde tuttu. Sonra kurşunları ve kaplumbağayı koyduğu göğüs cebine dokundu. Sköldpadda'yı koyduğu cebine.
Jake başını salladı. "İçeri girdikten sonra bir arada kalacağız. Daima birlikte. Oy aramızda olacak. Üçe kadar sayacağım. Ve bir kez başladık mı sonuna dek durmayacağız."
"Durmayacağız."
"Evet. Hazır mısın?"
"Evet. Tanrı seni korusun evlat."
"Seni de, peder. Bir... iki... üç." Jake kapıyı açtı ve ikisi birlikte loş ışığa ve kızarmış etin yoğun kokusuna daldı.

2

Jake akıbetinin ölüm olacağından şüphe duymadığı savaşa girerken gerçek babası Roland Deschain'in iki sözünü hatırladı. Beş dakika süren savaşlar, binlerce yd yaşayan efsaneler yaratır. Ve ecel geldiğinde mutlu ölmek zorunda

değilsin ama tatmin hissi duyarak ölmelisin, zira hayatını başından sonuna dek yaşamış olacaksın ve daima ka'ya hizmet edildiğini bileceksin.
Jake Chambers, Dixie Pig'i tatmin dolu gözlerle inceledi.

3
Aynı zamanda kusursuz bir berraklıkla. Duyuları o kadar keskinleş-mişti ki sadece kızaran etin değil, sıvandığı biberiyenin de kokusunu alıyor; nefesinin sakin ritmini duymakla kalmıyor, boynunun bir tarafından beynine çıkıp diğer tarafından kalbine inen kanının mırıltısını da duyuyordu.
Ayrıca Roland'ın en kısa savaşın bile içinde yer alanlar için ilk atıştan son ceset yere yığılana dek uzun göründüğünü söylediğini de hatırlıyordu. Zaman esniyor, yokluğun sınırlarına dek uzanıyordu. Jake o zaman anlamadığı halde anlıyormuş gibi başını sallamıştı.
Artık anlıyordu.
İlk düşüncesi, sayılarının çok fazla olduğuydu... çok çok fazla. Ço
ğunluğunu pederin "sığ adamlar" dediği yaratıkların oluşturduğu yüze ya
kın düşmanla karşı karşıyaydılar. (Bazıları sığ kadınlardı ama Jake pren
sibin aynı olduğundan emindi.) Aralarında, etraflarında mavi auralarla,
kül gibi benizlere sahip ve bazıları eskrim kılıçları gibi ince olan vampir
ler vardı. *
Alçak sesle hırlayan ve dişlerini gösteren Oy, Jake'in ayağının dibinde duruyordu.
Kokusu havayı saran kızarmış etin, domuz eti olmadığı muhakkaktı.

4
Aramızda daima üç metrelik mesafe olmalı, peder, demişti Jake kaldırımda konuşurlarken ve Callahan, şef garsonun masasına yaklaşırlarken aralarına gereken mesafeyi koymak için Jake'in sağına doğru seğirtmeye başlamıştı bile.
Jake, ona ayrıca olabildiğince uzun süre avazı çıktığı kadar bağırmasını da söylemişti. Callahan tam bunu yapmak için ağzını açmıştı ki Beyaz'ın sesi içinde yine yükseldi. Tek bir kelime söyledi ama bu kadarı yeterliydi.
Sköldpadda, dedi.
Callahan Ruger'ı sağ yanağının yanında tutuyordu. Sol eliyle göğüs cebine uzandı. Duyuları yanındaki çocuğunki gibi en yüksek seviyeye ulaşmamıştı ama yine de çok fazla şeyi görebiliyordu: duvarlardaki turun-cumsu kızıl elektrikli şamdanlar; masaların üzerinde daha canlı, Cadılar Bayramı'nı hatırlatan cam hazneler içine konan mumlar; katlanmış peçeteler. Yemek salonunun solunda, uzun bir ziyafet masasının etrafına otu-
ran şövalyelerin ve leydilerin resmedildiği bir perde vardı. İçeriye, (Callahan bunu neyin tetiklediğinden emin değildi, sinyaller fazlasıyla belirsizdi) heyecanlı bir olayın ardından tekrar normal düzenlerine dönmekte olan insanların havası hâkimdi; belki bir mutfak yangını veya caddede bir trafik kazası.
Ya da bir kadının doğum yapması, diye düşündü Callahan parmakları kaplumbağanın üzerine kapanırken. Ana yemeğe geçmeden önce biraz ara vermek daima iyidir.
"Bakın hele, Gilead'ın ka-mai'l&ri gelmiş!" diye bağırdı heyecanlı, tedirgin bir ses. Callahan bu sesin bir insana ait olmadığından emindi. İnsan sesi olamayacak kadar vızıltılıydı. Callahan salonun uzak köşesindeki korkunç kuş-insan karışımını gördü. Yaratığın üzerinde boru paça kot pantolon ve düz beyaz bir gömlek vardı ama gömleğin yakasından çıkan kafa koyu sarı tüylerle kaplıydı. Gözleri, dökülmüş sıvı zift damlaları gibiydi.
"Haklayın!" diye bağırdı bu korkunç derecede aptal yaratık ve bir peçeteyi kenara fırlattı. Peçetenin altında bir tür silah vardı. Callahan bunun bir tabanca olduğunu düşündü ama Uzay Yo/w'ndakilere benziyordu. Ne deniyordu onlara? Ayrıştırıcılar? Sersemleticiler?
Fark etmiyordu. Callahan'ın çok daha etkili bir silahı vardı ve onu herkesin gördüğünden emin olmak istiyordu. En yakın masanın üzerin-dekileri yere fırlattıktan sonra örtüyü gösteri yapan bir sihirbaz gibi çekti. İstediği son şey, en kritik anda masa örtüsüne takılıp sendelemekti. Sonra, bir hafta önce bile inanmayacağı bir çeviklikle önce sandalyelerden birine, oradan masanın üzerine çıktı. Çıkar çıkmaz gövdesinin altından tuttuğu sköldpadda'yı herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı.
Bir şarkı mırıldanabilirdim, diye düşündü. Belki "Moonlight Becomes You"• veya "I Left My Heart in San Francisco"•
Tam olarak otuz dört saniyedir Dixie Pig'in içindeydiler.

5
Bir sınıfta veya okul toplantısında büyük bir grup öğrenciyle karşı karşıya gelmiş lise öğretmenleri size ergenlerin, daha yeni duş alıp temizlenmiş bile olsalar vücutlarının üretmekle çok meşgul olduğu hormonlar yüzünden leş gibi koktuğunu söyleyecektir. Stres altındaki her insan grubundan buna benzer kötü bir koku yayılır. Duyulan aşırı derecede kes-kinleşen Jake aynı kokuyu yemek salonunda da alıyordu. Şef garsonun masasını (babası bu masalara Şantaj Merkezleri derdi) geçtikleri sırada Dixie Pig'de yemek yiyenlerin kokusu hafifti, havaya telaşlı bir ortamdan çıkıp rahatlamakta olan insanların kokusu hâkimdi. Ama Jake uzak köşedeki kuş-yaratık bağırdığında sürekli müşterilerin kokusunu daha iyi hissetti. Metalik bir aromaydı, öfkesini ve duygularını ateşlemek için kan kadar etkiliydi. Evet, Kuş Tweety'nin masanın üzerindeki peçeteyi bir kenara bıraktığını gördü; evet, altındaki silahı gördü; evet, masanın

üzerinde dikilen Callahan'ın kolay bir hedef olduğunu gördü. Jake için bu, Kuş Tweety'nin ağzı olan harekete geçirme silahını etkisiz hale getirmekten daha önemsizdi. Callahan kaplumbağayı havaya kaldırdığı sırada Jake on dokuz tabaktan ilkini fırlatmaya niyetlenerek sağ kolunu geriye atmıştı.
İşe yaramayacak, burada olmaz, diye düşündü Jake ama bu fikir daha zihninde tam olarak şekillenemeden işe yaradığını gördü. Kokularından anlamıştı. İçindeki saldırganlık yok olmuştu. Masalarından kalkmaya niyetlenmiş olan birkaçı (sığ adamların alinlarindaki kırmızı delikler, hiç kırpılmayan gözler gibiydi; vampirlerin etrafındaki mavi auralar sanki gerilemiş ve yoğunlaşmıştı) kaslarını kontrol edemiyormuşçasına sertçe yerlerine oturdu.
"Öldürün, Sayre'ın söylediği onlar..." Sonra Tweety sustu. Sol eli (öylesine çirkin bir pençeye el denebilirse) ileri teknoloji ürünü silahının kabzasına dokunduktan sonra yanma düştü. Gözlerindeki parlaklık kaybolmuş gibiydi.
"Sayre'ın geleceklerini söylediği... S-S-Sayre'm..." Bir başka duraksama oldu. Sonra, "Ah sai, elinizdeki o harikulade şey nedir?" diye sordu kuş-yaratık.
"Ne olduğunu biliyorsunuz," dedi Callahan. Jake'in hareket ettiğini fark edince çocuk, Silahşor'un dışarıda söylediklerini hatırlayarak (Ne zaman sağıma baksam yüzünü görebileyim) masadan indi ve kaplumbağayı havada tutarak ilerlemeye başladı. Salondaki sessizliği neredeyse tadabiliyordu ama...
Ama bir başka salon daha vardı. Sert kahkahalara ve neşeli haykırışlara bakılırsa yakınlarda bir yerde bir parti vardı. Sol tarafta. Şövalyeler ve leydilerin yemek yerken resmedildiği perdenin gerisinde. Orada bir şeyler oluyor, diye düşündü Callahan. Ve muhtemelen bir poker partisi değil.
Oy'un kusursuz bir küçük motor gibi kesintisizce hırladığını duydu. Ve bir şey daha. Alçak ve süratli bir tıkırtı ile sert bir şıkırtı. Bu iki sesin birleşimi Callahan'ın dişlerini kamaştırdı ve tüylerini ürpertti. Masaların altma saklanan bir şey vardı.
Yaklaşmakta olan böcekleri ilk gören Oy oldu ve avın yerini gösteren bir köpek gibi bir ayağı havada, burnu öne uzanmış halde donakaldı. Bir süre için bedeninde tek hareket eden yer gerilip dişlerini gösteren, sonra rahatlayıp gizleyen, daha sonra tekrar gerilip gösteren burun derisi oldu.
Böcekler yaklaşmaya devam etti. Bunlar her ne idiyse, Peder Callahan'ın havada tuttuğu Kaplumbağa Maturin'e hiç mi hiç aldırmıyorlardı. Ekose klapaları olan bir smokin giymiş şişman bir adam kuş-yaratığa güçsüzce, neredeyse sorarcasına, "Burdan ileri gitmemeleri gerekiyordu, Me-iman," dedi. "Gitmelerine de izin veremeyiz. Aldığımız emirler..."
Oy şiddetle hırlayarak öne atıldı. Oy'dan hiç beklenmeyecek bir sesti ve Callahan'a çizgi roman balonlarım hatırlattı: Hırrrrrr! "Yoo!" diye telaşla haykırdı Jake. "Oy, yapma!" Jake'in haykırışı üzerine perdenin gerisinden yükselen neşeli sesler ve kahkahalar, diğer salonda bir şeylerin değiştiğini fark etmişlercesine aniden kesildi.
Oy, Jake'in haykırışına kulak asmadı. Böceklerden üçünü büyük bir hızla ve başarıyla ezdi. Parçalanan kabuklarının çıtırtısı salondaki yeni sessizlikte mide bulandırıcı bir netlikle duyuldu. Oy böcekleri yemeye yeltenmiyor, birer fare büyüklüğündeki cesetlerini boynunun sert bir hareketi ve yüzünü terk etmeyen sırıtışıyla bir kenara fırlatıyordu. Diğerleri masaların altına çekilmeye başladı.
Bu iş için yaratılmış, diye düşündü Callahan. Belki bir zamanlar tüm Hantal Billyler bunun içindi. Bazı köpek cinslerinde olduğu gibi...
Perdenin gerisinden yükselen boğuk bir çığlık düşüncelerini böldü: "İnsanlar," diye bağırdı bir ses. "Ka-insanlar!" diye haykırdı bir diğeri.
Callahan'ın içinden çok yaşa, diye bağırmak gibi saçma bir istek yükseldi.
Ama ağzından herhangi bir ses çıkamadan Roland'ın sesi kafasının içini kapladı.

6

"Jake, git."
Çocuk şaşkın bir ifadeyle Peder Callahan'a döndü. Kollarını çapraz-lamış, 'Rizaları kıpırdayacak ilk sığ adama veya kadına fırlatmak üzere hazır halde yürüyordu. Oy tekrar ayaklarının dibinde yerini almıştı ama parlak gözleri yeni avlar görebilmek için sürekli zemini tarıyordu.
"Birlikte gideceğiz," dedi Jake. "Sersemlediler, peder! Ve çok yaklaştık! Onu burdan çıkarmışlar... sonra mutfaktan geçirmişler ve..."
Callahan, onu dinlemedi. Kaplumbağayı karanlık bir mağarada fener taşıyormuşçasına havaya kaldırmış, perdeye doğru dönmüştü. Gerisindeki sessizlik, tüyler ürperten kahkahalardan ve kulak tırmalayan haykırışlardan çok daha korkunçtu. Üzerlerine doğrultulmuş bir silahtı adeta. Ve çocuk durmuştu.
"Hâlâ yapabilecekken git," dedi Callahan sükûnetini korumaya çalışarak. "Yapabilirsen ona yetiş. Bu dinh'inin emri. Aynı zamanda Beyaz'ın iradesi."
"Ama sen tek başına..."
"Git Jake"
Dixie Pig'deki sığ adamlar ve kadınlar sköldpadda'mn etkisinde olmalarına rağmen bu haykırış üzerine huzursuzca mırıldandı ve huzursuz-lanmakta haklıydılar zira Callahan'ın ağzından çıkan ses ona ait değildi.
"Tek bir şansın var, bunu iyi değerlendirmelisin! Susannah'yı bul! Dinh'in olarak sana emrediyorum!"
Callahan'ın ağzından Roland'ın sesini duyunca Jake'in gözleri irileş-ti. Ağzı bir karış açıldı ve şaşkınca etrafına bakındı.

Callahan perde yırtılarak açılmadan bir saniye önce üzerindeki resmin, dikkatsiz bir gözün muhtemelen algılayamayacağı kara mizahını gördü: ziyafet masasının ortasındaki mangalda kızaran bir insan bedeniydi; şövalyeler ve leydiler insan eti yiyor, insan kanı içiyordu. Perdenin üzerinde, bir yamyam toplantısının resmi vardı.
Sonra kendi akşam yemeklerini yemekte olan eskiler dehşet verici perdeyi yırtarak açtı ve deforme olmuş ağızlarının sonsuza dek açık kalmasına neden olacak devasa dişlerinin arasından salona tiz çığlıklar yayıldı. Gözleri körlük kadar kara, yanaklarındaki ve kaslarındaki deri-ler-hatta ellerinin üzeri-tümörümsü vahşi dişlerle kaplıydı. Bedenleri, yemek salonundaki vampirler gibi auralarla sarılıydı ama öylesine koyu, zehirli bir mordular ki siyah gibi görünüyorlardı. Gözlerinin ve ağızlarının kenarlarından bir tür cerahat sızıyordu. Anlaşılmaz sesler çıkarıyorlar, birkaçı da gülüyordu: sanki seslere kaynak olmuyorlar, yaşayan kiralık varlıklarmış gibi havadan çekip kullanıyorlardı.
Ve Callahan onları tanıyordu. Elbette tanıyordu. Onlardan biri tarafından gönderilmemiş miydi? Bunlar gerçek, Birinci Tip vampirlerdi. Bir sır gibi saklanırlardı ve şimdi de yabancıların üzerine salınmışlardı.
Havada tuttuğu kaplumbağa onları bir anlığına bile durdurmamıştı.
Callahan, Jake'in bu korkunç ucubeler karşısında her şeyi unutup solgun bir yüz, dehşetle parlayan, yuvalarından fırlamış gözlerle olduğu yerde donakaldığını gördü.
Ne söyleyeceğini ağzından çıktığı ana dek bilmeden bağırdı: "Önce Oy'u öldürecekler! Gözlerinin önünde öldürüp kanını içecekler!"
İsmini duyan Oy havladı. Bu ses üzerine Jake'in gözlerindeki donuk bakışlar kaybolur gibi oldu, ama Callahan'ın onu daha fazla izleyecek vakti yoktu.
Kaplumbağa onları durdurmayacak ama en azından diğerlerinin yaklaşmasını engelliyor. Kursunlar da ise yaramaz ama...
Callahan bir deja vu hissiyle-neden olmasın, tüm bunları daha önce Mark Petrie adında bir çocuğun evinde de yaşamıştı. Elini gömleğinin yakasından içeri soktu ve taktığı haçı çıkardı. Haç, Ruger'ın kabzasına çarptıktan sonra aşağı sarktı. Mavimsi beyaz, parlak bir ışıltısı vardı. En öndeki iki yaşlı yaratık onu yakalayıp aralarına çekmek üzereydi. Haçı görünce acıyla çığlık atarak gerilediler. Callahan yaratıkların derilerinin cızır-dayarak erimeye başladığını gördü ve içi vahşi bir mutlulukla doldu.
"Uzak durun!" diye bağırdı. "Tanrı'nın gücü size emrediyor! İsa'nın gücü size emrediyor! Orta-Dünya ka'sı size emrediyor! Beyaz'ın gücü size emrediyor!"
İçlerinden biri yine de öne fırladı. Çok eski, küfle kaplı bir yemek kıyafeti içinde deforme olmuş bir iskeletti. Boynunda bir tür çok eski nişan asılıydı... belki Malta Haçı'ydı? Uzun tırnaklı ellerinden birini Callahan'ın tuttuğu haça doğru savurdu. Callahan haçı son anda indirdi ve vampirin pençesi birkaç santim yukarıdan geçti. Sonra hiç düşünmeden atıldı ve haçın ucunu yaratığın sarı parşömene benzeyen alnına daldırdı. Altın haç, kızgın bir bıçağın bir kalıp tereyağına girmesi gibi yaratığın kafasına gömüldü. Paçavraya dönmüş kıyafetler içindeki vampir acı ve korkuyla bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Callahan haçı geri çekti. Bir an için, yaşlı yaratığın alnına götürdüğü ellerinin arasından haçın açtığı deliği gördü. Sonra vampirin parmaklarının arasından sapsarı, yoğun bir madde sızmaya başladı. Dizleri çözüldü ve iki masanın arasında yere yığıldı. Yandaşları öfkeyle haykırarak ondan uzaklaştı. Yaratığın suratı, parmaklarının arasında içeri göçmeye başlamıştı. Aurası sönen bir mumun alevi gibi uçup gitti ve kısa süre sonra geride sadece eriyen bir vücudun ceketin kol ağızlarından ve pantolonun paçalarından kusmuk gibi fırlayan, sapsarı kalıntıları kaldı.
Callahan sert ve emin adımlarla diğerlerinin üzerine yürüdü. Korkusu yok olmuştu. Barlow'un haçını alıp kırmasından beri kurtulamadığı utanç hissi sonunda onu terk etmişti.
Nihayet özgürüm, diye düşündü. Yüce Tanrım, sonunda özgürüm. Sonunda. Sonra: Sanırım bu kefaret. Ve iyi, değil mi? Hem de çok iyi.
"Elindekini at," diye bağırdı biri ellerini korunmak için yüzüne doğru kaldırarak. "Çoban Tanrı'nın adi süsü. Cesaretin varsa at onu elinden!"
Demek Çoban Tanrı'nın adi süsü. Öyleyse neden çekmiyorsun?
Barlow karşısında bu meydan okumaya karşı bir şey yapamamış ve ceremesini çekmişti. Dixie Pig'de, haçı konuşmaya cüret eden yaratığa doğru çevirdi.
"İnancımı senin gibi bir yaratığın meydan okumasıyla tehlikeye atacak değilim, sai," dedi sesi salonda çınlayarak. Yaşlı yaratıkları neredeyse çıktıkları yere kadar geriletmeyi başarmıştı. Öndeki vampirlerin ellerinde ve yüzlerinde yaşlı, kâğıdımsı derilerini asit gibi eriten kapkara, büyük tümörler belirmişti. "Ve bunun gibi eski bir dostumu asla fırlatıp atmam. Ama bir kenara kaldırmak? Onu yapabilirim isterseniz." Ve haçı tekrar yakasından içeri soktu.
Vampirlerden dört beş tanesi hemen öne atıldı, sivri dişlerin taştığı ağızları sırıtışa benzer bir ifadeyle gerilmişti. Callahan ellerini onlara doğru uzattı. Parmakları (ve Ruger'ın namlusu) mavi ateşe bandırılmış gibi parlıyordu. Kaplumbağanın gözleri de aynı şekilde parlıyor, kabuğu ışıldıyordu.
"Uzak durun!" diye haykırdı Callahan. "Tanrı'nın gücü ve Beyaz size emrediyor!"

7

Korkunç şaman, büyükbabalarla yüzleşmek için döndüğünde taheen Meiman, Kaplumbağa'nın dehşet verici, muhteşem çekiminin bir nebze azaldığını hissetti. Çocuğun gitmiş olduğunu gördü ve içi korkuyla doldu ama dışarı kaçmak yerine

iç tarafa doğru ilerlediğini fark edince biraz rahatladı. Bununla birlikte çocuk Fedic'e giden kapıyı bulup kullanmayı başarırsa başı büyük belaya girerdi. Zira Sayre, Walter o'Dim'e, Walter da doğrudan Kızıl Kral'a hesap veriyordu.
Bu konuyu o an için boş verdi. Her seferinde bir sorunla uğraşacaktı. Önce şamanın büyülü müdahalesi engellenmeli, Büyükbabalar üzerine salınmalıydı. Sonra çocuğun peşine düşerlerdi. Belki seslenerek arkadaşının ona ihtiyacı olduğunu söylerlerse işe yara...
Meiman (Mia için Kanarya-adam, Jake için Kuş Tweety) bir eliyle Andrew'yu -ekose klapalı smokin giyen şişman adam- diğeriyle de And-rew'nun ondan da şişman karısını kavrayarak sinsice ilerledi. Arkası onlara dönük olan Callahan'ı işaret etti.
Tirana başını şiddetle iki yana salladı. Meiman gagasını aralayarak ona tısladı. Kadın büzülerek geriledi. Detta Walker'in yırttığı maske Ti-rana'nın çenesinden ve boynundan sarkıyordu. Alnının ortasında kızıl bir yara, ölmekte olan bir balığın solungaçları gibi açılıp kapanıyordu.
Meiman, Andrew'ya döndü, şamanı göstermesine yetecek kadar kısa bir süre adamı bıraktı ve sonra eli yerine geçen pençesini tüylü boğazına doğru kaldırarak sert bir kesme işareti yaptı. Andrew başını salladı ve karısının onu engellemeye çalışan tombul ellerini itti. Yüzündeki insanlık maskesi, iğrenç smokin içindeki sığ adamın cesaretini toplamak için sarf ettiği çabayı yansıtacak kadar iyiydi. Sonra boğuk bir çığlık atarak öne atıldı ve şişman kollarını Callahan'ın boynuna doladı. Karısı aynı anda çığlıklar atıp fırlayarak pederin elindeki kaplumbağaya vurdu ve yere düşürdü. Sköldpadda kırmızı halının üzerinde yuvarlandı, sekerek masalardan birinin altına düştü ve bu hikâyedeki yeri orada (bazılarınızın hatırlayabileceği malum bir kâğıttan kayık gibi) sona erdi.
Büyükbabalar, daha önce salonda yemek yemekte olan Üçüncü Tip vampirlerle birlikte geride durmaya devam ediyordu. Fakat zayıflığı sezen sığ adamlar ve kadınlar önce tereddütle, sonra giderek artan bir güvenle harekete geçti. Callahan'ın etrafını sardılar, duraksadılar ve sonra hepsi birden üzerine çullandı.
"Tanrı adına beni bırakın!" diye bağırdı Callahan ama elbette işe yaramadı. Alınlarında kırmızı delikler olan yaratıklar, Callahan'ın Tan-rı'sının adına vampirler gibi tepki göstermedi. Tek yapabileceği, Jake'in durmayacağını, Oy ile rüzgâr gibi Susannah'ya gideceklerini umut etmekti. Yapabilirlerse onu kurtarmalarını. Yapamazlarsa onunla birlikte ölmelerini. Ve fırsatları olursa bebeği öldürmelerini. Tanrı'nın yardımcısı olmasını dileyerek o konuda yanıldığını düşündü. Calla'dayken, hazır fırsatları varken o şeyi Susannah'nın bedeninden söküp çıkarmalıydılar.
Bir şeyin dişleri boynuna gömüldü. Vampirler artık haç olsun olmasın saldırabiliyordu. Kanının kokusunu alınca köpekbalıkları gibi üzerine çullandılar. Tann'm yardım et, bana kuvvet ver, diye dua etti Callahan ve gücün içine dolduğunu hissetti. Pençeler gömleğini yırtıp paramparça ederken sol tarafına doğru yuvarlandı. Sağ eli bir an için serbest kaldı. Ruger'ı hâlâ sıkıca kavrıyordu. Tabancayı (Jake'in paranoyak televizyon yöneticisi babası tarafından çok eski bir geçmişte ev güvenliği için satın alınmıştı) Andrew adındaki sığ adamın terli, nefretle çarpılmış yüzüne doğru kaldırdı ve namlusunun ucunu sığ adamın alnındaki yumuşak kırmızı yaraya bastırdı.
"Hayuıır, sakın yapayım deme!" diye haykırdı Tirana ve silaha uzandığında devasa göğüsleri sonunda elbisesinin yakasından kurtularak serbest kaldı. Üzerleri kaba bir kürkle kaplıydı.
Callahan tetiği çekti. Ruger'ın kulakları sağır eden sesi salonu sardı. Andrew'nun kafası, kanla dolu bir sukabağı gibi patladı ve yanındaki yaratıkların üzerine kanla karışık parçacıklar saçıldı. Dehşet ve inanmazlık dolu çığlıklar yükseldi. Callahan'ın, böyle olması gerekmiyordu, değil mi? Bu beni kulübe sokmaya yeter mi? Artık bir silahşor muyum, diye düşünecek kadar vakti oldu.
Belki hâlâ bir silahşor değildi. Ama tam önünde, iki masa arasında gagasını açıp kapayan, boğazı heyecanla titreyen kuş-adam vardı. Callahan, Jake'in Ruger'ını doğrulttu.
"Yoo," diye haykırdı Meiman şekilsiz ellerini gereksiz bir korunma çabasıyla yüzüne doğru kaldırarak. "Hayır, YAPAMAZSIN!" dedi.
Öyle bir yaparım ki, diye düşündü Callahan çocuksu bir neşeyle ve tekrar ateş etti. Meiman geriye doğru sendeleyerek iki adım attı, sonra üçüncüsünü. Bir masaya çarptı ve üzerine düştü. Üç sarı tüy, hemen üzerinde, havada tembelce süzülüyordu.
Callahan vahşi ulumalar duydu. Öfke veya korku değil, açlık doluydular. Kan kokusu sonunda yaşlı vampirlerin yıpranmış burun deliklerine ulaşmıştı. Artık onları hiçbir şey durduramazdı. Yani eğer onlara katılmak istemiyorsa...
Bir zamanlar Salem's Lot'un Peder Callahan'ı olan Peder Callahan, Ruger'ın namlusunu kendine çevirdi. Namlunun karanlığındaki sonsuzluğa bakmakla vakit harcamayarak doğruca çenesinin altına dayadı.
"Selam olsun, Roland," dedi ve duyulduğunu
(dalga, dalga onları kaldırmıştı)
anladı. "Selam olsun, Silahşor!"
Yaşlı canavarların sivri dişlerle dolu ağızları ona doğru yaklaşırken tetiği çekti. Soğuk ve kansız nefeslerine gömülmüş ama gözü korkmamış-tı. Kendisini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Hayatı boyunca en mutlu olduğu zamanlar, basit bir göçebe olduğu yıllardı. Rahip değil, Gezgin Callahan olduğu günler. Ve görevlerini yerine getirdiğini, pek yakında özgür bırakılarak o hayata kaldığı yerden devam edebileceğini hissetti. Bu iyi bir histi.
"Dilerim Kule'ni bulursun, Roland, içine girer ve en üst katına kadar çıkarsın!"
Eski düşmanlarının, kendine Kurt Barlow diyen yaratığın çok yaşlı jaz ve erkek kardeşlerinin dişlerini bedenine iğneler gibi gömüldü. Callahan hiçbirini hissetmedi. Tetiği çeker ve onlardan sonsuza dek kaçarken gülümsüyordu.

İKİNCİ BOLÜM DALGANIN ÜZERİNDE

1

Eddie ve Roland, onları yazarın Bridgton kasabasındaki evine götüren toprak yoldan geri dönerken yan taraflarında MERKEZ MAİNE ELEKTRİK BAKİM yazan turuncu bir pikap gördüler. Yakınlarda sarı kask takmış ve fosforlu sarı bir yelek giymiş adam, elektrik tellerine değme tehlikesi olan ağaç dallarını kesiyordu. Ve Eddie o zaman bir şey hissetti mi? Artan bir güç? Belki de Işm'ın Yolu üzerinden onlara doğru yaklaşan dalganın bir habercisi? Daha sonra öyle olduğunu düşündü ama emin olamadı. Tanrı biliyordu ya tuhaf bir ruh hali içindeydi ve bunun için iyi de bir sebebi vardı. Kaç kişi yaratıcısryla tanışabilirdi? Eh... Stephen King Co-Op Şehri Bronx'ta değil Brooklyn'de olan Eddie Dean'i yaratmamıştı, henüz değil, 1977'de değil ama Eddie, gelecekte yaratacağından emindi. Başka türlü nasıl orada olabilirdi?

Eddie pikabın önünü sağa çekip durdu, arabadan indi ve elinde elektrikli testere olan terli adama Lovell'daki Turtleback Yolu'na nasıl gidebileceklerini sordu. Merkez Maine Elektrik Bakım işçisi yolu yardımsever bir şekilde tarif ettikten sonra ekledi: "Bugün Lovell'a gitmeye gerCekten niyetliyseniz 93. Karayolu 'nu kullanmanız gerekecek. Bazıları oraya Bataklık Yolu der."

Bir elini Eddie'ye doğru kaldırdı ve tartışmayı önlemeye çalışan bir adam gibi başını iki yana salladı. Oysa Eddie yol tarifi sorduğundan beri tek kelime bile etmemişti.

"Yolunuzu on bir kilometre uzatır ve oldukça engebelidir ama bugün Doğu Stoneham'dan geçmeniz mümkün değil. Polisler bütün yolları kapattı. Eyalet Ayıları, yerel hödükler, hatta Oxford kasabası şerifinin karakolunu bile."

"Yok canım," dedi Eddie. Güvenli bir cevaba benziyordu.

İşçi başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Tam olarak neler olup bittiğini kimse bilmiyor ama ateş edilmiş -belki otomatik silahlarla- ve patlamalar olmuş." Kemerinde asılı duran tozla kaplı telsizine hafifçe vurdu. "T ile başlayan kelimeyi de bugün bir iki kez duydum. Hiç şaşırmadım doğrusu."

T ile başlayan kelimenin hangisi olduğuna dair Eddie'nin hiçbir fikri yoktu ama Roland'ın yola devam etmek istediğinden emindi. Silahşor'un sabırsızlığını kafasının içinde hissedebiliyor; Roland'ın parmaklarını çevirerek yaptığı sabırsız hareketi neredeyse görebiliyordu: Gidelim artık.

"Terörizmden bahsediyorum," dedi adam. Sonra sesini alçalttı. "İnsanlar o tür belaların Amerika'ya bulaşmayacağını sanıyor, dostum ama size flaş haberlerim var, bulaşıyor. Bugün olmazsa yarın veya öbür gün olacak. Birileri Özgürlük Anıtı'nı veya Empire State binasını havaya uçuracak, ben böyle düşünüyorum. Sağcılar, solcular ya da lanet olası Araplar. Dünyada çok fazla kaçık var."

Karşısındaki adamın zamanının on yıl ilerisini bilen Eddie başını salladı. "Muhtemelen haklısınız. Neyse, bilgi için teşekkürler."

"Sadece size zaman kazandırmaya çalıştım." Eddie, John Cullum'ın Ford'unun kapısını açarken ekledi. "Bir kavgaya mı karıştınız, bayım? Dayak yemiş gibi görünüyorsunuz. Üstelik topallıyorsunuz da."

Eddie gerçekten de bir kavgaya karışmıştı: bir kurşun kolunu sıyırmış, bir diğeri sağ bacağına gömülmüştü. İki yara da ciddi değildi ve olay. ların akışında onları unutmuştu bile. Şimdi tekrar sızlamaya başlamışlardı. Aaron Deepneau'nun önerdiği Percocet tabletlerini neden geri çevirmişti ki?

"Evet," dedi. "Lovell'a bu yüzden gidiyorum. Guy'ın köpeği beni ısırdı. Ona bir çift lafım olacak." Tuhaf bir hikâyeydi, basit ve kısırdı ama Eddie ne de olsa bir yazar değildi. O, King'in işiydi. Neyse ki elektrik işçisinin daha fazla soru sormasına fırsat vermeden Cullum'm Ford Gala-xie'sine binebilmesini sağlamıştı ve bu, Eddie'nin gözünde hikâyesini başarılı kılardı. Arabayı oradan aceleyle uzaklaştırdı. "Yol tarifini aldın mı?" diye sordu Roland. "Evet."

"Güzel. Her şey aynı anda gelişiyor, Eddie. Mümkün olduğunca çabuk Susannah'ya gitmeliyiz. Jake ve Peder Callahan da. Ve bebek her ne ise, geliyor. Hatta gelmiş bile olabilir."

Kansas Yolu'nun sonundan sağa dönün, demişti elektrik işçisi Ed-die'ye (Dorothy, Toto ve Em Teyze'deki gibi Kansas ve her şey aynı anda oluyor) ve Eddie de öyle yaptı. Böylece kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Güneş, sol taraftaki ağaçların gerisinde kaybolmuş, iki şeritli asfalt yol gölgeler içinde kalmıştı. Eddie zamanın tutulamayacak kadar kaygan, çok pahalı bir kumaş gibi parmaklarının arasından kaydığını hissediyordu. Neredeyse elle tutulur bir histi. Cullum'm eski Ford'unun gaz pedalı üzerindeki baskısını arttırdı. Saatte doksan kilometre sabit hızla ilerlemeye başladılar. Hızı daha da arttırabilirdi ama Kansas Yolu hem virajlı, hem de bakımsızdı.

Roland gömlek cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı, açtı ve incelemeye başladı (ama Eddie, Silahşor'un yazıları okuyabildiğinden şüpheliydi; bu dünyanın yazılı kelimeleri ona büyük ölçüde yabancıydı). Sayfanın tepesinde, Aaron Deepneau'nun titrekçe ama okunaklı yazısının (ve Cal-tower'in çok önemli imzasının) üst kısmında gülümseyen çizgi bir kunduz ve YAPİLACAK ÇOK ÖNEMLİ İŞLER yazısı vardı. Aptalca bir yazıydı.

Aptalca sorulardan hoşlanmam, aptalca oyunlar oynamam, diye düşündü Eddie ve aniden sırıttı. Mono Blaine ile ilerlerken iyi zamanlanmış birkaç aptalca sorunun hayatlarını kurtarmış olduğu gerçeğine rağmen Roland'ın hâlâ sahip olduğundan zerre kadar şüphe etmediği bir bakış açışıydı. Eddie dünya tarihinin en önemli belgesi olabilecek kâğıdın (Magna Carta'dan, Bağımsızlık Bildirgesi'nden ve Albert Einstein'ın İzafiyet Teorisi'nden de önemli) üzerinde aptalca bir başlığın olduğunu söylemek ve Roland'ın bu konuda ne düşündüğünü sormak için ağzını açtı. Ancak tek bir kelime bile edemeden dalga onlara çarptı.

2
Ayağı gaz pedalının üzerinden kaydı ve iyi de oldu. Pedalın üzerinde kalsaydı hem o, hem Roland'ın yaralanması, hatta ölmesi işten değildi. Dalga geldiğinde John Cullum'm Ford Galaxie'sinin kontrolünü sağlamak Eddie Dean'in öncelikler listesinde alt sıralara düştü. Bir lunapark treninin ilk tepenin zirvesine tırmanıp... duraksayıp... yüzünüzde sıcak yaz havasını hissetmenize, göğsünüzde bir basınç oluşmasına ve midenizin arkanızda bir yerde uçmasına yol açarak dalmasına benzere bir histi.
Eddie, Cullum'm arabasında herhangi bir yere sabitlenmemiş olan her şeyin uçmaya başladığını gördü; pipo külleri, konsolun üzerinden iki kalem ve bir ataç, Eddie'nin dinh'i ve dinh'imn ka-mai'si, sevgili Eddie Dean. Midesini kaybetmesine şaşmamalıydı! (Yavaşlayıp yolun kenarında duran arabanın da havada süzülmekte olduğunun, yerden on santim kadar yukarıda, görünmez bir denizde yüzen küçük bir kayık gibi tembel hareketlerle öne arkaya sallandığının farkında değildi.)
Sonra iki şeritli kasaba yolu kayboldu. Bridgton yok oldu. Dünya da °yle. Tiksindirici, mide bulandırıcı geçiş çınlamaları duyuldu ve Eddie'nin 'Cinden dişlerini gıcırdatma dürtüsü yükseldi... ama dişleri de yoktu.

3
Eddie gibi Roland da yerçekiminin etkisinden kurtulmuş bir nesne gibi önce yükseldiğini sonra havada asılı kaldığını açık bir şekilde hissetti. Geçiş çınlamalarını duydu ve yükselerek varlık duvarının içinden geçtiği-ni duyumsadı ama bunun gerçek geçiş olmadığını anlamıştı, en azından daha önce tecrübe ettiklerine benzemiyordu. Bu büyük ihtimalle Van-nay'in aven kal dediği olguydu. Kelime anlamı, rüzgârla yükseltilmiş veya dalgayla taşınmış idi. Ama genellikle kullanılan kas kelimesinin yerine kullanılan kal, şiddeti felaket derecesine varan doğal bir güce işaret ediyordu; rüzgâr değil de kasırga, dalga değil de tsunami gibi.
Işın seninle konuşmak istiyor, Geveze, dedi Vannay'in kafasının içinden yükselen sesi. Vannay, Steven Deschain'in oğlu çok ketum olduğu için ona bu eski, iğneleyici lakabı takmıştı. Parlak zekâlı, topal öğretmeni bu lakabı kullanmayı Roland on bir yaşına bastığında bırakmıştı (muhtemelen Cort'un ısrarıyla). Konuşacak olursa onu dinlemen iyi olur.
Çok iyi dinleyeceğim, diye cevap verdi Roland ve düştü. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hissederek öğürdü, midesi bulanıyordu.
Daha çok çınlama. Sonra birdenbire tekrar uçmaya başladı; bu kez boş yataklarla dolu büyük bir odanın üzerinde süzülüyordu. Tek bir bakış, Kurtlar'ın Sınır Callaları'ndan kaçırdıkları çocukları buraya getirdiklerini anlamasına yetti. Odanın uzak ucunda...
Bir el kolunu kavradı, Roland içinde bulunduğu durumda bunun mümkün olabileceğini sanmazdı. Soluna baktığında hemen yanında çıplak halde havada süzülmekte olan Eddie'yi gördü. İkisi de çıplaktı; giysileri yazarın dünyasında kalmıştı.
Roland, Eddie'nin gösterdiğini zaten görmüştü. Odanın uzak ucunda iki yatak itilerek birleştirilmişti. Birinde beyaz bir kadın yatıyordu. Bacakları (Susannah'nm New York'a yaptıkları geçiş yolculuğunda kullandığı bacakların bunlar olduğundan Roland'ın hiç şüphesi yoktu) iki yana almıştı- Sıçan kafalı bir kadın -ta/zeen'lerden biri olduğuna şüphe yoktu-iki bacağın arasına eğilmişti.
Beyaz kadının yanındaki yatakta bacakları dizlerinin hemen altında son bulan koyu tenli bir kadın vardı. Havada çıplak bir halde süzülüyor olsa da geçiş yapıyor olsa da, midesi bulansa da Roland ömründe hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Eddie de aynı şekilde hissediyordu. Roland, genç adamın neşeli haykırışım kafasının içinde duydu ve sakinleştirmek için ona uzandı. Sakinleştirmeye mecburdu zira Susannah onlara bakıyor, çok büyük ihtimalle de görüyordu ve bir şey söyleyecek olursa her bir kelimeyi duymaları gerekiyordu. Çünkü kelimeler onun ağzından çıksa bile asıl konuşan Işın olacaktı; Ayı'nın veya Kaplumbağa'nm Sesi.
Her iki kadının da başına metal başlıklar geçirilmişti. Boğumlu bir çelik hortum iki başlığı birleştiriyordu.
Bir çeşit Vulcan beyin-eritici, dedi Eddie ve sesi bir kez daha beynini sararak diğer her şeyi silikleştirdi. Ya da belki...
Sus, diye araya girdi Roland. Babanın hatırına sus, Eddie!
Beyaz önlüklü bir adam, acımasız görünüşlü bir çift forsepsi tepsiden aldı ve sıçan kafalı taheen hemşireyi kenara itti. Eğilerek Mia'nın bacaklarının arasına baktı. Forsepsi başının üzerine kaldırmıştı. Hemen yakınlarında, üzerinde Eddie ve Susannah'nm dünyasının harflerinden oluşmuş bir yazı bulunan bir başka taheen vardı. Yırtıcı bir kuşun kafasına sahipti.
Varlığımızı hissedecek, diye düşündü Roland. Gereğinden uzun kalırsak bizi mutlaka hissedecek ve alarm verecek.
Ama Susannah, ona bakıyordu; başlığın altından bakan gözleri çakmak çakmaktı. Parlak ve anlayış doluydular. Onları görüyordu, evet, doğru.
Tek bir kelime söyledi ve Roland, açıklanamaz ama yüzde yüz güvenilir bir sezgiyle konuşanın Susannah değil, Mia olduğunu anladı. Ama aynı zamanda Işın'ın, belki nasıl bir tehdit altında olduğunu hissedecek kadar sezgili, kendini korumak isteyen o gücün sesiydi.
Chassit demişti Susannah. Roland kelimeyi kafasının içinde duymuştu çünkü onlar ka-tet ve an-tet'ti; ayrıca kelimeyi yüzü bir başka zaman ve mekânda olan biteni gözleyerek durdukları yere doğru çevrili olan Susan-nah'nın dudaklarından da okumuştu.
Şahin kafalı taheen belki de onun bakışlarını takip ederek başını kaldırdı. Ya da belki olağanüstü keskin kulaklarıyla geçiş çınlamalarını duymuştu. Sonra doktor forsepsi indirdi ve Mia'nm önlüğünün altına soktu. Kadın bir çığlık attı.

Susannah da onunla birlikte çığlık attı. Ve Roland bedensiz varlığı bu iki çığlığın birleşimiyle oluşan kuvvetle itilebilirmiş gibi, ekim rüzgârında uçuşan kuru yapraklar misali aniden ve büyük bir güçle yükseldiğini, bulunduğu yerle bağlantısının kesildiğini hissetti, ama o tek sözcüğe sıkı sıkıya sarıldı. Kelime, annesini yatağının üzerine eğilirken gördüğü son derece net bir anıyı beraberinde getirdi. Bu yatak, rengârenk bir bebek odasındaydı ve şimdi, küçük bir çocukken, emekleyen bir bebekken sihir olduğuna inanarak sorgusuzca kabullendiği o renklerin anlamını kavrayabiliyordu.
Bebek odasının camları gökkuşağının renklerine boyanmıştı elbette. Annesinin o harikulade renklerin yansıması yüzünde dans ederek ona doğru eğilişini, boynunun kıvrımını çocuk gözleriyle ve bir âşığın ruhuyla
(hepsi sihir)
görebilmesi için başlığını geriye atışını hatırladı; eğer kabul ederse ona kur yaparak babasının elinden alma planları aklına geldi. Sonra evlenecekler, kendi çocukları olacak ve Saadet Yurdu adındaki peri masallarından çıkma krallıkta sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Ah ona nasıl da şarkı söylerdi. Gabrielle Deschain pencereden yansıyan renklerle alacalanmış yüzündeki iri gözlerini ciddiyetle ona dikmiş oğluna şöyle saçma bir şarkı söylerdi:
Canım bebeğim, güzel bebeğim Hep koklayayım öpeyim Chussit, chissit, chassit! Yetmesi gerek, dolacak sepet!
Alev alıverdi kibrit, diye düşündü ağırlıksız bedeni korkunç geçiş ka-jj5inda çınlamalar eşliğinde süzülürken. Bir keresinde annesine anlamadığı kelimelerin ne olduğunu sormuş ve eski rakamlar olduğunu öğrenmişti. Chussit, chissit, chassit: On yedi, on sekiz, on dokuz.
Chassit on dokuz, diye düşündü. Elbette, her şey on dokuz. Sonra Eddie ile kendilerini yine aydınlıkta buldular, ateşli bir hastalık turuncusu rengindeki ışığın aydınlığında Jake ve Callahan'ı gördüler. Jake'in sol ayağının dibinde duran Oy'u bile. Burnunu ileri uzatmış, tüyleri kabarmış, dişleri gözler önüne serilmişti.
Chussit, chissit, chassit, diye düşündü Roland, oğluna, Dixie Pig'in yemek salonunda sayıca çok azınlıkta kalmış o küçük çocuğa bakarken. Chassit on dokuz. Sepetimi doldurmaya yetecek. Ama ne sepeti? Ne anlama geliyor?

4
John Cullum'ın on iki yıllık Ford'u (kilometre sayacı yüz altı bini gösteriyordu ve Cullum'ın insanlara söylemekten hoşlandığı gibi ısınmaya daha yeni başlıyordu) Bridgton'daki Kansas Yolu'nun kenarında havada tembelce öne arkaya sallanıyor, ön tekerlekler yumuşak toprağa kısaca temas edip havalanıyordu. İçindeki baygın görünmekle kalmayıp aynı zamanda şeffaf olan iki adam arabanın hareketleriyle uyumlu bir şekilde batık bir gemideki cesetler gibi tembelce sallanıyordu. Etraflarında, fazla kullanılmış her eski arabada bulunabilecek ufak tefek eşyalar havada uçuşuyordu: küller, kalemler, ataçlar, bir zamanlar arka koltuğun altına kaçmış dünyanın en bayat fıstığı, bir madeni para, paspasların üzerindeki Çam iğneleri, hatta paspaslardan biri. Torpido gözünün karanlığındaki nesneler kapağa çarpıp tıkırdıyordu.
Oradan geçen biri yerçekiminin olmadığı bir uzay kapsülündeymiş gibi havada süzülen tüm bu eşyaları ve insanları -ölmüş olabilecek insanları!- görse şaşkınlıktan küçük dilini yutacağı muhakkaktı. Ama kimse geçmedi. Long Lake'in bu kıyısında yaşamakta olan insanların çoğu artık görülecek pek fazla şey kalmamış olmasına rağmen gölün üzerinden Doğu Stoneham kıyısına bakıyordu. Duman bulutu bile neredeyse kaybolmuştu.
Araba tembelce sallandı ve Gilead'lı Roland yavaşça tavana doğru yükseldi. Ensesi kirli tavana değdi ve bacakları, vücudunun üst kısmını takip ederek koltuğun önündeki boşluktan ayrıldı. Eddie önce direksiyonun arkasında sıkışmıştı ama daha sonra arabanın sağa sola yaptığı salınım yerinden kurtulmasını sağladı ve o da tavana doğru yükseldi. Yüz hatları derin bir uykudaymış gibi gevşemişti. Ağzının kenarında gümü-şümsü, ince bir salya damlacığı belirdi ve uzayarak kurumuş kanla lekelenmiş yanağına doğru yükseldi.

5
Roland, Susannah'nın onu ve muhtemelen Eddie'yi de gördüğünü biliyordu. O tek sözcüğü sarf etmek için onca çaba göstermesi bu yüzdendi. Bununla birlikte Jake ve Callahan ikisini de görmüyordu. Çocuk ve Peder, Dixie Pig'e girmişti; ya çok cesurca ya da fazlasıyla aptalca bir hamleydi ve tüm dikkatleri içeride karşılarına çıkanlara odaklanmıştı.
Yaptığı aptalca olsun olmasın, Roland, Jake ile müthiş gurur duyuyordu. Çocuğun kendisi ve Callahan arasında canda oluşturduğunu gördü: düşmanına göre sayıca azınlıkta olan bir çift silahşorun tek bir atışa hedef olmaması için aralarına koymaları gereken mesafeydi (ve asla iki ayrı durumda aynı olmazdı). İkisi de savaşmaya hazır gelmişti. Calla-han'ın elinde Jake'in tabancası... ve bir şey daha vardı: bir tür oyma heykelcik. Roland bunun bir can-tah, küçük tanrılardan biri olduğundan neredeyse emindi. Çocukta ise Susannah'nın saz kese içindeki 'Rizaları vardı. Nereden, nasıl aldığını ancak tanrılar bilirdi.
Silahşor, insanlığı boyun hizasında sona eren şişman bir kadın gördü. Taktığı maske parçalanmış, üç katlı gerdanının üzerine doğru sarkmiSti Maskenin kalan parçalarının altındaki sıçan kafasını gören Roland, bir anda pek çok şeyi anladı. Dikkati başka meselelere yönelmemiş olsaydı (çocuğun ve pederin dikkatlerinin o an yöneldiği gibi) bazılarını daha önce anlayabilirdi.
Örneğin Callahan'ın sığ adamları. Taheen olabilirlerdi pekâlâ; ne Prim's, ne de doğal dünyaya ait, ikisi arasında bir yerlerde kalmış değersiz piç yaratıklar. Roland'ın ağır değişkenler dediği türde yaratıklar olmadıkları muhakkaktı, çünkü ağır değişkenler, eski insanların uğursuz savaşlarının ve felaketlere yol açan deneylerinin bir sonucu olarak

ortaya çıkmıştı. Hayır, bunlar gerçekten de bazılarının üçüncü cins, bazılarınınsa can-toi adını verdiği taheen'leı olabilirdi ve evet, Roland bunu daha önce anlamalıydı. Kızıl Kral olarak bilinen varlığa ta/ımz'lerden kaçı hizmet ediyordu? Birkaçı mı? Çoğu mu?
Hepsi mi?
Roland, üçüncü cevap doğruysa Kule'ye olan yolunun bir hayli zor olacağını düşündü. Ama ufkun ötesine bakmak, Silahşor'un doğasına aykırıydı ve içinde bulundukları o an bu kesinlikle bir lütuftu.

6
Görmesi gerekeni gördü. Can-toi -Callahan'ın sığ ahalisi- Jake ve Callahan'ın etrafını dörtbir yandan sarmıştı (Altmış Birinci Cadde'ye açılan kapıyı koruyan ve hemen arkalarında duran ikiliyi fark etmemişlerdi) ama peder elindeki heykelcikle hepsini Jake'in boş arsada bulduğu anahtarla insanları büyüleyip durdurduğu gibi hareketsiz kılmıştı. İnsan vücuduna ve waseau kafasına sahip sarı bir taheen'm hemen yakınında bir silah vardı ama almak için hiçbir girişimde bulunmadı.
Yine de bir sorun vardı. Roland'ın her olası tuzağı ve pusuyu görmek üzere eğitilmiş bakışları hemen üzerinde sabidendi. Eld'in Son Kar-deşliği'nin üzerine saygısızca çarpıtılarak işlendiği perdeyi gördü ve önemini yırtılarak açılmasından saniyeler önce tamamen kavradı. Ve koku: sadece et değil, insan eti kokuşuydu. Düşünmeye fırsatı olsa bunu da daha önceden anlayabilirdi... ancak Calla Bryn Sturgis'dski hayat ona düşünmek için pek az zaman tanımıştı. Calla'da hayat, bir hikâye kitabındaki gibi ardı ardına gelen lanet olası olaylardan ibaretti.
Ama artık çok açıktı, değil mi? Sığ ahali sadece taheen olabilirdi; bir çocuğun korkunç canavarı da denebilirdi, size uyarsa. Perdenin gerisin-dekiler ise Callahan'ın Birinci Tip vampirler adını verdiği ve Roland'ırı Büyükbabalar olarak bildiği, Prim'in çok uzun zaman önce geri çekilmesinden sonra varlıklarını sürdürmeyi başarmış belki de en iğrenç ve en güçlü yaratıklardı. Ve taheen'ler gibiler oldukları yerde dikilip Callahan'ın havada tuttuğu sigul'a bakmaktan memnun olabilirdi ama Büyükbabaların bir kez gördükten sonra dönüp tekrar bakmayacağı muhakkaktı.
Böcekler korkunç tıkırtılar eşliğinde masaların altından çıkarak çocukla pedere doğru ilerliyordu. Roland bu böcekleri daha önce de görmüştü ve perdenin gerisindeki yaratıkların ne olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmadı. Böcekler parazitler, kan içiciler, takipçilerdi: Büyükba-ba-pireleri. Muhtemelen bir Hantal Billy varken büyük bir tehlike teşkil etmezlerdi ama küçük doktorların bu kadar çok sayıda olması, Büyükbabaların çok yakınlarda olduğu anlamına gelirdi.
Oy böceklere doğru atılırken Gilead'h Roland düşünebildiği yegâne şeyi yaptı: Callahan'a doğru yüzdü.
Callahan'ın içine yüzdü.

7
Buradayım, peder. Evet, Roland. Ne..
Zamanımız yok. ONU BURADAN ÇIKAR Çıkarmalısın. Hâlâ vakit varken onu buradan çıkar!

8
Ve Callahan denedi. Çocuk elbette gitmek istemedi. Ona pederin gözleri aracılığıyla bakan Roland acı acı düşündü: Ona ihaneti daha iyi öğretmeliydim. Ama tanrılar biliyor ya, elimden geleni yaptım.
"Hâlâ yapabilecekken git," dedi Callahan, Jake'e sükûnetini korumaya çalışarak. "Yapabilirsen ona yetiş. Bu dinh'min emri. Aynı zamanda Beyaz'ın iradesi."
Bu sözlerin çocuğu harekete geçirmeye yetmesi gerekirdi ama gitmemekte inat ediyordu -tanrılar, neredeyse Eddie kadar kötüydü!- ve Roland daha fazla bekleyemedi.
İzin ver, peder.
Roland yanıt beklemeden kontrolü eline aldı. Dalganın, aven kal'm geri çekilmeye başladığını hissedebiliyordu. Ve Büyükbabaların gelmesi an meselesiydi.
"Git, Jake," diye haykırdı pederin ağzını ve ses tellerini bir hoparlör gibi kullanarak. Böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğini düşünseydi tamamen kaybolurdu, ama düşünmek hiçbir zaman ona göre olmamıştı ve çocuğun gözlerinin irileştiğini görünce memnun oldu. "Tek bir şansın var ve bunu iyi değerlendirmelisin! Susannah'yı bul! dinh'in olarak sana emrediyorum!"
Sonra, Susannah ile hastane koğuşunda olduğu gibi ağırlıksız bir nesneymiş gibi havaya fırlatıldığını, Callahan'ın aklından ve bedeninden bir toz zerresi veya örümcek ağıymış gibi üflenerek çıkarıldığını hissetti. Bir an için kıyıya ulaşmak için güçlü bir akıntıyı alt etmeye çalışan bir yüzücü gibi geri dönmeye çalıştı ama mümkün değildi.
Roland! Eddie'nin sesiydi ve dehşet doluydu. Tanrım Roland, o şeyler de neyin nesi?
Perde yırtılıp açılmıştı. Dışarı fırlayan yaratıklar yaşlı ve korkunçtu; Silahşor'un bilekleri kadar kalın, sipsivri dişler yüzünden ağızları kapanmıyordu. Kırışık yanaklarında kan ve et parçacıkları vardı.
Ve -tanrılar, ah tanrılar- çocuk hâlâ gitmemişti!
"Önce Oy'u öldürecekler," diye bağırdı Callahan ama Roland, onun Callahan olduğunu sanmıyordu. Eddie, Roland'ın daha önce yaptığı gibi
Callahan'ın sesini kullanmış olmalıydı. Her nasılsa ya daha sakin dalgalar ya da daha fazla güç bulmuştu. Roland dışarı üflendikten sonra içeri girmeye yetecek kadar güç. "Gözlerinin önünde öldürüp kanını içecekler!"

Sonunda yeterli olmuştu. Çocuk, peşinde Oy olduğu halde dönüp koşmaya başladı. Waseau-taheen'in hemen önünden ve iki sığ ahalinin arasından geçti ama hiçbiri onu yakalamaya çalışmadı. Hâlâ büyülenmiş halde Callahan'ın elinde tuttuğu kaplumbağaya bakıyorlardı.
Büyükbabalar, Roland'ın tahmin ettiği gibi kaçan çocuğa hiç aldırmadı. Pederin hikâyesinden, Büyükbabalar'dan birinin pederin bir süre rahiplik yaptığı Salem's Lot adlı küçük kasabaya gittiğini biliyordu. Peder bu karşılaşmadan canlı çıkmıştı -silahlarını veya güç sıgw/'larım kaybetmiş insanların genellikle bu canavarlar karşısında pek şansı olmazdı- ama yaratık, gitmesine izin vermeden önce Callahan'a kötü kanından içirmiş, onu diğerleri için işaretlemişti. Callahan haç-s/gu/'unu onlara doğru tutuyordu ama Roland daha fazlasını göremeden tekrar karanlığa çekildi. Çınlamalar yine başladı ve dayanılmaz titreşimleri aklını kaçıracakmış gibi olmasına yol açtı. Ed-die'nin bir yerlerde haykırdığını hayal meyal duyabiliyordu. Karanlıkta Eddie'ye uzandı, koluna değdi, kaybetti, elini buldu ve kavradı. Birbirlerine sıkıca tutunup ayrılmamaya çalışarak dünyalar arasındaki kapısız karanlıkta kaybolmamayı umarak boşlukta yuvarlandılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM EDDIE BİRİNİ ARIYOR

1

Eddie'nin John Cullum'ın arabasına dönüşü, ergenlik yıllarında gördüğü kâbus dolu uykulardan uyanışı gibi oldu: nerede olduğu bir yana, kim olduğunu bile bilmiyordu, nefes nefese kalmıştı, yön duygusunu yitirmişti.
İçinde bulunduğu inanılmaz durumu kavramak için bir saniyesi oldu; Roland ile birbirlerine rahimdeki doğmamış ikizler gibi sarılmışlardı ama onlar bir rahimde değildi. Bir kalem ve bir ataç, göz hizasında havada süzülüyordu. Bir de sekiz şarkılık bir kaset kabı vardı. Vaktini harcama, John, diye düşündü. Bu aletin sonu çıkmaz sokak.
Bir şey ensesine sürtünüyordu. John Cullum'ın eski Galaxie'sinin tavan lambası mıydı? Tanrı aşkına, gerçekten de...
Yerçekimi kuvveti geri döndü ve anlamsız nesneler yağmur gibi üzerlerine yağdı. Ford'un içinde havada süzülen paspas direksiyonun üzerine düştü. Eddie'nin karnı ön koltuğun sırt dayanan bölümüne çarptı ve ciğerlerindeki hava boşaldı. Roland hemen yanına, kalçasının sakat tarafının üzerine düştü. Havlarcasına kısaca bağırdı ve kendini tekrar ön koltuğa çekti.
Eddie konuşmak üzere ağzını açtı. Ama bir şey söyleyemeden Calla-han'ın sesi zihnini doldurdu: Selam olsun, Roland! Selam olsun, Silahşor!
Pederin diğer dünyadan sesini duyurabilmesi ne kadar ruhsal güç gerektirmişti? Ve geri planda, zafer dolu, vahşi haykırışlar vardı. İçinde kelimeler olmayan ulumalar.
Eddie'nin şaşkınlık dolu, irileşmiş gözleri Roland'm soluk mavi gözleriyle karşılaştı. Gidiyor. Ulu Tanrım, sanırım peder ölüyor, diye düşünerek Silahşor'un sol eline uzandı.
Dilerim Kule'ni bulursun, Roland, içine girer ve...
"...en üst katına kadar çıkarsın," dedi Eddie soluk soluğa.
Tekrar John Cullum'ın Kansas Yolu kenarında (yamuk ama yeterince huzurlu bir şekilde) park etmiş arabasının içinde, bir yaz günü akşamının gölgeli ilk saatlerindeydiler ama Eddie, aslında bir restoran değil, yamyam yuvası olan mekânın cehennemden çıkma turuncu ışıklarını görüyordu. Böyle yaratıkların var olduğu düşüncesi, insanların içeride neler olduğunu bilmeksizin, onları aç gözlerle izleyen, belki kurban olarak seçen yaratıkların bulunduğu o yamyam yuvasının önünden her gün geçtikleri fikri...
Düşünceleri, hayalet dişlerin boynuna, yanaklarına ve karnına gömülmesi, ağzının vahşice öpülmesi ve yumurtalıklarının delinmesi hissiyle bölündü ve acıyla haykırdı. Roland, onu yakalayıp hareketsiz kılana dek serbest eliyle havayı pençeleyerek çığlık attı.
"Dur, Eddie. Dur. Gittiler." Bir an duraksadı. Bağlantı kesildi ve acı hafifledi. Roland haklıydı elbette. Pederin aksine onlar kaçabilmişti. Eddie, Roland'ın gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. "O da gitti. Peder."
"Yoksa vampirler... Biliyorsun, o yamyamlar... Onlar?..." Eddie sorusunu tamamlayamadı. Peder Callahan'ın onlardan biri olacağı fikri kaldıramayacağı kadar korkunçtu.
"Hayır, Eddie. Korktuğun olmadı. O..." Roland hâlâ taşımakta olduğu tabancayı çekti. Çelik silindiri akşam aydınlığında parladı. Eddie'ye bakarak namluyu çenesinin altına bastırdı.
"Onlardan kaçabildi," dedi Eddie.
"Evet. Kim bilir nasıl çileden çıkmışlardır."
Eddie başını salladı ve aniden kendini çok bitkin hissetti. Yaraları tekrar sızlamaya başlamıştı. Hayır, ağlıyorlardı.
"Güzel," dedi. "Şimdi kendini vurmadan elinde tuttuğun şeyi yerine koy." Roland söyleneni yaparken sordu. "Az önce bize ne oldu? Geçiş mi yaptık yoksa bir başka Işın Depremi miydi?"
"Sanırım ikisinden de biraz vardı," dedi Roland. "Aven kal denen bir şey var. Işın'ın Yolu'nda ilerleyen bir gelgit dalgası gibi. Bizi üzerinde taşıdı."
"Ve görmek istediklerimizi gösterdi."
Roland bunu bir süre düşündükten sonra başını ciddiyetle iki yana salladı. "Işın'ın görmemizi istediğini gördük. Gitmemizi istediği yeri."
"Roland, bunları çocukken aldığın derslerde mi öğrendin? Eski dostun Vannay... ne bileyim, Işmlar'ın ve Gökkuşağının Renklerinin Anatomisi gibi bir ders mi veriyordu?"

Roland gülümsüyordu. "Evet sanırım hem Tarih, hem de Summa Logicales derslerinde bunları öğreniyorduk."
"Logicka-ne?"
Roland cevap vermedi. Hâlâ nefesini (hem fiziksel, hem manevi) düzene sokmaya çalışıyor, Cullum'ın arabasının camından dışarı bakıyordu. Bu, özellikle bulundukları yerde fazla zor değildi; Bridgton'ın o kesiminde olmak, Manhattan'daki malum boş arsanın civarında olmak gibiydi. Çünkü o yakınlarda bir yaratıcı vardı. Roland'ın başlarda inandığı gibi sai King değildi; sai King'in potansiyeliydi, sai King'in yeterince zaman ve dünya verildiğinde yaratabileceğiydi. King de aven kal üzerinde taşınmıyor muydu? Belki onu kaldıran dalgayı kendisi yaratıyordu?
Bir adam ne kadar çabalarsa çabalasın kendini çizmelerinden tutup kaldıramaz, demişti Cort Roland, Cuthbert Alain, ve Jamie henüz emeklemeyi yeni bırakmış birer çocukken. Neşeli bir özgüvenle konuşan Cort'un ses tonu, son grup öğrencisi erkeklik sınavına yaklaşırken giderek sertleşmişti. Ama belki Cort çizmeler konusunda yanılıyordu. Belki belirli koşullar altında bir adam kendini çizmelerinden tutup kaldırabilirdi. Ya da Gan'm yaptığının rivayet edildiği gibi göbeğinden evreni doğurabilirdi. King hikâye yazarı olarak bir yaratıcı değil miydi? Ve temelde, yaratmak yoktan var etmek, bir kum tanesinde dünyayı görmek ve kendini çizmelerinden tutup kaldırmak değil miydi?
Ve tefinin iki üyesini kaybetmişken orada oturmuş uzun felsefi düşüncelere dalarak ne halt ediyordu?
"Şu aracı tekrar yürüt," dedi tatlı mırıltıyı duymazdan gelmeye çalışarak. Bu mırıltının Işın'ın Sesi mi yoksa Yaratıcı Gan'm Sesi mi olduğunu bilmiyordu. "Lovell Kasabası'ndaki Turtleback Yolu'na gitmeli ve Susan-nah'ya ulaşmaya çalışmalıyız."
Sadece Susannah'ya da değil. Jake, Dixie Pig'deki canavarlardan kurtulmayı başarırsa o da Susannah'nın yanına gitmeye çalışacaktı. Roland bundan emindi.
Eddie vites koluna uzandı -Cullum'ın Galaxie'si o süre içinde çalışmaya devam etmişti- sonra elini indirdi. Dönüp kasvetli bir ifadeyle Ro-land'a baktı.
"Seni durduran nedir, Eddie? Her ne ise çabuk söyle. Bebek doğmak üzere... doğmuş bile olabilir. Yakında Susannah'ya ihtiyaçları kalmayacak!"
"Biliyorum," dedi Eddie. "Ama Lovell'a gidemeyiz." Bunu söylemek ona fiziksel bir acı veriyormuşçasına yüzünü buruşturdu. Roland, muhtemelen öyle olduğunu düşündü. "Henüz değil."

2
Işın'ın tatlı mırıltısını dinleyerek bir süre sessizce oturdular; mırıltı bazen neşe dolu seslere dönüşüyordu. Milyonlarca yüzün ve milyonlarca hikâyenin onlara baktığı ağaçlar arasındaki gölgelerin koyulaşmasını izlediler, bulunmamış kapı diyebilir misiniz, kayıp diyebilir misiniz?
Eddie, Roland'ın ona bağırmasını (ilk sefer olmayacaktı) ya da Silahşor'un eski öğretmeni Cort'un öğrencilerine yavaş veya hızlı olduklarında yaptığı gibi başına vurmasını bekledi. Hatta bunu umdu. Shardik adına, çenesine yiyeceği bir yumruk kafasını temizleyebilirdi.
Ama sorun karmaşık düşünceler değil ve sen de bunu biliyorsun, diye düşündü. Senin düşüncelerin onunkinden berrak. Öyle olmasaydı bu dünyadan ayrılır ve kaybettiğin karının peşine düşerdin.
Sonunda Roland konuştu. "Nedir o halde? Bu mu?" Eğilip Aaron Deepneau'nun titrek el yazısının bulunduğu katlanmış kâğıdı aldı. Bir süre baktıktan sonra tatsız bir ifadeyle Eddie'nin kucağına bıraktı.
"Onu ne çok sevdiğimi biliyorsun," dedi Eddie alçak, gergin bir sesle. "Biliyorsun."
Roland başını salladı ama ona bakmamıştı. Derisi çatlamış, tozlu çizmelerine ve yolcu koltuğunun önündeki kirli zemine bakıyor gibiydi. O aşağı çevrilmiş bakışlar, Gilead'lı Roland'ı neredeyse kahramanı haline getirmiş genç adama bakmaması bir anlamda Eddie Dean'in kalbini kırdı. Ama devam etti. Artık hata yapma lüksleri yoktu. Oyunun sonuna gelmişlerdi.
"Yapılacak en doğru şey olduğuna inansaydım ona şu saniyede giderdim. Şu saniyede, Roland! Ama bu dünyadaki işimizi bitirmeliyiz. Çünkü bu dünya tek yönlü. Bugün ayrılırsak 9 Temmuz 1977'ye asla dönemeyiz. Biz..."
"Eddie bunları daha önce de konuşmuştuk." Hâlâ ona bakmıyordu.
"Evet ama anlıyor musun? Atılacak tek bir kurşun, fırlatılacak tek 'Riza. Bridgton'a geliş sebebimiz buydu zaten! Tanrı biliyor ya John Cul-lum bize Turtleback Yolu'ndan bahsettiği an oraya gitmek istedim ama yazarı görüp onunla konuşmamız gerektiğine inanıyordum. Ve haklıydım, değil mi?" Artık neredeyse yalvarıyordu. "Değil mi?"
Roland sonunda ona baktı ve Eddie buna memnun oldu. Yaptığı, dinh'inin önüne çevrilmiş bakışları olmadan da yeterince zor ve yıpratıcıydı zaten.
"Biraz daha kalmamız o kadar önemli olmayabilir. O iki yatakta yatan kadınlara konsantre olursak Roland -Suze ve Mia'nın onlan son gördüğümüz hallerine konsantre olursak- yanlarına tam o anda varmamız mümkün olabilir. Değil mi?"
Eddie'nin nefesini fark etmeden tuttuğu uzun bir dakikanın ardından Roland başını salladı. Turtleback Yolu'nda Silahşor'un "eski-kemikler kapısı" olarak düşündüğü şeyle karşılaşırlarsa bu mümkün olmayabilirdi zira bu tür kapılar adanmıştı ve daima aynı yere açılırdı. Ama Lovell'daki Turtleback Yolu üzerinde bir yerde büyülü bir kapı, Prim'in çekilmesinin öncesinden kalma bir kapı bulurlarsa evet, istedikleri yere gitmeleri mümkündü. Ama bu tür kapılar da yüzde yüz güvenilir olmayabiliyordu; bunu Sesler Mağarası'nda, kapı New York'a Eddie ve Roland yerine Jake ve Callahan'ı gönderip tüm planlarını On Dokuz Ülkesi'ne fırlattığı zaman birinci elden öğrenmişlerdi.

"Başka ne yapmamız gerek?" diye sordu Roland. Sesinde öfke yoktu, ama Eddie'ye hem yorgun, hem güvensiz gibi gelmişti.
"Her ne ise, kolay olmayacak. O kadarını garanti edebilirim."
Eddie satış sözleşmesini aldı ve tiyatro tarihindeki bütün Ham-let'lerin zavallı Yorick'in kafatasına bakışında var olan ciddiyetle inceledi. Sonra tekrar Roland'a döndü. "Bu belge gülün olduğu boş arazinin mülkiyet hakkını bize veriyor. Belgeyi Holmes Dişçilik'teki Moses Car-ver'a ulaştırmalıyız. Peki bu adam nerde? Bilmiyoruz."
"Ona bakarsan hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz, Eddie."
Eddie vahşi bir kahkaha attı. "Doğru diyorsun, teşekkürler derim! Neden geri dönüvermiyorum, Roland? Stephen King'in evine döneriz. Adamdan yirmi otuz papel alırız -farkında mısın bilmiyorum ama meteliğimiz yok, birader- ama daha önemlisi, bizim için Bogart'a benzeyen ve Clint Eastwood gibi çetinceviz, işinin ehli bir özel dedektif yazmasını isteriz. Carver denen adamı bizim için o arasın!"
Düşüncelerini netleştirmek istercesine başını iki yana salladı. Geçiş çınlamalarının tam tersi etki yaratan tatlı mırıltı zihnini sarmıştı.
"Karımın başı bir yerlerde büyük belada, vampirler veya vampir böcekler şu an kanını içiyor olabilir ve ben en temel yeteneği insanları vurmak olan bir adamla bir kasaba yolunun kenarında oturmuş kahrolası bir şirket kurmaktan bahsediyorum!"
"Yavaş ol," dedi Roland. Bu dünyada biraz daha kalmayı kabullendikten sonra sükûnetine kavuşmuş gibiydi. "Bu zaman ve mekânı sonsuza dek terk etmeden önce ne yapmamız gerektiğini söyle."
Ve Eddie söyledi.

3
Roland büyük bölümünü daha önce duymuştu ama içinde bulundukları durumun zorluğunu tam anlamıyla kavrayamamıştı. Evet, İkinci Cad-de'deki boş arsaya sahiptiler ama bunu kanıtlayan belge bir mahkemede, özellikle de Sombra Şirketi'nin yırtıcı avukatları karşısında yeterince güvenilir olmayabilirdi.
Eddie yapabilirse belgeyi, vaftiz torunu Odetta Holmes'un -1977 yazında on üç yıldır kayıp olan Odetta- hayatta ve iyi olduğuna, en büyük isteğinin Carver'ın sadece boş arsanın değil, sınırları dahilindeki malum gülün de korumasını üstlenmesini istediğine dair mesajla birlikte Moses Carver'a ulaştırmak istiyordu.
Moses Carver'ın (hâlâ hayattaysa) Tet Şirketi'ni Holmes Endüstri'ye dahil etmesi için ikna edilmesi gerekiyordu. Daha da fazlası! Hayatının geri kalanını (Eddie, Carver'ın Aaron Deepneau'nun yaşlarında olduğunu sanıyordu) Sombra ve Kuzey Merkez Pozitronik adlı iki büyük şirketin yoluna taş koyacak dev bir şirketi kurmaya adaması gerekiyordu. Mümkün olursa ikisini de yok etmeli ve böylece uğursuz izlerini Or-ta-Dünya'nın ölmekte olan boşluğuna bırakan ve Kara Kule'yi ölümcül bir şekilde yaralayan canavarı daha doğarken öldürmeliydi.
"Belki satış belgesini sai Deepneau'ya bıraksak daha iyi olurdu," dedi Roland, Eddie sözlerini bitirince. "Hiç olmazsa şu Carver denen adamı bulup hikâyemizi anlatabilirdi."
"Hayır, bizde olması daha iyi." Eddie'nin kesinlikle emin olduğu birkaç noktadan biri de buydu. "Belgeyi Aaron Deepneau ile bıraksaydık şimdi yerinde yeller esiyor olurdu."
"Tower'in sözünden döneceğine ve arkadaşını belgeyi imha etmeye ikna edeceğine mi inanıyorsun?"
"Bundan eminim," dedi Eddie. "Deepneau eski dostunun kesintisiz dırdırına tahammül edebilse bile ("Yak şunu, Aaron, beni kandırdılar ve şimdi de becerecekler, bunu sen de biliyorsun, yak şunu ve polisleri çağırıp üzerlerine salalım") Moses Carver böyle çılgınca bir hikâyeye inanır mı sanıyorsun?"
Roland kasvetli bir ifadeyle gülümsedi. "Asıl sorunun inanıp inanmaması olacağını sanmıyorum, Eddie. Düşünsene, Aaron Deepneau çılgınca hikâyemizin ne kadarını duydu?"
"Yeteri kadarını değil," diye onayladı Eddie. Gözlerini kapadı ve avuçlarını gözkapaklarına bastırdı. Sertçe. "Moses Carver'ı istediklerimizi yapmaya ikna edebilecek tek kişi geliyor aklıma ve o da '99 yılında doğum yapmakla meşgul. Ve o zaman Carver da muhtemelen Deepneau, hatta Tower gibi ölmüş olacak."
"Peki Susannah olmadan ne yapabiliriz? Seni ne tatmin eder?"
Eddie henüz ziyaret etmediği için Susannah'nın tek başına 1977'ye gelebileceğini düşünüyordu. Şey, geçiş yapmıştı ama Eddie, onun tam bir ziyaret olarak kabul edildiğini sanmıyordu. Susannah'nın 1977'ye gelememesinin tek bir sebebi olabilirdi, o da Eddie ve Roland ile ka-tet oluşuydu. Ya da buna benzer bir şeydi. Eddie bilmiyordu. Küçük harflerle yazılmış maddeleri okumakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ne düşündüğünü sorma niyetiyle Roland'a dönmüştü ki Silahşor konuştu.
"Dan-tete'imize. ne dersin?" diye sordu.
Eddie bu terimi bilmesine rağmen (bebek tanrı veya küçük kurtarıcı anlamına geliyordu) Roland'ın ne kastettiğini önce anlamadı. Sonra beyninde bir şimşek çaktı. İçinde oturdukları arabayı onlara Waterford dan-tete'leh vermemiş miydi, teşekkürler derim? "Cullum mı? Ondan mı bahsediyorsun, Roland? İmzalı beysbol toplarıyla dolu camekânı olan adam?"
"Doğru diyorsun," diye cevap verdi Roland. Keyif değil, hafif bir bıkkınlık belirten o kuru sesle konuşmuştu. "Bu fikre gösterdiğin hevesle neredeyse boğulacağım."
"Ama... ama ona gitmesini söyledin! Ve o da gitmeyi kabul etti!"
"Peki sence Vermong'daki arkadaşını görmeye ne kadar istekliydi?"

"Mont," dedi Eddie gülümsemesini saklayamayarak. Bununla birlikte o an hissettiği duygulardan en baskın olanı korkuydu. Hayalinde duyduğu çirkin sürtme sesinin Roland'ın fıçının dibini yoklayan üç parmaklı sağ elinden çıktığını düşündü.
Roland, Cullum Vermont yerine o'Garlan Baronluğu'na gideceğini söylemiş olsa da umursamayacağını belirtircesine omuz silkti. "Soruma cevap ver."
"Şey..."
Cullum gerçekten de gitmeye fazla hevesli görünmemişti. Daha ilk dakikadan itibaren aralarında yaşadığı insanlardan ziyade onlardan biriymiş gibi tepki vermişti ve Roland, onu kaçırıp öldürmeye eğilimli derslerini vermeye başlamadan önce kendisi de onlardan biri olduğu için Eddie o tipleri iyi tanırdı. Silahşorların Cullum'ın ilgisini çektiği ve o küçük kasabada ne işleri olduğunu merak ettiği açıktı. Ama Roland ne istediğini kesin bir dille belirtmişti ve insanlar genellikle onun sözlerine itaat ederdi.
Şimdi yine sağ eliyle o sabırsızlık ifade eden çevirme hareketini yapıyordu. Babanın hatırı için acele et. Ya sıç ya da heladan çık.
"Sanırım gitmeyi gerçekten de istemiyordu," dedi Eddie. "Ama bu, hâlâ Doğu Stoneham'daki evinde olduğu anlamına gelmez."
"Ama orda. Gitmedi."
Eddie ağzının bir karış açılmaması için gözle görülür bir çaba harcadı. "Nerden biliyorsun? Ona dokunabiliyor musun? Bu sayede mi biliyorsun?"
Roland başını iki yana salladı.
"O halde nasıl..."
"Ka."
"Ka mı? Ka mı? Bu da ne demek oluyor?"
Roland'ın yüzü bitkin, rengi solgundu. "Dünyanın bu bölgesinde başka kimi tanıyoruz?"
"Hiç kimseyi, ama..."
"O halde aradığımız o." Roland'ın sesi bir çocuğa hayatın temel bilgilerini öğretir gibiydi: yukarısı, başının üzeri; aşağısı, ayaklarının toprakla birleştiği yer.
Eddie, ona bunun aptalca olduğunu, batıl inançtan başka bir şey olmadığını söylemeye hazırlandı ama sonra vazgeçti. Deepneau'yu, To-wer'i, Stephen King'i ve iğrenç Jack Andolini'yi bir kenara bırakacak olurlarsa dünyanın o bölgesinde (ya da öyle düşünmeyi yeğlerseniz Ku-le'nin o seviyesinde) tanıdıkları tek kişi John Cullum idi. Ve Eddie'nin son birkaç ayda gördüğü onca şeyden sonra -hatta son bir haftada- o kim oluyordu da batıl inanca burun kıvırıyordu?
"Pekâlâ," dedi. "Sanırım bir denesek fena olmayacak."
"Onunla nasıl temas kuracağız?"
"Bridgton'dan telefon edebiliriz. Ama Roland, bir hikâyede John Cullum gibi ikincil bir karakter asla olayların merkezine dönüp günü kurtarmaz. Bu gerçekçi olmaz."
"Eminim gerçek hayatta pek çok kez oluyordur," dedi Roland.
Ve Eddie güldü. Başka ne yapabilirdi? Tam Roland'z. yakışacak bir cevaptı.

4

BRIDGTON CADDESİ 1
HIGHLAND GÖLÜ 2
HARRISON 3
WATERFORD 6
SWEDEN 9
LOVELL 18
FRYEBURG24

Eddie, "Torpido gözüne bir baksana, Roland," dediği sırada bu tabelanın önünden geçiyorlardı. "Bak bakalım ka ya da Işın veya bir başkası bize telefon edebilmemiz için yetecek kadar bozukluk bırakmış mı?"
"Torpido mu? Surdaki panelden mi bahsediyorsun?"
"Evet."
Roland önce metal düğmeyi çevirmeyi denedi, sonra işleyişini keşfetti ve bastırdı. İçerisi, Galaxie'nin kısa süren ağırlıksız uçuşundan sonra iyice altüst olmuştu. Kredi kartı fişleri, Eddie'nin "diş macunu" olduğunu söylediği çok eski bir tüp (Roland tüpün üzerindeki HOLMES DİŞÇİLİK yazısını okuyabilmişti), midilli üzerinde gülümseyen küçük bir kızı gösteren bir fottegraf -belki Cullum'ın yeğeniydi-, Roland'ın önce patlayıcı sandığı bir sopa (Eddie, onun acil durumlar için işaret fişeği olduğunu söyledi), YANKME gibi bir ismi olan bir dergi... ve bir puro kutusu vardı. Roland üzerindeki yazıyı tam olarak çıkaramıyordu ama giçeler olabileceğini düşündü. Kutuyu gösterince Eddie'nin gözleri parladı.
"GİŞELER yazıyor," dedi. "Cullum ve ka konusunda belki de haklısın. Aç onu Roland, sana uyarsa."
Kutuyu hediye eden çocuk kapalı kalması için ön tarafına sevgiyle (ve biraz da beceriksizce) bir kanca takmıştı. Roland kancayı kurtardı ve Eddie'ye gümüş paralan gösterdi. "Sai Cullum'ın evini aramaya yeter mi?"

"Evet," dedi Eddie. "Fairbanks, Alaska'yı aramaya bile yetecekmiş gibi görünüyor. Ama Cullum, Vermont yolundaysa hiçbir işimize yaramayacak."

5
Bridgton kasaba meydanının etrafında bir eczane, hemen bitişiğinde bir pizzacı, bir sinema (Sihirli Lamba) ve bir alışverişi merkezi (Reny's) vardı. Sinemayla alışveriş merkezinin arasında banklar ve üç jetonlu telefon olduğunu gördüler.
Eddie, Cullum'ın bozukluk kutusundaki paraları inceledi ve Ro-land'a altı dolar tutarında para verdi. "Şuraya gitmeni," dedi eczaneyi göstererek, "ve bana bir kutu aspirin almanı istiyorum. Görünce tanıyabilecek misin?"
"Asrin. Evet."
"En küçük kutudan al zira altı papel pek fazla sayılmaz. Sonra hemen yan tarafa geç, Bridgton Pizza ve Sandviç yazan yere. Şu elindekiler-den en az on altı tane kalmışsa onlara bir salamlı hoagie istediğini söyle."
Roland başını salladı ama bu Eddie için yeterince iyi değildi. "Söyle bakayım."
"Samalh."
"Salamlı."
"SAMAL-h."
"Sa..." Eddie vazgeçti. "Roland elinde bunlardan en az on altı tane kalmışsa bir sosisli iste. Bol mayonez diyebilir misin?"
"Bol mayonez."
"Tamam. On altıdan az kalmışsa bir peynirli sandviç al."
"Sandiç."
"Yeterince iyi. Ve mecbur kalmadıkça başka hiçbir şey söyleme."
Roland başını salladı. Eddie haklıydı, hiç konuşmaması en iyisi olacaktı. İnsanların o civardan olmadığından şüphelenmesi için ona bir kez bakması yetecekti zaten. Ayrıca bilinçsizce ondan uzaklaşmak gibi bir eğilimleri de vardı. Şansını zorlamasa iyi olacaktı.
Silahşor, elini sol kalçasına götürerek arabadan indi ama bu eski alışkanlık pek bir anlam ifade etmedi zira her iki tabancası da Cullum'ın Galaxie'sinin bagajındaydı.
Bir adım daha atamadan Eddie'nin eli omzunu kavrayarak onu durdurdu. Silahşor kaşlarını kaldırarak soluk mavi gözleriyle arkadaşına baktı.
"Bizim dünyamızda bir deyiş vardır, Roland, göle maya çalmak deriz."
"Ne anlama geliyor?"
"Bu," dedi Eddie kasvetli bir ifadeyle. "Yaptığımız şey. Bana bol şans dile, dostum."
Roland başını salladı. "İkimize de bol şans."
Tam arkasını dönmüştü ki Eddie tekrar seslendi. Bu kez Roland'ın yüzünde sabırsızlık vardı.
"Karşıdan karşıya geçerken öleyim deme," dedi Eddie. Sonra Cullum'ın aksanını taklit ederek ekledi. "Turistler bir köpeğin üzerindeki pireler gibi etrafta kaynıyor ve bindikleri de at değil."
"Telefon et, Eddie," dedi Roland ve bin başka kasabanın bin başka caddesinden karşıya geçerken yürüdüğü gibi yavaş ve kendinden emin adımlarla karşıya geçti.
Eddie, onu izledi, sonra telefon kulübesine döndü ve rehberleri inceledi. Ardından ahizeyi aldı ve Rehber Yardım numarasını aradı.

6
Gitmedi, demişti Roland, John Cullum'ı kastederek ve bunu kesin bir ifadeyle söylemişti. Peki niçin? Çünkü Cullum yolun sonuydu, arayacak başka kimseleri yoktu. Bir başka deyişle Gilead'lı Roland'ın kahrolası A»'sı.
Rehber Yardım memuruna kısa süre sonra John Cullum'ın numarasını verdi. Eddie numarayı ezberlemeye çalıştı - rakamları ezberlemekte daima çok iyi olmuştu, Henry bu yüzden ona Küçük Einstein derdi- ama bu kez yeteneğine güvenemedi. Ya düşünme işlemcilerini etkileyen genel bir sorun vardı (ki öyle olduğunu pek sanmıyordu) ya da bu dünyada olmak hafızasında sorun yaratıyordu (bundan neredeyse emindi). Eddie numarayı ikinci kez sorup telefon kulübesinin tozlu camına yazarken bir daha bir roman okuyup okuyamayacağım veya bir filmi ilk sahneden sonuncusuna dek kavrayarak izleyip izleyemeyeceğini merak etti. Bundan Şüpheliydi. Ve fark eder miydi? Sihirli Lamba'da Yıldız Savaşları oynuyordu. Eddie yolun sonundaki açıklığa Luke Skywalker'i bir kez daha görmeden ve Darth Vader'ın gürültülü nefesini bir kez daha duymadan gitmesinde pek bir sakınca olmadığına karar verdi.
"Teşekkürler," dedi memura. Tam numarayı çevirecekti ki arkasında art arda patlamalar oldu. Eddie, Kurtlar'ı, gangsterleri, hatta o orospu çocuğu Flagg'i görmeyi bekleyerek, kalp atışları anında hızlanarak ve eli kalçasının sağına uzanarak hızla döndü...
Ve üstü açık bir arabayı dolduran, kahkahalar atan bir grup şapşal görünümlü lise öğrencisi gördü. İçlerinden biri, 4 Temmuz kutlamalarmdan kalma bir fişek patlatmıştı... Calla'daki çocuklar onlara patpat diyordu.
Kalçamda bir tabanca olsaydı içlerinden birkaçını vurmuş olabilirdim, diye düşündü Eddie. Şapşalca, evet. Neyse. Belki de vurmazdı. Kabul etmesi gereken bir gerçek varsa o da medeni dünyada sandığı kadar güvende olmadığıydı.

"Buna alış," diye mırıldandı Eddie. Sonra ulu bilge ve yüce keşin hayatın ufak sorunlarına karşı önerisini dile getirdi. "Hallet."
Eski moda telefonda John Cullum'm numarasını çevirdi ve mekanik bir ses (belki Mono Blaine'in büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyü-kannesi) doksan sent yerleştirmesini isteyince makineye bir teklik attı. Neden umursayacaktı, ne de olsa dünyayı kurtarıyordu.
Telefon bir kez çaldı... iki kez.... ve açıldı!
"John!" dedi Eddie neredeyse bağırarak. "Hey, John! Ben..."
Ama hattın diğer ucundaki ses konuşmaya başlamıştı bile. Seksenlerin çocuğu olan Eddie, bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu.
"...Cullum Bakım ve Kamp Kontrol'den John Cullum'a ulaştınız," dedi Cullum'ın tanıdık sesi. "Aniden bir yere çağrıldım ve tam olarak ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Sizin için bir sorun yarattıysam üzgünüm ama isterseniz 926-5555'ten Gary Crowell'i ya da 929-4211'den Junior Barker'ı arayabilirsiniz."
Eddie'nin en başta duyduğu korku (kooor-ku derdi Cullum olsaydı), John Cullum'ın kayıttaki buğulu sesinin ne zaman döneceğini bilmediğini duyduğu sıralarda yok oldu. Çünkü Cullum tam oradaydı, Keywadin Gö-lü'nün batı kıyısındaki, hobbitlerin evlerine benzeyen küçük kulübesinde, ya fazla doldurulmuş hobbit kanepesinde ya da fazla doldurulmuş iki hobbit koltuğundan birinde oturmaktaydı. Orada oturuyor ve kaba saba bir alet olduğu su götürmez, yetmişlerin ortalarına ait telesekreterine bırakılan mesajları dinliyordu. Ve Eddie tüm bunları biliyordu çünkü... şey-
Biliyordu işte.
İlkel kayıt, mesajın sonlarına doğru Cullum'ın sesine sinsice sızan muzipliği tamamen gizleyemiyordu. "Elbette kendi kendinize konuşmakta kararlıysanız sinyal sesinden sonra bana bir mesaj bırakabilirsiniz. Kısa kesseniz iyi olur." Son kelime oluuur diye uzatılmıştı.
Eddie sinyal sesini bekledikten sonra, "Ben Eddie Dean, John," dedi. "Orda olduğunu biliyorum ve sanırım aramamı bekliyordun. Neden öyle sandığımı sorma çünkü gerçekten bilmiyorum, ama..."
Eddie gürültülü bir tıkırtı duydu ve ardından Cullum'ın sesi -canlı sesi- geldi. "Merhaba evlat, benim emektar kağnıya iyi bakıyor musun?"
Eddie bir an için cevap veremeyecek kadar afalladı, çünkü Cullum'ın aksanı yüzünden soruyu farklı işittiğini düşünmüştü. Bir an için yaşlı adamın benim emektar ka'ya iyi bakıyor musun? dediğini sanmıştı.
"Evlat?" dedi Cullum endişeli bir sesle. "Hatta mısın?"
"Evet," dedi Eddie. "Ve sen de öyle. Vermont'a gideceğini sanıyordum, John."
"Şey, bak ne diyeceğim. Burası muhtemelen Güney Stoneham Ayakkabıcısı 1923'te yanıp kül olduğundan beri böyle heyecanlı bir gün yaşamadı. Aynasızlar kasabanın bütün yollarını kapatmış."
Eddie polislerin yasal bir kimlik gösterebilen herkese yol verdiğinden emindi ama bu konuyu bir başka şey yararına bir kenara bıraktı. "Bana istediğin takdirde tek bir polisle bile karşılaşmadan kasabadan ayrılmanın bir yolunu bulamayacağını mı söylüyorsun?"
Kısa bir sessizlik oldu. O sırada Eddie, dirseğinin dibinde birinin varlığını hissetti. Dönüp bakmadı; Roland'dı. Bu dünyada başka kim (hafifçe ama inkâr edilemez biçimde) bir başka dünyanın kokusunu yayabilirdi?
"Aman peki," dedi Cullum sonunda. "Belki de ormandan geçip Lo-vell'a giden bir veya iki yol biliyorumdur. Kuru bir yaz oldu, sanırım kamyonetimle rahatça gidebilirim."
"Bir veya iki demek?"
"Eh tamam, üç veya dört yol biliyorum diyelim." Bir duraksama oldu ve Eddie araya girmedi. Fazlasıyla eğleniyordu. "Beş altı," diye düzeltti Cullum ama Eddie sessizliğini korudu. "Sekiz," dedi Cullum sonunda ve Eddie gülmeye başlayınca ona katıldı. "Aklından ne geçiyor, evlat?"
Eddie sağ elinin kalan üç parmağıyla tuttuğu bir kutu aspirini ona uzatan Roland'a kısaca baktı ve kutuyu minnetle aldı. "Lovell'a gelmeni istiyorum," dedi Cullum'a. "Görünüşe bakılırsa biraz daha konuşmamız gerekiyor."
"Evet ve galiba ben de içten içe bunun farkındaydım," dedi Cullum. "Belirgin bir düşünce değildi. Kendi kendime 'Yakında Montpelier'e gideceğim,' diyordum ama her seferinde burda yapılacak başka bir şey buluyordum. Beş dakika önce aramış olsaydın meşgul çalacaktı, telefonda Charlie Beemer ile konuşuyordum. Siz bilmiyorsunuzdur, markette öldürülen onun karısı ve baldızıydı. Sonra, biraz geciksem ne olur, en iyisi gitmeden önce evi baştan aşağı süpüreyim, ondan sonra eşyalarımı kamyonete atıp yola çıkarım, diye düşündüm. Dediğim gibi, kafamda belirgin bir düşünce yoktu ama galiba eve döndüğümden beri aramanızı bekliyordum. Nerde olacaksınız? Turtleback Yolu'nda mı?"
Eddie aspirin kutusunun kapağını açtı ve içindeki tabletlere aç gözlerle baktı. Bir kez müptela olan daima müptela kalır diye düşündü. Böyle ilaçlar söz konusuyken bile. "Evet," dedi Cullum'ın aksanını taklit ederek. Roland ile Kennedy Havaalanı'na inmekte olan bir Delta jetinde tanışmasından beri aksanları taklit etmede epey ustalaşmıştı. "O yolun 7. Karayolu'ndan ayrılıp tekrar onunla birleşen üç kilometrelik bir bağlantı olduğunu söylemiştin, değil mi?"
"Evet öyle dedim. Turtleback Yolu üzerinde çok güzel evler vardır." Kısa, düşünceli bir duraksama oldu. "Ve bir çoğu satılık. O civarda son zamanlarda epey gaipten... gelen vakası oldu. Daha önce de söylemişimdir belki. Böyle şeyler insanları huzursuz ediyor ve en azından zengin insanlar orayı terk edip başka bölgelere yerleşebiliyor."
Eddie daha fazla bekleyemedi, kutudan üç aspirin aldı ve ağzına attı. Tabletler dilinin üstünde erirken o acımsı tadı zevkle hissetti. Ağrıları şiddetliydi, ama Susannah'dan haber alabilmek için iki katını çekmeye razıydı. Ne var ki

Susannah sessizdi. Eddie'nin içinden bir ses, aralarındaki iletişim bağının Mia'nm kahrolası bebeğinin dünyaya gelmesiyle koptuğunu söylüyordu.
"Lovell'daki Turtleback Yolu'na gidecekseniz tabancalarınızı elinizin altında tutsanız iyi olur," dedi Cullum. "Bana gelince, sanırım yola çıkmadan önce tüfeğimi kamyonetin arkasına atacağım."
"Neden olmasın?" diye onayladı Eddie. "Yol üzerinde arabanı ara yeter, olur mu? Mutlaka görürsün."
"Evet, o yaşlı Galaxie'yi gözden kaçırmak zor," dedi Cullum. "Söylesene, evlat. Vermont'a gitmeyeceğim ama içimden bir ses, kabul ettiğim takdirde beni bir yere göndermeye niyetlendiğinizi söylüyor. Neresi olduğunu söyleyebilir misin?"
Eddie, Mark Twain'in John Cullum'ın şüphesiz çok renkli olan hayatının bir sonraki bölümüne Kızıl Kral'ın Huzurunda Maine'den Bir Amerikalı adını verebileceğini düşündü ama söylememeyi tercih etti. "New York'a hiç gittin mi?"
"Gittim. Ordudayken o şehirde kırk sekiz saat geçirmiştim." Ordu kelimesini yine uzatarak söylemişti. "Radio City Music Hall'a ve Empire State binasına gittim, o kadarını hatırlıyorum. Turistlerin uğrak yeri olan birkaç yere daha gitmiş olmalıyım zira cüzdanımdan otuz dolar gitmişti ve birkaç ay sonra belsoğukluğu teşhisi kondu."
"Bu kez belsoğukluğu kapmayacak kadar meşgul olacaksın. Kredi kartlarını yanında getir. Kredi kartların olduğunu biliyorum, çünkü torpido gözünde fişleri gördüm." Kelimeleri uzatarak söylemek için neredeyse çılgınca bir dürtü hissediyordu.
"İçi pek dağınık, değil mi?" diye sordu Cullum ılımlı bir tonla.
"Evet, bir köpek tarafından çiğnenmiş ayakkabıdan geri kalanlara benziyor. Lovell'da görüşürüz, John." Eddie telefonu kapattı ve Roland'a döndü. Elindeki poşeti gördükten sonra Silahşor'a kaşlarını kaldırarak baktı.
"Bir sosisli sandiç," dedi Roland. "Bol mayonezli, o her neyse. Ben olsam meniye o kadar benzeyen bir sos yemek istemezdim ama sana yarasın."
Eddie gözlerini devirdi. "Tanrım, iştah açmakta üstüne yok doğrusu."
"Öyle mi dersin?"
Eddie, Roland'ın espri anlayışının sıfır olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı. "Evet, öyle. Haydi. Sosisli menili sandviçimi araba kullanırken de yiyebilirim. Ayrıca bu meseleyi nasıl halledeceğimizi de konuşmalıyız."

7

Meseleyi halletmenin yolunun John Cullum'a hikâyelerinin kaldırabileceği (ve aklını kaybetmeyeceği) kadarını anlatmaktan geçtiğine karar verdiler. Sonra, her şey yolunda giderse hayati önem taşıyan belgeyi ona emanet edecekler ve Aaron Deepneau'ya göndereceklerdi. Elbette De-epneau ile tamamen güvenilir olduğu söylenemeyecek Calvin Tower'in yanında konuşmamasını tembihleyeceklerdi.
"Cullum ve Deepneau Moses Carver'ı bulmak için birlikte çalışabilir," dedi Eddie. "Ve sanırım Cullum'a Suze hakkında, Carver'ı hâlâ hayatta olduğuna ikna edebilecek kadar özel bilgi verebilirim. Ama ondan sonrası., eh, sanırım orası bu iki adamı ikna edip edemeyeceğimize bağlı. Ve hayatlarının sonbaharını Tet Şirketi'ne adamaya ne kadar hevesli olacaklarına bağlı elbette. Hey, bizi şaşırtabilirler! Cullum'ı takım elbise ve kravatla düşünemiyorum ama ülkeyi dolaşıp Sombra'nın faaliyetlerini sabote ederken?" Başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. "Evet, bunu gözümün önüne getirebiliyorum."
"Susannah'nın vaftiz babası da yaşlı bir kurt olmalı," dedi Roland. "Sadece rengi farklı. Böyleleri an-tet iken kendi dillerini konuşur. Ve belki de Cullum'a Carver'ı ikna etmesine yardımcı olabilecek bir şey verebilirim."
"Bir sigul mu?" "Evet."
Eddie meraklanmıştı. "Ne tür?"
Ama Roland cevap veremeden bir şey gördüler ve Eddie frene bastı. Artık Lovell'da, 7. Karayolu üzerindeydiler. Biraz ileride, yol kenarında sarsak adımlarla yürüyen dağınık beyaz saçlı yaşlı bir adam vardı. Artık bir giysi sayılamayacak kirli bir paçavrayı bedenine sarmıştı. Sıska kollan ve bacakları çizikler ve sıyrıklarla doluydu. Donuk kırmızı renkte yaralar da göze çarpıyordu. Ayakları çıplaktı ve parmak yerine tehlikeli görünen, sarı pençeleri vardı. Bir kolunun altına kırık bir lir olabilecek kıymıklı bir ahşap nesne sıkıştırılmıştı. Eddie kimsenin o yolda bu kadar yabancı gö-rünemeyeceğini düşündü. O ana dek, "dışarıdan" geldikleri belli olan, koşu şortları, beysbol şapkaları ve tişörtler giymiş (bir koşucunun üzerindeki tişörtte TURİSTLERE ATEŞ ETMEYİN yazıyordu) ciddi görünümlü yayalardan başkasını görmemişlerdi.
7. Karayolu'nun kenarında sarsakça yürüyen yaratık onlara doğru döndü ve Eddie kendine engel olamayarak dehşet dolu bir çığlık attı. Yaratığın gözleri, tavada kızartılan çift sarılı bir yumurtanın ortası gibi burun köprüsünün üzerinden kanayarak birleşmişti. Kemikten sümüğe benzer bir diş, burun deliklerinin birinden sarkıyordu. Yine de her nasılsa en kötüsü, yaratığın yüzündeki donuk yeşil ışıltıydı. Sanki derisi bir tür flore-san bulamaçla kaplanmıştı.
Onları gördü ve kıymıklı lirini ardında bırakarak derhal ağaçların arasına daldı.
"Tanrım!" diye bağırdı Eddie. Bu bir gaipten-gelen ise bir daha asla bir başkasını görmemeyi diledi.
"Dur, Eddie!" diye haykırdı Roland ve araba yaratığın kaybolduğu noktada tozları havalandırarak sertçe durduğu sırada elini konsola dayayarak destek aldı.
"Arka tarafı aç," dedi Roland kapısını açarken."Dul-bırakanımı al."
"Roland acele etmeliyiz ve Turtleback Yolu'na daha beş kilometre var. Bence en iyisi yola devam..."

"Aptalca konuşmayı bırak ve dediğimi yap," diye kükredi Roland ve ağaçlara doğru koştu. Derin bir nefes aldı ve başıboş yaratığın arkasından bağırdı. Sesi, Eddie'nin tüylerini ürpertti. Roland'ın böyle konuştuğunu daha önce bir iki kez duymuştu ama damarlarında bir kralın kanının aktığını unutmak kolaydı.
Roland, Eddie'nin anlamadığı beş altı cümle söyledi ama son cümlesi anlaşılabilirdi: "Buraya gel, Roderick'in Evladı, sen bozulmuş olan sen kayıp olan ve önümde, Eld Soyu'ndan, Steven'ın oğlu Roland'ın önünde dizçök!"
Bir süre hiçbir şey olmadı. Eddie, Ford'un bagajını açtı ve Roland'a tabancasını verdi. Roland teşekkür etmek bir yana, Eddie'ye şöyle bir bakış bile fırlatmadan silahını kuşandı.
Belki otuz saniye geçti. Eddie konuşmak üzere ağzını açtı. Ama konuşmasına kalmadan yol kenarındaki yapraklar kıpırdadı. Bir iki dakika sonra değersiz yaratık ortaya çıktı. Başı önüne eğik halde sendeledi. Giysisinin önünde geniş, ıslak bir bölge vardı. Eddie hastalıklı yaratığın sidiğinin keskin kokusunu alabiliyordu.
Yaratık yine de tek dizinin üzerine çöktü ve şekilsiz elini alnına götürerek Eddie'nin ağlayacakmış gibi hissetmesine yol açan o lanetlenmiş sadakat hareketini yaptı. "Selam sana Gilead'h Roland, Eld Soyu'ndan Roland! Bana bir sigul gösterecek misin, hayatım?"
Kendine Talitha Teyze diyen yaşlı bir kadın, Nehir Geçiti adlı kasabada Roland'a ince gümüş bir zincire takılı gümüş haç vermişti. Roland, onu o günden beri boynunda taşıyordu. Elini yakasından içeri sokarak haçı diz çökmüş yaratığa -Eddie, onun radyasyon hastalığından ölmek üzere olan bir değişken olduğundan emindi- gösterdi ve yaratık çatlak bir hayret çığlığı attı.
"Yolunun sonunda huzura kavuşmak istiyor musun, Roderick'in Evladı? Açıklığa vardığında huzura kavuşmak istiyor musun?"
"Evet, hayatım," dedi yaratık hıçkırarak. Sonra Eddie'nin anlamadığı dilde bir şeyler söyledi. Eddie yaklaşan araçlar görmeyi bekleyerek 7. Ka-rayolu'nun her iki tarafına baktı -ne de olsa tatil sezonundaydılar- ama yaklaşan tek bir araç bile yoktu. Şansları en azından o an için yaver gidiyordu.
"Bu civarda sizden kaç kişi var?" diye sordu Roland gaipten-gelenin sözünü keserek. Konuşurken tabancasını çekti ve ölüm makinesini gömleğine yaslanacak kadar kaldırdı.
Roderick'in Evladı, başını kaldırmadan eliyle ufku gösterdi. "Delah, Silahşor," dedi. "Burda dünyalar ince, anro con fa; sey-sey desene fanno billet cobair can. I Chevin devar dan do. Çünkü onlar için üzüldüm. Can-toi, can-tah, can Discordia, aven la cam mah can. May-mi? Ifftn lah vainen, eth..."
"Kaç dan devar?"
Roland'ın sorusunu bir süre düşündükten sonra parmaklarını (Eddie on parmağı olduğunu gördü) açarak beş kez salladı. Elli. Ama Eddie leyin elli tane olduğunu bilmiyordu.
"Ve Discordia?" diye sertçe sordu Roland. "Gerçekten öyle mi diyorsun?"
"Ah evet, Chayven'li Chevin, Hamil'in oğlu, bir zamanlar evim olan Güney Düzlükleri'nin ozanı, yani ben öyle diyorum."
"Bana Discordia Şatosu'nun yanındaki kasabanın adını söyle ve seni özgür bırakayım."
"Ah, Silahşor, ordaki herkes öldü."
"Sanmıyorum. Söyle."
"Fedic!" diye haykırdı Chayven'li Chevin, hayatının bu kadar uzak, bu kadar yabancı bir dünyada; Orta-Dünya'nın düzlüklerinde değil de batı Maine'in dağlarında sona ereceğini aklına bile getirmemiş olan gezgin muska. Işıldayan, korkunç yüzünü aniden Roland'a doğru kaldırdı. Kollarını çarmıha gerilmiş gibi iki yana açtı. "Gök Gürültüsü'nün ötesindeki, Işın'ın Yolu'ndaki Fedic! VShardik'teki, VMaturin'deki, Kara Kıde'ye giden yolun..."
Roland'ın tabancası tek bir atışla gürledi. Kurşun, diz çökmüş yaratığın alnına isabet ederek mahvolmuş yüzünün yıkımını tamamladı. Eddie yaratık geriye savrulurken bedeninin bir yabanarısmm kanadı gibi şeffaf-laşıp yeşilimsi bir dumana dönüştüğünü gördü. Chayven'li Chevin'in dişleri bir an için hayalet bir mercan dizisi gibi havada asılı kaldıktan sonra yok oldu.
Roland tabancasını kılıfına geri koydu, sonra sağ elinin kalan parmaklarını yüzünün önüne getirerek Eddie'nin kutsama olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı.
"Huzur bul," dedi Roland. Sonra kemerini çözerek tekrar tabancasının etrafına sardı.
"Roland o... o bir ağır değişken miydi?"
"Evet, sanırım öyle. Zavallı yaratık. Ama Rodericker dünya ilerle meden önce Arthur Eld'e bağlılıklarını bildirmiş olmalarına rağmen bil diğim tüm toprakların ötesinden." Mavi gözleri yorgun yüzünde parlayarak Eddie'ye döndü. "Mia'nın çocuğunu doğurmak için gittiği yer Fedic bundan eminim. Susannah'yı oraya götürdü. Son şatonun kıyısına. Eninde sonunda Gök Gürültüsü'ne dönmeliyiz ama ilk durağımız Fedic. Bunu bilmek güzel."
"Biri için üzüldüğünü söyledi. Kimdi?"
Roland, Eddie'nin sorusunu cevaplamayarak başını iki yana salladı. Bir Coca-Cola kamyonu yanlarından hızla geçti ve uzaklarda bir yerde gök gürledi.
"Discordia'daki Fedic," diye mırıldandı Silahşor. "Kızıl Ölüm'ün Fe-dic'i. Susannah'yı -ve Jake'i- kurtarabilirsek tekrar Callalar'a doğru ilerleyeceğiz. Ama ordaki işimiz bittiğinde geri döneceğiz. Ve sonra güneydoğuya döndüğümüzde..."
"Ne?" diye huzursuzca sordu Eddie. "Ne olacak, Roland?" "Sonra Kule'ye ulaşana dek durmak yok." Ellerini kaldırdı, titremelerini izledi. Sonra Eddie'ye baktı. Yüzünde yorgun ama korkusuz bir ifade vardı. "Daha önce hiç bu kadar

yaklaşmamıştım. Kaybettiğim tüm dostlarımın ve babalarının bana fısıldadığını duyabiliyorum. Fısıltıları Kule'nin nefesinde."
Eddie büyülenmiş ve korkmuş halde bir süre Roland'a baktı ve sonra neredeyse fiziksel bir çabayla o ruh halinden sıyrıldı. "Eh," dedi Ford'un sürücü tarafındaki kapıya yönelerek. "O seslerden biri Cullum'a ne söyleyeceğimizden bahsedecek olursa -onu ikna etmek için bir öneride bulunursa- bana mutlaka haber ver."
Eddie arabaya bindi ve Roland'ın cevap vermesine fırsat vermeden kapısını kapattı. Zihninde, Roland'ın tabancasını doğrulttuğunu görebiliyordu. Diz çöken yaratığa nişan alıp tetiği çekişini. Bu hem dinh'i, hem de dostu olarak gördüğü adamdı. Ama yüreği ona Kule'ye yaklaşması 'Çin buna mecbur olduğunu söylerse Roland'ın aynı şeyi ona... Suze'a... veya Jake'e yapmayacağını kesin bir dille söyleyebilir miydi? Yapamazdı. Buna rağmen onunla yola devam edecekti. Susannah'nın öldüğünden emin olsa bile -ah, Tanrı korusun!- onunla giderdi. Çünkü buna mecburdu. Çünkü Roland, onun için bir dinh ve dosttan çok daha fazlasıydı.
"Babam," diye mırıldandı Roland'ın kapıyı açıp arabaya binmesinden hemen önce.
"Bir şey mi dedin, Eddie?" diye sordu Roland.
"Evet," dedi Eddie. "'Gidelim buradan,' dedim."
Roland başını salladı. Eddie vitesi geçirdi ve Ford, Turtleback Yo-lu'na doğru ilerlemeye başladı. Uzaklarda -ama bu kez biraz daha yakındı- tekrar gök gürledi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DAN-TETE

I

Susannah Dean, bebeğin doğumu yaklaşırken etrafına bakınarak Roland'ın ona öğrettiği gibi düşmanlarını tekrar saydı. Karşında kaç kişi olduğunu bilmeden, öğrenemeyeceğinden emin olmadan ya da o günün öleceğin gün olacağına karar vermeden silahını asla çekme, demişti Roland. Kafasına geçirilen düşünce istilacısı korkunç başlıkla baş etmek zorunda olmamayı diledi ama başındaki her ne ise, Mia'nın bebesinin gelişine tanıklık etmek isteyenleri sayma çabasıyla pek ilgileniyor gibi değildi. Ve bu iyiydi.
Sayre vardı, operasyonun şefi. Alnının ortasında nabız gibi atan kırmızı deliğin bulunduğu sığ adam. Mia'nın bacaklarının arasında duran ve doğumu başlatmaya hazırlanan Scowther vardı. Sayre küstahlık edince doktoru biraz hırpalamıştı ama işini yapmasına engel olacak kadar değildi anlaşılan. Sayre'ın yanı sıra beş sığ adam daha vardı, ama sadece ikisinin ismini öğrenebilmişti. Gerdanı buldoklarınki gibi sarkmış, iri göbekli olanın adı Haberdi. Haber'ın yanında, bir şahinin kötücül boncuk gözle-nne ve kahverengi tüylerine sahip kafasıyla kuşumsu bir yaratık duruyordu. Bu yaratığın ismi Jey ya da muhtemelen Gee olabilirdi. Hepsi de kol-tukaltlarında otomatik tabancalara benzeyen silahlar taşıyordu. Scowt-her'ın tabancası, dikkatsizce her eğilişinde hafifçe aşağı sarkıyordu. Susannah, onu gözüne kestirmişti bile.
Ayrıca Mia'nın ötesinde duran üç solgun, tetikte insanımsı yaratık vardı. Susannah koyu mavi auralar içindeki bu yaratıkların vampir olduğundan emindi. Muhtemelen Peder Callahan'ın Üçüncü Tip adını verdiği vampirlerdi. (Peder bir keresinde onlar için pilot köpekbalıkları demişti.) Toplam on ediyordu. Vampirlerden ikisinde arbaletler vardı, üçüncüsü ise o sırada hafif bir ışıltı saçan bir tür ateşli-kılıç taşıyordu. Scowther'in tabancasını alabilirse (aldığında şekerim, diye düzeltti -Pozitif Düşüncenin Gücü'nü okumuştu ve Rahip Peale'in yazdığı her bir kelimeye hâlâ inanıyordu) önce ateşli-kılıcı olan adamı haklayacaktı. Öyle bir silahın ne kadar hasar vereceğini Tanrı bilirdi ve Susannah Dean'in öğrenmeye niyeti yoktu.
Ayrıca bir de kocaman, kahverengi bir sıçan kafası olan hemşire vardı. Alnında nabız gibi atan kırmızı gözü gören Susannah, sığ ahalinin çoğunun New York kaldırımlarında dolaşırken avlarını ürkütmemek için insan maskesi taktığını düşündü. Belki maskenin gerisindekilerin hepsi sıçan kafası değildi ama Susannah, Robert Goulet'e benzemediklerinden emindi. Sıçan kafalı hemşire, Susannah'mn görebildiği kadarıyla aralarında tek silah taşımayandı. Toplam on bir. Manhattan'ın altında olmadığından şüphe duymadığı bu devasa ve çoğunlukla terk edilmiş revirde on bir kişi. Harekete geçe-cekse, hepsi Mia'nın bebeğiyle meşgulken olmalıydı... kıymetli bebe ile. "Geliyor, doktor!" diye haykırdı hemşire huzursuz bir coşkuyla. Gerçekten de geliyordu. O ana dek hissettiği en korkunç sancı Susannah'mn sayımını yarıda kesti. İki kadını da pençesine aldı. Gömdü. Aynı anda çığlık attılar. Scowther, Mia'ya it, diyordu, ŞİMDİ İT!
Susannah gözlerini kapadı ve o da ıkındı, çünkü bu onun da bebeğiydi... ya da bir zamanlar öyleydi. Acının karanlık bir deliğe doğru döne döne akan su gibi içinden çıktığını hissederken hayatı boyunca duyduğu en derin keder, tüm benliğini sardı. Çünkü bebeğin aktığı, Mia'ydı; Susannah'mn bedeninin her nasılsa ilettiği yaşayan mesajın son satırları da gönderilmişti. Artık bitiyordu. Bundan sonra ne olursa olsun bu bölüm sona eriyordu ve Susannah Dean rahatlamayla pişmanlığın karıştığı bir çj̈ğhk attı; şarkıya benzer bir çığlık.
Ve sonra, dehşet başlamadan -o kadar korkunçtu ki her bir ayrıntıyı yolun sonundaki açıklığa vardığı güne dek parlak gün ışığında görmüş gibi hatırlayacaktı- küçük, sıcak bir elin bileğini kavradığını hissetti. Başlığın nahoş ağırlığını taşıyarak başını çevirdi. Gözleri Mia'nınkilerle karşılaştı. Mia ağzını açtı ve tek bir kelime söyledi. Susannah, Scowther'in kükremeleri arasında Mia'nın ne söylediğini duyamadı (Scowther, Mia'nın açık bacakları arasına iyice

eğilmiş, forsepsi kaşının üzerine kaldırmıştı). Ama Susannah yine de onu bir şekilde duyabildi ve sözünü tutmaya çalıştığını anladı.
Fırsatım olursa seni özgür bırakacağım, demişti bedenini ele geçiren kadın. Susannah'mn o an zihninde duyduğu ve doğum yapmakta olan kadının dudaklarında okuduğu kelime chassit'tı.
Susannah, beni duyuyor musun?
Seni çok iyi duyuyorum, dedi Susannah.
Ve anlaşmamızı hatırlıyor musun?
Evet. Yapabilirsem bebenle birlikte buradan kaçmana yardım edeceğim. Ve...
Yapamazsan bizi öldüreceksin, diye bitirdi ses vahşice. Hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Susannah bunda onları birleştiren bağlantı kablosunun da etkisi olduğundan emindi. Söyle Susannah, Dan'in kızı!
ikinizi de öldüreceğim. Eğer...
Orada durdu. Mia yine de tatmin olmuş görünüyordu ve bu iyiydi zira Susannah o an ikisinin hayatı buna bağlı olsaydı bile konuşmaya devam edemezdi. Gözü dev odanın tavanına, boş yatakların oluşturduğu sıraların üzerine takıldı. Ve orada Eddie ile Roland'ı gördü. Belli belirsizdiler, hayalet balıklar gibi tavandan içeri dışarı süzülüyorlar, Susannah'ya bakıyorlardı.
Bir başka acı dalgası bedenini sardı ama bu, önceki kadar şiddetli değildi. Bacak kaslarının sertleştiğini, ıkınma duygusunu hissedebiliyordu, ama hepsi çok uzaktaymış gibiydi. Önemsizdi. O an asıl önemli olan, gördüğünü sandığı şeyi gerçekten görüp görmediğiydi. Fazlasıyla zorlanmış, kurtarılmayı dileyen beyni onu rahatlatmak için bu halüsinasyonu yaratmış olabilir miydi?
Neredeyse inanacaktı. İkisi de çıplak ve havada uçuşan çer çöple -bir kibrit kutusu, bir fıstık, küller, bir peni- sarılı olmasalardı büyük ihtimalle inanacaktı. Ve Tanrı aşkına, uçuşan nesnelerden biri bir paspastı! Üzerinde FORD yazan bir araba paspasıydı. "Doktor, bebeğin kafasını göre..."
Bir centilmen olmayan Dr. Scowther Sıçan Hemşire'yi dirseğiyle kabaca bir kenara itip Mia'nın bacakları arasına daha da eğilirken sıçan yaratık nefesi kesilmişçesine cıyakladı. Doktor öylesine eğilmişti ki gören bebeği dişleriyle doğurtacağını sanırdı. İsmi Jey ya da Gee olan şa-hin-yaratık, heyecanlı, vızıldayan bir sesle Haber adındaki diğer yaratıkla konuşuyordu.
Gerçekten oradalar, diye düşündü Susannah. Paspas varlıklarını kanıtlıyor. Paspasın bunu nasıl kanıtladığını bilmiyordu ama öyleydi işte. Mia'nın az önce söylediği kelimeyi sessizce onlara iletti: chassit. Bu bir şifreydi. En az bir, belki pek çok kapıyı açacaktı. Mia'nın yalan söylüyor olabileceği Susannah'nın aklının ucundan bile geçmedi. Birbirlerine sadece kablo ve başlıklarla değil, daha ilkel (ve çok daha güçlü) doğum olgusuyla bağlanmışlardı. Hayır, Mia yalan söylememişti.
"Ikın, tanrıların belası tembel sürtük" diye ulurcasına haykırdı Scowther ve Eddie'yle Roland adamın nefesinin şiddetiyle uçmuş gibi tavandan bir daha dönmemecesine kayboldu. Susannah'nın tüm bildikleri...
Susannah başlığın içinde sırılsıklam olup kafasına yapışmış saçlarını ve bedeninden fışkıran ter damlacıklarını hissederek yan döndü. Mia'ya cowther'a, Scowther'in sarkan otomatik tabancasının kabzasına biraz daha yaklaştı.
"Kıpırdama hanım, beni dinle yalvarırım," dedi sığ adamlardan biri ve Susannah'nın koluna dokundu. İri yüzüklerle kaplı eli soğuk ve yumuşaktı. Dokunuşu Susannah'nın derisini karıncalandırdı. "Bu iş bir dakika içinde bitecek ve bütün dünyalar değişecek. Bu çocuk Gök Gürültü-sü'ndeki Kırıcı'lara katıldığında..."
"Kes sesini Straw," diye terslendi Haber ve Susannah'yı sözde teselli eden yaratığı itti. Sonra tekrar hevesle doğumu izlemeye koyuldu.
Mia inleyerek sırtını yay gibi gerdi. Sıçan kafalı hemşire ellerini Mia'nın kalçalarına koymuş, nazikçe yatağa bastırıyordu. "Haydi annecik, ıkın annecik."
"Bok ye, orospu!" diye haykırdı Mia. Susannah acısının çok az bir kısmını hissetti. Aralarındaki bağlantı zayıflıyordu. Sonra tüm konsantrasyonunu topladı ve kendi zihninin derin kuyusuna haykırdı. Hey! Pozitronik'çi hanım! Hâlâ orada mısın?
"Bağlantı... kesildi," dedi hoş kadın sesi. Daha önceki gibi Susannah'nın kafasının içinden geliyordu ama önceki seferin aksine bu kez tehlikeli değil, bir radyonun uzaktan duyulan sesi gibi belli belirsizdi. "Tekrar ediyorum: bağlantı... kesildi. Umarız tüm zihinsel geliştirme ihtiyaçlarınız için Kuzey Merkez Pozitronik'i kullanırsınız. Ve Sombra Şirketi'ni! On binli yıllardan beri zihinden-zihne iletişimde lider!"
Susannah'nın kafasının derinliklerinde dişlerinin takırdamasına yol açan bir BİİİÎÎİÎİP sesi oldu ve sonra bağlantı kesildi. Korkunç bir şekilde hoş olan nazik kadın sesi yok olmakla kalmamış, her şey bitmişti. Susannah kendini vücudunu hapsetmiş acı veren bir kapandan kurtulmuş gibi hissetti.
Mia tekrar bir çığlık attı ve Susannah da ona katıldı. Bunu yapmasının bir sebebi, Sayre ve adamlarının Mia ile aralarındaki bağın koptuğunu öğrenmesini istememesiydi; diğer sebep ise hissettiği derin üzüntüydü. Bir anlamda gerçek kız kardeşi kadar yakın olan kadını kaybetmişti.
Susannah! Suze, orada mısın?
Bu yeni ses üzerine irkilerek dirsekleri üzerinde doğruldu ve bir an için yanındaki kadını neredeyse tamamen unuttu. Bu ses...
Jake? Sen misin, tatlım? Sensin, değil mi? Beni duyabiliyor musun?

EVET! diye bağırdı Jake. Nihayet! Tanrım, kiminle konuşuyordun öyle? Bağırmaya devam et ki sesini takip ederek sana...
Ses aniden kesildi ama Susannah hemen öncesinde uzaklardan gelen silah seslerinin hayaletimsi takırtısını duyabildi. Jake birine ateş mi ediyordu? Sanmıyordu. Birileri Jake 'e ateş ediyordu.

2
"Şimdi!" diye bağırdı Scowther. "Şimdi, Mia! Ikın! Hayatın adına! Elinden geleni yap! IKIN!"
Susannah yuvarlanarak diğer kadına yaklaşmaya çalıştı -ah endişeliyim ve teselli arıyorum, bakın ne kadar da endişeliyim, teselli bulmak istiyorum, başka bir amacım yok- ama Straw denen yaratık onu geri çekti. İki kadın arasındaki boğumlu çelik kablo sallandı ve gerildi. "Mesafeni koru, kaltak," dedi Straw ve Susannah, Scowther'in tabancasına ulaşmasına izin vermemeleri olasılığıyla ilk kez yüzleşti. Ne Scowther'in tabancasına ne de bir başka silaha.
Mia tekrar çığlık attı; garip bir dilde, garip bir Tanrı'mn adını haykırıyordu. Karnını yataktan kaldırmaya yeltenince hemşire -Alia, Susannah hemşirenin isminin Alia olduğunu düşündü- zorla tekrar yatağa bastırdı ve Scowther memnuniyet belirtiyor gibi görünen kısa bir çığlık attı. Elindeki forsepsi bir kenara fırlattı.
"Bunu niye yaptın?" diye sordu Sayre. Mia'nın ayrılmış bacaklarının altındaki çarşaf şimdi kanla ıslanmıştı ve patron kızmış gibiydi.
"Artık ihtiyacım olmayacak!" diye cevap verdi Scowther neşeyle. "Bu kadın çocuk doğurmak için yaratılmış. Çeltik tarlasında çalışırken işini hiç aksatmadan bir düzine çocuk doğurabilir. İşte sorunsuzca geliyor!"
Scowther bitişikteki yatağın üzerindeki genişçe leğeni almaya niyetlendi ama yeterince zaman olmadığına karar vermiş olacak ki vazgeçip pembe, eldivensiz ellerini Mia'nın bacaklarının arasına uzattı. Susannah yine Mia'ya yaklaşmaya çalıştı ve Straw bu kez ona engel olmadı. Herkes, tüm sığ adamlar ve vampirler doğumun son safhasını büyülenmiş gibi izliyordu. Çoğu, birleştirilmiş iki yatağın ayakucunda toplaşmıştı. Sadece Straw hâlâ Susannah'nın yakınında duruyordu. Ateşli-kılıcı olan vampir artık birincil hedef olmaktan çıkmıştı; Susannah ilk önce Straw'u vurmaya karar verdi.
"Bir kez daha!" diye bağırdı Scowther. "Bebeğin için!" Sığ adamlar ve vampirler gibi Mia da Susannah'yı unutmuştu. Yaralı, acı dolu gözleri Sayre'a döndü. "Onu alabilir miyim, efendim? Lütfen tasa bir süre için de olsa onu alabileceğimi söyleyin!"
Sayre, Mia'nın elini tuttu. Gerçek yüzünü örten maske gülümsedi. "Evet, hayatım," dedi. "Bebe yıllarca seninle kalacak. Sen bir kez daha ıkın sadece."
Ona inanma, Mia! diye haykırdı Susannah ama sesi hiçbir yere gitmedi. Belki böylesi daha iyiydi. O an için tamamen unutulmak işine gelirdi.
Düşüncelerini bir başka hedefe yöneltti. Jake! Neredesin, Jake?
Cevap yoktu. İyiye işaret değildi. Tanrı'ya hâlâ sağ olması için yalvardı.
Belki sadece meşguldür. Kaçıyordur... saklanıyordun., savaşıyordun Sessizlik sadece öldüğü anlamına gelme...
Mia uluyarak küfre benzer sözcükler haykırdı ve ıkındı. Halihazırda aralanmış vajinasının dudakları iyice ayrıldı. Bacaklarının arasından taze kan boşaldı ve altındaki çarşafı iyice ıslattı. Ve sonra Susannah kırmızı karışımın arasından siyah beyaz bir başın tepesini gördü. Beyaz olan teni, siyahsa saçıydı.
Siyah beyaz kafa kırmızı yuvaya gerilemeye başlayınca Susannah bebeğin dünyaya gelmekten vazgeçerek tekrar rahme döneceğini düşündü, ama Mia yeterince beklemişti. Yumruk haline getirdiği titreyen ellerini havaya kaldırdı, dudakları gerilip dişlerini ortaya çıkardı, gözleri kısıldı ve tüm gücüyle bebeği itti. Bir damar alnında tehlikeli bir şekilde kabarıp nabız gibi attı, boynunda bir başkası aynı şekilde belirginleşti.
"HEEEYAHHHH!" diye bağırdı. "COMMALA SENİ GÜZEL PİÇ; COMMALA-GEL-GEL!"
"Dan-tete," diye mırıldandı şahin-yaratık Jey ve diğerleri büyülenmiş-çesine fısıldadı: Dan-tete... dan-tete... commala-dan-tete. Küçük tanrının gelişi.
Bebeğin başı bu kez tamamen fırladı. Susannah, bebeğin minik yumruklarının yaşamla titreşen göğsüne yapışmış olduğunu gördü. Şaşırtıcı bir farkındalıkla bakan ve Roland'ınkilere benzeyen masmavi gözlerini gördü. Simsiyah kirpikler gözlerini çevrelemişti. Kirpiklerinin ucunda barbarca doğum süsleri gibi minik kan damlacıkları vardı. Susannah, bebeğin alt dudağının annesinin vajinasmın iç dudağını bir anlığına nasıl takıldığını gördü, bu görüntüyü hayatı boyunca unutmayacaktı. Bebeğin ağzı kısa bir an için açıldı ve alt çenesindeki bir dizi bembeyaz diş gözler önüne serildi. Gerçekten dişlerdi, sivri değillerdi ama yeni doğmuş bir bebeğin ağzının dişlerle dolu olduğunu görmek Susannah'yı ürpertti. Bebenin orantısızca büyük ve tam anlamıyla ereksiyon halindeki penisini görmek de aynı etkiyi yarattı. Susannah, bebenin penisinin serçe parmağından uzun olduğunu düşündü.
İrileşmiş gözleri yaşlarla parlayan Mia zafer dolu bir çığlık atarak dirsekleri üzerinde doğruldu. Scowther, bebeği ustaca yakalarken Mia uzanıp demir gibi parmaklarla Sayre'ın kolunu kavradı. Sayre acıyla bağırıp kolunu kurtarmaya çalıştı ama bu... şey, Oxford, Mississippi'de bir şerif yardımcısından kurtulmaya çalışmayı denemek gibi bir şeydi. Büyülenmiş fısıltılar kesildi ve bir an için şok dolu bir sessizlik oldu. Susannah'nın aşırı yorgun kulakları bu sessizlikte Sayre'ın birbirine sürten kemiklerinin sesini yakalayabildi.
"YAŞIYOR MU?" diye haykırdı Mia, Sayre'ın şaşkın suratına. Dudaklarından tükürükler saçılıyordu. "SÖYLESENE SENİ BEŞ PARA ETMEZ OROSPU EVLADI, BEBEM HAYATTA MI?"

Scowther, bebeği yüz yüze gelebileceği şekilde havaya kaldırdı. Doktorun kahverengi gözleri bebeğin mavi gözleriyle birleşti. Ve Susannah, kebe dikilmiş penisiyle Scowther'in ellerinde havada dururken sol topu-gundaki kızıl izi açık seçik gördü. Sanki o topuk, bebek Mia'nın rahminden ayrılmadan hemen önce kana batırılmıştı.
Scowther, bebeğin poposuna vurmak yerine derin bir nefes aldı ve doğruca bebenin açık gözlerine üfledi. Mia'nın bebesi gözlerini komik (ve inkâr edilemeyecek kadar insana özgü) bir şekilde şaşkınca kırpıştırdı. O da nefes aldı, bir süre tuttu ve bıraktı. Kralların kralı veya tüm dünyaların yok edicisi olabilirdi ama dünyaya kendisinden önceki pek çok bebek gibi öfkeyle bağırarak selam verdi. Bu çığlığı duyan Mia mutluluk gözyaşlarına boğuldu. Çiçeği burnunda annenin etrafına toplanan şeytani yaratıklar Kızıl Kral'ın hizmetkârlarıydı ama bu, az önce şahit oldukları olayın etkisinde kalmalarına bir engel değildi. Hepsi birden gülüp alkışlamaya başladı. Susannah, kendinden iğrenerek de olsa onlara katıldı. Bebek yüzünde şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı.
Sümüğü akan ve gözyaşları yanaklarından süzülen Mia kollarını uzattı. "Onu bana ver," dedi hiçliğin kızı, birin annesi Mia ağlayarak. "Bırakın onu kollarıma alayım, yalvarırım! Bırakın oğluma sarılayım! Kıymetlimi tutayım!"
Ve bebek, başını annesinin sesine doğru çevirdi. Susannah böyle bir şeyin mümkün olamayacağını düşünürdü, ama ona bakılırsa ağzı dişlerle dolu ve gözleri tamamen açık bir şekilde doğması da mümkün değildi. Bununla birlikte bebek diğer her açıdan normal görünüyordu: tombul, tüm uzuvları yerinde, insan ve dolayısıyla güzel. Evet, topuğunda kırmızı bir leke vardı ama doğum lekeleri pek de nadir değildi, değil mi? Kendi babası da aile efsanesine göre kırmızı elle doğmamış mıydı? Bu leke çocuk plajda olmadığı sürece görünmeyecekti bile.
Yeni doğan bebeği hâlâ ellerinde tutmakta olan Scowther, Sayre'a baktı. Susannah'nın Scowther'in tabancasını kolayca ele geçirebileceği bir anlık duraksama oldu. Ama bunu yapmak aklının ucundan bile geçmedi.
Jake'in telepatik haykırışını ve Roland'la kocasının yaptığı tuhaf ziyareti tamamen unutmuştu. Jey, Straw, Haber ve diğerleri gibi kendini önündeki manzaraya, bir çocuğun bu yıpranmış dünyaya gelişine kaptırmıştı.
Sayre neredeyse algılanamayacak kadar belirsizce başını salladı ve Scowther hâlâ bağırmakta olan (ve belli ki annesini görebilmek için omzundan geriye bakan) bebek Mordred'i Mia'nın bekleyen kollarına bıraktı.
Mia, oğlunu ona bakabilmek için çevirdi ve Susannah'nm yüreği korku ve dehşetle doldu. Çünkü Mia aklını kaçırmıştı. Parlak gözlerinden çılgınlık akıyordu. Bir gülümsemeyle gerilen dudaklarının kenarlarından süzülen, dilini ısırdığı için kanla pembeleşmiş salyalardan, en çok da zafer dolu kahkahasından anlaşılıyordu. İlerideki günlerde akıl sağlığına tekrar kavuşabilirdi ama...
Kaltak asla geri dönmeyecek, dedi Detta sesinde bir sempati kırıntı-sıyla. Bu noktaya ulaşmak ve görevini tamamlamak onu tüketti. Sınırını aştı ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun!
"Ah bu ne güzellik!" diye mırıldandı Mia. "Şu mavi gözlerine, Ge-niş-Dünya'nın ilk karından önceki gökyüzü kadar beyaz tenine bak! Kusursuz böğürtlenleri andıran meme uçlarına, taze şeftaliler kadar pürüzsüz aletine ve hayalarına bak!" Önce Susannah'ya dönerek -bakışları hiçbir tanıma belirtisi olmaksızın Susannah'nm üzerinden kayıp geçti- etrafındakilere baktı. "Bebemi görün sizi talihsizler, sizi zavallılar! Kıymetlime, oğluma, bebeğime bakın!" Çılgınca bakan gözlerinde kahkahalarla, çarpılmış dudaklarından akan salyaları çenesinden süzülerek onlara bağırdı. "Sonsuzluğu ne için feda ettiğimi görün! Mordred'ime bakın, ona iyi bakın, çünkü onun gibisini bir daha asla göremezsiniz!"
Gözlerini kırpmadan bakan bebeğin kanlı yüzünü öpücüklere boğdu. Kana bulanan yüzü, ruj sürmeye çalışmış bir sarhoşunki gibi görünüyordu. Bir kahkaha attı ve tombul bebeğin gerdanını, meme uçlarını, karnını ve dikilmiş penisinin ucunu öptü. Mordred adını verdiği ve ona şaşkınca bakan bebeği titreyen kollarıyla giderek daha yükseğe kaldırıyordu.
Sonra bebesinin dizlerine ve minik ayaklarına birer öpücük kondurdu. Susannah odadaki ilk emme seslerini duydu ama sesin kaynağı annesinin göğsünü emen bebek değildi; Mia, bebeğin her biri kusursuz olan ayak parmaklarını emiyordu. Bu çocuk âmh'imin laneti, diye soğukça düşündü Susannah. Başka hiçbir şey yapamasam bile Scowther'in tabancasını alıp onu vurabilirim. İki saniyelik iş.
Sahip olduğu sürat düşünüldüğünde -silahşor sürati- bu muhtemelen doğruydu. Ama kıpırdayamıyordu. Oyunun bu perdesinin sonuna dair pek çok tahminde bulunmuştu ama Mia'nın çıldıracağını hiç düşünmemiş, bu yüzden hazırlıksız yakalanmıştı. Pozitronik bağlantısı daha önce kesildiği için şanslı olduğunu düşündü. Kesilmeseydi o da Mia gibi çıldırabilirdi.
O bağlantı tekrar kurulabilir, güzelim... hâlâ fırsatın varken harekete geçsen daha iyi olmaz mı?
Ama yapamıyordu, sorun da buydu. Büyülenmişçesine donakalmış, anın etkisine kapılmıştı.
"Kes şunu!" diye çıkıştı Sayre. "Görevin onu emmek değil, beslemek! Ona sahip olmak istiyorsan acele et! Onu emzir! Yoksa bir sütanne mi getirteyim? Bu fırsat için gözlerini feda etmeye hazır pek çok sütanne var
"Hayatta...OLMAZ!" diye bağırdı Mia gülerek ama çocuğu göğüs hizasına indirdi ve giydiği basit, beyaz elbisenin yakasını sabırsızca açarak sağ göğsünü açtı. Susannah erkeklerin Mia'nın büyüsüne niçin kapıldığını görebiliyordu; bembeyaz göğsü mükemmel uçlarıyla o an bile beslenmeyi bekleyen bir bebeğin ağzından ziyade bir erkeğin avuçları ve şehvetli dokunuşları için yaratılmış gibiydi. Mia, bebeği göğüs ucuna yaklaştırdı. Bebek bir an için ne yapacağını bilemez gibi başını salladı, yüzü göğüs ucuna değip uzaklaştı. Ama bir dahaki birleşmede gül goncasına benzeyen ağzı dikleşmiş ucu yakaladı ve emmeye başladı.
Hâlâ gülmekte olan, Mia, bebeğin kanla ıslanmış, karışık siyah saçlarını okşadı. Kahkahaları Susannah'ya birer çığlık gibi geliyordu.

Bir robotun yaklaşmasıyla tak tuk sesler oldu. Biraz Haberci Robot Andy'ye benziyordu; o da inceydi, boyu iki metreyi geçiyordu, aynı elektrikli mavi gözlere ve çok eklemli parlak bedene sahipti. Kollarında, içi yeşil ışıkla dolu camdan bir kutu taşıyordu.
"O kahrolası şey ne için?" diye tersçe sordu Sayre. Hem öfkeli, hem inanamaz gibiydi.
"Bir kuvöz," dedi Scowther. "Sonradan üzülmektense tedbirli olmanın daha iyi olacağını düşündüm."
Bakmak için döndüğü sırada askı içindeki tabancası Susannah'ya doğru savruldu. Böyle bir fırsat bir daha eline geçmezdi ve bunu biliyordu. Harekete geçmenin tam sırasıydı. Ama tabancayı alamadan Mia'nın bebesi değişti.

4
Susannah kırmızı bir ışığın çocuğun kafasının tepesinden topuklarına kadar pürüzsüz teninde yol aldığını gördü. Kızarma değil, ışımaydı ve çocuğu içten aydınlatıyordu: Susannah buna yemin edebilirdi. Ve sonra, bebek, annesinin düz karnında yatıp göğsünü emerken kırmızı ışığı kabaran ve genişleyen bir siyahlık takip etti. Çocuğu, Mia'nın rahminden çıkan gül pembesi bebeğin tam tersi kapkara bir cüceye çevirerek tüm bedenini sardı. Aynı anda bedeni büzülmeye başladı, bacakları geri çekilip karnında eriyerek yok oldu, başı boynundan içeri gömüldü -Mia'nın göğsünü de beraberinde çekerek- ve boğazı bir kurbağanınki gibi şişti. Mavi gözleri zifte dönüştü, sonra tekrar mavileşti. Susannah çığlık atmaya çalıştı ama yapamadı.
Simsiyah yaratığın yan taraflarında yumrular belirip irileşti, sonra açılıp birer bacak haline geldiler. Bebeğin topuğundaki kırmızı leke hâlâ görülebiliyordu ama artık bir kara dulun karnındaki kızıl damga gibi görünüyordu. Bebenin dönüştüğü de oydu: bir örümcek. Ama bebek tamamen kaybolmamıştı. Örümceğin sırtından beyaz, çirkin bir şişlik yükseldi. Susannah bu şişlikte deforme olmuş küçük suratı ve gözleri olduğu anlaşılan mavi kıvılcımları görebiliyordu.
"Ne?..." dedi Mia ve yine dirsekleri üzerinde doğrulmaya yeltendi. Göğsünden kan boşalıyordu. Bebek kanı, tek damlasını bile ziyan etmeden süt gibi içiyordu. Mia'nın yanında duran Sayre ağzı bir karış açılmış, gözleri yuvalarından fırlamış halde donakalmıştı. Bu doğumdan beklediği her neyse -beklemesinin söylendiği- bu gördükleri değildi, orası muhakkaktı. Susannah'nın içindeki Detta, adamın şokla çarpılmış yüzünün ifadesinden çocuksu bir keyif alıyordu: Sayre komedyen Jack Benny'ye benziyordu.
Bir süre için olan biteni sadece Mia kavramış göründü; yüzü bilginin verdiği dehşet ve muhtemelen acıyla çarpıldı. Sonra bir azizenin mele-ğimsi gülümseyişi yüzüne geri döndü. Elini uzatıp göğsündeki hâlâ değişmekte olan yaratığı, karnında kırmızı leke, sırtındaysa minik bir insan kafası olan örümceği okşadı.
"Ne kadar güzel, değil mi?" diye haykırdı. "Oğlum yaz güneşi kadar gü-îxl, değil mi?"
Bunlar son sözleri oldu.

5
Yüzü tam anlamıyla donmadı, bir anda hareketsiz kaldı. Daha bir dakika önce yıpratıcı doğumun etkisiyle kıpkırmızı olan yanakları, kaşları ve boynu solarak bir orkidenin taçyapraklarının balmumu beyazlığına büründü. Parlayan gözleri hareketsizleşti ve yuvalarının içinde sabitlendi. Susannah aniden kendini bir kadına değil, yatakta yatmakta olan bir kadının resmine bakıyormuş gibi hissetti. Olağanüstüydü ama yine de bir parça kömür ve soluk renklerle bir parça kâğıdın üzerine yapılmış bir resim gibiydi.
Susannah, Discordia Şatosu'nun yürüyüş yoluna yaptıkları ilk ziyaretin ardından Plaza-Park Hyatt Hotel'e dönüşünü ve Mia'yla son konuşmasından sonra oraya, Fedic'e gelişlerini hatırladı. Gökyüzünün, şatonun ve gözlerinin önündeki taşların nasıl bir kâğıt parçası gibi yırtıldığını düşündü. Sonra, sanki bu düşünce tetiklemiş gibi Mia'nın yüzü saç diplerinden çenesine kadar yırtılarak ayrıldı. Sabit bakışlı gözleri her iki yana doğru sarktı. Dudakları çılgınca bir ikiz-sırıtış gibi ikiye ayrıldı. Kafasındaki yarıktan boşalan kan değil, bayat kokulu beyaz bir tozdu. Mia'nın dan-tete'i iğrenç kafasını ilk öğününden kaldırırken Susannah'nın zihnine T. S. Eliot'tan (boş adamlar, doldurulmuş adamlar, samanla doldurulmuş kafa)
ve Lewis Carrol'dan
(ama siz bir deste karttan başka bir şey değilsiniz) parçalı anılar üşüştü. Örümcek kanla sıvanmış ağzını açtı ve bacaklarının üzerinde yükseldi. Arka bacakları, annesinin içi boşalan karnından destek alıyor, ön bacakları neredeyse Susannah'nın yüzüne değiyordu.
Yaratık bir zafer çığlığı attı. O an onu karnında büyütüp besleyen diğer annesine de saldıracak olsaydı Susannah Dean hiç şüphesiz Mia'nın yanı başında ölecekti. Ama yaratık onun yerine ilk yudumunu emdiği patlak balon gibi inmiş göğse döndü ve yırtarak kopardı. Çiğneme sesi ıslak ve sakindi. Bir süre sonra açtığı yarığa yumuldu. İnsan yüzü giderek kayboluyor, Mia'nın yüzüyse ikiye ayrılan kafasından boşalan beyaz tozla giderek belirsizleşiyordu. Keskin, şiddetli bir emme sesi duyuldu ve Susannah, içindeki tüm nemi emiyor, geride kalan ne varsa kurutuyor. Ve şuna bir bak! Nasıl da şişiyor! Bir atın boynundaki sülük gibi, diye düşündü.
Tam o sırada aptalca denebilecek kadar İngiliz bir ses -bir centilmenin baygın sesiydi- duyuldu: "Pardon, beyler ama bu kuvöze ihtiyacınız olacak mı? Beni mazur görün ama durumun artık bir kuvözü gerektirmediğini söylemek durumundayım."

Susannah'yi kıpırtısız bırakan şok halini dağıtan bu ses oldu. Bir eliyle bedenini yukarı itip diğeriyle Scowther'in otomatik tabancasını kavrayrak cekti ama tabanca kabzasının altından geçen kayış yüzünden askıdan kurtulmadı. İşaret parmağı emniyeti bulup açtı. Sonra tabancayı kılıfının içinde Scowther'in göğüs kafesine doğru çevirdi.
"Neler olu..." dedi Scowther ama Susannah hiç zaman kaybetmeyerek tetiği orta parmağıyla çekti. Aynı anda tabancayı da tüm gücüyle kendisine doğru çekmişti. Askıyı Scowther'in gövdesine bağlayan kayışlar sağlam kaldı ama tabancayı tutan ince kayış koptu. Scowther beyaz önlüğünün üzerindeki duman tüten deliğe bakmaya çalışarak yan tarafına doğru düşerken Susannah tabancayı tamamen ele geçirmeyi başardı. Straw'u ve hemen yanındaki vampiri, elinde ateşli-kılıcı tutanı vurdu. Vampir bir an için normal bir bebek gibi doğan örümcek-tanrıya şok içinde bakar halde kaldı, sonra aurası bedenini terk etti. Ve yaratığın vücudu yok oldu. Az önce olduğu yerde içi boş bir gömlek ve gömleğin eteğinin içine sokuşturulduğu bir blucin hâlâ bir bedenin üzerindeymiş gibi havada kaldı. Sonra yere düştüler.
"Öldürün onu," diye bağırdı Sayre kendi silahına uzanırken. "Gebertin sürtüğü!"
Susannah hâlâ annesinin büyük bir hızla sönen bedeninin üzerinde durmakta olan örümcekten yuvarlanarak uzaklaştı. Yatağın kenarından aşağı sarkarken bir yandan da başlıktan kurtulmaya çalışıyordu. Bir an için dayanılmaz bir acı duydu. Tam kurtulamayacağını düşünüyordu ki, başlık kafasından çıktı ve Susannah hemen ardından yere düştü. Başlık yatağın kenarından sarkıyordu. Susannah'nın kopmuş bir tutam saçı içinde görülebiliyordu. Annesinin bedeni o tarafa doğru çekilince tünediği yerden bir anlığına ayrılan örümcek-yaratık öfkeyle bağırdı.
Susannah kurşunlar üzerinden vızıldayarak geçerken yatağın altına yuvarlandı. Kurşunlardan biri bir yaya çarpınca yüksek bir BOİNKK sesi çıktı. Susannah sıçan kafalı hemşirenin ayaklarını ve tüylü bacaklarını görerek dizlerinden birine ateş etti. Hemşire haykırarak döndü ve topallaya topallaya kaçmaya çalıştı.
Sayre tabancasını Mia'nın giderek sönen bedeninin altındaki uyduruk çift kişilik yatağa doğru çevirerek öne eğildi. Çarşafta şimdiden duman tüten üç delik vardı. Dördüncü atışını yapamadan örümceğin bacaklarından biri yüzünü sıyırdı ve maskesini yırtarak altındaki tüylerle kaplı yanağı ortaya çıkardı. Sayre bağırarak geriledi. Örümcek, ona dönerek miyavlar gibi bir ses çıkardı. Sırtındaki beyaz şey -insan suratlı şişlik- Say-re'ı yemeğinden uzak durması için uyarıyormuşçasına ışıldadı. Sonra artık pek de insana benzemeyen kadına döndü; Mia artık toza ve paçavralara dönmüş inanılmayacak kadar eski bir mumyadan geri kalanlara benziyordu.
"Söylemeliyim ki bu durum biraz kafa karıştırıcı," dedi kuvözü taşıyan robot. "Huzurdan çekilmeli miyim? Belki koşullar belirgin hale geldiğinde geri dönsem daha iyi olur."
Susannah yatağın altından yuvarlanarak çıkıp yön değiştirdi. İki sığ adamın kaçmış olduğunu gördü. Şahin-yaratık Jey ne yapacağına karar verememiş gibi görünüyordu. Kaçsın mı, kalsın mı? Susannah, yaratığın kahverengi tüylerle kaplı kafasına bir kurşun gömerek kararı onun yerine verdi. Kan ve tüyler havaya saçıldı.
Susannah dengesini sağlamak için yatağın kenarına tutunarak olabildiğince doğruldu. Scowther'in tabancasını bir anlığına bile indirmemişti. Dördünü haklamıştı. Sıçan kafalı hemşire ve bir başkası daha kaçmıştı. Sayre tabancasını düşürmüş, kuvözü taşıyan robotun arkasına saklanmaya çalışıyordu.
Susannah kalan iki vampiri ve buldok suratlı sığ adamı vurdu. Sonuncusu -Haber- Susannah'yı unutmamış, kaçmayıp atış için uygun fırsatı beklemişti. Susannah daha erken davrandı ve yere yığılmasını tatmin hissiyle izledi. Ona göre içlerinde en tehlikelileri Haber'dı.
"Hanımefendi, acaba bana söyleyebilir misiniz..." diye söze başladı robot ve Susannah çelik surata çabucak iki el ateş ederek elektrikli mavi gözleri kararttı. Bu numarayı Eddie'den öğrenmişti. Çok yüksek bir larm sesi anında yükseldi. Susannah bu sesi uzun süre duyarsa sağır olacağından emindi.
"ATEŞLİ SİLAHLA KÖR EDİLDİM! diye bağırdı robot aynı absürt bir-nncan-çay-daha-alır-mısınız-efendim aksanıyla. "GÖRÜŞ SIFIR YARDIMA İHTİYACIM VAR KOD 7, İMDAT!"
Sayre ellerini kaldırarak robottan uzaklaştı. Susannah alarm sesi ve robotun haykırışı yüzünden sesini duyamıyordu ama piç herifin söylediklerini dudaklarının hareketlerinden okuyabildi: Teslim oluyorum, kabul edecek misin?
Bu eğlendirici düşünce üzerine farkında olmayarak gülümsedi. Gülümsemesinde ne neşe, ne de merhamet vardı ve sadece bir tek anlama gelebilirdi: bacaklarının kesik uçlarını daha önce Mia'ya çizmelerini yalattığı gibi yalatmak isterdi. Ama bunun için yeterince zaman yoktu. Sırıtışında sonunun geldiğini gören Sayre dönüp kaçmaya yeltendi ve Susannah başının arkasına iki el ateş etti... biri Mia, biri Peder Callahan içindi. Sayre'ın kafası kan ve beyin parçacıkları saçarak parçalandı. Duvara çarpan Sayre malzeme dolu bir rafı devirerek yere yığıldı.
Susannah örümcek-tanrıya nişan aldı. Yaratığın kapkara sırtındaki küçük beyaz surat ona döndü. Roland'ınkilere tıpatıp benzeyen mavi gözler parladı.
Hayır, yapamazsın! Yapmamalısın! Ben Kral'ın tek oğluyum!
Yapamaz mıyım, diye düşündü Susannah tabancasını doğrulturken. Ah şekerim, fena... halde... YANILIYORSUN!
Ama tetiği çekemeden arkasından bir silah sesi geldi. Bir kurşun, boynunun yan tarafını sıyırdı. Susannah anında tepki göstererek döndü ve kendini yan tarafı üzerine attı. Kaçan sığ adamlardan biri fikrini değiştirip geri dönmüştü. Susannah yaratığın göğsüne iki kurşun sıkarak bu kararından sonsuza dek pişmanlık duymasını sağladı.
Daha fazlası için hevesli bir şekilde döndü -evet, istediği buydu, yaradılış amacı buydu ve bunu ona gösterdiği için Roland'ı daima sevip sayacaktı- ama geri kalanlar ya ölmüş ya da kaçmıştı. Örümcek, annesinin ıslak kâğıt hamuruna benzeyen cesedini geride bırakarak doğduğu yatağın yan tarafından aşağı hızla ilerliyordu. Beyaz bebek başını kısa bir süre için Susannah'ya çevirdi.
Gitmeme izin versen iyi olur, Karaderili, yoksa...

Susannah, ona ateş etti ama tam o sırada şahin-adamın koluna takılıp sendelemişti. Korkunç yaratığı öldürecek olan kurşun hedefinden saparak sekiz tüylü bacaktan birine isabet etti. Kandan çok irine benzeyen sarımsı-kırmızı bir sıvı, bacağın gövdeyle birleştiği noktadan fışkırdı. Yaratık acı ve şaşkınlıkla çığlık attı. Susannah'nın bu çığlığı robotun kesil-meksizin devam eden haykırışı ve alarm sesi yüzünden kulaklarıyla duyması zordu ama kafasının içinde gayet net bir şekilde duydu.
Bunun hesabını vereceksin! Babamla bunun intikamını alacağız! Ölümün için yalvaracaksın, evet seni yalvartacağız!
Öyle bir şansınız olmayacak, şekerim, diye gönderdi düşüncesini Susannah. Olabildiğince güvenli görünmeye çalışıyor, yaratığın asıl korkusunu sezmesini engellemek için elinden geleni yapıyordu: Scowther'm otomatiğinde hiç kurşun kalmamış olabilirdi. Gereksiz bir dikkatle nişan aldı. Örümcek önce sesini kesmeyen robotun arkasına fırlayıp ardından karanlık bir kapıdan geçti ve gözden kayboldu.
Pekâlâ. Mükemmel sayılmazdı. Kesinlikle en iyi çözüm değildi ama hiç olmazsa hayattaydı ve bu kadarı da az sayılmazdı.
Sayre'ın bütün adamlarının da ölmüş veya kaçmış olması gerçeği de iyi sayılırdı.
Susannah, Scowther'm tabancasını bir kenara fırlatarak bir başkasını aldı; bu seferki bir Walther PPK idi. Silahı Straw'un taktığı askıdan almıştı. Ceplerini karıştırınca yarım düzine fazladan şarjör buldu. Cephanesine vampirin ateşli-kılıcını da eklemeyi düşündü ama sonra olduğu yerde bırakmaya karar verdi. Kullanmayı bildiği silahlarla devam etmesi daha akıllıca olacaktı.
Jake ile temas kurmaya çalıştı, kendi düşüncelerini duyamadı ve robota döndü. "Hey, koca adam! O kahrolası sireni kapatmaya ne dersin?"
İşe yarayacağını pek ummamıştı ama yaradı. Sessizlik çok ani ve muhteşemdi. Susannah'nın çok işine yarayabilirdi. Bir karşı saldırı olursa geldiklerini duyabilecekti. Ve pek övünülemeyecek gerçek şuydu ki bir karşı saldırı olmasını umuyordu, gelmelerini istiyordu ve bunun makul olup olmadığı umurunda değildi. Bir silahı vardı ve iyice ısınmıştı. Önemli olan sadece buydu.
(Jake! Jake, beni duyuyor musun, evlat? Duyuyorsan ablana cevap ver!)
Hiçbir şey yoktu. Uzaklardan gelen bir silah sesi bile. Muhtemelen fazla uzak...
Sonra tek bir kelime duydu... bu bir kelime miydi?
(naynanay)
Daha da önemlisi, bu Jake miydi?
Emin değildi ama o olabileceğini düşündü. Ses ona her nasılsa tanıdık gelmişti.
Susannah daha şiddetli seslenmek için konsantre oldu ama sonra aklına sezgi olabilmek için fazla güçlü bir fikir geldi. Jake sessiz olmaya çalışıyordu. Belki de... saklanıyordu? Bir pusu kurmaya hazırlanıyor olabilirdi? Çılgınca bir fikirdi ama o da ısınmıştı. Bilmiyordu ama o tuhaf kelimeyi
(naynanay)
kasten göndermiş olabileceğini veya ağzından kaçırdığını düşündü. Her iki durumda da onu rahat bırakması daha akıllıca olacaktı.
"Ateşli silahla kör edildim diyorum!" dedi robot ısrarla. Sesi hâlâ yüksekti ama en azından normale yakın bir tona inmişti. "Hiçbir şey göremiyorum ve kucağımda bu kuvöz..."
"Bırak," dedi Susannah.
"Ama..."
"Bırak onu dedim, Chumley."
"Bağışlayın hanımefendi ama adım Kâhya Nigel ve gerçekten..."
Susannah bu kısa konuşma süresinde robota yaklaşmıştı -bir süreliğine bacaklara sahip olması eski hareket yöntemlerini unutturmamıştı-ve robotun çelik göğsündeki isimle seri numarasını okuyabiliyordu.
"Nigel DNK 45932, o kahrolası cam kutuyu bırak, teşekkürler derim!"
Robot (seri numarasının hemen altında HİZMETÇİ yazıyordu) kuvözü elinden bıraktı ve çelik ayaklarının dibinde tuzla buz olunca sızlandı.
Susannah, Nigel'a doğru süründü ve üç parmaklı çelik ele uzanıp tutmadan önce içindeki korkuyu alt etmesi gerekti. Kendine bu robotun Calla Bryn Sturgis'teki Andy olmadığını ve Nigel'ın onu tanımasının mümkün olmadığını hatırlattı. Kâhya-robot intikam duygusuna sahip olacak kadar karmaşık yapıda olabilirdi de olmayabilirdi de -Andy'nin intikam duygusuna sahip olduğu muhakkaktı- korkunun hareketlerini yönlendirmesine izin veremezdi.
Ama umut etmeye devam etti.
"Nigel, beni kucağına al."
Robot eğilirken servomotorlar vızıldadı.
"Hayır tatlım, biraz daha yaklaşman gerek. Durduğun yerde cam kırıkları var."
"Bağışlayın hanımefendi ama körüm. Sanırım gözlerime ateş eden de sizdiniz."
Ah. O mesele.
"Şey," dedi Susannah sesindeki sinirin daha derindeki korkuyu gizlediğini umarak. "Beni yerden kaldırmazsan sana yeni gözler bulamam, değil mi? Şimdi dediğimi yap, sana uyarsa. Zaman harcamayalım."
Nigel kırık camları ezerek Susannah'nın sesine doğru ilerledi. Susannah içinden yükselen gerileme isteğini büyük bir çabayla bastırdı, ama

Hizmetçi Robot'un dokunuşu son derece nazikti. Onu kollarına alarak kaldırdı-
"Şimdi beni kapıya götür."
"Hanımefendi bağışlayın ama On Altı'da pek çok kapı vardır. Şatonun altında daha da çok."
Susannah merakına engel olamadı. "Kaç tane?" Kısa bir duraksama oldu. "Şu an işlevsel beş yüz doksan beş kapı olduğunu söyleyebilirim." Susannah beş dokuz ve beşin toplamının on dokuz olduğunu hemen fark etti. Yani chassit.
"Beni silahlar patlamaya başlamadan önce girdiğim kapıya götürebilir misin?" dedi Susannah odanın uzak ucunu göstererek.
"Tabi hanımefendi, götürebilirim ama işinize yarayacağını sanmıyorum," dedi Nigel yapmacık sesiyle, "NEW YORK #7/FEDİC kapısı tek yönlüdür." Bir duraksama oldu. Çelik kafasının içinden tıkırtılar duyuldu. "Ayrıca son kullanımdan sonra hizmet dışı kaldı. Yolun sonundaki açıklığa vardı da denebilir."
"Ah, bu harika işte," diye bağırdı Susannah, ama Nigel'ın verdiği haber onu fazla şaşırtmamıştı. Sayre, onu kapıdan içeri kabaca iterken duyduğu düzensiz mırıltıyı ve içinde bulunduğu şartlara rağmen kapının ölmek üzere olduğunu düşündüğünü hatırladı. "Aman ne güzel!"
"Sıkıntılı olduğunuzu seziyorum hanımefendi."
"Çok haklısın, kesinlikle sıkıntılıyım! Lanet kapının tek yöne açılması yeterince kötüydü zaten! Şimdi tamamen işe yaramaz hale gelmiş!"
"Varsayılan hariç," dedi Nigel.
"Varsayılan mı? Ne demek istiyorsun?"
"NEW YORK #9/FEDİC kapısı," dedi Nigel. "Bir zamanlar New York'tan Fedic'e otuzun üzerinde tek yönlü kapı vardı ama bildiğim kadarıyla geriye sadece #9 kaldı, NEW YORK #7/FEDiCe mahsus tüm komutlar şimdi #9'a yüklendi."
Chassit, diye düşündü... neredeyse dua etti Susannah. Galiba chas-şiften bahsediyor. Tann'm, umarım öyledir.
"Şifre gibi şeylerden mi bahsediyorsun, Nigel?" "Evet, hanımefendi." "Beni #9 Kapısı'na götür." "Başüstüne."
Nigel bembeyaz çarşafları tavandaki parlak ışıklar altında göz alan yüzlerce boş yatak arasındaki boşlukta yürümeye başladı. Susannah'nm hayal gücü odayı bir anda Call a Bryn Sturgis'ten ve diğer Callalar'dan kaçırılıp getirilen yüzlerce korkmuş, çığlık atan çocuklarla doldurdu. Sadece tek bir sıçan kafalı hemşire yoktu, dehşet içindeki çocukların kafalarına çelik başlıkları geçirmek için bekleyen onlarca iğrenç yaratık vardı. Başlıkları takacaklar ve işlemi başlatacaklardı. Çocukları... ne yapan? Bir şekilde deforme eden işlemleri. Beyinlerinden zekâyı emerek büyüme hormonlarını azdıran ve çocukları geri dönüşü olmayacak şekilde deforme eden işlemleri. Susannah çocukların kafalarının içinde onları karşılayan ve Kuzey Merkez Pozitronik ile Sombra Şirketi'nin harika dünyasına geldikleri için teşekkür eden hoş bir ses duydukları an kısa süreliğine de olsa neşelendiklerini düşündü. Ağlamaları kesilecek gözleri umutla dolacaktı. Beyaz üniformalı hemşirelerin tüylü, korkunç suratlarına ve sivri dişlerine rağmen iyi yürekli olabileceğini düşüneceklerdi belki. Hoş sesli kadın gibi iyi.
Sonra vızıltı başlayacak ve şiddeti gittikçe artarak beyinlerini saracaktı. Sonra korku dolu çığlıkları odayı dolduracak...
"Hanımefendi? İyi misiniz?" "Evet. Neden sordun, Nigel?" "Titrediniz."
"Boş ver. Beni New York'a açılan kapıya götür yeter. Hâlâ çalışan kapıya."

6

Nigel revirden ayrılmalarından sonra onu önce bir koridor boyunca hızla taşıdı, sonra bir başkasına saptı. İkinci koridorun sonunda asırlardır orada duruyormuş gibi görünen basamaklara vardılar. Merdivenlerin yansını inmişlerdi ki bacakları olan çelik bir top kehribar rengi gözleri yanıp sönerek Nigel'a "Hop hop," diye bağırdı. Nigel da, "Hop hop," diye karşılık verdikten sonra Susannah'ya döndü ve (dedikoducu insanların Talihsiz Zavallılardan bahsederken kullandığı sır veren tonla), "Bir Mekanik Ustabaşı. Sekiz yüz yıldan fazladır burda sıkışıp kalmış... sanırım devreleri yanmış. Zavallı şey! Yine de elinden geleni yapmaya çalışıyor."
Nigel, Susannah'ya gözlerinin yerine yenilerinin takılıp takılamayacağını iki kez sordu. Susannah ilk seferinde bilmediğini söyledi. İkinci seferinde (bu kez onun adına samimi bir üzüntü duyarak ve onu neredeyse bir insan gibi görerek) Nigel'a kendisinin ne düşündüğünü sordu.
"Hizmet süremin sona ermek üzere olduğunu düşünüyorum," dedi Nigel. Sonra Susannah'nm tüylerini ürpertecek şekilde ekledi. "Ah Dis-cordia!"
Diem Kardeşler öldü, diye düşündü Susannah (bir rüya mıydı? Bir imgelem mi? Kendi Kule'sine bir bakış mı?) Mia ile geçirdiği zamanı hatırlayarak. Yoksa kendi zamanındaki Oxford, Mississippi miydi? Belki de ikisi birdendi? Papa Doc Duvalier öldü. Christa McAuliffe öldü. Stephen King öldü, popüler yazar bir öğle sonrası yürüyüşe çıktığı sırada öldü, ah Discordia, ah kayıp olan!
Ama Stephen King kimdi? Veya Christa McAuliffe?
Bir keresinde Mia'nın canavarının doğumunda bulunan sığ adamlardan birinin cesedinin yanından geçtiler. Bir elinde tabanca, kafasında bir delikle koridorun tozlu zemininde bir insan karides gibi yatıyordu. Susannah sığ adamın intihar ettiğini düşündü. Bir açıdan mantıklı bir hareketti.
Çünkü işler sarpa sarmıştı, değil mi? Ve Mia'nın bebeği ait olduğu yere kendi başına gidemezse Büyük Kızıl Babacık öfkeden kuduracaktı. Mordred evin yolunu bulmayı bir şekilde basarsa bile öfkelenebilirdi.

Diğer babası. Çünkü bu dünya ikizler ve akis görüntüler dünyasıydı. Susannah artık gördüklerini dilediğinden fazla anlıyordu. Mordred da bir ikizdi, iki kişilikli bir Jekyll ve Hyde yaratığıydı. Yüzlerini hatırlamak zorunda olduğu iki babası vardı.
Yollarına başka cesetler de çıktı; Susannah tümünün de intihar etmiş olduğunu düşündü. Nigel'a bunu doğrulayıp doğrulayamayacağını sordu (belki kokuları yardımıyla veya başka bir şekilde) ama Nigel yapamayacağını söyledi.
"Sence geride kaçı kaldı?" diye sordu Susannah. Kanındaki ateş biraz sönmüştü ve kendini biraz huzursuz hissediyordu.
"Fazla değil, hanımefendi. Çoğunun kaçtığına inanıyorum. Büyük ihtimalle Derva'ya." "Derva da ne?"
Nigel çok üzgün olduğunu ama bu bilginin gizli olduğunu ve ancak doğru şifre girilirse açıklayabileceğini söyledi. Susannah chassit'i denedi ama işe yaramadı. On dokuz ve son denemesi olan doksan dokuz da. Çoğunun gitmiş olduğu gerçeğiyle tatmin olması gerekecekti.
Nigel sola dönerek her iki tarafında kapıların sıralandığı bir koridora girdi. İçlerinden birini denemek için Nigel'ı durdurdu ama kapının gerisinde kayda değer bir şey göremedi. Çok uzun zaman önce terk edilmiş, bütün eşyaların kalın bir toz tabakasıyla kaplı olduğu bir ofisti. Bir duvarda, deli gibi sving dansı yapan bir grup gencin olduğu bir poster vardı. Altına iri mavi harflerle şöyle yazılmıştı:

ÇILGIN KEDİLER VE ZIPLAYAN KEDİCİKLER }
ALAN FREED İLE HIRTLARINIZI DÖKÜN! ~
CLEVELAND, OHID, EKİM 1?S4 f

Susannah sahnedeki şarkıcının Richard Penniman olduğundan emindi- Kendisi gibi gece kulübü müdavimleri Phil Ochs'dan başka herkesi küçük görürdü ama Susannah'nın kalbinde Küçük Richard için daima bir yer olmuştu: vay canına Bayan Molly, dans etmeyi gerçekten seviyorsunuz. Bunun Detta'ya ait bir şey olduğunu düşündü.
Bu insanlar bir zamanlar kapıları istedikleri zamana ve mekâna tatile gitmek için mi kullanmış? Işınlar'ın gücünü Kule'nin bazı katlarını turistlerin ziyaretine açmak için mi kullanmışlar?
Nigel'a sordu ama Nigel cevabı bilmiyordu. Gözlerini kaybettiği için hâlâ üzgün gibiydi. Sonunda kapıların dip dibe sıralandığı daire şeklinde, kubbeli bir odaya geldiler. Zemin, Susannah'nın Mia'nın bebesini beslediği rüyalarından hatırladığı siyah beyaz mermerlerle döşenmişti. Çok yukarıda, elektrikli takımyıldızları artık pek çok yeri çatlamış kubbeden göz kırpıyordu. Burası Susannah'ya Lud'un Beşiğini, Büyük Merkez İstasyo-nu'nu hatırlatmıştı. Klimalar ya da havalandırıcılar bir yerlerde gıcırtıyla çalışıyordu. Tuhaftı ama havadaki koku çok tanıdıktı ve Susannah kısa bir süre sonra ne olduğunu buldu: Comet Hava Temizleyici. Sabahları evde olduğu günlerde izlediği Doğru Fiyat programının sponsorlarından biriydi. "Ben Don Pardo, lütfen sunucunuz Bay Bili Cullen'a hoş geldin deyin!" Susannah bir anlık baş dönmesi hissederek gözlerini kapadı.
Bili Cullen öldü. Don Pardo öldü. Martin Luther King öldü, Memp-his'te vuruldu. Hüküm sür, Discordia!
Ah Tanrım bu sesler, hiç susmayacaklar mıydı? Gözlerini açınca üzerlerinde ŞANGAY/FEDİC ve BOMBAY/FEDİC yazan kapılar gördü. Bir başkasının üzerinde DALLAS (KASİM 1963)/FEDİC yazıyordu. Diğerlerinin üstünde Susannah'nın anlayamadığı rünler vardı. Sonunda Nigel, Susannah'nın üzerindeki yazıyı okuyabildiği bir kapının önünde durdu.

KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD.
INew York// Maksimum Güvenlik
Susannah tüm bunları diğer tarafta da gördüğü için biliyordu ama SÖZLÜ GİRİŞ KODU GEREKLİ yazısının altında uğursuzca yanıp sönen kıpkırmızı harflerle şu yazılıydı:
#9 SON VARSAYILAN
"Şimdi ne yapmak istersiniz, hanımefendi?" diye sordu, Nigel.
"Beni yere bırak, hayatım."
Bir an için Nigel, ona karşı gelse ne yapacağını düşündü ama robot tereddüt etmedi bile. Susannah eski stiliyle kapıya doğru süründü-yürü-dü-emekledi ve ellerini üzerine dayadı. Kapı ne ahşaptan, ne de metalden yapılmış gibiydi. Çok hafif bir mırıltı duyabiliyordu. Chassit'i (Ali Baha'nın açıl susam 'inin kendi versiyonu) denemeyi düşündü ama zahmet etmedi. Bir kapı kolu bile yoktu. Tek yönlü, tek yönlü anlamındaydı; şaka yapmıyorlardı.
(JAKE!)
Tüm gücüyle gönderdi.
Cevap yoktu. O belli belirsiz
(naynanay)
saçma kelime bile. Bir süre daha bekledi, sonra arkasına döndü ve sırtını kapıya yaslayarak oturdu. Yedek şarjörleri açık bacaklarının arasına bırakarak Walther PPK'yı sağ elinde tutmaya devam etti. Sırtı kilitli bir kapıya dayalıyken sahip olunabilecek iyi silahlardan biriydi; ağırlığı hoşuna gidiyordu. Bir zamanlar diğerleriyle birlikte pasif direniş adında bir protesto yönteminin eğitimini almıştı. Yumuşak karnını ve diğer hassas bölgelerini koruyarak yemekhanenin zeminine yat. Sana vuranlara, hakaret edenlere, ailene şovenlere karşılık verme. Zincirlerinde şarkı söyle. Eski arkadaşları şimdi olduğu kişiyi görselerdi ne derlerdi?

"Biliyor musun? Umurumda bile değil," dedi Susannah. "Pasif direniş de öldü."
"Hanımefendi?" "Yok bir şey, Nigel." "Hanımefendi acaba size..." "Ne yaptığımı mı soracaksın?" "Evet, tam üstüne bastınız." "Bir arkadaşı bekliyorum, Chumley. Bir dostu." DNK 45932'nin ona isminin Nigel olduğunu hatırlatacağını sandı, ama beklediği gerçekleşmedi. Robot, onun yerine ne kadar beklemeye niyetli olduğunu sordu. Susannah, ona cehennem donana dek bekleyeceğini söyledi. Bunun üzerine uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Nigel sordu. "O halde ben gidebilir miyim, hanımefendi?" "Nasıl göreceksin?"
"Kızılötesi görüş sistemini açtım. Üç-X makrovizyon kadar tatmin edici değil ama tamirat bölümüne gitmeme yeter."
"Tamirat bölümünde seni tamir edebilecek biri var mı?" diye merakla sordu Susannah. Şarjörü serbest bırakan düğmeye bastı, sonra çıkan yağlı, metalik ŞAK! sesinden ilkel bir zevk alarak geri yerleştirdi.
"Bunu bilmiyorum, hanımefendi," diye cevapladı Nigel. "Ama olasılığın çok düşük, yüzde birden az olduğunu söyleyebilirim. Kimse gelmezse ben de sizin yaptığınız gibi bekleyeceğim."
Susannah kendini aniden çok yorgun hissederek başını salladı; büyük görevin orada bittiğinden bir anda emin oldu... orada, bir kapının önünde. Ama pes etmiyordunuz, değil mi? Pes etmek korkaklara görey-di, silahşorlara değil.
"İyi olasın, Nigel... beni taşıdığın için teşekkür ederim. Uzun günler ve hoş geceler dilerim. Umarım gözlerine kavuşursun. Onları parçaladığım için üzgünüm ama kötü bir zamandı ve hangi tarafta olduğunu bilmiyordum."
"Esenlikler dilerim, hanımefendi."
Susannah başını salladı. Nigel gürültülü adımlarla uzaklaştı ve Susannah, New York'a açılan kapının kör tarafında yapayalnız kaldı. Jake'i bekliyordu. Jake'i dinliyordu.
Ama tek duyduğu, duvarların gerisindeki paslı makinelerin gıcırtılı mırıltısıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM ORMANDA, KUDRETLİ ORMANDA

1
Jake'in orada kalıp peder ile birlikte ölmesini sadece sığ adamlarla vampirlerin Oy'u öldürebilecekleri düşüncesi engelledi. Kararını vermesi pek uzun sürmedi,
(OY, YANIMA GEL!)
diye haykırdı toplayabildiği tüm zihinsel güçle ve Oy hızla ayaklarının dibine koştu. Jake, kaplumbağa yüzünden büyülenmişçesine hareketsiz kalan ve SADECE PERSONEL yazılı kapının iki yanında dikilen sığ adamların arasından geçti. Oy ile restoranın loş turuncu-kırmızı ışığından bembeyaz, göz alıcı bir aydınlığa ve yemeklerin keskin kokusuna girdiler. Sıcak ve ıslak buhar Jake'in yüzünü yaladı; (orman)
belki arkadan gelecekler için sahneyi hazırlıyordu. (kudretli orman)
belki de hazırlamıyordu. Gözbebekleri küçülünce görüşü netleşti ve Dixie Pig'in mutfağında olduğunu gördü. Ve bu ilk kez de değildi. Bir keresinde, Kurtlar'ın Calla Bryn Sturgis'e gelmesinden kısa bir süre önce Jake, Susannah'yı (ama o zaman Mia'ydı) bir rüyada takip etmiş ve yiye. cek aradığı bomboş, kocaman bir mutfağa gitmişlerdi. O mutfak buydu, ama artık bomboş değildi, canlı bir telaş hâkimdi. Dev bir domuz, açık ocağın üzerindeki ateşte kızarıyordu. Ateşe düşen her yağ damlası alevle-rin demirlerin arasından biraz daha yükselmesine sebep oluyordu. İki tarafta devasa fırınlar vardı. Üzerlerindeki kazanlar neredeyse Jake ile aynı boydaydı. Kazanlardan birini karıştıran gri derili yaratık o kadar iğrençti ki Jake, ona bakmaya güçlükle tahammül edebildi. Kalın dudaklı, gri ağzının her iki yanından yukarı iri, kıvrık dişler uzanıyordu. Sarkık yanakları siğillerle kaplıydı. Yaratığın üzerindeki beyaz aşçı önlüğü ve kafasındaki şapka her nasılsa kâbusu tamamlıyor, bir kat cilayla sabitliyordu. Bu iğrenç mahlukun gerisinde, buharın arasında neredeyse kaybolmuş iki beyaz önlüklü yaratık yan yana bulaşık yıkıyordu. İkisinin de boynunda fularlar vardı. Biri insandı, on yedi yaşlarında bir delikanlıydı. Diğeriyse bacaklar üzerinde dev bir ev kedisi gibiydi.
"Vai, vai, los mostros pubes, tre cannits en founs!" dedi korkunç şef bulaşıkçı gençlere cırlak bir sesle. Jake'i fark etmemişti. İçlerinde sadece biri -kedi- fark etti. Kulaklarını geriye yatırıp tısladı. Jake sağ elindeki Oriza'yı hiç düşünmeden fırlattı. Buharla kaplı mutfakta ıslık çalarak ilerleyen Oriza, kedi-yaratığın kafasını bedeninden ayınverdi. Kafa bulaşık suyunun içine yuvarlandığı sırada yeşil gözler hâlâ parlıyordu.
"San fai, can dit los!" diye haykırdı şef. Ya olanların farkında değildi ya da kavramakta güçlük çekiyordu. Jake'e döndü. Gri, eğimli alnının altındaki bulanık gri-mavi gözler, sezgili bir yaratığa aitti. Jake yaratığı karşıdan görünce tam olarak ne olduğunu anladı: bir tür canavarımsı, zeki yaban domuzuydu. Bu da kendi cinsini pişirdiği anlamına geliyordu. Dixie Pig'e son derece uygundu.
"Can foh pube ain-tet can fah! She-sopan! Vai!" Bu Jake'e söylenmiş ti. Ve sonra, çılgınlığı tamamlarcasına: "Ve yıkamayacaksan başlama biler
Diğer bulaşıkçı, insan olan, şefi uyarmak için bağırıyordu ama do-uz_yaratık ona aldırmadı. Görünüşe bakılırsa şef, yardımcılarından birini öldürdüğü için ölü kedinin yerine Jake'in geçmesi ve yarım bıraktığı j«e devam etmesi gerektiğini düşünüyordu.
Jake diğer tabağı fırlattı ve yaban domuzunun boğazını yararak sesini kesti. Yaratığın sağındaki fırının üzerine belki bir galon kan fışkırdı ve cızırdayarak korkunç bir kokuya neden oldu. Yaban domuzunun kafası önce sağa, ardından geriye düştü ama tamamen kopmadı. Yaratık (boyu iki metre on santim vardı) sol tarafına doğru iki sarsak adım attı ve şişte çevrilen, cızırdayan domuza sarıldı. Başı bedeninden biraz daha ayrılarak yaratığın sağ omzu üzerinden sarktı. Tek

gözü, buharla buğulanmış flore-san lambalara dönmüştü. Yaratığın elleri, sıcağın etkisiyle şişteki domuza yapıştı ve erimeye başladı. Sonra yaban domuzu ateşin üzerine kapaklandı ve önlüğü alev aldı.
Jake tam vaktinde döndü ve diğer bulaşıkçının bir elinde bir et bıçağı, diğerinde satırla kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Jake saz keseden bir 'Riza daha çıkardı ama fırlatmasını, piç kurusuna Margaret Ei-senhart'ın "derin saç kesimi" dediğini yapmasını söyleyen kafasının içindeki sese rağmen tabağı fırlatmadı. Margaret Eisenhart'ın bu sözü üzerine diğer Tabak Kardeşleri katıla katıla gülmüştü. Jake fırlatmayı çok istediği halde kendini tutmaya devam etti.
Karşısındaki, mutfağın parlak beyaz ışığı altında teni solgun, sarım-sı-gri görünen bir genç adamdı. Hem dehşete düşmüş, hem de kötü beslenmiş gibi görünüyordu. Jake tabağı uyarırcasına kaldırınca delikanlı durdu. Ama gözlerini diktiği Jake'in elindeki 'Riza değil, ayaklarının dibindeki Oy'du. Hantal Billy'nin tüm tüyleri kabarmış, cüssesini neredeyse iki katına çıkarmıştı ve diş gösteriyordu.
"ingilizce..." diye başladı Jake ama o sırada restoranın kapısı açıldı. Sığ adamlardan biri hızla içeri daldı. Jake tabağı hiç tereddüt etmeden fırlattı. Buhar dolu parlak havada inleyerek süzülen tabak yabancının boğazını tam Adem elmasının üzerinden biçti. Kafasız beden alkışlan Kabul ederek seyirciyi selamlayan bir komedyen gibi önce sola, sonra sağa doğ-ru sendeledikten sonra yere kapaklandı.
Jake hemen bir diğer tabağı çekip aldı ve sai Eisenhart'ın "yüklü" dediği pozisyonu alarak kollarını göğsünde çaprazladı. Bıçakla satırı hâlâ tutmakta olan bulaşıkçı gence baktı. Ama gözlerinde tehdit eder bir ifade olmadığını düşündü. Tekrar denedi ve bu kez soruyu tamamlayabildi. "İngilizce biliyor musun?"
"Evet," dedi delikanlı. Bulaşık yıkamaktan kızarmış başparmağı ve işaret parmağını Jake'e göstererek birbirine yaklaştırmak için satırı elinden bıraktı. "Ama sadece azıcık. Buraya geldiğimde başladım öğrenmeye." Diğer elini açınca et bıçağı da satırın yanını boyladı.
"Orta-Dünya'dan mı geldin?" diye sordu Jake. "Ordan geldin, değil mi?"
Bulaşıkçı gencin fazla zeki olduğunu sanmıyordu ("Parlak değil," diye burun kıvırırdı Elmer Chambers) ama en azından ev hasreti çekecek kadar akıllıydı; duyduğu dehşete rağmen Orta-Dünya'nm adını duyunca gözlerinde bir pırıltı belirmişti. "Evet," dedi bulaşıkçı. "Ludweg'den geldim ben."
"Lud şehrine yakın mı?"
"Beğensen de beğenmesen de kuzeyinde oranın," dedi delikanlı. "Beni öldürecek misin, ahbap? Mutsuzum ama istemiyorum ölmeyi."
"Bana doğruyu söylersen ölümün benim elimden olmayacak. Burdan bir kadın geçti mi?"
Bulaşıkçı bir anlık duraksamadan sonra, "Evet," dedi. "Sayre ve adamlarının elindeydi. Kadın pek kendinde değil, başı önde..." Kafasını sallayarak gördüğünü taklit etti ve köyün delisine daha da benzedi. Jake, Roland'ın Mejis'teki günlerini anlatırken bahsettiği Sheemie'yi hatırladı.
"Ama ölmemişti."
"Hayır. Nefes aldığını duydum."
Jake kapıya baktı ama gelen giden yoktu. Henüz. Bir an önce gitmeliydi ama...
"Adın nedir, ahbap?"
"Jochabim, Hossa'nın oğlu."
"Dinle, Jochabim. Bu mutfağın ötesinde New York adında bir dünya var ve senin gibi gençler özgürce yaşıyor. Fırsatın varken burdan çıkmanı öneririm."
"Beni bulur onlar, geri getirirler ve cezalandırırlar." "Hayır anlamıyorsun, dışarısı tahmin edemeyeceğin kadar büyük. Lud'un eskiden..."
Jochabim'in boş gözlerine baktı ve hayır, diye düşündü. "Asıl anlamayan benim. Ve onu gitmeye ikna etmek için daha fazla vakit harcarsam hiç şüphesiz sonum...
Restorana giden kapı tekrar açıldı. Bu kez iki sığ adam vardı. Kapıdan aynı zamanda geçmeye kalkışınca bir anlığına omuz omza çerçeveye sıkıştılar. Jake tabakların ikisini birden fırlattı ve buğulu havada çaprazlama uçuşlarını izledi. 'Rizalar yeni gelen iki sığ adamı aynı anda kafasız bıraktı. Sırtüstü düştüler ve kapı bir kez daha kapandı. Jake, Piper Oku-lu'ndayken Pers Ordusu'nun Yunan Ordusu'nun on katı olduğu Thermopylae Savaşı'nı işlemişlerdi. Yunanlılar, Persleri dar bir dağ geçitine çekmişlerdi; onun ise mutfak kapısı vardı. Birer ikişer geldikleri sürece (ki onu bir şekilde ablukaya almadıkları sürece öyle yapmaları gerekecekti) hepsini haklayabilirdi.
En azından Orizaları tükenene kadar. "Silahlar?" diye sordu Jochabim'e. "Burda silah var mı?" Jochabim başını iki yana salladı, ama yüzündeki ifade öylesine donuktu ki mutfakta silah yok diyor da olabilirdi, seni anlamıyorum da.
"Pekâlâ, ben gidiyorum," dedi Jake. "Ve fırsatın varken sen de girmezsen göründüğünden de aptalsın demektir, Jochabim. Dışarda video oyunları var, oğlum... düşünsene."
Ama Jochabim, ona hâlâ aynı ebleh yüz ifadesiyle bakıyordu. Bunu Sören Jake pes etti. Biri kapının diğer tarafından ona seslendiğinde Oy "e konuşmak üzereydi.
"Hey, evlat." Kaba. Güvenli. Bilmiş. Jake bunun beş papel için sizi vurabilecek veya canı istediğinde sevgilinizle sevişecek bir adamın sesi olduğunu düşündü. "Rahip arkadaşın öldü. Aslında arkadaşın akşam yemeği oldu. Daha fazla saçmalık olmadan dışarı çıkarsan belki tatlı olmaktan yırtarsın."
"Cehenneme git," dedi Jake. Sözleri Jochabim'in aptallık duvarını bile geçmiş olmalıydı, genç bulaşıkçı şok olmuş görünüyordu. "Son şansın," dedi kaba ses. "Dışarı çık."

"Siz girin," diye bağırdı Jake. "Bir sürü tabağım var!" Aslında içinde hızla koşup kapıdan geçerek restoranın yemek salonundaki sığ adamlar ve kadınlarla çarpışmak için çılgınca bir dürtü vardı. Hem bu fikir, Ro-land'ın da bileceği gibi o kadar çılgınca değildi; böyle bir saldırıyı hiç beklemiyor olacaklardı ve çabuk fırlatacağı yarım düzine tabakla onları paniğe sokup bir kargaşa yaratma şansı vardı.
Asıl sorun, perdenin gerisinde karınlarını doyuran canavarlardı. Vampirler. Onlar paniğe kapılmayacaktı ve Jake bunu biliyordu. İçinden bir ses, Büyükbabalar mutfağa girebilmiş olsaydı (ya da belki onları yemek salonunda tutan, sadece ilgisizlikleriydi, pederin cesedinden geri kalanlar onlara daha çekici geliyordu) çoktan ölmüş olacağını söylüyordu. Muhtemelen Jochabim de onunla aynı kaderi paylaşacaktı.
Tek dizinin üzerine çökerek mırıldandı. "Oy, Susannah'yı bul!" Ve mesajını çabuk bir zihinsel görüntüyle kuvvetlendirdi.
Hantal Billy, Jochabim'e güvensizce bir bakış fırlattıktan sonra yeri koklamaya başladı. Zemin yakın zamanda paspaslandığı için nemliydi. Jake, Oy'un kokuyu bulamayacağından korktu. Sonra hayvan kısa, keskin bir ses çıkardı (bir insanın kelimesinden ziyade bir köpeğin havlamasını andırıyordu) ve burnu yerde, mutfaktaki ocaklarla buharlı pişiriciler arasındaki boşlukta ilerlemeye başladı. Şef Yaban Domuzu'nun dumanı tüten cesedini koklamak için kısaca durduktan sonra ilerlemeye devam etti. "Beni dinle, küçük piç!" diye bağırdı kapının diğer tarafındaki sığ adam. "Sabrım tükenmek üzere!"
"Güzel," diye karşılık verdi Jake. "Haydi içeri gel! Bakalım geri dönebilecek misin!"
Jochabim'e bakarak sesini çıkarmaması için parmağını dudağına bastırdı. Bulaşıkçı genç, ona neredeyse fısıldarcasına, alçak sesle bir şey söylediği sırada dönüp kaçmak üzereydi; Jochabim bağırarak dışarıdaki-lere çocuk ve Hantal Billy'nin Thermopylae Geçiti'ni artık tutmadığını haber verene dek ne kadar zamanı olacağını hiç bilmiyordu.
"Ne?" diye sordu Jake, ona güvensizce bakarak. Delikanlı akıl tuzağına dikkat et demiş gibi gelmişti ama bunun bir anlamı yoktu, değil mi?
"Akıl tuzağına dikkat et," dedi Jochabim daha açık seçik konuşarak ve sonra kirli tabaklara döndü.
"Ne akıl tuzağı?" diye sordu Jake, ama Jochabim, onu duymazdan geldi. Kalıp onu sorguya çekecek zamanı yoktu. Omzunun gerisinden arkayı kontrol ederek Oy'a yetişmek için koştu. Sığ adamlar içeri girecek olursa bunu ilk bilen kendisi olmak istiyordu.
Ama kimse girmedi, en azından Oy'un peşinden bir başka kapıdan geçip restoranın kilerine, kahve ve baharat kokan, kutularla dolu loş odaya girene dek. Doğu Stoneham Levazımatçısı'nın arkasındaki depoya benziyordu ama burası daha temizdi.

2
Dixie Pig'in kilerinin diğer ucunda kapalı bir kapı vardı. Gerisindeki basamaklar Tanrı bilir nereye kadar iniyordu. Kirli, sinek pislikleriyle kaplı cam hazneler gerisindeki düşük voltajlı ampuller merdivenlere hafif bir aydınlık veriyordu. Oy hiç tereddüt etmeden basamaklardan inmeye başladı. Başının ve kuyruk kesiminin düzenli salınımı neredeyse komikti. Burnunu yerden ayırmadan ilerliyordu. Jake, Oy'un Susannah'nın kokusunu takip eteğini biliyordu, bunu küçük dostunun zihninde görebiliyordu.
Jake basamakları saymayı denedi, yüz yirmiye kadar geldi ama sonra 'Pin ucunu kaçırdı. Hâlâ New York'ta (veya altında) olup olmadıklarını merak ediyordu. Bir keresinde hafif ama tanıdık bir gürleme duydu. Bir metro treninin sesine benziyordu. Eğer öyleyse hâlâ New York'talar de. mekti.
Basamaklar nihayet sona erdi. Otel lobisine benzeyen, tonozlu, dev bir salona varmışlardı ama otel yoktu. Burnunu yerden ayırmayan Oy, sa-lonu boydan boya geçti. Kuyruğu kısa yaylar çizerek sallanıyordu. Jake ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Artık keseyi doldurmayan 'Rj. zalar, birbirlerine çarparak gürültü yapıyordu. Lobi benzeri salonun diğer ucunda büfemsi bir yapı vardı. Tozlu camlarından birine şöyle yazılmıştı:
NEW YORK HATIRASI SATIN ALMAK İÇİN SON ŞANS. Bir başka yazı şuydu: 11 EYLÜL 2001'i ZİYARET EDİN! BU MUHTEŞEM OLAY İÇİN HÂLÂ BİLET VAR! DOKTOR RAPORU OLMAYAN ASTİMLİLARA YASAK! Jake, 11 Eylül 2001'de o kadar harika ne olabileceğini merak etti, sonra bilmek istemediğine karar verdi. Kafasının içinde aniden, doğruca kulağına söylenmiş gibi net bir ses duydu: Hey! Hey Pozitronikçi bayan! Hâlâ orada mısın?
Jake, Pozitronikçi bayanın kim olduğunu bilmiyor ama soruyu soran sesi çok iyi tanıyordu.
Susannah! diye bağırdı hediyelik eşya dükkânının yanında durarak. Yorgun suratında şaşkın, neşeli bir sırıtış belirdi ve onu yine bir çocuk yüzüne çevirdi. Suze, orada mısın?
Susannah'nın şaşkın bir mutlulukla bağırdığını duydu. Jake'in onu takip etmeyi bıraktığını fark eden Oy geri dönerek sabırsızca, "Ake.'Ake," dedi. Jake o an için dostunu duymazdan geldi.
"Seni duyuyorum!" diye bağırdı. "Nihayet! Tanrı'm, kiminle konuşuyordun öyle? Bağırmaya devam et ki sesini takip ederek sana..."
Arkasından -belki basamakların tepesinde, belki merdiveni yarılamış- birinin sesi geldi. "Bu o!" Silah sesleri oldu ama Jake onları zorlukla duydu. Bir şey sürünerek zihnine girmiş ve onu dehşete düşürmüştü. Düşünsel bir el gibiydi. Kapının ötesinden onunla konuşan sığ adam olabil ceğini düşündü. Sığ adamın eli, Jake Chambers'ın Dogan'ı denebilecek bir yerdeki kontrol düğmelerini bulmuş, ayarlarla oynuyordu. Onu
(beni dondurmaya beni dondurmaya ayaklarımı yere mıhlamaya)

durdurmaya çalışıyordu. Ve bu ses zihnine, mesaj alıp gönderdiği sırada girmişti. Açıkken...
Jake! Jake, neredesin?
Susannah'ya cevap verecek zaman yoktu. Jake, Sesler Mağara-sı'ndaki Bulunmamış Kapı'yı açabilmek için zihninde milyonlarca kapının açılışını canlandırmıştı. Şimdiyse birinin Tanrısal bir gümbürtüyle, şiddetle kapandığını hayal etti. Tam vaktinde yapmıştı. Ayakları bir süre daha zemine yapışık kaldı. Sonra bir şey acıyla haykırdı ve geri çekildi. Jake'i serbest bıraktı.
Jake önce,sarsakça, sonra hızla ilerledi. Ucuz kurtulmuştu! Susannah'nın çok uzaklardan gelen seslenişini tekrar duydu ama cevap vererek zihnini tekrar açmaya cesaret edemedi. Tek umudu, Oy'un Susannah'nın kokusunu kaybetmemesi ve onun da seslenmeye devam etmesiydi.

3
Daha sonra, Bayan Shaw'un radyosunda çalan şarkıyı mırıldanmaya Susannah'nın o son, belirsiz çığlığının ardından başladığını düşünecekti, ama kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Bu, bir baş ağrısının başlangıç anını veya insanın soğuk aldığı anı tam olarak bulmaya çalışmasına benziyordu. Jake'in emin olduğu bir şey varsa o da silah seslerinin devam ettiği ve bir keresinde de seken bir kurşunun vızıltısını duyduğuydu. Ama aralarında epeyce bir mesafe vardı ve sonunda eğilerek ilerlemeyi (arkasına bakmayı) tamamen bıraktı. Ayrıca Oy artık çok hızlı ilerliyor, neredeyse son sürat koşuyordu. Gömülü makineler vızıldayıp gümbürdüyor-du. Zemin hizasına yükselen çelik raylar, Jake'e bir zamanlar orada bir tramvay veya ona benzer bir aracın işlediğini düşündürdü. Duvarlara bekli aralıklarla resmi bildiriler asılmıştı: BİR SONRAKİ DURAK PATRICIA, FEDIC; MAVİ KARTINIZ YANINIZDA MI? Bazı yerlerde fayanslar duvardan düşmüştü, başka yerlerde çelik raylar eksikti. Jake birkaç kez çok eskiden kalma iğrenç sularla dolu derin çukurlar gördü. Oy ile birlikte golf arabasıyla üstü açık vagon karışımı birkaç aracın ya. nından geçtiler. Gözleri ölgün kırmızı ışıklar saçan ve gıcırtılı, cılız bir sesle dur diyor gibi görünen şalgam kafalı bir robotla karşılaştılar. Jake peşlerine düşmesi halinde robota tabakla zarar verip veremeyeceğini bil-miyordu ama yine de 'Rizalardan birini kavradı. Neyse ki robot hiç kıpır-damadı. Artık pillerindeki ya da enerji hücrelerindeki veya atom birimindeki ya da çalışmasını sağlayan ne ise ondaki güç tükenmek üzereydi. Ja-ke orada burada duvar yazıları gördü. İkisi tanıdıktı. Birincisi, HERKES Kİ-ZİL KRALA SELAM VERSİN idi. İ harfinin noktası kırmızı bir gözden ibaretti. Diğeriyse BANGO SKANK, '84'tü. Tann'm, diye düşündü Jake dikkati dağılarak. Şu Bango denen adam hiç yerinde durmuyor. Ve sonra bir şarkı mırıldandığını fark etti. Tam olarak kelimeler değildi, Bayan Shaw'un mutfaktaki radyosunda duyduğu ve güçlükle hatırlayabildiği eski bir şarkıdan bölük pörçük, anlamsız seslerdi: "A-naynanay, a-naynanay, a-nay-nanay..."
Şarkının tılsıma benzer büyüsünden ürkerek mırıldanmayı kesti ve Oy'a durmasını söyledi. "İşemem lazım, oğlum."
"Oy!" Dik kulaklar ve parlak gözler mesajın kalanını iletiyordu: Acele et.
Jake fayans döşeli duvarlardan birine işedi. Yeşilimsi bir sıvı fayansların arasından sızıyordu. Peşinden gelenlere kulak kabartınca düş kırıklığına uğramadı. Arkada kaç kişi vardı? Ne tür yaratıklardı? Roland muhtemelen bilirdi ama Jake'in hiçbir fikri yoktu. Yankılanan sesler sayılarının çok fazla olduğu izlenimi veriyordu.
Son damlalardan kurtulurken Jake Chambers'ın aklına pederin bunu bir daha asla yapamayacağı geldi. Artık ne ona gülümseyecek, ne parmağını ona sallayacak ne de yemekten önce istavroz çıkaracaktı. Onu öldürmüşlerdi. Canını almışlardı. Nefesini ve nabzını durdurmuşlardı. Peder artık hikâyeden çıkmıştı. Artık onu sadece rüyalarda görebilirlerdi-Belki. Jake ağlamaya başladı. Gülümsemesi gibi gözyaşları da onu hemen küçük bir çocuğa çeviriyordu. Kokuyu takibe bir an önce dönmek isteyen ny dönüp birkaç adım ilerlemişti. Şimdi ise omzu üzerinden endişeyle jake'e bakıyordu.
"Bir şey yok, iyiyim," dedi Jake. Sonra pantolonunun önünü ilikledi ve elleriyle yanaklarını sildi. Ama iyi değildi. Peşinden gelen sığ adamlar yüzünden üzgünden, kızgından, ürkmüşten de öte bir haldeydi. Sistemindeki adrenalin azalmış, açlığını hissetmeye başlamıştı. Yorgundu da. Yorgun mu? Daha da ötesi, tükenmeye yakındı. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Kapıdan New York'a çekildiğini, Oy'un neredeyse bir taksinin altında kalacağını ve ismi küçükken odasındaki televizyonda izlediği eski siyah beyaz filmde George M. Cohan'ı canlandıran Jimmy Cagney'in adını anımsatan İlah-bombası rahibini hatırlıyordu. Çünkü o filmde Harrigan adlı bir adamla ilgili bir şarkı vardı: H-A-çift R-I; Harri-gan, bu benim adım. Tüm bunları hatırlıyor ama en son ne zaman doğru düzgün yemek yediğini...
"Ake," diye havladı Oy, kader kadar amansızdı. Jake yorgunca Hantal Billyler'in bir pes etme noktası varsa Oy'un o noktaya varmasına daha epey zaman olduğunu düşündü. "Ake-Ake!"
"Tamam, tamam," dedi duvardan uzaklaşarak. "Ake-Ake şimdi koşa koşa gidecek. Devam et. Susannah'yı bul."
Ağır adımlarla yürümek istiyordu ama bu muhtemelen yeterli olmayacaktı. Normal hızla yürümek de öyle. Hafifçe koşmaya ve şarkıyı bu kez sözleriyle mırıldanmaya başladı: "Ormanda, kudretli ormanda, bir aslan uyuyor bu gece... Ormanda, sessiz ormanda, bir aslan uyuyor bu gece... ohhh..." Sonra tekrar o anlamsız nakaratı mırıldanmaya başladı, naynanay, naynanay, naynanay, daima WCBS kanalındaki eski şarkılar programına ayarlı olan mutfaktaki radyodan yayılan anlamsız kelimeler... ama bir filmin anısı bu şarkının anısına dahil olmuştu, değil mi? Yankee Doodle Dandy değil, bir başka film miydi? İçinde korkunç canavarlar olan? Daha çok küçükken, belki hâlâ altı bezlenirken (paçavra) gördüğü bir film?
"Köyün yakınında, sessiz köyün yakınında, bir aslan uyuyor bu gece... Köyün yakınında, huzurlu köyün yakınında bir aslan uyuyor bu gece... HUH-oh, a-naynanay, a-naynanay..."

Yan tarafını ovarak soluk soluğa durdu. Orada biraz sancısı vardı, ama en azından o an için kötü değildi. Onu durduracak kadar derine sap-lanmamıştı. Ama o yapışkan sıvı... fayansların arasından sızan yeşilimsi sıvı... kırık seramik ve eski harcın arasından süzülüyordu çünkü burası
{ormandı)
şehrin altıydı ve belki de orada
(naynanay)
yeraltı mezarları vardı veya...
"Oy," dedi Jake çatlak dudaklarının arasından. Öyle susamıştı ki! "Oy, bu sıvı değil, bu ot. Ya da yabani bir bitki... veya..."
Oy havlayarak arkadaşının ismini söyledi ama Jake fark etmedi bile. Peşindekilerin yankılanan seslerini hâlâ duyabiliyordu (hatta biraz daha yakınlaşmışlardı) ama onları da duymazdan geldi.
Fayanslarla kaplı duvarda biten otlar.
Duvarı ele geçiliyorlardı.
Aşağı baktığında daha çok ot gördü. Floresan ışıklar altında neredeyse mora dönüşen parlak yeşil otlar yerden bitiyordu. Kırık fayans parçaları, Işınlar kırılmaya başlamadan ve dünya ilerlemeden önce orada yaşayıp bu binaları inşa eden eski insanlar gibi parçalanıp ufalanmıştı.
Jake eğildi. Otlara elini uzattı. Keskin fayans parçaları aldı, evet, ama aynı zamanda topraktı, derin bir yeraltı mezarının
(ormanın)
ya da bir lahidin toprağı veya...
Eline aldığı toprağın içinde bir böcek vardı, sırtında kanlı bir gülümsemeye benzer kırmızı bir leke olan bir böcekti. Jake tiksinti dolu bir bağırışla böceği elinden attı. Kral'ın izi! Evet, öyle! Kendine geldi ve tek dizi üzerine çökmüş olduğunu fark etti. Peşindekiler hızla yaklaşırken eski hir filmdeki kahraman gibi arkeolojik kalıntıları inceliyordu. Ve Oy, gözlerinde endişe yüklü bir pırıltıyla ona bakıyordu.
"Ake!Ake-Ake!"
"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Geliyorum. Ama Oy... burası ne böyle?"
Oy, ka- dinh'inm sesindeki endişenin sebebini hiç bilmiyordu; onun gördükleri ve kokladıkları daha öncekinden farklı değildi: onun kokusunu, çocuğun takip etmesini söylediği kokuyu alıyordu. Ve artık daha tazeydi. Kokunun parlak izi boyunca koştu.

4

Jake beş dakika sonra bağırarak tekrar durdu. "Oy! Bekle bir dakika!"
Yan tarafındaki sancı geri dönmüştü ve bu kez daha keskindi, ama onu durduran sancı değildi. Her şey değişmişti. Ya da değişiyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, galiba neye dönüştüğünü biliyordu.
Floresan lambalar yukarıda yanmaya devam ediyordu, ama duvarlar yeşillenerek kabarmıştı. Hava nemin artmasıyla yoğunlaşmış, giysileri üzerine yapışmıştı. Şaşırtıcı büyüklükte, güzel, turuncu bir kelebek irileş-miş gözlerinin önünden geçti. Jake, onu yakalamaya çalıştı ama kelebek hamlesini kolayca savuşturdu. Neredeyse neşeyle, diye düşündü Jake. Koridor, ormanda bir patikaya dönüşmüştü. Biraz ötelerinde, fazla büyümüş bitkilerin arasında bir deliğe, muhtemelen ormanda bir açıklığa ulaşıyordu. Jake açıklığın ötesinde puslu havanın içinde yükselen, gövdeleri yosun kaplı, ağır dallan yere sarkan dev ağaçları görebiliyordu. Olağanüstü büyüklükteki eğreltiotlarının oluşturduğu yeşil perde arasından gökyüzünü gördü. New York'un altında olduğunu biliyordu, New York'un altında olmalıydı ama...
Maymun sesine benzer bir çığlık o kadar yakınından geldi ki Jake ir-kilip hayvanın sırıtan suratını lambaların aydınlığının gerisinde göreceğinden emin olarak yukarı baktı. Ve sonra, kanını donduran o sesi duy-du: bir aslanın kükremesi. Aslanın uykuda olmadığı muhakkaktı.
Geri dönüp son sürat kaçmak üzereydi ki yapamayacağını hatırladr sığ adamlar (muhtemelen ona rahibin akşam yemeği olduğunu söyleye, nin liderliğinde) o taraftan yaklaşıyordu. Ve Oy parlak gözlerinde sabırsızlıkla ona bakıyor, belli ki yola devam etmek istiyordu. Oy aptal değildi, ama herhangi bir telaş belirtisi göstermiyordu; en azından önlerinde olabileceklerin onu endişelendirmediği açıktı
Oy çocuğun sorununun ne olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Yorgun olduğunu biliyordu -bitkinliğinin kokusunu alıyordu- ama bildiği bir şey daha vardı: Ake korkuyordu. Ama neden? Bulundukları yerde, aralarında birçok insanmkinin de olduğu nahoş kokular vardı ama Oy bunun o kadar tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Ayrıca, kadının kokusunu da hissediyordu. Çok tazeydi. Neredeyse yeni gibi.
"AkeF diye havladı yine.

Jake'in nefesi biraz olsun düzene girmişti. "Pekâlâ," dedi etrafına ba-kınarak. "Tamam. Ama yavaş."
"Vaş," dedi Oy ama cevabındaki, ondan beklenmeyecek onaylamaz tonu Jake bile fark etmedi.
Jake sadece başka seçeneği olmadığı için hareket ediyordu. Yukan doğru meyil kazanan, yabani otlarla kaplı patikadan (Oy'a göre yol dümdüzdü ve basamakları indiklerinden beri de öyleydi) eğreltiotları ve sarmaşıklarla kaplı açıklığa, maymunun çılgınca çığlığına, aslanın testis-donduran kükreyişine doğru yürüdü. Şarkı kafasının içinde dolanıp duruyordu
(köyde... ormanda... sus sevgilim, uyanma sevgilim...)

ve artık ismini, hatta grubun adını bile biliyordu
(Tokens'tan, listelerden düşmüş ama kalbimizdeki yerini hâlâ koruyan "The Lion Sleeps Tonight"ı• dinlediniz.)
ama film hangisiydi? Kahrolası filmin adını...
Jake patikayı tırmanarak açıklığın kıyısına geldi. İç içe geçmiş geniş yeşil yapraklar ve parlak mor çiçekler (küçük, yeşil bir tırtıl birinin merkezine doğru ilerliyordu) arasından baktı, bakarken filmin adını hatırladı ve ensesinden ayaklarına dek tüm vücudu ürperdi. Biraz sonra ilk dinozor ormandan (kudretli orman) çıkıp açıklığa girdi.
Bir zamanlar, çok eskiden (uzak ve minik) o daha küçük bir çocukken; (biraz sana, biraz da bana var)
bir zamanlar, anne sanat kulübüyle Montreal'e, baba da sonbahar programlarının tanıtımı için Las Vegas'a gittiğinde; (böğürtlen reçeli ve böğürtlen çayı) bir zamanlar,'Bama dört yaşındayken...
Tek iyi olan
(Bayan Shaw, Bayan Greta Shaw)
ona 'Bama der. Tostlarının sert kenarlarını keser, anaokulunda yaptığı resimleri plastik meyvelere benzeyen mıknatıslarla buzdolabının üzerine asar, ona 'Bama der ve bu onun
(onlar)
için özel bir isimdir çünkü babası sarhoş olduğu bir cumartesi günü ona "Genişle, genişle, ilerle Dalga, biz ne kaçar ne saklanırız, biz 'Bama Kızıl Dalga'yız!" şarkısını öğretmişti, bu yüzden ona 'Bama der, bu isim Malarında bir sırdır ve anlamını hiç kimsenin bilmeyip sadece kendilerinin bilmesi, canavarlar, kaplanlar ve devlerle dolu korkunç bir ormanda gidebi-'ecekleri güvenli bir ev olması gibidir.
("Kaplan, kaplan, alev alan," diye şarkı söyler annesi ona çünkü onun ninni anlayışı böyledir. "Öldüğüm sırada... bir sineğin vızıldadığını duy. dum," da bir örnektir ve 'Bama Chambers, ona hiç söylememiş olsa da çok korkar; bazen geceleri bazen de öğle uykusundan önce yatağında yatar ve bit sineğin vızıltısını duyacağım ve öleceğim, kalbim duracak ve dilim kuyuya atılan bir taş gibi boğazıma düşecek, diye düşünür; bunlar inkâr ettiği anı-lardır)
Gizli bir ismi olması güzeldir. Annesinin sanat aşkı için Montreal'e, babasının ise Network'un yeni yayın dönemi programlarını tanıtmak üzere Las Vegas'a gideceğini öğrendiğinde Bayan Shaw'un onunla kalması için annesine yalvarır ve annesi sonunda razı olur. Küçük Jakie, Bayan Shaw'un annesi olmadığını bilir ve Bayan Greta Shaw da birkaç kez annesi olmadığını ona bizzat söylemiştir
("Umarım annen olmadığımı biliyorsundur, 'Bama," der ona içinde fıstık ezmeli, jambonlu ve muzlu bir sandviç olan tabağı uzatırken. Ekmeklerin kenarları sadece Greta Shaw'un bileceği şekilde kesilmiştir. "Çünkü bu işimin tanımı dahilinde değil."
(Ve Jakie... ama o an 'Bama, ikisi baş başayken o hep 'Bama... bunu bildiğini, bildiğini, bildiğini ona tam olarak nasıl söyleyeceğini bilemez ama kendini daha güvende hissedene ya da Olümsineği korkusunu yenebilecek kadar büyüyene dek varlığını minnetle kabul edecektir)
Ve Jakie, merak etme, ben iyiyim, der ama Bayan Shaw'un kısa etekler giyip sürekli saçlarıyla ve rujuyla uğraşan, onu zerre kadar umursamayan, onun aslında 'Bama olduğunu bilmeyen son yabancı yardımcı kız Daisy Mae
(babası bütün yabancı yardımcılara öyle der)
gibi çabucak gitmediği için mutludur. Aptal, aptal, aptal Daisy Mae. Ama Bayan Shaw aptal değildir. Bayan Shaw, ona bazen Beş Çayı, bazen Tatlı İkramlar dediği yiyecekler verir -peynir ve meyve, krema ve kek, önceki gece verilen kokteyl partiden kalma kanepeler- ve verirken her seferinde aynı sarkıyı söyler: "Uzak ve minik için küçük bir ikram, biraz sana biraz da bana var, böğürtlen reçeli ve böğürtlen çayı."
Odasında bir televizyon vardır ve her gün anne babası gittikten sonra okul sonrası yemeğini alıp odasına gider ve seyreder, seyreder, seyreder. Mutfaktan gelen radyo sesini dinler, hep eskiler çalar, hep WCBS ve bazen Ba-van Greta Shaw'un şarkı söylediğini, Four Seasons Wanda Jackson Lee "Yah-Yah" Dorsey'ye eşlik ettiğini duyar ve bazen ailesinin bir uçak kazasında öldüğünü, Bayan Shaw'un gerçekten annesi olduğunu, ona zavallı küçük çocuk, zavallı kayıp ufaklık dediğini, sihirli bir değişimle onunla sadece ilgilenmekle kalmayıp sevdiğini, sevdiğini, sevdiğini, Jake'in onu sevdiği gibi sevdiğini, annesi olduğunu (ya da belki karısı, aradaki farktan tam emin değil) ama ona şekerim
(gerçek annesinin yaptığı gibi)
veya yakışıklı

(babası gibi)
yerine 'Bama dediğini hayal eder ve bu fikrin aptalca olduğunu bilmesine rağmen yatağında bunu düşünmeyi sever, bunu düşünmek dili kuyuya atılmış bir taş gibi boğazına tıkandığında cesedinin üzerinde vızıldayacak olan Ölümsineği'ne duyduğu korkuyu def eder. Öğleden sonra anaokulundan eve geldiğinde odasında Milyon Dolarlık Sinema ^ izler. Milyon Dolarlık Sinema'da bir hafta boyunca her gün tam aynı saatte -dörtte- aynı film gösterilir. Ailesinin uzaklara gidip Bayan Shaw'un evine gitmek yerine geceleri kalmasından önceki hafta
(ne mutluluk, çünkü Bayan Greta Shaw Discordia'yı inkâr eder, amin diyebilir misiniz)
her gün iki ayrı kaynaktan müzik sesi gelir, mutfaktaki eski şarkılar
(WCBS İlah-bombası der misiniz)
ve televizyonda James Cagney kekeleyerek Harrigan hakkında şarkı söyfer-H-A-çift R-I, Harrigan, bu benim\ Ayrıca bir tane de Sam Amca'nın S^rçek yeğeni olmasıyla ilgili şarkı.

Sonra yeni bir hafta başlar, anne babasının olmadığı hafta ve ilk izleyu sinde ödünü patlatan yeni bir film gösterilir. Filmin ismi Kayıp Kıta'dır ve başrolünde Bay Cesar Romero vardır. Jake filmi tekrar seyrettiğinde (on ya. şın olgunluğuyla) öyle aptalca bir filmden nasıl olup da korktuğunu merak edecektir. Çünkü film, ormanda kaybolan kâşiflerle ilgilidir ve ormanda dinozorlar vardır, dört yaşındayken dinozorların lanet ÇİZGİ FİLMLER. DEN başka bir şey olmadığını anlayamamıştır. Oysa Tweety, Sylvester ve Denizci Temel Reis'ten hiçbir farkları yoktur, iyk iyk iyk, Safınaz dermişiniz. Gördüğü ilk dinozor ormandan paldır küldür çıkan bir triseratopstur ve kaşif kız
(Koca güğümlü, derdi babası hiç şüphesiz, Jake'in babası, annesinin 0 Tür Kızlar dediği kadınlar için hep böyle der) avazı çıktığı kadar bağırır; göğsü dehşetle sıkışmış olmasa Jake de çığlık atacaktır, ah Discordia vücut bulan! Canavarın gözlerinde her şeyin sonu anlamına gelen mutlak hiçliği görür, böyle bir canavara yalvarmak işe yaramaz, haykırmak beyhudedir zira fazlasıyla aptaldır, çığlıklar canavarın dikkatini çeker, koca güğümlü Daisy Mae'ye döner ve Jake Tokens'ın mutfaktan (kudretli mutfak) gelen sesini duyar, listelerden düşmüştür, ama kalbimizdeki yeri sağlamdır, orman hakkında bir şarkı söylemektedirler, huzurlu orman ve küçük çocuğun dehşetle irileşmiş gözlerinin önünde kesinlikle huzurlu olmayan bir orman vardır ve bir aslan değil, gergedana benzeyen ama daha büyük olan, hantal hantal yürüyen bir yaratık, boynunun çevresinde kemikten yaka gibi bir şey vardır ve Jake daha sonra bu dinozorlara trisera-tops dendiğini öğrenecektir ama o an için isimsizdir ve bu durumu daha da kötüleştirmektedir, isimsiz çok daha beterdir. "Naynanay," diye şarkı söyler Tokens, "Nay-na-naaay," ve elbette Cesar Romero canavarı koca güğümlü kızı parçalamasına ramak kalmışken vurur ve bu o an için iyidir, ama canavar o gece geri döner, triseratops geri döner, dolabındadır, çünkü dört yaşındayken dolaplar her zaman dolap değildir, kapısı çok kötü şeylerin bekledi^ başka yerlere açılabilir.
Çığlık atmaya başlar, gece çığlık atabilir ve Bayan Greta Shaw odasına gelir- Yatağının kenarına oturur, sürdüğü mavi-gri güzellik maskesi yüzünden bir hayalete benzer, ona neyin var 'Bama diye sorar ve Jake ona anlatabilir. Orada olsalar annesine veya babasına asla söyleyemez, zaten orada değillerdir ama Bayan Shaw'a anlatabilir çünkü diğer yardımcılardan -dadılar, çocuk bakıcıları, okula götürüp getirenler- çok farklı değildir ama biraz farkı vardır, yaptığı resimleri mıknatıslarla buzdolabına yapıştırması bile o farkı yaratarak küçük aptal bir çocuğun akıl sağlığı kulesini ayakta tutmaktadır, şükürler olsun deyin, kayıp değil bulunmuş deyin, amin deyin.
Söylediği her şeyi başını sallayarak dinler ve sonunda doğru telaffuz edene dek ona tri-SER-a-TOPS dedirtir. Doğru şekilde söylemek daha iyidir. Sonra, "O şeyler bir zamanlar gerçekti, ama yüz milyon yıl önce öldüler, 'Bama," der. "Belki daha da önce. Artık beni daha fazla oyalama çünkü uyumam gerek."
Jake o hafta Kayıp Kıtali Milyon Dolarlık Sinema'da her gün izler. Her seyredişinde film onu daha az korkutur. Bayan Greta Shaw bir keresinde yanına gelir ve filmin bir kısmını onunla birlikte izler. Ona abur cubur getirir, büyük bir tabak Hawai pastası (kendine de bir tabak almıştır) ve ona o harika küçük şarkıyı söyler: "Uzak ve minik için küçük bir ikram, biraz sana biraz da bana var, böğürtlen reçeli ve böğürtlen çayı." Hawaii pastasında böğürtlen yoktur elbette ve yanında çay yerine kalan son Welch's Üzüm Su-yu'nu içerler ama Bayan Greta Shaw önemli olanın düşünceler olduğunu söyler. İçmeden önce Şefe-mefe-şerefe demeyi öğretmiştir ona ve kadeh tokuştururlar. Jake bunun çok havalı olduğunu düşünür.
Dinozorlar kısa süre sonra gelir. Büyük olanlardan biri (Bayan Greta Shaw o türe Tyrannasorbet Wrecks dendiğini söyler) kötü kâşifi yerken 'Bana ve Bayan Greta Shaw yan yana oturup pasta yiyerek seyreder. "Çizgi dinozorlar, " der Bayan Greta Shaw burun kıvırarak. "Daha iyisini yapmaları beklenirdi." Jake'e göre bu, hayatında duyduğu en parlak film eleştirisidir. Parlak ve kullanışlı.
Anne ve babası sonunda geri döner. Milyon Dolarlık Sinema'da o hafta boyunca Top Hat gösterilir ve küçük Jake'i geceleri pençesine alan korkudan hiç bahsedilmez. Bir süre sonra triseratops ve Tyrannasorbet'e duyduğu korkuyu unutur.

7

Şimdi yüksek otlar arasında yatıp eğreltiotlannın yaprakları arasından puslu açıklığa bakan Jake, bazı şeylerin asla unutulmadığını anlıyordu.
Akıl tuzağına dikkat et, demişti Jochabim. Hantal adımlarla yaklaşan dinozora (gerçek bir bahçedeki hayali kurbağa gibi gerçek bir ormanda çizgi bir triseratops) bakan Jake bulaşıkçı gencin bunu kastettiğini anladı. Akıl tuzağı buydu. Triseratops, kükreyişi ne kadar ürkütücü olursa olsun, Jake kokusunu (güdük bacaklarının karnıyla birleştiği yumuşak katlarda çürümekte olan ağır kokulu bitkiler, zırh kaplı kocaman gerisine yapışmış dışkı, iri dişlerle sınırlanmış çenesinden sarkan bitki kalıntıları) hissedebiliyor, sık nefesini duyuyor olsa da gerçek değildi. Gerçek olamazdı, bu çizgi filmdi Tanrı aşkına!
Bununla birlikte onu öldürebilecek kadar gerçek olduğunu da biliyordu. Aşağı iner ve çizgi triseratops Cesar Romero avcı tüfeğiyle yaratığın Bir Hassas Noktası'na kurşun sıkmak için tam vaktinde yetişemezse koca güğümlü Daisy Mae'nin başına geleceği gibi onu paramparça edecekti. Jake motor kontrollerini ele geçirmeye çalışan elden kurtulmuştu -bildiği kadarıyla tüm kapıları öylesine sert kapatmıştı ki yaratığın parmakları arada sıkışıp kopmuştu- ama bu farklıydı. Gözlerini kapatıp öylece çekip gidemiyordu; hain zihni gerçek bir canavar yaratmıştı ve onu paramparça edebilirdi.
Burada canavarı durduracak bir Cesar Romero yoktu. Roland da yoktu.
Sadece izini süren ve her geçen an daha da yaklaşan sığ adamlar vardı.

Oy bu konuyu belirtmek istercesine geldikleri yöne doğru baktı ve jceskin bir sesle havladı.
Triseratops onu duydu ve kükreyerek karşılık verdi. Jake bu güçlü ses üzerine Oy'un büzülüp ona sokulmasını bekledi ama Oy, Jake'e omzu üzerinden bakmaya devam etti. Oy'u endişelendiren sığ adamlardı, aşağıdaki triseratops ya da her an ortaya çıkabilecek Tyrannasorbet Wrecks değil...
Çünkü Oy onu görmüyor, diye düşündü.
Bu fikri kafasında tarttı ve doğru olma ihtimalinin yüksek olduğuna karar verdi. Oy canavarın kokusunu da almamış, sesini duymamıştı. Sonuç kaçınılmazdı: kudretli ormandaki korkunç triseratops Oy için yoktu.
Ama bu, benim için var olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Benim için kurulmuş bir tuzak. Ya da tuzağı başarılı kılacak hayal gücüne sahip varlıklar için. Eski insanların bir aleti olmalı. Diğer pek çoğu gibi bozulmamış olması çok kötü. Görebildiğimi görüyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir...
Hayır, dur.
Dur bir dakika.
Jake, Oy ile zihinsel bağının kuvvetinin ne kadar olduğunu bilmiyordu ama kısa zamanda öğrenecekti.
"Oy!"
Sığ adamların sesleri artık korkutucu bir yakınlıktan geliyordu. Çok yakında çocuğun ve Hantal Billy'nin orada durduğunu görüp hızla üzerlerine atılacaklardı. Oy kokularını alabiliyordu ama yine de çok sevdiği Jake'e sakince baktı. Gerekirse onun için gözünü kırpmadan canını verirdi.
"Oy, benimle yer değiştirebilir misin?"
Görünüşe bakılırsa yapabiliyordu.

8
Oy, Ake'i kucağında tutarak öne arkaya yalpaladı; çocuğun denge alanının ne kadar dar olduğunu keşfetmek onu dehşete düşürmüştü. İki ayak üzerinde kısa bir mesafe yürüme fikri bile cesaret kırıcıydı ama yapılması gerekiyordu, hem de bir an önce. Ake öyle söylemişti.
Jake'e gelince, ödünç aldığı gözleri kapatması gerekeceğini biliyordu. Oy'un kafasının içindeydi ama triseratopsu hâlâ görebiliyordu; şimdi açıklığın üzerindeki sıcak havada süzülen bir pterodaktili de görebiliyordu, derimsi kanatları hava değişim cihazlarından üflenen sıcak havayı yakalamak için gerilmişti.
Oy! Bunu tek başına yapmak zorundasın. Ve diğerlerinin önünde kalmak istiyorsak acele etmen gerek.
Ake! diye cevap verdi Oy ve öne doğru temkinli bir adım attı. Çocuğun bedeni iki yana tehlikeli bir şekilde sallandıktan sonra dengesini muhafaza edemeyeceği noktaya ulaştı. Ake'in iki bacaklı aptal bedeni yan tarafına doğru yuvarlandı. Oy düşmemeye çalıştı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi, sağ tarafına sertçe düştü ve Ake'in tüylü başını çarptı.
Oy sinirle havlamaya çalıştı. Ake'in ağzından çıkan, sesten çok sözcüğe benzeyen aptalca bir şeydi: "Hav! Harr! Kahr-hav\"
"Onu duydum!" diye bağırdı biri. "Koşun! Haydi sizi işe yaramaz boklar! Küçük piçi kapıya var amadan yakalayın!"
Ake'in kulakları çok keskin değildi ama koridorun fayans kaplı duvarları sesleri katlayıp taşıyordu, bu yüzden sorun değildi. Oy koşarken çıkardıkları ayak seslerini duyabiliyordu.
"Kalkıp ilerlemen gerek!" diye bağırmaya çalıştı Jake, ama ağzından hırıltıya benzer sesler çıktı: "Ake-Ake, kıp! Rek!" Başka şartlar altında bu durum komik olabilirdi ama o an hiç değildi.
Oy, Ake'in sırtını duvara dayayıp bacaklarıyla iterek tekrar ayağa kalktı. Sonunda temel hareket kontrolleri üzerinde hâkimiyet kurabilmişti; kontrol mekanizması Ake'in Doğan adını verdiği yerdeydi ve oldukça basitti. Ama sol tarafta, yay çizerek parlak makinelerle dolu kocaman bir odaya giden bir koridor vardı. Oy oraya gidecek olursa -Ake'in tüm olağanüstü düşüncelerini ve kelime haznesini sakladığı oda- sonsuza dek kaybolacağını biliyordu.
Neyse ki buna mecbur kalmadı. İhtiyaç duyduğu her şey Dogan'da vardı. Sol ayak... ileri. (Ve bekle.) Sağ ayak... ileri. (Ve bekle.) Hantal gjlly'ye benzeyen ama gerçekte arkadaşın olan yaratığı tut, diğer elinle dengeni sağla. Dört ayak üzerine inip emeklemek için içinden yükselen dürtüye karşı koy. Yürümeyi bırakırsa takipçileri onları yakalardı; artık kokularını alamıyordu (Ake'in inanılmayacak kadar aptal burnuyla kokularını alması mümkün değildi) ama yetişeceklerinden emindi.
Jake ise peşlerindekilerin kokusunu gayet net alabiliyordu; en az bir düzine, belki on altı kişiydiler. Bedenleri kusursuz birer kötü koku makinesiydi, pis koku bulutu önlerinde ilerliyordu. Birinin akşam yemeğinde yediği kuşkonmazın, bir diğerinin başında, belki de boğazında yer etmiş kanserin etsi, yanlış kokusunu alabiliyordu.
Sonra triseratopsun tekrar kükrediğini duydu. Havada süzülen kuş-ya-ratık ona karşılık verdi.
Jake gözlerini -şey, Oy'un gözlerini- kapadı. Hantal Billy'nin iki yana hareketi karanlıkta daha da beter hale gelmişti. Bu durum uzun sürecek olursa (özellikle gözleri kapalıyken) midesindekileri çıkaracağından korktu. Ona Deniz Tutmuş Denizci 'Bama demek yanlış olmazdı.
Devam et, Oy, diye düşündü. Olabildiğince çabuk. Tekrar düşme ama... acele et!

9
Eddie orada olsaydı aklına sokağın başında yaşayan Bayan Mislaburski gelirdi: bir şubat ayında, fırtınanın ardından buz tutmuş ama henüz tuzlanmamış kaldırımda yürümeye çalışan Bayan Mislaburski. Buz olsun olmasın Castle

Avenue Market'ten her gün yaptığı gibi pirzolasını veya bir parça balığını almaktan (veya pazar günü kilisedeki ayine katılmaktan, çünkü Bayan Mislaburski belki de Co-Op Şehri'nin en koyu Ka-tolik'iydi) onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Bu yüzden bir eliyle çantasını koca göğsüne bastırıp diğerini dengesini korumak için öne uzatarak başı önde, gözleri sorumluluk sahibi kapıcıların kaldırıma boşalttığı kül öbeklerinin arayışında (İsa ve Meryem Ana o iyi adamları korusun), pembe dizlerini hop diye ayırıp kıçüstü düşmesine, hatta belki sırtüstü düşmesine, düşüp felç olmasına, zavallı Bayan Bernstein'ın kızının Mamaro-neck'teki trafik kazasında başına geldiği gibi felç olmasına yol açabilecek tehlikeli çıkıntılardan sakınarak kalın bacakları üzerinde dikkatli adımlarla yürürdü. Mahallenin çocuklarının (Henry Dean ve küçük kardeşi Eddie de çoğunlukla aralarında olurdu) alaylarına kulak tıkayarak başı önde, kolunu denge için ileri uzatmış, sağlam siyah çantasını sıkıca göğsüne bastırmış, kayıp düşerse futbol topunun üzerine atlayan Joe Namath gibi çantasının üzerine düşerek içindekileri korumaya kararlı bir şekilde yoluna dikkatle devam ederdi.
Orta-Dünya'lı Oy da Jake'in bedeni içinde ona diğerlerinden farksız görünen yeraltı koridoru boyunca dikkatle yürüyordu. Görebildiği tek fark, içlerindeki cam gözlerin alçak, kesintisiz bir mırıltı çıkararak onlara baktığı, koridorun her iki tarafına dizilmiş üçer delikti.
Kucağında, gözleri sıkıca yumulmuş, Hantal Billy'ye benzer bir yaratık vardı. Gözleri açık olsaydı Jake cam gözlerin projeksiyon cihazları olduğunu anlayabilirdi. Ama muhtemelen onları görmeyecekti.
Oy yavaşça yürüyerek (takipçilerinin arayı kapadığını biliyordu ama yavaş ilerlemek, düşmekten iyiydi) cam gözlerin önünden geçti. Bacaklarını fazla açarak sarsak adımlar atıyor, Ake'i Bayan Mislaburski'nin o buzlu günlerde çantasını göğsüne bastırdığı gibi sıkıca tutuyordu. Mırıltı hafifledi. Yeterince uzaklaşmış mıydı? Öyle olduğunu umuyordu. İnsan gibi yürümek çok zor, sinir yıpratıcıydı. Ake'in düşünce makinelerine yakın olmak da öyle. İçinde dönüp bakma isteği belirdi -tüm o parlak yüzeyler!- ama yapmadı. Bakmak onu hipnotize edebilirdi. Ya da daha kötü bir konuma sokabilirdi.
Durdu. "Jake! Bak! Gör!"
Jake tamam diye cevap vermek istedi ama tek yapabildiği havlamak oldu. Pek komik. Gözlerini temkinle açtı ve iki yanda fayans kaplı duvarlar gördü. Aralarında otlar bitmişti ve hâlâ ince eğreltiotu dalları vardı ama fayanstı. Bir koridordaydılar. Arkasına bakınca açıklığı gördü. Trise-ratops onları unutmuştu. Tyrannasorbet ile ölümcül bir kavgaya tutuşmuştu; Jake Kayıp Kıta filminden bu sahneyi net bir şekilde hatırlıyordu. Sahnede koca güğümlü kız, Cesar Romero'nun kollarının güvenliğine sığınmış halde dövüşü izliyor, çizgi Tyrannasorbet triseratropsun kafasını iri dişleriyle öldürücü bir şiddetle ısırınca yüzünü Cesar Romero'nun kaslı göğsüne gömüyordu.
"Oy!" diye havladı Jake ama havlamak aptalcaydı, bu yüzden düşünmeye geçti.
Benimle tekrar yer değiştir!
Oy değişmeye dünden razıydı -hayatında başka hiçbir şeyi bu kadar istememişti- ama değişmelerine fırsat kalmadan takipçileri onları gördü.
"İster diye haykırdı içlerinden biri Boston aksanıyla. Pederin akşam yemeği olduğunu söyleyenle aynı sesti. "İşte ordalar! Yakalayın! Vurun!"
Oy ve Jake bedenlerini tekrar değişirken ilk kurşunlar vızıldayarak etraflarındaki havayı yarmaya başladı.

10

Takipçilerin lideri Flaherty adında biriydi. On yedi kişinin içinde tek insan oydu. Biri hariç diğerleri sığ adamlar ve vampirlerdi. Sonuncusu, zeki bir kakım kafasına sahip bir taheen'di. Bermuda şortunun paçalarından çıkan bacakları tüylerle kaplıydı. Bacaklarının alt bölümündeki ince ayakları son derece keskin dikenlerle son buluyordu. Lamla'nın sıkı bir tekmesi, yetişkin bir adamın vücudunu ikiye bölebilirdi.
Flaherty -Boston'da büyümüştü ve son yirmi yıldır Kral'm yirminci yüzyıl sonlan New York'larında görev alan adamları arasındaydı- adamlarını bir öfke, korku ve acı kasırgasıyla olabildiğince çabuk toparlamıştı. Pig'e hiçbir şey giremez. Sayre, Meiman'a böyle demişti. Ve girebilmeyi başaran hiçbir şey, hiçbir koşulda dışarı çıkamamalıydı. Silahşor ve ka-tet'i için durumun ciddiyeti ikiye katlanıyordu. Müdahaleleri sadece can sıkıcı olmanoktasını çoktan geçmişti ve bunu bilmek için üst düzeyde biri olmaya gerek yoktu. Ama az sayıdaki arkadaşlarınca Kanarya diye çağrılan Meiman ölmüş ve çocuk her nasılsa onları atlatmıştı. Tanrı aşkına, bir çocuk! Kahrolası bir çocuk! Ama o ikisinin kaplumbağa gibi güçlü bir toteme sahip olduğunu nereden bilebilirlerdi? Lanet şey masalardan birinin altına yuvarlanmış olmasaydı hâlâ donmuş halde oldukları yerde kalmış olacaklardı.
Flaherty bunun doğru olduğunu biliyordu ama Sayre'ın bunu asla geçerli bir mazeret olarak kabul etmeyeceğini de biliyordu. Flaherty'ye açıklama yapma fırsatı bile vermeyecekti. Hayır, Flaherty çoktan ölmüş olacaktı. Diğerleri de öyle. Doktor böcekler yere serilmiş cesetlerinden kan emeceklerdi.
Çocuğun kapıdan öteye gidemeyeceğini, kapıyı açan şifreyi bilmediğini -bilemeyeceğini- söylemek kolaydı ama Flaherty ne kadar çekici de olsa böyle fikirlere kapılmaması gerektiğini biliyordu. Artık olasılıklara yer yoktu. Çocuğun ve tüylü, küçük dostunun ileride durmuş olduğunu görünce içini yoğun bir rahatlama hissi sardı. Ekipten birkaç kişi ateş etti, ama ıskaladı. Flaherty buna şaşırmadı. Çocukla aralarında bir tür yeşil alan vardı; görünüşe bakılırsa şehrin altında kahrolası bir orman parçası vardı ve yükselen sis nişan almayı güçleştiriyordu. Bir de bir çeşit aptal çizgi dinozorlar vardı! Biri kana bulanmış başını kaldırıp küçük pençelerini pullu göğsüne bastırarak onlara doğru kükredi.

Bir ejderhaya benziyor, diye düşündü Flaherty ve çizgi dinozor, gözlerinin önünde bir ejderhaya dönüştü. Kükreyerek ağzından ateş püskürttü ve sarkan birkaç sarmaşıkla kuru bir yosun yığınını tutuşturdu. Bu arada çocuk tekrar harekete geçmişti.
Kakım başlı taheen Lamla diğerlerini itip kakarak öne çıktı ve tüylü yumruğunu alnına kaldırdı. Flaherty selama sabırsızca karşılık verdi. "Ordaki nedir, Lam? Biliyor musun?"
Flaherty, Pig'in altına daha önce hiç inmemişti. İş için seyahat ettiğinde daima New Yorklar arasında gidip gelir, bunun için de ya Birinci ile İkinci arasındaki Kırk Yedinci Sokak'taki kapıyı, Bleecker Soka-ğı'ndaki sonsuza dek boş kalacak (başka dünyalarda inşaası asla bitmeyecek bir binaydı) antrepodakini ya da Doksan Dördüncü Sokak'takini kullanırdı. (Sonuncusu artık hizmet günlerinin sonundaydı ve elbette hiç kimse nasıl tamir edileceğini bilmiyordu.) Şehirde başka kapılar da vardı (New York diğer zamanlara ve mekânlara açılan kapılarla doluydu) ama bu ikisinden başka çalışan yoktu.
Ve bir de Fedic'e giden vardı elbette. Biraz ilerideki.
"Serap-üretici," dedi kakım yaratık. Sesi şapırtıh, homurtuluydu ve insan sesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. "Bu makine korktuklarını bulup çıkarıyor ve gerçek yapıyor. Sayre, tef'iyle birlikte kara derili kadını götürürken aktif hale getirmiş olmalı. Dönüş yolunu güvence altına almak için."
Flaherty başını salladı. Bir akıl tuzağı. Zekice. Peki yeterince iyi miydi? Kahrolası velet bir şekilde geçmeyi başarmıştı, değil mi?
"Çocuğun gördüğü her neyse bizim korktuklarımıza dönüşecek," dedi taheen. "Hayal gücüyle çalışıyor."
Hayal gücü. Flaherty bu sözcüğü bir süre düşündü. "Pekâlâ. Orda ne olursa olsun herkese görmezden gelmesini söyle."
Lam'in söyledikleri üzerine son derece rahatlamış bir şekilde bir kolunu kaldırdı ve adamlarına ilerlemelerini işaret etti. Takibe devam etmeliydiler, değil mi? Sayre (ya da daha beteri, Walter o'Dim) o sümüklü veledi durdurmayı başaramazlarsa hepsini öldürürdü. Ve bir diğer nokta, Flaherty'nin ejderhalardan gerçekten korkuyor olmasıydı, babası ona küçükken onlar hakkında bir masal okuduğundan beri korkardı.
Taheen, adamlarına yaptığı hareketi tamamlayamadan onu durdurdu.
"Yine ne var, Lam?" diye sordu Flaherty dişlerini sıkarak.
"Anlamıyorsun. Ordaki şey seni öldürebilecek kadar gerçek. Hepimizi öldürecek kadar gerçek."
"Sen ne görüyorsun peki?" Meraklı olmanın zamanı değildi ama merak daima Conor Flaherty'nin laneti olagelmişti.
Lamla başını eğdi. "Söylemek istemiyorum. Yeterince kötü zaten. Asıl konu, dikkatli olmazsak hepimizin orda ölebileceğidir, sai. Belki sana kalp krizi veya inme gibi görünecektir, ama emin ol sebep, ordaki olacaktır. Hayal gücünün ölümcül olabileceğine inanmayan herkes aptaldır."
Adamların geri kalanı taheen'in arkasında toplanmıştı. Bir Lamla'ya, bir puslu açıklığa bakıyorlardı. Flaherty, adamların suratlarında gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Hem de hiç. Bir ikisini diğerlerinin gözlerinin önünde öldürmek belki harekete geçmeleri için geri kalanları ikna edebilirdi, ama Lamla haklıysa bunun ne faydası olurdu? Lanet olası eski insanlar, oyuncaklarını hep artlarında bırakmışlardı! Tehlikeli oyuncaklar! İnsanın hayatını nasıl da zorlaştırıyorlardı! Her birine lanet olsun!
"Nasıl geçeceğiz o halde?" diye bağırdı Flaherty. "Hem küçük piç kurusu nasıl geçebildi?"
"Çocuğun ne yaptığını bilmiyorum," dedi Lamla. "Ama projeksiyon cihazlarını kapatmamız gerek."
"Hangi kahrolası projeksiyon cihazları?"
Lamla aşağıda bir yeri işaret etti... ya da çirkin pezevengin söylediği doğruysa koridor boyunu. "İşte," dedi Lam. "Göremediğini biliyorum ama sözüme güvenebilirsin, oradalar. İki taraf boyunca sıralanmışlar."
Flaherty, Jake'in ormanındaki sisli açıklığın gözlerinin önünde uçsuz bucaksız, karanlık ormana dönüşmesini büyülenmişçesine izliyordu. Bir zamanlar, herkesin uçsuz bucaksız, karanlık ormanda yaşadığı zamanda, bir ejderha insanlara öfkeyle saldırdı.
Flaherty, Lamla ve diğerlerinin ne gördüğünü bilmiyordu ama gözlerinin önünde bir ejderha (kısa süre önce bir Tyrannasorbet Wrecks idi) durmadan ateş püskürüyor, ağaçlan tutuşturuyor ve yiyecek küçük Katolik çocuklar arıyordu.
"HİÇBİR ŞEY görmüyorum!" diye bağırdı Lamla'ya. "Sen o kahrolası AKLINI kaçırmışsın!"
"Kapatıldıklarını gördüm," dedi Lamla usulca. "Ve nerde olduklarını hatırlayabiliyorum. Yanıma dört adam verirsen ve söylediğim yerde iki tarafa ateş ederlerse kısa sürede kapatabileceğimizi sanıyorum."
Peki kıymetli akıl tuzağını kurşunlarla parçaladığımızı öğrendiğinde Sayre ne yapacak? diyebilirdi Flaherty. Ya Walter o'Dim ne diyecek? Çünkü deforme olan asla eski haline döndürülemez, hele ki iki çubuğu birbirine sürtüp ateş yakmaktan fazlasını pek beceremeyen bizim gibiler tarafından.
Böyle diyebilirdi ama yapmadı. Çünkü çocuğu ele geçirmek her şeyden önemliydi. Eski insanlardan kalma, akıl tuzağı gibi olağanüstü bir cihazdan bile önemliydi. Ve cihazı çalıştıran Sayre'dı, değil mi? Evet, öyle! Bir açıklama yapılacaksa bu, Sayre'ın işiydi. Büyük çocukların önünde diz çöküp onlar susmasını isteyinceye kadar konuşması gereken oydu! Bu arada tanrıların laneti üzerine olsun, sümüklü velet Flaherty (göreve balıklama daldığı için onurlandırılacağına dair hayaller kuran Flaherty) ve adamlarının kapattığı arayı tekrar açmaya başlamıştı. Ah, tüylü arkadaşıyla onu görebildikleri sırada içlerinden biri onu vurabilmiş olsaydı! Ama keşke demenin hiçbir faydası yoktu.
"En iyi adamlarını getir," dedi Boston aksanıyla. "Söylediğini yap bakalım."

Lamla üç sığ adam ve bir vampire yanına gitmelerini emretti ve bir başka dilde çabucak konuştu. Flaherty, onların da Lam gibi orada daha önce de bulunduğunu ve duvarlarda gizlenmiş olan projeksiyon cihazlarının yerlerini şöyle böyle hatırlayabildiklerini tahmin etti.

Bu arada Flaherty'nin ejderi -daha doğrusu babasının ejderi- uçsuz bucaksız karanlık ormanı altüst etmeye (Jake'in sisli ormanı artık tamamen yok olmuştu) ve ağaçlan tutuşturmaya devam ediyordu.
Sonunda -Flaherty'ye çok uzun bir süreymiş gibi gelmişti ama aradan geçen zaman otuz saniyeden azdı- silahlar patlamaya başladı. Hem orman, hem de ejderha Flaherty'nin gözlerinin önünde solgunlaştı.
"Birini hallettik, millet.1" diye bağırdı Lamla yükseldiğinde koyun melemesine benzeyen sesiyle. "Kurşunları boşaltmaya devam edin! Babalarınızın hatırı için devam edin!"
Adamlarının yarısının muhtemelen hiçbir zaman babası olmadı, diye düşündü Flaherty suratsızca. Sonra cam kırılmasıyla çıkan şangırtı duyuldu ve ejderha ağzından, burun deliklerinden ve zırhlı boğazının iki yanındaki solungaçlardan ateş püskürtür halde dondu kaldı.
Cesaretlenen adamlar daha hızlı ateş etmeye başladı ve birkaç dakika sonra açıklık ve donmuş ejderha da yok oldu. Az önce bulundukları yerde duvarları fayansla kaplı koridorun devamı ve daha önce oradan geçenlerin yerdeki toz tabakası üzerinde bıraktığı izler vardı. Her iki taraftaki projeksiyon cihazları paramparçaydı.
"Pekâlâ!" diye bağırdı Flaherty başını Lamla'ya onaylarcasına salladıktan sonra. "Şimdi o küçük piçin peşine düşeceğiz, yakalayacağız ve kafasını bir sopanın ucuna geçirip geri getireceğiz! Benimle geliyor musunuz?"
Hepsi aynı anda bağırarak gideceğini beyan etti. Gözleri ejderhanın nefesi gibi uğursuz bir sarı-turuncu renkte olan Lamla'nın sesi hepsini bastırmıştı.
"Güzel!" Flaherty her tatbikat denizcisinin tanıyabileceği bir şarkıyı kükrercesine söyleyerek koşmaya başladı. "Ne kadar uzağa kaçarsan kaç..."
"NE KADAR UZAĞA KAÇARSAN KAÇ!" diye bağırdılar Jake'in ormanının bulunduğu yerde dört sıra halinde koşarken. Cam parçaları ayaklarının altında çıtırdıyordu.
"İşimiz bitmeden seni geri getireceğiz!"
"İŞİMİZ BİTMEDEN SENİ GERİ GETİRECEĞİZr
"İster Cain 'e kaç, ister Lud'a..."
"İSTER CAINE KAÇ İSTERLUDA!"
"Hayalarını yiyip kanını içeceğiz!"
Adamlar sözlerini tekrarladı ve Flaherty hızını biraz daha arttırdı.

11
Jake tekrar yaklaştıklarını duydu, gel-gel-commala. Hayalarını yiyeceklerini ve kanını içeceklerini söylemelerini de. Amma da böbürleniyorlar, diye düşündü ama yine de daha hızlı koşmaya çalıştı. Yapamaymca bir anlığına paniğe kapıldı. Oy ile zihinlerini değiştirmek onu epeyce yormuştu ama...
Hayır.
Roland, ona kendini kandırmanın gizli gururdan, inkâr edilmesi gereken hoşgörüden başka bir şey olmadığını söylemişti. Jake bu tavsiyeye uymak için daima elinden geleni yapmıştı; sonuç olarak durumunun "yorgun" olmakla açıklanamayacağını kabullendi. Yan tarafındaki dikişlerde adeta dikenler bitmiş, koltukaltına batıyordu. Peşindekilerle arayı bir nebze açtığını biliyordu ama seslere bakılırsa mesafeyi hızla kapatıyorlardı. Çok yakında yine Oy'la ona ateş etmeye başlayacaklardı. Koşarken nişan almak daha zor olsa da içlerinden birinin şansı yaver gidebilirdi.
Karşısında, koridoru kapatan bir şey vardı. Bir kapı. Jake kapıya yaklaşırken Susannah'nm diğer tarafta olmaması halinde ne yapacağını düşündü. Ya da oradaysa ve Jake'e nasıl yardım edebileceğini bilmiyorsa.
Eh, Oy ile ellerinden geldiğince karşı koyacaklardı, olacağı buydu. Siper yoktu, Thermopylae Geçiti'ni tekrar kullanabileceği bir yer de yoktu ama yere düşene kadar tabak fırlatacak ve olabildiğince çok kelle alacaktı.
Eğer gerekirse.
Belki gerek kalmazdı.
Jake soluk soluğa (boğazı alev almış gibiydi) kapıya yöneldi. İsabet oldu, diye düşündü. Daha fazla koşamayacaktım zaten.
Kapıya ilk ulaşan Oy oldu. Ön patilerini hayaletağacından kapıya dayadı ve üzerindeki yazıları ve altında yanıp sönen mesajı okuyabiliyor-muş gibi başını kaldırıp baktı. Sonra bir elini yan tarafına bastırmış halde, nefes nefese kapıya yaklaşan Jake'e döndü. Kalan Orizalar kesenin içinde gürültüyle birbirine çarpıyordu.
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD. New York/Fedic
Maksimum Güvenlik
SÖZLÜ GİRİŞ KODU GEREKLİ
#9 SON VARSAYILAN
Jake kapı kolunu yokladı ama bu sadece bir formaliteydi. Buz gibi tokmak dönmeyi reddedince tekrar denemeye yelteıımeyerek her iki eliyle kapıya vurmaya başladı. "Susannah!" diye bağırdı. "Ordaysan beni içeri al!"

Annesinin, masal anlatmak çok ciddi bir işmiş gibi ciddi bir sesle, öldüğümde... bir sineğin vızıltısını işittim, dediğini duydu.
Kapının ardından hiç ses yoktu. Kızıl Kral'ın adamlarının sesleri ise Jake'in arkasından hızla yaklaşıyordu.
"Susannah!" diye haykırdı ve yine cevap alamayınca bu kez kapıya sırtını döndü (böyle sona ereceğini hep düşünmemiş miydi, sırtı kilitli bir kapıya dayanmış halde?) ve her iki eliyle birer Oriza kavradı. Tüyleri kabaran Oy bacaklarının arasında duruyor, burnunun kadifemsi derisi gerilerek dişlerini gözler önüne seriyordu.

Jake kollarını çaprazladı.
"Gelin o halde, piç kuruları," dedi. "Gilead ve Eld için. Steven'ın oğlu Roland için. Oy ve benim için."
Olabildiğince iyi ölmeye, en azından birini kendisiyle birlikte götürmeye (şahsi tercihi pederin akşam yemeği olacağını söyleyendi) öylesine konsantre olmuştu ki sesin kafasının içinden değil, kapının diğer tarafından geldiğini önce anlayamadı.
"Jake? Gerçekten sen misin, tatlım?"
Jake'in gözleri irileşti. Ah lütfen bir numara olmasın, diye düşündü. Eğer öyleyse bir başka numaraya kanacak kadar yaşayamayacaktı.
"Susannah! Geliyorlar! Kapının nasıl..."
"Evet! Chassit olmalı, beni duyabiliyor musun? Nigel haklıysa hâlâ chass..."
Jake, ona kelimeyi tekrar söyleme fırsatı vermedi. Artık son hızla yaklaşan adamları görebiliyordu. Bazıları silahını sallıyor, şimdiden havaya ateş ediyordu.

"Chassit.1" diye bağırdı. "Kule için chassit! Açıl! Açıl seni orospu çocuğu!"
Sırtını dayadığı, New York'tan Fedic'e açılan kapı hafif bir çıtırtıyla aralandı. Yaklaşan grubun başındaki Flaherty kapının açıldığını duydu, dağarcığındaki en ağır küfrü savurdu ve silahını tek bir kez ateşledi. İyi bir nişancıydı ve azımsanmayacak iradesi o tek kurşunu yönlendirdi. Hiç şüphesiz Jake'in sol gözünün üzerinden alnına saplanacak, beynine girerek hayatına son verecekti ama kuvvetli, kahverengi bir el tam vaktinde Jake'i yakasından kavrayarak hızla geriye çekti. Kurşun, kafasına girmek yerine yanından vızıldayarak geçti.
Oy, arkadaşının ismini tiz bir sesle havlayarak onunla gitti -Ake-Ake, Ake-Ake- ve kapı arkalarından çarparak kapandı. Flaherty yirmi saniye sonra kapıya vardı ve elleri kanayana dek yumrukladı (Lamla, onu engellemeye çalışınca taheen'i öyle şiddetli itti ki Lamla yere kapaklandı) ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yumruklamak işe yaramıyordu. Küfretmek de öyle. Hiçbir şey işe yaramıyordu.
Çocuk ve Hantal Billy ellerinden son anda kurtulmuştu. Roland'm ka-tet'inin özü kısa bir süre için daha kırılmadan sağlam kaldı.

ALTINCI BÖLÜM TURTLEBACK YOLU'NDA

1
Bunu görün, yalvarırım ve çok iyi görün çünkü Amerika'da hâlâ var olan en güzel yerlerden biri.
Size batı Maine'de, sık bir ormanla kaplı bir sırt boyunca ilerleyen, kuzey ve güney ucu üç kilometre arayla 7. Karayolu'na ulaşan sade bir toprak yol göstereceğim. Bu sırtın hemen batısında bir kuyumcunun mücevher yuvası gibi derin, yeşil bir gamze var. Onun altında (yuvadaki taş) Kezar Gölü bulunmakta. Tüm dağ gölleri gibi tek bir gün içinde görünümü defalarca değişebilir, çünkü burada hava muziptir; ona yarı-deli diyebilirsiniz ve tam üstüne basmış olursunuz. Yerel halk size bir ağustos sonunda (1948 yılı) ve bir keresinde de 4 Temmuz gününde (1959) o bölgede yaşanan kar fırtınalarını memnuniyetle anlatacaktır. 1971 Ocak ayında gölün buz tutmuş yüzeyi üzerinden gelen ve karı çekerek ortasında şimşeklerin parladığı bir tipiye sebep olan kasırgayı anlatmak onları daha da mutlu edecektir. Böyle çılgınca hikâyelere inanmak güç ama bana inanmazsanız Gary Barker'ı görmeye gidip tüm bunları kanıtlayacak resimlere bakabilirsiniz.
Bugün, gamzenin altındaki göl ev yapımı günah kadar kara. Üzerinden süzülerek geçen fırtına bulutlarını yansıtmakla kalmıyor, etkilerini katlıyor. Ara sıra bulutlar arasında bir şimşeğin çakmasıyla gümüşi bir çizgi obsidiyan görünümlü yüzeyde parlıyor. Gök gürültüleri, batıdan doğuya iyice şişmiş gökyüzünde, görünmeyen bir yolda ilerlemekte olan dev bir at arabasının tekerlekleri gibi gümbür demekte. Çam, meşe ve huş ağaçlarının tek bir dalı bile kıpırdamıyor ve bütün dünya nefesini tutmuş. Bütün gölgeler kaybolmuş. Kuşlar sessiz. Yukarıda, o gümbürdeyen dev arabalardan biri daha geçiyor ve hemen ardından bir motor sesi duyuyoruz. Kısa bir süre sonra John Cullum'ın, Eddie Dean'in endişeli bir yüzle direksiyonunun gerisinde oturduğu tozlu Ford Galaxie'si, farları çökmekte olan akşam karanlığını yararak beliriyor.

2
Eddie, Roland'a ne kadar ilerleyeceklerini sormak üzere ağzını açtı, ama elbette sorusunun cevabını biliyordu. Turtleback Yolu'nun güney ucu 1 rakamının bulunduğu iri, siyah tabelayla imlenmişti ve gölden sol tarafa doğru

ayrılan her yolda daha büyük bir rakamın bulunduğu başka tabelalar vardı. Ağaçların arasından suyu bir anlığına da olsa görebiliyorlardı ama tepenin altındaki evler, görüş alanlarının dışındaydı. Eddie içine çektiği her nefeste ozon ve yağ tadı alıyormuş gibiydi. Diken diken olduklarından emin bir şekilde iki kez ensesindeki tüyleri yokladı. Değillerdi ama bunu bilmek içini saran, karnını fazla yüklenmiş bir akım kesici gibi ısıtan ve oradan yayılan gergin, olağanüstü canlılık hissini değiştirmiyordu. Fırtına yüzündendi elbette; fırtınanın yaklaştığını sinir uçlarında hissedenlerdendi. Ama daha önce hiç bu kadar kuvvetli hissettiği olmamıştı.
Sadece fırtına değil ve bunu sen de biliyorsun.
Hayır, elbette değildi. Ama tüm o vahşi elektriğin bir şekilde Susannah ile arasında bağlantı kurmuş olabileceğini düşünüyordu. Gecelen çok uzak bir radyo istasyonunun yayını gibi gidip geliyordu ama Chay-ven'ü Chevin ile (Roderick'in Evladı, sen bozulmuş olan, sen kayıp olan) karşılaşmalarından beri çok daha güçlüydü. Maine'in o kısmının ince ve pek çok dünyaya yakın olduğunu, bu yüzden güçlendiğini düşündü. Ka-tef\cıi tekrar bir bütün olmaya yakındı. Zira Jake artık Susannah'nın yanındaydı ve o an için yeterince güvende gibiydiler; takipçileriyle aralarında sağlam bir kapı vardı. Ama o ikisinin önünde de bir şey vardı... Susannah'nın ya bahsetmek istemediği ya da tam olarak ifade edemediği bir şey. Eddie buna rağmen Susannah'nın dehşetini ve o şeyin geri döneceğine dair korkusunu hissedebiliyor, neden korktuğunu bildiğini sanıyordu: Mia'nın bebeği. Tam olarak anlayamadığı bir şekilde aynı zamanda Susannah'nın da bebeğiydi. Eddie silahlı bir kadının bir bebekten neden korkabileceğini bilmiyordu ama Susannah'nın çok iyi bir sebebi olmaksızın korkmayacağından emindi.
Üzerinde FENN, 11 yazan bir tabelanın önünden geçtiler, sonra üzerinde ISRAEL, 12 yazan bir başkasını geride bıraktılar. Eddie bir virajı döndükten hemen sonra Galaxie'nin frenlerine asıldı ve araba bir toz bulutu kaldırarak sertçe durdu, BECKHARDT, 13 yazan tabelanın önüne tanıdık bir Ford kamyonet park etmişti. Daha da tanıdık bir adam, kamyonetin pas lekeli kasasına kaygısızca yaslanmıştı. Bir kot pantolon ve ütülü, düğmelerini boğazına dek iliklediği pamuklu, mavi bir gömlek giymişti. Ayrıca başında seni faka bastırdım, ahbap dercesine hafifçe yana yatırılmış bir Boston Red Sox şapkası vardı. Bir pipo içiyor, yükselen mavi duman adamın yıpranmış ve iyi niyetli yüzünün etrafında nefes kesen fırtına öncesi havasında asılı kalmış gibi duruyordu.
Eddie tüm bunları algıları yükselmiş sinirleri sayesinde son derece net bir şekilde gördü. Yabancı bir yerde eski bir dosta rastlamış biri gibi gülümsemekte olduğunun farkındaydı-Mısır piramitlerinde, eski Tanca pazarında, belki Formosa sahili açıklarında bir adada veya 1977 yazında fırtına toplayan bir öğle sonrasında Lovell, Turtleback Yolu'nda. Ve Roland da gülümsüyordu. Yaşlı, uzun ve çirkin-gülümsüyordu! Görünüşe bakılırsa mucizelerin ardı arkası kesilmiyordu.
Arabadan inip John Cullum'a yaklaştılar. Roland yumruğunu alnına götürerek tek dizini hafifçe kırdı. "Selam, John! Seni çok iyi görüyorum." "Ben de seni," dedi John Cullum. "Gün ışığı gibi berrak." Şapkasının gölgeliğinin altından, kaş hizasının hemen üzerinden bir selam verdi. Sonra çenesini Eddie'ye doğru kaldırdı. "Genç adam."
"Uzun günler ve hoş geceler," dedi Eddie ve yumruğuyla kaşına dokundu. Bu dünyadan değildi, artık değildi ve rol yapmak zorunda olmamak büyük rahatlıktı.
"Güzel bir söz," dedi John. "Sizden önce vardım. Önce gelebileceğimi düşünmüştüm zaten."
Roland yolun iki tarafındaki ağaçlara, yola ve kararmakta olan göğe baktı. "Burası olduğunu sanmıyorum?..." Sesinde çok hafif bir soru tınısı vardı.
"Hayır, varmak istediğiniz yer burası değil," dedi John çektiği dumanı üfleyerek. "Buraya gelirken varmak istediğiniz yerin önünden geçtim ve size şunu söyleyeyim; konuşacaksak orası yerine burda yapmamız daha iyi. Oraya gittiğinizde gözünüzü dikip bakmaktan başka bir şey yapamayacaksınız. Orası gibi bir yeri hiç görmedim." Yüzü bir an için ilk ateş-böceğini yakalayıp kavanoza koymuş bir çocuğunki gibi aydınlandı ve Eddie, adamın her sözcüğü samimiyetle söylediğini gördü.
"Neden?" diye sordu. "Orda ne var? Gaipten-gelenler mi? Yoksa bir kapı mı var?" Bu fikir aklına geldi... sonra tüm benliğini sardı. "Bir kapı, değil mi? Ve açık!"
John başını iki yana sallayacak oldu, sonra tekrar düşündü. "Bir kapı olabilir," dedi son sözcüğü yorucu geçen uzun bir günün ardından iç çekiyormuş gibi uzatarak. "Tam olarak bir kapı gibi görünmüyor ama... evet. Olabilir. Onca ışık arasında bir yerde belki?" Hesaplıyormuş gibi göründü. "Evet. Ama sanırım siz çocuklar konuşmak istiyorsunuz ve oraya, Cara Laughs'e gidersek konuşma falan olmaz, ağzınız bir karış açık kalakalırsınız." Cullum başını geri atarak güldü. "Ben de aynı şekilde!"
"Cara Laughs nedir?" diye sordu Eddie.
John omuz silkti. "Göl kıyısında mülkü olan insanların çoğu evlerine isim koyar. Sanırım satın almak için çok para verdiklerinden karşılığını olabildiğince almak istiyorlar. Her neyse, Cara şu an boş. Washington D.C.'den McCray diye bir aileye ait ama satışa çıkarmışlar. Şanssızlıklar yaşadılar. Adam felç geçirdi, kadm da..." Hayali bir şişeyi başına dikermiş gibi bir hareket yaptı.
Eddie başını salladı. Kule'yi kovalama işinde anlamadığı pek çok mesele vardı, ama bazı şeyleri de daha sormadan biliyordu. Bunlardan biri, dünyanın bu bölgesindeki gaipten-gelenler vakalarının merkezinin Turtleback Yolu'ndaki, John Cullum'ın Cara Laughs dediği ev olduğuydu. Oraya vardıklarında eve giden özel yolun numarasının 19 olacağını da biliyordu.

Başını kaldırınca fırtına bulutlarının Kezar Gölü'nün üzerinden hızla batıya ilerlemekte olduğunu gördü. Batıya, White Dağları'na doğru -oradan fazla uzakta olmayan bir başka dünyada isminin Discordia olduğundan emindi- Işın'ın Yolu üzerinde ilerliyorlardı. Daima Işın'ın Yolu üzerinde. "Ne öneriyorsun, John?" diye sordu Roland.
Cullum başıyla BECKHART yazan tabelayı işaret etti. "Ellili yıllardan beri Dick Beckhardt için bakım çalışmaları yaparım," dedi. "Çok iyi adamdır. Şimdi Washington'da, Carter yönetimi ile bir şeyler yapıyor. Anahtarım var. Bence oraya gitsek daha iyi olur. Hem kuru, hem de sıcaktır, yakında kuru ve sıcak bir yer bulmak zorlaşacak. Siz hikâyenizi anlatırsınız, ben dinlerim -ki bu işte çok iyiyimdir- sonra hep beraber Cara Va gideriz. Ben... şey, ben hiç..." Başını iki yana salladı, piposunu ağzından çıkardı ve onlara saf merakla baktı. "Size söylüyorum, daha önce hiç öyle bir şey görmedim. Ona nasıl bakacağımı bile bilemedim."
"Haydi," dedi Roland. "Sana uyarsa hep beraber senin arabamobilinle gidelim."
"Bana uyar," dedi John ve arka koltuğa oturdu.

3
Dick Beckhardt'ın çam duvarlı, sıcak kulübesi yaklaşık bir kilometre aşağıdaydı. Oturma odasında bir soba ve yerde el dokuması bir hah vardı. Batıya bakan duvar boydan boya camdı ve Eddie işlerinin ivediliğine rağmen orada bir dakikalığına durup dışarıyı seyretti. Gölün rengi ürkütücü bir abanoz tonuna bürünmüştü... bir zombinin gözü gibi, diye düşündü; niçin öyle düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Rüzgârın şiddetinin artması halinde (ki yağmur başladığında artacağı muhakkaktı) yüzeyde oluşacak beyaz köpüklerin bakmayı nispeten kolaylaştıracağını düşündü. Bir şeyin ona bakıyor olduğu hissini yok edecekti.
John Cullum, Dick Beckhardt'ın cilalanmış çam masasının başına oturdu, şapkasını çıkardı ve sağ elinde bir süre tuttu. Roland ve Eddie'ye ciddi bir ifadeyle baktı. "Uzun süredir tanışmayan insanlar için birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz," dedi. "Sizce de öyle değil mi?"
Başlarını salladılar. Eddie dışarıda rüzgârın artmasını bekledi ama dünya nefesini tutmaya devam ediyordu. Fırtınanın patladığında ortalığı cehenneme çevireceğine bahse girebilirdi.
"İnsanlar orduda da birbirini böyle tanır," dedi John. "Savaşta." Kelimeyi yine uzatarak söylemişti. "Sanırım tehlike büyüyüp risk artınca böyle oluyor."

"Evet," dedi Roland. "Biz 'silahlar yakın ilişkiler kurar,' deriz." "Öyle mi? Bana söyleyecekleriniz var, biliyorum ama siz başlamadan önce ben bir şey söyleyeceğim. Ve söyleyeceğim sizi çok memnun etmezse gidip bir domuzu öperim."
"Nedir?" diye sordu Eddie.
"Şerif Eldon Royster birkaç saat önce Auburn'de dört kişiyi gözaltına aldı. Orman yollarından birinde polis barikatından geçmeye çalışırken yakalanmışlar." John piposunu ağzına götürdü, göğüs cebinden bir kibrit çıkardı ve ucunu başparmağına dayadı. Bir süre için yakmayarak öylece bekledi. "Barikatı gizlice aşmaya çalışmalarının sebebi yanlarında büyük miktarda ateşli silah bulunmasıymış. Makineli tüfekler, el bombaları ve C-4 denen maddeden varmış. İçlerinden biri, ismini sizden duyduğum bir adam... Jack Andolini'ydi, değil mi?" Ve elindeki kibriti yaktı.
Eddie, sai Beckhardt'ın iyi durumdaki Shaker sandalyelerinden birine çöktü ve yüzünü tavana kaldırarak kahkahalarla gülmeye başladı. Roland gıdıklandığında hiç kimsenin Eddie Dean gibi gülemeyeceğini düşündü. En azından Cuthbert Allgood'un yolun sonundaki açıklığa gitmesinden sonra. "Yakışıklı Jack Andolini, Maine eyaletinde bir kasabanın nezarethanesinde!" dedi Eddie. "Beni şekerle kaplayıp kahrolası bir jöleli çörek deyin! Ah keşke ağabeyim Henry hayatta olup bunu görebilseydi!" Eddie sonra Henry'nin muhtemelen gerçekten hayatta olduğunu düşündü, en azından Henry'nin bir versiyonu hayatta olmalıydı. Dean kardeşlerin o dünyada yaşadığı varsayılırsa elbette.
"Evet, insanı hoşnut eden bir düşünce," dedi John alevi hızla kararan kibritin alevini piposunun içine çekerken. Onun da memnun olduğu belliydi. Öyle sırıtıyordu ki piposundaki tütünü yakmakta zorlanıyordu.
"Of, aman aman," dedi Eddie gözlerini silerek. "Günüm aydınlandı. Hatta bütün yılım."
"Sizin için bir şeyim daha var," dedi John. "Ama şimdilik bekleyebilir." Pipo sonunda yanmıştı, arkasına yaslanarak o günün başında tanıştığı iki gezgin yabancıya baktı. Kalan kendisininkiyle bir şekilde iç içe geçmiş iki yabancı; belki iyi, belki kötü yönde, belki zenginliğe, belki de yoksulluğa doğru. "Şimdi sizin hikâyenizi dinlemek ve ne yapmamı istediğinizi öğrenmek istiyorum."
"Kaç yaşındasın, John?" diye sordu Roland.
"Bir çok şeyi hâlâ hakkıyla yapabilecek kadar gencim," diye cevap verdi John biraz soğukça. "Ya sen, dostum? Ömründe kaç kış gördün?"
Roland, ona gülümsedi... mesaj alındı, konuyu değiştirebiliriz, diyen bir gülümsemeydi. "Eddie ikimiz adına konuşacak," dedi. Buna Bridg-ton'dan dönerken karar vermişlerdi. "Benim hikâyem fazla uzun."
"Öyle mi dersin," dedi John.
"Öyle diyorum," dedi Roland. "Eddie, sana kendi hikâyesini vakti elverdiğince anlatsın, sonra ikimiz anlatmamız gerekenleri anlatalım ve sonra, eğer kabul edersen sana Moses Carver adında bir adama götürmen için bir şey verecek... ve ben de başka bir şey vereceğim."
John Cullum bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. Eddie'ye döndü.

Eddie derin bir soluk aldı. "Bilmen gereken ilk şey, bu adamı ilk kez Nassau, Bahamalar'dan New York'taki Kennedy Havaalanı'na giderken uçuşun ortasında, uçağın içinde gördüğüm. O zamanlar eroin bağımlısıy-dım. Ağabeyim de öyle. Kokain kuryeliği yapıyordum."
"Peki bunlar ne zaman oluyordu, evlat?" diye sordu John Cullum. "1987 yazında."
Cullum'ın yüzünde hayret ifadesi gördüler ama inanmazlık yoktu. "Yani gerçekten gelecekten geliyorsunuz! Vay be!" Kokulu pipo dumanı arasında öne eğildi. "Evlat," dedi. "Hikâyeni anlat. Ve sakın tek bir kelimesini bile atlama."

4
Eddie'nin hikâyesini anlatması neredeyse bir buçuk saat sürdü... fazla uzatmamak için epeyce kelime atlaması gerekmişti. Bitirdiğinde aşağıdaki göl üzerine gece yeni çökmüştü. Kasırga ise hâlâ patlamamış, ama uzaklaşmamıştı da. Dick Beckhardt'ın kulübesinin tepesinde gök gürültüleri ara sıra homurdanıyor, bazen de üç adamı yerlerinden sıçratacak bir şiddetle aniden çatırdıyordu. Bir şimşek doğruca gölün ortasına indi ve
tüm yüzeyini kısa bir süre için sedefli mor ışıkla aydınlattı. Bir keresinde rüzgâr şiddetlendi ve ağaçların arasında uğuldadı. Eddie o sırada artık kesinlikle geliyor, diye düşündü ama fırtına inadını sürdürerek patlamadı. Ama bölgeyi terk etmeyerek incecik bir iple asılmış, sarkan bir kılıç gibi tehdidini sürdürdü ve Eddie'ye Susannah'nın artık sona ermiş olan uzun, tuhaf hamileliğini hatırlattı. Saat yedi civarı elektrik kesildi. John, Eddie Dean anlatmaya devam ederken mutfak dolaplarında mum aradı. Eddie bu arada Nehir Geçiti'ndeki eski insanları, Lud şehrindeki delirmiş insanları, Calla Bryn Sturgis'teki dehşete düşmüş insanları, orada bir kitaptan çıkıp gelmişe benzeyen eski bir rahiple tanışmalarını anlattı. John geri dönüp masanın üzerine mumlar, krakerler, peynir ve bir şişe Red Zin-ger buzlu çay koydu. Eddie hikâyesini Stephen King'e yaptıkları ziyaretle bitirirken Silahşor'un yazarı hipnotize ederek kısa ziyaretlerini unutmasını sağlayışını, arkadaşları Susannah'yı kısa süreliğine görmelerini ve Ro-land'ın da dediği gibi dünyanın o bölümünde arayabilecek başka kimseleri olmadığı için ona telefon etmelerini anlattı. Eddie susunca Roland, Turt-leback Yolu'na giderken Chayven'li Chevin ile karşılaşmalarını anlattı. Silahşor, Chevin'e gösterdiği gümüş haçı masanın üzerine, peynir tabağının yanına koydu ve John başparmağının kalın tırnağıyla ince zincire dokundu.
Sonra uzun süren bir sessizlik oldu.
Eddie daha fazla dayanamayacağına kani olduğunda yaşlı adama hikâyelerinin ne kadarına inandığını sordu.
"Hepsine," dedi John tereddütsüzce. "New York'taki gülü korumanız gerekiyor, değil mi?"
"Evet," dedi Roland.
"Çünkü diğerleri, şu telepatik dediğiniz Kırıcılar tarafından kırılmışken Işınlar'dan birini güvende tutan o."
Eddie, Cullum'ın bunu o kadar çabuk ve kolayca kavramasına hayret etnıişti, ama belki şaşırması için bir sebep yoktu. Taze gözler net görür, derdi Susannah. Ve Cullum, Lud'daki grilerin 'temiz kovuk' dediklerindendi.
"Evet," dedi Roland. "Doğru diyorsun."
"Gül bir Işın'ı koruyor. Stephen King ise bir diğerini. En azından sizin fikriniz bu."
"Yazara göz kulak olunması gerekecek, John -her şey bir yana, çok kötü alışkanlıkları var- ama 1977 dünyasından bir kez ayrıldık mı geri dönüşümüz yok," dedi Eddie. "Bir daha gelip onu kontrol edemeyiz."
"King diğer dünyalarda yok mu?" diye sordu John.
"Olmadığından nerdeyse eminiz," dedi Roland.
"Olsa bile," diye araya girdi Eddie, "diğer dünyalarda ne yaptığının önemi yok. Burası Anahtar-Dünya. Bu ve Roland'm geldiği dünya. Bu dünya ve o ikiz."
Doğrulaması için Roland'a baktı. Roland başını salladı ve John'un ona daha önce verdiği sigaralardan birini yaktı.
"Stephen King'e göz kulak olabilirim," dedi John. "Bunu yaptığımı bilmesine de gerek yok. Tabi bu, New York'ta yapmamı istediğiniz işi yapıp dönebilmem halinde geçerli. Ne olduğuna dair bir fikrim var ama siz yine de söyleyin."
Arka cebinden üzerinde Küçük Notlar yazan yeşil kapaklı, küçük, yıpranmış bir bloknot çıkardı. Yarısına kadar baktıktan sonra boş bir sayfa buldu, göğüs cebinden bir kurşun kalem çıkardı, ucunu yaladı (Eddie ürpertisini bastırdı) ve lisenin ilk günündeki bir öğrenci gibi hevesli bir beklentiyle onlara baktı.
"Şimdi canlarım," dedi. "John Amca'nıza öykünüzün geri kalanı anlatın."

5
Bu kez konuşmanın çoğunu Roland yaptı ve söyleyecekleri Ed-die'den az olmasına rağmen hepsini bitirmesi yarım saat sürdü zira büyük bir dikkatle konuşuyor, arada sırada bir sözcük konusunda yardım etmesi için Eddie'ye dönüyordu. Eddie, Gilead'lı Roland'm içinde yaşayan katili ve diplomatı daha önce görmüştü ama her kelimeyi doğru iletmeye özen gösteren haberciyi ilk kez görüyordu. Dışarıda kasırga patlamaya ya da uzaklaşmaya inatla yanaşmamayı sürdürüyordu.
Sonunda Silahşor arkasına yaslandı. Mum ışığının aydınlığında yüzü hem çok yaşlı, hem de tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu. Eddie, ona bakarken ilk kez Rosalita Munoz'un "eklem eceli" dediğinden başka bir sorunu olabileceğinden şüphelendi. Roland kilo vermişti ve gözlerinin altındaki koyu halkalar hastalık habercisi gibi görünüyordu. Bardağındaki buzlu çayı bir yudumda bitirdi ve, "Sana söylediklerimi anladın mı?" diye sordu.
"Evet." Kısa ve öz.
"İyice anladın mı?" diye üsteledi Roland. "Soru sormayacak mısın?" "Sanmıyorum."
"O halde ne yapacağını söyle."

John iri el yazısıyla bloknotun iki sayfasını doldurmuştu. Bir ilk sayfaya, bir diğerine bakarak yazdıklarını kontrol etti ve başını salladı. Sonra homurdanarak bloknotu tekrar arka cebine koydu. Taşralı olabilir ama aptal olduğu kesinlikle söylenemez, diye düşündü Eddie. Ve karşılaşmamız şans eseri değildi, ka iyi günündeydi.
"New York'a gidilecek," dedi John. "Aaron Deepneau denen adam bulunacak. Arkadaşı işin dışında tutulacak. Deepneau boş arsadaki gülün korunmasının dünyanın neredeyse en önemli görevi olduğuna ikna edilecek."
"Nerdeyse kısmını çıkarabilirsin," dedi Eddie.
John başını salladı. Tepesinde kunduz resminin olduğu kâğıdı alarak büyük cüzdanının içine yerleştirdi. Satış sözleşmesini ona vermek, bulunmamış kapıdan geçerek Doğu Stoneham'a geldiğinden beri Eddie De-an'in yapmak zorunda kaldığı en zor iş olmuştu ve neredeyse yaşlı adabın yıpranmış cüzdanına girmeden önce kâğıdı çekip alacaktı. Calvin To-wer'm neler hissettiğini artık çok iyi anlayabiliyordu.
"Artık arsaya sahip olduğunuz için gül de size ait," dedi John."
"Gülün sahibi Tet Şirketi," dedi Eddie. "Başkan yardımcısı olmak üzere olduğun şirket."
Bu varsayılan yeni unvan John Cullum'ı pek etkilemiş görünmüyordu. "Deepneau'nun gerekli işlemleri yaparak Tefi yasallaştırması gerekiyor. Sonra gidip şu Moses Carver denen adamı bulacağız ve bize katılmasını sağlayacağız. En zor kısım bu olacak gibi görünüyor ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız."
"Teyze'nin haçını boynuna tak," dedi Roland. "Ve sai Carver ile görüştüğünde haçı ona göster. Onu ikna etmende sana çok yardımı olabilir. Ama önce üzerine üflemelisin. Şöyle."
Roland, Bridgton'dan dönerlerken Eddie'ye Susannah ve vaftiz babası arasındaki herhangi bir sırrı -büyük veya küçük olmasının bir önemi yoktu- bilip bilmediğini sormuştu. Eddie bir sır biliyordu ve şimdi o sırrı Susannah'nın Dick Beckhardt'ın çam masasının üzerinde duran haçtan yayılan sesinden duymak onu afallattı.
"Pimsy'yi baharda çiçeklerin dökülüşünü seyredebileceği elma ağacının altına gömdük," dedi Susannah'nın sesi. "Ve Mose Baba, bana artık ağlamamamı söyledi, çünkü Tanrı bir evcil hayvan için uzun süre yas tutmanın..."
Sözcükler burada belirsizleşiyor, önce bir mırıltıya dönüyor, sonra tamamen yok oluyordu. Ama Eddie kalanını hatırlıyordu, "...bir evcil hayvan için uzun süre yas tutmanın günah olduğunu düşünür. Mose Baba, ona Pimsy'nin mezarına ara sıra gidebileceğini ve 'Cennette mutlu ol,' diye fısıldayabileceğim ama bundan kimseye bahsetmemesini, çünkü bazılarının hayvanların cennete gitmesi fikrinden hoşlanmadığını söylemiş, Susannah da bu sırrı saklamış. Söylediği tek kişi bendim." Karanlıkta sırların paylaşıldığı geceyi hatırlayan Eddie acıyla gülümsedi.
John Cullum haça baktı, sonra irileşmiş gözlerini Roland'a çevirdi. "Nedir bu? Bir tür ses kayıt cihazı mı? Değil, değil mi?"
"Bu bir sigul," dedi Roland sabırla. "Şu Carver denen adam Ed-die'nin 'taşkafa' dediği türden biri çıkarsa onu ikna etmen için sana yardımı olabilir." Silahşor hafifçe gülümsedi. Taşkafa lafı hoşuna gidiyordu. Anlayabildiği bir sözdü. "Boynuna tak."
Ama Cullum söyleneni yapmadı, en azından hemen yapmadı. Onu tanımalarından beri ilk kez -Lavazımatçı'da ateş altında oldukları süre dahil- gerçekten kararsız göründü. "Sihirli mi?" diye sordu.
Roland, John'a kelimenin o bağlamda hiçbir faydalı anlamı olmadığını anlatmak istercesine sabırsızca omuz silkti ve tekrarladı. "Boynuna tak."
John Cullum, Talitha Teyze'nin haçı aniden kızıp elini yakabilecek-miş gibi tedirgince söyleneni yaptı. Başını eğip boynundaki haça baktı (uzun taşralı yüzünün altında bir anlığına çift çene oluştu) ve sonra yakasından içeri soktu. "Vay be," dedi yine hafifçe.

6

Daha önce kendisine hitap edildiği şekilde konuştuğunun farkında olan Eddie Dean, "Dersinin kalanını anlat, Doğu Stoneham'lı John Cullum ve doğru ol," dedi.
Cullum o sabah yataktan kalktığı sırada dünyanın tanımadığı, görmediği basit bir bekçiydi. Ama o gece yatağa dünyadaki en önemli şahıs, Dünya'nın gerçek prensi olma potansiyeline sahip olarak girecekti. Bu fikir onu korkutuyorsa bile belli etmiyordu. Belki henüz bu gerçeği sindi-rebilmiş değildi.
Ama Eddie buna inanmıyordu. Bu, ka'nm yollarına çıkardığı adamdı- Hem güvenilir, hem cesurdu. Eddie o an Walter'in yerinde olsaydı (ya da Walter'in bazen kendine verdiği isimle Flagg) büyük ihtimalle titrerdi.
"Eh," dedi John. "Şirketi kimin yönettiği umurunuzda değil ama Tet'm Holmes'u bünyesine almasını istiyorsunuz, çünkü bir süre daha öyle görünmesi gerekmekle beraber artık diş macunu üretmek veya diş kaplamakla uğraşmayacak."
"Ve ne..."
Eddie daha fazla devam etmedi. John kaba elini kaldırıp onu susturmuştu. Eddie o eli bir Texas Instruments hesap makinesi tutarken hayal etmeye çalıştı ve kolaylıkla yapabildiğini gördü. Acayipti. "Bana fırsat verirsen anlatacağım, delikanlı."
Eddie dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi bir hareket yaparak arkasına yaslandı.
"En önemlisi gülü korumak. Sonra yazan korumak geliyor. Ama bunların yanı sıra bu Deepneau ve Carver denen adamlarla dünyanın en güçlü şirketlerinden birini kurmamız gerekiyor. Gayrimenkul işi yapacağız ve... şey..."
Yıpranmış bloknotu çıkarıp sayfaları aceleyle çevirdi. '"Yazılım geliştiricileri' ile çalışacağız, her ne iseler artık. Çünkü geleceğin teknolojisi onların elinde olacak. Üç kelimeyi aklımızda tutmamız gerekiyor." Notlarına döndü. "Microsoft. Microchips. Intel. Ne kadar büyürsek büyüyelim -ve ne kadar çabuk olursa olsun- üç ana görevimiz hiçbir zaman

değişmeyecek: gülü koru, Stephen King'i koru ve her fırsatta diğer iki şirketin tekerine çomak sok. Birinin adı Sombra. Diğeri..." Çok kısa bir duraksama oldu. "Diğeri de Kuzey Merkez Pozitronik. Dediğinize göre Sombra daha ziyade emlak işinde. Pozitronik ise... eh, bilim ve teknolojik cihazlar, bu benim için bile gayet açık. Sombra bir araziye göz koyarsa önce Tet almaya çalışacak. Kuzey Merkez bir patent almaya niyetlenirse Tet önce davranıp almaya çalışacak, alamazsa da onlara bırakmamak için elinden geleni yapacak. Belki üçüncü bir şirkete yönlendirecek." Eddie başını onaylarcasına sallıyordu. Bu sonuncusunu John'a söylememişti. Yaşlı adam kendisi akıl etmişti.
"Biz Üç Dişsiz Silahşor'uz, Kıyametin Yaşlı Osurukları'yız, temiz veya kirli yöntemlerle o ikisinin yoluna taş koyacağız. Pis numaralara kesinlikle izin var." John sırıttı. "Harvard İşletme Fakültesi'ne gitmedim.
Haaa-vıd diye telaffuz etmişti. "Ama sanırım bir herifi hayalarından herkes kadar iyi tekmeleyebilirim."
"Güzel," dedi Roland. Ayağa kalkmaya davrandı. "Sanırım biz artık..."
Eddie bir elini kaldırarak onu durdurdu. Evet, Susannah ve Jake'in yanına gitmek için can atıyordu; sevdiği kadını kollarına alıp öpmek için sabırsızlanıyordu. Onu Calla Bryn Sturgis'de, Doğu Yolu'nda son görüsünün üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Yine de hayatı boyunca itaat edilmeye alışmış olan ve yabancıların ölüm tehlikesini göze alarak işbirliğine yanaşması son derece doğalmış gibi davranan Roland gibi kolayca gidemezdi. Eddie'nin Dick Beekhardt'm masasının diğer tarafında gördüğü bir başka araç değil, keskin zekâlı, çetinceviz... ama istedikleri şey için fazla yaşlı bir Amerikalıydı. Ve yaşlı demişken... Kemoterapi Çocuğu Aaron Deepneau için de aynı durum geçerli değil miydi?
"Arkadaşım yola çıkmak istiyor, ben de öyle," dedi Eddie. "Gidilecek kilometrelerimiz var."

"Biliyorum. Bir yara izi gibi yüzünde duruyor, evlat."
Görev ve ka'mn bir göz üzerinde süs veya diğerinde şekil bozukluğu gibi görünebilen bir iz bırakması fikri Eddie'yi büyülemişti. Dışarıda gök gürledi ve bir şimşek çaktı.
"Ama bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Eddie. "Sebebini bilmem gerek. Yeni tanıştığın iki adamın söylediklerini niçin yapıyorsun?"
John bir süre düşündü. O an boynunda olan ve 1989'da ölene dek takacağı, yaşlı bir kadının unutulmuş bir köyde Roland'a verdiği haça dokundu. İlerideki yıllarda büyük bir karar arifesinde düşünürken (en önemli karar belki de Tefin Kuzey Merkez Pozitronik ile iş yapmak için giderek artan bir heves gösteren IBM ile bağlantısını kesmekti) veya gizli bir faaliyet hazırlarken (örneğin ölümünden önceki yıl Yeni Delhi'deki Sombra Şirketi'ne yangın bombası atılması) haça hep böyle dokunacaktı. Haç, Moses Carver'a konuşmuş ama ne kadar üflerse üflesin John Cul-lum'ın yanında bir daha asla konuşmamıştı, ama bazen haçı tutarak uykuya dalarken düşünürdü: Bu bir sigul. Bu bir sigul, bir başka dünyadan gelen bir sigul.
Sonlara doğru duyduğu pişmanlıklar içinde (birden fazla adamın hayatına mal olan kirli hamlelerden başka) en büyüğü, fırtınalı bir akşamda, Lovell kasabasındaki Turtleback Yolu'nda bir anlığına gördüğü diğer taraftaki dünyayı hiç ziyaret edememiş olmasıydı. Roland'ın sigul'u ara sıra rüyalarına güllerle dolu bir tarla ve simsiyah bir kule gönderirdi. Bazen ,1 hiçbir bedene ait olmayan, havada süzülerek hiç durmamacasına ufku tarayan korkunç iki kızıl gözün hayali gelirdi ziyaretine. Ara sıra rüyalarında bir adam, borusunu amansızca çalardı. Bu rüyalardan yanakları has-1 ret, kayıp ve sevgi gözyaşlarıyla ıslanmış halde uyanırdı. Parmaklan haçıl kavramış halde uyanır ve Discordia 'yi reddettim, hiçbir şey için pişman değilim, diye düşünürdü. Kızıl Kral'ın bedensiz gözlerine tukurdum ve bundan zevk aldım; kaderimi Silahşor'un ka-tet'(ile Beyaz'a emanet ettim bu kararımı asla sorgulamadım.
Yine de diğer dünyaya bir kerecik olsun gidebilmiş olmayı isterdi;
kapının ötesindeki dünyaya.
"Doğru olan şeyleri istiyorsunuz," dedi Roland ve Eddie'ye. "Daha açık ifade edemem. Size inanıyorum." Duraksadı. "Size inancım var. Gözlerinizde gördüklerim doğru."
Eddie tatmin olduğunu hissetti ve Cullum küçük bir çocuk gibi sırıttı.
"Ayrıca görünüşe bakılırsa bana kocaman, olağanüstü bir makinenin anahtarını veriyormuşsunuz gibi görünüyor. Kim o makineyi çalıştırıp neler yapabildiğini görmek istemez ki?"
"Korkuyor musun?" diye sordu Roland.
John Cullum soruyu bir süre düşündükten sonra başım salladı.
"Evet," dedi.
Roland başını salladı. "Güzel."

7
Kapkara, için için kaynayan göğün altında, Cullum'ın arabasıyla Turtleback Yolu'na döndüler. En yoğun sezon olmasına ve Kezar kıyısındaki kulübelerin çoğunun dolu olmasına rağmen yol boyunca tek bir araca bile rastlamadılar. Göldeki tüm tekneler çoktan kıyıya dönmüştü.
"Sizin için bir şeyim olduğunu söylemiştim," dedi John ve kamyonetinin çelik bir kutunun kabine dayandığı kasasına doğru yürüdü. Rüzgâr esmeye başlamıştı. Yaşlı adamın başındaki beyaz saçları uçuşturuyordu. Bir şifre girdi, kilidi açtı ve çelik kutunun kapağını kaldırdı. İçinden, iki gezginin çok iyi tanıdığı iki tozlu çanta çıkardı. Biri, çöl tozunun rengine bürünmüş, boylu boyunca deri şeritlerle tutturulmuş olan diğerinin yanında neredeyse yepyeni görünüyordu.
"Çıkınlarımız!" diye bağırdı Eddie. O kadar mutluydu -ve şaşkın- ki sesi bir çığlık gibi çıkmıştı. "Nasıl oldu da?..."

John'un yüzünde gelecekte olacağı kurnaz işadamının sinyallerini veren bir gülümseme belirdi: yüzeyde hoşnut, altta sinsi. "Hoş bir sürpriz, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Bir göz atmak için Chip'in dükkânına geri dönmüştüm - daha doğrusu dükkândan geri kalanlara- ve ortalığa hâlâ bir kargaşa hâkimdi. İnsanlar oraya buraya koşuşturuyor, cesetlerin üzerlerini örtüyor, sarı şeritlerle olay yerini kapatıyor, fotoğraf çekiyordu. Birisi çantalarınızı bir kenara koymuştu. Pek yalnız görünüyorlardı. O yüzden ben de..." Tek omzunu silkti. "Onları alıverdim."
"Kiralık kulübelerinde Aaron Deepneau ve Calvin Tower'i ziyaret ettiğimiz zaman zarfında olmalı," dedi Eddie. "Sözde Vermont için eşyalarını toplamak üzere evine gitmenden sonra. Değil mi?" Çantasının yan tarafını okşuyordu. O pürüzsüz yüzeyi çok iyi tanıyordu; çantanın yapıldığı geyiği o vurmuş, Roland'ın bıçağıyla derisini yüzdükten sonra Susan-nah'nın da yardımıyla deri şeritlerle dikmemiş miydi? Büyük robot ayı Shardik'in Eddie'nin iç organlarını az kalsın söküp alacağı günden kısa Wr süre sonraydı. Sanki önceki yüzyılda kalmış gibiydi.
"Evet," dedi Cullum. Yaşlı adamın gülümsemesi daha da tatlı bir hal alınca Eddie'nin son şüpheleri de kayboldu. Bu dünya için doğru adamı bulmuşlardı. Doğruydu ve Gan'a çok çok teşekkürler dedi.
"Tabancanı kuşan, Eddie," dedi Roland yıpranmış sandal ağacından kabzası olan silahı ona uzatarak.
Benim. Artık benim olduğunu söylüyor. Eddie hafif bir ürperti hissetti.
"Susannah ve Jake'e gideceğimizi sanıyordum." Ama yine de tabancayı hevesle kuşandı.
Roland başını salladı. "Ama önce yapılacak bir işimiz olacağını sanıyorum. Callahan'ı öldürüp Jake'i öldürmeye çalışanlarla." Konuşurken yüz ifadesi değişmemişti ama hem Eddie Dean, hem de John Cullum kanlarının donduğunu hissetti. Bir an için Silahşor'a bakabilmek neredeyse imkânsız oldu.
Böylece -kendileri bilmiyordu ve aslında böylesi bir merhameti hak etmiyorlardı- Flaherty, taheen Lamla ve fca-fef'lerinin ölüm fermanı imzalanmış oldu.

8
Aman Tanrı'm, demek istedi Eddie ama ağzından hiç ses çıkmadı.
Cullum'ın kamyonetinin teki yanan geri lambasını takip ederek Turtle-back Yolu'nda kuzeye doğru ilerlerken giderek artan parlaklığı görmüştü. Önce zengin bir adamın evine giden yolu aydınlatan lambalardan yayıldığını, sonra projektör olabileceğini düşünmüştü. Ama sırtın göle doğru indiği sol taraflarındaki mavimsi, altın rengi parlaklık giderek artmıştı. Işığın kaynağına yaklaşırlarken (Cullum'ın kamyoneti artık neredeyse emekleme hızında ilerliyordu) Eddie yutkundu ve ana bedenden ayrılıp renk değiştirerek onlara doğru uçan parlak çemberi işaret etti: maviden altın rengine, sonra kırmızıya ve yeşile, tekrar altın rengine ve maviye. Merkezinde dört kanatlı bir böceğe benzer bir şey vardı. Cullum'ın kamyonetinin kasasının üzerinden geçip ağaçların arasına girerken onlara doğru döndü ve Eddie böceğin insan yüzüne sahip olduğunu gördü.
"Ne... ulu Tanrı'm, Roland ne..."
"Taheen," dedi Roland ve daha fazla konuşmadı. Giderek artan parlaklıkta yüzü sakin ve yorgun görünüyordu.
Başka ışık çemberleri özgür kalıp ana bedenden ayrılarak bir kuyrukluyıldız haşmetiyle yolun üzerinden uçarak geçti. Eddie sinekler, minik mücevherlerle süslü sinekkuşları ve kanatlı kurbağalar gördü. Onla-m ötesinde...
Cullum'ın kamyonetinin fren lambaları yandı; Eddie şaşkınca bakmaya öylesine dalmıştı ki Roland, onu sertçe uyarmasaydı yaşlı adama arkadan şiddetle çarpabilirdi. Eddie el frenini çekmeye veya kontağı kapamaya tenezzül etmeden Galaxie'nin vitesini Park konumuna getirdi. Sonra arabadan indi ve ağaçlarla kaplı dik yamaçtan aşağı inen yolun karanlık başlangıcına doğru yürüdü. Gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açılmıştı. Cullum, genç adamın yanına gitti ve birlikte aşağı baktılar. Yolun iki yanında iki tabela vardı: soldakinde CARA LAUGHS, sağdakinde ise 19 yazıyordu.
"Esaslı bir şey, değil mi?" diye usulca sordu Cullum.
Üstüne bastın, diye karşılık vermek istedi Eddie, ama hâlâ konuşamı-yordu. Tek yapabildiği, nefesini vızıltıyla vermek oldu.
Işığın büyük bölümü yolun doğusundaki ağaçların arasından, Cara Laughs'a giden yolun sol tarafından geliyordu. Burada ağaçlar -çoğunlukla çamlar, ladinler ve kış sonunda bastıran bir kar fırtınası yüzünden dallan eğilmiş huş ağaçları vardı- ayrılarak birbirlerinden uzaklaşmıştı ve yüzlerce figür, kırsal bir balo salonundaymış gibi aralarında ağırbaşlılıkla, çıplak ayakları yaprakların arasına gömülerek yürüyordu. Bazılarının Ro-derick'in Evlatları olduğu belliydi, en az Chayven'li Chevin kadar deforme olmuşlardı. Derileri radyasyon yaralarıyla kaplıydı ve neredeyse hiçbirinin saçı yoktu ama içinde yürümekte oldukları ışık onlara adeta bakılması imkânsız bir güzellik veriyordu. Eddie kucağında ölü görünen bir bebek taşıyan tek gözlü bir kadın gördü. Kadın, ona hüzün dolu bir ifadeyle baktı ve dudakları kıpırdadı ama Eddie hiçbir şey duyamadı. Yumuğunu alnına götürerek dizini kırdı. Sonra gözünün kenarına dokunarak onu işaret etti. Seni görüyorum, anlamındaydı bu hareket... ya da öyle olduğunu umuyordu. Seni çok iyi görüyorum. Ölü olan veya uyuyan çocuğu taşıyan kadın harekete karşılık verdi ve sonra gözden kayboldu.
Yukarıda gök şiddetle gürledi ve bir yıldırım, ışığın merkezine doğru indi. Gövdesi yosunla kaplı çok yaşlı bir köknar ağacı ortadan ikiye ayrıldı ve gövdesinin ayrılan parçaları yere yaklaştı. Ağacın içi alev almıştı. Uçuşan kıvılcımlar - ateş değildi, bu değildi, daha ziyade gerçeküstü bir ışıltıydı- alçak bulutlara doğru yükseldi. Eddie o kıvılcımların içinde dans eden minik bedenler gördü ve bir an için soluğu kesildi. Bir sürü Tinker Bell'i izlemek gibiydi ve ardından gözden kayboldular.
"Şunlara bak," dedi John hürmetkar bir sesle. "Gaipten-gelenler! Tanrı'm,yüzlerce var! Keşke arkadaşım Donnie burda olup görebilseydi."

Eddie, onun haklı olduğunu düşündü: yüzlerce adam, kadın ve çocuk aşağıdaki ağaçların arasında, ışığın içinde yürüyor, kayboluyor, beliriyor, tekrar kayboluyordu. İzlerken ensesine soğuk bir damla çarptı, sonra ikinci ve üçüncü damlalar onu takip etti. Rüzgâr ağaçların arasından şiddetle esti, periye benzer yaratıkları havaya uçurdu ve ağacın ikiye ayrılmış gövdesini dev meşalelere çevirdi.
"Haydi," dedi Roland, Eddie'nin kolunu kavrayarak. "Yağmur bastırınca bir mum gibi sönecek. O sırada bu tarafta olursak çıkış yolumuz kapanmış demektir."
"Nerde..." diye söze başladı Eddie, ama o sırada gördü. Işığın merkezi yolun sonunda, ağaçların bitip göle doğru uzanan kayaların başladığı yerdeydi ve o an bakılamayacak kadar parlaktı. Roland, onu o tarafa doğru sü-rüklüyordu. Gaipten-gelenleri seyretmeye dalmış olan John Cullum olduğu yerde birkaç saniye daha kaldıktan sonra onları izlemeye kalktı.
"Hayır!" diye bağırdı Roland omzu üzerinden. Yağmurun şiddeti artmıştı, bozuk para iriliğindeki soğuk damlalar tenine artan sıklıkta düşüyordu. "Senin işin burda, John! Hoşça kal!"
"Güle güle, çocuklar!" diye seslendi John. Durdu ve el salladı. Bir şimşek çakarak yüzünü bir anlığına parlak maviye, ardından koyu bir siyaha boyadı. "Elveda!"
"Işığın tam merkezine doğru koşacağız, Eddie," dedi Roland. "Bu eski insanların değil, Prim'in kapılarından biri... yani sihirli. Yeterince konsantre olursak bizi istediğimiz yere götürecek."
"Nereye..."
"Vakit yok! Jake neresi olduğunu bana dokunuş yoluyla söyledi! Elimi sıkıca tut ve zihnini boşalt! Ben ikimizi götürebilirim!"
Eddie, ona bundan kesinlikle emin olup olmadığını sormak istedi ama zaman yoktu. Roland koşmaya başladı. Eddie, ona katıldı. Tepenin eteğinden ışığa doğru koştular. Eddie milyonlarca minik ağız teninin üzerinde nefes alıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Çizmeleri yerdeki kuru yaprakları çıtırdatarak eziyordu. Yanan ağaç sağ tarafındaydı. Pişen kabuğunun özsuyunun kokusunu alıyor, cızırtısını duyuyordu. Artık ışığın merkezine yaklaşmışlardı. Eddie ışığın gerisindeki Kezar Gölü'nü bir anlığına görebildi, sonra devasa bir gücün onu yakalayıp yağmur damlaları arasından mırıldanan, parlak ışığa doğru çektiğini hissetti. Bir an için bir kapı şekli seçebildi. Sonra Roland'm elini her iki eliyle sıkıca kavrayıp gözlerini kapattı. Yapraklarla kaplı zemin ayaklarının altında yok oldu ve uçmaya başladılar.

YEDİNCİ BÖLÜM BİR ARAYA GELİŞ

1

Flaherty kurşunlarla çizilmiş ama bunun dışında sapasağlam olan, hiçbir şekilde geçit vermeyen ama o kahrolası veledin her nasılsa aşabildiği New York/Fedic kapısının önünde duruyordu. Lamla hemen yanında dikiliyor, Flaherty'nin hiddetinin azalmasını bekliyordu. Diğerleri de aynı sağduyulu sessizliği muhafaza ediyordu.
Sonunda Flaherty'nin kapıya indirdiği yumruklar seyreldi. Son bir sert yumruk indirdi ve parmak eklemlerinden kan sıçradığını gören Lamla yüzünü buruşturdu.
"Ne var?" diye sordu yüz ifadesini yakalayan Flaherty. "Ne? Söyleyecek bir şeyin mi var?"
Flaherty'nin gözlerinin etrafındaki beyaz halkalar ve yanaklarındaki kızıllıklar Lamla'yı ilgilendirmiyordu. Koltukaltında asılı olan otomatik tabancaya doğru tehditkâr bir tavırla kalkan eli de öyle. "Hayır," dedi. "Yok, sal"
"Haydi, aklından geçenleri söyle," diye üsteledi Flaherty. Gülümsemeye çalışınca suratında iğrenç bir sırıtış belirdi; gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Arkasındaki adamlar usulca geri çekildi. "Diğerlerinin söyleyecek çok şeyi olacak; neden sen başlamıyorsun, dostum? Onu elimden kaçırdım! İlk öten sen ol, seni çirkin orospu çocuğu!"
Ben öldüm, diye düşündü Lamla. Kral'a ömrüm boyunca hizmet ettikten sonra günah keçisi arayan bir adamın önünde yüz ifademi gizleyemedi-ğim için öleceğim.
Etrafına bakıp kimsenin tek kelime etmeye niyeti olmadığını görünce, "Flaherty," dedi. "Seni bir şekilde gücendirdiysem özür..."
"Ah, beni gerçekten gücendirdin!" diye bağırdı Flaherty. Öfkesi arttıkça Boston aksanı belirginleşiyordu. "Bu başarısızlığın hesabını akşama vereceğimden eminim ama önce sen vere..."
İçinde bulundukları koridor ani bir nefes almış gibi havada keskin bir uğultu oldu. Flaherty'nin saçları ve Lamla'nın tüyleri uçuştu. Flaherty'nin emrindeki sığ adamlar ve vampirler döndü. Aniden içlerinden biri, Albrecht adında bir vampir çığlık atarak öne atıldı ve böylece Flaherty kot pantolonlarında, gömleklerinde ve çizmelerinde hâlâ yağmur damlalarının ıslaklığı bulunan, yeni gelen iki adamı görebildi. Ayaklarının dibinde tozlu çıkınlar, kalçalarından sarkan büyük tabancalar vardı. Flaherty sandal ağacından kabzayı, genç olan kılıfından şimşekten de hızlı bir hareketle çekmeden bir an önce gördü ve Albrecht'in niçin kaçtığını anladı. Bu tür tabancaları sadece belli insanlar taşırdı.
Genç olan bir tek el ateş etti. Albrecht'in sarı saçları görünmez bir el tarafından karıştırılmışçasına havalandı ve bedeni, giysilerinin içinde kaybolurken yere yığıldı.
"Selam olsun, Kral'ın hizmetkârları," dedi yaşlı olan. Sohbet havasında konuşmuştu. Flaherty -elleri sümüklü piçin geçmeyi başardığı kapıyı deli gibi yumruklamaktan dolayı kan içindeydi- hâlâ onu algılayamıyor gibiydi. Daha önce uyarıldıkları Silahşor, Gilead'lı Roland olduğu muhakkaktı ama oraya nasıl gelmiş, kör noktalarında nasıl belirivermişti? Nasıl?

Roland'ın soğuk, mavi bakışları adamların üzerinde dolaştı. "Bu zavallı sürünün dinh'i olduğunu söyleyen hanginiz? Bir adım öne çıkarak bizi onurlandıracak mı? Onurlandırmayacak mı?" Bakışları teker teker adamlara yöneldi; sol eli tabancasının yanından uzaklaştı ve hafif, alayh bir gülümsemenin belirdiği ağzının kenarına doğru yükseldi. "Yapmayacak mı? Ne kötü. Birer korkak olduğunuzu görmek beni üzdü. Gücünüz ancak bir rahibi öldürüp bir çocuğun peşine düşmeye yetiyor demek. Hepiniz korkaksınız ve babalarınız da..."

Flaherty kanayan sağ eliyle sol koltukaltından sarkan tabancasını hafifçe kavrayarak bir adım öne çıktı. "Liderleri benim, Steven'ın oğlu Roland."
"Demek adımı biliyorsun?"
"Evet! Adını yüzünden, yüzünü ağzından biliyorum. John Farson'ı şevkle emen annenin ağzıyla aynı, annen onu fışkırtana dek..."
Konuşurken bir yandan da silahını çekiyordu; şüphesiz daha önce başvurup meyvesini aldığı bir numaraydı. Hızlı olmasına ve Roland'ın sol elinin işaret parmağı o tabancasını çekerken hâlâ ağzının kenarına değiyor olmasına rağmen Silahşor onu kolayca alt etti. İlk kurşun, Jake'i kovalayan grubun liderinin dudaklarının arasından girerek dişlerini ve üst çene kemiğini tuzla buz etti ve Flaherty ölümünden önce içine çektiği son nefesle kemik parçacıklarını ciğerlerine gönderdi. İkinci kurşun Fla-herty'nin kaşlarının tam ortasına gömüldü ve bedeni New York/Fedic kapısına doğru savrulurken ateşleyemediği Glock parmaklarının arasından koridorun zeminine düştü.
Diğerlerinin büyük bölümü bir saniye içinde silahını çekti. Albrecht'i öldürdükten sonra boşalan yuvayı dolduran Eddie öndeki altısını öldürdü. Tabancası boşalınca daha önce öğretildiği gibi dinh'inin arkasına geçerek tekrar doldurdu. Roland beşini daha hakladıktan sonra sonuncuyu öldüren Eddie'nin arkasına geçerek kendi tabancasını doldurdu.
Sona kalan Lamla ateş etmeye kalkmayacak kadar kurnazdı. Tüylü parmaklı, pürüzsüz avuçlu ellerini havaya kaldırdı. "Teslim olursam canımı bağışlayacak mısın, Silahşor?"
"Hayır," dedi Roland tabancasını doğrultarak. "O halde kahrol, chary-ka," dedi taheen. Gilead'lı Roland tabancasını ateşledi ve Galee'li Lamla'nın cesedi yere yığıldı.

2
Flaherty'nin adamları kapının önüne istif edilmiş odunlar gibi yığılmıştı. Yüzüstü kapaklanan Lamla en öndeydi. Biri bile ateş etme fırsatı bulamamıştı. Duvarları fayansla kaplı koridor, barut dumanının ağır kokusuyla dolmuştu. Sonra duvardaki yorgun hava temizleyiciler devreye girdi ve silahşorlar duman yüklü havanın çekilişini yüzlerinde hissetti.
Eddie tabancayı doldurdu (artık onun tabancasıydı, öyle söylenmişti) ve tekrar kılıfına koydu. Sonra cesetlere doğru yürüdü ve kapıya ulaşabilmek için dördünü kayıtsızca bir kenara çekti. "Susannah! Suze orda mısın?"
Aramızda hiç kimse en basit, en gündelik işi yapmak için yanından kısa bir süreliğine, birkaç dakika için ayrılmış da olsa kalbinin sahibiyle, en büyük aşkıyla tekrar bir araya gelmeyi rüyaları haricinde gerçekten umar mı? Hayır, pek değil. Gözümüzün önünden her uzaklaştıklarında kalbimizin derinliklerinde onları ölmüş sayarız. O kadar çoğu bahşedildikten sonra sevgimizin sersemleştiren varsayımı için ister istemez Şeytan kadar alçalmayı bekleriz.
Eddie de sesini duyana dek Susannah'nın ona cevap vermesini beklemiyordu ama sevdiği kadının sesi, bir başka dünyadan, ahşap kapının ötesinden geldi. "Eddie? Sen misin, tatlım?"
Eddie'nin daha birkaç saniye önce son derece normal olan kafası bir anda taşınamayacak kadar ağırlaştı. Alnını kapıya dayadı. Gözkapakları da sanki tonlarca ağırlıktaydı, gözlerini kapadı. Ağırlığın sebebi bir anda kendini içinde yüzer bulduğu gözyaşları olmalıydı. Kan gibi sıcak damlaların yanaklarından aşağı yuvarlanışını hissedebiliyordu. Ve Roland'ın sırtına dokunan elini.
"Susannah," dedi Eddie. Gözleri hâlâ kapalıydı. Elleri kapıya dayanmıştı. "Açabilir misin?"
Cevap Jake'ten geldi. "Hayır ama siz açabilirsiniz."
"Hangi kelimeyle?" diye sordu Roland. Neredeyse başkalarının gel-meşini umarak (çünkü kanı hareketlenmişti) bir kapıya, bir arkasına bakıyordu ama koridor boştu. "Hangi kelimeyle, Jake?"
Kısa ama Eddie'ye çok uzunmuş gibi gelen bir duraksama oldu ve ardından ikisi birden konuştu. "Chassit."
Eddie kelimeyi söyleyemeyeceğini düşündü; boğazı gözyaşlarıyla sıkışmıştı. Roland'ın böyle bir sorunu yoktu. Kapının önüne yığılmış cesetlerden birkaçını daha çekti (suratında hâlâ sabit bir sırıtış olan Fla-herty'ninki de dahil) ve kelimeyi söyledi. Dünyalar arasındaki kapı bir kez daha açıldı. Eddie kapıyı ardına kadar itti ve dördü karşı karşıya kaldı. Susannah ve Jake bir dünyada, Eddie ve Roland bir diğerindeydi ve aralarında yaşayan, mika gibi titreşen, şeffaf bir zar vardı. Susannah ellerini zarın içinden uzattı ve elleri her nasılsa dayanaksızca havada duran bir su kütlesinin içinden çıkıyormuşçasına uzandı.
Eddie, Susannah'mn ellerini tuttu ve sevdiği kadının, onu Fedic'e çekmesine izin verdi.

3
Roland diğer tarafa geçtiğinde Eddie, Susannah'yı çoktan kaldırıp kucağına almıştı. Çocuk, Silahşor'a baktı. İkisi de gülümsemiyordu. Oy, Jake'in ayaklarının dibine oturmuş, ikisine birden gülümsüyordu.
"Selam olsun, Jake," dedi Roland.
"Selam olsun, baba."
"Bana öyle mi diyeceksin?"

Jake başını salladı. "Evet, eğer izin verirsen."
"Beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar memnun eder," dedi Roland. Sonra yavaşça -alışık olmadığı bir hareketi yapan biri gibi- kollarını açtı. Çocuk Jake ciddi ifadeli gözlerini Roland'ın yüzünden hiç ayırmadan o öldürücü ellerin arasına yürüdü ve bedenine dolanmalarını bekledi. Buna dair hiçbir zaman dile getiremediği hayaller kurmuştu.
Bu arada Susannah, Eddie'nin yüzünü öpücüklere boğuyordu. "Ja-jje'i nerdeyse yakalıyorlardı," diyordu. "Ben kapının bu tarafında oturuyordum... o kadar yorgundum ki içim geçmiş olmalı. Ben uyanana kadar Jake üç dört kez..."
Hikâyesinin her bir kelimesini daha sonra sonuna kadar dinleyecekti. Daha sonra konuşmak için fırsatları olacaktı. Ama o an Susannah'mn göğsünü avuçladı -kalbinin güçlü çarpışını hissedebilmek için sol göğsünü kavramıştı- ve dudaklarıyla dudaklarını örterek onu susturdu.
Bu arada Jake hiçbir şey söylemiyordu. Yüzünü yanağı Roland'ın karnına yaslayacak şekilde yan tarafa çevirmişti. Gözleri kapalıydı. Silah-şor'un gömleğindeki yağmur, toz ve kanın kokusunu alabiliyordu. Kayıp olan anne ve babasını; ölen arkadaşı Benny'yi; çok uzun zaman kaçtığı yaratıklarca öldürülen pederi düşündü. Sarıldığı adam bir keresinde ona Kule uğruna ihanet etmiş, düşmesine izin vermişti ve Jake bunun bir daha tekrarlanmayacağını söyleyemezdi. Önlerinde daha kilometreler vardı ve zorlu olacaklarına şüphe yoktu. Yine de o an mutluydu. Zihni sessiz, yaralı yüreği huzurluydu. Sarılmak ve aynı şekilde karşılık görmek yeterliydi.
Gözlerini kapatıp oracıkta durmak ve babam benim için döndü, diye düşünmek yeterliydi.

İKİNCİ KISIM
MAVİ CENNET
DEVAR-TOI

BİRİNCİ BÖLÜM DEVAR-TETE

1
Tekrar bir araya gelen dört yolcu (Orta-Dünya'lı Oy da sayılırsa beş) Mia'nın yatağının ayakucunda duruyor, Susannah'nın ikim 'inden, yani ikizinden geri kalanlara bakıyordu. Cesedi bir nebze tanımlayan içi boşalmış giysiler olmasa muhtemelen hiçbiri bir zamanlar ne olduğunu anlayamayacaktı. Mia'nın yarılmış kafasının üzerindeki saç tutamları bile bir insana aitmiş gibi görünmüyordu; olağanüstü büyüklükte bir toz topağı olduğu sanılabilirdi.
Roland tutkusu -bebe, bebe, hep bebe- onları neredeyse sonsuza dek parçalayacak kadından geriye ne kadar azının kaldığını düşünerek yok olan hatlara baktı. Onlar olmasa Kızıl Kral ve son derece zeki olan sağ koluna kim karşı koyacaktı? John Cullum, Aaron Deepneau ve Moses Carver. Biri hasta olan üç yaşlı adam.
Onca şey yaptın, diye düşündü çözülüp hatları yok olan tozlu yüze "akarak. Onca şey yaptın, hiç vicdan azabı çekmeden, bir an bile duraksamadan daha fazlasını da yapardın ve dünyanın sonu gelirdi. Nefretten ziya-* bir sevgi kurbanı. Sevgi daima en yıkıcı silah olmuştur.
Eğilerek eski çiçekler ve bayat baharatlar olabilecek kokuyu içine çekti, sonra soluğunu verdi. Bir kafaya pek benzemeyen şey bir anda bir toz haline dönüşüp uçuştu.
"Evrene bir kastı yoktu," dedi sesi hâlâ titreyen Susannah. "Herhangi bir kadının sahip olduğu ayrıcalığı istedi; bir çocuk doğurmayı. Seveceği ve büyütebileceği birini."
"Evet," diye onayladı Roland. "Doğru diyorsun. Sonunu bu kadar karanlık yapan da bu."
"Bazen kötü niyeti olmayan herkes bir köşeye çekilip ölse başımızda daha az bela olurdu diye düşünüyorum," dedi Eddie.
"O dediğin bizim de sonumuz olurdu, Koca Ed," diye belirtti Jake. Hepsi düşünmeye koyuldu ve Eddie iyi niyetle burunlarını sokmakla o güne dek kaç kişinin ölümüne sebep olduklarını merak etti. Kötü olanlar umurunda değildi ama kurunun yanında yaşın yandığı da olmuştu; Roland'ın kaybettiği aşkı Susan bunlardan sadece biriydi.
Sonra Roland, Mia'nın cesedinin tozumsu kalıntılarının yanından ayrılıp ellerini kucağında kavuşturmuş halde yakındaki yataklardan birinde oturmakta olan Susannah'ya doğru yürüdü. "Doğu Yolu'ndaki çarpışmadan sonra bizden ayrılmanın ardından başına neler geldi, anlat bize," dedi. "Bilmemiz..."
"Roland sizi bırakmayı hiç istemedim. Mia yaptı. Kontrolü ele geçirdi. Gidecek bir yerim olmasaydı -Doğan-hâkimiyeti tamamen alabilirdi."
Roland anladığını belirtmek için başını salladı. "Yine de bu devar-tete'e nasıl geldiğini anlat. Ve Jake, senin hikâyeni de duymak istiyorum."
"Devar-tete," dedi Eddie. Bu tabir ona tanıdık gelmişti. Roland'ın Lovell'da acılarına son verdiği değişken Chayven'li Chevin ile mi ilgiliydi? Galiba öyleydi. "Nedir?"
Roland her birinin başucunda çelik boğumlu hortumlara bağlı başlıkların bulunduğu yataklarla; Tanrı bilir kaç çocuğun Calla'dan getirilip üzerlerinde deforme edildiği yataklarla dolu geniş odayı gösterdi. "Küçük hapishane veya işkence odası anlamına gelir."
Beyaz saçlı
"Bana pek de küçük görünmedi," dedi Jake. Kaç yatak olduğunu bilmiyor ama üç yüz civan olduklarını tahmin ediyordu. En az üç yüz.
"Belki işimiz bitmeden önce daha büyüğünü de görürüz. Şimdi hikâyeni anlat, Susannah. Sen de Jake."

"Burdan sonra nereye gidiyoruz?" diye sordu Eddie.
"Belki hikâyeler yol gösterir," dedi Roland.

2
Susannah ve Jake maceralarını anlatırken Roland ve Eddie sessiz bir büyülenmişlikle dinledi. Roland, ona para veren ve otelde oda tutan Mathiessen van Wyck'ten bahsederken ilk kez Susannah'nın sözünü kesti. Silahşor, Eddie'ye çantanın astarının içindeki kaplumbağayı sordu.
"Bir kaplumbağa olduğunu bilmiyordum. Bir taş olabileceğini düşünmüştüm."
"Bu bölümü tekrar anlatırsan dinlerim," dedi Roland.
Eddie böylece dikkatle düşünüp hiçbir ayrıntıyı atlamamaya gayret ederek (çok uzun bir zaman öncesinde kalmış gibiydi) Peder Callahan ile Geçit Mağarası'na tırmanmalarını ve içinde Siyah On Üç'ün bulunduğu hayaletağacından kutuyu açmalarını anlattı. Siyah On Üç'ün kapıyı açacağını düşünmüşler, öyle de olmuştu ama önce...
"Kutuyu çantaya koyduk," dedi Eddie. "New York'ta ORTA KASABA KULVARLARİNDA HEP PUAN VAR, Calla Bryn Sturgis'de ise ORTA DÜNYA KULVARLARİNDA HEP PUAN VAR yazısı olan çanta, hatırladınız, değil mi?"
Hepsi hatırlıyordu.
"Ve çantanın astarının içinde bir kabarıklık hissettim. Callahan'a söylediğimde bana..." Eddie bir süre düşündü. '"Şimdi onu incelemenin zamanı değil,' dedi. Ya da buna benzer bir şey. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Zaten elimizde yeterince gizem var, diye düşünmüştüm. Bunu bir başka güne bırakmak daha iyiydi. Roland Tanrı aşkına o şeyi çantanın •Çine kim koymuş olabilir?"
"Ona bakarsan çantayı boş arsaya kim bıraktı?" diye sordu Susannah. "Ya da anahtarı?" diye araya girdi Jake. "Dutch Hill'deki evin anahtarını o boş arsada bulmuştum. Gül müydü? Gül onları bir şekilde... bilemiyorum... yapmış olabilir mi?"
Roland bir süre düşündü. "Tahmin yürütmem gerekseydi," dedi. "O işaretleri ve sigul'lan sai King'in bıraktığını söylerdim."
"Yazar," dedi Eddie. Fikri kafasında tarttıktan sonra yavaşça başını salladı. Lisede öğrendiği bir kavramı hayal meyal hatırlıyordu, makineden çıkan tanrı idi ismi. Bu kavramı anlatan Latince, süslü bir terim de vardı ama Eddie hatırlayamıyordu. Diğer çocuklar itaatle not tutarken o muhtemelen sırasının üzerine Mary Lou Kenopensky'nin ismini yazmakla meşguldü. Ama kavram, bir oyun yazarının kendini bir köşeye atabildiği takdirde Tanrı'yı gökyüzünden çiçek desenli bir araba içinde gönderebileceği ve başı belada olan karakterleri kurtarabileceğiyle ilgiliydi. Bu, hiç şüphesiz Tanrı'ya (sahnenin üzerinden inen ve özel efektlerle desteklenen göstermelik tanrıya değil, cennete olan Tanrı'ya) inanan oyun severleri hoşnut ediyordu zira hak edenlerin gerçekten kurtarılabileceğini görmek inançlarını doğruluyordu. Böyle fikirlerin modası modern çağda kuşkusuz geçmişti ama Eddie popüler romancıların (sai King'in olma yolunda göründüğü türde yazarlar) bu tekniği muhtemelen hâlâ kullanmakta olduğunu ama daha iyi gizlediklerini düşündü. Küçük kaçış kapakları yaratıyorlardı. Üzerlerinde HAPİSTEN KAÇİP KURTUL, KORSANLARDAN KAÇ veya KORKUNÇ KASIRGA YÜZÜNDEN ELEKTRİK KESİLDİ, İNFAZ ERTELENDİ gibi
şeyler yazan kartlar gönderiyorlardı. Makineden çıkan tanrı (yani aslında yazarın kendisi) hikâyesinin, "Ve böylece ka-tet Jericho Tepesi'nde öldü, kötüler kazandı, Discordia hüküm sürmeye başladı, çok üzgünüm, şansları bir dahaki sefer yaver gider umarım (bir dahaki sefer mi, ha ha ha), SON," gibi tatmin etmekten çok uzak bir cümleyle sona ermemesi için sabırla çalışıp karakterlerinin güvenliğini sağlıyordu.
Küçük güvenlik ağları, bir anahtar gibi. Oyma kaplumbağa da onlardan biriydi elbette.
"Onları yazarak bu hikâyeye kattıysa onu gördüğümüz 1977 yılından cok sonra yapmış olmalı," dedi Eddie.
"Evet," diye onayladı Roland.
"Ve bunları kendisinin uydurduğunu sanmıyorum," dedi Eddie. "O uydurmuş olamaz. O sadece... bilmiyorum, sadece bir..."
"Şarlatan mı?" diye sordu Susannah gülümseyerek.
"Hayır!" dedi şok olmuş görünen Jake. "O değil. O bir gönderici. Bir uzak-gönderici." Babasını ve yayın ağındaki görevini düşünüyordu.
"Üstüne bastın," dedi Eddie ve parmağını çocuğa uzattı. Bu fikir onu bir başkasına yönlendirdi: Stephen King onları hikâyesine ekleyecek kadar uzun süre hayatta kalamazsa anahtar ve kaplumbağa ihtiyaç duydukları zaman orada olmayacaktı. Dutch Hill'deki evin içindeki Bekçi Jake'i yiyecekti... tabi oraya kadar gidebilirse ki çok büyük ihtimalle gidemeyecekti. Dutch Hill'deki canavardan kaçabilse bile Dixie Pig'deki Büyükbabalar -Callahan'ın Birinci Tip vampirleri- onu öldürülüp yiyecekti.
Susannah onlara Mia Plaza-Park Hotel'den Dixie Pig'e doğru son yolculuğuna başlarken gördüğü imgelemi anlatmayı düşündü. Bu imgelemde Oxford, Mississippi'de bir hapishane hücresindeydi ve bir yerlerden televizyon sesi geliyordu. Chet Huntley, Walter Cronkite, Frank Mc-Gee: haberciler ölülerin isimlerini sayıyordu. Bu isimlerden bazılarını (Başkan Kennedy ve Diem kardeşler gibi) tanıyordu. Christa McAuliffe gibi bazı isimleri ise tanımıyordu. Ama duyduğu isimlerden birinin Stephen King olduğundan emindi. Chet Huntley'nin partneri (iyi geceler Chet iyi geceler David)
Stephen King'in evinin yakınlarında yürüyüş yaparken bir minibüsün Çarpması sonucu öldüğünü söylemişti.
Brinkley'ye göre King elli iki yaşındaydı.

Susannah bunu onlara söyleseydi pek çok şey farklı olabilirdi ya da olmazdı. Duyduklarından bahsetmek için ağzını açmıştı ki -tepenin yamacından düşen parça bir taşa, o taş daha büyük bir taşa, o da bir kayaya Çfrpar ve heyelan başlar- kapının açıldığını ve gürültülü ayak seslerinin yaklaştığını duydular. Hepsi birden sesin geldiği yöne döndü. Jake 'Rj. za'sma, diğerleri tabancalarına uzanmıştı.
"Rahat olabilirsiniz, çocuklar," diye mırıldandı Susannah. "Tehlike yok. Onu tanıyorum." Ve sonra DNK 45932'e döndü. "Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum. Aslında seni bir daha göreceğimi pek sanmıyordum. Ne haber, Nigel ahbap?"
Böylece söylenebilecek bir şey söylenmemiş oldu ve '99 yılının bir bahar gününde bir Dodge minibüs ile randevusu olan yazarı kurtarmak için yeryüzüne inebilecek deus ex maduna olduğu yerde, aşağıda kendi rollerini oynamakta olan ölümlülerin üzerindeki yerinde kaldı.

3
Susannah'ya göre robotların en iyi yönlerinden biri çoğunun kin tut-mamasıydı. Nigel, ona görme fonksiyonunu tekrar düzeltecek hiç kimse olmadığını (aslında gerekli teçhizata, disklere ve tamirat rehberlerine ulaşabildiği takdirde sorunu kendisi de giderebilirdi) bu yüzden kuvözün kırık parçalarını almak için kızılötesi bakışlarını kullanarak oraya geri döndüğünü söyledi. Gösterdiği ilgi için Susannah'ya teşekkür etti ve kendini arkadaşlarına tanıttı.
"Tanıştığımıza memnun oldum, Nige," dedi Eddie. "Ama biz seni tutmayalım, tamir işlerine bir an önce başlamak istersin sanırım." Ed-die'nin sesi nazikti ve tabancasını kılıfına geri koymuştu ama eli hâlâ kabzasının üzerindeydi. Aslında Nigel'ın Calla Bryn Sturgis'teki malum bir haberci robota olan benzerliği onu biraz korkutmuştu. O robot kin tutuyordu.
"Hayır, kal," dedi Roland. "Sana yaptıracak işlerimiz olabilir ama şu an için sessiz olmanı tercih ederim. Sana uyarsa kendini kapat." Uymazsa da... diyordu ses tonu.
"Elbette, sai," dedi Nigel İngiliz aksanıyla. "Beni Nigel, sana ihtiyacı^ var, diyerek tekrar çalışır konuma getirebilirsiniz."
"Güzel," dedi Roland.
Nigel paslanmaz çelikten sıska (ama şüphesiz çok kuvvetli) kollarını göğsünde kavuşturup hareketsiz kaldı.
"Kırık camları toplamak için geri dönmüş," dedi Eddie hafif bir şaşkınlıkla- "Belki Tet Şirketi onları satabilir. Amerikalı her ev hanımı ikişer tane ister; biri ev, diğeri bahçe için."
"Bilimle ilgimiz ne kadar az olursa o kadar iyi," dedi Susannah karanlık bir ifadeyle. New York ve Fedic arasındaki kapının önünde kısa bir süre uyumuş olmasına rağmen çok bitkin, nerdeyse tükenmiş görünüyordu. "Bu dünyayı ne hale getirdiğine baksanıza."
Roland başını Jake'e doğru salladı ve çocuk, Peder Callahan ile 1999 New York'unda yaşadıkları macerayı Oy'u neredeyse ezecek olan taksiyle başlayıp Dixie Pig'in yemek salonundaki sığ adamlara ve vampirlere yaptıkları saldırıyla bitirerek anlattı. Siyah On Üç'ü Dünya Ticaret Merkezi'nin altında bir dolaba koymalarını, 2002 Haziranı'na dek orada güvende olacağını, Susannah'nın şişenin içindeki mesaj gibi Dixie Pig'in önündeki oluğa bıraktığı kaplumbağayı bulmalarını anlatmayı da ihmal etmedi.
"Çok cesurca," dedi Susannah, Jake'in saçlarını karıştırarak. Sonra Oy'un başını okşamak için eğildi. Hantal Billy tilkiye benzer ufak yüzünde bir gülümseme ile gözleri yarı kapalı halde boynunu uzatıp okşanmanın tadını çıkardı. "Hem de çok. Teşekkürler derim, sai Jake." "TeşekAke!"dediOy.
"Kaplumbağa olmasaydı ikimizi de haklarlardı," dedi Jake. Sesi sakindi ama yüzü solmuştu. "Yine de peder... o..." Gözyaşını avucunun alt kısmıyla sildikten sonra Roland'a baktı. "Beni göndermek için onun sesini kullandın. Seni duydum."
"Evet, mecbur kaldım," dedi Silahşor. "Pederin istediği de farklı değildi."
"Vampirler onu ele geçiremedi," dedi Jake. "Peder kanını içip onu kendilerinden biri yapmalarına fırsat vermeden Ruger'ımı kullandı. Zaten kendilerinden biri yapmaya kalkacaklarını sanmıyordum. Paramparça ed'P yiyeceklerdi. Çılgına dönmüşlerdi."
Roland başını sallıyordu.
"Gönderdiği son şey -sanırım yüksek sesle söyledi ama emin değilim-şuydu..." Jake bir süre düşündü. Artık kendini tutmadan ağlıyordu. '"Dilerim Kule'ni bulursun, Roland, içine girer ve en üst katına kadar çıkarsın,' dedi. Sonra..." Jake dudaklarını büzerek sesli bir şekilde üfledi. "Gitti. Mum alevi gibi. Başka hangi dünyalar varsa oraya."
Sesi kesildi. Bir süre hiçbiri konuşmadı. Sonra Eddie, "Pekâlâ yine bir aradayız," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

4
Roland yüzünü buruşturarak oturduktan sonra Eddie'ye bakışlarıyla -kelimelerden çok daha açık bir şekilde- neden sabrımı sınıyorsun? dedi. "Pekâlâ," dedi Eddie. "Bu sadece bir alışkanlık. Bana öyle bakma." "Alışkanlık olan ne Eddie?"
Eddie bağımlı olup Henry ile geçirdiği o bir yılı son zamanlarda neredeyse hiç düşünmemişti ama o an aklına geldi. Bununla birlikte söylemek istemiyordu, utandığından değildi -artık o safhayı aştığına inanıyordu- asıl sebep Silahşor'un Eddie'nin şartları ağabeyi Henry'ye göre açıklamasına duyduğu, giderek artan sabırsızlığı hissetmesiydi. Ve belki de bu adildi. Tamam, Henry Eddie'nin hayatında belirleyici, şekillendiriri bir rol oynamıştı. Tıpkı Cort'un Roland'ın hayatında

oynadığı rol gibi... ama Silahşor eski öğretmeninden her zaman söz etmiyordu. "Cevabı bildiğim halde sorular soruşum," dedi Eddie. "Ve bu kez cevap nedir?"
"Kule'ye gitmeden önce Gök Gürültüsü'ne geri dönüyoruz. Kırıcı-lar'ı ya öldüreceğiz ya da serbest bırakacağız. Işınlar'ı güvene almak için hangisi gerekiyorsa. Walter'i ya da Flagg'i veya kendine ne diyorsa onu öldüreceğiz. Çünkü o elebaşı, değil mi?"
"Öyleydi," dedi Roland. "Ama şimdi sahneye yeni bir oyuncu çıktı. Robota baktı. "Nigel, sana ihtiyacım var."
Nigel kollarını indirdi ve başını kaldırdı. "Nasıl hizmet edebilirim?1 "Bana yazabileceğim bir şey bularak. Var mı?"
"Çıkarım Salonu'nun diğer ucundaki Denetleyici Odası'nda tüken-tnezkalemler, kurşunkalemler ve tebeşirler var, sai. En azından son gidişimde vardı."
"Çıkarım Salonu," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle yatak sıraları-na bakarak. "Bu ismi mi verdiniz?"
"Evet, sai." Sonra neredeyse çekinerek devam etti. "Kelimelerinizde-lo tonlamalar ve dalgalanmalar kızgın olduğunuzu belirtiyor. Öyle mi gerçekten?"
"Buraya yüzlerce, binlerce çocuk getirdiler -hâlâ pek çoğunun hasarlı doğduğu dünyadan getirdikleri sağlıklı çocuklar- ve akıllarını boşalttılar. Neden kızgın olayım?"
"Bilmediğimden eminim, sai," dedi Nigel. Belki de oraya döndüğü için pişmanlık duyuyordu. "Ama sizi temin ederim çıkarım işlemlerinin bir parçası değildim. Ben bakım dahil olmak üzere yerel hizmetlerden sorumluyum."
"Bana bir kurşunkalem ve bir parça tebeşir getir."
"Beni imha etmeyeceksiniz değil mi, sai? Son on iki, on dört yıldır çıkarım işlemlerinden Dr. Scowther sorumluydu ve o da öldü. Bu hanım, sai onu öldürdü, hem de kendi silahıyla." Nigel'ın sesinde kısıtlı kapasitesi gözönüne alındığında oldukça belirgin sayılabilecek bir sitem vardı.
Roland az önce söylediğini tekrarladı. "Bana bir kurşunkalem ve bir parça tebeşir getir. Hemen."
Nigel söyleneni yapmak üzere uzaklaştı.
"Yeni oyuncu derken bebeği kastediyorsun sanırım," dedi Susannah.
"Elbette. O bah-bo iki babaya sahip."
Susannah başını salladı. Terk edilmiş Fedic kasabasına (Sayre, Scowther ve Kurtlar gibileri dışında terk edilmiş) yaptıkları geçiş ziyareti sırasında Mia'nm ona anlattığı hikâyeyi düşünüyordu. Biri beyaz biri zenci, biri hamile diğeri hamile olmayan iki kadın Gin-Puppy Meyhanesi'nin önünde * sandalyeye oturup konuşmuştu. Mia orada Eddie Dean'in karısına pek Ç°kşey... bildiklerinin çok daha fazlasını anlatmıştı.
Beni orada değiştirdiler, demişti Mia. Muhtemelen Dr. Scowther ve a§ka doktorlardan oluşan bir ekibi kastediyordu. Büyücüler de var mıydi? Diğer tarafa geçmiş Manni gibi insanlar? Belki. Kim bilebilirdi? Çj_ karım Salonu'nda ölümlü kılınmıştı. Sonra Roland'm spermi içindeyken başka bir gelişme olmuştu. Mia o kısmı tam hatırlamıyordu, tek hatırladığı kızıl bir karanlıktı. Susannah şimdi Kızıl Kral'ın Mia'nın yanına şahsen gelmiş olabileceğini, o kocaman örümcek gövdesiyle üzerine çıktığını ve iğrenç sperminin bir şekilde Roland'mkiyle birleşmiş olabileceğini düşünüyordu. Her nasıl olmuşsa, bebek Susannah'nın gördüğü korkunç karışım haline gelmişti: bir örümcek-çocuk. Ve şimdi dışarıda bir yerdeydi. Ya da belki oradaydı, konuştukları sırada onları izliyordu. Nigel, Roland'm istedikleriyle geri döndü.
Evet, diye düşündü Susannah. Bizi seyrediyor. Ve bizden nefret ediyor... ama nefretinin dağılımı eşit değil. Dan-tete en çok Roland'dan nefret ediyor. İlk babasından.
Ürperdi.
"Mordred seni öldürmek istiyor, Roland," dedi. "Görevi bu. Yaradılış sebebi bu. Senin, amacının ve Kule'nin sonunu getirmek."
"Evet," dedi Roland. "Ve babasının yerine hükmetmek. Kızıl Kral çok yaşlı ve bir şekilde hapiste olduğuna giderek daha çok inanıyorum. Bu doğruysa artık düşmanımız sayılmaz demektir."
"Discordia'nın diğer tarafındaki şatosuna gidecek miyiz?" diye sordu Jake. Son yarım saat içindeki ilk konuşmasıydı. "Gideceğiz, değil mi?"
"Galiba evet," dedi Roland. "Eski efsanelerde oraya Le Casse Roi Russe deniyor. Oraya ka-tet olarak gidecek ve içinde yaşayan ne varsa katledeceğiz."
"Öyle olsun bakalım," dedi Eddie. "Tanrı adına, öyle olsun."
"Evet," dedi Roland. "Ama öncelikli işimiz Kırıcı'lar. Buraya gelmeden hemen önce Calla Bryn Sturgis'te hissettiğimiz Işın Depremi işlerinin neredeyse sonuna geldiklerini gösteriyor. Öyle olmasa bile..."
"Yaptıklarına bir son vermek bizim işimiz," dedi Eddie.
Roland başını salladı. Hiç o kadar yorgun görünmemişti. "Evet," dedi. "Öldüreceğiz veya serbest bırakacağız. Kalan iki Işın'a zarar vermelerini bir şekilde önlemeliyiz. Ve dan-tete'in işini bitirmeliyiz. Kızıl Kral a ait olan... ve bana."
N gel m epeyce faydası 0,du (ama yaramı sadece R0,and ve Wine değildi). Oncehkle lkl tükenmez, iki kurşunkalem getirdi .biri bir n t kâtibinin eline yakışacak kadar eskiydi) ve biri rui kah n Hsırı alıp bir diğerini Jake'e uzattı "Si™ ı™ı^idiıu teoe- nmı bir tarafa güzelce yaz Jake " aoyıeaiKie-
^ £ •*«*„ yKdl. Ve omya e6aneyj ^ gcfan taba wr ta
"Fedic," dedi Roland 1 'i göstererek ve 2'ye doğru kısa bir çizgi çizdi. "Ve burası da altında kapılarla Discordia Şatosu. Duyduğuma göre olağanüstü bir geçit merkeziymiş. Bizi buradan oraya, şatonun altına götürecek bir geçit olacak. Şimdi Susannah, Kurtlar'ın nasıl gittiğini ve ne yaptığım bir kez daha anlat." Tutamağı içindeki tebeşiri ona uzattı.

"Tek-yönlü bir kapı onları şuraya getiriyor," dedi Susannah 2'den Ja-ke'in yanına Gök Gürültüsü İstasyonu yazdığı 3'e bir çizgi çizerek. "Bu kapıyı gördüğümüzde mutlaka tanırız diye düşünüyorum, çünkü atlarıyla birlikte geçtikleri için büyük olmalı. Tabi tek sıra halinde geçmiyorlarsa." "Belki öyle yapıyorlardır," dedi Eddie. "Yanılmıyorsam eski insanların bıraktıklarına çok bağlı kalmışlar."
"Yanılmıyorsun," dedi Roland. "Devam et, Susannah." Çömelmiş ama sağ bacağını hafifçe uzatarak oturuyordu. Eddie kalçasındaki sancının ne şiddette olduğunu ve tekrar kavuştuğu çıkınında Rosalita'nın kedi yağından kalıp kalmadığını merak etti. Kaldığını sanmıyordu.
"Kurtlar, Gök Gürültüsü'nden sonra demiryolu boyunca en azından gölgeden... ya da karanlıktan... her ne ise ordan çıkana dek ilerliyor. Sen ne olduğunu biliyor musun, Roland?"
"Hayır ama yakında göreceğiz." Sol eliyle devam etmesini işaret eden
sabırsız hareketi yaptı.
"Nehri aşıp Callalar'a varıyorlar ve çocukları alıyorlar. Sanırım Gök Gürültüsü'ne döndüklerinde atlarını ve çocukları trene bindirip Fedic'e o şekilde gidiyorlar, çünkü kapı diğer tarafa açılmıyor."
"Evet, bence de yaptıkları bu," dedi Roland. "8 ile işaretlediğimiz Devar-toi'yi pas geçiyorlar."

Susannah devam etti. "Scowther ve Nazi doktorları bu yataklara bağlı başlıklarla çocuklardan bir şey çıkarıyordu. Kırıcılar'a verdikleri her neyse onu. Sanırım ya yediriyorlar ya da zerk ediyorlar. Çocuklar ve beyin zımbırtısı Gök Gürültüsü'nden kapı aracılığıyla gönderiliyor. Çocuklar Calla Bryn Sturgis'e veya diğer Callalar'a trenle gönderiliyor, De-var-toi'de ise..."
"Akşam yemeği hazır, efendim," dedi Eddie kasvetli bir ifadeyle. Nigel bu noktada neşeyle araya girdi. "Yiyecek bir şey ister miydiniz, sailer?"
Jake karnının guruldadığını fark etti. Pederin ölümünün -ve Dixie pig'de gördüklerinin- üzerinden o kadar az bir süre geçmişken o kadar acıkmak korkunçtu ama yine de açtı işte. "Yemek var mı, Nigel? Gerçekten?"
"Evet, elbette genç adam," dedi Nigel. "Korkarım sadece konserve yiyecekler ama size iki düzineden fazla çeşit sunabilirim. İçlerinde haşlanmış fasulye, tonbalığı, çeşitli çorbalar..."
"Ben çorba alayım," dedi Roland. "Ama birkaç çeşit getirsen iyi olur."
"Elbette, sat"
"Bana bir Elvis Spesiyal ayarlayamazsın, değil mi?" dedi Jake özlemle. "Fıstık ezmesi, muz ve domuz pastırması."
"Tanrım, evlat," dedi Eddie. "Bu ışıkta belli oluyor mu bilmiyorum ama yüzüm yeşile dönüyor."
"Ne yazık ki muz veya domuz pastırması yok," dedi Nigel. "Ama fıstık ezmesi ve üç çeşit jöle var. Ve elma marmelatı."
"Elma marmelatı iyi olur," dedi Jake.
"Devam et, Susannah," dedi Roland, robot yiyecekleri getirmeye gidince. "Aslında belki de seni böyle acele ettirmeme gerek yok. Yedikten sonra hepimizin dinlenmesi gerek." Bu fikir onu hiç hoşnut etmişe benzemiyordu.
"Anlatacak bir şey kaldığını sanmıyorum," dedi Susannah. "Kulağa karmaşık geliyor -küçük haritamız ölçeksiz olduğundan aynı zamanda karmaşık görünüyor- ama temel olarak yaklaşık her yirmi dört yılda bir tekrarlanan bir döngü: Fedic'ten Calla Bryn Sturgis'e, sonra çocuklarla birlikte beyinlerini boşaltacakları Fedic'e. Sonra çocukları Calla'ya geri gönderiyorlar ve elde ettikleri beyin yemeğini Kırıcılar'ın olduğu hapishaneye götürüyorlar."
"Devar-toi," dedi Jake.
Susannah başını salladı. "Asıl soru, bu döngüyü nasıl kıracağımız."
"Kapıdan geçip Gök Gürültüsü İstasyonu'na gideceğiz," dedi Roland. "İstasyondan da Kırıcılar'ı tuttukları yere. Ve orda..." ka-tet'ine teker teker baktı ve eliyle tabancasını ateşliyormuş gibi bir hareket yaptı.
"Muhafızlar olacaktır," dedi Eddie. "Muhtemelen sayıları çok olacak. Ya sayıca ezilirsek?"
"Bu ilk sefer olmayacak," dedi Roland.

İKİNCİ BÖLÜM İZLEYİCİ

1

Nigel neredeyse araba tekerleği büyüklüğünde bir tepsiyle geri döndü. Üzerinde sandviçler, çorbayla dolu iki termos (dana eti ve tavuk) ve kutu içecekler vardı. Coke, Sprite, Nozz-A-La ve Wit Green Wit adında bir başka içecek. Eddie bu sonuncusunu denedi ve tarif edilemeyecek kadar kötü olduğunu belirtti.
Nigel'ın artık Tanrı bilir kaç yıldır veya kaç asırdır olduğu neşeli, hizmete hevesli robot olmadığını hepsi de görebiliyordu. Baklava şeklindeki kafası sert ve ani hareketlerle bir sağa bir sola dönüyordu. Sol tarafa döndüğünde "Un, deux, trois!"n sağa döndüğünde ise "Ein, zwei, drei!"{'"> diye mırıldanıyordu. Karnında artık alçak, sabit bir tıkırtı vardı.
"Neyin var tatlım?" diye sordu Susannah, robot tepsiyi aralarında yere bırakırken.
"Oto-teşhis test serileri iki ila altı saat içinde bütünsel sistem çöküşü öngörüyor," dedi Nigel hüzünlü ama sakin bir tavırla. "Önceden var olan
Fransızca, "Bir, iki, üç!" Almanca, "Bir, iki, üç!" ve şimdiye dek karantina altında tutulan mantık hataları GDS'ye sızdı." Sonra başını sertçe sağa çevirdi. "Ein, zwei, drei! Ya özgür yaşa ya öl, işte sana Greg!"

"GDS nedir?" diye sordu Jake.
"Ve Greg kim?" diye ekledi Eddie.
"GDS Genel Düşünce sistemidir," dedi Nigel. "Böyle iki sistem var; makul ve mantık dışı. Bilinçli ve bilinçsiz de diyebilirsiniz. Greg'e gelince, okumakta olduğum romanda bir karakter olan Greg Stillson olmalı. Hoş bir roman. Stephen King'in Çağrı adlı kitabı. Onu gündeme niçin getirdiğimi bilmiyorum."

2
Nigel, Asimov Robotları dediği türlerde mantık hatalarına sık rastlandığını açıkladı. Robot ne kadar zeki olursa mantık hataları o kadar artıyor ve o kadar erken ortaya çıkıyordu. Eski insanlar (Nigel onlara Yaratıcılar diyordu) buna önlem olarak sıkı bir karantina sistemi kurmuştu. Bu sistem hatalara suçiçeği veya kolera muamelesi yapıyordu. (Jake bunun deliliğe karşı çok iyi bir sistem olduğunu düşündü ama psikiyatrlar işlerinden olacakları için pek rağbet etmezdi muhtemelen.) Nigel gözlerinin kurşunlarla parçalanmasının yarattığı travmanın zihinsel korunma sistemlerini bir şekilde zayıflattığına ve karantina altındaki tüm hataların devrelerine dağılıp tümdengelimsel ve tümevarımsal mantık yürütme kabiliyetini bozarak sol ve sağ taraftaki mantık sistemlerine zarar verdiğine inanıyordu. Susannah'ya onu kesinlikle suçlamadığını söyledi. Susannah yumruğunu alnına götürerek ona çok çok teşekkür etti. Aslında sevgili DNK 45932'ye tam olarak inanmıyordu ama bunun sebebini bilemiyordu. Belki de Calla Bryn Sturgis'te tanıdığı ve Nigel'a görünüş olarak çok benzemekle birlikte onun aksine kötü niyetli ve kindar olan bir başka robotun etkisiydi. Ve bir şey daha vardı.
Küçük gözümle görüyorum, diye düşündü Susannah.
"Ellerini uzat, Nigel."
Robot söyleneni yaptığında hepsi çelik parmak eklemlerindeki tüyleri gördü. Ayrıca bir damla da kan vardı. "Bu nedir?" diye sordu Susannah birkaç tüyü havaya kaldırarak.
"Üzgünüm anne, ben..."
Göremiyordu. Elbette. Nigel kızılötesi görüşe sahipti ama asıl görüş yeteneği Dan'in kızı, On Dokuz ka-tet'inin silahşoru Susannah Dean yüzünden yok olmuştu.
"Bunlar tüy. Ve bir de kan görüyorum."
"Ah, evet," dedi Nigel. "Mutfakta sıçanlar var, anne. Rastladığım zararlı mahlukatı yok etmeye programlandım. Ne yazık ki bugünlerde sayılan iyice arttı; dünya ilerliyor." Sonra başını sertçe sola çevirdi. "Un-deux-trois! Minnie Mouse est la mouse pour moi!"n
"Şey... Minnie ve Mickey'yi sandviçleri yapmandan önce mi, sonra mı öldürdün, Nigel ahbap?" diye sordu Eddie.
"Sonra, sai. Sizi temin ederim."
"Eh, ben yine de pas geçebilirim," dedi Eddie. "Maine'de bir sandviç yemiştim ve lanet olası mideme taş gibi oturdu."
"Un, deux, trois, demelisin," dedi Susannah. Sözcükler daha o söyleyeceğini bilmeden ağzından dökülmüştü.
"Pardon?" Eddie, ona sarılmış, oturuyordu. Dördünün tekrar bir araya gelmesinden beri sadece bir hayal olmadığını kendine ispatlamak istercesine ona her fırsatta dokunuyordu.
"Yok bir şey." Daha sonra, Nigel odadan çıktığında veya tamamen bozulduğunda ona içindeki histen bahsedecekti. Nigel ve Andy tipindeki robotların, gençlik yıllarında okuduğu Isaac Asimov romanlarmdaki robotlar gibi yalan söyleme kabiliyetinin olmadığını düşünüyordu. Andy belki bir şekilde değiştirilmiş ya da kendisini değiştirebilmişti, bu sorun Eğildi. Ama konu Nigel olunca bir sorun haline geliyordu; hem de çok
Minnie Mouse fare benim!
çok büyük bir sorun. İçinden bir ses, Nigel'ın Andy'nin aksine temel ola-rak iyi kalpli olduğunu söylüyordu ama evet, mutfaktaki sıçanlar hakkında ya yalan söylemiş ya da gerçeği çarpıtmıştı. Belki başka konularda da öyle yapmıştı. Ein, zwei, drei ve un, deux, trois üzerindeki baskıyı azaltmanın bir yoluydu. Hiç olmazsa bir süreliğine.
Mordred olmalı, diye düşündü etrafına bakarak. Yemek zorunda olduğu için bir sandviç aldı -onun da Jake gibi midesi kazınıyordu- ama hiç iştahı yoktu ve boğazından aşağı inen lokmalardan keyif almıyordu. Ni-gel'a bulaşmış ve şimdi bir yerlerden bizi izliyor. Biliyorum... hissediyorum.
Ve ne olduğunu bilmediği, çok uzun süre kutuda kalmış etten bir lokma ısırdı.
Anneler daima bilir.

3
Hiçbiri Çıkarım Salonu'nda (içeride tertemiz çarşaflı üç yüz civan yatak olmasına rağmen) veya dışarıdaki terk edilmiş kasabada uyumayı istemedi bu yüzden Nigel onları ara sıra durup başını sertçe sallayıp Fransızca ya da Almanca üçe kadar sayarak kendi bölümüne götürdü. Artık hiçbirinin bilmediği başka dillerde de saymaya başlamıştı.
Yolları üzerinde bir mutfaktan geçtiler -hepsi paslanmaz çelikten olan, kesintisizce düzenli bir şekilde mırıldanan makinelerle dolu olan mutfak, Susannah'nın geçiş yaparak gittiği Discordia Şatosu'nun altındaki mutfaktan çok farklıydı- ve Nigel'ın onlar için hazırladığı yemeklerden arta kalanları ve hazırlama faslının hafif dağınıklığını görmelerine rağmen ölü ya da diri bir tek sıçana bile rastlamadılar. Hiçbiri bu konuda yorum yapmadı.
Susannah'nın içindeki izleniyormuş hissi ara ara gelip gitti.
Kilerin ötesinde Nigel'ın hizmet etmediği süre boyunca kaldığı üç odalı, küçük, tertipli bir daire vardı. Yatak odası yoktu ama oturma odasının ve izleme gereçleriyle dolu kâhya odasının ilerisinde, içinde bir kolk halojen lamba ve meşe

çalışma masasının bulunduğu kitaplarla dolu . raiışma Odası vardı. Masanın üzerindeki bilgisayarı üreten firma Ku-ev Merkez Pozitronik'ti ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Nigel onlara temiz ve kullanılmamış olduklarını garanti ettiği battaniyeler ve yastıklar getirdi.
"Belki ayakta uyuyorsun ama görüyorum ki okurken herkes gibi oturmayı seviyorsun," dedi Eddie.
"Ah evet gerçekten, bir, iki, üç," dedi Nigel. "İyi bir kitaptan keyif alırım. Programımın bir parçası."
"Altı saat uyuyup işe koyulacağız," dedi Roland.
Bu arada Jake kitapları inceliyordu. O kitap sırtlarmdaki isimleri okur, bazen içlerinden birini daha iyi incelemek için yerinden çekip alırken Oy her zamanki gibi ayağının dibindeydi. "Görünüşe bakılırsa bütün Dickens kitapları var," dedi. "Ayrıca Steinbeck... Thomas Wolfe... pek çok Zane Grey... Max Brand adında biri... Elmore Leonard diye bir adam... ve her zaman çok popüler olan Stephen King."
Sayıları otuzu geçen, en azından dördü çok kalın, iki tanesi ise neredeyse tuğla kadar olan ve iki rafı dolduran kitapların hepsini inceledi. Anlaşılan King Bridgton'daki günlerinden sonra epey meşgul bir yazar olmuştu. En yeni roman Maça Kızı'ydı ve çok tanıdık bir yılda yayınlanmıştı: 1999. Görebildikleri kadarıyla eksik olanlar sadece onlarla ilgili kitaplarıydı. Tabi King'in onlar hakkında yazdığını varsayıyorlardı. Jake telif sayfalarını kontrol etti, birkaç belirgin boşluk vardı. Ancak bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi zira King çok fazla yazmıştı.
Susannah, Nigel'a sordu ama robot Stephen King kitapları içinde Gilead'lı Roland veya Kara Kule ile ilgili olanına hiç rastlamadığını söyledi. Sonra başını sertçe sola çevirdi ve Fransızca saymaya başlayarak bu kez ona kadar ilerledi.
Nigel çotank çutank sesler çıkararak odadan ayrıldıktan sonra Eddie, "Yine de," dedi. "Burda kullanabileceğimiz pek çok bilgi olduğundan eminim. Roland sence Stephen King'in bütün eserlerini paketleyip yanımda götürebilir miyiz?"
"Belki," dedi Roland. "Ama yapmayacağız. Kafamızı karıştırabilir ler."
"Neden öyle diyorsun?"
Roland başını iki yana sallamakla yetindi. Neden öyle dediğini bilmiyordu ama doğru olduğundan emindi.

4

16. Kavis Deney İstasyonu'nun Sinir-Merkezi Çıkarım Salonu, mutfak ve Nigel'ın konutunun bulunduğu seviyeden dört kat aşağıdaydı. Kontrol Merkezi'ne kapsül şeklinde bir giriş bölümünden geçiliyordu. Giriş bölümü sadece dışarıdan, üç kimlik bölmesi birbiri ardına kullanılarak açılıyordu. Fedic Dogan'ının bu en alt katına yayılan müzik, Komadaki Yaylı Sazlar Dörtlüsü tarafından çalınan Beatles ezgilerini andırıyordu.
Kontrol Merkezi'nin içinde bir düzineden fazla oda vardı ama bizi ilgilendiren, televizyon ekranları ve güvenlik cihazlarıyla dolu olan odaydı. Bu cihazlardan biri, sneetchlcri ve lazer tabancaları olan bir avcı-katil robot ordusunu kontrol ediyordu. Bir diğeri, düşmanca bir ele geçirme olayına karşı zehirli gaz (Blaine'in Lud'daki insanları katletmek için kullandığından) salma mekanizmasını kontrol ediyordu. Mordred Deschain'e göre o sırada gerçekleşen buydu.
Hem avcı-katilleri, hem de zehirli gazı serbest bırakmaya çalışmış ama makineler komutuna tepki vermemişti.
Mordred'in burnu kanıyordu, alnında giderek genişleyen bir morluk vardı ve dudağı şişmişti çünkü oturmakta olduğu sandalyeden düşmüştü. Yerde yuvarlanırken attığı bebek çığlıkları içindeki korkunç öfkeyi ifade etmekte yetersiz kalıyordu.
Onları en az beş ayrı ekranda görebilmek ve bırak öldürmeyi, hiçbirinin canını bile yakamamak! Çileden çıktığına şaşmamalıydı! Değişimi' nin sinyalini veren canlı karanlığın üzerine yaklaştığını hissedince değiŞ' memek için kendini sakin olmaya zorladı. İnsan formundan örümcek formuna geçişin (ve sonra tekrar insan şekline dönmenin) şok edici miktarlarda enerji tükettiğini keşfetmişti. Bu gerçek daha sonra pek önemli olmayabilirdi ama yanmış bir orman parçasındaki arı gibi açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığı sürece dikkatli olmalıydı.
Size göstereceğim şey şimdiye kadar şahit olduklarımızdan çok daha garip ve sizi uyarmalıyım, ilk tepkiniz gülmek olacak. Sorun değil. İsterseniz gülün. Sadece gözlerinizi göreceğiniz şeyden ayırmayın çünkü karşınızda size hayalinizde bile zarar verebilecek bir yaratık var. Unutmayın ki her ikisi de katil olan iki babası var.

5

Mia'nın bebesi, doğumunun üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen on kiloya ulaşmıştı ve altı aylık sağlıklı bir bebek gibi görünüyordu. Mordred'in üzerinde Nigel'ın çocuğa Doğan vahşi yaşamından ilk öğününü getirdiği sırada üzerine sardığı havludan, uydurma bir çocuk bezi vardı. Bebeğin bir çocuk bezine ihtiyacı vardı zira henüz altını tutamıyordu. Bu fonksiyonlar üzerinde yakında kontrol sahibi olacağını biliyordu -bu hızla büyümeye devam ederse gün sona ermeden bile olabilirdi- ama istediği kadar çabuk gerçekleşmeyecekti. Bir süre için o aptal bebek bedenine hapsolmuştu.
Bu şekilde kapana kısılmak iğrençti. Sandalyeden düşüp ağlayarak morarmış kollarını ve bacaklarını sallamaktan başka bir şey yapamamak çekilir şey değildi! DNK 45932 gelip onu yerden kaldıracaktı, Kral'm oğlunun emirlerine yüksek bir pencereden atılan kurşun ağırlığın yerçekimi karşısında çaresiz kalışı gibi karşı koyamıyordu ama Mordred, onu çağırmaya cesaret edemedi. Kahverengi derili kaltak Nigel'da bir sorun olduğundan şüphelenmeye başlamıştı bile. Kara fahişenin hisleri çok kuvvetli, Mordred ise çok hassas bir durumdaydı. 16. Kavis İstasyonu'ndaki her makineyi kontrol edebiliyordu, makinelere hükmetmek yeteneklerinden sadece biriydi ama kapısında KONTROL MERKEZİ yazan odanın zemininde yatarken (çok eskiden, dünya ilerlemeden önce oraya "Baş" diyorlardı) hükmedilecek ne kadar az

makine kaldığını fark etti. Babasının Kule'yj yıkıp her şeye tekrar başlamak istemesine şaşmamalıydı! Bu dünya bozulmuştu.
Daha önce üzerinde insan şekline döndüğü sandalyeye tekrar çıka-bilmek için örümcek formunu alması gerekmişti... ama değişim tamam-landığında midesi gurulduyordu ve ağzı açlık yüzünden ekşimişti. Enerjiyi tüketenin sadece değişim olmadığından şüpheleniyordu; örümcek, gerçek şekline daha yakındı ve örümcek iken metabolizması daha hızlı, daha yoğun çalışıyordu. Bunun yanı sıra düşünceleri de değişiyordu ve örümcek zihniyeti daha çekiciydi zira insan düşünceleri çoğunlukla nahoş olan duygularla bulanıyordu (duygularını kontrol edemediğini fark etmişti, ama zamanla kontrolü ele geçirebileceğini düşünüyordu). Örümcekken düşünceleri gerçekten düşünceler değildi, en azından insanların bildiği anlamda değildi; derinlerdeki ıslak bir zeminden yükselen karanlık haykırışlara benziyorlardı. İçerikleri genellikle
(YE)
ve
(DOLAŞ)
ve
(YAĞMALA)
ve
(ÖLDÜR)
idi.
Bunları gerçekleştirmenin çekici yolları dan-tete'in gelişmemiş bilincinde, dünyanın en iç karartıcı havasında oradan oraya süratle, pervasızca giden kocaman ışıkları olan makineler gibi dolaşıyordu. Bu şekilde düşünmek -insan yarısını devre dışı bırakmak- son derece çekiciydi ama neredeyse hiç savunmasının olmadığı o sırada bunu yapmak sonunu getirebilirdi.
Ve neredeyse getirmişti. Sağ kolunu kaldırıp -çıplak, pembe, pürüzsüz- sağ kalçasına baktı. Kahverengi kaltağın onu vurduğu yer orasıydı. Mordred o zamandan beri hatırı sayılır derecede büyümüş, boyu ve ağırlığı ikiye katlanmış olmasına rağmen yara kapanmamıştı. Açık yaradan lean ve pis kokulu, koyu sarı bir sıvı sızıyordu. İnsan bedenindeki bu yaranın hiçbir zaman iyileşmeyeceğini düşündü. Diğer bedeninde kaltağın kurşunuyla kopan bacağının yerine yenisinin asla çıkmayacağı gibi. Ve tam o sırada sendelemeseydi -ka: evet, bundan hiç şüphesi yoktu- kurşun bacağı yerine başına isabet edecek ve oyun o an sona erecekti çünkü...
Sert, çıtırtılı bir vızıltı oldu. Ana girişin diğer tarafını gösteren monitöre döndü ve hizmetçi robotun elinde bir çuvalla durmakta olduğunu gördü. Çuvalın içinde bir şey kıpırdıyordu ve monitör sırasının önünde oturmakta olan siyah saçlı, altı idareten bağlanmış bebeğin salyaları anında akmaya başladı. Tombul ellerinden birini uzatıp bir dizi düğmeye bastı. Güvenlik odasının kavisli dış kapısı kayarak açıldı ve Nigel hava geçirmez kabin olarak tasarlanmış giriş bölümüne adımını attı. Mordred hemen iç kapıyı açan şifre olan 2-5-4-1-3-1-2-1'i tuşlamak üzere düğmelere uzandı ama hareket kontrolüne hâlâ hâkim değildi. Bir başka sert vızıltı oldu ve onu sinir eden kadın sesi (sinir ediyordu çünkü kahverengi fahişenin sesine çok benziyordu) duyuldu: "BU KAPI İÇİN YANLIŞ GÜVENLİK KODU GİRDİNİZ. ON SANİYE İÇİNDE BİR KEZ DAHA DENEYEBİLİRSİNİZ. ON... DOKUZ..."
Mordred konuşabilseydi def ol, derdi ama konuşma yetisine henüz sahip değildi. Tek yapabildiği, duyabilse Mia'nın göğsünü gururla kabartıp kadını mest edecek anlaşılmaz bebek sesleri çıkarmaktı. Düğmelerle uğraşmayı bıraktı; o çuvaldaki şeyi çok istiyordu. Sıçanlar (sıçan olduklarını varsayıyordu) bu kez canlıydı. Canlı. Kanları hâlâ damarlarında akıyordu.
Mordred gözlerini kapatıp konsantre oldu. Susannah'nın ilk değişicinin hemen öncesinde gördüğü kırmızı ışık derisinin altından, başından topuğuna dek bir kez daha ilerledi. Bebeğin yarasının olduğu bölgeden geçerken kan ve sarı irinin sızması bir anlığına şiddetlendi ve Mordred öfkeyle kısa bir çığlık attı. Eli kalçasına uzandı ve kendini rahatlatmak için yaptığı düşüncesizce hareket, tüm karnına kan bulaşmasına neden oldu. Bir an için siyahlığın yükselip pembe etin yerini alması hissi kendini gösterdi. Ancak bu kez değişim gerçekleşmedi. Bebek soluk soluğa sandalyede arkasına yaslandı. Minik penisinden sızan idrar damlası bacaklarının arasındaki havluyu ıslattı. Bebeğin bir köpek gibi solur halde kaykı-larak oturmakta olduğu sandalyenin önündeki kontrol panelinin altından boğuk bir ses duyuldu.
Odanın diğer ucundaki, üzerinde ANA GİRİŞ yazan kapı kayarak açıldı. Nigel sert adımlarla içeri girdi. Paslanmaz çelikten kafasını artık hiç durmadan sağa sola çeviriyor, belki bir düzine farklı dilde sayı sayıyordu.
"Efendim, artık gerçekten devam edemeye..." Mordred bir bebeğin neşeli agu-gugu seslerini çıkararak kollarını çuvala doğru uzattı. Gönderdiği zihinsel mesaj soğuk ve netti: Kes sesini. Bana ihtiyacım olanı ver.
Nigel çuvalı bebeğin kucağına bıraktı. Çuvalın içinden neredeyse insan sesine benzeyen bir çığlık yükseldi ve Mordred kıpırtıların kaynağının tek bir yaratık olduğunu anladı. Bir sıçan değildi o halde! Daha iri bir şey! Daha iri ve daha kanlı!
Çuvalı açıp içine eğildi. Altın halkalı bir çift göz ona yalvarırcasına baktı. Mordred bir an için yaratığın geceleri uçan, adını bilmediği huu-huu kuşu olduğunu sandı ama sonra hayvanın kürkünü gördü. Or-ta-Dünya'nın pek çok bölgesinde Hantal Billy olarak bilinen bir throcken idi ve sütten daha yeni kesilmiş gibi görünüyordu.
Sakin ol, sakin ol, diye düşündü hayvana ağzı sulanırken. Aynı gemideyiz, küçük dostum... ikimiz de bu acımasız dünyada annesiz kalmışız. Kıpırdama da seni rahatlatayım.

Böyle genç ve basit bir yaratıkla uğraşmak makinelerle uğraşmaktan pek de farklı değildi. Mordred hayvanın zihnine girdi ve zayıf iradesinin kontrol merkezini buldu. Düşünceden yapılmış bir elle uzanıp merkezi kavradı. Yaratığın çekingen, umutlu düşüncelerini bir anlığına duydu

(canımı yakma, lütfen canımı yakma; lütfen canımı bağışla; yaşayıp biraz oynamak, eğlenmek istiyorum; lütfen canımı yakma, canımı yakma, lütfen beni öldürme)

ve cevap verdi:

Her şey yolunda, korkma dostum, her şey yolunda.

Çuvaldaki Hantal Billy (Nigel, otomatik bir kapının kapanmasıyla annesinden ve kardeşlerinden ayrı kalmış yavruyu garajda bulmuştu) rahatladı. Tam olarak inanmıyor ama inanmayı umuyordu.

6

Nigel'ın konutunda ışıkların şiddeti azaltılmıştı. Oy inlemeye başlayınca Jake hemen uyandı. Diğerleri o an için uyumaya devam etti. Ne oldu, Oy?

Hantal Billy cevap vermeyerek inlemeye devam etti. Altın halkalı gözleri, korkunç bir şey görüyormuşçasına odanın loş köşesine doğru bakmaya devam ediyordu. Jake sabahın ilk saatlerinde korkunç bir kâbustan uyanıp aynı şekilde yatak odasının köşesine baktığını hatırladı. Frankenstein veya Dracula veya

(Tyrannasorbet Wrecks)

ya da Tanrı bilir hangi öcüyü gördüğü kâbuslardan. Oy'un da kâbus görüyor olabileceğini düşünerek zihnine dokunmaya çalıştı. Önce hiçbir §ey göremedi, ardından bulanık bir görüntü belirdi.

(gözler karanlığın içinden bakan gözler)

Hantal Billy'yi bir çuvalın içinde görüyordu.

Arkadaşına sarılarak, "Şşş," diye fısıldadı Oy'un kulağına. "Diğerleri-111 uyandırma sakın, uykuya ihtiyaçları var."

"Var," dedi Oy alçak sesle.

"Kötü bir rüya gördün, o kadar," diye fısıldadı Jake. "Bazen benim de gördüğüm olur. Gerçek değiller. Kimse seni bir çuvala sokmadı. Uyu haydi."

"Yu." Oy başını patilerinin üzerine koydu. "Oy siz ol."

Evet, diye düşündü Jake. Oy sessiz ol.

Hâlâ endişeli görünen altın halkalı gözler bir süre daha açık kaldı. Sonra Jake'e göz kırptı ve tekrar uykuya daldı. Yalanlarda bir yerde, kendi cinsinden bir başkası öldü... ama ölüm bu dünyanın işiydi; çetin bir dünyaydı ve daima öyle olagelmişti.

Oy rüyasında Jake ile kocaman, turuncu Çerçi Ay'ın altında olduğunu gördü. Uyumakta olan Jake dokunuş aracılığıyla bu rüyayı aldı ve Yaşlı Ucuz Gezgin Adamın Ayı'nı birlikte görmeye devam ettiler.

Kim öldü, Oy? diye sordu Jake, göz kırpan bilmiş Çerçi'nin altında.

Oy, dedi arkadaşı. Delah. Çok.

Oy, Yaşlı Ucuz Gezgin Adam'ın turuncu ışığı altında sessiz kaldı. Rüyanın içinde bir başka rüya bulup Jake dostuyla birlikte oraya da gitti. Bu rüya daha iyiydi. İkisi parlak gün ışığı altında oynuyordu. Yanlarına başka bir Hantal Billy geldi; üzgün görünüyordu. Onlarla konuşmaya çalıştı ama söylediklerini ne Jake, ne de Oy anlayabildi, çünkü İngilizce konuşuyordu.

7

Mordred, Hantal Billy'yi kaldırabilecek kadar güçlü değildi ve Nigel ya yardım edemiyor ya da etmek istemiyordu. Robot Kontrol Merke-zi'nin giriş kapısının önünde duruyor, başını sertçe iki yana sallıyor, sayı sayıyor ve giderek daha da artan metalik gürültüler çıkarıyordu. Paslanmaz çelikten bedeninin içinden yanık kokusu yayılmaya başlamıştı. Mordred çuvalı baş aşağı çevirmeyi başardı ve yaklaşık altı aylık olan Hantal Billy kucağına düştü. Gözleri yarı açıktı, ama bakışları sabit ve donuktu.

Mordred başını geri attı ve kaşlarını çatarak konsantre oldu. Kızıl ışık bedeni boyunca ilerledi ve saçları dikilir gibi oldu. Ama daha başlamamadan bağlı oldukları bebek bedeni yok oldu. Yerini örümcek aldı. yedi bacağından dördüyle Hantal Billy'yi kavradı ve hayvanı aç ağzına yaklaştırdı. Yirmi saniyede Hantal Billy'yi emerek tamamen kuruttu. Sonra hayvanın yumuşak karnını yardı, cesedini havaya kaldırdı ve dökülen iç organlarını iştahla yedi: enerji veren lezzetli et topakları. Memnuniyet dolu sesler çıkararak hayvanın içindeki tüm yumuşak dokuyu yedi, omurgasını kırıp iliğini emdi. Enerjinin büyük bölümü kandaydı -Büyükbabaların da çok iyi bildiği gibi enerji daima kanda olurdu- ama ette de kuvvet vardı. Bir insan bebek olarak (Roland, Gilead'da söylenen eski sevgi terimini kullanmış, bah-bo demişti) et ve kanla beslenemezdi. Muhtemelen boğulur kalırdı. Ama bir örümcek iken...

İşini bitirdi ve Hantal Billy'den geri kalanları, daha önce sıçanlara yaptığı gibi yere attı. Sadık hizmetkâr Nigel onları yerden alıp atmıştı. Bu seferkini atmayacaktı. Mordred defalarca Nigel, sana ihtiyacım var! diye zihinsel mesaj göndermişti ama robot sessizce ayakta duruyordu. Etrafa yaydığı yanık plastik kokusu tavandaki havalandırma pervanelerini harekete geçirecek kadar şiddetlenmişti. DNK 45932, gözsüz suratı sola dönük halde ayakta duruyordu. Sanki önemli bir soru sormak üzereyken ölmüştü. Hayatın anlamı nedir? diye soracaktı belki. Ya da Bayan Murphy'nin balıklı sebze çorbasının içine bu çorapları kim koydu? Sonuç olarak, artık sıçan veya Hantal Billy yakalama günleri sona ermişti.

Mordred o an için enerji doluydu -yemeği taze ve muhteşemdi- ama fazla uzun sürmeyecekti. Örümcek bedeninde kalırsa gücü daha da çabuk tükenecekti. Bununla birlikte bebek bedenine geri dönerse oturmakta olduğu sandalyeden bile inemeyecek veya değiştiği sırada üzerinden kayıp düşen çocuk bezini tekrar bağlayamayacaktı. Ama bebek bedenine dönmeye mecburdu zira örümcekken doğru düzgün düşünemiyordu. Tümdengelim mantığı ise acı bir şaka gibiydi.
Örümceğin sırtındaki beyaz çıkıntı insan gözlerini kapadı ve kara bedeni bir anlığına kıpkızıl ışıldadı. Bacakları bedenine doğru bükülüp yok oldu. Altındaki bedenin rengi açılıp insan şekline bürünürken sırtındaki beyaz çıkıntı irileşip bir bebek kafasına dönüştü ve yüzünün ayrıntıları belirginleşti; çocuğun mavi gözleri -silahşor gözleri- parladı. Hantal Billy'nin kanı ve eti sayesinde hâlâ enerji doluydu, değişim hızla sonlanır-ken içindeki gücü hissedebiliyordu ama moral bozacak kadar büyük bir miktarı (bir bardak biranın üzerindeki köpük gibi) daha şimdiden tükenmişti. Ve bunun tek sebebi şekil değiştirmesi değildi. Çok büyük bir hızla büyüyordu. Bu kadar süratli büyümek sık aralıklarla beslenmeyi gerektiriyordu ama 16. Kavis Deney İstasyonu'nda beslenecek neredeyse hiçbir şey yoktu. İstasyonun ötesindeki Fedic'te de öyle. Konserve yiyecekler, alüminyum folyolar içinde hazır yemekler ve bolca enerji içeceği vardı, ama bunlardan hiçbiri onu istediği gibi besleyemezdi. Taze ete ve daha da önemlisi, kana ihtiyacı vardı. Ve hayvan kanı çığ gibi ilerleyen büyümesine bir yere kadar destek oluyordu. Çok yakında insan kanına gereksinim duyacak, bulamadığı takdirde büyümesi önce yavaşlayacak, ardından duracaktı. Açlığın sancısı kendini gösterecek ama o sancı, onları ekranlarda izlerken hissettiği zihinsel ve ruhsal acının yanında hiç kalacaktı. Onları hâlâ yaşarken, tekrar bir araya gelmişken, bir amaç uğruna kader birliği etmişken görmek acıların en büyüğüydü. Ve onu görmek. Gilead'h Roland'ı.
Bildiklerini nasıl bildiğini merak etti. Bilgileri annesinden mi almıştı? Bir kısmını evet, zira Mia'nın milyonlarca düşüncesini ve duygusunu hissetmiş (büyük bölümü Susannah'dan çekilip alınmıştı) onu yer, kanını içerken hepsini özümsemişti. Ama Büyükbabalarda da aynı şeyin söz konusu olduğunu nereden biliyordu? Örneğin Alman bir vampirin Fransız kurbanını öldürmesinden sonra bir hafta, belki on gün boyunca anadili gibi Fransızca konuşabileceğini, ardından kurbanın anıları gibi bu yeteneğin de azalıp yok olacağını biliyordu. Peki bunu nasıl biliyordu? Fark eder miydi?
Uyumalarını izledi. Çocuk Jake kısa süreliğine uyanmıştı. Mordred daha önce yemek yemelerini, dört aptal ve Hantal Billy'nin -kanla dolu- oerjiyle dolu- bir daire şeklinde oturup karınlarını doyurmalarını izle-jcti. Daima daire şeklinde otururlardı. Yolculuk sırasında beş dakikalığa dinlenmek için durmuş bile olsalar farkına varmadan daire şeklinde otururlar, dünyayı o çemberin dışında bırakırlardı. Mordred'in bir çem-kerj yoktu. Henüz yeni olmasına rağmen kendi ka 'sının dışarısı olduğunu niamıştı. Kış rüzgârlarının ka 'sının pusulanın sadece bir yarısında esmek olduğu gibi: kuzeyden doğuya, sonra tekrar kuzeye. Kendi ka'sım kabul ediyordu- Yine de onlara dışlanmış birinin gücenikliğiyle, canlarını yakacağını ve duyacağı tatminin acı olacağını bilerek bakıyordu. O iki dünyadandı, Prim ve Am'in, gadosh ve godosh'un, Gan ve Gilead'm önceden söylenmiş birleşimindendi. Bir açıdan İsa gibiydi, ama bir anlamda olduğu varsayılan cennette gerçek babası bulunan ve bir de yeryüzünde üvey babası olan koyun çobanı tanrısından daha saftı. Öte yandan Mordred Deschain'in iki gerçek babası vardı. Biri, karşısındaki ekranda görebildiği odada uyuyordu. Yaşlısın, baba, diye düşündü. Bu düşünce ona zevk veriyor, bir yandan da kendisini küçük ve... şey, ağının ortasına konuşlanıp avına bakan bir örümcek gibi acımasız hissettiriyordu. Mordred ikizdi ve Eld soyundan gelen Roland ölene ve ka-tet'i dağılana dek de öyle kalacaktı. Ya Ro-knd'a gitmesini ve ona baba demesini isteyen o özlem dolu sese ne demeliydi? Eddie, Jake ve Susannah'ya kardeşlerim demesini? Bu ses, avanak annesine aitti. Daha tek bir söz bile edemeden onu öldürürlerdi (bebek seslerinden kurtulup konuşabilme safhasına ulaşacağı varsayılırsa elbette). Yumurtalıklarını kesip piçin hayvanına yedirirlerdi. Hadım ettikleri cesedini gömerler, yattığı yere sıçarlar ve yollarına devam ederlerdi.
Sonunda yaşlandın, baba, artık topallayarak yürüyorsun ve günün sonunda kalçanı çok hafifçe de olsa titreyen elinle ovduğunu görüyorum.
Size uyarsa bakın. Narin teninden kan süzülen bir bebek oturmakta. kssiz, tüyler ürpertici gözyaşları döken bir bebek. Hem çok fazla şey bilen, »em de neredeyse hiçbir şey bilmeyen bir bebek burada oturmakta; parlarımızı ağzından uzak tutmamız gerekse de (çünkü bu bebek ısırır; bir nısah yavrusu gibi ısırır) ona bir nebze acıyabiliriz. Ka bir trense -ve öyle, *• aklı başında, belki de delirmiş olan, kocaman, hızla ilerleyen bir Mono- bu kötü küçük şekil değiştirici o trendeki en kırılgan rehine. Küçük Neuf gibi raylara değil, trenin önündeki ışığa bağlanmış bir rehine.
Kendine iki babası olduğunu söyleyebilir ve bunun içinde gerçek pa. yi bulunabilir ama yanında ne annesi var, ne de babası. Annesini diri dirj yedi, evet, özsuyunu emip kuruttu, ilk öğünü annesi oldu ama başka seçe. neği var mıydı? Hâlâ ayakta duran Kara Kule'den kaynaklanan son muci-ze o, makul ve mantık dışının, doğalın ve doğaüstünün yaralı evliliği ama yine de yapayalnız ve aç. Kader evrenler silsilesine hükmetmesine (ya da hepsini yok etmesine) niyetlenmiş olabilir, ama şimdiye kadar artık yolun sonundaki açıklığa varmış olan eski bir hizmetçi robot dışında hiçbir şey üzerinde hâkimiyet kuramadı.
Uyumakta olan Silahşor'a sevgi ve nefretle, tiksinti ve özlemle bakıyor. Ama ya yanlarına gider ve öldürülmezse? Ya onu aralarına alırlarsa? Evet, aptalca bir fikir ama diyelim ki oldu. O zaman bile Roland'm altında olduğunu, Roland'm dinh'i olduğunu kabul etmek zorunda kalacak ve bunu asla yapmaz, asla, asla, hayır, asla yapmaz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM PARLAK TEL

1
"Onları izliyorsun," dedi yumuşak, içinde kahkaha barındıran ses. Sonra Roland'm çocukluğunun erken dönemlerinden çok iyi hatırlayabileceği saçma sapan bir tekerlemeyi söyledi: '"Akar kokar burnunu sokar! Öyle mi dersin! Evet öyle derim! O benim sinsi, meraklı, sevgili bah-bo'mV Uykuya dalmadan önce gördüklerin hoşuna gitti mi? Yok olan dünyadan geride kalanlarla birlikte ilerlemelerini seyrettin mi?"
Hizmetkâr robot Nigel'ın son görevini yapmasının üzerinden belki on saat geçmişti. Aslında derin bir uykuda olan Mordred başını yabancının sesine doğru çevirdiğinde yüzünde ne mahmurluk, ne şaşkınlık vardı. Üzerine bir kot pantolon ve kapüşonlu parka giymiş bir adam, Kontrol Merkezi 'nin gri zemini üzerinde duruyordu. Çıkınını -yıpranmış bir sırt Çantasından başka bir şeyi yoktu- ayaklarının dibine bırakmıştı. Yanakları kızarmıştı, yüzü yakışıklı, gözleri çakmak çakmaktı. Elinde bir otomatik tabanca vardı ve Mordred Deschain silahın karanlık namlusuna bakarken "ahiyatları insan kanıyla sulandığında tanrıların bile öldürülebileceğini 'kinci kez fark etti. Ama korkmuyordu. Bu adamdan değil. Nigel'ın konutunu gösteren monitörlere baktı ve yabancının söylediğinin doğru olduğunu gördü: boştu.
Yerden bitivermişe benzeyen gülümseyen yabancı, tabancayı tutmayan elini parkasının kapüşonuna doğru kaldırarak hafifçe geri itti. Mor tired, bir anlığına metal parlaklığı gördü. Kapüşonun içi bir tür örgü telle kaplıydı.
"Buna 'düşünce-kepi' diyorum," dedi yabancı. "Senin geriye çekilmiş düşüncelerini okuyamıyorum ama sen de benim kafamın içine giremezsin ve bu da..."
(hatırı sayılır bir avantaj, sence de öyle değil mi?)
"...hatırı sayılır bir avantaj, sence de öyle değil mi?"
Parkanın üzerinde iki yama vardı. Birinin üzerinde ABD Ordusu yazıyordu ve bir de kuş resmi vardı -huu-huu kuşu değil, kartal- kuşu. Diğerinin üzerindeyse bir isim vardı: RANDALL FLAGG. Mordred kolayca okuyabildiğini fark etti ve hiç şaşırmadı.
"Eğer babana biraz olsun çekmişsen -Kızıl olana yani- zihinsel güçlerin basit iletişim seviyesinin çok üzerinde olmalı."
Parkalı adam kıkırdadı. Mordred'in korktuğunu fark etmesini istemiyordu. Belki kendisini kork-madığına, oraya özgür iradesiyle geldiğine ikna etmişti. Belki gerçekten de öyleydi. Mordred için fark etmiyordu. Beyninde sıcak çorba gibi dolaşan planları da onu hiç ilgilendirmiyordu. Adam 'düşünce-kepi'nin tüm düşüncelerini gizlediğine gerçekten inanıyor muydu? Mordred derinlere yönelerek araştırdı ve cevabın evet olduğunu gördü. Ne hoştu.
"Korunmanın daima sağduyulu bir yaklaşım olduğuna inanırım. Sağduyu en akıllıca yoldur, Farson'un düşüşünden ve Gilead'ın ölümünden başka nasıl kurtulabilirdim? Kafamın içine girip beni yüksek bir binanın tepesinden atlatmanı istemem. Gerçi neden öyle bir şey yapasm? Bana veya herhangi birine ihtiyacın var, çünkü boklu kıçına bezini bile bağlaya-mayan minik bir bah-bo'sunl"
Yabancı -aslında yabancı değildi- güldü. Mordred sandalyede oturarak onu izliyordu. Bebeğin yanağında pembe bir leke vardı, çünkü başın1 minik eline dayayarak uyumuştu.
"Sanırım ben konuşur, sen de başını evet veya hayır anlamında sallarsan gayet iyi iletişim kurabiliriz," dedi yeni gelen. "Anlamazsan da sandalyeye vur. Çok basit! Tamam mı?"
Mordred başını salladı. Çocuğun hiç kırpmadığı mavi gözleri yeni 2eieni huzursuz ediyordu -tresnhuzmsuz- ama belli etmemeye çalıştı. Oraya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını bir kez daha düşündü, ama Mia'y1 Ç0'4 uzun zamandır takip ediyordu ve bunun için gelmeyecekti de ne için gelecekti? Tamam, tehlikeli bir oyun oynuyordu, ama Kule devrilmeden önce Kule'nin dibindeki kapının kilidini açabilecek sadece iki yaratık vardı... ve Kule yakında yıkılacaktı, çünkü yazarın dünyası üzerindeki günleri sayılıydı ve Kule'nin son kitaplarını -üç adet- henüz yazmamıştı. Anahtar-Dünya'da yazılmış son kitapta Roland'ın ka-tefi sai Randall Flagg'i eyaletler arası bir otobandaki hayal-sarayından, Eddie, Susannah ve Jake'e Ulu ve Korkunç Oz'un Şatosu (Yeşil Kral Oz, size yarasın) gibi görünen saraydan kovmuştu. Aslında o kötü kalpli şarlatan Walter O'dim'i neredeyse öldüreceklerdi ki şüphesiz bu pek çokları için mutlu bir son olurdu. Ama Stephen King, Büyücü ve Cam Küre'nin belirli bir bölümünden sonra Roland ve Kara Kule üzerine tek bir kelime bile yazmamıştı ve Walter için asıl mutlu son buydu. Calla Bryn Sturgis'teki insanlar, deforme çocuklar, Mia ve Mia'nın bebeği hâlâ yazarın bilinçaltında şekil kazanmamış halde uyuyordu; bulunmamış bir kapının ardında kalmış nefessiz yaratıklardı. Ve Walter artık salıverilmeleri için çok geç olduğunu düşünüyordu. King kariyeri boyunca fazlasıyla süratli olmasına rağmen -kendini pespaye bir şipşak ressama, kafiyesiz bir Algernon Swin-burne'e çevirmiş gerçekten yetenekli bir yazardı, sizi hoşnut etsin- gece gündüz yazsa bile kalan zamanında hikâyenin gerisinin ilk yüz sayfasını b'le tamamlayamazdı.
Artık çok geçti.
Walter'm da çok iyi bildiği gibi bir seçim günü olmuştu: Le Casse Roi '«««se'deydi ve Yaşlı Kızıl Şey'in hâlâ sahip olduğu (gerçi muhtemelen
Fransızca, "çok".
şimdi şatonun bir köşesinde unutulmuştu) cam kürede görmüştü. Kin» 1997'de Kurtlar'ın, ikizlerin ve Oriza adındaki uçan tabakların hikâyesini biliyordu. Ama iş yazarın gözünde çok büyümüştü. Onun yerine gevşekçe bağlanmış hikâyelerden oluşan Maça Kızı adlı kitapta karar kılmıştı ve içinde bulundukları anda, Turtleback Yolu'ndaki evinde (ve orada tek bir gaipten-gelen bile görmemişti) kalan süresini barış, sevgi ve Vietnam üzerine yazmakla tüketiyordu. King'in son kitabı olacak romanda bir karakterin Kara Kule'nin tarihinde oynayacak bir rolünün olduğu doğruydu ama

o karakter -güçlü bir beyne sahip yaşlı bir adam- fark yaratabilecek replikleri söyleme fırsatını hiçbir zaman bulamayacaktı. Ne harika.
Önemli olan tek dünyada, zamanın asla geri dönmediği ve ikinci şansların verilmediği (doğru diyorum) dünyada 12 Haziran 1999 günü yaşanıyordu. Yazarın iki yüz saatten az bir vakti kalmıştı.
Walter o'Dim, Kara Kule'ye ulaşmak için o kadar uzun zamanı olmadığını biliyordu çünkü zaman (malum bir örümceğin metabolizması gibi) o tarafta daha hızlı ve sıcak akıyordu. Beş gün civarı denebilirdi. En fazla beş buçuk. Çıkınında Mordred Deschain'in doğum lekeli, kesilmiş bacağıyla Kule'ye varmak için bu kadar süresi vardı... en alttaki kapıyı açıp o mırıldanan merdivenleri tırmanmak için... hapis Kızıl Kral'ın katından geçmek için...
Bir araç bulabilirse... ya da doğru kapıyı... Her Şeyin Tanrısı olmak için geç miydi? Belki değildi. Ayrıca denemekten ne çıkardı? Walter o'Dim yüzlerce isim altında çok uzun süre dolaşmış ama en büyük hedefi daima Kule olmuştu. Roland gibi o da tepesine tırmanmak ve en üstteki odada ne olduğunu görmek istiyordu. Bir şey varsa elbette. İşine geldiğinde sigıl'larım takmış olmasına karşın Kule'nin sarsılmaya başlamasından sonraki kargaşa dolu yıllarda ortaya çıkan hiçbir inanca, mezhebe, kliğe veya benzer oluşuma dahil olmamıştı. Kızı' Kral'ın hizmetine, medeniyetin son kalesi Gilead'ı kan ve katliamla yerle bir eden İyi Adam John Farson'ın hizmetine olduğu gibi sonradan gitmisti. Walter uzun ve güya-fani hayatının o yıllarında payına düşen cinayetleri işlemişti. O sıralar Roland'ın son ka-tet'i olduğuna inandığı fa-tefin Jericho Tepesi'ndeki sonuna şahit olmuştu. Şahit olmak mı? Tüm tanrılar ve balıklar adına bu fazla mütevazı olmuştu! Rudin Filaro adı altında, suratı maviye boyanmış halde haykırarak diğer kokuşmuş barbarlarla beraber saldırmış ve gözüne fırlattığı okla Cuthbert Allgo-0d'u bizzat öldürmüştü. Ama tüm bunlar olurken gözünü Kule'den hiç ayırmamıştı. Belki de kahrolası Silahşor -o gün güneş batarken geride kalan tek silahşor, Gilead'lı Roland'dı- cesetlerle dolu bir arabaya saklanıp eündoğumunda, hepsi birden tutuşturulmadan hemen önce arabadan ayrılarak kaçmayı bu sayede başarmıştı.
Roland'ı yıllar önce, Mejis'te görmüş ve orada da elinden kıl payı kaçırmıştı (ama bunun suçu büyük ölçüde titrek sesli, uzun gri saçlı Eld-red Jonas'daydı ve Jonas bedelini ödemişti). Kral o zaman ona, Roland ile işlerinin henüz bitmediğini, Silahşor'un her şeyin sonunu başlatacağını ve sonunda kurtarmaya çalıştığının yerle bir olmasını sağlayacağını söylemişti. Walter buna bir gün etrafına bakıp çöküş yılları boyunca yaşlanmış, malum bir Silahşor'un kendisini takip ettiğini gördüğü Mohaine Çölü'ne gelene dek inanmaya başlamamış, Kızıl Kral'ın oğlunu doğurarak çok eski ve vahim bir kehaneti gerçekleştiren Mia'nın tekrar ortaya çıkmasına kadar da tam olarak inanmamıştı. Yaşlı Kızıl Şey'in artık işine yaramayacağı açıktı ama tutsak ve deliyken bile tehlikeliydi.
Yine de Walter o'Dim Roland, onu tamamlayana -belki kendi kaderinden daha büyük kılana- dek eski günlerden kalan basit bir gezginden biraz fazlası, yerle bir olmadan önce Kule'ye girmeye dair belli belirsiz bir tutkusu olan paralı bir askerdi. Onu Kızıl Kral'a getiren de bu değil miydi zaten? Evet. Ve büyük örümcek-kralın aklını kaçırması onun kabahati değildi.
Neyse. Topuğunda aynı doğum lekesi olan oğlu şimdi karşısındaydı "Walter lekeyi görebiliyordu- ve her şey dengelenmişti. Dikkatli olması gerekiyordu elbette. Sandalyedeki yaratık çaresiz görünüyor, belki çaresiz olduğunu düşünüyordu ama bir bebek gibi görünüyor diye hafife alınmamalıydı.
Walter tabancayı cebine koydu (o an için, kısa bir süreliğine) ve bos ellerini uzattı. Sonra birini yumruk haline getirip alnına götürdü. Gözle-rini Mordred'den hiç ayırmadan yavaşça, değişimine karşı tetikte durarak (Walter o değişimi ve küçük canavarın annesinin başına gelenleri gör. müştü) tek dizi üzerine çöktü.
"Selam olsun eskiden var olan Gilead'ın Roland'mın ve ismi bir za-manlar Uç-Dünya'dan Dış-Dünya'ya dek zikredilen Kızıl Kral'ın oğlu Mordred Deschain; selam olsun her ikisi de Prim'in geri çekilmesinden sonra yükselen ilk kral olan, Kara Kule'nin Muhafızı Arthur Eld'in soyundan gelme iki babanın oğlu."
Bir süre için hiçbir şey olmadı. Kontrol Merkezi'nde sadece sessizlik ve Nigel'ın yanık devrelerinin kokusu vardı. Sonra bebek tombul yumruklarını kaldırdı, parmaklarını açtı ve ellerini kaldırdı: Kalk, köle ve yanıma gel.

2

'"Güçlü düşünmemen' daha iyi," dedi yeni gelen ona yaklaşarak. "Burda olduğunu biliyorlardı ve Roland'ın zekâsı zehir gibidir; trig-delah. Biliyorsun bir keresinde beni yakaladı, işimi neredeyse bitiriyordu. Bir an gerçekten işimin bittiğini düşünmüştüm." Kendine bazen Flagg diyen adam (Kule'nin bir başka seviyesinde bu isimle koca bir dünyanın yıkımına sebep olmuştu) çıkınından fıstık ezmesi ve kraker çıkardı. Yeni dinh'inden izin istedi ve bebek (kendisi de çok aç olmasına rağmen) krala yakışacak şekilde başını salladı. Walter yere bağdaş kurarak oturdu ve hızla yemeye başladı. Düşünce-kepi'yle kendini güvende hissediyor, zihninin altını üstüne getiren bir mütecaviz olduğunu bilmiyordu. Bu işle1" sona erene dek güvendeydi ama sonra...
Mordred tombul bebek elini havaya kaldırdı ve zarif hareketlerle soru işareti çizdi.
"Nasıl mı kurtuldum?" diye sordu Walter. "Her gerçek düzenbazın o t ullar aitmda yapacağını yaptım... ona doğruyu söyledim! Ona Kule'yi, hic olmazsa birkaç katını gösterdim. Elbette bekleneceği gibi onu afallat-ve o böyle savunmasızken onun numaralarından birine başvurup onu hipnotize ettim. Bazen Kule'den dönerek çıkan zaman fistüllerinden bi-rindeydik ve biz o kemikli yerde konuşurken etrafımızdaki dünya ilerledi, evet! Kemikler getirdim -insan kemikleri- ve o uyurken kemikleri kendi giysilerimden geri kalanlar arasına yerleştirdim. Onu o zaman öldürebilirdim ama öldürseydim Kule ne olacaktı, hıı? Sen nasıl olacaktın? Hiçbir zaman doğmayacaktın. Roland'ın yaşamasına ve üçünü çekmesine izin vermekle sen daha rahme düşmeden hayatını kurtardığımı söylemek yanlış olmaz,

Mordred. Deniz kıyısına gittim, biraz tatil yapsam iyi olur dedim hihih! Roland oraya vardığında bir yöne, kapılara doğru gitti. Ben de aksi yöne, Mordred hayatım ve işte hurdayım!"
Ağzı kraker dolu olduğu halde bir kahkaha attı ve çenesiyle göğsüne kırıntılar döküldü. Mordred gülümsedi ama isyan etmemek için kendini zor tutuyordu. Bununla birlikte mi iş yapacaktı, bununla? Geçmişiyle o anki tehlikenin, savunmasız olduğunun farkına varamayacak kadar övünen, kraker kemirip kırıntı saçan bu ahmakla? Tanrılar adına, adam ölmeyi hak ediyordu! Ama ondan önce iki şeye ihtiyacı vardı. Biri, Roland ve dostlarının nereye gittiğini öğrenmekti. İkincisiyse beslenmekti. Bu ahmak her ikisini de sağlayacaktı. Ve bunu kolaylaştıran neydi? Wal-ter'ın yaşlanmış -yaşlı ve kendinden ölümcül derecede emin- ve bunu fark etmeyecek kadar kendini beğenmiş olmasıydı elbette.
"Neden babanın işlerinin başında olmayıp buraya geldiğimi merak ediyor olabilirsin," dedi Walter. "Ediyor musun / Mordred merak etmiyordu ama yine de başını salladı. Midesi guruldadı.
Aslında şu an onun işini yapıyorum," dedi Walter en çekici gülümsemesıyle (ama dişindeki fıstık ezmesi varsayılan etkiyi yok etmişti). Aslın- kelimesiyle başlayan hemen hemen tüm cümlelerin yalan olduğunu bir zamanlar biliyordu muhtemelen. Ama artık unutmuştu. Fazla yaşlıya Fazla kendini beğenmişti. Fazla aptaldı. Ama yine de temkinliydi. Çocu. ğun gücünü hissedebiliyordu. Kafasının içinde mi? Kafasının içindekileri incelerken mi? Elbette hayır. Bebek bedenine hapsolmuş yaratık güçlüy. dü ama o kadar da değil.
Walter dizlerini tutarak ciddi bir ifadeyle öne eğildi. "Kızıl Baban... rahatsız. Kule'ye çok uzun süre boyunca o kadar ya-kın yaşamasının ve sürekli onu düşünmesinin sonucu olduğundan eminim. Onun başladığını bitirmek sana kalıyor. Sana bu konuda yardım etmeye geldim."
Mordred hoşuna gitmiş gibi başını salladı. Gitmişti de. Ama ah, ne kadar da açtı!
"Sözde güvenli olan bu odaya nasıl girebildiğimi merak etmiş olmalısın," dedi Walter. "Aslında Roland'ın çok önce dediği zamanda bu binanın yapımına yardım etmiştim."
Yine o kelime. O kadar belirgindi ki gözden kaçırmak imkânsızdı. Tabancayı parkasının sol cebine koymuştu. Sağ cebinden sigara paketi büyüklüğünde, antenli, gümüş rengi bir alet çıkardı ve bir düğmeye bastı. Gri döşemenin bir bölümü yavaşça kayıp açılarak basamakları gözler önüne serdi. Mordred başını salladı. Walter -veya o sırada kullandığı isim buysa Randall Flagg- gerçekten de yerden bitmişti. Hoş bir numaraydı ama ne de olsa bir zamanlar Roland'ın babası Gilead'lı Steven'm sihirbazı değil miydi? O zamanlar ismi Marten'di. Walter o'Dim pek çok yüzü ve pek çok numarası olan bir adamdı, ama hiçbir zaman sandığı kadar zeki olmamıştı. Sandığının yarısı kadar bile. Mordred artık aradığı bilgiye ulaşmış, Roland ve dostlarının oradan nasıl çıktığını öğrenmişti. Walter'in zihninde gizlenmiş yerden bulup çıkarmasına gerek olmamıştı-Tek yapması gereken ahmağın izlerini aksi yöne doğru takip etmekti. Ama önce...
Walter'in gülümsemesi hafifçe soldu. "Bir şey mi dedin, efendim- Bir an için zihnimin gerisinde sesini duyar gibi oldum da.”
Bebek başını iki yana salladı. Kim bir bebekten daha inandırıcı ola-h'lir ki? Yüzleri masumiyet ve dürüstlüğün tanımı değil midir?
"Gelirsen seni de alıp peşlerinden gideceğim," dedi Walter. "Ne ta-u m oluruz ama! Kırıcılar'ı serbest bırakmak için Gök Gürültüsü'ndeki Devar-toi'ye gittiler. Babana -Beyaz babana- ve ka-tet'ine devam etmeye . Carlarsa karşılarına çıkacağımı söylemiştim ve sözümü tutmaya niyetliyim Çünkü Silahşor Roland Deschain her dönemeçte karşıma çıktı, Mordred ve buna daha fazla katlanmayacağım. Artık yeter! Duyuyor musun?" Sesi öfkeyle yükseliyordu.
Mordred başını masumca salladı ve o güzel bebek gözleri korku, saygı veya her ikisi olarak algılanabilecek bir ifadeyle irileşti. Walter o'Dim ahmaklık derecesinde kendini beğenmişti ve şimdi asıl soru, onu hemen mi yoksa sonra mı yiyeceğiydi. Mordred çok açtı ama bir süre daha dayanabileceğini düşünüyordu. Karşısındaki salağın kaderinin son santimlerini ciddi bir ifadeyle dikmesini izlemenin kendine has, tuhaf bir çekiciliği vardı. Mordred havaya bir kez daha soru işareti çizdi. Walter'in yüzündeki gülümseme tamamen silindi. "Asıl istediğim ne mi? Bunu mu soruyorsun?" Mordred başını salladı.
"Doğruyu söylemek gerekirse Kara Kule değil; benim zihnimi ve yüreğimi rahatsız eden, Roland. Ölmesini istiyorum." Walter hiç gülümsemeden, büyük bir ciddiyet ve kararlılıkla konuşuyordu. "Peşimi bırakmadığı o tozlu ve uzun fersahlar için; başıma ördüğü çoraplar için; Kızıl Kral'a, gerçek krala yarattığı sorunlar için; yoluna ne kadar taş koyarsam koyayım amacından vazgeçmediği için; en çok da bir zamanlar âşık olduğum kadını, annesini öldürdüğü için." Alçak sesle ekledi. "En azından göz diktiğim. Her neyse, annesini o öldürdü. Benim veya Cöos'lu Rhea'nın o baydaki payı önemli değil, sonuçta o kahrolası tetiği çeken oydu. Kafası yavaş çalışıyor ama elleri hızlı.
Evrenin sonuna gelince... nasıl olursa olsun umurumda değil. İster z> 'ster ateş, ister karanlık. Evren benim için ne yaptı ki onu korumaya uğraşayım? Tek bildiğim Gilead'lı Roland'ın gereğinden fazla yaşadığı ve o orospu çocuğunun gebermesini istediğim. Çektiklerinin de."
Mordred üçüncü ve son kez havaya soru işareti çizdi.
"Burdan Devar-toi'ye giden tek bir kapı var, genç efendi. Kurtlar'm kullandığı... yani şimdiye kadar kullandığı kapı; sanırım son seferlerini yaptılar. Roland ve dostları o kapıdan geçti ama önemli değil, çıkacakları yerde onları meşgul edecek çok şey var, karşılamayı fazla sıcak bulabilirler! Belki onlar Kırıcılar, Roderick'in Evlatları'nın geri kalanı ve muhafızlarla uğraşırken işlerini bitirebiliriz, ne dersin? Hoşuna gider mi?"
Bebek başını tereddütsüzce salladı. Sonra parmaklarını ağzına götürüp çiğner gibi yaptı.

"Evet," dedi Walter sırıtarak. "Açsındır elbette. Ama akşam yemeği için sıçanlar ve yavru Hantal Billy'lerden iyisini yapabiliriz eminim. Ya sence?"
Mordred başını salladı. Onun da hiçbir şüphesi yoktu.
"İyi baba rolü oynayıp seni kucağımda taşıyayım mı?" diye sordu Walter. "O şekilde örümcek bedenine dönmek zorunda kalmazsın. Iyk! Sevilecek bir görünüm olmadığını söylemem gerek."
Mordred kollarını ona uzattı.
"Üzerime işemezsin, değil mi?" diye sordu Walter yarı yolda durak-sayarak. Eli cebine gitti ve Mordred sinsi herifin ondan bir şey sakladığını anlayarak gerildi: Walter "düşünce-kepi"nin işe yaramadığını biliyordu. Tabancayı kullanmaya niyetliydi.

3
Aslında Mordred, Walter o'Dim'i gözünde fazla büyütmüştü, ama bu her çocukta görülebilecek, belki de hayat kurtaran bir özellik değil miydi? İri gözlü bebek için dünyanın en beceriksiz düzenbazının numara-lan bile birer mucize gibi görünebilirdi. Walter neler olduğunu çok gef olana dek kavrayamadı, ama o da hayatta kalmasını bilenlerdendi ve kav rayınca her şeyi birden anladı.
Oturma odasındaki fil diye bir deyim vardır. Bir uyuşturucu bağ.mlı-SI, alkolik veya tacizciyle birlikte yaşamanın nasıl olduğunu tarif etmek için kullanılır. Bu ıhşkilere dışarıdan bakan insanlar bazen sorar- "Bunca ydcbr devam etmesine nasıl izin verdin? Oturma odasmdaki fili görmedin mi?" Ve normal bir yaşamı olan insanların aldıkları cevabı anlayabilmesi neredeyse olanaksızdır, "üzgünüm ama ben taşındığımda zaten ordaydı Bh fil olduğunu düşünmedim, mobilyaların bir parças, sandım" Bazıla' nnda jeton düşer -şanslı olanlarda- ve birdenbire farkı görürler Ve Wal ter'm jetonu o an düştü. Ama fazlasıyla geç olmuştu
iterime işemezsin, değil mi diye sormuştu ama üzenme ve yemezsin sözcükleri arasında aniden evinde bir yabancı olduğunu hissetmişti hnda bastan ben oradayd, Bir bebek de değildi; sırık gibi uzun boylu'cildi izlerle kaplı, yamuk kafalı, merak dolu donuk bakışlar, olan bir ergendi
Belki de Mordred Descham'in o anki varlığının en iyi canlandırması muhtemelen bir temizlik malzemesiyle kafayı bulmuş, genç bir haneye tecavuzcu.
Ve en başından beri oradaydı! Nasıl olur da anlamazdı? Hırsız saklanmaya bile çalışmamıştı! Ağzı açık halde ortalık yerde ayakta duruyor, her gördüğünü özümsüyordu.
Mordred'i kendisiyle götürme planı -Roland'ın hayatına son vermek için onu kullanma (Devar-toi'deki muhafızlar ondan önce davranmazsa elbette) sonra küçük piçi öldürüp değerli sol ayağını kesip alma- bir anda suya düştü. Hemen bir sonraki anda ise kafasında yeni bir plan belirdi, basitliğin tanımı gibiydi. Bildiğimi görmesine izin vermemeliyim. Bir atışı riske atabilirim, o da mecbur olduğum için. Sonra kaçarım. Ölürse, tamam. Tabi açlıktan ölmezse...
Sonra Walter elinin kıpırdamadığını hissetti. Dört parmağı, parkası-nın cebindeki silahın kabzasını kavrıyordu ama donup kalmışlardı. Bir tanesi tetiğe çok yakındı ama onu da kıpırdatamıyordu. Eli betona gömül-mü§ gibiydi. Ve Walter parlak teli ilk kez net bir şekilde gördü. Sandalye-e oturmakta olan bebeğin dişsiz, pembe ağzından çıktı, ışıklar altında pırıldayarak odayı geçti ve göğsüne dolanarak kollarını iki yanına haps^. ti. Telin gerçekte orada olmadığını biliyordu... ama aynı zamanda oraday. di işte.
Hareket edemiyordu.

4
. Mordred parlak teli görmüyordu, belki bunun sebebi Watershm Down'u hiç okumamış olmasıydı. Bununla birlikte Susannah'nın zihnini keşfetme fırsatı bulmuştu ve o an gördükleri, Susannah'nın Dogan'ına fazlasıyla benziyordu. Tek fark, BEBE ve DUYGUSAL HARARET gibi düğmeler yerine Walter'in hareket (bunu çabucak kapatmıştı), düşünme ve motivasyon fonksiyonlarını kontrol eden düğmeler vardı. Yavru Hantal Billy'nin beynindeki merkezden daha karmaşıktı elbette -orada sadece yamru yumru birkaç basit çıkıntı vardı- ama yine de idare edilmesi zor değildi.
Tek sorun, bir bebek olmasıydı.
Bir sandalyeye yapışıp kalmış lanet olası bir bebek.
Karşısındaki avı lezzetli bir yemeğe çevirmek istiyorsa hızlı hareket etmeliydi.

5
Walter o'Dim enayi olamayacak kadar yaşlı olmadığını o an anlamıştı -ne olduğunu unutmuş, küçük canavarı görüntüsü yüzünden hafife almıştı-ama en azından gençliğe özgü panik kapanına düşmeyecek yaştaydı.
Sandalyede oturup bana bakmayı sürdürmekten başka bir niyeti varsa değişmek zorunda kalacak. O sırada kontrolü zayıflayabilir. Tek şansım bu-Fazla değil, ama bununla yetinmek zorundayım.
Tam o sırada parlak, kırmızı bir ışığın bebeğin başından ayaklarına doğru indiğini gördü. Hemen ardından tombul, pembe bah-bo'nun be*' ni kararıp şişmeye başladı ve her iki yanında örümcek bacakları belirdi-
Bebeğin ağzından çıkan parlak tel kayboldu ve Walter nefesini kesen gö-nmez halkadan kurtulduğunu hissetti. Tek bir atış bile denemeye vaktin yok. Kaç. Ondan... o şeyden kaç. Tek anabileceğin bu. Buraya hiç gelmemeliydin. Silahşor'a duyduğun nefretin çözlerini kör etmesine izin verdin ama hâlâ çok geç olmayabi...

Bu düşünce aklından hızla geçerken yerdeki gizli kapıya döndü; parlak tel tekrar belirip bu kez bir idam halkası gibi boğazını sardığında adımını ilk basamağa atmak üzereydi.
Gözleri yuvalarından fırlayan Walter öğürüp öksürerek, etrafa tükürük saçarak, sarsılarak döndü. Boğazındaki ilmek hafifçe gevşedi. O sırada görünmez bir elin başına uzanıp kapüşonu geriye attığını hissetti. Yapabildiğinde hep bu tarz giyinirdi; Garlan'ın güneyindeki bazı bölgelerde Walter Hodjhi olarak bilinirdi. Hodjhi, hem belirsiz, hem kukuleta anlamındaydı. Ama bu kez taktığı kep (French Landing, Wisconsin'de, terk edilmiş malum bir evden ödünç alınmıştı) pek işine yaramamıştı, değil mi?
Yolun sonuna varmış olabilirim, diye düşündü örümceğin yedi bacağı üzerinde kendisine yaklaşmasını izlerken. Kıllı sırtında insan kafasını andıran korkunç bir çıkıntının olduğu, şiş, hareketli (evet, bebekten daha hareketli ve dört bin kat daha çirkindi) bir yaratıktı. Walter, bebeğin to-puğundaki kırmızı lekenin şimdi örümceğin karnında olduğunu görebiliyordu. Dişi bir karadul örümceğinin lekesi gibi kum saati şeklini almıştı. Walter ihtiyaç duyduğu anahtarın o olduğunu anladı. Bebeği öldürüp bacağını kesmek hiç işine yaramayacaktı. Görünüşe bakılırsa en başından beri yanılmıştı.
Örümcek dört arka ayağı üzerinde yükseldi. Öndeki üçü, Walter'in kot pantolonunu tırmaladı ve alçak, iğrenç bir ses çıkardı. Yaratığın göz-len, daha önce büyük bir başarıyla tasavvur ettiği gibi donuk bir merakla °na bakıyordu.
Ah evet, korkarım yolun sonuna geldin. Ses beynine bomba gibi ü§müştü. Megafondan yayılıyor gibiydi. Ama sen de benim için aynı &yi Planlıyordun, değil mi?
Hayır! En azından hemen değil...
Ama niyetin oydu! Susannah burada olsa 'tereciye tere sat. ma' derdi. Şimdi Beyaz Babam dediğin adama küçük bir iyn^ yapacağım. Belki en büyük düşmanı değildin, Walter Padick (çok uzun zaman önce yola çıktığında adın buydu) ama kabuı etmek gerekir ki en eskisisin. Ve şimdi onun yoluna çıkmana izin vermeyeceğim.
Walter korkunç yaratık dört arka ayağı üzerinde yükselmiş, salyaları akarak boş gözlerle kendisine bakıyor olmasına rağmen Delain'de bir çiftlikte doğan çocuğun seslenildiğinde karşılık verdiği ismi, Walter Pa-dick'i bin yıldan sonra ilk kez duyana dek içinde minik de olsa bir umut kırıntısı barındırdığını fark etti. Eastar'd Baronluğu'ndan Değirmenci Sam'in oğlu Walter. On üç yaşında evden kaçmış, bir yıl sonra bir başka gezginin tecavüzüne uğramış ama yine de sürünerek eve dönme isteğine bir şekilde karşı koymuştu. Kös kös eve dönmek yerine kaderine doğru yürümüştü. Walter Padick.
Kendine bazen Marten, bazen Richard Fannin, Rudin Filaro veya Randall Flagg (diğer pek çoğu arasından) diyen adam bu ses üzerine hayatta kalmayı ummaktan vazgeçti. Artık tek umudu iyi ölmekti.
Ben aç. Mordred aç, diye konuştu Walter'in kafasının içindeki, küçük kralın iradesinin parlak telinden geçerek gelen aman vermez ses. Önce aperatifle başlayayım. Sanırım gözlerinle başlayacağım. Ver onları bana.
Walter tüm gücüyle mücadele etti ama bir dakika bile direnemedi. Tel çok kuvvetliydi. Ellerinin yüzüne yükseldiğini gördü. Parmakları birer kanca halini aldı. Gözkapaklarını pencere panjurları gibi yukarı kaldırdı ve göz kürelerini yuvalarından çıkardı. Gözlerinin dönmesini sağla-yan tendonların ve muhteşem mesajlarını ileten göz sinirlerinin koparken çıkardığı sesi duydu. Görüşüne son noktayı koyan ses alçak ve ıslaktı Parlak kırmızı ışıklar beynini sardı, sonra karanlık sonsuza dek kalma"'Çerı' u§u§tu- Walter için sonsuzluk fazla uzun olmayacaktı ama ser zaman öznelse (ve çoğumuz öyle olduğunu biliriz) fazlasıyla uzundu. Onları bana ver diyorum! Daha fazla oyalanmak yok! Açım!
Walter o'Dim -artık Karanlık Walter'di- ellerini açtı ve gözlerini bıraktı. Tendon ve sinir parçacıkları minik kurbağa yavruları gibi görünmelerine yol açmıştı. Örümcek birini daha havadayken yakaladı. Diğeri yere düştü ve bir bacağın ucundaki, şaşırtıcı derecede çevik pençe gözü alıp yaratığın ağzına götürdü. Mordred gözü bir üzüm gibi patlattı ama yutmadı; onun yerine lezzetli, sümüksü sıvının boğazından aşağı akışının keyfini çıkardı. Harikaydı. Dil lütfen.
Walter itaat etti ve dilini kavrayarak çekti ama tamamen koparmayı başaramadı. Fazla kaygandı. Kan dolu göz boşlukları gözyaşı üretebilsey-di acı ve öfkeyle ağlardı.
Diline tekrar uzandı ama örümcek bekleyemeyecek kadar açgözlüydü. Eğil! Dilini sevgilinin bal kutusuna uzatırmış gibi uzat! Babanın hatırı için çabuk oil Mordred çok aç!
Başına gelenlerin tamamıyla farkında olan Walter bu yeni buyruğa, öncekine yaptığı gibi direnmeye çalıştı ama yine başarısız oldu. Ellerini dizlerine dayayarak eğildi ve kanayan dili aşağı sarktı. Boğazının gerisindeki zedelenmiş kasların tutmaya çalıştığı dili bezgince sallanıyordu. Örümceğin ön bacaklarının çıkardığı tırmalama sesini bir kez daha duydu. Mordred'in tüylü ağzı, Walter'in dili üzerine kapandı, bir iki muhteşem saniye boyunca bir lolipop gibi emdikten sonra tek bir hareketle yırtıp kopardı. Walter -artık ne görebiliyor, ne de konuşabiliyordu- acıyla boğuk bir çığlık attı ve yüzüstü yere kapaklandı. Ellerini çarpılmış suratına götürerek yerde acıyla kıvranmaya başladı.
Mordred ağzındaki dili ısırdı. Tüm düşünceleri bir anlığına silip yok eden müthiş kan tadı ağzına doldu. Walter yan tarafına uzanmış, el yordarnıyla yerdeki kapıyı bulmaya çalışıyordu. İçinden, umudu kesmeyip kaçmaya çalışmasını, onu diri diri yiyen canavardan uzaklaşmasını söyleyen bir çığlık yükseliyordu.
Kanın tadını alan Mordred'in içindeki oyun oynama isteği yok olmuştu. Geride sadece ilkel bir açlık hissi kalmıştı. Bir zamanlar Walter Padick olan Walter o'Dim'in, Randall Flagg'in üzerine çullandı. Başka çığlıklar duyuldu ama fazla değildi. Ve sonra Roland'ın eski düşmanı tarih oldu.

Adam güya, ölümsüzdü (en az 'en nadir' kadar aptalca bir deyim) ve muhteşem bir öğün teşkil etmişti. Karnını doyuran Mordred'in ilk dürtüsü -güçlüydü ama üstesinden gelinemeyecek kadar değil- kusmak oldu. Daha güçlü olan ikinci dürtüsünü olduğu gibi onu da kontrol etti; tekrar bebek bedenine dönüp uyumak.
Walter'in bahsettiği kapıyı bulmak istiyorsa harekete geçmenin tam zamanıydı. Örümcek bedeniyle süratle ilerleyebilirdi. Kurutulmuş cesede bir kez olsun bakmaya tenezzül etmeden yerdeki gizli kapıdan girip basamakları inerek bir koridora vardı. Geçitte güçlü bir alkali kokusu vardı ve çölün kayalık zeminine oyulmuş gibiydi.
Walter'in sahip olduğu bütün bilgiler -en az bin beş yüz yıllık bilgi-zihninde haykırıyordu.
Karanlık adamın aldığı yolun aksi yönünü takip ederek bir asansöre vardı. Kıllı pençesiyle YUKARI düğmesine bastığında tepeden bir yerden gelen yorgun bir mırıltıdan başka sonuç alamayınca asansörün içine girdi, tavandaki servis kapağını açtı ve yukarı tırmandı. Delikten zar zor geçebilmesi onu pek şaşırtmamıştı; artık daha iriydi. Asansör kablosundan yukarı tırmandı (minik örümcek su hortumundan yukarı çıktı) ve Walter'in son kez kullanacağı asansöre bindiği yere varınca durdu. Yirmi dakika sonra (hâlâ o şahane kanın sarhoşluğunu yaşıyordu, sanki litrelerce içmişti) Walter'in yolunun ayrıldığı yere vardı. Hâlâ küçük bir çocuk olduğu için kafası karışabilirdi ama tam o noktada diğerlerinin kokusu ve hissi devreye girdi ve Mordred, büyücünün geldiği yolu değil de Roland ve ka-tet'imn ilerlediği yolu takip etmeye başladı. Walter bir Süre onları takip etmiş, sonra Mordred'i bulmak için dönmüş olmalıydı. Kaderini bulmak için.
Yirmi dakika sonra üzerinde hiçbir yazı olmayan ama net bir şekilde anlayabildiği bir sigul'un bulunduğu bir kapıya ulaştı:
Asıl soru, hemen açması mı yoksa beklemesi mi gerektiğiydi. Çocuksu hevesi ile sabırsızlığı onu hemen açmaya, giderek artan ihtiyat ve olgunlu-ğuysa beklemeye yöneltiyordu. Çok iyi beslenmişti. O sırada daha fazla besine ihtiyacı yoktu. Bebek formuna döndüğü takdirde bu öğün onu uzun süre idare edebilirdi. Ayrıca Roland ve dostları hâlâ kapının diğer tarafında olabilirdi. Ya oradaysalar ve onu görünce silahlarını çekerlerse? Hızları olağanüstüydü. Mordred kurşunlarla ölebileceğim biliyordu.
Bekleyebilirdi; ilerlemesi için her şeyi şimdi isteyen o çocuksu heves dışında bir sebep yoktu. Walter'in nefretinin gözü kör eden yoğunluğu onda yoktu. Onun duyguları daha karmaşıktı; hüzün, yalnızlık ve (evet, bunu daha fazla inkâr etmese iyi olacaktı) sevgiyle karışmıştı. Mordred bir süre bu melankoliyi yaşamak istediğine karar verdi. Bu kapının ardında bol miktarda yemek olacaktı, bundan emindi. Yiyecekti. Yiyecek, büyüyecek ve izleyecekti. Babasını, abla - annesini ve ka- kardeşleri Jake ve Eddie'yi izleyecekti. Geceleri kamp yapmalarını, ateş yakmalarını, etrafında daire şeklinde oturmalarını gözleyecekti. Onları dışarıdan seyredecekti. Belki varlığını hissedecekler, karanlığın içinde ne olduğunu merak ederek huzursuzca etraflarına bakınacaklardı.
Kapıya yaklaştı, arka ayakları üzerinde yükselip ön pençeleriyle sorarcasına dokundu. Bir gözetleme deliğinin olmaması ne kötüydü. Aslında o an geçmek muhtemelen güvenli olacaktı. Walter ne demişti? Roland ve ka-tefinin şu Kırıcı denen şeyleri serbest bırakmak istediğini söylemiş, ti (Kırıcı'nın ne olduğu Walter'in zihninde vardı ama Mordred tenezzül edip bakmamıştı).
Çıktıkları yerde onları meşgul edecek çok şey olmalı... epey sıcak bir karşılama olabilir!
Roland ve çocukları diğer tarafta öldürülmüş olabilir miydi? Belki pusuya düşürülmüşlerdi? Mordred ölmüş olsalardı hissedeceğini düşündü. Bir Işın Depremi gibi beyninde hissederdi.
Üzerinde bulut ve şimşek sigul'u olan kapıdan geçmeden önce bir süre bekleyebilirdi. Peki ya geçtikten sonra? Onları bulacaktı elbette. Ve konuşmalarına kulak misafiri olacaktı. Uyanık ve uykuda oldukları anlarda onları izleyecekti. Gözü en çok, Walter'in Beyaz Baban dediği adamın üzerinde olacaktı. Walter'in Kızıl Kral'ın aklını kaçırdığına dair söyledikleri doğruysa tek gerçek babasıydı.
Peki şimdi ne yapacaktı?
Şimdi bir süreliğine uyuyabilirim.
Örümcek, tavandan sarkan büyük nesnelerin bulunduğu odanın duvarına tırmanıp bir ağ ördü. Sonrasında ağın üzerinde, yaklaşabilecek yırtıcıların ulaşamayacağı yükseklikte uyumaya niyetlenen, artık bir yaşında, çok sağlıklı görünen bebeğe dönüştü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GÖK GÜRÜLTÜSÜ'NE AÇILAN KAPI

1

Dört gezgin uykudan uyandığında (ilk uyanan Roland olmuştu ve tam altı saat uyumuştu) üzeri bir örtüyle kaplı tepsiye dizilmiş bol miktarda sandviç ve içecekler buldu. Ancak hizmetkâr robot ortalıkta görünmüyordu.
"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Roland Nigel'ı üçüncü kez çağırdıktan sonra. "Son demlerinde olduğunu söylemişti zaten. Galiba biz uyurken servis dışı kaldı."
"İstemediği bir şey yapıyordu," dedi Jake. Yüzü solgun ve şiş görünüyordu. Roland'ın ilk düşüncesi, sebebin derin uyuması olduğuydu, ama sonra nasıl o kadar aptal olabildiğini merak etti. Çocuk Peder Callahan
'Çin ağlamıştı.
"Ne yapıyormuş?" diye sordu Eddie çantasını bir omzuna atıp Susan-nah'yı kucağına aldı. "Kim için? Ve neden?"
'Bilmiyorum," dedi Jake. "Bilmemi istemiyordu, ben de sinsice gözetlenin doğru olmayacağını düşündüm. Sadece bir robot olduğunu biliyorum ama nezaketi ve İngiliz aksanıyla daha fazlasıymış gibiydi."

"Bu tür vicdani tereddütleri aşmak zorundasın," dedi Roland elinden geldiğince nazik bir dille.
"Çok ağır mıyım, tatlım?" diye sordu Susannah, Eddie'ye neşeyle "Ya da o güzel iskemleyi çok özlüyor musun diye mi sormalıyım? Ya da omuz askısını."
"Suze, o askıyı hiçbir zaman sevmediğini hepimiz biliyoruz." "Sorduğum o değildi ve sen de bunu biliyorsun."
Detta'nın Susannah'nın sesine veya -bu daha da ürkütücüydü- suratına süzülüvermesi Roland'ı daima büyülemişti. Ancak Susannah, Ed-die'nin o an fark ettiği bu baskınlardan bihaber görünüyordu.
"Seni dünyanın öbür ucuna dek taşırım," dedi Eddie duygu dolu bir ifadeyle ve karısının burnunun ucunu öptü. "Yani beş kilo daha almadığın sürece. O zaman seni terk edip daha hafif bir hanım aramaya başlayabilirim."
Susannah, onu dürttü -pek nazikçe olduğu da söylenemezdi- sonra Roland'a döndü. "Aşağı inince burası kocaman bir yer oluyor. Gök Gü-rültüsü'ne giden kapıyı nasıl bulacağız?"
Roland başını iki yana salladı. Bilmiyordu.
"Ya sen, evlat?" diye Jake'e döndü Eddie. "Dokunuşta kuvvetli olan sensin. İstediğimiz kapıyı bulabilmemiz için dokunuşu kullanabilir misin?" "Nasıl başlayacağımı bilseydim belki yapabilirdim," dedi Jake. "Ama bilmiyorum."
Bunun üzerine üçü birden Roland'a döndü. Hayır, dördü birden çünkü tanrıların lanetlediği Hantal Billy bile ona bakıyordu. Eddie olsa herkesin bakışlarının üzerinde toplandığı böyle bir anda huzursuzluğu dağıtmak için espri yapardı ve Roland da bunu denemeyi düşündü. Belto de çok fazla gözün pastayı bozduğunu söyleyebilirdi? Hayır. Susan-nah'dan duyduğu bu söz aşçılar ve et suyuna çorbayla ilgiliydi. Sonunda espri yapmaktan vazgeçti. "Kokuyu kaybeden av köpeklerinin yaptığı g«" biraz etrafı yoklar ve ne bulacağımıza bakarız."
Belki kullanabileceğim bir başka tekerlekli iskemle bulabiliriz," dedi Susannah hevesle. "Bu kötü beyaz çocuk her tarafımı elleyerek namusuma leke sürüyor."
Eddie, ona samimiyetle baktı. "Namuslu olsayd, öyle ayrık olmazdı, hayatım."
Mutfağa geri dönmelerinden sonra liderliği ele alıp onları yönlendiren Oy oldu. Oy havlayarak ismini haykırmaya başladığında Jake'i huzursuz eden bir amaçsızlıkla etrafa bakmıyorlardı. "Ake! Ake-Akef"
Hantal Billy'yi üzerinde C-SEVİYESİ yazan, takozla kapanması önlenmiş bir kapının önünde buldular. Oy koridorda biraz ilerledikten sonra durup omzu üzerinden parlak gözlerle onlara baktı. Peşinden gelmediklerini görünce havlayarak hayal kırıklığını belirtti.
"Ne diyorsunuz?" diye sordu Roland. "Takip etmeli miyiz?"
"Evet," dedi Jake.
"Ne kokusu almış?" diye sordu Eddie. "Biliyor musun? "Belki Dogan'dan bir şeydir," dedi Jake. "Whye Nehri'nin diğer yakasındaki gerçek Dogan'dan. Oy ile birlikte Ben Slightman'ın babasıyla... biliyorsunuz, robotun konuşmasına kulak misafiri olduğumuz yer." "Jake?" dedi Eddie. "İyi misin, evlat?"
"Evet," dedi Jake, Benny'nin babasının çığlığını hatırlamak onu sarsmış olmasına rağmen. Slightman'ın homurdanmasından sıkılan Haberci Robot Andy, adamın dirseğinde bir sinire bastırmış veya hassas bir noktayı çim-diklemiş, Slightman da, Roland'm tabiriyle "bir baykuş gibi ulumuştu" (ve muhtemelen bunu biraz da küçümseyerek söyleyecekti). Oğul Slightman artık bunların çok ötesindeydi elbette. Elmer'ın oğlunun -bir zamanlar neşe dolu olan ancak artık nehir boyundaki balçık kadar soğuk- duraksamasının edeni de bu gerçeği hatırlamasıydı. Herkes ölmek zorundaydı, evet ve Ja-zanıanı geldiğinde ölümünün hiç olmazsa ortalama ölçüde iyi olmasını umuyordu. Nasıl öldürüleceğine dair yeterince eğitim almıştı ne de olsa Asıl kanını donduran, mezarda geçirilecek onca zamandı. Toprağın altında, ki zaman. Hareketsizce-yatıp-ölü-kalmaya-devam-etme zamanı.
Whye Nehri'nin diğer tarafındaki Dogan'ın her yerine Andy'nin ko-kuşu -soğuk ama yağlı ve belirgin- sinmişti. Ne de olsa Roland ve ekibi son Kurt akınını karşılamadan önce Baba Slightman ile orada defalarca buluşmuşlardı. Bu koku tam olarak aynısı değildi ama ilginçti. Oy'un burnuna o ana kadar ulaşan en tanıdık koku olduğu muhakkaktı ve kokuyu takip etmek istiyordu.
"Bir dakika, bir dakika," dedi Eddie. "İhtiyaç duyduğumuz bir şey gördüm."
Susannah'yı kucağından indirdi, mutfağın diğer ucuna yürüyüp muhtemelen yeni yıkanmış bulaşıkları veya büyükçe mutfak gereçlerini taşıma amaçlı paslanmaz çelikten bir arabayı iterek getirdi.
"Haydi bakalım hop," dedi Eddie ve Susannah'yı arabanın üzerine oturttu.
Susannah kenarlara tutunarak oturdu. Yeterince konforlu görünmesine karşın Susannah'nın yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Karşımıza merdivenler çıkarsa ne olacak? O zaman ne yapacağız, şeker çocuk?"
"Şeker çocuk bir çaresini bulur," dedi Eddie ve tekerlekli masayı itti. "Haydi Oy! Koklamaya devam!"
"Oy! Kok!" Hantal Billy başını ara sıra eğerek hızla ilerlemeye başladı ama izi bulduğundan fazla uğraşmıyordu. Koku çok dikkat gerektirmeyecek kadar barizdi ve geniş alana yayılmıştı. Bulduğu koku Kurtlar'a aitti. Bir saatlik yürüyüşün ardından üzerinde ATLARA yazan kocaman bir kapının önünden geçtiler. Onun ötesinde, yol onları üzerinde BAŞLANGİÇ NOKTASİ ve SADECE YETKİLİ PERSONEL yazan bir başka kapıya ulaştırdı (Yolun bir kısmı boyunca Walter o'Dim tarafından takip edildiklerim hiçbiri, dokunuşta en güçlü olan Jake bile hissetmemişti. Kukuletalı at»' mın "düşünce kepi" en azından çocuğun üzerinde işe yaramıştı. Waltfr Hantal Billy'nin onları nereye götürdüğünden emin olunca Mordred şrnak için geri dönmüştü... bunun bir hata olduğu ortaya çıkmıştı hiç olmazsa bir tesellisi vardı: bir daha asla hata yapamayacaktı.) Oy her iki yöne açılan türden olan kapalı kapının önüne oturdu, kuyruğunu arka bacaklarına sıkıca doladı ve havladı. "Ake, aç-aç! Aç, Aker

"Tamam, tamam," dedi Jake. "Birazdan. Sabret." "BAŞLANGİÇ NOKTASİ," dedi Eddie. "Kulağa umut verici geliyor." Susannah hâlâ paslanmaz çelik arabanın üzerindeydi, karşılaştıkları kısa merdiveni fazla sorun yaşamadan aşmışlardı. Susannah önce kalçası üzerinde aşağı inmiş -her zaman yaptığı gibi- Roland ve Eddie ardından arabayı aşağı taşımıştı. Jake, Susannah'nın ardından, Eddie'nin tabancasını omuz hizasına kaldırıp etrafı dikkatle kolaçan ederek, "koruma" pozisyonunda inmişti.
Roland, kendi tabancasını çekerek sağ omzuna doğru kaldırdı ve kapıyı iterek açtı. Duruma göre kendini yere atmaya veya geri çekilmeye hazır bir pozisyonda hafifçe eğilerek kapıdan geçti.
İkisine de gerek kalmadı. Kapıdan ilk geçen Eddie olsaydı Oz Büyü-cüsü'ndeki uçan maymunlara benzer uçan Kurtlar tarafından saldırıya uğradıklarını -bir anlığına bile olsa- düşünebilirdi. Ancak Roland'ın hayal gücü gibi fazladan bir yükü yoktu ve bu kocaman, ambara benzer yerin tavanındaki floresan lambaların çoğu yanmıyor olmasına rağmen havada asılı nesneleri olduklarından farklı zannederek vakit -ya da adrenalin-harcamadı: tamir edilmeyi bekleyen robot akıncılardı.
"Gelin," dedi ve sözleri yankılanarak kendisine geri döndü. Yukarıdaki gölgeler arasından bir yerden kanat çırpma sesleri geldi. Kırlangıçlar veya ekin kargaları içeri girmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. "Sanırım her Şey yolunda."
İçeri girdiler ve sessiz bir şaşkınlıkla yukarı bakakaldılar. Tek etki- nraeyen, Jake'in dört ayaklı arkadaşıydı. Oy fırsattan istifade yalanıp temizlenmeye başladı. Önce sol, ardından sağ tarafını temizledi. Sonunda çelik masanın üzerinde oturmakta olan Susannah konuştu. "Çok şey 05, düm ama bunun gibisini şimdiye kadar hiç görmemiştim."
Diğerleri de öyle. Dev oda havada asılı görünen Kurtlar ile doluydu Bazılarının üzerinde yeşil Dr. Doom pelerinleri vardı; diğerleri çelik kos-tümleriyle çıplak halde asılı duruyordu. Bazılarının kafası, bazılarının ko-lu, bazılarmınsa bacağı eksikti. Gri metal suratlarındaki ifade ışığın vur-ma açısına göre bazen sırıtışa bazen de diş göstermeye benziyordu. Yerde Yeşil Pelerinler ve yeşil uzun eldivenler vardı. Ve yaklaşık kırk metre ileride (oda bir uçtan diğerine en az iki yüz metre vardı) tek bir gri at dört bacağı havaya dikilmiş halde sırtüstü yatıyordu. Başı kopmuştu. Boynundan sarı, yeşil, kırmızı kablolar fışkırıyordu.
Hızlı adımlarla ilgisizce odanın diğer ucuna doğru yürüyen Oy'u yavaşça takip ettiler. Tekerlekli masanın sesi burada çok yüksek çıkıyordu, dönüp gelen yankısı adeta günahkâr bir gürültüydü. Susannah hâlâ yukarıya bakıyordu. İlk başta -ve bunun tek sebebi, bir zamanlar ışığa boğulduğu belli olan dev odanın çok loş oluşuydu- Kurtlar'in yerçekimine karşı koyan bir çeşit cihaz sayesinde havada asılı durduğunu sanmıştı. Sonra floresan lambaların çoğunun hâlâ çalıştığı bir noktaya vardılar ve telleri gördü.
"Onları burda tamir ediyor olmalılar," dedi. "Tamir edecek kimse kalmışsa elbette."
"Bence enerjiyi de surda yüklüyorlar," dedi Eddie parmağıyla işaret ederek. Artık net bir şekilde görmeye başladıkları karşı duvar boyunca bir dizi bölme vardı. Kurtlar bazılarının içinde hareketsizce duruyordu. Boş olan diğer bölmelerde fişler ve yuvalar vardı. Jake aniden gülmeye başladı. "Ne var?" diye sordu Susannah. "Ne oldu?"
"Yok bir şey," dedi Jake. "Sadece..." Tekrar yükselen kahkahası, karartıcı mekânda kulağa harikulade genç geliyordu. "Penn İstasyonu'nda evlerini veya ofislerini aramak için telefon kulübelerinin önünde sıraya girmiş bekleyen yolculara benziyorlar."
Eddie ve Susannah bunu bir süre düşündü sonra onlar da gülmeye haşladı. Roland, Jake'in gördüğünün doğru olması gerektiğini düşündü. Yaşadıkları onca şeyden sonra bu onu şaşırtmamıştı. Onu mutlu eden, çocuğun kahkahasıydı. Jake'in arkadaşı olan peder için ağlaması doğruydu ama hâlâ gülebilmesi iyiydi. Hem de çok iyiydi.
Aradıkları kapı, enerji yükleme bölmelerinin solundaydı. Üzerindeki şimşek ve bulutlu sigul'u "R.F."in onlara Oz Daily Buzz'm bir sayfasının arkasına bıraktığı not sayesinde hemen tanımışlardı ama kapı, o zamana dek karşılaştıklarından çok farklıydı; şimşek ve bulut dışında son derece sıradandı. Yeşile boyanmış olmasına rağmen demirağacından veya daha ağır olan hayaletağacmdan değil, çelikten olduğunu görebiliyorlardı. Kapının gri çerçevesi de çeliktendi. Her iki tarafına bacak kalınlığında kablolar bağlıydı. Bu kablolar duvarlardan birine giriyordu. Duvarın arkasından, Eddie'ye tanıdık gelen sert bir homurtu yükseliyordu.
"Roland," dedi alçak sesle. "Ta başlangıçta rastladığımız Işın Kapı-sı'nı hatırlıyor musun? Jake'in mutlu grubumuza katılmasından önceydi." Roland başını salladı. "Küçük Gardiyanlar'ı vurduğumuz yer. Shar-dik'in makamı. Ya da ondan geride kalanlar."
Eddie başını salladı. "Kulağımı o kapıya dayayıp dinlemiştim. Ölüler diyarı sessiz, diye düşünmüştüm. Burası ölülerin salonu, örümceklerin döndüğü ve büyük devrelerin birer birer sessizliğe gömüldüğü yer.'"
Aslında bunları yüksek sesle söylemişti ama Roland, Eddie'nin bunu hatırlamamasına pek şaşırmadı. Genç adam o sırada hipnozda ya da ona yakın bir durumdaydı.
"O zaman dışardaydık," dedi Eddie. "Şimdi içerdeyiz." Gök Gürültüsü ne giden kapıyı gösterdi, sonra bir parmağı kalın kabloları takip etti. °unlar aracılığıyla enerji gönderen makinelerin sesi kulağa pek sağlıklı gelmiyor. Eğer bu kapıyı kullanacaksak bir an önce geçelim derim. Her an devre dışı kalabilir. O zaman ne yaparız?"
"Triple-A Seyahat Acente'sini aramak zorunda kalırız," dedi Susannah rüyadaymışçasına.
"O dediğini yapabileceğimizi sanmıyorum. O zaman kızgın tavada... nasıl diyordun, Roland?"
"Kızgın tavada yanarız. 'Bunlar harap olmuşluğun salonları.' Böyle de demiştin. Hatırlıyor musun?"
"Demiş miydim? Yüksek sesle mi?"
"Evet." Roland önlerine düşerek kapıya yöneldi. Uzanıp tokmağa dokunduktan sonra elini geri çekti.
"Sıcak mı?" diye sordu Jake.

Roland başını iki yana salladı.
"Elektrik mi?" diye sordu Susannah.
Silahşor başını yine iki yana salladı.
"O halde aç hadi," dedi Eddie. "İşimize bakalım."
Roland'ın yanına geldiler. Eddie, Susannah'yı yine kucağına almış Jake de Oy'u kucaklamıştı. Hantal Billy yine her zamanki sırıtkan ifadesiyle sık nefesler alıyordu. Altın rengi halkalar içindeki gözleri cilalanmış akikler gibi parlıyordu.
"Kilitliyse..."İVe yapacağız diye soracaktı Jake ama daha lafını bitire-meden Roland kapının tokmağını sağ eliyle kavradı (diğer eliyle tabancasını tutuyordu) ve kapıyı çekti. Duvarın gerisindeki makinelerin gürültüsü neredeyse umutsuzca arttı. Jake yanık kokusu alır gibi oldu; belki de yanan izolasyondu. Kendi kendine hayal gücünün fazla çalıştığını söylüyordu ki tavandaki pervanelerden birkaçı dönmeye başladı. Bir İkinci Dünya Savaşı filminde pistte ilerleyen avcı uçakları kadar gürültülüydüler ve çıkan ses üzerine hepsi irkildi. Susannah, kendini düşen nesnelerden korumak istermiş gibi elini başına bile götürmüştü.
"Haydi," dedi Roland sertçe. "Çabuk." Ardına bir kez bile bakmadan kapıdan geçti. Tam yarı yolda olduğu o kısacık anda ikiye ayrılmış g^1 göründü. Jake, Silahşor'un ötesinde BAŞLANGIÇ NOKTASI'ndan çok daha büyük, loş bir oda olduğunu görebiliyordu. Ve bir de saf ışıkmış gibi görünen, zikzak çizen gümüşümsü çizgiler vardı. "Yürü, Jake," dedi Susannah. "Sıra sende."
Jake derin bir nefes alarak kapıdan geçti. Sesler Mağarası'nda yaşadıkları gibi bir gelgit dalgası veya çınlamalar yoktu. Geçiş yapma hissini de bir anlığına bile yaşamamıştı. Bunlar yerine tersyüz ediliyormuş gibi (corkunç bir his vardı. Ömründe yaşamadığı kadar şiddetli bir mide bulantısı baş gösterdi. Adımını attı, dizi büküldü. Bir an sonra her iki dizinin üzerine çökmüştü. Oy kollarının arasından düştü. Jake bunu güçlükle fark etti. Öğürmeye başladı. Roland da biraz ötesinde elleri ve dizleri üzerine çökmüş, öğürüyordu. Bir yerlerden alçak, kesintisiz bir motor sesi, bir zilin ısrarcı ding-ding-ding-ding ve yankılanan, yükseltilmiş sesi geliyordu.
Jake, Roland'a kahrolası kapılarından neden robot akıncıları gönderdiklerini anladığını söylemek üzere başını çevirdi, ama tek kelime edemeden tekrar kusmaya başladı. Son öğününde yedikleri çatlak beton üzerine yayılıyordu.
Bir an sonra Susannah'nın şaşkın sesi duyuldu. "Hayır! Hayır! Beni yere bırak! Eddie çabuk beni yere bırak yoksa..." Sesi şiddetli öğürtülerle kesildi. Eddie kendisi de kusmaya başlayıp Kusmuk Korosu'na katılmadan önce Susannah'yı beton zemine bırakmayı başardı.
Oy yan tarafına yatarak boğuk boğuk öksürdükten sonra dört ayağı üzerine kalktı. Şaşkın ve dikkati dağınık görünüyordu... ya da belki Jake, Hantal Billy'nin de onunla aynı şeyleri hissettiğini varsayıyordu.
Yankılanan ayak seslerini duyduğu sırada mide bulantısı hafiflemeye yüz tutmuştu. Üçü de kot pantolon, mavi pamuklu gömlek ve elde yapılmışa benzeyen tuhaf görünümlü ayakkabılar giymiş üç adam hızla yanlarına geliyordu. Dağınık beyaz saçlı yaşlıca adam diğerlerinin biraz önünde yürüyordu. Üçünün de elleri havadaydı.
"Silahşorlar!" diye bağırdı beyaz saçlı adam. "Silahşor musunuz? Eğer °y'eyseniz ateş etmeyin! Biz sizin tarafınızdayız!"
Kimseyi vuramayacak durumdaymış gibi görünen Roland (ama bunu sınamak istemem elbette, diye düşündü Jake) ayağa kalkmaya çalıştı, neredeyse başardı, sonra tek dizi üzerine çöktü ve boğuluyormuşçasma tekrar öğürdü. Beyaz saçlı adam, onu bileğinden tutup pek de nazik sayılmayacak bir hareketle kaldırdı.
"Bulantı kötüdür," dedi yaşlı adam. "Benden iyi kimse bilemez. Neyse ki çabuk geçer. Hemen bizimle gelmelisiniz. Şu an hiçbir yere gitmek istemediğinizi biliyorum ama ki'dam'm Çalışma Odası'nda bir alarm var ve..."
Konuşması aniden kesildi. Neredeyse Roland'ınkiler kadar mavi olan gözleri irileşiyordu. Jake o loşlukta bile yaşlı adamın yüzünün solduğunu fark etmişti. Arkadaşları ona yetişmişti ama yaşlı adam fark etmemiş görünüyordu. Jake Chambers'a bakıyordu.
"Bobby?" dedi fısıltıdan yüksek olmayan bir sesle. "Tanrım, Bobby Garfield sen misin?"

BEŞİNCİ BÖLÜM STEEK-TETE

1
Beyaz saçlı adamın arkadaşları ondan epeyce gençti (Roland birinin yirmi yaşma yeni girmiş gibi göründüğünü düşündü) ve ikisinin de yüzünde katıksız bir dehşet ifadesi vardı. Elbette kazara vurulmaktan korkuyorlardı -karanlığın içinden ellerini havaya kaldırarak gelmelerinden belliydi- ama bir şeyden daha korkuyor olmalıydılar zira artık vurulmayacaklarını anlamış olmaları gerekirdi.
Yaşlı adam kasılmış gibi irkildi ve kendini özel bir yerden çekip o ana getirdi. "Elbette Bobby değilsin," diye mırıldandı. "Öncelikle saçının rengi farklı, ayrıca..."
"Ted, burdan bir an önce ayrılmalıyız," dedi içlerinde en genç olan telaşla. "Yani inmediatamento diyorum."
"Evet," dedi yaşlı adam, ama gözlerini Jake'ten ayırmamıştı. Bir elini gözlerine götürdü (Eddie, adamın zihin okuma seanslarından birine haklanan gösterişçi sahte medyumlara benzediğini düşündü) ve tekrar indirdi. "Evet, elbette." Roland'a baktı, "dinh sen misin? Gilead'lı Roland? Öd soyundan Roland?"
"Evet, ben..." diye başladı Roland, sonra iki büklüm olup tekrar W tu. Bu kez ağzından uzun, gümüşümsü salyadan başka bir şey çıkmadı. Nigel'ın çorbaları ve sandviçlerinden kalanlar çoktan beton zeminin üze. rine saçılmıştı. Sonra hafifçe titreyen yumruğunu alnına götürüp selam verdi. "Evet. Benden bir adım ilerdesin, sai."

"Bunun bir önemi yok," dedi beyaz saçlı adam. "Bizimle gelecek mi-siniz? Sen ve ka-tet'mV
Roland'm arkasındaki Eddie eğilip tekrar kustu. "Kahretsin!" diye bağırdı boğuk sesle. Bir de Greyhound'a binmenin kötü olduğunu düşü. nürdüm! O şeyin yanında otobüs bir... bir..."
"Queen Mary 'de birinci sınıf bir kamara gibi kalıyor," dedi Susannah cılız bir sesle.
"Haydi ama!" dedi en genç olan telaşla. "Sansar taheen ekibiyle birlikte yola çıktıysa beş dakikaya kadar burda olur! O kedi tırmalamayı iyi bilir!"
"Evet," dedi beyaz saçlı adam. "Gerçekten gitmemiz gerek, Bay Deschain."
"Önden buyruri," dedi Roland. "Arkanızdan geleceğiz."

2
Kapı onları bir tren istasyonuna değil, devasa çatılı bir tür manevra alanına götürmüştü. Jake'in gördüğü gümüş çizgiler birbirlerini kesen raylardı. Belki yetmiş ayrı ray vardı. Birkaçı üzerinde gerekliliği muhtemelen yüzyıllar önce sona ermiş işleri yerine getirmek için ileri geri hareket eden güdük, otomatik motorlar vardı. Biri, paslı borularla dolu bu açık yük vagonunu itiyordu. Diğeri otomatikleşmiş sesle bağırdı: "Carn-ka-A Kapı yolu 9'a gidebilir mi lütfen. Camka-A Kapı Yolu 9'a."
Eddie'nin kucağında sarsılarak ilerlemek Susannah'nın midesinin tekrar bulanmasına yol açmıştı, ama beyaz saçlı adamın sesindeki acili)*1 ona da nezle gibi bulaşmıştı. Ayrıca taheenlerm ne olduğunu artık bu'du' kuş veYa başka tür hayvanların kafalarına, insan bedenlerine sahip
avarımsı yaratıklardı. Susannah'ya Bosch'un Dünyevi Zevkler Bahçesi tablosunu hatırlatıyorlardı.
"Tekrar kusabilirim, bir tanem," dedi Eddie'ye. "Sakın yavaşlayayım deme."
Eddie'nin homurtusunu onay olarak kabul etti. Solgun teninden süzülen ter damlacıklarını görüyor, onun için üzülüyordu. Onun midesi de en az Susannah'nınki kadar bulanıyor olmalıydı. İşlevini eskisi gibi yerine getirmeyen bilimsel bir teleportasyon cihazından geçmenin nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu. Birinden daha geçmek için kendini ikna edip edemeyeceğini merak etti.
Jake başını kaldırınca milyonlarca farklı şekil ve büyüklükte levhadan oluşmuş çatıyı gördü; grinin tek bir tonuna boyanmış bir mozaiğe bakıyormuş gibiydi. Sonra bir kuş, birinin içinden uçarak geçti ve Jake çatının levhalardan değil, bazıları kırılmış camlardan oluştuğunu anladı. Koyu gri renk, Gök Gürültüsü'ndeki dünyanın nasıl olduğuna dair bir fikir veriyordu. Sürekli bir güneş tutulması gibi, diye düşünerek titredi. Yanında ilerleyen Oy tekrar kesik kesik öksürdü ve başını sallayarak yürümeye devam etti..
İş görmediği için bir tarafa atılan bir yığın makinenin önünden geçtiler (jeneratör olabilirlerdi) ve ardından Mono Blaine'in çektiğinden çok farklı, darmadağın vagonlardan oluşan bir labirente girdiler. Bazıları Susannah'ya kendi zamanı olan 1964'te Grand Central İstasyonu'nda gör-mtiş olabileceği, New York Central yolcu vagonlarını hatırlattı. Bu fikri kuvvetlendirmek istercesine, yan tarafında BAR VAGONU yazan bir vagon gördü. Bununla birlikte ondan çok daha eskiymiş gibi görünenler de ardı; krom yerine perçinli teneke veya çelikten yapılmışlardı. Eski bir ovboy filminde ya da Maverick gibi bir televizyon programında rastlanabilecek türden vagonlardı. Bunlardan birinin yanında, boynundan karma-karışık kablolar fışkıran bir robot duruyordu. Başını üzerinde BİRİNCİ sı-NİF KONDÜKTÖRÜ yazan bir armanın bulunduğu bir şapka takmaktaydı kolunun altında tutuyordu.
Susannah önce bu labirentte sağa veya sola yaptıkları dönüşlerin he-sabini tutmaya çalıştı ama sonra pes etti. Sonunda kapısının üzerinde YÜKLEME/KAYIP BAGAJ yazan ahşap duvarlı bir kulübenin elli metre ile. risinde labirentten çıktılar. Kulübeyle aralarında, üzerinde terk edilmiş bagaj arabaları, yığılmış kasalar ve iki ölü Kurt'un olduğu, çatlak beton zemine sahip bir alan vardı. Hayır, diye düşündü Susannah. Üç tane var. Üçüncüsü, YÜKLEME/KAYIP BAGAJ'ın köşesini dönünce gördükleri duvarın gölgesinde kıpırtısızca duruyordu.
"Haydi," dedi beyaz saçlı adam. "Fazla bir şey kalmadı. Ama acele etmemiz gerek, Kırık Kalpler Evi'nden gelen ta/ıeen'ler sizi yakalarsa mutlaka öldürür."
"Bizi de öldürürler," dedi üçünden en genç olanı. Saçını gözünün önünden geri itti. "Ted hariç herkesi öldürürler. Ted'in yeri doldurula-maz, onu kaybetmeyi göze alamazlar. Ama o bunu söylemeyecek kadar mütevazı."
YÜKLEME/KAYIP BAGAJ'ın ötesinde (Susannah'nm gayet mantıklı bulduğu) NAKLİYE BÜROSU vardı. Beyaz saçlı adam kapıyı yokladı. Kilitliydi. Bu onu üzmekten ziyade memnun etmiş gibiydi. "Dinky?" dedi.
Görünüşe bakılırsa üçü içinde en genci Dinky'ydi. Tokmağı kavradı ve Susannah, içeriden bir yerden kopma sesi duydu. Dinky bir adım geriledi. Ted denediğinde bu kez kapı kolayca açıldı. Yüksek bir tezgâh ile ikiye bölünmüş loş bir ofise girdiler. Üzerinde Susannah'ya neredeyse nostalji hissi veren bir tabela vardı: BİR NUMARA ALIP BEKLEYİNİZ' Kapı kapanınca Dinky tokmağı tekrar tuttu. Yine sert bir ses duyuldu. "Tekrar kilitledin," dedi Jake. Sesi suçlar gibiydi ama yüzünde bir gi>' Kimseme vardı ve yanaklarına tekrar renk gelmeye başlamıştı. "Değil mi?
"Simdi değil, lütfen," dedi beyaz saçlı adam... Ted. "Vakit yok. Beni takip edin, lütfen."
Tezgâhın bir bölümünü kaldırdı ve diğer tarafa geçtiler. Ofisin bu bölümünde çok uzun zaman önce ölmüş görünen iki robot ve üç iskelet vardı.
"Neden kemik bulup duruyoruz ki?" dedi Eddie. Jake gibi o da kendini daha iyi hissediyordu ve bir cevap beklemeden yüksek sesle düşünmüştü. Bununla birlikte Ted'den bir cevap geldi.

"Kızıl Kral'ı biliyor musun, genç adam? Biliyorsun, elbette biliyorsun. Dünyanın bu bölümünü bir zamanlar zehirli gazla kapladığını sanıyorum. Muhtemelen canı biraz eğlenmek istediği için. Neredeyse herkesi öldürmüş. Gördüğünüz karanlık onun geride kalan etkisi. Aklını kaybetmiş, elbette. Sorunun büyük kısmı bu. Burdan."
Üzerinde ÖZEL yazan bir kapıdan içeri, muhtemelen bir zamanlar muhteşem yükleme ve nakliye dünyasında yüksek mevkide bir poobah'a ait olan bir odaya girdiler. Susannah yerdeki izleri fark etti ve odaya yakın zamanda girilmiş olduğunu düşündü. Belki de yine bu üç adam girmişti. On beş santimlik kabarık toz tabakasının altında bir masa, ayrıca iki sandalye ve bir kanepe vardı. Masanın gerisinde bir pencere olduğunu gördü. Bir zamanlar pencereyi örtmekte olan storlar ürkütücü olduğu kadar büyüleyici bir manzarayı gözler önüne sererek yere düşmüştü. Gök Gürültüsü İstasyonu'nun ötesindeki topraklar ona Whye Nehri'nin diğer tarafındaki düz, çorak bölgeleri hatırlatmıştı ama burası daha kayalık, daha korkutucuydu.
Ve elbette daha karanlıktı.
Raylar (bazılarının üzerinde sonsuza dek hareketsiz kalmaya mahkum vagonlar duruyordu) çelik bir örümcek ağının lifleri gibi uzanıyordu. lepelerindeki koyu gri gökyüzü neredeyse dokunabilecekleri kadar alçal-mı§ görünüyordu. Gökyüzü ve toprak arasındaki hava bir şekilde yoğun-">' havada sis veya pus olmamasına rağmen Susannah görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.
"Dinky," dedi beyaz saçlı adam.
"Evet, Ted."
"Arkadaşımız Sansar'a bulması için ne bıraktın?"
"Bir bakım robotu," diye cevap verdi Dinky. "Fedic kapısından bir şekilde girmiş, alarmı çalıştırmış ve manevra alanının sonundaki rayların üzerinde kızarmış gibi görünecek. Pek çoğu hâlâ sıcak. Etraflarında hep kızarmış kuşlar oluyor ama iri bir ekin kargası bile alarmı harekete geçi. remeyecek kadar ufak kalıyor. Ama bir robot... yutacağından eminim. Sansar aptal değildir ama oldukça inandırıcı görünecek."
"Güzel. Çok güzel. Şu tarafa bakın, silahşorlar." Ted ufuktaki keskin kayalıkları gösteriyordu. Susannah kayalıkları rahatlıkla seçebiliyordu, o karanlık topraklarda ufuklar çok yakın görünüyordu. Ancak dikkat çekici bir şey göremedi, sadece karanlık gölgeler ve kayalık tepeler vardı. "Orası Can Steek-Tete."
"Küçük İğne," dedi Roland.
"Mükemmel çeviri. Gittiğimiz yer orası."
Susannah'nın yüreğine bir ağırlık çöktü. Dağ -yüksek bir tepe de denebilirdi- on, on beş kilometre uzakta olmalıydı. Görüş alanının en uç noktasındaydı. Eddie, Roland ve Ted'in yanındaki iki genç, onu o kadar uzağa taşıyamazdı. Hem bu adamlara güvenebilecekleri ne malumdu?
Diğer taraftan, diye düşündü. Başka şansımız var mı?
"Taşınmak zorunda kalmayacaksın," dedi, Ted. "Ama Stanley'ye yardım edebilirsiniz. Bir seansa katılan insanlar gibi el ele tutuşacağız. Geçerken hepinizden o gösterdiğim kayalığı gözünüzde canlandırmanızı isteyeceğim. İsmi de zihninizin yüzeyinde tutacaksınız: Steek-Tete, Küçük İğne."
"Dur biraz, dur bakalım," dedi Eddie. Bir başka kapıya varmışlar bu seferki açık duran bir gardırop kapısıydı. Dolabın içinde çok eski, mızı bir ceket ve tel askılar vardı. Eddie, Ted'in omzunu kavrayıp çevl "Nerden geçeceğiz? Geçip nereye gideceğiz? Çünkü öncekine benzer kapıysa..."
Ted başını kaldırıp Eddie'ye baktı (zira Eddie daha uzun boyluydu) Susannah dehşet verici, inanılmaz bir şey gördü: Ted'in gözleri yuvala-nda titreşiyor gibiydi. Bir an sonra öyle olmadığını anladı. Adamın göz-hebekleri tüyler ürpertici bir hızla büyüyüp küçülüyordu. İçerisinin kalık mı yoksa aydınlık mı olduğuna karar veremiyormuş gibi.
"Bir kapıdan geçmeyeceğiz, en azından sizin bildiğiniz türde bir kanıdan değil. Bana güvenmelisin, genç adam. Dinleyin."
Herkes sessizce dinledi ve Susannah yaklaşan bir motorun homurtusunu duydu.
"Bu Sansar," dedi Ted. "Yanında en az dört, belki yarım düzine tahe-en vardır. Bizi burda görürlerse Dink ve Stanley'nin öleceği neredeyse muhakkak. Bizi yakalamaları gerekmiyor, görmeleri yeter. Sizin için hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Bu bir oyun değil, bu yüzden artık soru sormayı bırakıp beni takip etmenizi istiyorum!"
"Edeceğiz," dedi Roland. "Ve Küçük İğne'yi düşüneceğiz."
"Steek-Tete," dedi Susannah.
"Mideniz tekrar bulanmayacak," dedi Dinky. "Söz."
"Tanrı'ya şükür," dedi Jake.
"Ya kür," dedi Oy.
Ted'in ekibinin üçüncü adamı Stanley hiçbir şey söylememeye devam etti.
Sadece bir dolaptı, dar ve küflü bir ofis dolabı. Kırmızı ceketin göğüs cebinde, üzerinde NAKLİYE ŞEFİ yazan pirinç bir rozet vardı. Stanley sa-dece boş bir duvarın olduğu arka tarafa yöneldi. Tel askılar sallanıp çarptiŞh. Jake, Oy'u ezmemek için adımlarına dikkat etmek zorunda kaldı.
ostr°fobiye daima biraz meyilli olmuştu ve şimdi de Panik-Adam'ın robul parmaklarının ensesini okşamaya başladığını hissedebiliyordu: nce bir tarafa, sonra diğerine. 'Rizalar saz kesede hafifçe tıngırdadı. Yer lnsan ve bir Hantal Billy terk edilmiş bir ofis dolabına sığışmaya çalışıyordu. Bu çılgınlıktı. Yaklaşan motorların homurtusunu duyabiliyordu. Başlarındaki Sansar diye biriydi.

"El ele tutuşun," diye mırıldandı Ted. "Ve konsantre olun." "Steek-Tete," diye tekrarladı Susannah ama sesi Jake'e şüpheli gel.
misti.
"Küçük İğ..." diye başladı Eddie ama sonra sustu. Dolabın gerisindeki boş duvar yok olmuştu. Daha önce duvarın olduğu yerde şimdi bir ya-nında kayalar, diğer yanında çalılarla kaplı dik bir yamacın bulunduğu küçük bir açıklık vardı. Jake burasının Steek-Tete olduğuna bahse girebilirdi ve bu daracık yerden kurtulmanın yolu orasıysa, bu açıklığı gördüğüne çok sevinmişti.
Stanley harcadığı çaba veya acıyla, belki de her ikisinin de etkisiyle inledi. Kapalı gözkapaklarının altından yaşlar süzülüyordu.
"Şimdi," dedi Ted. "Bizi geçir, Stanley." Sonra diğerlerine hitap etti. "Yapabilirseniz ona yardım edin! Babalarınızın hatırı için ona yardım
edin!"
Jake önündeki Roland'm ve arkasındaki Susannah'nın elini tutarak
Ted'in daha önce pencereden gösterdiği arazinin görüntüsünü zihninde sa-bitlemeye çalışarak ilerledi. Terli teninde soğuk havanın temasını hissetti ve kısa bir an insanı Narnia'ya götüren harika gardıropla Bay C. S. Lewis'i düşünerek Gök Gürültüsü'ndeki Steek-Tete'in yamacına adım attı.

5
Vardıkları yer Narnia değildi.
Tepenin eteği soğuktu ve Jake kısa süre sonra titremeye başladı-Omzu üzerinden geriye baktığında oraya gelmek için kullandıkları boyut kapısından hiçbir iz göremedi. Hava loştu ve gazyağı gibi keskin, naM bir koku hâkimdi. Tepenin yamacında küçük bir mağara vardı (bir baş* dolap gibiydi), Ted oradan battaniyeler ve içinde alkali... tadında subu'u nan bir matara çıkardı. Jake ve Roland birer battaniye alıp sarındı. Eddy iki i battaniye alarak hem Susannah'yı, hem kendini sardı. Jake dişlerinin takırdamaya başlamasını önlemeye çalışarak (bir kere başladı mı durmazdı) diğer ikisinin bir arada olmaları sayesinde sahip oldukları fazladan sıcaklığa imrendi.
Dink de bir battaniyeye sarınmıştı ama soğuk ne Ted'i, ne de Stan-ley'yi etkilemiş görünüyordu.
"Aşağı bakın," dedi Ted, Roland ve diğerlerine. Örümcek ağını andıran rayları gösteriyordu. Jake manevra alanının cam çatısını ve hemen yanındaki, neredeyse sekiz yüz metre boyunca uzanan yeşil çatılı yapıyı görebiliyordu. Raylar her yöne doğru uzanıyordu. Gök Gürültüsü İstasyonu, diye düşündü büyülenmişçesine. Kurtlar'ın kaçırdıkları çocukları trenlere bindirip Işın'ın Yolu üzerinden Fedic'e gönderdiği ve deforme olmalarından sonra geri getirdikleri yer.
İki dakikadan az bir süre önce orada, yaklaşık on kilometre ötede olduklarına inanmak yaşadıkları onca şeyden sonra bile Jake'e çok güç geliyordu. Kapıyı açık tutmada hepsinin payı olabilirdi, ama kapıyı yaratan, Stanley olmuştu. Şimdi ise solgun ve yorgun, neredeyse tükenmiş görünüyordu. Bir keresinde sendeledi ve Dink (Jake'e göre çok talihsiz bir takma addı) onu kolundan yakalayarak dengesini sağlamasına yardım etti. Stanley bunu fark etmemişti. Huşuyla Roland'a bakıyordu.
Sadece huşu değil, diye düşündü Jake. Tam anlamıyla korku da sayılmaz. Başka bir şey. Ama ne?
Şişme lastikleri olan iki motorlu araba istasyona yaklaşıyordu, arazi araçları. Jake, Sansar (her kimse) ve taheen dostları olduğunu düşündü.
"Muhtemelen tahmin etmişsinizdir," dedi Ted, onlara. "Devar-toi şe-hnın ofisinde bir alarm vardır bekçinin ofisi de diyebilirsiniz isterseniz, redic ile istasyon arasındaki kapıyı herhangi biri veya herhangi bir şey kullandığı takdirde alarm devreye girer..."
Sanırım kullandığınız kelime şef veya bekçi değil, ki'dam'dı," dedi Roland ifadesizce.
Dink güldü. "İyi yakalamışsın, ahbap."
"Ki'dam'\n anlamı nedir?" diye sordu Jake belli belirsiz bir fikri ol-masına rağmen. Calla'dakilerin kullandığı bir deyim vardı: akılkutusu yürekkutusu, ki'kutusu. İnsanın düşüncelerini, duygularını ve alt fonksi-yonlarını ifade ediyordu. Sonuncu için hayvani fonksiyonlar da denebilir-di; yani ki'kutusu için bokkutusu demek kaba olmakla birlikte yanlış sayılmazdı.
Ted omuz silkti. "Ki'dam, bok beyinli anlamına gelir. Dinky'nin Devar'm müdürü sai Prentiss'e verdiği isim bu. Ama bunu zaten biliyordun değil mi?"
"Sanırım," dedi Jake. "Az çok."
Ted, ona uzun uzun baktı ve Jake bu ifadeyi tanıyınca Stanley'nin Roland'a bakarken yüzünde beliren ifadenin de adını koyabildi: korku değil, büyülenmişlik. Jake, Ted'in hâlâ o Bobby denen çocuğa ne kadar çok benzediğini düşündüğünden ve dokunuşa sahip olduğunu bildiğinden neredeyse emindi. Peki Stanley'yi büyüleyen neydi? Yoksa gördüklerini abartıyor muydu? Belki de Stanley karşısında kanlı canlı bir silahşor görmeyi beklemiyordu, o kadar.
Ted aniden Jake'ten Roland'a döndü. "Şimdi şu yöne bakın." "Ohaa!" diye bağırdı Eddie. "Bu da ne?"
Susannah hem şaşırmış, hem de gördüğü hoşuna gitmişti. Ted'in işaret ettiği, ona Cecil B. DeMille'in İncil'den destansı eseri On Emir'âtn sahneleri, özellikle de Musa'nın ikiye böldüğü Kızıldeniz'in şüphe çekecek kadar jöleye, yanan çalıdan gelen Tanrı'nın sesinin ise Charles La-ughton'a benziyor oluşunu hatırlatmıştı. Yine de inanılmazdı. Ucuz Hollywood özel efektleri açısından yani.

Gördükleri, alçak bulutlardaki bir delikten ihtişamla yeryüzüne inen kaim bir gün ışığı huzmesiydi. Tuhaf karanlığı bir spot ışığı gibi yarıyor ve Gök Gürültüsü İstasyonu'ndan yaklaşık on kilometre uzaklıkta bir bina' lar topluluğunu aydınlatıyordu. Ve "yaklaşık on kilometre"den daha kesı" bir ifade kullanmak mümkün değildi zira bu dünyada artık güney güne* değil, kuzey de kuzey değildi. Artık sadece Işın Yolu vardı.
"Dinky bir çift dürbün ola..."
"Aşağı mağarada, değil mi?"
"Hayır, son gelişimizde buraya getirmiştim," dedi Ted sabırla. "Hemen içerde yığılı olan kasaların üzerinde. Getirir misin, lütfen?"
Eddie bu konuşmayı hayal meyal fark etmişti. Ne kadar olanaksız görünse de (Ortabatı'dan New York'a ilk kez gelen bir turistin Central Park'ı görmeyi beklememesi gibi) o karanlık ve amansız çölün ortasında neşe dolu, yemyeşil bir alan vardı ve kalın gün ışığı huzmesi o bölgeyi pırıl pırıl aydınlatıyordu. Gördükleri Eddie'yi büyülemişti (ve hoşuna da gitmişti).
Üniversite yatakhanelerine benzer binalar -güzel binalar- görebiliyordu. Ayrıca konforlu görünen, önlerinde geniş bahçeleri olan eski malikâneler vardı. Güneş huzmesinin aydınlattığı alanm uzak ucunda üzerinde mağazalar sıralanmışa benzeyen bir cadde vardı. Tek bir şey hariç kusursuz bir Amerika Ana Caddesi'ydi: her iki ucu karanlık, kayalık çölde son buluyordu. Sarmaşıklarla kaplı dört taş kule gördü. Hayır, altı taneydiler. Diğer ikisi zarif, yıllanmış karaağaçların arasına gizlenmişti. Çölde karaağaçlar!
Dink bir dürbünle geri dönüp Roland'a uzattı ama Silahşor başını iki yana salladı.
"Alınma," dedi Eddie. "Onun gözleri... şey, normal değildir diyelim. Ama ben bir göz atmaya hayır demem."
"Ben de," dedi Susannah.
Eddie dürbünü uzattı. "Önce hanımlar."
"Yok, ben gerçekten..."
"Kesin sunu!" dedi Ted sertçe. "Zamanımız çok kısıtlı, risk ise çok büyük. Birini harcayıp diğerini arttırmayın, lütfen."
Susannah rahatsız olmuştu ama kendini tuttu ve karşılık vermedi, urbünü aldı, gözlerine kaldırdı ve ayarladı. Gördükleri kusursuz bir aınpusa bakıyor olma hissini kuvvetlendirdi. Komşu köyle muhteşem bir tırıla birleşmiş bir kampus gibiydi. Burada okulla kasaba arasında hiçbir çekişme olmadığına bahse girerim, diye düşündü. Eminim Karaağaçköy ve Kırıcı Üniversitesi fıstık ezmesi ve jöle, Abbott ve Costello, eldiven ve e/g;. bi çok iyi anlaşan bir ikilidir. Saturday Evening Post'ta ne zaman Ray Bradbury kısa hikâyesi olsa önce onu okurdu, Bradbury'ye bayılırdı ve dürbün vasıtasıyla gördükleri ona Bradbury'nin ideal Illinois kasabası Greentown'u hatırlatmıştı. Öyle bir yerdi ki yetişkinler verandada salla-nan sandalyelerinde oturup limonata içer, çocuklar ılık yaz akşamlarında el fenerleriyle kovalamaca oynardı. Ve yakındaki üniversite kampusu? Orada içki tüketilmezdi, en azından aşırı olmazdı. Joystickler, serseriler ve rock'n roll da olmazdı elbette. Orada üniversiteli kızlar erkek arkadaşlarına masum iyi geceler öpücükleri verip tam vaktinde yatakhanelerine dönerdi. Güneşin bütün gün parladığı, radyodan Perry Como ve Andrews Sisters'ın şarkılarının yayıldığı ve kimsenin ilerlemiş bir dünyadaki harabelerde yaşadığından şüphelenmediği bir yerdi.
Hayır, diye düşündü soğukça. Bazıları biliyor. Bu yüzden bu üçü bizi
karşılamaya geldi.
"Orası Devar-toi" dedi Roland ifadesizce. Soru sormadı.
"Evet," dedi Dinky. "Sevgili Devar-toi." Roland'in yanında duruyordu. Yatakhanelerin yanındaki büyük beyaz binayı gösterdi. "Şu beyaz olanı görüyor musun? Orası Kırık Kalpler Evi, can-toi orda yaşıyor. Ted onlara sığ adamlar diyor. Ta/zeen-insan melezleri. Ve onlar oraya Devar-toi demiyor, Algul Siento diyor. Anlamı..."
"Mavi Cennet," dedi Roland ve Jake sebebini anladı: taş kuleler hariç bütün binaların çatıları mavi kiremitlerle kaplıydı. Narnia değil, Mavi Cennet. Bir grup insanın dünyanın sonunu getirmekle meşgul olduğu yer. Bütün dünyaların.

6

"Var olan en hoş yer gibi görünüyor, en azından İç-Dünya'nın düş meşinden beri," dedi Ted. "Değil mi?"
"Gerçekten çok güzel," diye onayladı Eddie. Aklından en azından bin soru geçiyor ve Susannah ile Jake'in de binlerce sorusu olduğunu tah-ffljn ediyordu ama şimdi sormanın zamanı değildi. Yine de aşağıdaki yüz dönümlük muhteşem vahaya bakmayı sürdürdü. Bütün Gök Gürültüsü 'ndeki tek güneşli, yeşil alana. Tüm Gök Gürültüsü'ndeki tek güzel yere Neden olmasın? Sevgili Kırıcı Dostlarımız'a en güzeli yakışırdı. Ve kendini tutamayarak bir soru sordu. "Ted, Kızıl Kral Kule'yi neden yıkmak istiyor, biliyor musun?" Ted, ona kısa bir bakış fırlattı. Eddie, adam gülümseyene dek bu bakışın çok soğuk olduğunu düşündü. Gülümseyince bütün yüzü aydınlanmıştı. Ayrıca gözleri o ürkütücü küçülüp büyüme hareketini yapmayı kesmişti, bu büyük bir gelişmeydi.
"Kızıl Kral deli," dedi Ted. "Bir değil, bir sürü tahtası eksik. Aklını peynir ekmekle yemiş. Söylememiş miydim?" Sonra Eddie'nin cevaplamasına fırsat vermeden devam etti. "Evet, oldukça güzel. Devar-toi, Büyük Hapishane de deseniz, Algul Siento da, harika görünüyor. Öyle de zaten
"Çok kaliteli mekân," diye onayladı Dinky. Stanley bile gün ışığıyla aydınlanmış yerleşim bölgesine hafif bir özlem ifadesiyle bakıyordu.
"En güzeli yemekler," diye devam etti Ted. "Ve Gem Sineması'ndaki çifte gösterim haftada iki kez değişiyor. Sinemaya gitmek istemeyen, filmlerin DVD'sini eve getirtebiliyor."

"DVD nedir?" diye sordu Eddie. Sonra başını iki yana salladı. "Boş ver. Devam et."
Ted, başka ne öğrenmek istiyorsunuz dercesine omuz silkti.
"Bir de insanı uçuran seks var," dedi Dinky. "Simülasyon ama yine de banılmaz... bir hafta içinde hem Marilyn Monroe, hem Madonna, hem de Nicole Kidman ile birlikte oldum." Bunları huzursuzlukla karışık gu-mr'a söylemişti. "İsteseydim üçüyle aynı anda da olabilirdim. Gerçek oluklarını sadece yakın mesafeden üfleyince adayabiliyorsunuz. Üfle-"nce o bölüm... bir şekilde kayboluyor. Sarsıcı bir deneyim."
"İçki? Uyuşturucu?" diye sordu Eddie.
"Kısıtlı miktarlarda içki serbest," dedi Ted. "Şarap bilimine düşkün-seniz her öğünde yeni harikalarla karşılaşabilirsiniz mesela."
"Şarap bilimi mi?" dedi Jake.

"Şarap züppeliği bilimi, tatlım," dedi Susannah.
"Mavi Cennet'e bir madde bağımlıhğryla gelirseniz," dedi Dinky. "$;. zi bağımlılıktan kurtarıyorlar. Nazikçe. O konuda çok zorlu çıkan bir ikj kişi..." Gözleri Ted'inkileri buldu. Ted omuz silkerek başını salladı. "Or-
tadan kayboldu."
"Aslında sığ adamların daha fazla Kırıcı'ya ihtiyacı yok," dedi Ted.
"Halihazırda işi bitirecek sayıda Kırıcı'ya sahipler." "Kaç tane var?" diye sordu Roland. "Üç yüz civarı," dedi Dinky. "Tam olarak üç yüz yedi," dedi Ted. "Beş yatakhanede kalıyoruz ama bu kelime yanlış imaj uyandırıyor. Kendimize ait dairelerimiz var. Diğer Kırıcılarla ne kadar görüşeceğimize kendimiz karar veriyoruz. "Peki ne yaptığınızın farkında mısınız?" diye sordu Susannah. "Evet. Ama çoğumuz bunu düşünmeye fazla zaman ayırmıyor." "Neden ayaklanmadıklarını anlamıyorum." "Hangi zamandansınız, hanımefendi?" diye sordu Dinky. "Hangi?..." Sonra anladı. "1964."
Dinky içini çekip başını iki yana salladı. "O halde Jim Jones ve Halkın Tapmağı'nı bilmiyorsunuz. Bilseydiniz açıklamak daha kolay olurdu. San Francisco'da sözde İsa'nın kurduğu tarikatın yaklaşık bin üyesi Guyana'da intihar etti. Adam verandasında oturup bir megafonla onlara annesi hakkında hikâyeler anlatırken zehirli Kool-Aid içtiler." Susannah, ona dehşetle karışık inanmazlık, Ted ise güçlükle zap' ediliyor görünen sabırsızlıkla bakıyordu. Bu konunun önemli olduğu"11 düşünüyor olmalıydı ki sessiz kaldı.
"Nerdeyse bin kişi," dedi Dinky üstüne basarak. "Çünkü kafaları & rışmıştı, yalnızlardı ve Jim Jones'un arkadaşları olduğunu sanıyor'21
Cuinkü -burası önemli- dönecekleri hiçbir şey yoktu. Burda da aynısı geçer-. ifnalar birleşirse Prentiss'i, Sansar'ı, taheenleri ve can-toi'yi diğer ga-ksiye gönderecek kadar güçlü bir zihinsel çekiç yaratabilirler. Ama ben, Stanlev ve herkesin en sevdiği süper-kırıcı, Milford Connecticut'lı tamamen yıkılan Bay Theodore Brautigan'dan başkası yok. Harvard '20 mezunlarından, Tiyatro Kulübü, Münazara Kulübü, The C?imson'm editörü ve .elbette!- Şeref listesine giren öğretim üyesi Ted Brautigan!"
"Üçünüze güvenebilir miyiz?" diye sordu Roland. Sesindeki kayıtsızla aldatıcıydı.
"Güvenmeye mecbursunuz," dedi Ted. "Başka kimseniz yok. Bizim de öyle."
"Onların tarafında olsaydık," dedi Dinky. "Kahrolası lastikten elde yapılma mokasenler giyiyor olur muyduk sizce? Mavi Cennet'te birkaç temel ihtiyaç dışında her şey bulunabilir. Normalde onlar olmadan yapamayacağınızı aklınızın ucundan bile geçirmediğiniz, öyle ki... şey, Algul Siento terliklerinizle etrafta dolaşmak biraz zor oluyor diyelim."
"Hâlâ inanamıyorum," dedi Jake. "Işınlar'ı kırmaya çalışan onca insan. Alınmayın ama..."
Dinky yüzünde gergin bir gülümsemeyle yumruklarını sıkarak ona döndü. Oy hemen hırlayıp diş göstererek Jake'in önüne geçti. Dinky, onu ya fark etmemiş ya da aldırış etmemişti. "Öyle mi? Bak ne diyeceğim, ufaklık. Alınırım. Hem de çok alınırım. Hayatın hep dışında yaşamanın, her eşek şakasının hedefi, her mezuniyet balosunun Carrie'si olmanın na-S|l bir şey olduğunu nerden bileceksin?"
"Kim?" diye sordu kafası karışan Eddie ama hızını alan Dinky, ona a>dınş etmedi.
Aşağıda yürüyemeyen ya da konuşamayan insanlar var. Bir kızın
olları yok. Birkaçında hidrosefali var, yani kafaları kahrolası New Jersey'e uzanıyor." Ellerini başının altmış santim uzağında havaya kaldırdı ve PSl tarttığını düşündü. Daha sonra abartı olmadığını göreceklerdi. Zavalli Stanley konuşamayanlardan."
Roland solgun yüzlü, kirli sakallı, kıvırcık gür saçlı Stanley'ye baktı Ve Silahşor neredeyse gülümsedi. "Bence konuşabiliyor," dedi. "Babanın adını mı taşıyorsun, Stanley? Sanırım taşıyorsun."
Stanley başını eğdi, yanaklarına renk gelmeye başladı. Gülümsüyordu. Aynı anda ağlamaya başladı. Neler oluyor burada, diye düşündü Eddie. Ted'in de merak ettiği açıktı. "Sai Deschain, acaba sorabilir..." "Hayır, hayır, bağışlayın," dedi Roland. "Dediğiniz ve hepimizin hissettiği gibi şimdi zamanınız kısıtlı. Kırıcılar neyle beslendiklerini biliyor mu? Güçlerini arttırmak için onlara ne yedirildiğini?"
Ted aniden bir kayanın üzerine oturdu ve parlak bir örümcek ağı gi-bi görünen raylara baktı. "İstasyondan getirdikleri çocuklarla bir ilgisi var, değil mi?"
"Evet."
"Bilmiyorlar, ben de bilmiyorum," dedi Ted aynı ağır ses tonuyla. "Bildiğimiz söylenemez. Her gün düzinelerce hap yutuyoruz. Sabah, öğlen ve akşam geliyorlar. Bazıları vitamin. Bazıları şüphesiz bizi uysallaştırmak için. Onları

sistemimden çıkaracak şansım oldu. Dinky ve Stan-ley'ninkinden de. Ama bu temizliğin işe yarayabilmesi için işe yaramasını istemek gerek, Silahşor. Anlatabiliyor muyum?" Roland başını salladı.
"Bize bir tür... ne bileyim... beyin geliştirici veriyor olduklarını epey bir süre boyunca düşündüm ama o kadar çok hap var ki hangileri olduğunu anlamak imkânsız. Bizi yamyam, vampir ya da her ikisi birden yapan hapın hangisi olduğunu bilmiyoruz." Varlığı şaşırtıcı gün ışığı huzmesine bakarak duraksadı. Ellerini iki yana açtı. Dinky birini tuttu, Stanley diğerini. "İzleyin," dedi Dinky. "Çok iyidir."
Ted gözlerini kapadı. Diğer ikisi de öyle. Bir süre için karanlık çölü" üzerinden Cecil B. DeMille gün ışığı huzmesine bakan üç adamdan başka görülecek hiçbir şey bulamadılar... ve bakıyorlardı, Roland biliyordu' Gözleri kapalı olmasına rağmen bakıyorlardı.
Gün ışığı yok oldu. Devar-toi, belki on iki saniye boyunca çöl, Gök Gürültüsü İstasyonu ve Steek-Tete'in etekleri gibi karanlığa gömüldü. Sonra o saçma altın ışıltı geri döndü. Dinky soluğunu sertçe (ve belli belirsiz bir tatminle) bıraktı ve Ted'den ayrılarak bir adım geriledi. Ted bir süre sonra Stanley'yi de bırakarak Roland'a döndü. "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu Silahşor.
"Evet, üçümüz birlikte," dedi Ted. "Aslan payı Stanley'nin. Son derece güçlü bir göndericidir. Prentiss, sığ adamlar ve taheenlcıi dehşete düşüren birkaç şeyden biri yapay güneş ışıklarını kaybetmeleridir. Giderek daha sık oluyor ve tek sebebi bizim makinelere müdahale etmemiz değil. Makineler..." Omuz silkti. "Bozuluyor." "Her şey gibi," dedi Eddie.
Ted ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Ama yeterince hızlı değil, Bay Dean. Kalan iki Işın rahat bırakılmalı. Hem de hemen, yoksa fark etmeyecek. Dinky, Stanley ve ben size elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Bu diğerlerini öldürmek anlamına gelse bile."
"Elbette," dedi Dinky neşesiz bir gülümsemeyle. "Rahip Jim Jones yaptıysa biz neden yapmayalım?"
Ted, ona onaylamaz bir bakış fırlattıktan sonra tekrar Roland ve ka-tefine döndü. "Belki iş o raddeye varmaz. Ama varırsa..." Aniden ayağa kalktı ve Roland'ın kolunu kavradı. "Yamyam mıyız?" diye sordu sert, neredeyse tiz bir sesle.
"Yeşil Pelerinliler'in Sınır Topraklar'dan getirdiği Çocukları yiyor muyuz?"
Roland sessiz kaldı.
Ted, Eddie'ye döndü. "Bilmek istiyorum."
Eddie cevap vermedi.
"Hanım-jaj?" diye sordu Ted, bacaklarını açarak Eddie'nin kalçasına burmuş olan kadına. "Size yardım etmeye hazırız. Siz de sorumu cevap-tyarak bana yardım edemez misiniz?"
Bilmek bir şeyi değiştirecek mi?" diye sordu Susannah.
Ted, ona bir süre daha baktıktan sonra Jake'e döndü. "Genç dostu. ma ikizi olacak kadar benziyorsun," dedi. "Biliyor muydun, evlat?"
"Hayır ama hiç şaşırmadım," dedi Jake. "Buralarda işler her nasılsa öyle yürüyor. Her şey... hmm... uyuyor."
"Soruma sen de cevap vermeyecek misin? Bobby olsa verirdi."
Vereyim de için içini mi yesin, diye düşündü Jake. Onlan yiyeceğine kendini mi yiyeceksin?
Başını iki yana salladı. "Ben Bobby değilim," dedi. "Ona ne kadar benziyor olsam da o değilim."
Ted içini çekerek başını salladı. "Hepinizden aynı karşılığı aldığıma şaşmamalı. Ne de olsa ka-tet'süâz."
"Gitmemiz gerek," dedi Dinky, Ted'e. "Fazla kaldık. Tek derdimiz oda-kontrolü için vaktinde orada olmak değil; Stanley ile birlikte o kahrolası telemetriyi ayarlamalıyız ki Prentiss ve Sansar kontrol ettiklerinde 'Teddy B burdan hiç ayrılmamış. Dinky Earnshaw ve Stanley Ruiz de. 0 çocuklarla ilgili hiçbir sorun yok,' desinler."
"Evet," dedi Ted. "Sanırım haklısın. Beş dakika daha?"
Dinky gönülsüzce başını salladı. Mesafe yüzünden hafifleyen bir siren sesi rüzgârla bulundukları yere kadar ulaştı ve genç adamın yüzünde hoşuna gittiğini belirten bir gülümseme belirdi. "Güneş yok olunca kafaları çok bozuluyor," dedi. "Çevrelerindeki bir tür kahrolası nükleer kışa benzeyen asıl dünyayla yüz yüze gelmekten hiç hoşlanmıyorlar."
Ted ellerini ceplerine sokarak bir süre ayaklarına baktıktan sonra Roland'a döndü. "Bu... bu iğrenç komediye bir son vermenin zamanı geldi. Her şey yolunda giderse yarın geri geleceğiz. Bu arada yamacın yaklaşık kırk metre aşağısında, Gök Gürültüsü İstasyonu ve Algul Siento'ya bakmayan tarafta daha büyük bir mağara var. Mağarada yiyecek, uyku tulumları ve propan gazıyla çalışan bir ocak bulacaksınız. Algul'un kaba bir haritası da var. Ayrıca sizin için bir teyp ve makaralar bıraktım. Muh" temelen aklınızdaki tüm soruları cevaplamayacak ama birkaç boşluğu dolduracağından eminim. Şu an için Mavi Cennet'in göründüğü kadar hos olmadığını bilin. Fildişi kuleler gözetleme için. Bölgenin etrafı üç sıra itle sarılı- Kaçmaya çalışırsanız ilk sıra batma hissi veriyor..." "Dikenli tel gibi," dedi Dink.
"İkincisi bayıltacak kadar elektrik yüklü," diye devam etti Ted. "Üçüncüsüyse..."
"Sanırım tahmin edebiliyoruz," dedi Susannah. "Ya Roderick'in Evlatları?" diye sordu Roland. "Devar'da olduklarını biliyc-nım zira buraya gelirken yolda biriyle karşılaştık."
Susannah kaşlarını kaldırarak Eddie'ye baktı. Eddie'nin bakışları sonra anlatırım diyordu. Birbirlerini seven insanlar arasındaki kusursuz, sözsüz iletişimin bir örneğiydi.
"O salaklar," dedi Dinky ama sesinde küçümseme yoktu. "Onlar... eski filmlerde o tiplere ne deniyordu? Sadık hizmetkârlar sanırım. İstasyondan üç kilometre kadar ötede, şu tarafta küçük bir köyleri var." Eliyle gösterdi. "Algul'da basit bakım işleri yapıyorlar, üç dört tanesi çatı tamiri yapacak kadar yetenekli... kiremitleri falan değiştiriyorlar. Zavallılar buranın havasındaki bulaşıcı maddelere karşı çok hassas. Sadece onlarda sivilce veya egzama gibi değil de

radyasyon hastalığı gibi bir etki oluşuyor." "Bir de bana sor," dedi Eddie zavallı Chayven'li Chevin'in yaralarla şekilsizleşmiş yüzünü ve idrar kokan giysilerini hatırlayarak.
"Başıboş ahali," dedi Ted. "Bedeviler. Sanırım çoğunlukla rayları takip ediyorlar. İstasyonun ve Algul Siento'nun altında yeraltı mezarları var. Rodlar oraları iyi tanıyor. Aşağıda tonlarca yiyecek var; haftada iki kez kızaklarla Devar'a yiyecek taşıyorlar. Yediklerimiz çoğunlukla onlar, hâlâ iyi durumdalar ama..." Omuz silkti.
"Her şey hızla bozuluyor," dedi Dinky, ona yakışmayan hüzünlü bir sesle. "Ama adamın daha önce dediği gibi, şarap harika."
"Yarın yanınızda Roderick'in Evlatları'ndan birini getirmenizi istesem yapabilir misiniz?" diye sordu Roland.
Ted ve Dinky birbirlerine şaşkınca baktı. Sonra ikisi birden Stan-eyye döndü. Stanley omuzlarını silkerek başını salladıktan sonra ellerini ^Ç içleri aşağıyı gösterecek şekilde açtı: Neden, Silahşor?
Roland bir süre düşüncelere dalarak sessiz kaldı. Sonra Ted'e dön. dü. "Beyni az çalışanlardan birini getirin," dedi. "Ona 'Dan sur, dan tur dan Roland, dan Gilead,' de."
Ted hiç duraksamadan söyleneni tekrar etti. Roland başını salladı. "Tereddüt ederse ona Chayven'li Chevin'in gitmesi gerektiğini söylediğini söyleyin. Basit dili biraz olsun konuşabil!, yorlar, değil mi?"
"Elbette," dedi Dinky. "Ama bayım... bir Rod'u buraya getirip sizi gördükten sonra serbest bırakamazsınız. Sır saklamayı bildikleri kesinlikle söylenemez."
"Birini getirin," dedi Roland. "Ne yapacağımıza bakacağız. Ka-mai'ra Eddie'nin dediği gibi içimde bir his var. O hissi bilir misiniz?" Ted ve Dinky başlarını salladı.
"İşe yararsa, ne âlâ. Yaramazsa... buraya getirdiğiniz adamın kimseyle konuşmayacağından emin olabilirsiniz."
"İçindeki his doğru çıkmazsa onu öldürecek misin?" diye sordu Ted. Roland başını salladı.
Ted acı bir kahkaha attı. "Elbette öldüreceksin. Bu bana Huckleberry Finn'de Huck'ın buharlı geminin havaya uçuşunu gördüğü kısmı hatırlattı. Haberi vermek için Bayan Watson'a ve Dul Douglas'a koşar ve kimsenin ölüp ölmediğini sorduklarında, 'Hayır hanımefendi, sadece bir kara derili,' der. Biz de, 'Sadece bir Rod. Silahşor'un hissi doğru çıkmadı,' diyeceğiz."
Roland, ona soğukça gülümsedi, bütün dişleri alışılmadık bir şekilde gözler önüne serilmişti. Eddie bu gülümsemeyi daha önce görmüştü ve hedefi olmadığı için şükrediyordu. "Neyle karşı karşıya olduğumuzun farkındasınız sanıyordum, sai Ted. Yanlış mı anlamışım?"
Ted, ona bir süre baktıktan sonra bakışlarını yere çevirdi. Dinky bu sırada Stanley ile konuşmuştu. Diğerlerine dönerek, "B" Rod istiyorsanız alacaksınız," dedi. "Orası kolay. Asıl sorun buraya gel' mek olabilir. Gelemezsek..."
Roland, genç adamın sözlerini tamamlamasını sabırla bekledi. Bek-diei olmayınca sordu. "Gelemezseniz ne yapmamızı istiyorsunuz?"
Ted omuz silkti. Hareketi Dinky'ninkinin o kadar benzeriydi ki komik olmuştu. "Elinizden geleni," dedi. "Aşağıdaki mağarada silahlar da var Sneetch dedikleri elektrikli toplardan da bir düzine kadar var. Bazı x adamların hızlı ateşleyiciler dediğini duyduğum makineli tüfekler de var. Amerikan ordusundan AR-15'ler. Diğerlerinden emin değiliz."
"Bir tanesi bilimkurgu filmlerindeki ışın tabancalarına benziyor," dedi Dinky. "Sanırım parçalayıcı özelliği var ama ya pili bitmiş ya da ben çalıştıramayacak kadar aptalım." Beyaz saçlı adama endişeyle baktı. "Beş dakika geçti. Hatta daha da fazla. Yapılacak işlerimiz var, Tedster. Haydi yaylanalım."
"Evet. Eh, yarın tekrar geleceğiz. Belki o zamana dek bir planınız olur."
"Sizin yok mu yani?" diye şaşkınca sordu Eddie.
"Benim planım kaçmaktı, genç adam. O sırada son derece parlak bir fikir gibi görünmüştü. 1960 baharına kadar kaçmayı başardım. Dostum Bobby'nin annesinin ufak bir yardımıyla beni yakalayıp geri getirdiler. Şimdi gerçekten gitme..."
"Bir dakika daha, size uyarsa," dedi Roland ve Stanley'ye doğru yürüdü. Stanley ayaklarına bakıyordu ama hafif bir sakalla kaplı yanakları yine kıpkırmızı olmuştu. Ve...
Titriyor, diye düşündü Susannah. İlk kez bir insanla karşılaşan bir orman hayvanı gibi.
Stanley otuz beş yaşında gibi görünüyordu ama daha yaşlı da olabilirdi; yüzü, Susannah'nm zihinsel kusurlarla bağdaştırdığı kaygısız bir pürüzsüzce sahipti. Ted ve Dinky'de sivilceler vardı ama onda yoktu. Roland, tanley'nin kollarını tuttu ve ciddi bir ifadeyle baktı. Silahşor'un gözleri, anley başını eğdiği için önce sadece kıvırcık, gür saçlarla karşılaştı. Dinky konuşmaya yeltenince Ted, onu bir hareketle susturdu.
"Yüzüme bakmayacak mısın?" diye sordu Roland. Sesinde Susan. nah'nın nadiren tanık olduğu bir şefkat vardı. "Gitmeden önce yüzüme bakmayacak mısın, Stanley'nin oğlu Stanley? Daha önce Sheemie olan?"
Susannah ağzının bir karış açıldığını hissetti. Eddie hemen yanında yumruk yemiş gibi homurdandı. Ama Roland yaşlı... çok yaşlı, diye düşün. dü. Eğer bu Mejis'teki tavernada tanıdığı gençse... eşeği ve pembe sombrero, su olan gençse... o zaman onun da yaşı...
Adam başını yavaşça kaldırdı. Gözleri yaşlarla parlıyordu.
"Sevgili Will Dearborn," dedi. Sesi boğuk ve çok uzun süre kullanılmadığı için gıcırtılıydı. "Özür dilerim, sal Tabancanı çekip beni vurursan anlarım. Anlarım."
"Neden öyle diyorsun, Sheemie?" diye sordu Roland aynı şefkatli ses tonuyla.

Sheemie'nin gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Hayatımı kurtardın. Arthur ve Richard'ın da katkısı oldu ama asıl kurtaran sendin. Gerçekte Gilead'lı Roland olan sen, sevgili Will Dearborn. Ve ben onun ölmesine izin verdim! Sevdiğin kızın ölmesine izin verdim! Onu ben de seviyordum!"
Adamın yüzü acıyla çarpıldı ve Roland'dan uzaklaşmaya çalıştı. Ama Roland, onu bırakmadı.
"Senin bir suçun yoktu, Sheemie."
"Onun uğruna ölmeliydim!" diye bağırdı. "Onun yerine ben ölmeliydim! Çok aptalım! Dedikleri gibi salağın tekiyim!" Yüzüne sertçe iki tokat attı ve yanaklarında kırmızı izler belirdi. Roland bileğini yakalayarak tekrar vurmasına engel oldu ve elini indirmesini sağladı. "Sorumlusu Rhea'ydı," dedi Roland.
Stanley -çok çok uzun yıllar önce Sheemie'ydi- Roland'ın gözlerine sorarcasına baktı.
"Evet," dedi Roland başını sallayarak. "Cöos'un... ve benim suçun1' Onun yanında kalmalıydım. Suçsuz olan biri varsa o da sensin Sheemie-Stanley."
"Öyle mi dersin, Silahşor? Gerçekten mi?"
Roland başını salladı. "Bu konuda ve eski günler hakkında istediğin kadar konuşacağız ama şimdi değil. Şimdi vakit yok. Arkadaşlarınla gitmelisin, ben de benimkilerle kalmalıyım."
Sheemie, ona bir süre daha baktı. Susannah çok uzun bir süre önce Yolcuların Dinlenme Yeri adında bir tavernada telaşla bir o yana, bir bu vana koşturarak boş bira bardaklarını toplayan, Coral Thorin'in itip kakmalarından veya Pettie the Trotter olarak bilinen yaşlı fahişenin tekmelerinden kaçmaya çalışarak yıkanmaları için bulaşık fıçısına bırakan o genci gördü. Roy Depape adında bir adamın çizmelerine içki döktüğü için neredeyse canından olacak olan genci gördü. Sheemie'yi o gece ölümden kurtaran Cuthbert olmuştu... ama hepsini kurtaran, kasabalılarca Will Dearborn olarak bilinen Roland'dı.
Sheemie kollarını Roland'ın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. Roland gülümsedi ve eksik parmaklı eliyle Sheemie'nin kıvırcık saçlarım okşadı. Sheemie yüksek sesle hıçkırdı. Susannah, Silahşor'un gözpınarla-rındaki yaşları görebiliyordu.
"Tamam," dedi Roland zar zor duyulan bir sesle. "Çok özel biri olduğunu biliyordum. Bert ve Alain de öyle. Ve şimdi yolun ilerleyen bölümünde tekrar karşılaştık. Karşılaşmamız çok hayırlı oldu, Stanley oğlu Sheemie. Hem de çok."

ALTINCI BÖLÜM MAVİ CENNETİN EFENDİSİ

1

Finli (bazı bölgelerde Sansar olarak tanınıyordu) kapısını çaldığı sırada Algul Siento'nun Efendisi Pimli Prentiss banyodaydı. Lavabonun üzerindeki floresan lambanın amansız aydınlığında yüzünü inceliyordu. Dev aynasında cildi kraterlerle kaplı grimsi bir düzlük gibi görünüyordu. Algul'u saran çorak arazinin yüzeyinden fazla bir farkı yoktu. O an dikkatini yönelttiği sivilce, patlamakta olan bir yanardağa benziyordu.
"Kim o?" diye bağırdı Prentiss kapıdakinin kim olduğunu az çok tahmin etmesine rağmen.
"Finli o'Tego!"
"İçeri gel, Finli!" Gözlerini aynadan bir an bile ayırmamıştı. Sivilcenin etrafına bastıran parmakları kocaman görünüyordu. Sivilceye basınç uyguladı.
Finli, Prentiss'in ofisini geçerek banyo kapısında durdu. İçeri bakmak için hafifçe eğilmek zorunda kalmıştı. Boyu iki metre on santimi!1 üzerindeydi, bir taheen için bile uzundu.
"İstasyondan geldim, sanki hiç gitmemiş gibi," dedi Finli. Çoğu taheen gibi konuşma sesi hırıltıyla cıyaklama arasında kulak tırmalayıcı bir 5etide gidip geliyordu. Pimli'ye göre hepsinin sesi H. G. Wells'in Dr. Mo-au'nun Adası adlı eserindeki melez yaratıklannkine benziyordu ve sü-ekli 'Biz insan değil miyiz?' diye hep bir ağızdan sormalarını bekliyordu. Finli bunu zihninde hemen yakaladı ve ne olduğunu sordu. Dürüstlüğün alt düzey telepatinin sıradan olduğu bir toplumda en iyi politika olduğunu bilen Prentiss açıkça anlattı. Taheenler söz konusu olduğunda bu yegâne politikaydı. Ayrıca Finli o'Tego'yu severdi.
"Demek istasyondan döndün, güzel," dedi Pimli. "Peki ne buldun?" "Bir bakım robotu. Görünüşe bakılırsa 16. Kavis tarafında serbest kalmış ve..."
"Bekle," dedi Prentiss. "Mümkünse, mümkünse, lütfen." Finli bekledi. Prentiss aynaya iyice yaklaştı. Tüm dikkatini aynaya yöneltmiş, kaşları çatılmıştı. Mavi Cennet'in efendisi de uzun boyluydu, yaklaşık bir doksan boyundaydı. Devasa göbeği uzun ve kalın bacaklarla destekleniyordu. Saçları dökülüyordu ve çok içki içenlere has kırmızı bir burnu vardı. Elli yaşlarında görünüyordu. Kendini elli yaşlarında hissediyordu (bir önceki geceyi Finli ve birkaç can-toi ile tartışarak geçirmediği günlerde daha genç hissediyordu). Yıllar önce, en az yirmi beş yıl önce (ki bu da azımsanmış bir tahmin olabilirdi) oraya geldiğinde elli yaşındaydı. Bu tarafta yönler gibi zaman kavramı da güvenilmezdi ve ikisinin de ucunu kolayca kaçırmak olasıydı. Ahaliden bazıları aklını da kaçırıyor-du. Ve gün ışığı makinesini kaybedecek olurlarsa...
Sivilcenin ucu şişti... titreşti... patladı. Ah!
Kanla karışık cerahat aynaya sıçradı ve hafifçe dışbükey olan yüzeyde iz bırakarak aşağı süzüldü. Pimli Prentiss cerahati parmağının ucuyla aynadan sildi, klozete atmak üzere döndü ama sonra vazgeçerek Finli'ye feam etti. Taheen başını iki yana salladı, sonra her deneyimli diyetisyenin tanı-yacağı bezgin bir homurtuyla Efendi'sinin parmağını ağzına götürdü. İri-1 emdikten sonra parmağı duyulabilen bir plop sesiyle bıraktı.

"Yapmamalıydım ama kendimi tutamıyorum," dedi Finli. "Diğer ta raftaki ahalinin çiğ dana eti yemesinin onlar için iyi olmadığını söyleme. miş miydin?"
"Evet," dedi Pimli hâlâ sivilceden sızmakta olan irini bir kâğıt mendille silerken. Çok uzun zamandır oradaydı ve pek çok sebepten ötürü asla gerj dönüşü olmayacaktı ama son zamanlara dek diğer taraftaki gelişmeleri ta. kip etmişti; önceki yıla kadar (böyle denebilir miydi?) The New York Tünes\ düzenli sayılabilecek bir şekilde alıyordu. Times'ı çok seviyor, günlük bul-maçayı çözmeye bayılıyordu. Evinden küçük bir dokunuştu.
"Ama yine de yemeye devam ediyorlar."
"Evet, sanırım çoğu öyle yapıyordur." Ecza dolabını açtı ve bir şişe Rexall hidrojen peroksit çıkardı.
"Öylece ikram etmen senin suçun," dedi Finli. "Aslında bunlar bizim için zararlı değil; bal veya böğürtlen gibi doğal bir tatlı. Asıl sorun Gök Gürültüsü." Ve Efendi'sini kastettiğini anlamış gibi devam etti. "Tadı ne kadar tatlı olursa olsun ordan çıkan pek çok şey bozuk. Zehirli."
Prentiss bir parça pamuğu hidrojen peroksitle ıslattı ve yanağındaki yarayı sildi. Finli'nin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu, nasıl bilmezdi? Oraya gelip başkanlık cüppesini giymeden önce yüzünde otuz yıldan fazla bir süre tek bir sivilce bile görmemişti. Şimdi ise yanaklarında, kaşlarında, şakaklarında sivilceler; burnunda öbek öbek siyah noktalar ve yakında yerleşim bölgesinin doktoru Gangli'nin almak zorunda kalacağı bir kist vardı. (Prentiss Gangli'nin bir doktor için çok talihsiz bir isim olduğunu düşünürdü; ona kangreni hatırlatıyordu.) Taheen'ler ve can-ıoi der-matolojik sorunları pek yaşamıyordu ama ciltleri sıkça çatlardı. Bunun yanı sıra burun kanamalarını sık yaşarlar ve en küçük yaralar bile (bir dikenin veya kaya çıkıntısının çizmesi) hemen tedavi uygulanmazsa mikrop kapabilir ve ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Önceleri antibiyotikler böyle vakalarda etkili oluyordu ama son zamanlarda eskisi gibi sonuç görenu-yorlardı. Accutane gibi farmakolojik mucizeler için de aynı durum soz konusuydu. Çevrenin etkisiydi elbette; etraflarını saran topraklar ve k*'lardan ölüm yayılıyordu. En kötüsünü görmek isteyenin o günlerde ya-değişkenlerden daha iyi durumda olmayan Rodlara bir bakması ye-Hivdi. Elbette onlar ta... hâlâ güneydoğu muydu... oralara kadar gidi--orlai'dı. Gecelen hafif bir kızıl ışıltının görülebildiği yöne doğru gidiyorlardı ve o tarafta her şeyin daha kötü olduğunu herkes söylüyordu. Pimli bunun doğru olup olmadığını bilmiyor ama doğru olabileceğinden şüpheleniyordu. Fedic'in ötesindeki topraklara Discordia denmesinin sebebi turistik beldeler olmasından değildi herhalde.
"Daha ister misin?" diye sordu Finli'ye. "Alnımda iyice olgunlaşmış birkaç tane daha var."
"Hayır, raporumu vermek, video kayıtlarına, telemetreye kısa bir göz atıp kontrol etmek için Çalışma Odası'na gitmek ve sonra mesaiyi bitirmek istiyorum. Ondan sonra sıcak bir banyo yapıp elime iyi bir kitap alarak üç saat okuyacağım. Koleksiyoncuyu okuyorum."
"Ve hoşuna gidiyor," dedi Prentiss hafif bir şaşkınlıkla. "Hem de çok, teşekkürler derim. Bana burdaki durumumuzu hatırlatıyor. Ama hedeflerimizin daha asil, motivasyon kaynağımızın da cinsel çekimden fazlası olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." "Asil mi? Sence öyle mi?"
Finli omuz silkti ve cevap vermedi. Mavi Cennet'te olanlara dair tartışmalardan genellikle kaçındırdı.
Prentiss öne düştü ve kütüphane-Çalışma Odası'na yöneldi. Bu oda, Mavi Cennet'in Çarşı dedikleri bölümüne bakıyordu. Finli, tavandaki lambanın altından geçerken alışkanlıkla zarifçe başını eğdi. Prentiss, ona bir keresinde (birkaç kadeh graf tan sonra) NBA'de çok iyi bir oyuncu olabileceğini söylemişti. "Taheenlerâen oluşan ilk takım. Ucubeler, ama ne olmuş yani?"
"Bu basketbol oyuncuları her şeyin en iyisine mi sahip?" diye sormuştu Finli. Bir sansarın kafasına ve iri, kapkara gözlere sahipti. Pimli'ye s°re bir oyuncak bebeğin gözleri gibi ifadesizlerdi. Boynuna çok sayıda 'n zincir takmıştı; son yıllarda Mavi Cennet personeli arasında çok moda olmuş ve canlı bir pazar yaratmıştı. Ayrıca kuyruğu da kesilmişti. Sarhoş oldukları bir gece Prentiss'e bunun muhtemelen bir hata olduğunu söylemişti. İnanılmayacak kadar büyük bir acı hissetmesinin yanı sıra hayatı sona erdiğinde onu Karanlıklar Cehennemi'ne gönderecek bir davranıştı. Eğer... Hiçbir şey yoksa. Bu, Pimli'nin tüm kalbi ve aklıyla inkâr ettiği bir fj. kirdi ama bazen gece yarısı bu düşüncenin uykusunu kaçırmadığını iddia etmek (en başta kendisine) yalan söylemek olurdu. Böyle düşüncelere karşı uyku hapları vardı. Ve Tanrı elbette. Her şeyin, Kule'nin bile Tan-rı'nm iradesine boyun eğiyor olduğuna dair inancı.
Her neyse Prentiss basketbolcuların, (en azından Amerikalı olanların) her şeyin en iyisine sahip olduğunu söylemiş, bunlara kahrolası bir klozetin gördüğünden daha fazla kıçın da dahil olduğunu eklemeyi ihmal etmemişti. Bu söz üzerine Finli ifadesiz, tuhaf gözlerinden kırmızımsı yaşlar gelene dek gülmüştü.
"Ve en güzeli," diye devam etmişti Pimli. "NBA standartlarına göre nerdeyse sonsuza dek oynayabilirsin. Örneğin eski ülkemde en değerli bulunan oyuncu -gerçi ben oyununu hiç izlemedim, benim zamanımdan sonra geldi- Michael Jordan adında biriydi ve..."
"Bir taheen olsaydı hangisi olurdu?" diye sormuştu Finli sözünü keserek. Bu oyunu sık sık oynarlardı; özellikle de birkaç kadeh içmişlerse.
"Bir sansar, hem de yakışıklısından," demişti Pimli. Finli, sesindeki şaşkınlığı komik bulmuş, bir kez daha gözlerinden yaş gelene dek gülmüştü.
"Ama," diye devam etmişti Pimli. "Kariyeri on beş yıl kadar sürdü ve bu süreye emekli oluşu ve bir iki kez geri dönüşü dahil. Tek yapman gerekenin otuz metre uzunluğundaki bir salonda bir saat boyunca bir o yana bir bu yana koşmak olduğu bir sporu kaç yıl boyunca yapabilirdin, Fin?"
Finli o'Tego'nun yaşı o sırada üç yüzden fazlaydı. Pimli'nin sorusu üzerine omuz silkerek eliyle ufku göstermişti. Delah. Sayılamayacak kadar çok yıl.

Ve Mavi Cennet -yeni sakinler için Devar-toi, taheen ve Rodlar için ise Algul Siento- adındaki hapishane kaç yıldır oradaydı? Yine delah. Ama pinli haklıysa (ve içinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu) delah sona ermek üzereydi. Ve bir zamanlar Rahway, New Jersey'den Paul Prentiss olan, artık Algul Siento'lu Pimli Prentiss bu konuda ne yapabilirdi? İşini, elbette.
Kahrolası işini.

2
"Demek bir bakım robotu buldun," dedi Pimli pencerenin önündeki iki koltuktan birine oturarak. "Nerde?"
"97. Demiryolu'nun manevra alanından ayrıldığı yerin yakınında," dedi Finli. "O raylar hâlâ sıcak -'üçüncü ray' denenlerden var- ve bu da durumu açıklıyor. Sonra sen ayrılmamızın ardından arayıp ikinci bir alarm olduğunu söyledin."
"Evet. Ne buldunuz peki?"
"Hiçbir şey," dedi Finli. "İkinci seferde hiçbir şey bulamadık. Muhtemelen ilk alarmın sebep olduğu bir arzaydı." İkisinin de bildiği bir gerçeği belirtmek istercesine omuz silkti: her şey cehenneme gidiyordu. Ve sona yaklaştıkça bu süreç hızlanıyordu.
"İyice baktınız, değil mi?"
"Elbette. Herhangi bir yabancı varlığa rastlamadık."
Ama ikisi de yabancı varlıkların insan, taheen, can-toi veya mekanik olduğunu düşünüyordu. Finli'nin arama ekibinden hiç kimse Mordred'i aramayı akıl etmemişti. Etseler bile onu bulamazlardı; örümcek artık orta boyda bir köpek iriliğindeydi. Ana istasyonun çatısının altına ördüğü ağa çöreklenmiş yatıyordu.
"Telemetriyi ikinci alarm yüzünden mi kontrol edeceksin?"
"Kısmen," dedi Finli. "Daha ziyade içimde tuhaf bir his olduğundan." öu kalıbı okuduğu polisiye romanlardan kapmıştı -onu büyülüyorlardı-ve her fırsatta kullanıyordu.
"Nasıl tuhaf?"
Finli başını iki yana salladı. İfade edemiyordu. "Ama telemetri yalan söylemez. Ya da bana öyle öğretildi."
"Sorguluyor musun?"
İnce buz üzerinde yürümekte olduğunu bilen Finli -ikisi de öyleydi-bir anlık tereddütten sonra boş vermiş olacak ki, "Zamanın sonlarmdayız Efendi," dedi. "Artık nerdeyse her şeyi sorguluyorum."
"Buna görevin de dahil mi, Finli o'Tego?"
Finli başını tereddütsüzce iki yana salladı. Hayır, görevi dahil değil-di. Bu, bir zamanlar Rahway'li Paul Prentiss olan Pimli için de geçerliydi. Pimli, eski bir askerin -belki Doug MacArthur'du- "Gözlerim ölümümle kapanırken, beyler, son düşüncem ordu olacak. Ve ordu. Ve ordu," dediğini hatırladı. Pimli'nin son düşüncesi de muhtemelen Algul Siento olacaktı. Artık başka ne kalmıştı ki? Bir başka büyük Amerikalının -Martha and the Vandellas'tan Martha Reeves-sözleriyle gidecek hiçbir yerleri yoktu, yavrum, saklanacak hiçbir yerleri yoktu. Her şey kontrolden çıkmış, frenleri patlamış halde yokuş aşağı gidiyordu ve yolculuğun tadını çıkarmaktan başka yapacak şey yoktu.
"İşini yaparken sana eşlik edecek biri seni rahatsız eder mi?" diye
sordu Pimli.
"Neden etsin?" dedi Sansar. Keskin, sivri dişlerini göstererek gülümsedi. Ve o garip dalgalanan ses tonuyla şarkı söylemeye başladı. "Benimle hayal kur... babalarımın ayma gidiyorum..."
"Bana bir dakika ver," diyerek ayağa kalktı Pimli.
"Dua mı?" diye sordu Finli.
Pimli kapıda durdu. "Evet," dedi. "Hazır sormuşken, yorum yapacak mısın, Finli o'Tego?"
"Belki sadece bir tane." İnsan bedenli, kahverengi sansar kafalı yar3' tık gülümsemeye devam ediyordu. "Dua etmek o kadar yüceyse neden sıçmak için oturduğun yerin önünde diz çöküyorsun?"
"Çünkü İncil'de, yalnız olmadığı zamanlarda kişinin duasını dolabında etmesi gerektiği söyleniyor. Başka sorun?"
"Yok, yok," dedi Finli bir el hareketiyle. "Manniler'in dediği gibi, elinden gelenin en iyisini ve en kötüsünü yap."

3
Paul o'Rahway banyoya girip klozetin kapağını kapadı, diz çöktü ve ellerini birleştirdi.
Dua etmek o kadar yüceyse neden sıçmak için oturduğun yerin önünde diz çöküyorsun?
Belki beni mütevazı kıldığı için demeliydim, diye düşündü. Haddimi bilmemi sağlıyor. Topraktan geldik, toprağa gideceğiz ve bunu unutmanın zor olduğu bir yer varsa o da burası.
"Tanrım," dedi. "Aciz olduğumda bana güç, kafam karıştığında cevaplar, korktuğumda cesaret ver. Hak etmeyenlerin canını yakmama engel ol, hak ettiklerinde de başka seçeneğim kalmayana dek canlarını yakmaktan kaçınmama yardım et. Tanrım..."
Pek yakında Tanrı'sından yaradılışın sonunu getirmeye çalıştığı için af dileyecek (en ufak bir alaycılık olmaksızın) olan adam kapağı kapalı klozetin önünde diz çökmüş dua ederken ona daha yakından bakabiliriz. Fazla uzun sürmeyecek, zira Pimli Prentiss, Roland ve ka-tefinin öyküsünün merkezi değil. Yine de çelişkiler, çıkmaz sokaklar ve farklı katmanlarla dolu ilginç bir adam. Kişisel Tanrı'sına derin bir imanla bağlı bir alkolik, trilyonlarca dünyanın merkezini teşkil eden Kule'yi devirip karanlıkta trilyonlarca farklı yöne göndermek üzere olan inançlı bir insan. Niyetlerini

öğrense Dinky Earnshaw ve Stanley Ruiz'i hiç tereddüt etmeden ölüme mahkûm ederdi. Her Anneler Günü'nü gözyaşları içinde geçirir, Çünkü annesini çok sever ve çok özler. İş Kıyamet'e geldiğinde ondan Mükemmel bir adam bulunamaz. Diz çöküp Tanrıyla eski bir dostmuş §'°i konuşmayı bilen biri.
İşin trajikomik yanı şu: Paul Prentiss, "İşimi The New York Times sa yesinde buldum!" reklamlarından fırlamış olabilir. 1970'te, o zamanlar Attica olarak bilinen hapishanedeyken Times'da bir ilan gördü.
ARANIYOR: ÖZEL BİR KURULUŞTA
SORUMLULUK İSTEYEN BİR POZİSYONDA
DENEYİMLİ ISLAH MEMURU
Dolgun ücret! En avantajlı koşullar! Seyahat engeli bulunmamalı!
Dolgun ücret kısmı, sevgili annesinin dediği gibi "hava cıva" çıkmış koca bir yalan olduğu anlaşılmıştı, çünkü ortada ücret falan yoktu, Amerika tarafındaki bir ıslah memurunun bildiği anlamda yoktu ama menfaatler... evet, onlar muhteşemdi. Öncelikle istediği kadar seks, içki ve yemek söz konusuydu ama asıl konu bu değildi, sai Prentiss'e göre asıl nokta şuydu: İnsanın hayatta hedefi neydi? Eğer banka hesabındaki sıfırların artışını izlemekse Algul Siento ona göre bir yer değildi... ve o hedefle Al-gul Siento'da olmak korkunç olurdu zira bir kez gelindi mi geri dönüş söz konusu değildi. Her şey orduydu. Ve ordu. Ve bazen bunu belirtmek için bir iki de ceset gerekirdi.
On beş yıl kadar önce ciddi bir törenle adını bir taheen ismiyle değiştiren ve bundan hiçbir zaman pişman olmayan Efendi Prentiss için hava hoştu. Paul Prentiss, Pimli Prentiss olmuştu. Kalbini, daha önce aklını yaptığı gibi "Amerika tarafına" tamamen kapaması da o zaman gerçekleşmişti. Ve bunun sebebi hayatında yediği en güzel Alaska tatlısını orada yemiş veya en nefis şampanyayı orada içmiş olması değildi. Yüzlerce şahane kadınla simülasyon seks yapmış olması da değildi. Görevi yüzündendi ve sonuna kadar gitmeye niyetliydi. Çünkü Devar-toi'deki görevinin emrinin Kızıl Kral'dan olduğu kadar Tanrı'dan da geldiğine inanıyordu. Tanrı fikrinin gerisinde ise çok daha kuvvetli bir başkası vardı: milyarlarca evrenin bir zamanlar yılda kırk bin dolar kazanan, ülseri ve kotu bir sağlık sigortası olan, Rahway'li Paul Prentiss olan adamın avuçlarında tuttuğu bir yumurtaya tıkıştırılmış olması düşüncesi. Kendisinin de o yımurtanın içinde olduğunu, kırıldığı takdirde kendi varlığının da sona ereğini biliyordu ama bir Tanrı ve cennet varsa, kudretlerinin Kule'den fazla olacağı muhakkaktı. İşte o cennete gidecek ve tahtın önünde diz çöküp günahları için af dileyecekti. Ve alacağı karşılık, aferin, sadık ve iyi hizmetkârım, olacaktı. Annesi de orada olacak, birbirlerine sarılacaklar ve birlikte İsa kardeşliğine gireceklerdi. Pimli o günün geleceğinden emindi. Hatta muhtemelen Hasat Ayı'nın bir sonraki dönüşünü yapma-slndan önce olacaktı.
Kendisini dindar bir kaçık olarak görmüyordu. Kesinlikle değildi. Tanrı ve cennete dair bu düşüncelerinden kimseye bahsetmiyordu. Dünyanın geri kalanı için o sadece görevini yapan bir hizmetkârdı. Görevini iyi yapmaya ve tamamlamaya niyetli bir hizmetkâr. Kendini kötü adam olarak görmüyordu elbette ama gerçekten tehlikeli olan hiç kimse görmezdi zaten. Tüm yaz sürse bile o cephede savaşmaya devam etmeye kararlı olan İç Savaş generali Ulysses S. Grant'i düşünün.
Algul Siento'da yaz bitmek üzereydi.
Efendi'nin evi, çarşının uçundaydı. İsmi Shapleigh Evi'ydi (Pimli sebebini bilmiyordu) ve Kırıcılar oraya Bok Evi diyordu. Çarşının diğer ucunda Damli Evi adında çok daha büyük bir ikametgâh vardı; ismi zarifçe gezinti yapan Kraliçe Anne tarafından, yine belirsiz sebeplerle verilmişti. Clemson'daki Fraternity Row'da veya Ole Miss'te evinde gibi görünebilirdi. Kırıcılar bu binaya Kırık Kalpler Evi ya da bazen Kırık Kalpler Oteli diyordu. Diyebilirlerdi. Taheen ve çok sayıdaki can-toi'nin çalışıp yaşadığı yer burasıydı. Kırıcılar'a gelince, küçük esprilerini yapmalarına Ve personelin bilmediğine inanmalarına izin veriliyordu.
Pimli Prentiss ve Finli o'Tego çarşı boyunca dostça bir sessizlik için-e yürüdü... görev başında olmayan Kırıcılar'm yanından geçtikleri za-anlar hariç. Pimli her birini nezaketle selamlıyordu. Aldığı karşılıklar neşeli cevaplardan somurtkan homurtulara varan bir değişkenlik gösteri yordu. Yine de hepsi bir şekilde selamım alıyor ve Pimli bunu bir zafe sayıyordu. Kırıcılar'ı umursuyordu. Hoşlansalar da hoşlanmasalar da -ç0 ğu hoşlanmıyordu- umursuyordu. Katillerle, tecavüzcülerle ve Attica'nm silahlı soyguncularıyla kıyaslandığında başa çıkılmalarının daha kolay ol. duğu muhakkaktı.
Bazıları eski gazeteler veya dergiler okuyordu. Dörtlü bir grup at nalı fırlatıyordu. Bir başka dörtlü yeşillikler üzerindeydi. Tanya Leeds ve Joey Rastosovich zarif, yaşlı bir karaağaç altında satranç oynuyor, gün ışı-ğı yüzlerinde oynaşıyordu. Onu samimi bir memnuniyetle selamladılar ve neden olmasın? Tanya Leeds artık Tanya Rastosovich'di zira Pimli onları bir ay önce bir gemi kaptanı gibi evlendirmişti. Ve bu bir anlamda doğruydu; Algul Siento, Gök Gürültüsü'nün karanlık denizinde kendi güneşli noktasında süzülen bir gemi gibiydi. Evet, güneş bazen yok oluyordu ama o günkü kesinti fazla önemli değildi, sadece kırk üç saniye sürmüştü.
"Nasıl gidiyor, Tanya? Joseph?" Daima Joseph derdi, asla Joey değil, En azından yüzüne karşı değil. Hoşuna gitmiyordu.
Her şeyin yolunda olduğunu söylediler ve ona sadece yeni evlilere mahsus olan o sersemce ifadeyle gülümsediler.
Finli, Rastosovich çiftine hiçbir şey söylemedi ama çarşının Damli Evi ucuna yakın bir yerde, bir ağacın altındaki mermer banka oturmuş kitap okuyan genç adamın önünde durdu.
"Sai Earnshaw?" dedi taheen.
Dinky kaşlarını sorarcasına kibarca kaldırarak ona baktı. Sivilcelerle dolu yüzünde aynı ifadesiz nezaket vardı.

"Bakıyorum Büyücü'yü okuyorsunuz," dedi Finli neredeyse utangaçça. "Ben de Koleksiyoncu'yu okuyorum. Ne tesadüf!"
"Öyle diyorsanız," dedi Dinky. İfadesi değişmemişti.
"Fowles hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum. Şimdi Ç0* meşgulüm ama belki sonra onu tartışabiliriz."
Yüzünde hâlâ aynı donuk nezaket ifadesi olan Dinky Earnshaw, »Reiki sonra Koleksiyoncu kitabınızı alır -umarım ciltlidir- ve o tüylü kıçıma sokarsınız," dedi. "Yanlamasına."
Finli'nnı yüzündeki umutlu gülümseme yok oldu. Hafifçe ama ku-ursuzca eğildi. "O şekilde hissettiğiniz için üzgünüm, sai."
"Def olup gidin," dedi Dinky ve kitabını tekrar açtı. Sonra yüzüne doğru kaldırdı.
Pimli ve Finli o'Tego yürümeye devam etti. Algul Siento'nun Efendilinin Finli'ye farklı yöntemlerle yaklaşmayı ve genç adamın sözlerinin onu ne ölçüde kırdığını öğrenmeyi denediği bir sessizlik dönemi oldu. Taheen okuyabilme ve insan edebiyatını takdir edebilme yeteneğiyle gurur duyuyordu, Pimli o kadarını biliyordu. Sonra Finli uzun parmaklı ellerini -kıçı aslında tüylü değildi ama elleri öyleydi- bacaklarının arasına koyarak onu zahmetten kurtardı.
"Toplarımın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi ve Pimli, güvenlik şefinin sesindeki neşenin zorlama değil, samimi olduğuna karar verdi.
"Üzgünüm," dedi Pimli. "Mavi Cennet'te ergenlik sonrası sorunları yaşayan biri varsa o da Dinky Earnshaw."
"Beni parçalıyorsun!" diye inledi Finli ve Efendi'si, ona şaşkınca bakınca sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Asi Gençlik filminden meşhur bir replik," dedi. "Dinky Earnshaw, bana James Dean'i hatırlatıyor." Bir süre duraksayıp düşündü. "Yakışıklılık konusunda değil elbette."
"İlginç bir vaka," dedi Prentiss. "Bir Pozitronik şubesince yürütülen suikast programı için işe alınmıştı. Kontrol memurunu öldürüp kaçtı. Yanladık, elbette. Ciddi bir sorun yaratmadı -en azından bize- ama rahatsız edici bir tavrı var."
Ama bir sorun teşkil etmediğini düşünüyorsun."
Pimli, ona gözucuyla baktı. "Hakkında bilmem gereken farklı bir fikrin mi var?"
"Yoo, hayır. Seni daha önce son birkaç haftadır olduğun kadar tedir gin görmemiştim. Hatta paranoyak olduğunu bile söyleyebilirim."
"Büyükbabamın sıkça kullandığı bir atasözü vardı," dedi Pimli. '"gv varmaya birkaç metre kalana dek yumurtaları düşürmekten korkmazsın' Eve çok yaklaştık."
Ve bu doğruydu. On yedi gün önce, son Kurt grubunun 16. Kavis Başlangıç Noktası'ndan dörtnala ayrılmasından kısa bir süre önce Damlj Evi'ndeki cihazları Ayı-Kaplumbağa Işını'nda ilk ciddi eğilmeyi tespit et-misti. O zamandan sonra Kartal-Aslan Işını kırılmıştı. Yakında Kırıcüar'a ihtiyaç kalmayacaktı. Sondan ikinci Işın'ın parçalanması onların yardımı olsun olmasın gerçekleşecekti. Hızını almış, hassas bir dengede duran bir nesne gibiydi. Yakında geri dönüşü olmayan noktaya ulaşacak ve devrilecekti. Yani Işın kırılacaktı. Varlığı son bulacaktı. Devrilecek olan, Ku-le'ydi. Son Işın olan Kurt-Fil Işını bir hafta, belki bir ay daha dayanabilirdi ama daha fazlasını beklemiyordu.
Bunu düşünmek Pimli'yi hoşnut etmeliydi ama etmiyordu. Sebebin büyük bölümü düşüncelerinin Yeşil Pelerinliler'e kaymasıydı. Altmış kadarı rutin akın için Calla bölgesine gitmişti ve yetmiş iki saat sonra topladıkları çocuklarla geri dönmüş olmaları gerekiyordu. Ama... dönmemişlerdi. Finli'ye bu konuda ne düşündüğünü sordu.
Finli durdu. Ciddi görünüyordu. "Bir virüs söz konusu olabilir," dedi. "Anlamadım?"
"Bir bilgisayar virüsü. Damli'deki bilgisayarların çoğunda bu sorunu yaşadık ve unutma ki çiftçilere ne kadar korkunç görünürlerse görünsün-ler Yeşil Pelerinliler iki ayak üzerinde yürüyen bilgisayarlardan fazlası değil." Duraksadı. "Belki de Calla ahalisi onları öldürmenin bir yolun» bulmuştur. Cesaretlerini toplayıp Kurtlara kafa tutmaları beni şaş/"1 mı? Belki biraz, ama fazla değil. Özellikle de cesur biri çıkıp onlara liderlik: ederse."
"Bir silahşor gibi biri belki?"
Finli, ona küçümseyen bir ifadeyle baktı.
Ted Brautigan ve Stanley Ruiz bisikletleri üzerinde yanlarından geçti. r ncjj ve güvenlik şefi onlara el sallayınca aynı şekilde karşılık verdiler. utjgan gülümsemedi, ama Ruiz'in yüzünde zihinsel özürlülere özgü o osalca gülümseme belirdi. Gözleri boş bakıyor, tükürükle ıslanmış dudakları parlıyordu ama yine de çok güçlü bir Kıncı'ydı ve böyle bir adam, Con-necticut'taki küçük "tahTinden döndürüldüğünden beri tamamen değişmiş olan Ted Brautigan'la takılmaktan çok daha kötüsünü de yapabilirdi. İki adamın giydiği tıpatıp aynı tüvit şapkalar -bisikletleri de aynıydı- Pimli'yi eğlendirdi. Ama aynısı Finli'nin bakışı için söylenemezdi. "Kes şunu," dedi Pimli. "Neyi keseyim, sai?" diye sordu Finli.
"Külahından dondurmasını düşüren ve bunu fark etmeyen küçük bir çocukmuşum gibi bakmayı," dedi.
Ama Finli gerilemedi. Nadiren gerilerdi ve Pimli'nin onda hoşlandığı özelliklerden biri de buydu. "Sana bir çocukmuşsun gibi bakılmasını istemiyorsan öyle davranmayı bırakmalısın. Dünyayı kurtarmak için Or-ta-Dünya'dan gelen silahşorlardan bahseden söylentiler yıllardır etrafta dolaşır. Ama bir silahşorun varlığı resmen kanıtlanmış değil. Senin İsa Adam'dan bir ziyaret bence daha olası." "Rodlar diyor ki..."
Finli canı gerçekten yanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Rodların söylediklerini boş ver. Zekâma -ve kendininkine- bundan daha fazla saygı duyduğundan eminim. Beyinleri ciltlerinden bile çabuk çürüyor. Kurtlara gemce, şöyle söyleyeyim: nerede oldukları veya başlarına ne geldiği önemli değil. İşi bitirmeye yetecek kadar güçlendiricimiz var ve beni tek ilgilenmen de bu."

Güvenlik şefi, Damli Evi'nin verandasına çıkan basamakların önün-e durdu. Birbirinin eşi bisikletlere binen iki adama kaşlarını çatarak, dü-Sunceli bir ifadeyle baktı. "Brautigan çok sorun çıkardı."
"Hem de nasıl!" Pimli hüzünle güldü. "Ama belalı günleri sona erdi Daha fazla sorun çıkaracak olursa Connecticut'h dostlarının -Robert Garfield adında bir çocuk ve Carol Gerber isminde bir kız- ölecekleri söylendi. Ayrıca bazı Kırıcılar'm onu akıl hocası olarak görmesine, şu akılsız gibi birkaçının da neredeyse tapmasına rağmen kimse... felsefi du-şünceleriyle ilgilenmiyor. Daha önce ilgilenen varsa da artık yok. Ve dönüşünden sonra onunla bir konuşma yaptım. Samimi bir konuşma." Finli bunu ilk kez duyuyordu. "Ne hakkında?" "Hayatın bazı gerçekleri. Sai Brautigan eşsiz güçlerinin artık eskisi kadar önemli olmadığını anladı. Artık o dönemi geçtik. Geriye kalan iki Işın o olsa da olmasa da kırılacak. Ve sonunda... kargaşa olacağını biliyor. Korku ve kargaşa." Pimli başını yavaşça salladı. "Brautigan son geldiğinde burda olmak istiyor. Gökyüzü yarıldığında Stanley Ruiz gibilerini teselli etmek için bile olsa."
"Gel kasetlere ve telemetriye bakalım. Emin olmak iyidir." Damli Evi'nin önündeki ahşap basamakları yan yana tırmandılar.

5
Can-foi'lerden ikisi Efendi ve güvenlik şefine alt kata kadar eşlik etmek için bekliyordu. Pimli herkesin -Kırıcılar ve Algul Siento personeli dahil- onlara "sığ adamlar" demeye başlamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bu deyişi başlatan Ted Brautigan'dı. "Meleklerden bahset, kanat seslerini duy," derdi Pimli'nin sevgili annesi ve Pimli Gerçek Dün-ya'nın bu son zamanlarında gerçek insan hayvanlar varsa tanıma can-toi' lerin ta/ıeenlerden daha çok uyduğunu düşündü. Acayip insan maskelen olmaksızın görüldüklerinde fare kafalı taheenler oldukları zannedilebilir-di. Ama can-toi'ler, insanları (Pimli gibi istisnai örnekler dışında) daha aşağı bir ırk olarak gören taheenlerin aksine insan formunu ilahi görüp tapardı. Maskeleri taptıkları için mi takıyorlardı? Bu konuda ketum davranırlardı ama Pimli öyle olduğunu sanmıyordu. İnsan olduklarını düşündüklerine inanıyordu, bu yüzden maskelerini ilk takışlannda (maskeler canlıydı; yapılmıyor, büyüyorlardı) insan görünümlerine uyan birer insan isffli alıyorlardı. Pimli, Düşüş'ün ardından bir şekilde insan ırkının yerini alacaklarına inandıklarını biliyor... ama böyle bir inanca nasıl sahip olduklarını kesinlikle anlamıyordu. Düşüş'ten sonra Cennet olacaktı, Aydınlanma Kitabı'nı okuyan herkes bunu bilirdi ama... dünya?
Belki yeni bir dünya olacaktı ama Pimli ondan da emin değildi.
İki can-toi güvenlik görevlisi Beeman ve Trelawney geniş salonun ucunda duruyor, bodrum katma inen merdivenlerin başında nöbet tutuyordu. Pimli bütün can-toi erkeklerini, sarışın ve ince yapılı olanları bile kırklı, ellili yılların aktörlerinden Clark Cable'a benzetiyordu. Hepsinde aynı dolgun dudaklar ve büyük kulaklar var gibiydi. Ama yakından bakıldığında insan maskelerinin kıvrılıp bükülerek asıl gerçeklikleri olan (kabul etseler de etmeseler de) kıllı, dişli ete dönüştüğü boyun ve kulak arkası bölümlerinde bulunan kırışıklıklar görülebiliyordu. Ve bir de gözleri vardı. Kıllar etraflarını sarıyordu ve yakından bakıldığında göz yuvası sanılanların aslında canlı etten meydana gelme o garip maskelerdeki delikler olduğu anlaşılıyordu. Bazen maskelerin nefes aldığı duyulabiliyor ve Pimli bunu hem tuhaf, hem de iğrenç buluyordu.
"Selam olsun," dedi Beeman.
"Selam olsun," dedi Trelawney.
Pimli ve Finli selama karşılık verdi, hepsi yumruğunu alnına götürdü ve Pimli önlerine geçerek alt kata giden merdivenlere yöneldi. Alt kattaki koridorda, üzerinde YANGİNSİZ BİR ORTAM İÇİN HEP BİRLÎKTE ÇALİŞMALİ-Y1z yazan bir levhanın önünden geçtiler. Sonra da üzerinde HER ŞEY CAN-TOİ'YE SELAM VERSİN yazan bir başkasının. "Çok garipler," dedi Finli alÇak sesle.
Pimli gülümsedi ve Finli'nin sırtına hafifçe vurdu. Finli o'Tego'dan Sanmasının sebebi buydu: Mike ve Ike gibi benzer düşüncelere sahip-

6
Damli Evi'nin bodrum katının büyük bir bölümünü malzemelerle dolu koca bir salon kaplıyordu. Cihazların tümü çalışmıyordu ve çalışan-lardan bazılarını da kullanmıyorlardı (nasıl işlediğini bile anlamadıkları pek çok makine vardı) ama gözetim cihazlarını ve karanlıkları, harcanan psişik enerji birimlerini ölçen telemetriyi kullanmayı biliyorlardı. Kırıcı-lar'ın psişik yeteneklerini Çalışma Odası dışında kullanmaları yasaktı ve zaten çoğu istese de yapamazdı. Pek çoğu, tuvalette olduklarını ve kendilerini rahatlatmaları için bir engel olmadığını belirten bir görsel uyana bulunmaksızın idrarlarını yapamayan, ağır bir tuvalet eğitimi almış erkekler ve kadınlar gibiydi. Henüz tuvalet eğitimini tamamlamamış küçük çocuklar gibi olan diğerleri bazen psişik patlamalara engel olamıyordu. Bu patlamalar hoşlanmadıkları birinde baş ağrısı yaratmak veya çarşıda bir bankı devirmekten öteye pek geçmiyordu ama Pimli'nin adamları bu tür patlamaları yakın takipte tutuyor, "kasti" olanlar ilk seferinde hafifçe, tekrarlandığı takdirde giderek artan şiddette cezalandırılıyordu. Ve Pimli'nin yeni gelenlere nutuk atarken (yeni gelenlerin hâlâ olduğu eski günlerde) söylemekten hoşlandığı bir söz vardı: "Günahlarınız er geç sizi bulur." Finli'nin sloganı daha basitti: Telemetri yalan söylemez.
O gün telemetri verilerinde kısa süreli sinyallerden fazlasını bulamadılar. Bir grubun geğirme ve gaz çıkarma seslerinin dört saatlik bir kaydı gibi anlamsızdı. Video kayıtları ve muhafızların raporlarında da dişe dokunur bir şey yoktu.
"Tatmin oldun mu, sai?" diye sordu Finli ve sesindeki bir şey Pimli'nin dönüp ona sertçe bakmasına yol açtı. "Ya sen?"

Finli o'Tego iç geçirdi. Pimli böyle zamanlarda Finli'nin insan olma-sim ya da taheen olmayı diliyordu. Sorun, Finli'nin ifadesiz kara gözleriydi. Neredeyse bir bez bebeğin düğme gözleri gibiydiler ve okunmaları imkânsızdı. Bir taheen olmadıkça elbette.
"Haftalardır kendimi pek rahat hissetmiyorum," dedi Finli sonunda. »Uyuyabilmek için çok fazla graf içiyorum ve ertesi gün kendimi adeta sürüklüyor, ona buna çatıyorum. Bir sebebi, son Işın'ın kırılmasından beri iletişimin kopmuş olması..."
"Ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordun..." "Evet, biliyorum tabi. Mantıksız hislere mantıklı açıklamalar getirmeye çalıştığımı söylemeye çalışıyorum. Ve bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir."
Karşı duvarda Niagara Şelalesi'nin bir resmi vardı. Bir can-toi muhafız resmi baş aşağı çevirmişti. Sığ adamlar resimleri baş aşağı çevirmeyi pek komik bulurdu. Pimli'nin bunun sebebine dair hiçbir fikri yoktu. Ama kimin umurundaydı? Kahrolası işimi nasıl yapacağımı biliyorum, diye düşündü Niagara Şelalesi'ni düzeltirken. Nasıl yapacağımı biliyorum, gerisi önemli değil, Tanrı'ya ve İsa Adam 'a teşekkürler derim.
"Sona geldiğimizde her şeyin tuhaflaşacağını biliyorduk," dedi Finli. "Kendi kendime hepsinin bu olduğunu söyleyip duruyorum. Bu... biliyorsun..."
"İçindeki his," diye destekledi eskiden Paul Prentiss olan adam. Sonra sırıttı ve sağ işaret parmağını, sol elinin başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek yaptığı halkanın üzerine koydu. Taheen hareketleriyle sana doğruyu söylüyorum demek anlamına geliyordu. "Şu mantıksız his."
"Evet. Kanayan Aslan'ın kuzeyde tekrar belirmediğini biliyorum, güneşin içten içe soğuduğuna da inanmıyorum. Kızıl Kral'ın deliliğiyle ilgili hikâyeleri ve dan-tete'in onun yerini almaya geldiğini duydum. Tek söyleyebileceğim, ancak gözümle gördüğümde inanacağım. Aynısı eski masallarda ve şarkılarda söylendiği gibi Kule'yi kurtarmak için batıdan çıkage-,en silahşor adamla ilgili muhteşem haber için de geçerli. Hepsi palavra." Pimli, Finli'nin omzunu tuttu. "Bunu duymak beni memnun etti!" Gerçekten de etmişti. Finli o'Tego güvenlik şefi olarak o güne dek *°* iyi bir iş çıkarmıştı. Güvenlik ekibi geçen yıllar içinde yarım düzine rıcıyı öldürmek zorunda kalmıştı -hepsi de yuva hasreti çekip kaçmaya çalışan aptallardı- ve iki tanesinin de beyni alınmıştı ama "çitin altından geçebilen" (Pimli bu deyimi Casuslar Kampı adlı bir filmde duymuştu) sadece Ted Brautigan olmuş, Tann'ya şükür onu da geri getirebilmişlerdi Zaferi can-toi'ler üstlenmiş, güvenlik şefi de buna göz yummuştu ama Pimli işin aslını biliyordu; başlangıçtan sona dek her adımı planlayan Finli olmuştu.
"Ama içimdeki bu his sinir gerginliğinden fazlası olabilir," diye devam etti Finli. "Bazen ortaya çıkan önseziler olabileceğine inanıyorum." Güldü. "Geçmişi ve geleceği gören insanlarla dolu böyle bir yerde inanmamak mümkün mü?"
"Ama teleportlar yok," dedi Pimli. "Değil mi?"
Teleportasyon, tüm Devar ahalisinin iyi bir sebepten dolayı çekindiği bir yetenekti. Bir teleportun yol açabileceği tahribatın sonu yoktu. Örneğin uzaydan dört dönümlük bir bölüm getirip vakumdan kaynaklanan bir kasırga yaratabilirlerdi. Neyse ki bu özel yeteneği ayırt edecek basit bir test (malzemeler eski insanlardan kalma, ne kadar zamandır kullanıldığı belirsiz aletlerdi ama kullanımları kolaydı) ve bu tehlikeli organik devreleri kesmek için basit bir işlem (yine eski insanlardan kalma) vardı. Dr. Gangli teleportların icabına iki dakikadan kısa bir sürede bakabiliyordu. "O kadar basit ki vazektomiyi beyin ameliyatı gibi gösteriyor," demişti bir keresinde.
"Kesinlikle yok," dedi Finli ve Pimli'yi Susannah Dean'in Dogan'ına ürpertici derecede benzeyen bir konsolun önüne götürdü. Eski insanların yazısıyla (Bulunmamış Kapı'nm üzerindekiler gibi) işaretlenmiş iki kadranı gösterdi. Her ikisinde de iğne en başa yaslanmış, O'ı işaret ediyordu. Finli tüylü parmaklarıyla tıklayınca iğnelerden biri hafifçe titreşip tekrar
eski yerine döndü.
"Bu kadranların gerçekte neyi ölçtüğünü tam olarak bilmiyoruz," dedi. "Ama ölçtüklerinden biri, teleportasyon potansiyeli. Bu yeteneklerim gizlemeye çalışıp başaramayan Kırıcılar oldu. İçlerinde bir teleport olsaydı bu iğneler elliyi, hatta belki sekseni gösteriyor olurdu New Jersey" Pimli."
"O halde," dedi Pimli yarı gülümser, yarı ciddi bir ifadeyle parmaklarıyla sayarak. "Teleportlar yok, kuzeyden bakan Kanayan Aslan yok, silahşor adam yok. Ah, bir de Yeşil Pelerinliler virüse teslim oldu. Durum böyleyse içindeki o tuhaf his nerden geliyor?"
"Belki sonun yaklaşması yüzündendir," diyerek iç çekti Finli. "Yine de bu gece gözetleme kulelerindeki ve çitlerdeki nöbetçileri iki katına çıkaracağım."
"Çünkü içinde tuhaf bir his var," dedi Pimli hafifçe gülümseyerek. "Evet, öyle." Finli gülümsemiyordu, sivri dişleri kahverengi yüzünde belirmemişti.
Pimli, Finli'nin omzunu tuttu. "Haydi, Çalışma Odası'na gidelim. Belki Kırıcılar'ı işbaşında görmek içini rahatlatır."
"Belki," dedi Finli, hâlâ gülümsemiyordu.
"Sorun yok, Fin," dedi Pimli nazikçe.
"Sanırım," dedi taheen etrafındaki makinelere şüpheyle bakarak. Sonra bakışları kapıda iki önemli amirinin konuşmasının bitmesini saygıyla beklemekte olan iki sığ adama, Beeman ve Trelawney'ye döndü. "Sanırım öyle." Ama buna kalben inanmıyordu. Emin olduğu bir şey varsa o da Algul Siento'da teleportların olmadığıydı.
Telemetri yalan söylemezdi.

7

Beeman ve Trelawney onlara meşe kaplamalı bodrum koridoru boyunca, yine meşe kaplamalı personel asansörüne dek eşlik etti. Asansörün içinde bir başka yangın söndürücü ve De\ar-ahalisini yangına karşı dikkatli olmaları için uyaran bir başka levha vardı.

Bu da baş aşağı edilmişti.

Pimli'nin bakışları Finli'ninki ile karşılaştı. Güvenlik şefinin gözlemde neşe görür gibi oldu, ama bu elbette kendi gözlerindeki neşenin o K^a kuyulardaki yansıması da olabilirdi. Finli levhayı tek-kelime etmeden yerinden çıkardı ve düzeltti. Gürültülü ve bozulmak üzereymiş giDj görünen asansör mekanizması hakkında ikisi de yorum yapmadı. Yükselirken hafif bir sarsıntı yaşadıklarında bile bir şey söylemediler. Asansör yarı yolda kalacak olursa yukarıdaki kapaktan kaçmak, hafifçe kilolu olan (eh... epeyce kilolu olan) Prentiss gibi biri için bile sorun olmazdı. Damli Evi bir gökdelen sayılmazdı ve etrafta yardım edebilecek çok kişi vardı.

Kapalı asansör kapısının üzerindeki levhanın düzgün asıldığı üçüncü kata vardılar. Levhada SADECE PERSONEL, LÜTFEN ANAHTAR KUL-LANIN ve BU KATA KAZARA ÇIKTIYSANIZ DERHAL GERİ DÖNÜN. HEMEN RAPOR VERMENİZ DURUMUNDA CEZALANDIRILMAYACAKSINIZ yazıyordu.

Finli anahtar kartını çıkarırken yapmacık olabilecek bir rahatlıkla (okunamaz kara gözlerine lanet olsun) "Sai Sayre'dan bir haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pimli (biraz tersçe). "Almayı da beklemiyorum zaten. Burda tecrit edilmemiz, 1940'lardaki Manhattan Projesi'ndeki bilim adamları gibi çölde kasten unutulmamız boşuna değil. Onu son gördüğümde onu... şey, son kez görüyor olabileceğimi söylemişti."

"Sakin ol," dedi Finli. "Öylesine sordum." Kartı yuvaya soktu ve asansörün kapıları cehennemden çıkmışa benzer bir gıcırtıyla açıldı.

8

Çalışma Odası Damli'nin tam ortasında, yüksek tavanlı, meşe lambrili, uzun, Algul'un nadide güneş ışığından azami ölçüde faydalanabilmek için camdan yapılmış çatıya doğru üç kat yükselen büyük bir salondu. Prentiss ve o'Tego'nun girdiği kapının karşısındaki balkonda Jakli isminde kuzgun kafalı bir taheen, Conroy adında can-toi bir teknisyen ve Pim-li'nin isimlerini o an hatırlayamadığı iki insan muhafızdan oluşan tuhaf
bir grup vardı. Taheenlet, can-toi'ltv ve insanlar iş saatleri içinde
dikkatli
(ve bazen hassas) bir nezaketle birlikte çalışırdı, ama ortak sosyal aktivelerde Sunmaları pek beklenmezdi. Ayrıca balkon, sosyal aktiviteler ■cjn kesinlikle yasak olan bir bölgeydi. Aşağıdaki Kırıcılar ne hayvanat . Resindeki hayvanlar, ne de akvaryumdaki egzotik balıklardı; Pimli (ve Finli o'Tego) personele bu konuyu defalarca hatırlatmıştı. Algul Sien-to'nun Efendi'si, onca sene içinde personelden sadece birinin beynini almak zorunda kalmıştı. David Burke adında geri zekâlı bir insan muhafızdı. Aşağıdaki Kırıcılar'a bir şeyler (fıstık kabukları mıydı?) atıyordu. Burke Efendi'sinin beynini alma konusunda ciddi olduğunu anlayınca ikinci bir şans vermesi için yalvarmış, bir daha böyle aşağılayıcı ve aptalca bir şey yapmayacağına söz vermişti. Pimli bu yakarışlara aldırmamıştı. Yıllarca, hatta on yıllarca örnek teşkil edecek bir fırsat geçmişti eline ve o da bu şansı kullanmıştı. Artık gerçekten geri zekâlı olan Bay Burke hâlâ oralardaydı. Gözlerinde boş bir bakış, yüzünde kim olduğumu neredeyse hatırlayacağım, bu hale gelmek için ne yaptığımı hatırlar gibiyim diyen bir ifadeyle çarşıda veya sınır civarında amaçsızca dolaşıyordu. İş başındaki Kı-ncılar'a yapılmaması gerekenin yaşayan bir örneğiydi. Ama personelin oraya gelmesini yasaklayan bir kural yoktu ve hepsi ara sıra gelirdi. Çünkü canlandırıcıydı.

Öncelikle, çalışan Kırıcılar'ın yanındayken konuşmaya gerek yoktu. Üçüncü katın koridorunda yürürken "iyi akıl" dedikleri orada bulunanların kafasına dolar, balkon kapısını açtıklarında ise iyice hücum ederek algının kapılarım açardı. Pimli, pek çok kez olduğu gibi Aldous Huxley'nin orada kendini kaybedeceğini düşündü. Bazen ayaklarının yere değmedi-ğmi, adımlarını uçarcasına attıklarını hissederlerdi. Ceplerde ne varsa ağırlığını kaybedip uçuyor gibi olurdu. Daha önce çözümsüz gibi görünen durumlar düşünceler o konuya yöneltilir yöneltilmez hallolurdu. Unutu-'an bir şey varsa, beşteki randevu veya kayınbiraderin göbek adı unutul-mu§sa mesela, hatırlamak için en doğru yer orasıydı. Unutulan, çok önemli de olsa orada strese girilmezdi. En kötü ruh hali içinde gelmiş bi-e °lsa ahali balkondan yüzünde gülümsemeyle ayrılırdı (kötü ruh halleri alkona gelmek için en iyi sebepti). Sanki göze görünmeyen, en hassas telemetrilerle bile ölçülemeyen bir çeşit mutluluk gazı aşağıdaki Kiriq. lar'dan yükselirdi.

Balkondaki grubu selamladıktan sonra tırabzana yaklaşarak aşağı baktılar. Geniş salonu, Londra'da zengin üyelere sahip özel bir kulübün kütüphanesine benzetmek mümkündü. Yumuşak ışıklı, çoğu hakiki Tiffany abajurlar küçük sehpalara yerleştirilmişti. Ayrıca duvarlarda da (meşe lambri elbette) lambalar vardı. Bir duvara bir Matisse, diğerine bir Rembrandt asılmıştı... üçüncü bir duvarda ise Mona Lisa vardı. Anah-tar-Dünya'daki Louvre'dakinin aksine bu gerçekti. Ellerini arkasında kavuşturmuş bir adam tablonun önünde duruyordu. O yükseklikten tabloyu inceliyor (belki gizemli gülümsemenin sırrını çözmeye çalışıyor) gibi görünüyordu ama Pimli görünüşe aldanmadı. Ellerinde dergiler olan adamlar ve kadınlar da okuyormuş gibi görünüyordu ama yanlarına gidilip bakılırsa sayfalara veya biraz yukarısına yönelmiş gözlerinde boş bakışlar olduğu görülebilirdi. Rodeo Drive'dan bin altı yüz dolara alınmış muhteşem bir yazlık elbise giymiş on bir, on iki yaşlarında bir kız çocuğu, şöminenin önündeki bebek evinin yanında oturuyordu ama Pimli, kızın Dam-li'nin kusursuz kopyasına bakmadığını biliyordu.

Aşağıda otuz üç Kırıcı vardı. Toplam otuz üç. Saat sekizde, yapay güneş yok olduktan bir saat sonra otuz üçlük yeni bir grup gelecekti. Oraya canının istediği gibi gelip giden bir -sadece bir- adam vardı. Çitin altından geçip hiçbir cezaya çarptırılmamış adam. Geri getirilmesi hariç, elbette. Ve bu da onun için yeterince büyük bir cezaydı.
Düşünmek onu çağırmış gibi odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Ted Brautigan usulca içeri girdi. Başında hâlâ tüvit kasket vardı. Daneeka Rostov bakışlarını bebek evinden çekip ona gülümsedi. Brautigan kıza göz kırptı. Pimli, Finli'yi hafifçe dürttü. Finli: (Onu görüyorum)
Ama görmekten ötesiydi. Onu hissediyorlardı. Balkondakiler ve daha da önemlisi, aşağıdakiler, Ted Brautigan içeri girer girmez yükselen enet' jiyi hissetmişti. Brautigan'da ne olduğunu hâlâ bilmiyorlar, test cihazlari yardımcı olmuyordu (yaşlı köpek birkaçını kasten parçalamıştı. Efendi hundan emindi). Onun gibi başkaları varsa bile sığ adamlar çıktıkları yetenek avlarında (yeteri kadar Kırıcıya sahip oldukları için avlara artık son vermişlerdi) öylelerine rastlamamıştı. Bildikleri tek gerçek, Brautigan'ın yetenekli olmakla kalmayıp diğerlerinin yeteneğini arttırabilecek eşsiz bir yükseltici olmasıydı. Finli'nin Kırıcılar için bile okunması imkânsız olan düşünceleri şimdi Pimli'nin beyninde neon ışıkları gibi parlıyordu. Finli: {Olağanüstü bir adam)
Pimli: (Ve bildiğimiz kadarıyla bir eşi yok. Şeyi gördün mü) Görüntü: Büyüyüp küçülen, büyüyüp küçülen gözbebekleri. Finli: {Evet. Neyin yol açtığını biliyor musun) Pimli: (Sayılmaz. Bos ver sevgili Finli boş ver O yaşlı) Görüntü: Kürküne dulavratotları yapışmış, üç ayaklı, yaşlı bir kırma köpek.
(işini neredeyse tamamladı neredeyse zamanı geldi) Görüntü: Bir tabanca, insan muhafızların Barettalarından biri yaşlı köpeğin kafasına dayanmış.
Sohbetlerinin konusu olan kişi üç kat aşağıda bir gazete aldı (artık bütün gazeteler Brautigan'ın kendisi gibi eskiydi) onu yutacakmış gibi yumuşacık görünen deri bir koltuğa oturdu ve okuyor göründü.
Pimli psişik gücün onların hizasından, içlerinden geçerek çatıya, onu da aşarak Algul'un tam üzerindeki Işın'a yükseldiğini, yıprattığını, kemir-diğini, inceltiğini hissetti. Büyüde delikler açıyordu. Ayı'nın gözlerini oymak için sabırla çalışıyordu. Kaplumbağanın kabuğunu çatlatmak için. Shardik'ten Maturin'e giden Işın'ı kırmak için. Ortalarında yükselen Kara Kule'yi devirmek için.
Pimli arkadaşına döndü ve Finli'nin sivri dişlerinin sansar kafasında °rtaya çıkmış olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Sonunda gülümsüyordu! tyah gözleri okuyabilmek de onu şaşırtmamıştı. Sıradan koşullarda tahe-enm çok basit zihinsel mesajlar alıp gönderebilir, ama zihinlerine girilendi. Ama orada her şey değişiyordu. Orada...
...orada Finli o'Tego huzurluydu. Endişeleri
(o tuhaf his)
yok olmuştu. En azından o an için.
Pimli Finli'ye bir dizi parlak görüntü gönderdi: bir geminin pruvasın, da kırılan şampanya şişesi; havaya fırlatılan yüzlerce mezuniyet kepi-Everest Tepesi'ne dikilen bir bayrak; pirinç yağmurundan kaçmak için başlarını öne eğerek kiliseden neşeyle çıkan bir çift; şiddetli bir patlamay-la yok olan bir gezegen-Dünya.
Görüntülerin mesajı aynıydı.
"Evet," dedi Finli ve Pimli, o gözleri okumanın zor olduğunu nereden çıkardığını merak etti. "Evet, öyle. Günün sonunda büyük başarı."
O sırada ikisi de aşağı bakmıyordu. Bakmış olsalardı Ted Brauti-gan'ın -yaşlı bir köpek evet, yaşlı ama belki de bazılarının düşündüğü kadar yaşlı değil- onlara bakıyor olduğunu göreceklerdi. Yüzünde bir gülümsemenin hayaletiyle.

9
Algul Siento'da hiç yağmur yağmazdı, en azından Pimli'nin orada bulunduğu yıllar boyunca yağmamıştı ama bazen, kapkaranlık gecelerinde kuru gök gürültüleri duyulurdu. Devar-toi'nin personelinin büyük kısmı kendini bu şiddetli yaylım ateşi sırasında uyuyabilmek üzere eğitmişti ama Pimli sık sık yüreği ağzında uyanır, bildiği bütün dualar dönen, kırmızı bir kurdele gibi yarı bilinçli zihninde dolaşırdı.
Pimli şimdi çarşının Damli Evi'nin tam aksi ucundaki Shapleigh Evi'ndeki (Kırıcılar için Bok Evi) yatağında yatarken her şeyin yolunda gideceği, başarının sadece zaman meselesi olduğunu hissini hatırladı. Balkonda bu hissi Finli ile paylaşmıştı, ama acaba güvenlik şefi o an onun gibi yatağında uyanık, iş başındaki Kırıcılar'ın etrafmdayken yanlış yön-lendirilmenin ne kadar kolay olduğunu düşünerek mi yatıyordu? Çalışan Kırıcılar mutluluk gazı yayıyordu. İyi akıl titreşimi orada bulunanları etkisi altına alıyordu.
Peki ya... sadece varsayım olarak... biri o hissi kanalize ediyorsa? Bir ninni gibi onlara yöneltiyorsa? Uyu Pimli, uyu Finli, uyuyun iyi çocuklar...
Aptalca bir fikirdi. Paranoyakçaydı. Yine de, Pimli Prentiss hâlâ güneydoğu olması muhtemel yönden -Fedic ve Discordia'nın olduğu taraf-gelen gök gürültülerinin gümbürtüsüyle yatağında doğrulup başucu lambasını yaktı.
Finli hem gözetleme kulelerindeki, hem de çitlerdeki nöbetçilerin sayısını iki katına çıkarmaktan bahsetmişti. Belki bir sonraki gece üç katına çıkarsalar daha iyi olacaktı. Temkinli olmak sonradan üzülmekten iyiydi. Aşırı özgüven sona bu kadar yaklaşmışlarken zarar getirebilirdi.
Üzerinde sadece mavi bir pijama altı olan uzun boylu, kıllı göbekli Pimli yatağından kalktı. Tuvalete gidip işedi, sonra klozetin kapağını kapatarak önünde diz çöktü ve ellerini kavuşturarak uykusu gelene dek dua etti. Görevini hakkıyla yapabilmek için dua etti. Belayı, o onu görmeden görebilmek için dua etti. Jim Jones'un yaptığı gibi annesi için dua etti. Gök gürültüleri hafif bir mırıltıya dönüşene kadar dua etti ve sonra sakinleşmiş halde yatağına döndü. Uykuya

dalmadan önceki son düşüncesi sabah ilk iş nöbetçileri üç katına çıkarma fikriydi ve yapay gün ışığıyla dolu odasında gözlerini açtığında ilk düşüncesi de bu oldu. Çünkü eve varmak üzereyken yumurtalara dikkat etmek gerekirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM KA-SHUME

1
Brautigan ve arkadaşlarının ayrılmasından hemen sonra silahşorların içini hüzünlü ve tuhaf bir duygu sardı ama önce hiçbiri bundan bahsetmedi. Her biri, melankolinin sadece kendisine has olduğunu düşündü. Bu duygunun (Cort olsa ka-shume olduğunu söylerdi) ne olduğunu bir ihtimal bilmesi beklenen Roland bu hissi ertesi gün için duyduğu endişeye ve günlerin loş, gecelerin ise körlük kadar karanlık olduğu Gök Gürül-tüsü'nün zayıf düşüren atmosferine bağlamıştı. Brautigan, Earnshaw ve Roland'ın çocukluk günlerinden bir dost olan Sheemie Ruiz'in gitmesinden sonra onları meşgul edecek çok şey vardı elbette. (Hem Susannah, hem Eddie, Silahşor'la Sheemie hakkında konuşmaya çalışmış ama ikisi de becerememişti. Dokunuşta güçlü olan Jake ise denememişti bile. Roland eski günlerden tekrar bahsetmeye hazır değildi, en azından o an için.) Steek-Tete'in yamacından aşağı inen ve etrafından dolaşan bir patika vardı. Yaşlı adamın bahsettiği mağarayı çalılar ve kayalarla zekice hazırlanmış bir kamuflajın gerisinde buldular. Bu mağara yukarıdakinden çok daha büyüktü. Kaya duvarlara çakılmış çiv1' lere asılmış gaz lambaları vardı. Jake ve Eddie her iki taraftan ikişer lam-ba yaktı ve dördü, mağaranın içindekileri sessizce incelemeye koyuldu.
Roland'ın ilk dikkatini çeken, uyku tulumları oldu: sol taraftaki duvarın önüne dört uyku tulumu dizilmiş, hepsi düşünceli bir şekilde içi hava dolu bir döşeğin üzerine yerleştirilmişti. Tulumların üzerindeki etiketlerde AMERİKAN ORDUSU MALİDİR yazıyordu. En sondaki uyku tulumunun gerisinde üzerine havlular açılmış beşinci bir döşek vardı. Dört kişi ve bir hayvan bekliyorlarmış, diye düşündü Silahşor. Öngörü mü yoksa bizi bir şekilde izliyorlar mıydı? Fark eder mi peki?
DİKKAT! CEPHANE! yazan bir varilin üzerinde naylona sarılı bir cisim vardı. Eddie koruyucu naylonu çekince altında bir makaralı teyp olduğunu gördüler. Makaralardan biri doluydu. Roland konuşan makinenin önündeki kelimeyi okuyamayınca Susannah'ya ne olduğunu sordu.
"Wollensak," dedi Susannah. "Bir Alman şirketi. İş bunlara gelince en iyisini onlar yapar."
"Artık değil, güzelim," dedi Eddie. "Benim zamanımda 'Sony! Yoktur ötesi!' derdik. Kemerine takıp üzerinde taşıyabileceğin kasetçalarlar yaptılar. Walkman deniyor. Bahse girerim bu dinozor en az on kilo geliyordur. Pillerle daha da fazla."
Susannah, Wollensak'in yanına dizilmiş, üzerlerinde yazı bulunmayan makara kutularını inceliyordu. Üç kutu vardı. "Bunları dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi.
"Gün ışığı gittikten sonra belki," dedi Roland. "Şimdi ne var, ne yok bir bakalım."
"Roland?" dedi Jake.
Silahşor, ona döndü. Çocuğun yüzünde, Roland'ın ifadesini daima yumuşatan bir şey vardı. Jake'e bakmak Silahşor'u yakışıklı yapmıyor, ama hatlarına normalde orada olmayan ayrı bir hava katıyordu. Susannah bunun sebebinin bakışlarındaki sevgi olduğunu düşündü. Ve belki geleceğe dair zayıf bir umut.
"Ne oldu, Jake?"
'Dövüşeceğimizi biliyorum..."
'"Başrollerini Van Heflin ve Lee Van Cleef in paylaştığı Vahşi Müca-eleye Dönüş'ü izlemek için haftaya tekrar bizimle olun,'" diye mırıldandı
Eddie mağaranın arka tarafına doğru yürürken. Üzeri brandaya benzer bir örtüyle örtülmüş daha büyük bir cisme yönelmişti, "...ama ne zaman?" diye devam etti Jake. "Yarın mı?" "Belki," dedi Roland. "Yarından sonraki gün olması daha muhtemel." "İçimde korkunç bir his var," dedi Jake. "Tam olarak korku değil..." "Bizi yeneceklerini mi düşünüyorsun, tatlım?" diye sordu Susannah. Elini Jake'in ensesine koyup yüzüne baktı. Çocuğun hislerine saygısı vardı. Bazen şimdiki varlığının ne kadarının o dünyaya gelebilmek için karşılaşmak zorunda kaldığı yaratığın, Dutch Hill'deki canavarın etkisi olduğunu merak ederdi. Oradaki robot değildi, paslanmış eski bir oyuncak değildi. Bekçi, Prim'den kalma gerçek bir yaratıktı. "Havada seni tedirgin eden bir koku mu var? Bu mu?"
"Sanmıyorum," dedi Jake. "Ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce bir kez buna benzer bir şey hissetmiştim, o da tam..." "Evet?" dedi Susannah, ama Jake'in bir şey söylemesine fırsat vermeden Eddie araya girdi. Roland memnun olmuştu. Tam ben düşmeden önce. Jake böyle diyecekti. Roland düşmeme izin vermeden hemen önce. "Vay canına! Buraya gelin millet! Bunu görmeniz gerek!" Eddie brandayı çekince altından bir arazi aracıyla dev bir üç tekerlekli bisiklet karışımıymış gibi görünen bir araç çıktı. Üzerinde zikzak şeklinde girintiler bulunan lastikler çok genişti. Aracın kontrolü gidonundan yapılıyordu. Basit konsolun üzerine bir kart yerleştirilmişti. Roland kartın ne olduğunu Eddie daha onlara göstermeden anlamıştı. Kartın üzerinde başına bir şal örtmüş kadın ve dönen bir tekerlek vardı. Gölgelerin Kadını.
"Görünüşe bakılırsa dostumuz Ted senin için bir araç bırakmış, hayatım," dedi Eddie.
Susannah hızla sürünerek o tarafa yöneldi ve kollarını kaldırdı. "Bindir beni! Bindir haydi, Eddie!"
Eddie söyleneni yaptı ve Susannah seleye oturup dizginler yerine gidonu tuttuğunda araç onun için yapılmış gibi göründü. Susannah başparrna-ğıyla kırmızı düğmeye basınca motor çalıştı. O kadar sessizdi ki mnlt'sl

Guclükle duyuluyordu. Eddie aracın benzinle değil, elektrikle çalıştığından emindi. Bir golf arabası gibiydi ama muhtemelen çok daha süratliydi.
Susannah yüzünde parlak bir gülümsemeyle onlara döndü. Üç tekerlekli aracın koyu kahverengi motor kapağına hafifçe vurdu. "Bana Bayan Safltor diyebilirsiniz! Hayatım boyunca bunu aramışım da haberim yokmuş."
Roland'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi hiçbiri fark etmemişti. Ed-die'nin düşürdüğü kartı yerden almak üzere eğildi. Evet, gerçekten de oydu... Gölgelerin Kadını. Şalının altında hem bilgiççe gülümsüyor, hem de ağlıyor gibi görünüyordu. Son görüşünde bu kart, bazen Walter, bazen de Flagg adını kullanan adamın elindeydi.
Kule'ye artık ne kadar yakın olduğunu bilmiyorsun, demişti. Dünyalar başının etrafında dönüyor.
Ve artık hepsinin içini saran duygunun ne olduğunu anlamıştı: endişe veya usanç değil, ka-shume'du. Bu terimin tam bir çevirisi mümkün değildi ama bir ka-tet'in parçalanmasının yaklaştığına dair bir his olduğu söylenebilirdi.
Eski düşmanı Walter o'Dim ölmüştü. Roland bunu Gölgelerin Kadı-nı'nın yüzünü görür görmez anlamıştı. Yakında onlardan biri de ölecekti, belki de Devar-toi'de yer alacak çatışmada. Ve kısa süreliğine lehlerine dönen şanslar yine dengelenecekti.
Ölecek olanın kendisi olabileceği Roland'ın aklının ucundan bile geçmedi.

2
Eddie'nin hemen, "Suzie'nin Gezinti Bisikleti" adını verdiği aracın üzerinde üç marka göze çarpıyordu. Biri, Honda'ydı; biri Takuro'ydu (sü-Pergripten önce çok popüler bir ithal araba olan Takuro Spirit'teki gibi); ve üçüncüsü de Kuzey Merkez Pozitronik'ti. Dördüncü bir yazı ise AMERİKAN ORDUSU MALİ olduğunu belirtiyordu.
Susannah gönülsüzce de olsa sonunda aracın üzerinden indi. Tanrı '■'yordu ya daha görülecek pek çok şey vardı; sanki bir define mağarasındaydılar. Daralan boğazı yiyeceklerle doluydu (çoğu muhtemelen Nj gel'ın sandviçleri kadar lezzetli olamayacak donmuş yiyeceklerdi, ama hic olmazsa karınlarını doyururdu). Ayrıca şişelerce su, kutuda içecekler (bolca Kola ve Nozz-A-La vardı ama alkollü içki yoktu) ve vaat edilen propan ocak vardı. Ayrıca kasalarca silah buldular. Bazılarının üzerinde AMERİKAN ORDUSU yazıyordu ama hepsinin değil.
En temel yetenekleri ortaya çıkmıştı: Cort olsa, gerçek bağ derdi Roland onları bilerek ortaya çıkarmamış olsaydı ömürlerinin büyük bölümünde uykuda kalacak, bazen başlarını belaya sokacak kadar uzun süre kendini gösterip kaybolacak yetenekler ve içgüdüler yüzeye çıkmıştı. R0. land onları derinliklerden çıkarmış... üzerlerine titremiş... ve sonra dişlerini ölümcül bir sivriliğe ulaşana dek törpülemişti.
Roland torbasından geniş bir manivela çıkarıp kasaları açarken hiçbiri konuşmadı. Susannah hayatı boyunca beklediği Gezinti Bisikleti'ni; Eddie espri yapmayı; Roland ise o uğursuz hissi unutmuştu. Bütün dikkatleri kendileri için bırakılan silahlara yönelmişti ve gerek ilk bakışta, gerekse kısa bir incelemeden sonra olsun her birini ustalıkla kullanabileceklerine şüphe yoktu.
Bir kasa, namluları yağla kaplı, ateşleme mekanizmaları muz yağı kokan AR-15 tüfeklerle doluydu. Eddie tüfeklere eklenmiş olan atış düzenleyici mekanizmalarım fark etti ve 15'lerin yanındaki kasaya baktı. İçinde yine plastiğe sarılmış ve yağlarla kaplı tamburalar vardı. White Heat gibi gangster epiklerinde görülen Thompson makineli tüfeklerinin tamburalarına benziyorlardı ama bunlar daha büyüktü. Eddie 15'lerden birini alıp çevirdi ve beklediği şeyi gördü: tamburaları silahlara takmak ve onları ölüm makinelerine çevirmek için bir klips. Her tambura kaç mermi alıyordu? Yüz mü? Yüz yirmi beş? Büyük bir grubu yere sermeye yetecek kadar olduğuna şüphe yoktu.
Her birinin üzerine STC harfleri işaretlenmiş bir kasa dolusu roket kovanı hemen yan taraftaydı. Mağara duvarına asılmış bir rafta yarım düzine el fırlatıcısı bulunuyordu. Roland üzerlerindeki atom simgesini işaret ederek başını iki yana salladı. Ne kadar etkili olurlarsa olsunlar ölümcul olabilecek potansiyel radyasyon yayabilecek silahlar kullanmalarını isliyordu. Işın'a zarar vermelerini önlemek için Kırıcılar'ı öldürmekte reddüt etmeyecekti ama bunu ancak son çare olarak düşünüyordu. Gaz maskeleriyle dolu bir metal tepsinin iki yanında (Jake tuhaf böceklerin kesik kafaları gibi görünen maskeleri iğrenç bulmuştu) iki kasa dolusu tabanca vardı: kabzalarına COYOTE adı işlenmiş kısa namlulu otomatik tabancalar ve Cobra Star adındaki ağır makineliler vardı. Her ikisi de Ja-ke'e çekici gelmişti (aslında bütün silahları beğenmişti) ama Star'lardan birini aldı, çünkü kaybettiği tabancaya benziyordu. Kabzayı tutan klips aynı anda on beş ya da on altı mermiyi tutabiliyordu. Bu sayma değil, bakma ve bilme işiydi.
"Hey," dedi Susannah. Mağaranın ağzına geri dönmüştü. "Şunlara bakın. Sneetch 1er."
"Kasanın kapağına bakın," dedi Jake, Susannah'nın yanına gittiklerinde. Susannah kapağı bir kenara koyunca Jake aldı ve inceledi. Alnında şimşek şeklinde yara izi olan gülümseyen bir çocuğun resmi vardı. Yuvarlak çerçeveli gözlükler takmıştı ve elindeki sihirbaz değneğini havada süzülen bir sneetch'e doğrultmuştu. Resmin altında şu yazı vardı:

449. FİLO MALI 24 "SNEETCH"
HARRY POTTER MODELİ
SERİ NO 465-17-CC NDJKR

"449'a Bulaşmayın!"
"SlytherirTinizi tekmeleriz!
Kasanın içinde, plastik yuvalan içine yerleştirilmiş yumurtalara benzeyen iki düzine sneetch vardı. Roland ve dostlarından hiçbiri Kurtlar'la yaptıkları savaş sırasında bunlardan birini yakından inceleme fırsatı bulama-■roşh ama

şimdi meraklarını ve ilgilerini gönüllerince tatmin edebilecekleri kadar bol vakitleri vardı. Her biri bir sneetch aldı. Tenis topu boyunda, ama Ç°k daha ağırdılar. Üzerlerindeki çizgiler, paralel ve meridyenlerle çevrili brelere benzemelerine yol açmıştı. Çelik gibi görünüyorlardı ama yüzeyle-n Çok sert kauçukmuş hissi veren hafif bir esnekliğe sahipti.
Her sneetch üzerinde bir kimlik plakası ve bir de düğme vardı. "BÜ onları uyandırıyor," diye mırıldandı Eddie ve Jake başını salladı. AyrıCa eğimli yüzeyi üzerinde tam parmak ucuna uygun büyüklükte çökük bir alan vardı. Jake patlayacağına veya parmağını koparacak bir mekanizmayı harekete geçireceğine dair en ufak bir korku duymaksızın oraya bastırdı. Çökük alanın altındaki düğme, programlamaya ulaşmak için kullanılıyordu. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama öyle olduğundan emindi.
Sneetch'in yüzeyinden bir bölüm hafif bir mırıltıyla kayarak açıldı. Üçü sönük, biri yavaşça yanıp sönen dört minik ışık ortaya çıktı. O an 0 00 00 OO'ı gösteren yedi pencere vardı. Her birinin altında, sadece düzeltilmiş bir atacın ucuyla basılabilecek kadar ufak birer düğme vardı. "Bir böceğin kıçındaki delik büyüklüğünde," diye homurdandı Eddie birine basmayı denedikten sonra. Pencerelerin sağında iki düğme daha vardı; K ve B olarak işaretlenmişlerdi.
Jake sneetch'i Roland'a gösterdi. "Bu KUR, diğeri de BEKLE. Sence de öyle mi? Bence öyle."
Roland başını salladı. Daha önce böyle bir silaha hiç rastlamamış -en azından o kadar yakından incelememişti- ama pencereleri görünce ne için olduklarını hemen anladı. Atom-roketi fırlatıcıların aksine sneetch' lerin işlerine yarayabileceğini düşündü. KUR ve BEKLE.
KUR... ve BEKLE.
"Tüm bunları bizim için buraya Ted ve dostları mı bırakmış?" diye sordu Susannah.
Kimin bırakmış olduğu Roland'ın umurunda değildi -oradaydılar ve bu kadarı yeterdi- ama yine de başını salladı. "Nasıl? Ve nerden bulmuşlar?"
Roland bilmiyordu. Tek bildiği, mağaranın bir ma'sun-savaş sandığı olduğuydu. Aşağıdaki yerleşim bölgesindeki insanlar Eld soyunun mensuplarının korumaya ant içtiği Kule'ye savaş açmıştı. Tefi ile onları gafil avlayacak ve bu silahlarla tüm düşmanlarını hepsinin çizmelerinin burnu gökyüzüne bakana dek avlayacak, avlayacaktı.
Ya da kendileri ölene dek.
"Belki bize bıraktığı makaralardan birinde anlatıyordur," dedi Jake.
Yeni Cobra otomatiğinin emniyetini kapatıp keseye, kalan Orizala-rın yanına koymuştu. Susannah da Annie Oakley gibi parmağında birkaç kez çevirdikten sonra Cobralardan birinde karar kılmıştı.
"Belki anlatıyordur," diyerek Jake'e gülümsedi. Susannah kendini fi. ziksel olarak bu kadar iyi hissetmeydi epey olmuştu. Kendini hamile hissetmediği. Ama kafası rahat değildi. Belki de huzursuz olan ruhuydu.
Eddie'nin elinde yuvarlanıp üç ip parçasıyla bağlanmış bir kumaş parçası vardı. "Şu Ted denen adam bize hapishane-kampının bir haritasını bıraktığını söylemişti. Bahse girerim bu odur. Benden başka bakmak
isteyen?"
Hepsi istiyordu. Jake, Eddie'nin haritayı açmasına yardım etti. Brau-tigan onları haritanın kaba olduğuna dair uyarmıştı ve öyleydi de: bir dizi daire ve dörtgenden ibaret olduğu söylenebilirdi. Susannah kasabanın adını görünce -Pleasantville- tekrar Ray Bradbury'yi düşündü. Haritayı çizenin N harfinin yanına bir soru işareti çizdiği kaba pusula Jake'i güldürdü.
Onlar bu kaba saba haritayı incelerken dışarıda uzun, dalgalı bir çığlık yükseldi. Eddie, Susannah ve Jake huzursuzca etrafına bakındı. Oy başını patilerinden kaldırıp kısaca hırladı ve ardından başını tekrar indirip uyumaya devam etti: Cehennemin dibine kadar yolun var kötü çocuk dostlarımla birlikteyim, sana aldıracak değilim.
"Nedir bu?" diye sordu Eddie. "Bir çakal mı? Kır kurdu mu?" "Bir tür çöl kurdu," dedi Roland. Yere çömelmiş (bu kalçasının en azından o an için iyi olduğunun göstergesiydi) ve kollarını dizlerine dolamıştı. Bakışlarını basit daireler ve dörtgenlerden bir anlığına bile ayırrna-mıştı. "can-toi-tete."
"Dan-tete gibi mi?" diye sordu Jake.
Roland, onu duymazdan geldi. Haritayı alıp arkasına bakmadan mağaradan ayrıldı. Diğerleri birbirlerine kısaca baktıktan sonra battaniyele' rini omuzlarına şal gibi örterek peşinden gitti.

3

Roland, Sheemie'nin (dostlarından biraz yardımla) onları getirdiği vere dönmüştü. Silahşor bu kez dürbünü almış, Mavi Cennet'e uzun uzun bakıyordu. Çöl kurdu arkalarında bir yerde tekrar uludu; loşlukta yalnız bir sesti.
Ve şimdi daha da loşlaşmış, diye düşündü Jake. Gözleri günün sona ermesine uyum gösteriyordu, ama yapay gün ışığı her zamankinden de parlak gibiydi. Gün ışığının ya tam güçle açık ya da tamamen kapalı pozisyonda olduğunu tahmin etti. Arası yoktu. Belki bütün gece açık bırakıyorlardı, ama Jake öyle olduğunu sanmıyordu. İnsanların sinir sistemleri birbirini takip eden gün ve gece kavramına göre ayarlanmıştı; bunu fen dersinde öğrenmişti. Hafif ışığa uzun süre tahammül edilebilirdi (kutup bölgesindeki ülkelerde yaşayanların yaptığı gibi) ama gerçekten ağır hasarlar verebilirdi. Jake aşağıda dizginleri ellerinde tutanların Kırıcılar'ın beyinlerine en ufak bir zararın bile gelmesini isteyeceklerini sanmıyordu. Ayrıca "güneşlerini" idareli kullanmak isteyeceklerdi; burada her şey eskiydi ve bozulmaya yüz tutmuştu.
Roland sonunda dürbünü Susannah'ya uzattı. "Çim kaplı dikdörtgenin iki ucundaki binalara dikkat et." Haritayı parşömen okumaya hazırlanan sahnedeki bir oyuncu gibi açıp kısaca baktı ve, "Haritada 2 ve 3 olarak numaralanmışlar," dedi.

Susannah binaları dikkatle inceledi. 2 numaralı bina, Efendi'nin Evi, elektrik mavisine boyanmış, beyaz süslü küçük bir evdi. Parlak renkleri ve saçaklarının altındaki gösterişli süslemelerle annesinin peri evi diyeceği türde bir yerdi.
Damli Evi çok daha büyüktü ve bakarken birkaç kişinin içeri girip aktığım gördü. Bazılarında sivillerin kaygısız havası vardı. Diğerleri çok daha tetikte görünüyordu. İki üç kişinin de kucaklarındaki ağır yüklerin altında ezilerek yürüdüğünü gördü. Dürbünü Eddie'ye uzattı ve onların K°derick'nin Evlatları olup olmadığını sordu.
"Galiba öyleler," dedi Eddie. "Ama tam olarak emin..."
"Rodları boş verin," dedi Roland. "Şimdi zamanı değil. O iki bina hakkında ne düşünüyorsun, Susannah?"
"Şey," dedi Susannah dikkatle (Roland'ın ondan ne istediğine dair zerre kadar fikri yoktu). "İkisi de çok bakımlı ve güzel. Özellikle de yol-culuğumuz boyunca karşılaştığımız viranelerle kıyaslarsak. Damli Evi denen yer gerçekten güzel. Kraliçe Anne dediğimiz tarzda yapılmış ve..."
"Ve ahşaptan yapılmışlar, değil mi, yoksa ahşap görünümü mü verilmiş? Damli denen yer özellikle ilgimi çekiyor."
Susannah dürbünü tekrar gözlerine kaldırıp baktıktan sonra Ed-die'ye uzattı. Eddie bakıp dürbünü Jake'e uzattı. Jake bakarken bir KLİK! sesi kilometreler ötesinden onlara ulaştı... ve Devar-toi yi bir spot ışığı gibi aydınlatan Cecil B. DeMille gün ışığı huzmesi yok olarak onları pek yakında zifiri karanlığa dönüşecek olan koyu mor bir alacakaranlığın kucağında bıraktı.
Çöl kurdu tekrar ulumaya başladı ve Jake'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ses yükseldi... yükseldi... ve sonra tek bir hecenin ardından aniden kesildi. Şaşkın bir çığlığa benzeyen sesi duyan Jake hayvanın o an öldüğünden emindi. Bir şey arkasından sinsice yaklaşmış ve yapay güneş sönünce de...
Aşağıda hâlâ ışıklar olduğunu görebiliyordu: "Pleasantville"in sokak lambaları olabilecek iki sıra beyaz ışık, Susannah'nın Kırıcı Üniversitesi dediği bölgenin çeşitli noktalarında muhtemelen sodyum lambaları olan sarı ışıklar ve karanlığı rasgele delip geçen spot ışıkları vardı.
Hayır, diye düşündü Jake. Spot ışıklan değil. Arama ışıkları. Hapishanede geçen filmlerdeki gibi. "Haydi geri dönelim," dedi. "Görülecek bir şey kalmadı ve karanlıkta açık alanda durmak hoşuma gitmiyor."
Roland söyleneni onayladı. Susannah'yı kucağına alan Roland'ın ardında, ayaklarının dibinde ilerleyen Jake de onların peşinde olmak üzere tek sıra halinde mağaraya döndüler. Jake ikinci bir çöl kurdunun ilkin"1 yerini almasını bekledi ama başka uluma duyulmadı.

4

"Ahşaptılar," dedi Jake. Gaz lambalarından birinin altında bağdaş kurmuş, beyaz ışığını yüzüne buyur ederek oturuyordu.
"Ahşaptı," diye onayladı Eddie.
Bunun çok önemli bir soru olduğunu hisseden Susannah bir an du-raksadı ve gördüklerini zihninde değerlendirdi. Sonra başını salladı. "Ahşaptı, neredeyse eminim. Özellikle de Damli Evi dedikleri bina. Taş ve betondan inşa edilip ahşap görünümü verilmiş bir Kraliçe Anne binası kulağa çok saçma geliyor."
"Binayı yakmak isteyen gezginler olabileceği düşünüldüğünde o kadar da saçma değil," dedi Roland.
Susannah bir süre düşündü. Roland haklıydı elbette ama...
"Yine de ahşap diyorum."
Roland başını salladı. "Ben de." Üzerinde PERRIER yazan büyük, yeşil bir şişe bulmuştu. Şişeyi açınca içindekinin su olduğunu gördü. Beş bardak alıp su doldurdu ve Susannah, Eddie, Jake, Oy ve kendi önüne koydu.
"Bana dinh diyor musun?" diye sordu Eddie'ye.
"Evet Roland, dediğimi biliyorsun."
"Benimle khef'ı paylaşıp bu suyu içer misin?"
"İstersen, evet." Eddie'nin gülümsemesi artık yüzünden silinmişti. O his geri dönmüştü ve çok güçlüydü. Ka-shume, henüz bilmediği o hüzünlü kelime.
"İç, kefil."
Kefil sözcüğü Eddie'nin pek hoşuna gitmemişti ama yine de suyunu ■Çtı. Roland önünde diz çöktü ve Eddie'nin dudaklarına kuru, kısa bir °Pücük kondurdu. "Seni seviyorum, Eddie," dedi ve dışarıda, Gök Gürül-usü adındaki yıkıntıda bir çöl rüzgârı zehirli tozları kaldırarak esti.
"Şey... ben de seni seviyorum," dedi Eddie. Çok şaşırmıştı. "Sorun nedir? Sakın bana hiçbir şey olmadığını söyleme çünkü olduğunu hissediyorum."
"Bir şey yok," dedi Roland gülümseyerek ama Jake, Silahşor'un sesinin bu denli üzgün olduğunu daha önce hiç duymamıştı. Bu onu dehşete düşürdü. "Sadece ka-shume ve her tarihteki ka-tet'in başına geldi... ama şimdi, hâlâ bir bütünken suyumuzu paylaşacağız. Khefimızi paylaşacağız. Bu neşe veren bir paylaşım."
Susannah'ya baktı.
"Bana dinh diyor musun?"
"Evet, Roland, sana dinh'im diyorum." Çok solgun görünüyordu, ama belki bunun sebebi sadece gaz lambalarının beyaz ışığıydı.
"Benimle khef i paylaşıp bu suyu içer misin?"
"Memnuniyetle," dedi Susannah ve plastik bardağı aldı.
"İç, kefil."

Susannah koyu renk gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan içti. Ox-ford'da hapishane hücresinde olduğunu gördüğü rüyasını hatırladı: o ölmüş, bu ölmüş, şu ölmüş; Ah Discordia ve gölgeler koyulaştı.
Roland, onu dudaklarından öptü. "Seni seviyorum, Susannah."
"Ben de seni seviyorum."
Silahşor, Jake'e döndü. "Bana dinh diyor musun?"
"Evet," dedi Jake. Yüzünün solgun olduğuna şüphe yoktu, dudakları bile kül gibiydi. "Ka-shume ölüm anlamına geliyor, değil mi? Hangimiz ölecek?"
"Bilmiyorum," dedi Roland. "Ve gölge üzerimizden kalkabilir zira tekerlek hâlâ dönmekte. Callahan ile vampirlerin mekânına girmeden önce ka-shume'u hissetmedin mi?"
"Evet."
"Her ikiniz için de mi?"
"Evet."
"Ama bak burdasın. ka-tet'imiz güçlü ve pek çok zorluğu aştı. Bunu da aşabilir."
"Ama içimdeki his...."
"Evet," dedi Roland. Sesi nazikti ama o korkunç bakış gözlerini terk etmemişti. Basit bir üzüntünün ötesine geçen, ne olacaksa onun olacağını ama Kule'nin ötede olduğunu, Kara Kule'nin ötede olduğunu ve kalbiyle ruhunun, ka ve khef'inin oraya ait olduğunu söyleyen bir bakıştı. "Evet, ben de hissediyorum. Hepimiz hissediyoruz. Bu yüzden suyu içip dostluğumuzu ilan ediyoruz. Benimle khef i ve bu suyu paylaşır mısın?"
"Evet."
"İç, kefil."
Jake içti. Sonra Roland, onu öpemeden bardağı bıraktı, kollarını Silahşor'un boynuna doladı ve kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum, Roland."
"Ben de seni seviyorum," dedi Silahşor ve onu bıraktı. Dışarıda rüz-'gâr yine şiddetlendi. Jake bir şeyin ulumasını - belki muzaffer bir ifadeyle-bekledi ama olmadı.
Roland gülümseyerek Hantal Billy'ye döndü.
"Orta-Dünya'lı Oy, bana dinh diyor musun?"
"Dinhl" dedi Oy.
"Benimle khef i paylaşıp bu suyu içer misin?"
'Khef! Su!"
"İç, kefil."
Oy burnunu plastik bardağa soktu -dikkat gerektiren bir işti- ve suyu içti. Sonra başını beklentiyle kaldırdı. Bıyıklarında Perrier damlacıkları vardı.
"Seni seviyorum, Oy," dedi Roland ve yüzünü Hantal Billy'nin keskin dişli ağzına yaklaştırdı. Oy, Silahşor'un yanağını bir kez yaladıktan sonra kaçırdığı bir iki damla olup olmadığına bakmak için tekrar bardağa döndü.
Roland ellerini uzattı. Jake birini, Susannah diğerini tuttu. Kısa sü-rede hepsi el ele tutuşmuştu. Alkol bağımhlannın her toplantıdan sonra optiği gibi, diye düşündü Eddie.
"Biz ka-ter'iz," dedi Roland. "Çoktan oluşmuş tekiz. Hayatlarımızı ve görevimizi olduğu gibi suyumuzu da paylaştık. Birimiz ölecek olursa kay. bedilmiş olmayacak çünkü biz biriz ve ölümde bile unutmayacağız."
Bir dakika daha el ele kaldılar. Zinciri ilk bozan Roland oldu.
"Planın nedir?" diye sordu Susannah. Tatlım diye hitap etmemişti-Jake'in bildiği kadarıyla onunla konuşurken bir daha asla öyle sözcükler kullanmamıştı. "Bize anlatacak mısın?"
Roland hâlâ fıçının üzerinde duran Wollensak teybi işaret etti. "Belki önce onu dinlesek iyi olur," dedi. "Kafamda bir plan var ama Brauti-gan'ın söyleyecekleri bazı ayrıntıları netleştirebilir."

5

Gök Gürültüsü'nde gece, karanlığın tanımıdır: ne ay vardır ne yıldızlar. Bununla birlikte Roland ve tefinin biraz önce khef paylaştığı ve şimdi Ted Brautigan'ın bıraktığı makaraları dinleyeceği mağaranın ağzında durup bakarsak, rüzgârlı karanlığın içinde yüzen iki kızıl kömürün hareket ettiğini görebiliriz. Steek-Tete üzerindeki patikada o kızıl kömürlere doğru tırmanırsak (karanlıkta tehlikeli bir teklif) değişim geçirmiş bir çöl kurdunun tuhaf bir şekilde sönmüş bedeni üzerine eğilmiş yedi bacaklı bir örümcekle karşılaşırız. Bu can-toi-tete, göğsünden çıkan beşinci bacağı ve arka bacaklarının arasından sarkan deforme olmuş inek memesine benzer, jölemsi et parçasıyla hayattaki en değersiz varlıklardandı, ama eti Mordred'i besliyor ve kanı-kesintisiz, büyük yudumlarla tüketilen kanı-çöl şarabı gibi tatlı. Aslında buralarda yiyecek pek çok şey var. Mordred'in onu teleportasyonun yedi fersahlık çizmeleriyle bir yerden diğerine götürecek arkadaşları yok ama Gök Gürültüsü İstasyonu'ndan Steek-Tete'e olan yolculuğu pek meşakkatli sayılmazdı.
Babasının ne planladığını öğrenecek kadarını duymuştu: aşağıdaki binalara sürpriz bir saldırı düşünüyordu. Sayıca fena halde azınhktaydi ama Roland'm dostları ona çok bağlıydı ve sürpriz faktörü güçlü bir silahtı.
Görünüşe bakılırsa Mordred hatırı sayılır miktarda bilgiyle doğmuştu. Örneğin Kızıl babasının o an sahip olduğu bilgiye ulaşması durumunda silahşorların varlığını Devar-toi'nin Efendi'sine veya güvenlik şefine haber vereceğini biliyordu. Ve sonra, o gece geç vakitlerde Orta-Dünya'dan gelen Met kendisini kurban pozisyonunda bulurdu. Belki

uykularında ölürler ve Kırıcılar böylece kralın işini yapmaya devam ederdi. Mordred bu işin ne olduğuna dair bir bilgiyle doğmamıştı ama mantık yürütme yeteneğine ve keskin kulaklara sahipti. Silahşorların niyetini anlıyordu: buraya Kırıcılar'ı kırmaya gelmişlerdi.
Evet, bunu durdurabilirdi ama Mordred, Kızıl babasının tutkuları ve planlarıyla ilgilenmiyordu. En çok hoşuna gidenin dışarısının acı yalnızlığı olduğunu keşfediyordu. Hayatı, ölümü, savaşı ve barışı masasının üzerindeki karınca çiftliğini izleyen bir çocuğun soğuk ilgisizliğiyle takip etmek hoşuna gidiyordu.
Şu ki'-dam'm Beyaz babasını öldürmesine göz yumar mıydı? Muhtemelen hayır. Mordred o zevki kendine saklıyordu ve bunun için geçerli sebeplere şimdiden sahipti. Ama ki'-dam Prentiss üstünlüğü ele geçirecek olursa diğerlerini -genç adam, kısa bacaklı kadın, çocuk- öldürmesini zerre kadar umursamazdı. Mordred Deschain oyunun kendi kurallarında gelişmesine izin verecekti. İzleyecekti. Dinleyecekti. Çığlıkları duyacak, yanık kokusunu alacak ve toprağın kanı emmesini seyredecekti. Ve sonra, Ro-land'ın galip gelemeyeceğine kanaat getirirse duruma müdahale edecekti. Kızıl Kral için bu iyi bir fikirdi elbette, ama Mordred tamamen kendine has sebeplerle hareket edecekti ve sebebi çok basitti: Mordred açtı.
Ya Roland ve ka-tet'i savaştan galip çıkarsa? Kazanıp Kule'e doğru ilerlemeye devam ederlerse? Mordred buna pek ihtimal vermiyordu çünku o da bir bakıma onların ka-tet'inin bir parçasıydı, deflerini paylaşıyor, yaptıklarını hissediyordu. Birliklerinin yakında parçalanacağını biliyordu.
Ka-shume, diye düşündü Mordred gülümseyerek. Çöl kurdunun ytj. zünde tek bir göz kalmıştı. Siyah, kıllı örümcek bacaklarından biri gö^ okşadı ve yuvasından çıkardı. Mordred gözü bir üzüm tanesi gibi yedi ve sonra Roland'ın astığı battaniyenin kenarlarından gaz lambalarının bey^ ışığının sızdığı mağaranın girişine döndü.
Daha yakına gidebilir miydi? Dinleyebilecek kadar yakına? Mordred yapabileceğini düşündü. Şiddeti artan rüzgâr hareket ederken çıkardığı sesleri perdeleyebilirdi. Heyecan verici bir fikirdi.
Kayalık yamaçtan aşağı, beyaz ışığa, teypten yayılan mırıltıya ve dinleyenlerin düşüncelerine doğru ilerledi: erkek kardeşlerinin, abla-annesinin, Hantal Billy'nin ve elbette Büyük Beyaz Ka-Baba'sının düşüncelerine doğru.
284
Mordred cüret edebileceği kadar yaklaştı ve sonra sefilce, sefaletinden zevk alarak, aykırı hayallerini kurarak rüzgârın ve karanlığın kucağına çöreklendi. İçeride, battaniyenin ötesinde ışık vardı. İsterlerse sahip olsunlar, şimdilik ışıkları olsun, diye düşündü. Mordred o ışığı eninde sonunda söndürecekti. Ve karanlıkta zevkini çıkaracaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM ZENCEFİL EVDEN NOTLAR

1
Eddie diğerlerine baktı. Roland ve Jake, kendileri için bırakılmış uyku tulumları üzerinde oturuyordu. Oy, Jake'in ayaklarının dibine kıvrılıp yatmıştı. Susannah, Gezinti Bisikleti'nin üzerine rahatça kurulmuştu. Tatmin olan Eddie başını salladı ve teybin PLAY düğmesine bastı. Makaralar döndü... sessizlik... makaralar döndü... ve sessizlik... sonra Ted Bra-utigan boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. Dört saati aşkın bir süre boyunca dinlediler. Eddie boşalan her makaranın yerine geriye sarmaya gerek görmeden yenisini takıyordu.
Hiçbiri durmalarını önermedi. Durmak, kalçası zonklamaya başlamasına rağmen sessiz bir büyülenmişlikle dinleyen Roland'ın aklından bile geçmedi. Artık daha fazlasını anladığını düşünüyordu; aşağıda olanlara bir son vermek için çok ciddi bir şansları olduğunu biliyordu. Bu bilgi onu ürkütüyordu çünkü başarı şanslarının az olduğunu da biliyordu. Ka-shume hissi "Una delaletti. Ve beyaz elbisesi içindeki tanrıçayı, kol ağızlarının geriye "üşüp ortaya çıkardığı kollarını uzatıp onları çağıran sürtük-tanrıçayı görmeden tehlikelerin farkına varılmıyordu: Gelin, bana gelin. Evet, hedefinize ulaşabilir, kazanabilirsiniz, bunun için bana gelin, tüm kalbinizle bana gelin. Kalbinizi kırarsam? içinizden biri düşer ve coffah'a giderse (cehennem dediği, niz yere) ? Aman ne yazık.
Evet, içlerinden biri cehenneme düşüp yanarsa çok yazık olurdu gerçekten. Ya beyaz elbiseli sürtük? Ellerini kalçalarına koyacak, başını geriye atacak ve dünyanın sonu gelirken kahkahalarla gülecekti. Bezgin, aklı başında sesi mağarayı dolduran adam çok önemliydi. Kara Kule'nin kaderi ona bağlıydı, çünkü bu adamın olağanüstü güçleri vardı. Şaşırtıcı olan, aynı şeyin Sheemie için de söylenebilecek olmasıydı.

2
"Deneme, bir iki... deneme, bir iki... deneme, deneme, deneme. Ben Ted Stevens Brautigan ve bu bir deneme..."
Kısa bir duraksama. Biri dolu, diğeri dolmaya başlamış olan makaralar dönüyordu.
"Tamam, güzel. Hatta harika. Aletin burda çalışıp çalışmayacağından emin değildim, özellikle de burada ama sorun yok gibi görünüyor. Buna dördünüzün -çocuğun küçük dostu da sayılırsa beşinizin- dinlediğini hayal etmeye çalışarak hazırlandım, çünkü tasavvur etmenin bir tür sunuma hazırlanırken en mükemmel teknik olduğuna inanırım. Ne yazık ki bu kez işe yaramadı. Sheemie, bana çok iyi -hatta muhteşem- zihinsel görüntüler gönderiyor ama aranızda gerçekten gördüğü sadece Roland ve onu da ikisinin de çok genç olduğu, Gilead'ın düşüşünden beri görmemiş. Saygısızlık etmek istemem dostlar, ama şimdi Gök Gürültüsü'nden gelmekte olan Roland'm arkadaşım Sheemie'nin taparcasına sevdiği genç adama benzediğini pek sanmıyorum.
"Şu an nerdesin, Roland? Maine'de yazarı mı arıyorsun? Beni de yaratan adamı? Yoksa New York'ta Eddie'nin karısını mı arıyorsun? Hepiniz hâlâ hayatta mısınız? Gök Gürültüsü'ne ulaşma şansınızın düşük olduğunu biliyorum; ka sizi

Devar-toi'ye yöneltiyor, ama Kızıl Kral adım verdiğiniz kişiden kaynaklanan çok kuvvetli bir anti-ka binlerce farklı yoldan tefinize karşı çalışıyor. Her neyse...
"Umuda tüylü şey diyen Emily Dickinson mıydı? Hatırlayamıyorum. Artık pek çok şeyi hatırlayamıyorum ama görünüşe bakılırsa mücadele etmeyi unutmamışım. Belki bu iyi bir şeydir. Umarım iyidir.
"Bu kaydı nerde yaptığımı merak ettiniz mi, hanımefendi ve beyefendiler?"
Etmemişlerdi. Brautigan'm hafifçe tozlu sesiyle büyülenerek birbirlerine Perrier şişesini ve kraker dolu bir teneke kutuyu uzatarak öylece oturup dinlemişlerdi.
"Size anlatacağım," diye devam etti Brautigan. "Bir sebebi, Amerika'dan olan üçünüzün bunu eğlenceli bulacağını bilmem ama asıl sebep, Algul Siento'da olanları durdurmak için hazırlayacağınız plan için faydalı bir bilgi olabileceği ihtimali.
"Konuşurken çikolatadan yapılmış bir sandalyede oturuyorum. Minderi büyük, mavi bir şekerleme ve sizin için bırakmayı düşündüğümüz hava dolu döşeklerin bundan daha konforlu olacağından şüpheliyim. Böyle bir minderin yapış yapış olacağını düşünebilirsiniz ama değil. İçinde bulunduğum odanın -ve solumdaki jelibon kemerin ötesinde görebildiğim mutfağın- duvarları yeşil, sarı ve kırmızı şekerlerden oluşmakta. Yeşili yalarsanız limon tadı alırsınız. Kırmızıyı yalarsanız ahududu. Aslında tat (bu kaygan kelimenin herhangi bir anlamı) Sheemie'nin seçimleriyle pek alakalı değil ya da ben öyle olduğuna inanıyorum. Bence Sheemie bir çocuğun parlak renklere duyduğu sevgiye sahip hepsi bu."
Roland başını sallayıp hafifçe gülümsüyordu.
"Gerçi şunu itiraf etmeliyim," dedi teypten yayılan ses. "Daha muhafazakâr dekoru olan bir odayı tercih ederdim. Mavi bir oda belki. Toprak anları daha da iyi olurdu.
"Toprak tonlarından bahsetmişken, merdivenler de çikolatadan yapılma. Tırabzanları çubuk şekerlerden. Bununla birlikte "ikinci kata çı-ten merdivenler" demek mümkün değil zira ikinci kat yok. Pencereden bonbonlara fazlasıyla benzeyen arabaların geçtiğini görebilirsiniz ve yol da meyankökü şekerine benziyor. Ama kapıyı açıp Twizzler Bulvan'nda bir adım atarsanız kendinizi yine başladığınız yerde bulursunuz. Daha iyi bir tanım istiyorsanız, "Gerçek Dünya" dediğimiz yerde.
"Zencefil Ev -buraya böyle dememizin sebebi içerisinin daima fırından yeni çıkmış zencefilli çörek gibi kokması- Sheemie'nin olduğu kadar Dinky'nin de eseri. Dink Corbett yatakhanesinde kalmaya başladığında Sheemie de oradaymış ve bir gece Sheemie'nin ağlayarak uyuduğunu duymuş. Pek çok kişi öyle bir durumda kendi yoluna giderdi. Dünyada hayırsever biri görüntüsüne sahip son insanın Dinky Earnshaw olduğunu biliyorum, ama Dinky geçip gitmek yerine Sheemie'nin odasının kapısını çalmış ve içeri girip giremeyeceğini sormuş.
"Şimdi sorsanız Dinky bunun abartılacak bir şey olmadığını söyler. 'Burda yeniydim, yalnızdım, arkadaş edinmek istemiştim,' der. 'Birinin öyle zırladığını duyunca onun da bir arkadaşa ihtiyacı olabileceğini düşündüm.' Sanki dünyadaki en doğal hareketmiş gibi. Bu pek çok yerde doğru olabilir ama Algul Siento'da değil. Ve bence bizi anlayacaksamz her şeyden önce bunu kavramanız gerekiyor. Bu yüzden bu konu üzerinde fazla duruyor gibi görünüyorsam affedin.
"Bazı insan muhafızlar bize mork der, televizyondaki bir komedi dizisindeki uzaylının adı. Ve morklar, dünyanın en bencil insanlarıdır. An-tisosyal? Tam olarak değil. Bazıları aşın sosyaldir ama o an ihtiyaç duydukları veya istedikleri her neyse onu elde edene dek. Pek az mork sos-yopattır ama sosyopatların çoğu morktur; umarım ne dediğimi anlıyorsu-nuzdur. En ünlüleri, Tanrı'ya şükür sığ adamlar onu buraya getirmedi, Ted Bundy adında seri katildir.
"Fazladan bir iki sigaranız varsa kimse sigara isteyen bir morktan daha sempatik -veya yalaka- olamaz. Ama istediğini elde etti mi ortadan
kaybolur.
"Çoğu mork -yüzde doksan sekiz, doksan dokuzluk bir orandan bahsediyorum- kapının gerisinden ağlama sesi duyduğunda hiç aldırmadan voluna devam ederdi. Dinky burada yeni ve kafası karışık (eski patronunu öldürdüğü için cezalandırılacağını sanıyordu ama o hikâye başka zamana kalsın) olmasına rağmen kapıyı çalıp içeri girip giremeyeceğini sormuş-
"Ve bir de Sheemie'nin tarafından bakmalıyız. Dediğim gibi yine jnorkların yüzde doksan sekizi, doksan dokuzu böyle bir soruya 'Defol!' hatta Cehenneme git!' diye karşılık verirdi. Neden mi? Çünkü diğer insanlardan farklı olduğumuzun ve bu farkın diğerlerince hoş görülmediğinin fazlasıyla farkındayız. Sanırım Neanderthaller de bölgelerindeki ilk Cro-Magnon'ları gördüklerinde onlardan hiç hoşlanmamıştır. Morklar hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmaz."
Bir duraksama oldu. Makaralar dönmeye devam etti. Brautigan'ın yoğun bir şekilde düşündüğünü dördü de hissedebiliyordu.
"Hayır, bu tam olarak doğru değil," dedi sonunda. "Morkların asıl sevmediği, duygusal olarak hassas bir anlarında yakalanmak. Öfke, mutluluk, gözyaşları veya isterik kahkahalar sırasında. Tehlikeli bir yere silahsız girmeniz gibi bir şey, dostlar.
"Burda uzun süre yalnızdım. Hoşuma gitse de gitmese de umursayan bir morktum. Sonra sunulduğunda teselliyi kabul edecek kadar cesur olan Sheemie geldi. Ve elini uzatmaktan çekinmeyen Dink. Morkların çoğu, umursamaz rolü yapan içe dönük insanlardır -dünyanın kendilerini Dan'l Boone tipleri gibi görmesini isterler- ve inanın bana, Algul personeli de buna bayılır. Toplum kavramını reddeden bir toplumu yönetmekten kolayı yoktur. Sheemie ve Dinky'i neden sevdiğimi ve onları bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlayabiliyor musunuz?"

Susannah'nın eli Eddie'ninkine uzandı. Eddie, Susannah'nın elini 'utarak şefkatle sıktı.
"Sheemie karanlıktan korkuyordu," diye devam etti Ted. "Sığ adam-ar -burda can-toilerin yanı sıra insanlar ve taheen'ler de çalışıyor olması-na rağmen onlara sığ adam diyorum- psişik potansiyeli ölçmek için neredeyse bir düzine test uyguluyor ama ellerinde karanlıktan korkan bir ya. rım akıllı olduğunu anlayamamışlar. Onlar için kötü şans.
"Dinky sorunu hemen kavramış ve Sheemie'ye hikâyeler anlatarak çözüm getirmiş. İlk önce masallarla başlamış ve bu masallardan biri de 'Hansel ve Gretel'miş. Şeker ev fikri Sheemie'yi büyülemiş ve Dinky'ye ayrıntıları sorup durmuş. Yani görüyorsunuz, çikolatadan sandalyeler, şekerlemeden minderler, jelibon kemer ve şekerden tırabzan fikri aslında Dinky'ye ait. İkinci kat kısa bir süre için gerçekten vardı; Üç Ayı'nın ya-takları oradaydı. Ama Sheemie o masalı o kadar da sevmemişti ve masalı unuttuğunda Zencefil Ev'in ikinci katı..." Ted Brautigan güldü. "Eh, sanırım biyo-itibar kaybına maruz kaldığını söyleyebilirsiniz.
"Her neyse, bulunduğum yerin zamanda bir tür çıban olduğuna inanıyorum. Ya da..." Bir başka duraksama oldu. Bir iç çekiş. "Bakın, milyarlarca gerçekliği ihtiva eden milyonlarca evren var. Ki'-dam'm 'Connecti-cut'taki küçük tatilim' olarak adlandırmakta ısrar ettiği maceradan yaka paça geri getirildiğim zaman bunu anladım. Kahrolası orospu çocuğu!"
Roland, Brautigan'ın sesinde gerçek nefret olduğunu düşündü, bu iyiydi. Nefret iyiydi. İşe yarardı.
"Bu gerçeklikler aynalarla dolu bir koridor gibi ama hiçbir iki yansıma birbirinin eşi değil. O görüntüye daha sonra tekrar dönebilirim ama şimdi değil. Şu an için anlamanızı istediğim -ya da basitçe kabul etmenizi-gerçekliğin organik olduğu, canlı olduğu. Kas gibi bir şey. Sheemie'nin yaptığı, o kasa zihinsel bir iğneyle delik açmak. Böyle bir iğneye sahip çünkü o özel..."
"Çünkü bir mork," diye mırıldandı Eddie. "Şşş!" dedi Susannah. 1 "... kullanıyor," diye devam etti Brautigan.
(Roland kaçırdıkları kısmı dinlemek için teybi başa sarmayı düşündü, ama çok önemli olmadıklarını düşünerek vazgeçti.)
"Burası zamanın ve gerçekliğin dışında bir yer. Kara Kule'nin işlevi az çok anladığınızı biliyorum; birleştirici amacını kavrıyorsunuz. Eh, Sefil Ev'i Kule'nin üzerinde bir balkon gibi düşünün: buraya geldiğimizde Kule'nin dışında ama hâlâ Kule'ye bağlı oluyoruz. Burası gerçek bir yer -gerçek olmasa geri döndüğümde ellerimde ve giysilerimde şeker lekeleri olmazdı- ama sadece Sheemie Ruiz'in ulaşabildiği bir yer. Ve oraya bir jjeZ gittikten sonra istediği başka herhangi bir yer haline getirebilir. Arkadaşlarınla Mejis'te olduğunuz günlerde Sheemie'nin gerçekte ne olduğu ve neler yapabileceğine dair herhangi bir fikriniz olup olmadığını merak ediyorum, Roland."
Bunun üzerine Roland uzanıp teybin STOP düğmesine bastı. "Biraz... tuhaf olduğunu biliyorduk," dedi diğerlerine. "Özel olduğunu biliyorduk. Bazen Cuthbert, 'Ne var bu çocukta? Beni kaşındırıyor!' derdi. Sonra katırı Cappi ile Gilead'da ortaya çıktı. Bizi takip ettiğini söyledi. Bunun imkânsız olduğunu biliyorduk ama o sırada öyle çok şey olup bitiyordu ki Mejis'ten gelen bir çocukla -zeki değil ama neşeli ve yardımsever- ilgilenemeyecek kadar meşguldük."
"Teleportasyon ile gelmiş, değil mi?" diye sordu Jake. Kelimeyi o günden önce hiç duymamış olan Roland başını salladı. "En azından mesafenin bir bölümünü öyle aşmış. Yoksa Xay Nehri'ni nasıl geçebilirdi? İplerden yapılma tek bir köprü vardı ve karşıya geçtiğimizde Alain ipleri kesti. Köprünün üç yüz metre aşağıdaki sulara düşmesini izlemiştik."
"Belki etrafından dolanmıştır," dedi Jake.
Roland başını salladı. "Belki... ama yolu en az altı yüz tekerlek uzamış olurdu."
Susannah ıslık çaldı.
Eddie, Roland'ın söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını görmek 'Ç'n bekledi. Olmadığını anlayınca uzanıp PLAY düğmesine tekrar bastı. ed'in sesi mağarayı bir kez daha doldurdu.
Sheemie bir teleport. Dinky'nin diğer yeteneklerinin yanı sıra gele-81 görme yetisi var. Ne yazık ki geleceğin caddelerinden pek çoğu ona kapalı. Genç sai Earnshaw'un bütün bunların nasıl sonuçlanacağını bilin bilmediğini merak ediyorsanız cevap: hayır.
"Neyse, gerçekliğin canlı dokusunda bu hipodermik delik var... Kara Kule'nin dışındaki balkon... Zencefil Ev. İnanması zor ama gerçek bir yer. Sizin için Steek-Tete'in arka yamacındaki mağaralardan birine bırakmaya niyetlendiğimiz silahları ve kamp malzemelerini burda saklayacağız. Ve ben de size bırakacağımız makaraları burda dolduruyorum. Bu oldukça eski ama son derece verimli makineyi kolumun altına alıp odamı terk ettiğimde saat, Mavi Cennet Standart Saati ile onu on dört geçiyordu. Geri döndüğümde yine onu on dört geçiyor olacak. Burda ne kadar kalırsam kalayım fark etmeyecek. Zencefil Ev'in inanılmaz avantajlarından sadece biri bu.
"Şunu anlamanız gerek -belki Sheemie'nin eski dostu Roland şimdiden biliyordur- bizler, varlığın sonu anlamına gelse bile suya sabuna do-kunmamayı amaç edinmiş bir toplumun üç asi üyesiyiz. Hatta sonun bir an önce gelmesini tercih ediyorlar. Son derece yararlı yeteneklerimiz var ve bunları bir araya toplayarak bir adım önde olmayı başardık. Ama Prentiss veya Finli o'Tego -Prentiss'in güvenlik şefi- yapmaya çalıştığımız şeyi öğrenirse Dinky akşam olmadan hayvanlara yem olur. Muhtemelen Sheemie de. Ben daha sonra değineceğim sebeplerden bir süre daha güvende olabilirim ama Pimli Prentiss gerçek bir silahşoru işini engellemesi için getirmeye çalıştığımızı öğrenirse -ki o silahşor muhtemelen buraya fazla uzak olmayan bir yerde beş düzine Yeşil Pelerinli'nin ölümüne yol açan çarpışmanın başındaydı- benim hayatım bile güvende olmayabilir." Bir duraksama. "Zaten fazla bir değeri yok."
Daha uzun bir duraksama oldu. Boş olan makara artık yarı yarıya dolmuştu. "Dinleyin bakalım," dedi Brautigan. "Size talihsiz bir adanıo hikâyesini anlatacağım. Dinlemeye ayırabileceğiniz süreden daha faz» sürebilecek, uzun bir hikâye. Eğer vaktiniz kalmazsa eminim aranızda" en az üçü ileri sarma düğmesini nasıl kullanacağını biliyordur. Bana geliince,

saatlerin anlamsız kaldığı ve brokolinin şüphesiz kanunlarca yasaklandığı bir yerdeyim. İstediğim kadar zamana sahibim." Adamm sesindeki bezginlik Eddie'yi bir kez daha çarptı. "Size önerim, çok mecbur kalmadıkça ileri sarmamanız. Dediğim gibi ne olduğunu bilmesem de anlatacaklarım arasından işinize yarayacak bir şey çıkabilir. Bilmek için fazla içindeyim. Sadece uyanıkken değil, uyurken bile savunmada kalmaktan yoruldum. Ara sıra Zencefil Ev'e gelip kendimi korumadan uyuma şansım olmasa Finli'nin can-toi adamları üçümüzü uzun zaman önce enselemiş olurdu. Köşede o harika yapışmayan yumuşak şekerlemelerden yapılma bir kanepe var. Oraya uzanıp uyuyabiliyor, akıl sağlığımı korumak için gereken kâbusları görebiliyorum. Sonra görevimin sadece kendimi değil, Dinky ve Sheemie'yi de korumak olduğu Devar-toi'ye dönüyorum. Gizli işlerimizi yaparken muhafızların ve kahrolası telemetrilerinin tüm o zaman boyunca olmamızı istedikleri yerde, istedikleri şeyi yaptığımızı sanmaları için uğraşıyorum: odalarımızda, Çalışma Odası'nda, belki bir film izlediğimiz Gem'de ya da dondurmak soda içtiğimiz Henry Graham'in Dükkânı'nda ya da Fıskıye'nin orada olduğumuzu düşünmeleri için. Bu aynı zamanda kırmaya devam etmek anlamına geliyor ve üzerinde çalıştığımız Işm'ın -Ayı ve Kaplumbağa- daha da eğildiğini her gün hissediyorum.
"Buraya bir an önce gelin, çocuklar. Sizden dileğim bu. Buraya olabildiğince çabuk gelin. Çünkü tek sorun benim dizginleri elimden kaçırmam değil, biliyorsunuz. Dinky'nin çok asabi bir yapısı var ve damarına basıldığında aniden parlayabiliyor. Öyle bir anda ağzından yanlış kelimeler kaçırabilir. Sheemie de elinden geleni yapıyor ama ben etrafta yokken
bin yanlış bir soru sorar veya yapmaması gereken bir şeyi yaparken yaka-larsa..."
Brautigan cümlesini bitirmedi. Dinleyicilere göre bitirmesine gerek Mtu zaten.

3
Tekrar başladığında onlara 1898'de Milford, Connecticut'ta doğduğu, nu söyler. Hepimiz bir otobiyografinin başlangıcını belirten benzer tanıtım mısralarını duymuşuzdur. Bununla birlikte hikâyesini dinlerken silahşorların içini bir tanıdıklık hissi kaplar, Oy'un bile. Önce ne olduğunu tam olarak tespit edemezler ama zamanla anlarlar. Gezgin bir rahip değil de gezgin bir muhasebeci olan Ted Brautigan'ın hikâyesi pek çok yönden Peder Donald Callahan'ın hikâyesine benzemektedir. İkiz bile olabilirler. Ve altıncı dinleyi-ci -mağaranın battaniyeyle örtülü girişinin ötesinde, rüzgârlı karanlıkta oları-giderek artan bir sempati ve anlayışla dinler. Neden olmasın? Brautigan'ın hikâyesinde içki önemli bir rol oynamamaktadır ama yine de ana fikir bağımlılıktır. Dışlanmış birinin hikâyesi.

4
Theodore Brautigan on sekiz yaşında Tim Amca'sının mezun olduğu Harvard'a kabul edilir ve Tim Amca -çocuğu olmamıştı- Ted'in eğitim masraflarını seve seve üstlenecektir. Timothy Atwood'un bildiği kadarıyla olanlar gayet doğrudan bir gelişim izler: teklif yapılır, kabul edilir, yeğeni doğu alanlarda başarı gösterir, mezun olur ve Birinci Dünya Savaşı sonrası Avru-pası'nda altı ay gezdikten sonra amcanın mobilya şirketinde işe girmeye hazırlanır.
Tim Amca'nın bilmediği, Harvard'a girmeden önce Ted'in yakında Amerika Seferi Harekat Gücü adı verilecek birliğe yazılmak istediğidir. "Evlat," der doktor ona. "Kalp hırıltısı var ve işitme yeteneğin standartların altında. Buraya gelirken bunların seni engelleyeceğini bilmediğini söyleme sakın Haddimi aşıyorsam bağışla ama bunun için fazla zeki görünüyorsun."
Ve sonra Ted Brautigan daha önce hiç yapmadığı bir şey yapar, bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey. Ordu doktorundan bir ile °n arası değil, bir ile bin arasında bir rakam tutmasını ister. Doktor, onu nef'jendirmek için (Hartford'da hava yağmurludur ve kayıt bürosunda işler yavaştır') 748'i tutar. Ted tuttuğu rakamı bilir. Ardından 419'u... 89'u... ve çç7'yi. Ted, ona hayatta olan veya olmayan bir ünlüyü düşünmesini söyleyip Andrew Johnson olduğunu bilince, Jackson değil Johnson, doktor sonunda afallar. Arkadaşı olan bir başka doktoru çağırır ve Ted aynı şeyi tekrarlar... bir farkla. İkinci doktordan bir ile bir milyon arasında bir rakam tutmasını ister ve sonra doktora tuttuğu sayının seksen yedi bin dört yüz on altı olduğunu söyler. İkinci doktor bir anlığına çok şaşırmış görünür -hatta şok olmuş-sonra şaşkınlığını pişmiş kelle gibi sırıtarak gizler. "Üzgünüm evlat," der. "Yüz otuz bin civarı bir farkla kaçırdın." Ted gülümsemeden ona bakarama hâlâ on sekiz yaşındadır, böyle açık ve anlamsız bir yalana şaşıracak kadar gençtir. Bu arada İki Numaralı Doktor'un yüzündeki gülümseme de silinmektedir. İki Numaralı Doktor, Bir Numaralı Doktor'a döner ve, "Gözlerine bak, Sam," der. "Gözlerine ne olduğuna bak."
İlk doktor Ted'in gözlerine bir oftalmoskop tutmaya çalışır, ama Ted aleti sabırsızca bir tarafa iter. O güne dek aynaya defalarca bakmıştır ve gözbebeklerinin büyüyüp küçüldüğünü bilmektedir. Ayna olmasa bile görüş alanındaki değişimden bunun gerçekleştiği zamanlan anlayabilir ama o an gözbebeklerinin büyüyüp küçülmesiyle hiç ilgilenmemektedir. Onu ilgilendiren, iki Numaralı Doktor'un yalan söylemesi ve bunun sebebini bilmemesidir. "Bu kez sayıyı bir kâğıda yazın," diye önerir. "Yazın ki hile yapamayasınız."
iki Numaralı Doktor yaygarayı basar. Ted önerisini tekrarlar. Doktor Sam bir kalem ve kâğıt getirir ve ikinci doktor alır. Tam yazacakken tekrar düşünür ve kalemi Sam'in masasına atarak, "Bu ucuz bir sokak numarası, Sam," der. "Bunu göremiy orsan körsün demektir." Ve çeker gider.
Ted, Dr. Sam 'den herhangi bir akrabasını düşünmesini ister ve bir dakika sonra doktora on dört yaşındayken apandisitten ölen erkek kardeşi vuy'ı düşündüğünü ve annelerinin o zamandan beri Guy'ı koruyucu melek-en kabul ettiğini söyler. Dr Sam bu kez tokat yemiş gibi görünür. Sonunda 0rkmuştur. Sebebi belki Ted'in acayip bir şekilde büyüyüp küçülen gözbe-elc'eri, belki de alnını ovmadan, "Bir görüntü alıyorum... bekleyin..." diyerek olayı dramatize

etmeden, sıradan bir durummuşçasına telepati gösterisi yÖD maşıdır, Dr. Sam sonunda ürker, l^ed'in kayıt başvuru belgesinin üzerine bü-yük, kırmızı REDDEDİLDİ damgası basar ve onu başından savmaya çalış» -sıradaki, kim Fransa'ya gidip hardal gazı solumak ister?- ama Ted kolunu nazikçe, bir o kadar da ısrarla kavrar.
"Dinle," der Ted Stevens Brautigan. "Ben gerçek bir telepatim. Altıya yaşlarımdan beri bundan şüpheleniyordum -kelimeyi öğrendiğimden beri- ve on altı yaşımdan beri de eminim. Ordu istihbaratın işine yarayabilirim ve standartların altındaki işitme yetimle sorunlu kalbim böyle bir göreve engel teşkil etmez. Gözlerime gelince?" Göğüs cebine uzanır ve bir güneş gözlüğü
çıkarıp takar. "Ta-taam!"
Dr. Sam'e çekinerek gülümser. Bir işe yaramaz. Doğu Hartford Lise-si'nin fizik muayene bölümündeki geçici kayıt ofisinin kapısında nöbetçi çavuş beklemektedir ve doktor onu çağırır. "Bu adam 4-F ve onunla tartışmaktan usandım. Ona dışarı kadar eşlik etsen iyi olur."
Şimdi kolu kavranan Ted'dir ve hareketin nazikçe olduğu söylenemez. "Bir dakika!" der Ted. "Bir şey daha var! Çok daha kıymetli bir şey! Bunun bir adı var mı bilmiyorum ama..."
Çavuş daha fazla devam etmesine izin vermeden neredeyse onun yaşında olan ve şaşkınca bakan birkaç kızla oğlanın önünden onu koridor boyunca sürükler. Bir adı vardır ve bunu yıllar sonra Mavi Cennet'te öğrenecektir. Kelime yükselticidir ve Paul "Pimli" Prentiss'in gözünde Ted Brautı-gan'ı evrendeki en değerli insan yapan da budur.
Ama 1916 yılının o günü bu söz konusu değildir. 1916 yılının o günü koridordan yaka paça sürüklenip binanın girişindeki basamaklara atılır ve, "Dışarda kalsan iyi olur, evlat," uyarısı alır.
Ted bir süre bırakıldığı yerde kalır. Sizi ikna etmek için ne lazım, dip düşünür. Nasıl bu kadar kör olabilirsiniz? Az önce başına gelenlere inanmamaktadır.
Ama inanmak zorundadır, orada, dışarıdadır. Hartford çevresinde" kilometrelik bir yürüyüşün ardından bir şeyi daha anladığını düşünür. Asmıtnavacaklardır. Hiçbiri. Hiçbir zaman. Bir Alman kumandanın aklını kuvabilen birinin epeyce faydalı olabileceğini görmeyi reddedeceklerdir. Bir onraki Alman saldırısının nerede olacağını Müttefik kumandanına söyleyebilecek biri. Böyle bir şeyi birkaç kez -belki sadece bir veya iki kez!- yapabilecek birinin savaşa Noel'den önce son verebileceğini. Ama böyle bir şansı olmayacaktır, çünkü ona fırsat vermeyeceklerdir. Ve niçin? İkinci doktorun red bildiğinde farklı sayı olduğunu söylemesi ve kâğıda yazmasıyla ilgili bir sevdir. Çünkü içlerinde bir yerlerde savaşma isteği vardır ve onun gibi biri her şeyi mahvedebilir. Bunun gibi bir şeydir.
Bok canına o halde. Amcasının parasıyla Harvard'a gidecektir. Ve gider de. Harvard, Dinky 'nin ona söylediği her şey ve fazlasıdır: Tiyatro, Münazara, Harvard Crimson, Matematikçi Tuhaf Ahbaplar ve elbette Şeref Listesi Boku. Erken mezun olarak Tim Amca'yı daha fazla masraf etmekten de kurtarır.
Eline bir telgraf geldiğinde savaşın bitiminden çok sonra, güney Fransa 'dadır: AMCAN ÖLDÜ STOP EN KİSA ZAMANDA EVE DÖN STOP. Buradaki anahtar kelime STOP gibi görünür.
Tanrı da bilmektedir ya bu o dönüm noktalarından biridir. Eve döner evet ve gerekli yerlere gereken teselliyi verir, evet. Ama mobilya işine girmektense maddi kazanca doğru yürüyüşüne STOP der ve maddi belirsizliğe doğru yolculuğuna START verir. Roland ve ka-tet'z adamın uzun hikâyesinde Ted Brautigan'in kasıtlı gizliliğinin nedeni olarak olağanüstü yeteneğini veya kendisini gösterdiği o dakikayı gördüğünü bir kez bile duymaz: dünyadaki hiç kimsenin istemediği değerli yeteneğini.
Tanrı'm bunu nasıl anlayacaktır! Öncelikle, "vahşi yeteneği" (bazı bi"nkurgu dergilerinde böyle nitelenmektedir) doğru koşullar altında fiziksel acidan tehlikelidir. Ya da yanlış koşullar altında.
1935'te, Ohio'da, Ted Brautigan'ı bir katilyapar.
Bu kelimenin bazıları için fazla sert bir ifade olacağına şüphesi yoktur,
m<x bu olayda kendi fikri geçerlidir, çok teşekkürler ve kelimenin gayet uygun olduğunu düşünmektedir. Akron'dadır ve bir yaz gününde, alacakaran-lık vaktidir. Çocuklar Stossy Bulvarı'nın bir ucunda konserve -kutusu- tek. melemece, diğer ucunda beysbol oynamaktadır. Brautigan ise üzerinde yaz. lık bir takım elbiseyle otobüs durağı olduğu beyaz boyasından anlaşılan köşedeki direğin dibinde beklemektedir. Arkasında, camında Ulusal Yara Sarma İdaresi'nin mavi kartalı bulunan, terk edilmiş bir şekerci dükkânı vardır Dükkânın diğer camında ise şu yazı bulunur: KÜÇÜK ADAMİ ONLAR ÖLDÜM). YOR. Ted elinde ince deriden evrak çantası ve kahverengi kesekâğıdıyla -akşam yemeği için domuz pirzolası, Bay Dale'ın Kasap Dükkânı'ndan almıştır- beklerken biri aniden arkasından çarpar ve Ted beyaz boyalı direğe doğru şiddetle itilir. Önce burnu çarpar. Kan fışkırır. Sonra ağzı çarpar ve dişlerinin dudaklarının yumuşak etini yardığını hisseder. Ağzı bir anda sıcak domates sosuna benzer tuzlu bir tatla dolar. Beline bir darbe iner ve bir yırtılma sesi duyulur. Pantolonu çarpmanın şiddetiyle bir palyaçonun pantolonu gibi kalçalarına iner ve tişörtlü, gabardin pantolonlu bir adam sağ elinde kahverengi bir dil gibi sallanan Ted Brautigan'ın cüzdanıyla Stossy Bulvan'nda beysbol oynayan çocuklara doğru koşmaya başlar. Tanrı aşkına, biri cüzdanını çalmıştır!
Yaz gününün mor alacakaranlığı aniden kapkaranlık olur, ardından tekrar aydınlanır ve sonra tekrar kararır. Gözleri yirmi yıl önce ikinci doktoru afallatan numarayı yapmaktadır, ama Ted bunu fark etmemiştir bile. Tüm dikkati az önce ona saldırıp cüzdanını çalan, bunu yaparken suratını dağıtan orospu çocuğuna yönelmiştir. Hayatında hiç bu denli öfkelenmemiş-tir, asla ve adama gönderdiği düşünce zararsız, neredeyse nazik olmasına rağmen
(sorsaydın sana bir papel verirdim, ahbap, hatta belki iki) fırlatılmış bir mızrağın ölümcül ağırlığına sahiptir. Ve gerçekten bu mızraktır. Bunu kabullenmek biraz zaman alır ama daha sonra bir katil olduğu gerçeğini kavrar ve bir Tanrı varsa Ted Brautigan bir gün tahtını" önünde durup bu yaptığının hesabını vermek zorunda kalacaktır. Kaç""

adam ayağı bir şeye takılmış gibi görünür ama çatlak kaldırımın üzerini beside yazılmış ve solmaya yüz tutmuş HARRY BEUNDAYİ SEVİYOR yazısından başka hiçbir şey yoktur. Cümlenin etrafına daha sonra gördüğünde korkacağı çocukça süsler -yıldızlar, bir kuyrukluyıldız, bir hilal- eklenmiştir. Ted kendi sırtına bir mızrak yemiş gibi hisseder, ama o en azından hâlâ ayaktadır Ve bunu yapmak istememiştir. Bu gerçektir. Kalbinin derinliklerinde kasıtlı yapmadığını bilir. Sadece... gafil avlanıp öfkeye kapılmıştır.
Cüzdanını yerden alır ve oyun oynayan çocukların ağızlan bir karış açık halde ona baktığını görür. Cüzdanı gevşek namlulu bir tür tabanca gibi onlara doğrultur ve beysbol sopası tutan bir çocuk irkilerek olduğu yerde büzülür. Sonraki yıllar boyunca her gece ve ömrünün sonuna dek ara ara Ted'in kâbuslarına adamın yere yığılmasından ziyade bu görüntü girecektir. Çünkü çocukları sever onları bile bile korkutmayı aklından bile geçirmez. Ve ne gördüklerini bilmektedir: pantolonu paçalı iç çamaşırı görünecek şekilde aşağı inmiş (erkeklik organının aradaki boşluktan görünüyor olabileceğini düşünür, bunun son sihirli dokunuş olmaması için hiçbir sebep yoktur), elinde cüzdan tutan, kanlı suratında delice bir ifade bulunan bir adam.
"Hiçbir şey görmediniz.1" diye bağırır onlara. "Beni duydunuz mu? Hiçbir şey görmediniz, ona göre/"
Sonra pantolonunu kaldırır. Evrak çantasının yanına döner ve yerden alır. Kahverengi kesekâğıdındaki pirzolayı olduğu yerde bırakır, boş ver pirzolayı, ön dişlerinden biriyle beraber iştahını da kaybetmiştir. Kaldırımdaki cesede ve korkmuş çocuklara bir kez daha bakar. Sonra kaçar.
Ve bu bir kariyer haline gelir.

5
ikinci makaradaki bandın ucu makaranın göbeğinden kurtuldu ve dönerken fip-fip-fip sesleri çıkarmaya başladı.
"Tanrım," dedi Susannah. "Tanrım, zavallı adam."
"Çok uzun zaman olmuş," dedi Jake ve kafasını temizlemek istercesi-ne başını iki yana salladı. Onun ve Bay Brautigan'ın zamanları arasındaki W'ar ona göre arasında köprü kurulamayacak kadar derin bir boşluktu.
Eddie üçüncü kutuyu alıp açtı ve kaşlarını kaldırarak Roland'a baktı Silahşor devam etmesini belirten o bildik parmak çevirme hareketini yaptı
Eddie makarayı yerleştirdi. Daha önce böyle bir teybi hiç kullanmamıştı, ama keşfetmek için bilim adamı olmak gerekmiyordu. DinK Earnshaw'un Sheemie için yaptığı Zencefil Ev'den, hayal gücünden yaratılan o gerçek evden gelen yorgun ses tekrar duyuldu. Brautigan oranın Kara Kule'nin dışında bir balkon olduğunu söylemişti.
Adamı akşam saat yedi sularında öldürmüştü (kazara olduğu konusunda hepsi hemfikirdi; tabancayla yaşıyorlardı ve kazara öldürmekle kasten öldürmek arasındaki farkı iyi bilirlerdi). Brautigan o akşam saat dokuzda batıya yönelen bir trendeydi. Üç gün sonra Des Moines gazetesinde muhasebeci aranıyor ilanlarını tarıyordu. Hakkındaki bazı gerçeklerin farkındaydı ve çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Haklı sebeplerle bile olsa öfkelenme lüksüne sahip değildi. Normal koşullarda sadece basit bir telepattı -öğle yemeğinde ne yediğinizi, kupa kızının hangi kart olduğunu söyleyebilirdi- ama öfkeliyken bir mızrak yaratıyordu ve bu mızrak...
"Ve şunu söylemeliyim," dedi teypten yükselen ses. "Basit bir telepat olduğum kısmı doğru değil. Bunu orduya katılmaya çalışan bir çocukken bile biliyordum. Sadece beni tanımlayan doğru kelimeyi bilmiyordum."
Kelimenin yükseltici olduğu ortaya çıktı. Ve daha sonra bazılarının -bazı yetenek avcılarının- onu o zamanlarda bile izlediğini, ölçüp biçtiğini, diğerlerinden farklı olduğunu bilip tarttığını ama bunu, ne yönden farklı olduğunu bilmeden yaptığını öğrendi. Öncelikle, Kilittaşı Dünya'dan (bu onların deyişiydi) olmayan telepatlar çok nadirdi. Ted bin dokuz yüz otuzlu yılların ortalarında yeteneğinin bulaşıcı olduğunu keşfetmişti: yoğun duygular hissettiği bir anda başka birine dokunursa o kişi kısa süreliğine telepat oluyordu. O zamanlar, hali hazırda telepat olanların, doku-nuşuyla daha da kuvvetlendiğini bilmiyordu.
Olağanüstü bir oranda kuvvetlendiğim.
"Ama bu bölüme hikâyenin biraz daha ilersinde değineceğim," dedi'
Hiçbir yerde kök salacak kadar fazla durmadan bir kasabadan diğerine volculuk etmişti. O günlerde bile takip edildiğini içten içe biliyordu. İçgüdüsel bir şeydi ya da gözucuyla görülen tuhaflıklar gibiydi. Belli bir türde insanlar olduğunun farkındaydı örneğin. Birkaçı kadın, çoğu erkekti. Hepsi de şatafatlı kıyafetlere, çiğ dana etine ve renkleri en az giysileri kadar göz alıcı olan hızlı arabalara düşkünlerdi. Yüzleri donuk ve tuhaf bir şekilde ifadesizdi. Çok daha sonra bu ifadeyi beceriksiz cerrahlara estetik ameliyat yaptırmış ahmakların yüzlerindekine benzetecekti. Aynı yirmi yıllık dönem boyunca -ama yine bilinçli bir şekilde değil, sadece göz ucuyla- hangi şehirde olursa olsun o çocuksu, basit semboller bir şekilde çitlerde, kaldırımlarda ve eşiklerde karşısına çıkmaya devam etti. Yıldızlar, kuyrukluyıldızlar, halkalı gezegenler ve hilaller. Bazen bir de kırmızı göz oluyordu. Aynı yerde çoğunlukla yere çizilmiş bir seksek oyunu oluyordu ama her zaman değil. Daha sonra her şey çılgınca bir şekilde yerli yerine oturmuştu ama oradan oraya savrulduğu otuzlu, kırklı ve ellili yıllarda değil. Hayır, o zamanlar kendisi de Bir ve İki Numaralı Doktorlar gibiydi, burnunun dibindekini görmeye yanaşmıyordu, çünkü... rahatsız ediciydi.
Ve sonra, Kore'deki hareketli günlerin sona erdiği dönemlerde, ilanı gördü. HAYATINIZIN İŞİ diyordu ve eğer DOĞRU YETENEKLERE SAHİP BİR ADAMSANIZ kesinlikle HİÇBİR SORU SORULMAYA-CAKtı. Muhasebenin de aralarında olduğu aranan özellikler alt alta sıralanmıştı. Brautigan ilanın ülkedeki bütün gazetelerde yayınlandığından emindi; o Sacramento Bee'de okumuştu.
"Vay canına!" diye bağırdı Jake. "Peder Callahan'ın okuduğu gazete de oydu! Arkadaşı George Magruder'ın haberini..."

"Şşş," dedi Roland. "Dinle."
Dinlediler.

6

Testleri insanlar uygulamaktadır (Ted Brautigan insanlardan başkaları ** olduğunu birkaç hafta daha öğrenmeyecektir... 1955 yılından ayrılıp Algul'un zamansızlığına gelmeden önce değil). San Francisco'da onunla mülakat yapan adam da bir insandır. Ted (daha pek çok şeyin yanı sıra) sığ adamların giydikleri kıyafetlerin, özellikle maskelerinin çok iyi olmadığını, hele yakından bakıldığında hiç iyi olmadığını öğrenecektir. Yakından bakıldığında gerçekler görülür: aslında oluşlarını adeta dinsel bir hararetle önemseyen insan/t&hcen melezleridirler. Bir sığ adamın amansız kolları arasına hapsolup atardamarınızı arayan ölümcül sivri dişlerine hedef olmanın en kestirme yolu, giderek daha yaşlı ve daha çirkin olduklarını söylemektir. Alınlarındaki kırmızı delikler -Kral'ın Gözü- Amerika tarafında oldukları sırada genellikle kaybolur (ya da geçici olarak uykuya dalan sivilceler gibi kurur) ve maskeler kıllı, dişe benzer dokunun göründüğü kulak arkaları hariç tuhaf, organik bir maddeye dönüşür. Düzinelerce hareketli kısa tüycüğün görülebildiği burun delikleri de maske olduklarını belli eder. Ama kim bir adamın sümük yollarına bakmak isteyecek kadar kabadır?

Onlar ne düşünürse düşünsün yakından bakıldığında, Amerika tarafında olsalar bile çok yanlış bir şeyleri olduğu hissedilir ve kimse ağları düzgünce yerleştirmemişken balıkları ürkütmek istemez. Bu yüzden sınavlarda, mülakatlarda, Amerika tarafındaki sağlam kapılardan birinden geçip Gök Gü-rültüsü'ne gelene dek her yerde insanlar vardır.

Ted yaklaşık yüz kişiyle beraber, ona Doğu Hartford'u hatırlatan bir spor salonunda sınava tabi tutulur. Bu sefer spor salonu art arda dizilmiş sıralarla doludur (sıraların eski moda demir ayaklarının ahşap parkeleri çizmemesi için güreş minderleri yerden kaldırılmamıştır) ama ilk sınavdan sonra -matematik, İngilizce ve kelime bilgisi sorularından oluşmuş doksan dakikalık bir sınav- katılanların yansı elenir. İkinci turdan sonra ise dörtte üçü-İkinci tur çok acayip sorulardan oluşmaktadır, son derece öznel sorulardır ve Ted birkaç soruya gerçekte inanmadığı cevaplar verir, çünkü sınavı yapanların onun -ve katılanların çoğunun- normalde vereceği cevaptan farklı bir cevap istediklerini düşünür (belki de bilmektedir). Örneğin şu sorudaki gibi:

23. Trafiğin pek yoğun olmadığı bir yolda ters dönmüş bir arabanın yanında durdunuz. Arabanın içinde sıkışıp kalmış Genç Adam yardım istiyor. "Yaralı mısın, Genç Adam?" diye soruyorsunuz. "Sanmıyorum!" diye cevaplıyor. Hemen yakındaki tarlada parayla dolu bir çanta var. Siz:

a. Genç Adamı kurtarır ve parasını verirsiniz
b. Genç Adamı kurtarır ama paranın polise teslim edilmesinde ısrar edersiniz.
c. Parayı alır ve trafiğin seyrek olmasına rağmen birinin er geç Genç Adamı kurtaracağını düşünerek kendi yolunuza gidersiniz.
d. Yukarıdakilerin hiçbiri.

Bu sınav Sacramento Polis Teşkilatı'na girmek için olsa Ted hiç düşünmeden b'yi işaretlerdi. Sürekli bir yerden diğerine giden bir serseri olabilir ama annesi bir aptal yetiştirmemiştir, çok teşekkürler. Pek çok şartta o seçenek doğru şık olur... en güvenli, yanlış bir sonuç elde edilemez şıktır. Bir de, "Burda neler olup bittiğine dair en ufak fikrim yok ama hiç olmazsa bunu itiraf edecek kadar dürüstüm," şıkkı olan "d" vardır.

Ted c'yi işaretler ama bunun sebebi öyle yapacağını düşünmesi değildir. Aslında "Genç Adam"a paranın kaynağına dair birkaç soru sorduktan sonra "a" seçeneğini işaretlemeye daha meyillidir. Ve bir işkence söz konusu değilse (Genç Adam ne derse desin o gerçeği bilecektir, değil mi) parasını verip veda eder. Ve neden? Çünkü Ted Brautigan terk edilmiş şekerci dükkânının sahibinin haklı olduğu bir nokta olduğuna inanmaktadır: KÜÇÜK ADAMİ ÖLDÜRÜYORLAR

Ama c'yi işaretler ve beş gün sonra kendini San Francisco'da, kapılan-m is dünyasına kapamış bir dans stüdyosunun bekleme salonunda bulur (San Francisco'ya tren ücreti önceden ödenmiştir). Salonda ondan başka üç mam ve asık suratlı genç bir kız vardır (sonradan öğrendiğine göre kız eskiden Bryce, Colorado'dan Tanya Leeds'tir). İlanın çekimine kapılıp spor salonunu dolduranların sayısı dört yüzü bulmuştu. Ama burada sadece dört kişi vardır. Yüzde bir. Ve Brautigan bunun bile inanılmaz bir rakam olduğunu daha sonra öğrenecektir.

Sonunda kapısının üzerinde ÖZEL yazan bir ofise götürülür. İçerisi tozlu bale malzemeleriyle doludur. Kahverengi takım elbise giymiş geniş omuzlu, sert ifadeli bir adam bir katlanır sandalyede, etrafı pembe tütülerle sarılmış bir Mide oturmaktadır. Hayali bir bahçede gerçek bir kurbağa, diye düşünür Ted.

Adam öne eğilerek kollarını kalın bacaklarına dayar. "Bay Brautigan," der. "Bir kurbağa olabilirim de, olmayabilirim de ama size hayatınızın fırsatını sunabileceğimden emin olabilirsiniz. Sizi burdan elinizi sıkarak göndermem de mümkün. Tek bir soruya vereceğiniz cevaba bağlı. Aslında bir soru hakkında bir soru bu."

İsminin Frank Armitage olduğu sonradan ortaya çıkacak olan adam Ted'e bir kâğıt uzatır. Kâğıtta Genç Adam ve para dolu çanta ile ilgili olan 23. soru vardır.

"C'yi işaretlemişsiniz," der Frank Armitage. "Şimdi kesinlikle tereddüt etmeden bana sebebini açıklayın lütfen."

"Çünkü istediğiniz cevap oydu," diye. yanıtlar Ted hiç duraksamadan.

"Peki bunu nerden biliyorsunuz?"

"Biliyorum çünkü ben bir telepatim," der Ted. "Ve sizin de asıl aradığınız bu." Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışır ve başardığını düşünür ama içi büyük bir rahatlama hissiyle dolmuştur. Bir iş bulduğu için mi? Hayır. Televizyondaki yarışma programlarındaki ödülleri sönük bırakacak bir teklif sunacakları için mi? Hayır.
Rahatlamıştır, çünkü nihayet biri yapabileceği şeyi istemektedir.
Çünkü biri nihayet onu ister.

7
İş teklifi de bir kandırmacadan ibaretti ama anılarını teypten dinledikleri Brautigan gerçeği biliyor olmasına rağmen razı olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.
"Çünkü yetenek sessiz kalmaz, nasıl sessiz kalınacağını bilmez," dedi. "Kasa açma olsun, düşünce okuma olsun veya on haneli rakamları akıldan bölme işlemi yapmak olsun daima kullanılmak için haykırır. Asla susmaz. En yorgun olduğunuz gecelerde bile sizi uykunuzdan uyandırır ve bağırır: 'Kullan beni! Kullan beni! Burda öylece oturmaktan sıkıldım, kullan beni sersem herif!"
Jake ergenlik öncesi kahkaha patlamasıyla kükrercesine gülmeye başladı. Elleriyle ağzını örttü ama gülmeye devam ediyordu. Altın halkalı gözlerini Jake'e çeviren Oy da şeytani bir ifadeyle sırıtıyordu.
Fötr şapkası kısacık kesilmiş saçları üzerinde geriye itilmiş Frank Armitage kabarık pembe tütülerle dolu odada Ted'e daha önce "Güney Amerikalı Denizanlannı duyup duymadığını sordu. Ted duymadığını söyleyince Armitage çoğu Brezilyalı olan Güney Amerikalı zengin işadamlarının oluşturduğu bir konsorsiyumun 1946'da Amerikalı bir grup mühendisi, inşaatçıyı ve işçiyi işe aldığını anlattı. Toplam yüz kişiydiler. Bunlar Güney Amerika Denizarılarıydı. Konsorsiyum bu yüz kişiyi dört yıllık kontratlar ve farklı ücretlerle işe almıştı, ama en düşük ücret bile son derece dolgundu... hatta utanç verecek kadar dolgun olduğu söylenebilirdi. Örneğin bir buldozer operatörü yıllık yirmi bin dolarlık bir kontrat imzalayabilirdi ve o günlerde bu büyük paraydı. Ama dahası da vardı: bir yıllık ücrete eşit ikramiye. Toplam yüz bin dolar. Tabi bu parayı sadece alışılmadık koşulu kabul ettiği sürece alabilirdi: gidip çalışacak ama kontrat süresi olan dört yıl dolmadan kesinlikle geri dönmeyecekti. Her hafta, tıpkı Amerika'daki gibi iki gün izin ve yine Amerika'daki gibi yıllık izin vardı ama izinler sadece Güney Amerika'da kullanılabilirdi. Kuzey Amerika'ya (hatta Rio'ya) dört yıl dolmadan önce gitmek söz konusu değildi. Güney Amerika'da ölen, orada gömülürdü, naaşınızı Wilkes-Bar-re'a gönderme masrafını üstlenecek kimse çıkmazdı. Ama elli bin dolar avans ve bu parayı gönlünüzce kullanabileceğiniz -harcama, yatırım yap-ma, saklama- altmış gün veriyorlardı. Yatırım yapmayı seçenler ormandan yanık ten, gelişmiş kaslar ve bir ömre yetecek hikâyeyle döndüğünde elli binin yetmiş beş bin olduğunu görebilirdi. Ve elbette bir de dışarı çıkıldığında alınacak paranın "geri kalanı" vardı.
Armitage 'Ted'e tüm bunları ciddiyetle anlatmıştı. Ama ön ödeme çeyrek milyon, dönüşte alacağı miktar ise yarım milyondu.
"Kulağa inanılmaz geliyordu," dedi Ted'in Wollensak'tan yayılan sesi. "İnanılacak gibi değildi elbette. O fiyatlarla bile bizi aslında ne kadar ucuza kapatıyor olduklarını daha sonra anladım. Cimrilikleri özellikle Dinky'nin diline düştü... Kralın bürokratlarının cimriliği yani. Kızıl Kral'ın varlığın sonunu belirli bir bütçe dahilinde getirmeye çalıştığını söylüyor ve haklı elbette ama bence -bunu Dinky de biliyor ama kabul etmek istemiyor- birine çok fazlasını önerirseniz ilk tepkisi inanmamak olacaktır. Ya da hayal gücüne bağlı olarak (telepatların ve geleceği görenlerin çoğunun hiç hayal gücü yoktur) inanmaya muvaffak olamaz. Bana sunulan kontrat altı yıllıktı ve yenileme opsiyonu vardı. Armitage cevabımı hemen istiyordu. Hedefinizin aklını karıştırıp açgözlülükle dondurduktan sonra aniden saldırmak kadar etkili bir başka yöntem yoktur, bayanlar baylar.
"Adeta bir bombardımana uğramıştım ve teklifi hiç duraksamadan kabul ettim. Armitage, bana çeyrek milyonumun o öğleden sonra Seaman's San Francisco Bankası'nda olacağını ve oraya gider gitmez paramı çekebileceğimi söyledi. Ona bir kontrat imzalamam gerekip gerekmediğini sordum. Elini uzattı -neredeyse domuz budu kadar büyüktü- ve kontratın bu olduğunu söyledi. Ona nereye gideceğimi ve ne yapacağımı sordum, aslında bu soruları daha önce sormalıydım, eminim siz de aynı fikir-desinizdir ama o kadar şaşkındım ki sormak aklımın ucundan bile geçmemişti.
"Ayrıca cevapları bildiğimden neredeyse eminim. Hükümet için çalışacağımı sanıyordum. Soğuk Savaş'la ilgili bir iş. CIA veya FBI'ın Pasifik'te bir adada kurulmuş telepatik şubesinde. Çok iyi bir radyo oyunu olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum.
"Armitage, bana, 'Uzaklara gideceksin, Ted ama aynı zamanda yandaki ev gibi yakın olacaksın,' dedi. 'Ve şu an için bütün söyleyebileceğim bu. Şey... ayrılmadan önceki sekiz hafta boyunca kimseye bu konudan bahsetmeyeceksin. Unutma ki gevşek çeneler gemileri batırır. Daima izlendiğini farz et.'
"Ve elbette izleniyordum. Daha sonra -iş işten geçtikten sonra- Fris-co'daki son iki ayımı tekrar izleme fırsatım oldu ve can-toi'mn beni her an takip etmekte olduğunu gördüm.
"Sığ adamların."

8
"Armitage ve iki insan bizimle Mark Hopkins Hotel'in önünde buluştu," dedi teypten yayılan ses. "Günü çok iyi hatırlıyorum; 1955 yılının Cadılar Bayramı'ydı. Öğleden sonra on yediydi. Ben, Jace McGovern, Dave Ittaway, Dick... soyadını hatırlamıyorum, altı ay sonra öldü. Humma, zatürree olduğunu söyledi ve ki'can\ann geri kalanı onu onayladı - ilginizi çekerse, ki'can, bok-insan veya bok-ahali anlamına geliyor- ama intihar etmişti ve kimse bilmese de ben bu

gerçeği biliyordum. Geri kalanlar... eh, İki Numaralı Doktor'u hatırlıyor musunuz? Geri kalanlar onun gibiydi. 'Bana bilmek istemediklerimi söylemeyin, sai, dünya görüşümü değiştirtmeyin.' Her neyse, sonuncusu Tanya Leeds'di. Çetinceviz ufaklık..."
Bir duraksama oldu ve klik sesi duyuldu. Sonra Ted'in sesi tekrar mağaraya yayıldı. Bir nebze tazelenmiş gibiydi. Üçüncü makara bitmek üzereydi. Hikâyenin geri kalanını anlatırken iyice tükenmiş olmalı, diye düşündü Eddie ve bu fikir onu hayal kırıklığına uğrattı. Başka ne meziyetle-n vardı bilmiyordu ama Ted çok iyi bir anlatıcıydı.
"Armitage ve iş arkadaşları bir Ford otomobil ile geldi. Bizi Santa Mira adında bir kasabaya götürdüler. Taş döşeli bir ana caddesi vardı, bolların geri kalanı topraktı. Hava kararmaya yüz tutmuştu ve şekiller hayal meyal seçiliyordu, ama peygamber develerine benzeyen sondaj vinçleri olduğunu hatırlıyorum.
"Bir tren istasyonu veya en azından tutulmuş bir otobüs görmeyi bekliyordum ama önündeki eğik duran levhada SANTA MİRA NAKLİYAT yazan boş bir deponun önünde durduk ve Dick Bilmem Ne'den son derece net bir düşünce duydum: Bizi öldürecekler, diye geçiriyordu aklından. Bizi buraya öldürüp soymak için getirdiler.
"Bir telepat değilseniz böyle bir şeyin ne kadar korkutucu olabileceğini bilemezsiniz. Bunun kesinliğinin aklınızı bir anlamda... işgal etmesini. Dave Ittaway'in yüzünün solduğunu gördüm. Tanya hiç ses çıkarmadı ama -dediğim gibi çetincevizdi- arabanın içi gözpınarlarmda yaşlar olduğunu görebileceğim kadar aydınlıktı.
"Dick'in elini tutup Tanya'ya doğru eğildim ve çekmeye çalıştıklarında ellerini sıkarak onlara bir düşünce gönderdim. Çoğu hâlâ Seaman's Bankası 'nda uslu uslu yatmakta olan çeyrek milyonu bizi buraya getirip saatlerimizi çalmak için vermediler. Sonra Jayce, bana düşüncesini yolladı. Benim bir saatim bile yok. Gruen'imi iki yıl önce Albuquerque'de rehin bırakmıştım ve tekrar bir saat almayı akıl ettiğimde -dün gece yansı sularındaydı- bütün mağazalar kapalıydı ve ben de tünediğim bar taburesinden inemeyecek kadar sarhoştum zaten.
"Bu bizi rahatlattı ve hep birlikte gülmeye başladık. Armitage bize neye güldüğümüzü sorunca daha da rahatladık, çünkü onlarda olmayan bir şeye sahiptik, onların yapamayacağı bir yöntemle iletişim kurabiliyorduk. Ona hiçbir şey dedim ve Dick'in elini tekrar sıktım. Bu yetti. Sanırım... onu yükselttim. Bunu ilk yapışımdı. Pek çok seferin ilki. Bu kadar yorgun oluşumun bir sebebi de o; yükseltme işi insanı tüketiyor.
"Armitage ve diğerleri bizi içeri götürdü. Terk edilmiş bir yere benziyordu ama uzak uçta, üzerine tebeşirle üç kelime yazılmış ve aylarla yıldızlar çizilmiş bir kapı vardı: GÖK GÜRÜLTÜSÜ İSTASYONU. Ama görünürde bir istasyon yoktu: ne raylar, ne otobüsler ne de oraya gitmek için kullan-dığımızm dışında bir yol vardı. Kapının her iki yanında pencereler vardı ama binanın diğer tarafında daha küçük birkaç yapıdan -terk edilmiş barakalar, biri sadece boş bir kabuk sayılırdı- ve çöplerle iç içe geçmiş çalılıklardan başka bir şey yoktu.
"'Neden oraya gidiyoruz?' diye sordu Dave Ittaway. 'Göreceksiniz,' dedi içlerinden biri. Ve gördük gerçekten.
"'Önce hanımlar,' dedi Armitage kapıyı açarak.
"Diğer taraf karanlıktı ama aynı türden bir karanlık değildi bu. Daha koyu bir karanlıktı. Gök Gürültüsü'nü gece vakti gördüyseniz ne kastettiğimi anlarsınız. Sesi de farklıydı. Sevgili Dick'in tereddütleri oldu ve geri dönmek istedi. Bunun üzerine adamlardan biri tabanca çekti. Armitage'm söylediğini ömrüm boyunca unutmayacağım. Çünkü sesi... müşfikti. 'Artık vazgeçmek için çok geç,' dedi. 'Bundan sonra sadece ileri gidebilirsiniz.'
"O an, altı yıllık sözleşmenin ve yenileme opsiyonunun dostum Bobby Garfield ve arkadaşı John'un diyeceği gibi palavra olduğunu anladım. Bunu düşüncelerinden okuyabildiğimden değil. Hepsinde şapkalar vardı, anlarsınız ya. Bir sığ adamı -ya da sığ kadım- şapkasız görmeniz mümkün değildir. Erkeklerinki o zamanlar çokça rastlanan sade melon şapkalardı ama işlevleri hiç de sıradan sayılmazdı. Şapka takan birinin beynini kurcalamaya kalkarsanız -Dinky düşünce okuma için bu kelimeyi kullanıyor- tek duyabildiğiniz gerisinde fısıltılar olan sürekli bir mırıltı oluyor. Hiç hoş değil. Geçiş çınlamaları gibi. Onları duyduysanız bilirsiniz. Çok fazla çaba gerektiriyor ve Algul'daki telepatların son ilgilendiği şey de çabalamak. Kırıcıların tek ilgilendiği, kendi işlerine bakıp suya sabuna dokunmamaktır, hanımefendi ve beyefendiler. Üzerinde düşünülürse ne kadar korkunç olduğu anlaşılır ama Kırıcılar bu konuda da pek hevesli sayılmaz. Kampusta bir deyişi -küçük bir şiir- sıkça duymak veya tebeşirle yazılmış halde görmek mümkündür: 'Gezinin tadını çıkar, vantilatörü aç, kaybedecek bir şey yok, güneşlenmeye devam et.' Anlamı 'boş ver'den çok daha fazla. Bu küçük şiirin ima ettikleri son derece nahoş. Bunu görebiliyor musunuz, bilmiyorum."
Eddie görebildiğini ve ağabeyi Henry'nin muhtemelen mükemmel bir Kırıcı olacağını düşündü. Eroinini ve Creedence Clearwater Revival albümlerini almasına izin verdikleri sürece elbette.
Ted uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra hüzünle güldü.
"Sanırım bu uzun hikâyeyi kısaltmanın zamanı geldi. Kapıdan hepimiz geçtik. Kapı iyi durumda değilse bunun ne kadar nahoş bir deneyim olabileceğini belki biliyorsunuzdur. Ve Santa tyfira, California ve Gök Gürültüsü arasındaki kapı, o günden sonra geçtiğim bazı kapılardan daha iyi durumdaydı.
"Bir an için diğer tarafta tek görülen karanlık, tek duyulan ise tahe-enlerin çöl kurdu dediği hayvanların ulumasıydı. Sonra bir ışık kümesi belirdi ve bu... bu şeyleri gördük. Hayvan kafalı yaratıklar. Birinin boğa kafası vardı. Boynuzları da dahil. Jace çığlık attı, ben de attım. Dave Itta-way dönüp kaçmaya çalıştı ama Armitage, onu yakaladı. Yakalamasaydı bile nereye kaçacaktı? Kapıdan mı geçecekti? Kapı kapalıydı ve tek yöne açılıyordu. İçimizde sesi çıkmayan sadece Tanya'ydı. Ona bakıp düşüncelerini okuduğumda tek gördüğüm rahatlama hissi oldu. Aynı duygu gözlerine de yansımıştı. Görüyorsunuz ya biliyorduk. Tüm sorular cevaplan-mamıştı ama en önemli iki tanesinin yanıtını biliyorduk. Neredeydik? Bir başka dünyada. Ne zaman geri dönecektik? Hiçbir zaman. Paralarımız milyonlara dönüşene dek San Francisco, Seaman's Bankası'nda kalacak ve kimse harcamayacaktı. Erişilemeyecek uzaklıktaydık.

"Sürücüsü Phil adında bir robot olan bir otobüs bekliyordu. 'Benim adım Phil, sevdiğim çiçek karanfil, ama en iyi haber şu, olurum size kefil,' diyordu. Gövdesinden ahenksiz tıkırtılar yükseliyordu. Yaşlı Phil artık öldü, Tanrı bilir daha kaç cesetle birlikte tren ve robot mezarlığına atıldı, ama ellerinde başladıkları işi bitirmek için yeterli mekanik destek olduğundan eminim.
"Gök Gürültüsü tarafına geldiğimizde Dick bayılmıştı. Binaların ışık' larını gördüğümüz sıralarda kendine geldi. Başı Tanya'nın kucağındaydı. Gözlerini açtığında ona minnetle baktığını hatırlıyorum. İnsanın neleri hatırladığı komik, değil mi? Kapıda bizi aradılar. Yatakhanelerimizi ve dairelerimizi belirttiler, karnımızı doyurdular... ve harikulade bir öğündü. Pek çok öğünün ilki.
"Ertesi gün işe gittik. Ve 'Connecticut'taki küçük tatilim' sayılmazsa o gün bugündür çalışıyoruz."
Bir başka duraksama oldu. Sonra:
"Tanrı yardımcımız olsun, o günden beri çalışıyoruz. Ve Tanrı bizi bağışlasın, çoğumuz da çok mutlu. Çünkü yeteneğin tek istediği, değerlendirilmektir."

9

Onlara, Çalışma Odası'ndaki ilk birkaç mesaisinden ve orada bulunuş amaçlarının casusları bulmak, Rus bilim adamlarının zihinlerini okumak veya Dinky'nin (gerçi ilk günlerde Dinky orada değildi, ama Sheemie oradaydı) diyeceği gibi "o uzay saçmalıklarından birini yapmak" olmadığını neredeyse hemen kavrayışından bahseder. Hayır, yaptıkları iş, bir şeyi kırmaktır. Bunu hissedebilmektedir. Sadece Algul Siento'nun üzerindeki gökyüzünde değil, etraflarındaki her şeyde, hatta ayaklarının altında.
Yine de hayatından yeterince memnundur. Yemekler çok güzeldir ve cinsel iştahı son yıllarda azalmaya yüz tutmasına rağmen sunulan tatmine karşı değildir, sadece her defasında simülasyon seksin aksesuvarlı mastürbasyon olduğunu kendine hatırlatır. Ama yollarda yaşayan pek çok adamın yaptığı gibi yıllar boyu pek çok tuhaf fahişeyle birçok kez yatmış biri olarak o tür seksin de mastürbasyondan farklı olmadığını itiraf eder; olabildiğince sert gidiş gelişler, tenden fışkıran ter ve aslında arabaya benzin alması gerektiğini veya Red&White'ta indirimin hangi gün olduğunu düşünen, "Oh bebe-ğim-bebeğim-bebeğim," diyen kadınlar. Hayattaki pek çok şey gibi hayal gücünü kullanmak gerekmektedir ve Ted bunu becerebilir, tasavvur etmede iyi-"■ir, çok teşekkürler. Başının üzerindeki çatıdan, etrafındakilerden memnun-aıtr-. tamam, gardiyanlar gardiyandır ama görevlerinin Kırıcılar'ın dışarı çıkmasını olduğu kadar kötü şeylerin içeri girmesini engellemek olduğunu söylediklerinde onlara inanır. Kırıcılar'ın çoğundan da hoşlanmaktadır ve bir iki yıl sonra kendisine tuhaf bir şekilde ihtiyaç duyduklarını anlar. Acımasız kırmızdan aldıklarında onları rahatlatabilmekte, bir saatlik mırıltılı sohbetin ardından ev özlemlerinden kaynaklanan sancılan giderebilmektedir. Ve elbette bu iyi bir şeydir. Ev hasreti insanidir, ama Kırmak ilahidir. Bunu Roland ve ka-tet'me açıklamaya çalışır, ama elinden gelenin en iyisi, insanın sırtının ulaşamadığı bölümündeki sürekli kaşınan bölgeyi sonunda kaşıyabilmesi diye tarif etmek olur. Çalışma Odası'na gitmeyi sevmektedir, diğerleri de öyle. Orada oturmayı, kaliteli ahşapla kaliteli derinin kokusunu içine çekmeyi, aramayı... aramayı... ve sonra aniden bir ohhh eşliğinde bulmayı sevmektedir. Oradadır işte. Bir daldan sarkan maymun gibi takılmıştır. Kırmaktadır bebeğim ve kırmak ilahidir.
Dinky bir keresinde Çalışma Odası'nın kendisiyle gerçekten baş başa olduğu tek yer olduğunu söylemiştir ve kapatılmasını da bu yüzden ister. Mümkünse yakılıp yerle bir edilsin ister. "Çünkü kendime ulaşabildiğimde neler yapabileceğimi biliyorum," demiştir Ted'e. "Anlarsın ya, havaya girdiğimde." Ve Ted ne demek istediğini çok iyi anlamıştır. Çünkü Çalışma Odası daima inanılmayacak kadar güzeldir. Oturursunuz, belki bir dergi alırsınız, modellerin ve margarinlerin, film yıldızlarının ve arabaların resimlerine bakarsınız ve zihninizin yükseldiğini hissedersiniz. Işın her yerdedir, güçle dolu dev bir koridorda olmak gibidir ama zihniniz daima tavana doğru yükselir ve orada kusursuzluğu bulur.
Belki bir zamanlar, Prim'iw çekilmesinden hemen sonra ve Gan'ın sesinin makroevrenin odalarında hâlâ yankılanmakta olduğu günlerde Işınlar pürüzsüz ve cilalıydı ama artık öyle değiller. Artık Ayı ve Kaplumbağa'nın Yolu aşınmış ve engebeli, üzeri parmakların girip pençelerin yakalayabileceği, kurtçukların yuvalanabileceği pek çok delik ve çukurla kaplı. Bazen tutup çekersiniz, bazen de düşünebilen bir asit damlası gibi geçtiğiniz yerleri eriterek derinlere doğru ilerlersiniz. Tüm bu hisler yoğun bir zevk verir. Seksidir.
Ve Ted'de bir şey daha vardır, Trampas söyleyene kadar buna sahip yegâne kişi olduğunu bilmediği bir özellik. Trampas aslında ona hiçbir şey anlatmaya niyetlenmemiştir ama çok kötü bir egzaması vardır ve bu her şeyi değiştirir. Kara Kule'yi kepekli bir kafa derisinin kurtardığına inanmak zordur ama bu fikir o kadar da zorlama değildir. Hem de hiç değildir.

10

"Algul'da tam mesai çalışan yüz seksen civarı personel var," dedi Ted. "Kimseye işini nasıl yapacağını söylemem ama bunu bir kenara yaz-sanız, en azından aklınızda tutsanız iyi olur. Kabaca söylemek gerekirse sekiz saatlik vardiyalarda altmışar kişi oluyor ve yirmi -yirmi- yirmi olarak ayrılıyorlar. En keskin gözlere taheenleı sahip ve gözetleme kulelerinde genellikle onlar oluyor. İnsanlar en dış çiti kontrol ediyor. Yanlarında etkili silahlar olduğunu belirteyim. En tepede Efendi Prentiss ve güvenlik şefi Finli o'Tego var -ilki insan, ikincisi taheen- ama buradakilerin çoğu can-toi'dir, yani sığ adamlar.

"Sığ adamların çoğu Kıncılar'la iyi geçinemez; yapabildiklerinin en iyisi soğuk bir ahbaplıktır. Dinky 'tamamlanmış insanlar' olduğumuz için bizi kıskandıklarını söylüyor. İnsan muhafızlar gibi can-toi de görev başındayken beyinlerini kurcalamamamız için şapkalar takar. Aslında çoğu Kırıcı yıllardır Işın'dan başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi kurcalamaya kalkmamıştır ve belki artık isteseler de yapamazlar; zihin de bir kastır ve diğer kaslar gibi kullanılmayınca zayıflar."
Bir duraksama. Teypte bir tıkırtı. Sonra:
"Bitirmem mümkün olmayacak. Düş kırıklığına uğradım ama şaşırdığımı söyleyemem. Bu son hikâyem olmak zorunda, dostlar. Üzgünüm."
Alçak bir ses. Susannah yudumlama sesi olduğundan emindi. Ted yine su içiyordu.
"Taheen 'lerin düşünce keplerine ihtiyaç duymadığını söylemiş miydim? İngilizceyi mükemmel konuşuyorlar ve kurcalama yetenekleri olduğunu ara sıra hissettim, alıp gönderebiliyorlar -en azından biraz- ama beyinlerine göz atmaya çalışırsanız zihinsel parazit, beyaz gürültü gibi gelen kafa uyuşturucu patlamalarla karşılaşıyorsunuz. Ben bunun koruyucu bir alet olduğunu düşündüm; Dinky ise bu şekilde düşündüklerini söylüyor. Her neyse, işleri bu sayede kolaylaşmış oluyor. Sabahları çıkmadan önce şapkalarını takmayı hatırlamak zorunda değiller!
"Trampas can-toi serserilerinden biriydi. Onu, Pleasantville'in ana caddesinde yürürken ya da çarşının ortasında bir bankta otururken görebilirsiniz. Elinde genellikle Yedi Adımda Pozitif Düşünce gibi kendi kendisini geliştirme kitaplarından biri olur. Ertesi gün bir bakarsınız Kırık Kalpler Oteli'nin duvarına yaslanmış, güneş banyosu yapıyor. Bu diğer can-toi'ler için de geçerli. Belirli bir düzen varsa da ben keşfedebilmiş değilim. Dinky de aynı şekilde kestiremiyor. Olduğunu sanmıyoruz.
"Trampas'ı diğerlerinden ayıran, o kıskançlık hissinden yoksun oluşuydu. Dost canlısı olduğu bile söylenebilir, yani söylenebilirdi; bazı yönlerden bir sığ adam olduğuna inanmak güçtü. Can-toi'lerin onu pek sevdiği söylenemezdi. Ve bu bir yerde ironik, çünkü insan olmak diye bir şey gerçekten varsa Trampas gerçekten ilerleme kaydeden tek can-toi. Örneğin basit gülüş. Çoğu sığ adam güldüğünde teneke bir borudan aşağı yuvarlanan taşlar gibi bir ses çıkarır; Tanya'nın dediği gibi duyunca içiniz ürperir. Ama Trampas güldüğünde çok tiz olması dışında kulağa gayet normal gelir. Çünkü gerçekten gülüyor, sanırım sebep bu. İçinden geliyor. Diğerlerinin gülüşleri ise zorlama.
"Her neyse, bir gün onunla ayaküstü sohbet ettim. Ana caddede, Gem'in hemen önündeydik. Yıldız Savaşları şaşaalı geri dönüşünü yapmıştı. Kırıcılar'ın asla bıkmadığı bir film varsa o da Yıldız Savaşları'dır.
"Ona isminin nerden geldiğini bilip bilmediğini sordum. Elbette bildiğini, clan-fam'dan olduğunu söyledi. Her can-toi'ye, gelişiminin bir noktasında clan-fam'ı tarafından bir insan ismi verilir; bir tür olgunlaşma simgesidir. Dinky isimlerini ilk kez birinin kafasını bıçakla uçurmayı becerdiklerinde verdiklerini söylüyor, bizim Dinky böyledir işte. İşin aslını bilmiyoruz ve önemi de yok ama bazı isimler gerçekten çok komik. Otuzlu yıllardan akromegali hastası bir aktör olan ve filmlerde psikopat tiplerle canavarları canlandıran Rondo Hatton'a benzeyen biri var, ama ismi Thomas Cariyle. Bir diğerinin ismi Beowulf, birinin ise Van Gogh Baez." Eskiden beri bir folk müziksever olan Susannah kahkahasını bastır-mak için ellerini ağzma götürdü.
"Her neyse, ona Trampas'ın Virginialı adında meşhur bir vahşi batı romanından bir karakter olduğunu söyledim. Esas kahraman değildi, orası doğru ama kitaptaki herkesin ezberindeki cümleyi sarf eden Tram-pas'tı: 'Onu söyleyince gülümse!' Bu bizim Trampas'm hoşuna gitti ve kendimi kahvelerimizi içerken ona kitabın konusunu anlatır buldum.
"Arkadaş olduk. Ona küçük Kırıcı toplumumuzda olan bitenlerden bahsederdim, o da bana çitin onlar tarafında olan ilginç ama önemsiz olayları anlatırdı. Kafasını tahammül edilemeyecek kadar çok kaşındıran egzamadan şikâyetçiydi. Şapkasını -kot kumaşından yapılmış küçük bir bereydi- sıkça kaldırıp kafasını kasırdı. Kaşıntı için en kötü yerin orası olduğunu, apış arasından bile beter olduğunu söylerdi. Ve o küçük bereyi her kaldırışında düşüncelerini okuyabildiğimi keşfettim. Sadece en üstte-kileri değil, hepsini. Hızlı davranabilirsem -ki zamanla hızlı olmayı öğrendim- sayfalarını çevirerek bir ansiklopedinin belli bölümlerine bakabildiğiniz gibi istediğim kısımları seçip okuyabiliyordum. Aslında tam olarak öyle değildi, daha ziyade birinin radyoyu yayın sırasında kapatıp açmasına benziyordu."
"Vay anasını," dedi Eddie ve bir bisküvi daha aldı. Keşke bisküviyi batırabileceği bir bardak süt olsaydı. Sütsüz bisküvi içinde o beyaz kremanın olmadığı Oreolar gibiydi.
"Bir radyoyu veya televizyonu son sesteyken açtığınızı düşünün," dedi Ted bitkin sesiyle. "Sonra hemen aynı hızla kapattığınızı." Bunu özelikle tek kelimeymiş gibi söylemesi hepsini gülümsetti... Roland'ı bile. "ir fikriniz olmuştur. Şimdi size öğrendiklerimi anlatacağım., Muhtemelen zaten biliyorsunuz ama bilmiyor olmanız riskini göze alamam. Bu çok önemli.
"Bilmeniz gerektiği gibi, bir Kule var, hanımefendi ve beyler. Bir zamanlar altı Işın orada kesişiyor, hem oradan güç alıyor -hayal bile edilmesi mümkün olmayan bir tür enerji kaynağı- hem de çelik halatların bir radyo kulesini desteklemesi gibi destek oluyorlardı. Işınlar'dan dördü artık yok, dördüncüsü çok yakın bir zamanda kırıldı. Geriye kalan ikisi Ayı'nın Işını, Kaplumbağa'nm Yolu -Shardik'in Işını ve Fil'in Işını, Kurt'un Yolu- bazıları ona Gan'ın Işını diyor.
"Çalışma Odası'nda yaptığımın gerçekte ne olduğunu anladığımda duyduğum dehşeti hayal edebilir misiniz bilmiyorum. O masumca kaşınan bölgeyi kaşırken aslında ne yapıyor olduğumu. Ama önemli bir şey olduğunu en başından beri biliyordum, biliyordum.
"Ve daha da kötü bir şey vardı, şüphelenmediğim bir şey, sadece bana has bir şey. Bazı yönlerden farklı olduğumu biliyordum; öncelikle Kırıcılar arasında bir nebze olsun merhamet sahibi tek kişi ben gibiydim. Acımasız kırmızıları

aldıklarında daha önce de dediğim gibi geldikleri kişi ben oluyorum. Pimli Prentiss, yani Efendi, Tanya ve Joey Rastosovich'i evlendirdi -bu konuda çok ısrarcıydı, hiçbir itiraz duymak istemedi, kendisini bir kaptan olarak gördüğünü ve bunun ona ait bir sorumluluk ve ayrıcalık olduğunu söyledi- ve elbette ona izin verdiler. Ama daha sonra benim daireme geldiler ve Tanya, 'Bizi sen evlendir, Ted,' dedi. 'O zaman gerçekten evli oluruz.'
"Ve bazen kendime sorarım, 'Hepsinin o kadarla bittiğine gerçekten inandın mı? Trampas'ı ziyaret etmeye ve kafasını kaşımak için beresini her kaldırışında düşüncelerini dinlemeye başlamadan önce seni diğerlerinden ayıranın gerçekten ruhunda biraz acıma ve sevgi bulunması olduğunu mu sanıyordun? Yoksa kendini o konuda da mı kandırıyordun?'
"Emin değilim ama belki kendimi o konuda masum kabul edebilirim. Yeteneklerimin Kırmak ve beyin kurcalamanın ötesine geçtiğini gerçekten anlamamıştım. Bir şarkıcının mikrofonu ya da kaslar için steroıt gibiyim. Onları... arttırıyorum. Diyelim ki bir güç birimi var... karanlık diyelim, tamam mı? Çalışma Odası'nda yirmi otuz kişi bir saatte ben olmadan elli karanlık üretebilir. Benimle? Saatte beş yüz karanlığa fırlar. Ve etki derhal görülür.
"Trampas'ın düşüncelerini dinlediğim sırada beni yüzyılın, belki tüm zamanların en büyük avı, vazgeçilemeyecek tek Kırıcı olarak gördüklerini öğrendim. Bir Işm'ı kırmalarına yardım etmiştim bile ve Shardik'in Işını üzerindeki işlerinin süresini asırlarca kısaltıyordum. Shardik'in Işını kırılınca, hanımefendi ve beyler, Gan'ınki sadece kısa bir süreliğine dayanabilir. Gan'ın Işını da kırılınca Kara Kule yıkılır, yaradılışın sonu gelir ve Varlığın Gözü kör olur.
"Korkumu Trampas'tan nasıl saklayabildiğin» hiç bilmiyorum. Suratımı düşündüğüm gibi ifadesiz tutabilmeyi becerebildiğimi sanmıyorum.
"Çıkmam gerektiğini biliyordum. Sheemie'nin bana ilk gelişi de o zaman oldu. Galiba beni en baştan beri okuyordu ama şimdi bile bundan emin değilim. Dinky de öyle. Tek bildiğim bir gece odama gelip bana, İstersen senin için bir delik açabilirim, sai,' dedi. 'O delikten hokus pokus-layarak gidebilirsin.' Ona ne demek istediğini sorunca bana öylece baktı. Tek bir bakışın ne çok şey anlatabilmesi komik, değil mi? Zekâma hakaret etme. Vaktimi harcama. Kendininkini de. Bunları zihninde okumadım, hayır. Yüzünde gördüm."
Roland onaylarcasına homurdandı. Parlak gözleri teybin dönen makaralarına dikilmişti.
"Ona deliğin nereye açılacağını sordum. Bilmediğini, şansımı deneyeceğimi söyledi. Yine de fazla tereddüt etmedim. Etseydim kalmak için sebepler bulacağımdan korkuyordum. 'Haydi, Sheemie,' dedim. 'Beni hokus pokusla.'
"Gözlerini kapayarak konsantre oldu ve odamın köşesi birden kayboldu. Arabaların gelip geçtiğini görebiliyordum. Belli belirsizdiler, ama Amerikan arabalarıydılar. Daha fazla sorup tartışmadan o tarafa yönelim. Diğer dünyaya geçip geçemeyeceğimden emin değildim, ama artık hiçbir şeyi umursamıyordum. Yapabileceğim en iyi şeyin belki de ölmek olacağını düşünüyordum. Ölümüm en azından onları yavaşlatırdı.
"Ve tam diğer tarafa geçecektim ki Sheemie beni düşündü. 'Arkadaşım Will Dearborn'u ara. Gerçek adı Roland. Arkadaşları öldü ama o ölmedi, bunu biliyorum çünkü onu duyabiliyorum. O bir silahşor ve şimdi yeni dostları var. Onları buraya getir, kötü adamların Işın'ı incitmesine engel olurlar. Jonas ve arkadaşlarının beni öldürmesine engel olduğu gibi.' Sheemie için bu bir söylev sayılırdı.
"Gözlerimi kapatıp diğer tarafa geçtim. Döndürülüyormuşum gibi bir his oldu ama hemen geçti ve başka da bir şey hissetmedim. Ne geçiş çınlamaları, ne mide bulantısı. Aslında Santa Mira kapısıyla kıyaslandığında oldukça hoş olduğu bile söylenebilirdi. Trafiği yoğun bir otobanın yanına, ellerim ve dizlerim üzerine düştüm. Çalıların arasında uçuşan bir gazete vardı. Alıp bakınca 1960 Nisanı'na gelmiş olduğumu gördüm. Ar-mitage ve arkadaşlarının bizi ülkenin diğer ucundaki Santa Mira kapısından geçirmesinden neredeyse beş yıl sonraydı. Gazete Hartford Co-urant'h. Ve sonradan yolun adının da Merritt Parkway olduğunu öğrendim."
"Sheemie büyülü kapılar yapabiliyor!" diye bağırdı Roland. Dinlerken temizlediği tabancasını bir kenara koymuştu. "Teleport bu! Bu anlama geliyor!"
"Şşş, Roland," dedi Susannah. "Bu Connecticut macerası olmalı. Bu kısmı duymak istiyorum."

11

Ama Ted'in Connecticut macerasını hiçbiri duyamaz. Dinleyicilerine o hikâyenin "bir başka gün için" olduğunu ve sonsuza dek ortadan kaybolmak için gerekli parayı denkleştirmeye çalışırken Bridgeport'ta yakayı ele verdiğin1 söyler. Sığ adamlar onu bir arabaya tıkıp New York'a, Dixie Pig adında bir restorana götürmüştür. Oradan Fedic'e, Fedic'ten Gök Gürültüsü İstasyonu'na, istasyondan Devar-toi'ye; ah Ted, seni yeniden görmek ne güzel, hoş geldin.
Dördüncü makaranın dörtte üçü bitmiştir ve Ted'in sesi çatlayarak zayıflamıştır. Yine de cesurca devam eder.
"Yokluğum fazla uzun sürmemişti ama burda zaman o düzensiz ileri atlayışlarından birini yapmıştı. Humma o'Tego artık yoktu-muhtemelen benim yüzümden -ve yerine New Jersey'li Prentiss adındaki ki- dam gelmişti. Finli ile beni Efendi'nin konutunda pek çok kez sorguladılar. Fiziksel işkence yoktu -sanırım bana, zarar vermeyi göze alamayacak kadar çok önem veriyorlardı- ama oldukça fazla rahatsızlık ve akıl oyunu olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca tekrar kaçmaya kalkarsam Connecticut 'taki dostlarımın öleceğini açık bir dille belirttiler. "Anlamıyor musunuz?' dedim onlara. "Yaptığım işe devam edersem zaten ölecekler. Belki şu Kızıl Kral dediğiniz kişi hariç herkes ölecek.'
"Prentiss parmaklarını sinir bozucu bir şekilde oynattı ve, 'Bu doğru olabilir, olmayabilir de, sai,' dedi. 'Ama doğruysa, biz ölürken acı çekmeyeceğiz. Öte yandan Küçük Bobby ve Carol... ve elbette Carol'un annesi ve Bobby'nin arkadaşı Sully-John...' Sözünü tamamlamasına gerek yoktu. Küçük dostlarımı bu şekilde tehdit etmelerinin beni ne kadar korkuttuğunu anlayıp anlamadıklarını hâlâ merak ederim. Ve ne denli kızdırdığını.

"Tüm o sorular iki şeyi öğrenmek içindi: Neden kaçtığım ve bana kimin yardım ettiği. Eski isim -rütbe- seri numarası rutinini uygulayabilirdim ama biraz açık sözlü olma riskini göze alabileceğimi düşündüm. Onlara kaçmak istediğimi, çünkü can-toi muhafızlardan birinden gerçekte ne yapıyor olduğumuza dair birkaç ipucu aldığımı ve öğrendiklerimin hiç hoşuma gitmediğini söyledim. Nasıl çıkabildiğime gelince, bilmediğimi söyledim. Bir gece uyuduğumu, uyandığımda kendimi Merritt Parkway'in yanında bulduğumu söyledim. Önce burun kıvırırken hikâyeme bir nebze inanmaya başladılar, Çünkü kaç kez sorarlarsa sorsunlar söylediklerimde en ufak bir değişiklik bile olmadı. Ve elbette ne kadar güçlü ve bazı yönlerden diğerlerinden farklı olduğumu biliyorlardı.
"'Bilinçsizce bir şekilde teleportasyon yapıyor olabilir misiniz, sai?' diye sordu Finli.
"'Nerden bilebilirim?' diye sordum, sorulara iyi sorularla cevap vermek sorgu sırasında başvurulabilecek en iyi yöntemlerden biridir. Tabi bunun gibi nispeten yumuşak sorgularda. "Böyle bir yeteneği hiç hissetmedim ama bilincimizin gerisinden nelerin baktığını bilemeyiz, değil mi?'
"'Siz olmadığınızı umsanız iyi olur,' dedi Prentiss. 'Burda teleportasyon hariç her yeteneğe müsamaha gösteririz. Ama bu yetenek, sizin gibi değerli bir çalışan için bile ölüm fermanı anlamına gelir, Bay Brautigan.' Buna inanıp inanmama konusunda kararsızdım ama daha sonra Trampas bana Prentiss'in ciddi olabileceğine inanmam için sebepler verdi. Her neyse, hikâyem buydu ve asla tutarsızlık etmedim.
"Prentiss'in kâhyası, Tassa adında bir gençti -fark ederse, o da bir insandı- bize kurabiyeler ve kutularca Nozz-A-La getirirdi -çok severim çünkü tadı kök birasına benzer- ve Prentiss, bana ne istersem sunmaya hazırdı... tabi bilgiyi nereden aldığımı ve Algul Siento'dan nasıl kaçtığımı söylediğim takdirde. Sonra sorgulama tekrar başlardı. Prentiss ve Sansar kurabiyeleri kemirip Nozzie'lerini içerek sormayı sürdürürlerdi. Ama bir noktada daima pes edip bana da bir lokma verirler, bir yudum sunarlardı. Korkarım içlerinde sırlarımı dökmeme yetecek kadar Nazi yoktu. Beynimi kurcalamaya çalıştılar elbette ama... tereciye tere satmak deyimini duymuş muydunuz?"
Eddie ve Susannah başlarını sallarlar. Babasının bu lafı Programcılık ve Yayın Şebekesi ile ilgili konuşmalarda sıkça kullandığını duymuş olan Jake de.
"Bahse girerim duymuşsunuzdur," diye devam eder Ted. "Bir kurcalayı-cının beynini kurcalayamazsınız dersem yalan olmaz, en azından belli bir anlayış seviyesinin ötesine geçmiş birinin. Neyse, sesim tamamen kısılmadan sadede gelsem iyi olacak.
"Sığ adamların beni geri getirmesinden yaklaşık üç hafta sonra bir gün Trampas, Pleasantville'in ana caddesinde yanıma yaklaştı. O sırada Dinky'yi tanımış ve kafadengi biri olduğunu keşfetmiştim. Onun yardwuw
Sheemie'yi de daha iyi tanımaya başlamıştım. Efendi'nin konutundaki günlük sorgulamam dışında pek çok şey olup bitiyordu. Dönüşümden sonra Trampas nerdeyse hiç aklıma gelmemiş, oysa o adeta benden başka hiçbir şey düşünmemişti. Bunu çabucak anladım.
"'Sana sorup durdukları soruların cevaplarını biliyorum,' dedi. 'Bilmediğim ise beni niçin ele vermediğin.'
"Ona bunun aklımın ucundan bile geçmediğini söyledim... ispiyoncu olarak yetiştirilmemiştim. Ayrıca makatıma elektrik verip tırnaklarımı söküyor değillerdi... ama benim yerime bir başkası olsaydı bu yöntemleri uygulayacaklarına şüphe yoktu. Yaptıkları en kötü işkence, pes edip bana ikram etmeden önce Prentiss 'in masasındaki kurabiyeleri bir buçuk saat boyunca gözümün önünde tutmak olmuştu.
"'İlk başlarda sana kızgındım,' dedi Trampas. "Sonra anladım ki -gönülsüzce de olsa- senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Dönüşünden sonraki ilk hafta pek fazla uyumadığımı söylemeliyim. Damli'deki yatağımda yatıyor, her an beni almaya gelmelerini bekliyordum. Ben olduğumu öğrenirlerse bana neler yapacaklarını biliyorsun, değil mi?'
"Ona bilmediğimi söyledim. Finli'nin sağ kolu Gaskie tarafından kamçılandıktan sonra Discordia 'da ölmesi veya Kızıl Kral'ın Şatosu 'nda bir iş bulması için ıssız topraklara gönderileceğini söyledi. Ama böyle bir yolculuk çok çetin olurmuş. Fedic'in güneydoğusunda Yiyen Hastalık (muhtemelen kanser ama çok hızlı yayılan ve acı vererek çok çektiren bir türü) veya Çılgın dedikleri hastalıklara sık rastlanırmış. Roderick'in Evlatları bu hastalıkların ikisinden de muzdarip, başka hastalıklara da maruz kalıyorlar. Görünüşe bakılırsa Gök Gürültüsü 'ndeki küçük çaptaki deri rahatsızlıkları -egzama, sivilceler, isilik- Uç-Dünya 'daki marazların sadece başlangıcı. Ama bir sürsün için Kızıl Kral'ın şatosunda hizmet etmek tek umut. Trampas gibi bir ^n-toi'nin Callalar'a gidemeyeceği açık. Tamam, çok daha yakındalar ve orada gerçek gün ışığı var ama Calla Kavisi'nde sığ adamların ve tahe-en lerin başına neler gelebileceğini tahmin edersiniz."
Roland'ın tefi bunu kolaylıkla tahmin edebilmektedir.
"'Fazla büyütme,' dedim. "Şu yeni gelen, Dinky denen gencin diyeceği gibi ben işimi vitrine çıkarmam. Bu kadar basit. Şövalyelik etmiş falan değil.
Um.'
"Yine de minnettar olduğunu söyledi. Sonra etrafına bakıp alçak sesle
ekledi. 'Bu iyiliğine onlarla olabildiğince işbirliği yapmanı öğütleyerek karşı-lık vereyim, Ted. Başımı belaya sok demiyorum ama sen de kendini bu den-ten kurtar. Sana sandığın kadar çok ihtiyaçları olmayabilir.'
"Şimdi beni iyi dinleyin hanım ve beyler çünkü bu çok önemli olabilir bilmiyorum. Tek bildiğim, Trampas'ın söylediklerini duyduğumda tüm vücudumun buz kestiği. Dedi ki, diğer taraftaki dünyalar içinde biri eşsizmiş. Oraya Gerçek Dünya diyorlar. Trampas'ın tek bildiği, oranın Orta-Dünya' nın bir zamanlar olduğu gibi gerçek olduğu. Işınlar zayıflamaya başlayıp dünya ilerlemeden önce olduğu gibi. Dediğine göre bu özel "Gerçek' Dün-ya'nın Amerika

tarafında zaman bazen titreşiyor ama daima tek yöne doğru ilerliyormuş: ileri. Ve o dünyada da bir nevi yükseltici görevini üstlenen biri varmış; Gan'ın Işını'nın ölümlü bir gardiyanı bile olabilir."

12
Roland, Eddie'ye döndü ve göz göze geldiler. İkisi de sessizce aynı kelimeyi söyledi: King.

13
"Trampas, bana Kızıl Kral'ın bu adamı öldürmeye çalıştığını söyledi ama ka hayatını korumuş. 'Şarkısı bir çember çizmiş diyorlar,' dedi Trampas. 'Ama kimse bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyor.' Ancak şimdi ka -Kızıl Kral değil, bildiğimiz ka- bu adamın, bu gardiyanın veya her neyse onun ölmesi gerektiğine hükmetmiş. Adam durmuş. Söylemesi gereken şarkı her neyse, artık söylemiyormuş ve böylece zarar verilebilecek konuma gelmiş. Ama Kızıl Kral için değil. Trampas, bana bunu söyleyip durdu. Hayır, şimdi kırılgan olduğu ka imiş, ka'nın vereceği zararlara acıkmış. 'Art^ şarkı söylemiyor,' dedi Trampas. "Çok önemli olan şarkısı son buldu. Gw" unuttu.'"

14
Dışarının sessizliğindeki Mordred bunu duydu ve düşünmek üzere bir kuytuya çekildi.

15
"Trampas bana tüm bunları artık vazgeçilemez olmadığımı anlamam için anlattı. Elbette beni ellerinde tutmak istiyorlardı; Shardik'in Işını'nı bu adamın ölümü Gan'ın Işını'nın kırılmasına sebep olmadan önce yok etmeleri onlara ayrı bir şeref verecekti."
Sessizlik.
"Unutuluşun kıyısına ve ardından aşağıya doğru bu yarışın ölümcül çılgınlığının farkındalar mı? Görünüşe bakılırsa değiller. Olsalardı zaten yarış-mazlardı. Yoksa bu hayal gücünden yoksunluk mu sadece? Böylesine basit bir eksikliğin varlığın sonunu getireceğini düşünmek insanın hiç hoşuna gitmiyor ama..."

16
Roland sesini dinledikleri yaşlı adam onları görebiliyormuşçasına parmaklarını sabırsızca çevirdi. Can-toi muhafızın Stephen King hakkında bildiği her şeyi duymak istiyordu ama Brautigan konudan ayrılıp başka yerlere dalmıştı. Anlaşılabilir bir durumdu elbette -adam bitkin düşmüştü- ama burada çok önemli bir şey söz konusuydu. Eddie de bunun farkındaydı. Roland bildiğini genç adamın gergin yüz hatlarından okuyabiliyordu. Makaradaki kahverengi bandın -neredeyse yarım santim geniş-üğindeydi- tükenmesini birlikte izlediler.

17
"... bizler sadece cahil insanlarız, o yüzden böyle şeyleri bilmemiz müm-Un değil sanırım. En azından tamamını anlayamayız..."
Yorgunca iç geçirdi. Son makara dönüyor, bant sessizce diğer makarada birikiyordu. Sonunda ses tekrar duyuldu.
"Bu sihirli adamın ismini sordum ve Trampas, bana, 'Bilmiyorum, Ted,' dedi. "Ama bildiğim bir şey var, o da adamda sihrin kalmadığı. Ka 'nm ondan istediğini yapmayı bıraktığından beri yok. Eğer kendi haline bırakırsak On Dokuz Ka'sı, yani onun dünyasının ka'sı ve Doksan Dokuz Ka'sı, yani bizim dünyamızın ka'sı birleşerek..."
Ama kayıt burada bitmişti. Makara boşalmıştı.

18
Makaralar dönmeye ve bandın boşta kalan ucu fip-fip-fip sesini çıkarmaya, Eddie uzanıp STOP düğmesine basana dek devam etti. "Bok canına!" diye mırıldandı bunu yaparken.
"Tam da ilginçleşmeye başlamıştı," dedi Jake. "Ve yine bu rakamlar. On dokuz... ve doksan dokuz." Bir an duraksadıktan sonra birlikte söyledi. "On dokuz doksan dokuz." Sonra üçüncü kez. "1999. Anah-tar-Dünya'da Anahtar Yıl. Mia'nm bebeğini doğurmaya gittiği yer. Siyah On Üç'ün şu an bulunduğu yer."
"Anahtar-Dünya, Anahtar Yıl," dedi Susannah. Son makarayı teypten çıkarıp ışığa doğru tutarak bir süre baktıktan sonra kutusuna geri koydu. "Zamanın daima tek yönde ilerlediği yer. Olması gerektiği gibi."
"Gan zamanı yarattı," dedi Roland. "Eski efsaneler böyle der. Gan hiçlikten var oldu -bazı hikâyelerde denizden var olduğu söylenir ama ikisinin de Prim'i kastettiğine şüphe yok- ve dünyayı yarattı. Sonra parmağının ucuyla dokunup çevirdi ve böylece zaman oluştu."
Mağarada bir şey uyanıyordu. Esin. Hepsi hissediyordu. Son yaklaştığında Mia'nın karnının olduğu gibi patlamaya hazırdı sanki. On dokuz-Doksan dokuz. Bu numaralar hepsini pençesine almıştı. Her yerde karşılarına çıkmışlardı. Gökyüzünde, çitlerin üzerinde onları görmüş, rüyalarında duymuşlardı.
Oy kulaklarını dikleştirerek parlak gözlerle onlara baktı. "Mia Plaza-Park'ta kaldığımız odadan -1919 numaralı odaydı- Dixie pjg'e gitmek üzere çıktığında bir tür transa girmiştim," dedi Susannah. "Rüyalar gördüm... hapishanede olduğum rüyalar... spikerler onun, bunun, şunun öldüğü haberini veriyordu..." "Söylemiştin," dedi Eddie.

Susannah başını şiddetle iki yana salladı. "Hepsini değil. Çünkü bazı bölümleri pek mantıklı gelmemişti. Mesela Dave Garroway'in Başkan Kennedy'nin küçük oğlunun öldüğünü söylemesi-katafalkın önünden geçerken babasının tabutunu selamlayan küçük John... John. Bunu size söylemedim, çünkü çok saçmaydı. Jake, Eddie, küçük John-John Kennedy sizin zamanınızda ölmüş müydü? Herhangi birinizin zamanında?"
Başlarım iki yana salladılar. Jake, Susannah'nın kimden bahsettiğini bildiğini bile sanmıyordu.
"Ama öldü. Anahtar-Dünya'da, bizim zamanımızın ötesinde. '99 yılında olduğuna bahse girerim. Son silahşorun oğlu ölmüş, ah Discordia. Şimdi düşünüyorum da, sanırım haftalık Zaman Yolcuları Dergisi'nin ölüm ilanları sayfası gibi bir şeymiş duyduğum. Değişik zamanlardan ölüm haberleri. John-John Kennedy, sonra Stephen King. Adını hiç duymamıştım ama David Brinkley Korku Ağı'm yazdığını söyledi. Peder Cal-lahan'ın içinde olduğu kitap oydu, değil mi?" Roland ve Eddie başlarını salladılar. "Peder Callahan bize hikâyesini anlattı." "Evet," dedi Jake. "Ama ne..." Susannah lafını kesti. Gözleri uzak bir noktaya dikilmiş gibiydi. Kavkısın hemen arifesindeki gözler. "Sonra On Dokuz ka-tet'ine Brautigan gelir ve o da kendi hikâyesini anlatır. Ve bakın! Teybin sayacına bakın!" Hepsi birden eğilerek baktı.
Stephen King
1999
"Bence King, Ted'in hikâyesini de yazmış olabilir," dedi Susannah. "O hikâyenin Anahtar-Dünya'da ne zaman çıktığını veya çıkacağını tahmin etmek isteyen var mı?"
"1999'da," dedi Jake alçak sesle. "Ama dinlediğimiz kısmı değil. Duy. madiğimiz kısım. Ted'in Connecticut Macerası."
"Ve onunla tanıştınız," dedi Susannah dinh'mt ve kocasına bakarak. "Stephen King ile tanıştınız."
Tekrar başlarını salladılar.
"Pederi, Brautigan'ı, bizi yarattı," dedi Susannah kendi kendine konuşur gibi ve başını iki yana salladı. "Hayır. 'Her şey Işın'a hizmet eder.'
O bizi...yükseltti."
"Evet." Eddie başını sallıyordu. "Evet, pekâlâ. Bu çok doğru." "Rüyamda bir hücredeydim," dedi Susannah. "Üzerimde tutuklandığım sırada giydiğim kıyafet vardı. Ve David Brinkley, Stephen King'in öldüğünü söyledi, vah vah, Discordia böyle bir şeydi. Brinkley dedi ki..." Kaşlarını çatarak sustu. Gerektiği takdirde hepsini hatırlayabilmesi için Roland'dan onu hipnotize etmesini isteyecekti ama gerek kalmadı. "King'in Lovell, Maine'deki evinin yakınında çıktığı yürüyüş sırasında biı minibüsün çarpması sonucu öldüğünü söyledi."
Eddie irkildi. Roland gözleri alev alev yanarak yerinde doğruldu.
"Öyle mi diyorsun?"
Susannah kendinden emin bir ifadeyle başını salladı.
"Turtleback Yolıı'ndaki evi satın almış!" diye kükredi Silahşor. Uzanıp Eddie'nin yakasını kavradı. Eddie fark etmemiş gibiydi. "Elbette almış! Kc konuşur ve rüzgâr eser! Işm'ın Yolu'nda biraz daha ilerlemiş ve ince olan yerdeki evi almış! Gaipten-gelenleri gördüğümüz yer! John Cullum konuşup geri döndüğümüz yer! Şüphen var mı? Bundan zerre kadar şüphen var mı?"
Eddie başını iki yana salladı. Elbette şüphesi yoktu. Bir panayırda balyozu pedala tüm gücünüzle indirdiğiniz ve kurşun ağırlığın en tepeye ulaşıp zili çaldığı zaman duyduğunuz hisse benziyordu. Zili çalıp bir Kewpie bebek kazanıyordunuz, peki bu Stephen King bir Kewpie bebeği olduğunu düşündüğü için miydi? King Gan'ın Kutsal Parmağı'yla zamanı başlattığı dünyadan geldiği için miydi? Çünkü King Kewpie diyorsa herkes Kewpie diyordu, teşekkürler deriz. Panayırdaki Gücünüzü Sınayın zilini çalmanın ödülünün bir Cloopie bebek olduğunu düşünse onlar da Cloo-pie mi diyecekti? Eddie cevabın evet olduğunu düşündü. Bundan Co-Op Şehri'nin Brooklyn'de olduğundan emin olduğu gibi emindi.
"David Brinkley, King'in elli iki yaşında olduğunu söylemişti. Siz onunla karşılaştınız, hesabı yapın bakalım," dedi Susannah. "'99 yılında elli iki yaşında olabilir mi?"
"Kesinlikle," dedi Eddie. Roland'a karanlık, korkulu bir bakış fırlattı. "Ve karşımıza sürekli on dokuz çıktığına göre - Ted Stevens Brautigan, haydi harfleri sayın!- bahse girerim alakası sadece yılla bitmiyordur. On dokuz..."
"Bu bir tarih," dedi Jake kendinden emin bir sesle. "Kesinlikle öyle. Anahtar-Dünya'daki Anahtar Yıl'da Anahtar Gün. 1999 yılında bir ayın on dokuzu. Muhtemelen bir yaz günü çünkü yürüyüşe çıkmış."
"Şimdi orda yaz mevsimi," dedi Susannah. "Haziran. Altıncı ay. 6'yı baş aşağı çevirirsen 9 olur."
"Evet, patiği de tersten okursan kitap olur," dedi Eddie ama sesi tedirgindi.
"Bence Susannah haklı," dedi Jake. "Bence tarih 19 Haziran. Stepin King o gün bir minibüsün çarpması sonucu ölüyor ve Kara Kule hikâyesine -bizim hikâyemiz- tekrar dönmesi ihtimali tamamen ortadan kalkı-y°r- Gan'ın Işım'na fazla yüklenilmiş durumda. Shardik'in Işını var ama o da şimdiden aşınmış." Solgun bir yüzle Roland'a baktı, dudakları neredeyse maviydi. "Bir kürdan gibi kırılacak."
"Belki oldu bile," dedi Susannah.
"Hayır," dedi Roland.
"Nasıl emin olabiliyorsun?"
Roland, ona neşesizce gülümsedi. "Öyle olsaydı burda olmazdık."

"Nasıl engelleyebiliriz?" diye sordu Eddie. "Trampas denen adam Ted'e ka olduğunu söylemiş."
"Belki yanlış biliyordur," dedi Jake ama sesi cılızdı. "Sadece bir dedikodu olabilir, belki yanlış anlamıştır. Hey, belki King temmuza kadar yaşar. Ya da ağustosa. Ya eylül neden olmasın? Eylül olması da muhtemel, değil mi? Ne de olsa yılın 9. ayı..."
Bacağını önüne uzatmış halde oturmakta olan Roland'a döndüler. "Şurası ağrıyor," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sağ kalçasına dokundu... sonra kaburgalarına... son olarak da başının yan tarafına. "Baş ağrıları musallat oldu. Giderek kötüleşti. Size söylemek için bir sebep görmedim." Parmakları eksik sağ elini aşağı, sağ tarafına indirdi. "Burasına çarpılacak. Kalçası parçalanacak. Kaburgaları kırılacak. Kafatası ezilecek. Cansız halde hendeğe düşecek. Ka... ve ka'mn sonu." Gözlerindeki bakış netleşti ve hızla Susannah'ya döndü. "New York'tayken hangi gündeydiniz?"
"1 Haziran 1999."
Roland başını salladı ve Jake'e baktı. "Ya siz? Aynı gün, değil mi?"
"Evet."
"Sonra Fedic... bir mola... ve Gök Gürültüsü." Düşüncelere dalarak duraksadı ve ardından kelimelerin üzerine bastıra bastıra konuştu. "Hâla vakit var."
"Ama zaman orda daha hızlı ilerliyor..." "Ve atlamalarından birini yaparsa..." "Ka..."
Hepsi aynı anda konuşmuştu. Aynı anda sustular ve Roland'a baktılar.
"Ka'yı değiştirebiliriz," dedi Roland. "Daha önce yapıldı. Bir bedeli olacaktır elbette -belki ka-shume- ama imkânsız değil." "Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Eddie. "Tek bir yol var," dedi Roland. "Bizi Sheemie göndermeli." O karanlık bölgeye adını veren, uzaklardan gelen bir gök gürlemesi-nin bozduğu bir sessizlik oldu.
"İki işimiz var," dedi Eddie. "Yazar ve Kırıcılar. Hangisi öncelikli?"
"Yazar," dedi Jake. "Hâlâ onu kurtarmak için zaman varken."
Ama Roland başını iki yana sallıyordu.
"Ama neden?" diye bağırdı Eddie. "Neden ama? Zamanın orada ne kadar kaygan olduğunu biliyorsun! Ve tek yönde ilerliyor! Aralığı kaçırırsak bir daha asla bir fırsat bulamayacağız!"
"Ama Shardik'in Işını'nı güvence altına almamız da gerek," dedi Roland.
"Şu Ted ve Dinky denen adamların önce biz onlara yardım etmezsek Sheemie'nin bize yardım etmesine izin vermeyeceğini mi söylüyorsun?"
"Hayır. Sheemie istediğimizi benim hatırım için yapar, bundan eminim. Ama ya biz Anahtar-Dünya'dayken ona bir şey olursa? 1999'da sıkışıp kalırız."
"Turtleback Yolu'nda bir kapı var..." diyecek oldu Eddie.
"1999'da kapı hâlâ orda olsa bile Ted bize Shardik'in Işını'nm şimdiden eğilmeye başladığını söyledi, Eddie." Roland başını iki yana salladı. Yüreğim bu hapishaneden başlamamız gerektiğini söylüyor. Aranızda terklı düşünen varsa fikrini memnuniyetle dinlerim." Sessiz kaldılar. Mağaranın dışında rüzgâr esti.
"Kesin bir karar vermeden önce Ted'e sormamız gerek," dedi Susannah sonunda.
"Hayır," dedi Jake.
"Yır!" dedi Oy da. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hantal Billy'nin Jake ile zıt fikirleri paylaştığı görülmemişti.
"Sheemie'ye soralım," dedi Jake. "Sheemie'nin ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü öğrenelim." Roland başını yavaşça salladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM YOLDAKİ İZLER

1

Jake çoğu Dixie Pig'de geçen kâbuslarla dolu uykusundan uyandığında cılız ve cansız bir ışık mağaranın içine süzülüyordu. Bu türde bir ışık New York'tayken içinde daima okulu ekip bütün günü kanepenin üzerinde kitap okuyarak, televizyon izleyerek ve uyuyarak geçirme isteği uyandırırdı. Eddie ve Susannah bir uyku tulumunun içinde birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Oy kendisi için hazırlanmış yatakta değil, Jake'in yanı başında uyumuştu. Kıvrılıp U şeklini almış ve kafasını ön ayaklarına dayamıştı. Çoğu insan uyuduğunu zannederdi ama Jake hayvanın gözka-paklarının altındaki altın rengi sinsi ışıltıyı görmüştü. Oy çaktırmadan etrafı gözlüyordu. Silahşor'un uyku tulumunun fermuarı açık, içi boştu.
Jake bunu bir iki dakika düşündükten sonra kalkıp dışarı çıktı. Oy patikadan tırmanan Jake'i sessizce takip etti.

2

Roland oldukça bitkin görünüyordu ama yere çömelmişti ve Jake Unu yapabildiğine göre yeterince iyi olması gerektiğini düşündü. Silahşor'un yanına çömeldi, elleri önünde serbestçe sarkıyordu. Roland, ona baktı, hiçbir şey söylemedi, sonra tekrar personelinin Algul Siento, sakinlerinin Devar-toi dediği hapishaneye döndü. Ortalık belli belirsiz bir aydınlıkla kaplanmıştı. Güneş-elektrikli, atomik, her neyse-henüz parlamı-yordu.
Oy hafif bir homurtuyla Jake'in yanma yattı ve uyuyor göründü ama Jake yine aldanmamıştı.
"Selam ve günün neşeli olsun," dedi Jake sessizlik bunaltıcı hale gelince.
Roland başını salladı. "Neşeli diyelim öyle olsun." Ancak bir cenazede olunabilecek kadar neşeli görünüyordu. Calla Bryn Sturgis'te meşalelerin ışığında commala dansı yapmış Silahşor bin yıldır mezarında yatıyor olabilirdi.

"Nasılsın, Roland?" "Çömelebilecek kadar iyi." "Tamam ama nasılsın?"
Roland, ona kısaca baktıktan sonra cebinden tütün kesesini çıkardı. "Yaşlı ve ağrıya gark olmuş; senin de bilmen gerektiği gibi. İçer misin?" Jake bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Kısa olacak," diye uyardı Roland. "Tekrar kavuştuğuma memnun olduğum çantamda biraz var ama fazla kalmadı."
"İstersen kendine sakla, ben içmesem de olur," dedi Jake. Roland gülümsedi. "Bir adam alışkanlıklarını paylaşmaya tahammül edemiyorsa bırakma zamanı gelmiş demektir." Bir tür yaprağı ikiye bölerek bir çift sigara sardı, birini Jake'e uzattı ve başparmağının tırnağıyla ateşlediği kibritle ikisini de yaktı. Dumanlar Can Steek-Tete'in durgun, soğuk havasında yavaşça yükseldi. Jake tütünün sert, yakıcı ve bayat olduğunu düşündü, ama ağzından tek bir şikâyet sözcüğü bile çıkmadı. Hoşuna gitmişti. Kendi kendine asla babası gibi sigara içmeyeceğine dair defalarca söz verişini hatırladı -asla- ama işte şimdi başlamıştı. Üstelik yen1 babasının onayı olmasa da bilgisi dahilinde.
Roland elini uzattı ve parmağının ucuyla Jake'in alnına... sol yanağına... burnuna... çenesine dokundu. Son dokunuşu biraz acıtmıştı. "Sivilceler," dedi Roland. "Buranın havasından oluyor." Duygusal ağırlığın da et-jcisi olduğundan şüpheleniyordu -peder için duyduğu keder- ama bunu belirtmek, çocuğun Callahan'ın ölümü için duyduğu üzüntüyü arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.
"Sende hiç yok," dedi Jake. "Cildin pürüzsüz. Şanslısın." "Sivilce yok," diye onayladı Roland ve sigarasından bir nefes çekti. Aşağıda cılız ışıklarıyla köy vardı. Huzurlu köy, diye düşündü Jake, ama yerleşim alanı huzurludan da öte, ölü gibi görünüyordu. Sonra birbirine doğru yürüyen iki figür gördü; o mesafeden birer benek gibi görünüyorlardı. Dış çiti koruyan insan muhafızlar olduklarını tahmin etti. Birleşip tek bir benek haline gelerek bir süre o şekilde kaldıktan sonra -Jake ayaküstü sohbet ettiklerini düşündü- tekrar aksi yönlere doğru ilerlediler. "Sivilce yok ama kalçamın ağrısı beni öldürüyor. Sanki biri gece kalçamı yarıp içine kırık cam parçaları doldurmuş. Kızgın cam. Ama bu çok daha beter." Başının yan tarafına dokundu. "İkiye ayrılmış gibi hissediyorum."
"Hissettiklerinin Stephen King'in yaralan olduğuna gerçekten inanıyor musun?"
Roland sözcüklerle karşılık vermek yerine sol elinin işaret parmağını sağ elinin serçe parmağıyla başparmağını birleştirerek yaptığı halkanın içine soktu: Doğru söylüyorum anlamında bir işaretti.
"Çok kötü," dedi Jake. "Hem onun için, hem senin için." "Belki öyle, belki değil. Çünkü, bir düşün Jake; iyi düşün. Sadece yaşayan varlıklar acı duyar. Bu hissettiklerim King'in hemen ölmeyeceğini işaret ediyor. Bu da kurtarılmasının daha kolay olabileceğini gösteriyor." Jake bunun sadece King'in ölmeden önce bir süre hendekte yatacağı anlamına geldiğini düşündü ama bir şey söylemedi. Roland'ın dilediğine Ulanmasından bir zarar gelmezdi. Ama bir şey daha vardı. Jake'in aklını fazlasıyla kurcalayan ve onu tedirgin eden bir şey. "Roland seninle dan-dinh konuşabilir miyim?" Silahşor başını salladı. "İstiyorsan." Kısa bir an duraksadı. Ağzının sol kenarı tam anlamıyla gülümseme sayılmayacak bir hareketle hafifçe yükseldi. "Eğer istiyorsan."
Jake cesaretini topladı. "Neden şimdi bu kadar öfkelisin? Neye kız-gınsın? Ya da kime?" Şimdi duraksama sırası ondaydı. "Sorun ben miyim?"
Roland'ın kaşları yükseldi. Sonra silahşor havlarcasına güldü. "Sen değilsin, Jake. Seninle hiçbir ilgisi yok. Olamaz da." Jake memnuniyetle kızardı.
"Dokunuşta ne kadar güçlü olduğunu sürekli unutuyorum. Çok iyi bir Kırıcı olurdun, ona şüphe yok."
Bu bir cevap değildi ama Jake bunu belirtmeye gerek görmedi. Bir Kırıcı olma fikri içinin ürpermesine neden oldu.
"Bilmiyor musun?" diye sordu Roland. "Eddie'nin diyeceği gibi kafamın tasının attığını biliyorsun ama sebebini bilmiyorsun, öyle mi?"
"Bakabilirim ama kabalık olur." Aslında bundan daha fazlasıydı. Jake, Nuh Peygamber'le ilgili İncil'den bir hikâyeyi anımsıyordu. Gemideyken oğullarından biri onu sarhoş bir halde yattığını görüp babasına gülmüştü. Tanrı bu yüzden onu lanetlemişti. Roland'ın düşüncelerine bakmak sarhoşken onu görmek -ve gülmek- gibi olmayacaktı elbette ama ona yakındı.
"Sen iyi bir çocuksun," dedi Roland. "İyi ve dürüst, evet." Silahşor dalgınca konuşmuş olmasına rağmen Jake o an mutluluktan ölebilirdi. Üstlerinden ve ötelerinden yankılanan bir KLİK! sesi duyuldu ve De-var-toi bir kez daha yapay güneş ışığına boğuldu. Bir dakika sonra müziğin belli belirsiz sesini duydular: supermarket ve asansörler için ayarlanmış olan "Hey Jude" melodisiydi. Aşağıda uyanıp coşma zamanı gelmişti. Bir başka Kırma günü başlamıştı. Jake aşağıda Kırma işleminin aslında hiçbir zaman durmadığını düşündü.
"Haydi bir oyun oynayalım. Sen ve ben," diye önerdi Roland. "Kafamın içine girip kime öfkeli olduğumu bulmaya çalış. Ben de seni engellemeye çalışayım."
Jake yerinde hafifçe doğruldu. "Bu kulağa pek eğlenceli gelmiyor, Roland."
"Yine de ben oynamaya hazırım."
"Pekâlâ, istiyorsan oynayalım."
Jake gözlerini kapattı ve Roland'ın sert hatlı, yorgun yüzünü zihninde canlandırdı. Ve parlak mavi gözlerini. Gözlerinin arasına ve hafifçe yukarıya bir kapı ekledi -pirinç tokmaklı küçük bir kapı- ve açmaya çalıştı. Tokmak bir an için döndü. Sonra karşı koydu. Jake daha fazla basınç uyguladı. Pirinç tokmak tekrar dönmeye başladı, ama sonra yine durdu. Jake gözlerini açınca Roland'ın alnında boncuk boncuk ter birikmiş olduğunu gördü.
"Bu çok aptalca. Baş ağrını azdırıyorum."
"Boş ver. Sen elinden gelenin en iyisini yap."

Yani en kötüsünü, diye düşündü Jake. Ama bu oyunu oynamak zo-rundaysa geri çekilmeyecekti. Gözlerini tekrar kapadı ve Roland'ın kaşlarının arasındaki kapıyı gördü. Bu kez daha hızlı davrandı ve daha fazla basınç uyguladı. Bilek güreşine benziyordu. Bir an sonra tokmak döndü ve kapı açıldı. Roland homurdandıktan sonra acıyla güldü. "Bu kadarı bana yeter," dedi. "Tanrılar! Çok güçlüsün."
Jake bunlara kulak asmadı. Gözlerini açtı. "Yazar mı? King mi? Ona neden kızgınsın?"
Roland içini çekti ve artık bitmiş olan sigarasını fırlattı. Jake kendisi-ninkini daha önce bitirmişti. "Çünkü şimdi yapmamız gereken bir değil, iki iş var. İkincisi sai King'in kabahati. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Aklının derinliklerinde bir yerde onu yapmaya devam etmesinin kendisini güvende kılacağını da bildiğine inanıyorum. Ama korkuyordu. Ve yorgundu. " Roland'ın üst dudağı kıvrıldı. "Şimdi demirleri ateşin içinde ve çıkarmak da bize düşüyor. Bunun bedelini ödeyeceğiz. Muhtemelen bize Çok pahalıya patlayacak."
"Ona korktuğu için mi kızgınsın? Ama..." Jake kaşlarını çattı. "Neden korkmayacaktı ki? O sadece bir yazar. Bir silahşor değil, sadece bir hikayeci."
"Biliyorum," dedi Roland. "Ama onu durduranın korku olduğunu sanmıyorum. Ya da tek sebep korku değildi. Hem korkak, hem tembel. Onunla karşılaştığımızda bunu hissetmiştim. Eminim Eddie de hissetmiştir. Yapması için yaratıldığı işe baktı ve gözü korktu. Kendi kendine, 'Pekâlâ, kendime daha kolay bir iş bulacağım. Hoşuma giden, yeteneklerime uygun bir iş. Sorun çıkarsa beni gözetirler. Beni korumak zorundalar,' dedi. Bizim yaptığımız da bu."
"Ondan hoşlanmamışsın."
"Hayır," dedi Roland. "Hoşlanmadım. Hem de hiç. Güvenmedim de. Daha önce bir hikayeci tanımıştım, Jake ve hemen hemen hepsi de aynı kumaştan biçilmiştir. Hayattan korktukları için hikâyeler anlatırlar."
"Öyle mi dersin?" Jake bunun çok kasvetli bir fikir olduğunu düşündü. Ama içinde doğru barındırıyor gibiydi.
"Evet. Ama..." Omuz silkti. Yapılacak bir şey yok diyordu hareketi.
Ka-shume, diye düşündü Jake. ka-tef\ex'\ parçalanırsa ve bu King'in suçu olursa...
King'in suçu olursa ne olacaktı? İntikam mı alacaklardı? Bir silahşorun düşüncesiydi; aynı zamanda aptalca bir düşünceydi, Tanrı'dan intikam alma fikri gibi.
"Ama elimiz kolumuz bağlı," diye tamamladı Jake.
"Evet. Ama bu, elime fırsat geçerse o sarı, tembel kıçına tekmeyi basmayacağım anlamına gelmiyor."
Jake bunun üzerine kahkahalarla gülmeye başladı ve Silahşor gülümsedi. Sonra yüzünü buruşturarak doğruldu. Elleri kalçalarının üzerindeydi. "Kahretsin," diye homurdandı.
"Sancın çok mu kötü?" diye sordu Jake.
"Benim ağrılarımı boş ver. Haydi gel. Sana daha ilginç bir şey göstereceğim."
Roland hafifçe topallayarak patikanın kıvrılarak yumrulu küçük dağın diğer tarafına doğru gözden kaybolduğu, muhtemelen tepeye doğru çıktığı yere doğru yürüdü. Silahşor orada çömelmeye çalıştı, yüzünü buruşturdu ve tek dizi üzerine çöktü. Sağ eliyle toprağı gösterdi. "Ne görüyorsun?"
Jake de tek dizi üzerine çöktü. Toprağın üzeri kayalardan kopan parçalar ve çakıllarla doluydu. Bunlardan bazıları yerinden oynayarak taş yığını üzerinde iz bırakmıştı. Yan yana diz çöktükleri noktanın ötesinde bir çalının iki dalı kırılıp kopmuştu. Jake eğilerek dalların kırıldığı yerden sızan bitki özünün keskin kokusunu içine çekti. Sonra taşlık alandaki izleri tekrar inceledi. Dar ve fazla derin olmayan yedi sekiz iz vardı. İnsan izi olmadıkları muhakkaktı. Bir çöl kurduna da ait olamazlardı.
"Bu izlerin neye ait olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jake. "Biliyorsan hemen söyle, beni yine seninle bilek güreşi yapmak zorunda bırakma."
Roland hafifçe sırıttı. "İzleri biraz takip et bakalım ne göreceksin."
Jake yerinden kalktı ve karnı ağrryormuş gibi iki büklüm halde izler boyunca yürüdü. Taşlıktaki izler büyükçe bir kayanın ardına doğru ilerliyordu. Kayanın üzerinde toz, toz tabakasının üzerinde de çizikler vardı... sanki bir şey geçerken oraya sürtmüştü.
Ayrıca birkaç sert, siyah kıl vardı.
Jake bunlardan birini aldı ve aldığı gibi verdiği histen kurtulmak için üfledi. Aynı anda tiksintiyle ürpermişti. Roland bu olanları ilgiyle izliyordu.
"Mezarının üzerinde bir kaz yürümüş gibi görünüyorsun." "Berbat bir şey!" Jake hafifçe kekelediğini fark etmişti. "Tanrım, ne bu? Bizi iz... izleyen neydi?"
"Mia'nm Mordred adını verdiği." Roland'ın ses tonunda bir değişiklik olmamıştı ama Jake Silahşor'un soğuk gözlerine bakmakta epey zorlandı. "Babası olduğumu söylediği bebe."
"Burda mıymış? Dün gece?"
Roland başını salladı.
"Bizi mi dinli?..." Jake sorusunu tamamlayamadı.
Roland tamamladı. "Dinliyormuş, evet. Konuşmalarımızı ve planla-n«ıızı. Ted'in hikâyesini de."
"Ama bundan emin olamazsın. Bu izler herhangi bir şeye ait olabilir." Ama izleri düşününce Susannah'nm hikâyesini dinlemiş olan Jake'in aklına canavar örümceğin bacaklarından başka bir şey gelmiyordu.
"Biraz daha ilerle," dedi Roland.

Jake, ona sorarcasına bakınca Roland başım salladı. Rüzgâr eserek onlara aşağıdaki hapishane yerleşim bölgesinde çalan müziği (galiba şimdiki 'Bridge Over Troubled Water' idi) ve çok uzaklardaki gök gürültüsünün yuvarlanan kemiklerin sesine benzeyen hafif gümbürtüsünü taşıdı.
"Ne..."
"Takip et," dedi Roland tepenin eteğindeki taşlık alanı başıyla işaret ederek.
Bunun bir başka ders olduğunu bilen Jake söyleneni yaptı... Roland ile birlikte olunca eğitim asla sonlanmazdı. Ölümün gölgesindeyken bile öğrenilecek şeyler vardı.
Kayanın diğer tarafında patika yaklaşık otuz metre boyunca dümdüz ilerliyor, sonra dönerek tekrar görüş alanından çıkıyordu. Patikanın düz ilerlediği bölümde izler çok belirgindi. Bir tarafta üçlü, diğer tarafta dörtlü bir grup halindeydiler.
"Susannah bacaklarından birini vurduğunu söylemişti," dedi Jake.
"Evet."
Jake insan bebek büyüklüğünde yedi bacaklı bir örümceği gözünün önünde canlandırmaya çalıştı ama beceremedi. Galiba istemiyordu.
Bir sonraki dönemecin ötesinde patikanın üzerinde içi boşaltılmış bir ceset vardı. Jake gövdenin yarıldığmdan neredeyse emindi ama bir şey söylemek güçtü. Ne iç organlar, ne kan ne de vızıldayan sinekler vardı. Sadece bir etçil hayvanı andıran -gerçi hayal etmek epey uğraş gerektiriyordu- pis, tozlu bir yığın görünüyordu.
Oy yaklaştı, kokladı ve bacağını kaldırarak kalıntılar üzerine işedi Çok önemli bir işi tamamlamış birinin edasıyla Jake'in yanına döndü.
"Bu ziyaretçimizin dün akşamki yemeğiydi," dedi Roland.
Jake etrafına bakındı. "Şimdi bizi izliyor mu? Ne dersin?"
"Büyüme çağındaki çocukların dinlenmeye ihtiyacı vardır derim."
Jake içinde nahoş bir duygu hissetti ve üzerinde fazla durmadan zihninin gerisine attı. Kıskançlık mıydı? Değildi elbette. Hayata annesini yiyerek başlayan bir yaratığı nasıl olur da kıskanırdı? Roland ile aralarında kan bağı vardı, tamam -tam olarak söylemek gerekirse öz oğluydu- ama bu bir kazadan ibaretti.
Değil mi?
Jake, Roland'ın ona dikkatle baktığını hissetti. Jake'i huzursuz eden bir bakıştı.
"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Silahşor. "Hiç," dedi Jake. "Sadece nerde olduğunu merak ediyorum."
"Söylemesi zor," dedi Roland. "Sadece bu tepede yüz in vardır. Gel." Roland üzerinde siyah kıllar olan kayaya doğru yürüdü ve varınca Mordred'in ardında bıraktığı izleri metodik hareketlerle silmeye başladı. "Neden siliyorsun?" diye sordu Jake umduğundan daha sert bir sesle. "Eddie ve Susannah'nm bunu bilmesine gerek yok," dedi Roland. "Tek amacı izlemek, işlerimize burnunu sokmak gibi bir niyeti yok."
Nereden biliyorsun, diye sormak istedi Jake ama o nahoş his tekrar baş gösterdi -ama kesinlikle kıskançlık değildi- ve sormamaya karar verdi. Roland istediğini düşünsün, diye geçirdi içinden. Bu arada Jake gözlerini dört açacaktı. Ve Mordred kendini gösterecek kadar büyük bir aptallık yapacak olursa...
"En çok Susannah'yı düşünüyorum," dedi Roland. "Bebenin varlığı en fazla onun dikkatini dağıtır. Ve onun düşüncelerini okumak Mordred için nispeten daha kolay olacaktır."
"Yaratığın annesi olduğu için," dedi Jake. Kullandığı sözcüğün farkında değildi ama Roland'ın gözünden kaçmamıştı.
"Evet, ikisi arasında bir bağlantı var. Çeneni tutacağından emin olabilir miyim?"
"Elbette."
"Zihnini de korumaya çalışmalısın, bu da çok önemli." "Deneyebilirim ama..." Jake bunu nasıl yapacağını bilmediğini söyle-mek istercesine omuz silkti.
"Güzel," dedi Roland. "Ben de öyle yapacağım."
Rüzgâr yine şiddetlendi. "Bridge Over Troubled Water" değişmiş yerini bir Beatles şarkısı almıştı (Jake bundan oldukça emindi) nakaratı bip-bip-Mia-bip-bip, yee, diye biten şarkıydı. Jake, Gilead ve Mejis arasındaki tozlu, ölmeye yüz tutmuş kasabalarda bu şarkının bilinip bilinmediğini merak etti. Işınlar zayıflar, dünyaları bir arada tutan tutkal tel tel uzar ve dünyalar sarkarken akortsuz piyanolarda "Drive My Car"ın çalındığı kasabalar var mıydı?
Zihnini temizleme çabasıyla başını sertçe iki yana salladı. Roland'm hâlâ ona bakıyor olduğunu fark edince ona hiç uymayan bir rahatsızlık duydu. "Çenemi kapalı tutarım, Roland. Düşüncelerimi kendime saklamayı da en azından denerim. Merak etme."
"Etmiyorum," dedi ve Jake içinden yükselen, gerçekten doğru söyleyip söylemediğini görmek için dinh'mm zihnine bakma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı. Hâlâ bakmanın kötü olduğunu düşünüyordu ve bunun tek sebebi kabalık olması da değildi. Güvensizlik asit gibiydi. ka-tefleri zaten yeterince narindi ve yapılacak çok işleri vardı.
"İyi," dedi Jake. "Güzel."
"Zel!" dedi Oy her ikisinin de gülümsemesine yol açan işlem tamam, her şey yolunda tonuyla.
"Orda olduğunu biliyoruz," dedi Roland. "Ve muhtemelen o bildiğimizi bilmiyor. Bu şartlar altında bundan iyisini bekleyemezdik."
Jake başını salladı. Bu şekilde düşünmek onu biraz sakinleştirmişti.

Mağaraya doğru yürürlerken Susannah her zamanki süratli sürünü-şüyle mağara ağzına geldi. Havayı kokladı ve yüzünü buruşturdu. Onları görünce yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Yakışıklı erkekler görüyorum! Ne zamandır ayaktasınız?"
"Fazla uzun olmadı," dedi Roland.
"Kendini nasıl hissediyorsun?"
"İyi," dedi Roland. "Uyandığımda başım ağrıyordu ama artık nerdey-se tamamen geçti."
"Sahi mi?" diye sordu Jake.
Roland başını salladı ve çocuğun omzunu sıktı.
Susannah aç olup olmadıklarını sordu. Roland başını salladı. Jake de.
"Eh, içeri gelin o halde," dedi Susannah. "Gelin de neler yapabileceğimize bir bakalım."

3
Susannah toz halinde yumurta ve konserve dana eti buldu. Eddie bir konserve açacağı ve gazla çalışan küçük bir ocak keşfetti. Kendi kendine biraz mırıldandıktan sonra yakmayı başardı ve konuşmaya başladığını duyunca pek de şaşırmadı.
"Merhaba! Wal-Mart, Burnaby's ve diğer seçkin mağazalarda bulabileceğiniz Gamry Şişelenmiş Gaz'la dörtte üç oranında doluyum! Gamry'yi seçmekle kaliteyi seçmiş oluyorsunuz! Burası karanlık, değil mi? Yemek tarifleri ve pişirme süreleri konularında size yardımcı olabilir miyim?"
"Çeneni kapamakla en büyük yardımı yaparsın," dedi Eddie ve ocak daha fazla konuşmadı. Sonra ocağı gücendirip gücendirmediğini merak etti ve kendini öldürüp dünyayı bir sorundan kurtarıp kurtarmamayı düşünmeye başladı.
Roland dört şeftali konservesi açtı, kokladı ve başını salladı. "Sanırım bozuk değiller. Tatlı niyetine."
Mağaranın önündeki hava titreştiği sırada yemeklerini bitirmek üzereydiler. Havanın titreşmesinden bir an sonra Ted Brautigan, Dinky Earnshaw ve Sheemie Ruiz karşılarında belirdi. Yanlarında Roland'ın getirmelerini istediği, dehşete düşmüş bir halde olduğu yerde büzülmüş, rengi solmuş, paçavraya dönmüş giysiler içindeki Rod vardı.
"Gelin ve bir şeyler yiyin," dedi Roland dört kişinin yoktan var olması her gün karşılaştığı bir olaymışçasına sakince. "Bol bol yiyeceğimiz var."
"Kahvaltıyı atlasak iyi olacak," dedi Dinky. "Fazla vaktimiz yok..." Sözlerini bitiremeden Sheemie'nin dizleri büküldü ve mağaranın ağzında yere yığıldı. Gözlerinin akları meydana çıkmıştı. Çatlak dudaklarının arasından tükürükler süzülüyordu. Titreyip olduğu yerde kıvranmaya başladı. Bedeni sarsılıyor, bacakları havayı amaçsızca dövüyor, lastik mokasenleri toprağın üzerinde derin oluklar açıyordu.

ONUNCU BÖLÜM SON GÖRÜŞME (SHEEMİE'NİN RÜYASI)

1
Susannah daha sonra olanlar için curcuna denilebileceğini sanmıyordu, onun için şüphesiz en az bir düzine kişi olmalıydı, ama onlar sadece yedi kişiydi. Rod'u da sayarlarsa sekiz, ama onu dahil etmek mümkün değildi, hele kargaşanın büyük kısmının kaynağıyken. Roland'ı görünce dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini fazladan puan kazandıran atışı işaret eden bir hakem gibi havaya kaldırmış ve hızla selamlamaya başlamıştı. Her eğilişinde alnı yere değiyordu. Aynı zamanda o tuhaf, anlaşılmaz dilde bağırarak bir şeyler söylüyordu. Tüm bunları yaparken gözlerini Ro-land'dan hiç ayırmıyordu. Susannah, Silahşor'un bir tür tanrı gibi karşılandığından emindi.
Ted de dizlerinin üzerine çökmüştü ama tüm dikkati Sheemie üzerindeydi. Yaşlı adam yere vurmasına engel olmak için ellerini Sheemie'nin kafasının iki yanma koymuştu. Roland'ın Mejis günlerinden tanıdığı eski dostu yanağını sivri bir taşa çarparak yarmıştı bile. Yara, sol gözüne fazlasıyla yakındı. Sheemie'nin dudaklarının kenarından akan kan kirli sakallı yanaklarına doğru süzülüyordu.
"Ağzına koyacak bir şey verin!" diye bağırdı Ted. "Haydi, biri dediği-mi yapsın! Çabuk! Kendi dilini ısırıp parçalıyor!"
Ahşap kapak hâlâ sneetch'lerin olduğu kasaya dayalı duruyordu. Roland kapağı, kaldırdığı tek dizinin üzerine indirdi - kalçasında eklem ecelinden hiçbir iz yokmuş gibi görünmesi Susannah'nın dikkatini çekmişti-ve parçaladı. Susannah bir parçayı havada yakalayarak Sheemie'ye döndü. Onun diz çökmesine gerek yoktu; nasılsa hep dizleri üzerindeydi. Tahta parçasının bir ucu kıymıklarla doluydu. Susannah bu uçtan tutarak tahtanın diğer ucunu Sheemie'nin ağzına soktu. Sheemie o kadar sert ısırdı ki Susannah çıkan çıtırtıyı duydu.
Bu arada Rod kendinden geçmişçesine, şarkı söyler gibi selamlamaya devam ediyordu. Susannah anlamsız sözcükler arasından selam, Roland, Gilead ve Eld kelimelerini seçebilmişti.
"Biri şunu sustursun," diye bağırdı Dinky ve Oy havlamaya başladı.
"Rod'u boş ver, Sheemie'nin ayaklarını tutun," diye tersledi Ted. "Hareket etmesini engelle!"
Dinky diz çöküp biri çıplak, diğeri hâlâ lastikten yapılma o komik mokasenin içinde olan ayaklarını tuttu.
"Oy, sus!" dedi Jake ve Hantal Billy söyleneni yaptı. Ama kısa bacaklarım açmış, gövdesini yere yaklaştırmıştı. Bütün tüyleri kabarmıştı, bu yüzden olduğunun iki katı irilikte görünüyordu.
Roland, Sheemie'nin başucunda yere çöktü. Dirseklerini mağaranın toprak zeminine dayayarak ağzını Sheemie'nin kulağına yaklaştırdı ve mırıldanmaya başladı. Susannah, Rod'un bağırışı yüzünden Roland'ın söylediklerinin tamamını duyamadı ama Will Dearborn, her şey yolunda ve dinlen dediğini duyabildi.

Her ne söylediyse Sheemie'ye ulaşmış gibiydi. Yavaş yavaş rahatladı. Susannah, Dinky'nin bir zamanlar tavernada çalışan adamın bileklerim tutan ellerinin hafifçe gevşediğini gördü, ama Dinky gerekirse tekrar kavramak üzere tetikte bekliyordu. Sheemie'nin ağzının kenarındaki kaslar da gevşedi ve çenesinin kilidi açıldı. Hâlâ üst dişlerine yapışıkmış gibi görünen tahta parçası yükselir gibi oldu. Susannah tahtayı nazikçe çekerek yumuşak tahta üzerindeki, bazıları neredeyse bir santim derinlikteki kanlı izlere şaşkınca baktı. Sheemie'nin dili ağzının bir tarafından dışarı sarkmıştı. Susannah'ya sırtüstü yatarak uyuyan Oy'u hatırlattı. Onun da dili böyle sarkardı.
Artık tek gürültü yüksek sesle selamlamaya devam eden Rod'un gevelemesi ve Jake'in yanında koruyucu bir edayla dikilerek yeni gelene kısık gözlerle bakan Oy'un göğsünden yükselen hırıltıydı.
"Sesini kes ve kıpırdama," dedi Roland, Rod'a ve sonra bir başka dilde bir şey ekledi.
Rod elleri havada, selamının yansında, gözlerini Roland'a dikmiş halde donakaldı. Eddie, Rod'un burnunun yan tarafında kıpkırmızı, sulu bir yara olduğunu gördü. Rod kirli ellerini Silahşor bakılamayacak kadar parlak bir varlıkmışçasına gözlerine götürdü ve yan tarafına devrildi. Sonra yüksek sesle osurarak dizlerini göğsüne çekti.
"Harpo konuştu," dedi Eddie ve Susannah güldü. Sonra mağaranın dışındaki rüzgârın iniltisi, Devar-toi'den gelen belli belirsiz müzik ve yuvarlanan kemikleri hatırlatan, uzaktan gelen gök gürültüsü hariç ses çıkmadı.
Sheemie beş dakika sonra gözlerini açıp doğruldu ve nerede olduğunu, oraya nasıl ve neden geldiğini bilmeyen birinin şaşkın ifadesiyle etrafına baktı. Sonra bakışları Roland'ın üzerinde odaklandı ve yorgun, zavallı yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.
Roland da gülümsedi ve kollarını uzattı. "Yanıma gelebilir misin, Sheemie? Yapamazsan ben senin yanına geleceğim."
Sheemie siyah saçları gözlerine doğru düşerek Gilead'lı Roland'a doğru emekledi ve başını Silahşor'un omzuna yasladı. Gözyaşlarının gözerini yakmaya başladığını hisseden Susannah başını başka yöne çevirdi.

2
Sheemie kısa bir süre sonra başının ve sırtının arkasında Suzie'nin Gezinti Bisikleti'nin üzerinde duran minder olduğu halde mağaranın duvarına yaslanmış oturuyordu. Eddie, ona bir soda ikram etmiş ama Ted su içmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Sheemie ilk şişe Perrier'i bir dikişte bitirmiş, ikincisini yudumluyordu. Diğerleri, Ted hariç, hazır kahve içiyordu. Ted Nozz-A-La içmeyi tercih etmişti.
"O şeyin tadına nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum," dedi Eddie. "Herkesin zevki kendine demiş yaşlı kadın ineği öperken," diye karşılık verdi Ted.
Herhangi bir şey içmeyen tek kişi Roderick'in Evladı'ydı. Hâlâ elleriyle gözlerini kapamış halde mağaranın ağzında yatıyor, hafifçe titriyordu.
Ted birinci ve ikinci şişeler arasında Sheemie'nin durumunu kontrol etmiş, nabzına bakmış, ağzını incelemiş ve herhangi bir yumuşak nokta olup olmadığını görmek için kafatasını yoklamıştı. Sheemie'ye acıyıp acımadığını her soruşunda Sheemie başını sakince iki yana sallamış, muayene esnasında gözlerini Roland'dan hiç ayırmamıştı. Ted, Sheemie'nin kaburgalarını da kontrol ettikten sonra ("Gıdıklanıyorum, sai," demişti Sheemie gülümseyerek) durumunun iyi olduğunu ilan etmişti.
Sheemie'nin gözlerini çok iyi görebilen Eddie -yakındaki gaz lambalarından birinin kuvvetli ışığı Sheemie'nin yüzüne vuruyordu- bunun ustaca söylenmiş bir yalan olduğunu düşündü.
Susannah yine yumurta ve konserve dana eti pişiriyordu. (Ocak tekrar konuşmuştu. "Yine aynısından, öyle mi?" diye sormuştu neşe ve onaylama dolu bir tonla.) Eddie, Dinky Earnshaw'un bakışını yakaladı ve, "Suze yemeği hallederken benimle bir dakikalığına dışarı gelir misin?"
Dinky, Ted'e baktı, yaşlı adamın başını salladığını görünce tekrar Eddie'ye döndü. "İstiyorsan tamam. Bu sabah vaktimiz daha bol ama bu boşa harcayabileceğimiz anlamına gelmiyor." "Anlıyorum," dedi Eddie.

3
Rüzgârın şiddeti artmış ama havayı temizleyeceği yerde daha da kötü kokmasına yol açmıştı. Eddie lisedeyken bir keresinde sınıf gezisiyle î\few Jersey'de bir petrol rafinerisine gitmişti. Bu zamana dek oradakinin mümkün olabilecek en kötü koku olduğunu düşünürdü; o gün kızlardan ikisi, oğlanlardan da üçü kusmuştu. Tur rehberi neşeyle gülüp, "Bu paranın kokusu çocuklar, bunu unutmazsanız belki ilerde faydası olur," demişti. Belki Perth Petrol ve Gaz hâlâ şampiyondu, ama bunun tek sebebi o an burnuna çalınan kokunun o günkü kadar şiddetli olmamasıydı. Ayrıca Perth Petrol ve Gaz'da tanıdık olan ne vardı? Bilmiyordu, belki de önemi yoktu ama her şeyin bu tarafta kendini gösterip durması garipti. Aslında kendini göstermek ifadesi tam olarak doğru sayılmazdı, değil mi? "Geriye yankılanıyor," diye mırıldandı Eddie. "İşte olan bu." "Anlamadım, dostum?" dedi Dinky. Yine patikada durmuş, aşağıdaki mavi çatılı binalara, karmaşık halde duran trenlere ve o kusursuz köye bakıyorlardı. Etrafının bir sırası insanı bir dokunuşta öldürecek şiddette elektrik yüklü üç sıra çitle çevrelenmiş olduğunu hatırlayana dek kusursuzdu.
"Yok bir şey," dedi Eddie. "Bu koku nedir? Bir fikrin var mı?" Dinky başını iki yana salladı ama yerleşim bölgesinin ötesinde, güney veya doğu olabilecek bir yönü işaret etti. "Tek bildiğim oralarda zehirli bir şeyin olduğu," dedi. "Bir keresinde Finli'ye sordum ve eskiden o tarafta fabrikalar olduğunu söyledi. Pozitronik fabrikaları. Bu ismi biliyor musun?"
"Evet. Finli kim peki?"

"Finli o'Tego. Güvenlik biriminin başındaki adam. Prentiss'in sağ kolu, ayrıca Sansar diye bilinir. Bir taheen. Planlarınız her neyse, işe yaramaları için önce onu halletmelisiniz. İşinizi hiç kolaylaştırmayacağını bilmelisiniz. Cesedini yerde boylu boyunca uzanmış gördüğüm gün benim için bayram olacak. Bu arada, gerçek adım Richard Earnshaw. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Eddie uzatılan eli sıktı.
"Ben de Eddie Dean. Buralarda New York'lu Eddie diye bilinirim. Kadın, Susannah. Karım."
Dinky başını salladı. "Hı-hı. Ve çocuk da Jake. O da New York'tan."
"Evet, Jake Chambers. Dinle Rich..."
"Çabanı takdir ediyorum," dedi Dinky gülümseyerek. "Ama artık değiştiremeyecek kadar uzun süredir Dinky'yim. Daha da kötü olabilirdi. Bir ara JJ Kahrolası Mavi Jay adında yirmi yaşlarında biriyle Supr Savr Süpermarket'te çalışmıştım. Seksen yaşına gelip çişini tutamadığında insanlar onu hâlâ bu isimle çağırıyor olacak."
"Cesur, şanslı ve iyi olmazsak," dedi Eddie. "Kimse sekseninci yaşını göremeyecek. Ne bu dünyada ne de diğerlerinde."
Dinky önce şaşırmış, sonra hüzünlenmiş göründü. "Haklısın."
"Roland'ın bir zamanlar tanıdığı o adam kötü görünüyor," dedi Eddie. "Gözlerini gördün mü?"
Dinky daha da üzgün görünerek başını salladı. "Sanırım beyazların-daki o minik kan noktacıklarına petechia deniyor. Ya da onun gibi bir şey." Sonra Eddie'nin o şartlar altında acayip bulduğu, özür diler gibi bir ses tonuyla ekledi. "Doğru söyleyip söylemediğimden emin değilim."
"Ne deniyorsa deniyor, umurumda değil. Çok kötü görünüyor. Ve öyle kriz geçirmesi..."
"Böyle konuşmak hoş değil," dedi Dinky.
Eddie'nin umurunda bile değildi. "Daha önce de olmuş muydu?"
Dinky gözlerini Eddie'ninkilerden kaçırarak ayaklarına baktı. Eddie bunun yeterli cevap olduğunu düşündü.
"Kaç kez?" Eddie duyduğu dehşetin sesine yansımamış olmasını umuyordu. Sheemie'nin gözlerinde pul biber serpilmiş gibi görünmesine sebep olacak büyüklükte lekeler vardı. Köşelerde daha da irileşiyorlardı. Dinky, ona bakmadan dört parmağını kaldırdı. "Dört kez mi?"
"Evet," dedi Dinky. Hâlâ kaba saba mokasenlerine bakıyordu. "Ted'i i960 Connecticut'ına gönderdikten sonra başladı. Sanki Ted'i göndermek içinde bir şeyleri yırttı." Gülümsemeye çalışarak başını kaldırdı. »Ama dün üçümüzü Devar'a geri götürdükten sonra bayılmadı."
"Bakalım doğru anlamış mıyım. Aşağıdaki hapishanede affedilebilir türlü günah var ama bunlar içinde en ölümcülü teleportasyon, öyle mi?"
Dinky bunu bir süre düşündü. Kurallar taheen ve can-toi için o kadar gevşek değildi elbette; ihmal, Kırıcılar'ı taciz etmek veya nadiren de olsa zulüm gibi sebeplerle sürgüne gönderilebilirler veya beyinleri alınabilirdi. Bir keresinde - ona biri anlatmıştı- bir sığ adam bir Kırıcı'ya tecavüz etmiş, o zamanki Efendi'ye bunun insan oluşunun bir parçası olduğunu, Kızıl Kral'ın rüyasına girip bunu yapmasını emrettiğini söylemişti. Can-toi bu yüzden ölüme mahkûm edilmişti. Pleasantville'in ana caddesinde gerçekleştirilen idama (kafasına tek bir kurşun sıkılarak öldürülmüştü) Kırıcılar da davet edilmişti.
Dinky, Eddie'ye bunu anlattıktan sonra en azından orada yaşayanlar için teleportasyonun yegâne ölümcül günah olduğunu söyledi. Bildiği kadarıyla öyleydi yani.
"Ve Sheemie sizin teleportunuz," dedi Eddie. "Siz ona yardım ediyor, Tedster'ın deyimiyle yükseltiyorsunuz ve yaptıklarını bir şekilde örtbas ediyorsunuz..."
"Telemetrilerine müdahale etmenin ne kadar kolay olduğunu bilmiyorlar," dedi Dinky neredeyse gülerek. "Bilseler sok olurlardı, ahbap. Zor olan kısım, ayarı tutturabilmek."
Eddie ayarla da ilgilenmiyordu. İşe yarıyordu ve önemli olan da buydu. Sheemie de gerekeni yapabiliyordu... ama ne zamana kadar?
"Ama bunu tek yapan o, değil mi?" diye sordu. "Sheemie yani?" "Evet."
"Tekyapabilen o."
"Evet."
Eddie önlerindeki iki görevi düşündü: Kırıcılar'ı serbest bırakmak (ya da durdurmanın başka yolu yoksa öldürmek) ve yazarın yürüyüşe çık. tığı sırada minibüsün çarpması yüzünden ölmesini engellemek. Roland ikisini birden başarabileceklerini düşünüyordu ama Sheemie'nin telepor-tasyon yeteneğine en azından iki kez ihtiyaç duyacaklardı. Ayrıca ziyaretçileri o günkü görüşmeleri bittikten sonra üçlü çitin gerisine yine Sheemie'nin yeteneğini kullanarak dönecekti, yani en az üç kere daha yapması gerekecekti.
"Canını yakmadığını söylüyor," dedi Dinky. "Eğer endişelendiğin buysa."
Mağaranın içindekiler bir şeye güldü. Sheemie tekrar bilincine kavuşmuş yemek yiyordu, herkes çok iyi dosttu.
"Değil," dedi Eddie. "Ted teleport ettiğinde Sheemie'ye ne olduğunu düşünüyor?"
"Beyin kanaması geçirdiğini," dedi Dinky hemen. "Beyninin yüzeyinde minik kanamalar." Parmağının ucuyla başının değişik noktalarına dokunarak gösterdi. "Boink, boink, boink."
"Giderek kötüleşiyor mu? Kötüleşiyor, değil mi?" "Bak, bizi oraya buraya ışınlamasının benim fikrim olduğunu sanıyorsan bir daha düşün derim."
Eddie elini bir trafik polisi gibi kaldırdı. "Hayır, hayır. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum." Ve şansımızın ne kadar olduğunu görmeye.

"Onu o şekilde kullanmaktan nefret ediyorum!" diye patladı Dinky. Sesini mağaradakilerin duymaması için alçak tutmaya çalışmıştı, ama Eddie abarttığını bir an için bile düşünmedi. Dinky gerçekten çok üzgün görünüyordu. "Önemsemiyor -yapmak istiyor- ve bu durumu daha da kötü-leştiriyor. Ted'e bakışı..." Omuz silkti. "Bir köpeğin dünyadaki en iyi efendiye bakışı gibi, dm/ı'inize de aynı şekilde bakıyor. Eminim fark etmişsin-dir."
"Dinh'im için yapıyor," dedi Eddie. "Ve bu yaptığını meşru kılıyor. Sen buna inanmıyor olabilirsin Dink, ama..."
"Ama sen inanıyorsun."
"Tüm kalbimle. Asıl önemli soru şu: Ted, Sheemie'nin buna daha ne kadar devam edebileceğini biliyor mu? Bu taraftan biraz daha fazla yardım alacağını düşünerek?"
Kimi neşelendirmeye çalışıyorsun, birader, dedi Henry kafasının içinden aniden. Her zamanki gibi alaycıydı. Onu mu kendini mi?
Dinky, Eddie'ye çıldırdığını, en azından bir tahtasını kaybettiğini düşünüyormuş gibi baktı. "Ted bir muhasebeci. Bazen de bir öğretmen. Daha iyisini bulamadığı zamanlarda da işçilik yapmış. Doktor değil."
Ama Eddie ısrar etti. "Ne düşünüyor?"
Dinky duraksadı. Rüzgâr esti. Müzik kulaklarına taşındı. Uzaklarda gök gürledi. "Belki üç veya dört kez," dedi Dinky sonunda. "Ama etkiler giderek kötüleşiyor. Belki sadece iki kez daha yapabilir. Ama garantisi yok, anlıyor musun? İçinden geçtiğimiz o deliği bir dahaki yapışında şiddetli bir kriz geçirip ölebilir."
Eddie bir başka soru düşünmeye çalıştı ama yapamadı. Son cevap az çok her şeyi kapsamıştı. Susannah onları içeri çağırınca bu davete memnuniyetle uydu.

4

Sheemie Ruiz eski iştahına kavuşmuş görünüyordu ve hepsi bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Susannah'nm hazırladığı yemekleri mutlu bir ifadeyle midesine indiriyordu. Gözlerindeki kan benekleri belirsizleş-mişti, ama yine de açıkça görülüyordu. Eddie Mavi Cennet'teki muhafızların onları fark ettikleri takdirde neler düşüneceklerini ve Sheemie'nin güneş gözlüğü takmasının aşın ilgi çekip çekmeyeceğini düşündü.
Roland, Rod'u ayağa kaldırmış, mağaranın gerisinde konuşuyordu, aslında sadece Silahşor konuşuyor, Rod da ara sıra Roland'm yüzüne şaşkın bakışlar fırlatıyordu. Eddie söylenenleri anlamiyordu, ama aradan iki kelime seçebilmişti: Chevin ve Chayven. Roland, ona Lovell'da karşılaştıkları Rod'u soruyor olmalıydı.
"Bir ismi var mı?" diye sordu Eddie, Ted ve Dinky'ye tabağını ikinci kez doldururken.
"Ona Chucky diyorum," dedi Dinky. "Bir zamanlar gördüğüm bir korku filmindeki oyuncak bebeğe benziyor."
Eddie sırıttı. "Çocuk Oyunu, evet. İzlemiştim. Senin zamanından sonraydı, Jake. Seninkinden ise epey sonra, Suziella." Rod'un saçları be-beğinkine benzemiyordu ama çilli yanakları ve mavi gözleri kesinlikle onu hatırlatıyordu. "Sizce sır saklayabilir mi?"
"Kimse bir şey sormazsa saklayabilir," dedi Ted. Eddie'ye göre bu hiç de tatmin edici bir cevap değildi.
Roland yaklaşık beş dakika süren görüşmenin ardından yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle yanlarına döndü. Çömeldi -eklemleri yağlandığı için artık sorun yaşamıyordu- ve Ted'e baktı. "İsmi Chayven'li Haylis. Onu özleyecek kimse var mı?"
"Sanmam," dedi Ted. "Rodlar yatakhanelerin gerisindeki kapıya küçük gruplar halinde gelip iş ararlar. Çoğunlukla getir götür işleri yaparlar. Ücret olarak yiyecek veya içecek alırlar. Ortalıkta görünmediklerinde de kimse onları özlemez."
"Güzel. Şimdi; burda günler ne uzunlukta? Yarın sabah bu vakte kadar yirmi dört saat mi var?"
Bu soru Ted'in ilgisini çekmişti ve cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü. "Yirmi beş diyelim," dedi sonunda. "Belki biraz daha fazla. Çünkü zaman yavaşlıyor, en azından burda öyle. Işınlar zayıfladıkça dünyalar arasındaki zaman akışmdaki farklılık artıyor. Muhtemelen en önemli stres noktalarından biri bu."
Roland başını salladı. Susannah, ona yemek ikram edince teşekkür ederek başını iki yana salladı. Rod arka tarafta bir kasanın üzerinde oturuyor, yaralarla kaplı ayaklarına bakıyordu. Eddie Oy'un Rod'un yanma gittiğini görünce şaşırdı. Chucky'nin (ya da Haylis'in) çarpılarak pençeye dönmüş eliyle başını okşamasına izin verdiğini gördüğünde şaşkınlığı daha da arttı.
"Peki aşağıda sabahları işlerin nispeten... nasıl desem..."
"Düzensiz olduğu mu?" diye sordu Ted.
Roland başını salladı.
"Kısa süre önce çalan boruyu duydunuz mu?" diye sordu Ted. "Tam biz gelmeden önce?"
Başlarını iki yana salladılar.
Ted şaşırmış görünmüyordu. "Ama müziğin başladığını duydunuz, değil mi?"
"Evet," dedi Susannah ve Ted'e yeni bir kutu Nozz-A-La uzattı. Yaşlı adam kutuyu alıp keyifle bir yudum aldı. Eddie ürpertisini bastırmaya çalıştı.
"Teşekkür ederim, hanımefendi. Her neyse, boru sesi vardiya değişimini işaret eder. Müzik de o zaman başlar."
"O müzikten nefret ediyorum," dedi Dinky huysuzca.
"Kontrolün gevşediği bir an varsa o da borunun çaldığı zamandır," dedi Ted.
"Peki saat kaçta çalıyor?" diye sordu Roland.

Ted ve Dinky birbirlerine şüpheyle baktı. Dinky kaşlarını sorarcasına kaldırarak sekiz parmağını gösterdi. Ted'in hemen başını salladığını görünce rahatlamış göründü.
"Evet, saat sekizde," dedi Ted ve gülerek başını salladı. "Gördüğünüz hapishanenin bazı günler güneydoğuda, bazı günler doğuda değil de, her gün doğuda olduğu bir dünyada saat sekizde olduğu kesin bir dille söylenebilirdi elbette."
Ama Roland çözülmekte olan dünyada Ted Brautigan'dan çok daha U2un süredir yaşıyordu ve hayatın eskiden sağlam ve değişmez olan gereklerinin esnemeye başlaması onu çok fazla rahatsız etmiyordu. "Şu andan yaklaşık yirmi beş saat sonra," dedi Roland. "Ya da belki biraz daha az."
Dinky başını salladı. "Ama karışıklık olacağını bekliyorsanız yanılıyorsunuz. Nereye gideceklerini biliyorlar ve oraya gidiyorlar. Bu işi yıllardır yapıyorlar."
"Yine de," dedi Roland. "Yapabileceğimizin en iyisi bu." Mejis'ten tanıdığı adama baktı ve bir el işaretiyle yanına çağırdı.

5
Sheemie tabağını hemen bıraktı ve yumruğunu alnına götürdü. "Selam Roland, eskiden Will Dearborn olan kişi."
Selama karşılık veren Roland, Jake'e döndü. Çocuk, ona tereddütle baktı. Roland başını sallayınca Jake yanma gitti. Şimdi Jake ve Sheemie aralarında çömelmiş halde duran ve ikisine de bakmayan Roland olduğu halde karşılıklı duruyordu.
Jake yumruğunu alnına götürdü.
Sheemie de aynısını yaptı.
Jake, Roland'a baktı ve sordu. "Ne istiyorsun?"
Roland cevap vermeyerek sonsuz loşluğun içinde ilgisini cezbeden bir şey varmışçasına sakin bir ifadeyle mağaranın ağzına bakmaya devam etti. Jake ne istediğini biliyordu, bundan dokunuşu kullanıp Roland'm aklını okumuş gibi emindi (ama yapmamıştı elbette). Bir yol ayrımına gelmişlerdi. Hangi yolda ilerleyeceklerini Sheemie'ye sorma fikri Ja-ke'ten çıkmıştı. O zaman tuhaf bir şekilde iyi bir fikir gibi görünmüştü; sebebini kim bilirdi. Karşısındaki dürüst yüze ve içinde fazla zekâ barındırmayan kanlı gözlere bakan Jake iki şeyi merak ediyordu: benliğini ne ele geçirmişti de öyle bir öneriyi yapmasına sebep olmuştu ve neden hiç kimse -ki bu muhtemelen tüm yaşadıklarına rağmen mantıklı düşünme)" nispeten becerebilen Eddie olurdu- karşısına geçip geleceklerini Sheemtf Ruiz'in ellerine bırakmanın aptallık olduğunu nazik ama kesin bir dille söylememişti? Piper'daki eski sınıf arkadaşlarının diyeceği gibi çok şap-şalcaydı. Ölümün gölgesindeyken bile alınacak dersler olduğuna inanan Roland şimdi Jake'ten önerisini uygulayıp cevabı batıl inançlı bir beyinsiz olduğunu ortaya çıkaracak soruyu sormasını istiyordu. Aslında neden sormayacaktı ki? Yazı tura atmak gibi olacaksa bile sormasında ne sakınca olacaktı? Jake kısa ama inkâr edilemeyecek kadar ilginç bir hayatın sonunda büyülü kapıların, mekanik kâhyaların, telepatinin (kendisi de bu yeteneğe bir ölçüde sahipti), vampirlerin ve insan örümceklerin olduğu bir yere gelmişti. Neden Sheemie'nin karar vermesine izin vermeyeceklerdi? Ne de olsa ikisinden birini seçmeye mecburlardı ve yoldaşlarının önünde aptal durumuna düşmeye aldırmayacak kadar çok şey görmüş geçirmişti. Ayrıca, diye düşündü. Şimdi dostlarımın arasında değilsem hiçbir zaman olamam demektir.
"Sheemie," dedi. Kanlı gözlere bakmak korkunçtu, ama kendini zorladı. "Bir görevimiz var. Yani yapılacak bir işimiz var. Biz..."
"Kule'yi kurtarmak zorundasınız," dedi Sheemie. "Ve eski dostum içine girip en tepesine çıkmak, görülecek ne varsa görmek istiyor. Orda yenilenme de olabilir, ölüm de, belki her ikisi birden. Bir zamanlar Will Dearborn'du, evet öyle. Benim için Will Dearborn."
Jake çömelmiş mağaranın ağzına bakmakta olan Roland'a bir bakış attı. Silahşor'un yüzünün solduğunu, ifadesinin tuhaflaştığını düşündü. Roland tek parmağını çevirerek devam etmelerini işaret etti. "Evet, Kule'yi kurtarmamız gerek," dedi Jake. Ve Roland'm -ölümü pahasına bile olsa- Kule'yi görme ve içine girme tutkusunu anlayabildiğini düşündü. Evrenin merkezinde ne vardı? Bu soruyu düşünen kişi merak etmek ve görmek istemekten başka ne yapabilirdi? Bakmak onu delirtse bile?
"Ama bunu gerçekleştirmek için yapmamız gereken iki iş var. Biri, kendi dünyamıza dönüp bir adamı kurtarmak. Bizim hikâyemizi anlatan y-azarı. ikincisi ise konuştuğumuz iş, yani Kırıcılar'ı serbest bırakmak."
Dürüstlüğü sonraki sözcükleri eklemesine sebep oldu. "Ya da en azından durdurmak. Anladın mı?"
Ama Sheemie bu kez karşılık vermedi. Gözlerini Roland'ın baktıg! yere, loşluğa çevirmişti. Yüzünde hipnotize edilmiş birinin ifadesi vardı. Bunu görmek Jake'i huzursuz etti ama konuşmaya devam etti. Artık soru kısmına gelmişti ve devam etmekten başka seçenek yoktu.
"Asıl soru, hangisini önce yapmamız gerektiği. Mücadele edilecek kimse olmadığı için yazarı kurtarmak kulağa daha kolay gelebilir... en azından bildiğimiz kadarıyla yok... ama bir ihtimal var... şey..." Jake bizi göndermek seni öldürebilir demek istemedi ve tatmin olmamış bir şekilde sustu.
Bir süre için Sheemie'nin cevap vereceğini düşünmedi ve tekrar deneyip denememek konusunda tereddüt etti, ama sonra eskiden tavernada ayak işlerini yapan genç adam konuştu. Konuşurken hiçbirine bakmamış, gözlerini mağaranın ağzından ve Gök Gürültüsü'nden ayırmamıştı.
"Dün gece bir rüya gördüm, evet gördüm," dedi hayatı bir zamanlar Gilead'dan gelen üç genç silahşor tarafından kurtarılmış olan Mejis'li Sheemie. "Rüyamda yine Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeydim ama Coral orda değildi. Stanley,

Pettie ve piyano çalan Sheb de. Benden başka kimse yoktu. Ben de 'Careless Love'ı söyleyerek yerleri paspaslıyordum. Sonra yaylı kapılar açıldı, evet açıldı. Çıkardıkları ses çok komikti..."
Jake, Roland'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladığını gördü.
"Başımı kaldırdım," diye devam etti Sheemie. "İçeri bir çocuk girdi." Gözleri kısa bir an için Jake'e döndükten sonra tekrar mağara ağzına yöneldi. "Sana benziyordu, genç sai, evet benziyordu. J7dm'in olacak kadar hem de. Ama yüzü kanlarla kaplıydı ve gözlerinden biri yuvasından çıkıp güzelliğini bozmuştu. Yürürken topallıyordu. Tıpkı ölüme benziyordu ve ödümü patlattı. Onu görmek beni hem korkutmuş, hem üzmüştü. Yerler1 paspaslamaya devam ettim. Öyle yaparsam bana aldırmayacağını, hatta belki görmeyeceğini ve gideceğini düşünüyordum."
Jake bu hikâyeyi bildiğini fark etti. Görmüş müydü? O kanlar içindeki çocuk kendisi miydi?
"Ama doğruca sana baktı..." diye mırıldandı hâlâ çömelmiş halde loşluğa bakmakta olan Roland.
"Evet, bir zamanlar Will Dearborn olan kişi, bana baktı ve, 'Ben seni bu kadar çok seviyorken sen neden beni incitiyorsun?' dedi. 'Tek yapabildiğim ve tek istediğim bu çünkü beni sevgi yarattı, besledi ve...'"
"'İyi günlerde beni korudu,'" diye mırıldandı Eddie. Gözünden akan bir damla yaş mağaranın zeminine düştü.
"'...iyi günlerde beni korudu. Neden beni kesmek, yüzümü parçalamak ve beni kedere boğmak istiyorsun? Seni sadece güzelliğin için sevdim, dünya ilerlemeden önce senin de beni güzelliğim için sevdiğin gibi. Şimdiyse beni tırnaklarınla parçalıyor, burnuma kızgın cıva damlatıyorsun. Üzerime hayvanlar saldın, evet yaptın ve etlerimi yediler, can-toi etrafımda toplanıyor ve kahkahaları bir an bile huzur vermiyor. Yine de seni seviyorum, sana hizmet etmeye hazırım, hatta izin verirsen büyüyü bile geri getiririm, ne de olsa Prim 'den yükseldiğimde kalbim öyle yaratılmıştı. Ve bir zamanlar güzel olduğum kadar güçlüydüm ama gücüm artık tükenmek üzere.'"
"Ağladın," dedi Susannah ve Jake, elbette ağladı, diye düşündü. Kendisi de ağlıyordu. Ted ve Dinky Earnshaw da öyle. Gözleri kuru olan sadece Silahşor'du ama onun da yüzü çok solgundu. Çok solgun.
"Ağladı," dedi Sheemie (rüyasını anlatırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu). "Ben de ağladım çünkü bir zamanlar gün ışığı gibi güzel olduğunu görebiliyordum. 'İşkence şimdi bitecek olursa hâlâ iyileşebilirim... eski güzelliğime kavuşamasam da gücüme ve...'"
"'Kes'ime,'" dedi Jake ve kelimeyi daha önce hiç duymamış olmasına rağmen kusursuzca telaffuz etti.
"'••.fe'ime kavuşabilirim. Ama bir hafta... beş gün... hatta üç gün s°nrası bile çok geç olabilir. İşkence dursa bile ölürüm. Ve sen de ölür-Sun. çünkü sevgi dünyayı terk ettiğinde bütün kalpler durur. Onlara sevdigimi, çektiğim acıyı ve hâlâ tükenmemiş olan umudumu anlat. Çünkü tüm sahip olduğum, tek varlığım ve tek isteğim bu.' Sonra çocuk arkasını dönüp gitti. Yaylı kapılar yine aynı sesi çıkardı. Gacırrr."
Jake'e baktı ve az önce uyanmış biri gibi gülümsedi. "Soruna cevap veremem, sai." Yumruğunu alnına dokundurdu. "Burda beyin namına fazla bir şey yok, sadece örümcek ağları var. Cordelia Delgado öyle demişti, galiba haklı."
Jake cevap vermedi. Şaşkındı. Aynı parçalanmış çocuk onun rüyasına da girmişti ama bir tavernada değillerdi; Çuf-Çuf Charlie'yi gördükleri Gage Park'taydılar. Önceki geceydi. Öyle olmalıydı. O ana dek hatırla-mamıştı, Sheemie kendi rüyasını anlatmasa muhtemelen hiçbir zaman hatırlamayacaktı. Roland, Eddie ve Susannah da aynı rüyanın başka versiyonlarını mı görmüştü? Evet. Bunu yüzlerinde görebiliyordu; Ted ve Dinky'nin etkilenmiş ve şaşkın olduğunu görebildiği gibi.
Roland yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, kalçasını eliyle kısaca kavradı ve, "Teşekkürler derim, sai Sheemie," dedi. "Bize çok yardımcı oldun."
Sheemie tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi. "Nasıl yaptım?" "Boş ver, sevgili dostum." Roland dikkatini Ted'e çevirdi. "Arkadaşlarımla kısa bir süre için dışarı çıkacağız. An-tet görüşmemiz gerek."
"Elbette," dedi Ted. Zihnini temizlemek istercesine başını iki yana
salladı.
"Huzurum için bana bir iyilik yapm ve fazla uzatmayın," dedi Dinky. "Muhtemelen hâlâ tehlikede değiliz ama şansımızı zorlamak istemeyiz."
"Sizi geri götürmesi için ona ihtiyacınız var mı?" diye sordu Eddie, Sheemie'yi göstererek. Cevabı beklenmeyen bir soruydu, başka nasıl döneceklerdi ki?
"Şey, evet ama..." diye başladı Dinky.
"O halde şansınızı fena halde zorluyor olacaksınız." Eddie bunu söyledikten sonra Susannah ve Jake ile birlikte Roland'ın ardından mağaradan çıktı. Oy yeni arkadaşı Chayven'li Haylis ile kaldı. Bununla ilgili bu sey Jake'i huzursuz etti. Kıskançlıktan ziyade korkuydu hissettiği. Sanki ondan daha akıllı birinin -belki bir Manni- değerlendirebileceği bir kötü ruhu görüyordu. Peki bilmek ister miydi? Muhtemelen hayır.

6
"Kendi rüyamı onunkini duyana dek hatırlamadım," dedi Susannah. "Ve anlatmasaydı muhtemelen hiçbir zaman hatırlamayacaktım." "Evet," dedi Jake.
"Ama şimdi net bir şekilde hatırlıyorum," diye devam etti Susannah. "Bir metro istasyonundaydım ve çocuk merdivenlerden iniyordu..."
"Ben de Henry ile oynadığımız Markey Caddesi'ndeki oyun parkın-daydım," dedi Eddie. "Rüyamda çocuğun üzerinde bir tişört, tişörtün üzerindeyse bir yazı vardı. ORTA-DÜNYA'DA ASLA..."

"...SİKİLMAZSİNİZ," diye tamamladı Jake ve Eddie, ona hayretle baktı. Jake bu bakışı fark etmedi bile; düşünceleri başka yöne kaymıştı. "Acaba Stephen King yazılarında rüyalara yer veriyor mu? Konuyu ilerletmek için maya olarak." Bu, hiçbirinin cevaplayamayacağı bir soruydu. "Roland?" dedi Eddie. "Senin rüyanda nerdeydiniz?" "Yolcuların Dinlenme Yeri'nde elbette, başka nerde olacak? Bir zamanlar Sheemie ile birlikte orda değil miydim?" Uzun zaman önce kaybettiğim dostlarımla diye ekleyebilirdi ama yapmadı. "Eldred Jonas'ın en sevdiği masada oturuyor, Beni İzle oynuyordum."
"Rüyadaki çocuk Işın'dı, değil mi?" diye usulca sordu Susannah. Roland başını sallarken Jake, Sheemie'nin onlara önce hangi işi yapmaları gerektiğini söylediğini anladı. Hem de hiçbir şüpheye yer bırak-raayacak şekilde söylemişti.
"Sorusu olan var mı?" diye sordu Roland. Yoldaşları başlarını iki yana salladı.
"Biz ka-tet'iz," dedi Roland ve aynı anda cevap verdiler. "Çoktan oluşmuş tekiz."
Roland yüzlerine bakarak -bakmaktan öteydi, sanki yüzlerini zihnine kazıyordu- bekledikten sonra tekrar mağaraya yöneldi. "Sheemie," dedi
"Evet, sai! Evet Roland, eskiden Will Dearborn olan!" "Bize anlattığın çocuğu kurtaracağız. Kötü adamların onu incitmesine engel olacağız."
Sheemie gülümsedi ama kafası karışmış gibi görünüyordu. Rüyasın-daki çocuğu artık hatırlamıyordu. "Güzel, sai, çok iyi!"
Roland, Ted'e döndü. "Sizi geri götürdükten sonra Sheemie'yi yatırın. Bu ilgi çekecek olursa bir şekilde rahatlamasını sağlayın."
"Nezle olduğunu yazıp Çalışma Odası'ndan uzak tutabiliriz," dedi Ted. "Gök Gürültüsü'nde soğuk algınlığına çok sık rastlanır. Ama hiçbir şeyin garantisi olmadığını bilmelisiniz. Bizi tekrar içeri sokabilir ama sonra..." Parmaklarını şıklattı.
Sheemie gülerek onu taklit etti ama iki elinin parmaklarını birden şıklatmıştı. Kendisini hasta gibi hisseden Susannah başını diğer tarafa çevirdi.
"Biliyorum," dedi Roland ve ses tonunda fazla bir değişiklik olmamasına rağmen ka-tet'inm bütün üyeleri bu görüşmenin neredeyse bitiyor olmasına memnun oldu. Roland sabrının sonuna yaklaşmıştı. "Kendini iyi hissediyor olsa bile sessiz kalmasını sağlayın. Bize bıraktığınız silahlar sayesinde aklımdakileri gerçekleştirmek için ona ihtiyacımız olmayacak."
"İyi silahlar," diye onayladı Ted. "Ama altmış adamı, can-tofyi ve ta-heen'i yok etmek için yeterince iyiler mi?"
"Çarpışma başladığı sırada yanımızda olacak mısınız?" diye sordu Roland, Ted ve Dinky'ye.
"Memnuniyetle," dedi Dinky pis pis sırıtarak. "Evet," dedi Ted. "Ve benim bir başka silahım olabilir. Size bıraktığım makaraları dinlediniz mi?"
"Evet," dedi Jake.
"O zaman cüzdanımı çalan adama ne olduğunu biliyorsunuz." Başlarım salladılar.
"Ya o genç kadın?" diye sordu Susannah. "Şu çetinceviz dediğin. Ya Tanya ve erkek arkadaşı? Ya da kocası?"
Ted ve Dinky birbirlerine şüphe dolu ifadelerle kısaca baktılar ve sonra aynı anda başlarını iki yana salladılar.
"Daha önce belki," dedi Ted. "Ama artık olmaz. Artık evli. Tek istediği eşiyle sarmaş dolaş oturmak." "Ve Kırmak," dedi Dinky.
"Fakat anlamıyorlar mı..." Ama Susannah sözlerini bitiremedi. Giderek yok olmaya yüz tutan rüyasından arta kalanların etkisindeydi. Beni tırnaklarınla parçalıyorsun, demişti rüyadaki çocuk Sheemie'ye. Bir zamanlar çok güzel olan çocuk.
"Anlamak istemiyorlar," dedi Ted nazikçe. Eddie'nin yüzündeki karanlık ifadeyi görünce başını iki yana salladı. "Ama bu yüzden onlardan nefret etmenize izin vermeyeceğim. Bazılarını öldürmek zorunda kalabilirsiniz -kalabiliriz- ama onlardan nefret etmenize izin vermeyeceğim. Anlayışsızlıklarının sebebi korku veya açgözlülük değil, umutsuzluk."
"Bir sebebi de Kırma'nın ilahi oluşu," dedi Dinky. O da Eddie'ye bakıyordu. "Tabancalarınızı konuşturduktan sonraki yarım saatin olduğu gibi. Neden bahsettiğimi anlarsınız belki."
Eddie içini çekerek ellerini ceplerine soktu ve hiçbir şey söylemedi. Sheemie, Coyote makineli tüfeklerden birini alıp havada bir yay çizecek şekilde savurarak hepsini şaşırttı. Dolu olsaydı Kara Kule için çıkılan büyük yolculuk oracıkta son bulacaktı. "Ben de savaşacağım!" diye bağırdı. "Bam-bam-bam-bam-bam!"
Eddie ve Susannah eğildi; Jake kendini içgüdüsel olarak Oy'un önüne attı; Ted ve Dinky kendilerini yüzlerce kurşundan koruyabilecekmiş g!bi ellerini yüzlerine doğru kaldırdı. Roland makineli tüfeği Sheemie'nin elinden sakince aldı.
"Yardım edeceğin zaman gelecek," dedi. "Ama bu ilk çarpışma bitip savaş kazanıldıktan sonra. Jake'in Hantal Billy'sini görüyor musun, Shee-rnie?"
"Evet, Rod'un yanında."
"Konuşabiliyor. Git bak bakalım seninle de konuşacak mı?"
Sheemie hâlâ Oy'un başını okşamakta olan Chucky/Haylis'in yanına gitti, tek dizi üzerine çöktü ve Hantal Billy'ye ismini söyletmeye çalıştı. Oy daha ilk seferinde ismini net bir şekilde söyleyince Sheemie kahkahalara boğuldu ve Haylis de ona katıldı. Calla'dan bir çift çocuk gibiydiler. Deforme olanlar gibi.
Dudakları bembeyaz bir çizgi halini almış olan Roland amansız bir ifadeyle Ted ve Dinky'ye döndü.

7
"Silahlar konuşmaya başladıktan sonra ortalıkta durmamalı." Silahşor bir anahtarı kilitte çeviriyormuş gibi bir hareket yaptı. "Kaybedersek daha sonra başına geleceklerin bir önemi kalmayacak. Kazanırsak ona en az bir kez daha ihtiyacımız olacak. Belki iki kez."
"Nereye gitmek için?" diye sordu Dinky.
"Anahtar-Dünya Amerika'sına," dedi Eddie. "Batı Maine'de Lovell adında küçük bir kasabaya. 1999 Haziranı'nın tek yönlü zamanın elverdiği ölçüde erken bir gününe."
"Beni Connecticut'a göndermek Sheemie'nin krizlerini başlatmış görünüyor," dedi Ted alçak sesle. "Sizi Amerika tarafına göndermek onu daha da kötüleştirebilir, bunu biliyorsunuz, değil mi? Hatta öldürebilir." Ses tonu öylesine konuşuyormuş gibiydi. Sadece soruyorum, beyler.
"Biliyoruz," dedi Roland. "Ve zamanı geldiğinde ona tehlikeyi açıkça anlatıp razı olup olmadığını sora..."
"Of, ahbap, bu dediğini güneş görmeyen bir tarafına sokabilirsin, dedi Dinky ve Eddie kendi halini hatırladı -Batı Denizi'nin kıyısındaki birkaç saatindeki o şaşkın, öfkeli ve uyuşturucu özlemi duyar halini- ve güçlü bir deja vu hissetti. "Ondan kendisini ateşe vermesini istesen soracağı tek soru ona bir kibrit verip veremeyeceğin olacaktır. Onun gözünde İsa gibi bir varlıksın."
Susannah, Roland'ın cevabını korku ve heves karışımı bir duyguyla bekledi. Ama Roland hiç tepki vermedi. Tek yaptığı başparmaklarını tabancasının kemerine takarak Dinky'ye bakmak oldu.
"Ölü bir adamın sizi Amerika tarafından buraya geri getiremeyeceğini biliyorsunuzdur elbette," dedi Ted daha makul bir ses tonuyla.
"O çitin üzerinden zamanı gelince ve gerekli olduğu takdirde atlayacağız," dedi Roland. "O zamana kadar aşmamız gereken başka çitler var." "Risk ne olursa olsun önce Devar-toi ile başlayacağımıza memnunum," dedi Susannah. "Aşağıda olanlar çok iğrenç."
"Evet, hanımefendi," dedi Dinky hayali bir şapkayı çıkarıyormuş gibi yaparak. "En uygun kelimeyi buldunuz."
Mağaranın içindeki gerginlik azaldı. Sheemie arka tarafta Oy'a yerde yuvarlanmasını söylüyor, Oy da isteneni hevesle yerine getiriyordu. Rod'un yüzünde şapşalca, mutlu bir gülümseme vardı. Susannah, Chay-ven'li Haylis'in en son ne zaman gülümsediğini merak etti. Gülümsemesinde çocuksu bir çekicilik vardı.
Ted'e Amerika tarafında hangi günün yaşanmakta olduğunu sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Stephen King ölmüş olsaydı bilirlerdi; Roland öyle demişti ve haklı olduğuna şüphe yoktu. Yazar o an için iyiydi; hayal etmek için doğduğu dünya kafasının içinde toz toplamaya devam ederken değerli hayal gücünü ve zamanını anlamsız bir proje üzerinde harcıyordu. Roland, ona kızgınsa hiç şaşmamak gerekirdi. Susannah da yazara biraz öfkeliydi.
"Planın nedir, Roland?" diye sordu Ted.
"İki varsayıma dayanıyor: onlara sürpriz yapıp panik yaratmak. Sona yaklaştıkları bu günlerde önlerine bir engel çıkacağını düşündüklerini sanmıyorum; Pimli Prentiss'ten çitin dışındaki en düşük rütbeli insana dek hiçbiri işleri başındayken rahatsız edileceklerini düşünmüyordur, hele saldırıya uğramayı hiç. Varsayımlarım doğru çıkarsa başarırız. Kaybedersek en azından Işınlar'ın kırılıp Kule'nin yıkıldığını görecek kadar yaşamayacağız."
Roland, Algul'un kaba haritasını bulup mağaranın zeminine yaydı.
Herkes haritanın başına toplandı.
"Bu demiryolu yan yolları," dedi 10 numarayla işaretlenmiş yerleri göstererek. "Dürbünle bakılınca burdaki işe yaramayan motorlar ve vagonlar güney çitine yirmi metre uzaklıkta duruyormuş gibi görünüyor.
Doğru mu?"
"Evet," dedi Dinky ve en yakındaki çizginin ortasını işaret etti. "Güney denebilir, tabi... bu da diğerleri kadar iyi bir kelime sonuçta. Bu raylar üzerinde çite gerçekten epey yakın bir kapalı yük vagonu var. Aradaki mesafe sadece on metre kadar. Vagonun yan tarafında soo HATTI yazıyor."
Ted onaylarcasına başını sallıyordu.
"Güzel siper," dedi Roland. "Mükemmel siper." Yerleşim alanının kuzey ucunun ötesindeki bölgeyi işaret etti. "Ve burda çeşitli büyüklükte
barakalar var."
"Eskiden içlerinde erzaklar olurdu," dedi Ted. "Ama artık çoğu boş sanırım. Bir grup Rod orayı uyumak için kullanıyordu ama altı veya sekiz ay önce Pimli ve Sansar onları kovdu."
"Dolu ya da boş, barakalar da iyi birer siper," dedi Roland. "Arkalarındaki arazi düzgün mü, engebeli mi? Şu şeyin rahatça ilerlemesine uygun mu?" Başparmağıyla Suzie'nin Gezinti Bisikleti'ni işaret etti.
Ted ve Dinky birbirlerine baktılar. "Kesinlikle uygun," dedi Ted sonra.
Susannah, Eddie'nin daha Roland'ın fikirlerini öğrenmeden itiraz edeceğini düşündü. Etmedi. Güzel. Susannah daha şimdiden hangi silahlan kullanacağını planlıyordu. Hangi tabancaları alacağını.
Roland gözlerini haritadan ayırmadan bir iki dakika sessizce oturdu. Neredeyse haritayla iletişim kurmuş gibi görünüyordu. Ted, ona bir sigara ikram edince aldı. Sonra konuşmaya başladı. İki kez, silahların durduğu kasalardan birinin yan tarafına tebeşirle bir şeyler çizdi. Haritaya biri kuzeyi, diğeri güneyi -kuzey ve güney olduklarını varsayıyorlardı- işaret eden iki ok çizdi. Ted bir soru sordu, Dinky bir başka soru sordu. Shee-mie ve Haylis arkalarında Oy'la bir çift çocuk gibi oynuyordu. Hantal Billy kahkahalarını tüyler ürperten bir başarıyla taklit ediyordu.
Roland sözlerini bitirince Ted Brautigan, "Çok fazla kan dökmeyi planlıyorsun," dedi.

"Öyle. Dökebileceğim kadar çok."
"Hanım için riskli," dedi Dinky önce Susannah'ya, sonra kocasına bakarak.
Susannah hiçbir şey söylemedi. Eddie de öyle. Riski biliyordu. Roland'ın Suze'u neden kuzeyde istediğini de biliyordu. Gezinti Bisikleti ona hareket imkânı verecekti ve buna ihtiyaçları vardı. Riske gelince, altmış kişiye karşı altı kişi olacaklardı. Hatta belki daha fazla. Elbette risk olacak, kan dökülecekti.
Kan ve ateş olacaktı.
"Birkaç başka silah da kullanabilirim," dedi Susannah. Gözlerinde Detta Walker'a özgü o pırıltı vardı. "Oyuncak bir uçak gibi uzaktan kumandalı bir şey, bilmiyorum. Ama hareket edeceğim, orası kesin. Kızgın ovadaki yağ gibi süratle ilerleyeceğim."
"Bu işe yarayabilir mi?" diye sordu Dinky açık açık.
Roland'ın dudakları neşesiz bir sırıtışla gerildi. "Yarayacak."
"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Ted.
Roland'ın John Cullum'ı aramadan önce muhakeme yürütmesini hatırlayan Eddie bu soruya cevap verebilirdi ama cevapları -eğer isterse-ka-teflennin dinh'i verirdi, bu yüzden sözü Roland'a bıraktı.
"Çünkü yaramak zorunda," dedi Roland. "Başka yol göremiyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM ALGUL SIENTOTA SALDIRI

1
Bir gün sonrası ve vardiya değişimini duyuracak borunun çalmasının kısa bir süre öncesiydi. Müzik yayını yakında başlayacak, yapay güneş ışıldayacak ve gece vardiyasındaki Kırıcılar Çalışma Odası'ndan çıkarken gündüz vardiyasındakiler içeri girip yerlerini alacaktı. Her şey olması gerektiği gibiydi ama Pimli Prentiss önceki gece bir saatten az uyumuş ve uyuduğu kısa süre içinde de karmaşık ve tatsız rüyalar görmüştü. Sonunda saat dört civarı (yatağının başucundaki saat dört olduğunu iddia ediyordu ama saatin gerçekte kaç olduğunu kim bilirdi, ayrıca sona bu kadar yaklaşılmışken ne önemi vardı) yataktan kalkıp ofisindeki koltuğuna oturmuş ve uçlarında kıskaçlar olan altı kolunu gökyüzüne kaldırıp sallayarak anlamsızca tek başına devriye gezen robot dışında o saatte tama-men terk edilmiş olan, karanlıklar içindeki çarşıya bakmıştı. Hâlâ çalışmakta olan robotlar günden güne dengesizleşiyordu, ama pillerini çıkar-mak tehlikeli olabilirdi, çünkü bazılarında oynatıldıklarında patlayan bu-bl tuzakları vardı. Antikalıklarına katlanmak ve kendi kendine yakında her şeyin son bulacağını hatırlatmaktan başka yapacak şeyi yoktu, İsa'ya ve Yüce Tann'ya şükürler olsun. Eskiden Paul Prentiss olan kişi bir ara diz hizasındaki çekmeceyi açmış ve içinden .40 Peacemaker Colt'unu çıkararak kucağına koymuştu. Önceki Efendi Humma'nın tecavüzcü Ca-meron'ı öldürdüğü tabancaydı. Pimli kendi döneminde kimseyi idam etmek durumunda kalmamıştı ve buna çok memnundu, ama tabancayı kucağında tutmak, ağırlığını hissetmek içini rahatlatıyordu. Gecenin o saatinde, üstelik her şey yolunda giderken neden rahatlama ihtiyacı duyduğu ise bir muammaydı. Tek bildiği Finli ve şef teknisyen Jenkins'in bodrum katında, faydalı aletlerin durduğu uzunca bir odanın bitişiğindeki küçük odada değil de bir okyanusun tabanındaymış gibi Derin Telemetri adını verdikleri radarda anormal biplemeler tespit ettiğiydi. Pimli yaklaşan kıyameti hissettiğini biliyordu, bunu inkâr edemezdi. Kendi kendine sadece büyükbabasının söylediği atasözünün etkisinde olduğunu, eve çok yaklaştığı için yumurtaları düşürmekten korktuğunu söylemişti.
Sonra banyoya girmiş, klozetin kapağını indirmiş ve dua etmişti. Hâlâ da oradaydı ama atmosferde bir değişiklik vardı. Ayak sesi duymamıştı, ama ofisinde biri olduğunu biliyordu. Mantık, kim olduğunun belli olduğunu söylüyordu. Gözlerini açmadan, elleri klozetin kapağı üzerinde kavuşmuş halde içeri seslendi: "Finli? Finli o'Tego? Sen misin?"
"Evet Efendi, benim."
Boru çalmadan o burada ne arıyordu? Sansar Finli'nin uykuya düşkünlüğünü herkes, Kırıcılar bile bilirdi. Ama bu sorunsuz günler için geçerliydi. Pimli o sırada dua ediyordu; gerçi içinden bir ses artık yalnız olmadığına dair uyarana dek olduğu yerde içi geçmişti. Konuğunun olduğunu öğrenince duasını bitirdi -Tanrım sen bizi koru, amin!- ve yüzünü buruşturarak yerinden doğruldu. Kahrolası sırtı, önünde taşımak zorunda olduğu göbeği hiç mi hiç umursamıyordu. Finli pencerenin yanında durmuş, Peacemaker'a loş ışıkta bakıyor, kabzasındaki plakalar üzerindeki ince işçiliği hayranlıkla inceliyordu.
"Bu Cameron'ın hayatına son veren tabanca, değil mi?" diye sordu Finli- "Tecavüzcü Cameron'ın."
Pimli başını salladı. "Dikkat et, evlat. Dolu." "Altılık mı?"
"Sekiz! Kör müsün? Silindirin büyüklüğüne bak, Tanrı aşkına." Finli buna gerek görmedi. Tabancayı Pimli'ye uzattı. "Tetiği çekmeyi
biliyorum, evet biliyorum ve tabancalar konusunda başka bir şey bilmem
gerekmiyor."
"Doluysa evet. Neden bu saatte buraya gelip sabah dualarını eden bir adamı rahatsız ediyorsun?"
Finli, ona baktı. "Ben sana neden sabahlığın ve terliklerinle tek gözün açık halde değil de giyinip taranmış olarak dua ediyor olduğunu sorarsam ne diyeceksin?"
"Huzursuzum. Hepsi bu. Sanırım sen de öyle." Finli gülümsedi. "Huzursuz! İçinde tuhaf bir his olması gibi." "Evet, bir bakıma öyle."

Finli'nin gülümsemesi genişledi ama Pimli'ye gerçekmiş gibi görünmüyordu. "Hoşuma gitti! Çok hoşuma gitti! Huzursuzmak! Huzursuzuyorum!" "Hayır," dedi Pimli. "'Huzursuzum' diye kullanılır."
Finli'nin gülümsemesi soldu. "Ben de huzursuzum. İçimde tuhaf bir his var."
"Derin Telemetri yine mi öttü?"
Finli omuz silktikten sonra başını salladı. Derin Telemetri'yle ilgili en büyük sorun, neyi tespit ettiğini hiçbirinin bilmemesiydi. Telepati, te-Ieportasyon (Tanrı esirgesin) hatta gerçeklik kumaşının derinliklerindeki titreşimler... Ayı'nın Işını'nın kırılmasının artçı etkileri olabilirdi. Ne olduğunu bilmek imkânsızdı. Ama daha önce karanlık ve sessiz olan aletin sesi son dört ayda giderek daha çok çıkmaya başlamıştı.
"Jenkins ne diyor?" diye sordu Pimli. Peacemaker'ı omuz askısına neredeyse düşünmeden yerleştirdi ve böylece sizi duymak istemeyeceği-n,z, beni ise anlatmak istemeyeceğim şeye bir adım daha yaklaştırdı.
"Jenkins dili olacak o uçan halı ne taşıyorsa onu söylüyor," dedi o'Tego omuzlarını kabaca silkerek. "Derin Telemetri'nin düğmelerinin ve ekranlarının üzerindeki sembollerin ne anlama geldiğini bilmeyen birinin fikrini niye soruyorsun?"
"Sakin ol," dedi Pimli elini güvenlik şefinin omzuna koyarak. Fin-li'nin Turnbull & Asser gömleğinin altındaki bedenin hafifçe sarsıldığım hissedince şaşırdı ve hafifçe telaşlandı. Finli titriyor gibiydi. "Sakin ol, dostum! Öylesine sordum."
"Uyuyamıyorum, okuyamıyorum, düzemiyorum bile," dedi Finli. "Gan aşkına, üçünü de denedim! Benimle birlikte Damli Evi'ne yürü ve lanet olası verilere bir göz at olur mu? Belki sen bir anlam çıkarırsın."
"Ben teknisyen değil, buranın sorumlusuyum," dedi Pimli yumuşak sesle ama kapıya yönelmişti bile. "Ama nasılsa yapılacak daha iyi bir işim yok ve..."
"Belki sadece sonun yaklaşıyor olmasıdır," dedi Finli kapının eşiğinde duraksayarak. "Böyle bir şey için sadece denebilirse, tabi!"
"Belki odur," dedi Pimli ılımlı bir tonda. "Ve sabah havası alıp bir yürüyüş yapmanın bize hiçbir zararı... Hey! Hey, sen! Ordaki! Rod! Seninle konuşurken bana bak!"
Kot kumaşından tulum giymiş (kalça kısmı aşınmış, rengi neredeyse tamamen beyaza dönmüştü) sıska Rod söyleneni yaptı. Yanakları hafifçe tombul ve çillerle kaplıydı. Mavi gözlerinin tonu, o an telaşla bakıyor olmasına rağmen çarpıcıydı. Bir tarafı neredeyse tamamen erimiş olan ve ona tek burun deliği varmış görünümü veren burnu hariç oldukça iyi görünüyor sayılırdı. Bir sepet taşıyordu. Pimli bu zavallıyı daha önce evin civarında görmüş gibiydi ama emin olamıyordu. Bütün Rodlar, ona aynı gibi geliyordu.
Önemi yoktu. Kimlik teşhisi Finli'nin işiydi ve kontrolü hemen eline almış, belinden bir lastik eldiven çıkararak bir yandan takıp bir yandan da Rod'a doğru yürümeye başlamıştı. Rod sepeti daha da sıkı kavrayarak duvara doğru geriledi ve korkudan olacak gürültüyle osurdu. Pimli gülümsememek için yanağının içini sertçe ısırmak zorunda kaldı.
"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı güvenlik şefi ve eldivenli eliyle Rod'un suratına bir tokat indirdi. (Roderick'in Evlatları'yla tensel temas iyi değildi, çok fazla hastalık taşıyorlardı.) Rod'un ağzından salya, burun deliğinden kan fışkırdı. "Benimle konuşurken ki... kutunu kullanma, sai Haylis! Sura tındaki delik ondan daha iyi sayılmaz ama hiç olmazsa bana saygıyla karşılık verebilir. Verse iyi olur!"
"Selam olsun, Finli o'Tego!" diye mırıldandı Haylis ve selam vermek için yumruğunu alnına öyle sert indirdi ki kafası arkasındaki duvara çarptı -dank! Bu bardağı taşıran son damla oldu ve Pimli kendini tutamayarak güldü. Ha ha ha! Finli Damli Evi'ne doğru yürürlerken onu bu yüzden kı-nayamayacaktı zira kendisi de gülümsüyordu. Ama Pimli sivri dişleri olduğu gibi ortaya seren bu gülümsemenin Haylis adındaki Rod'un içini rahatlatacağını pek sanmıyordu. "Selam olsun bekçi Finli, uzun günler ve hoş geceler dilerim, sai!"
"Bu daha iyi," dedi Finli. "Fazla değil, ama daha iyi. Boru ve Güneş'ten önce burda ne halt ediyorsun? O sepetin içinde ne var?"
Haylis sepeti telaşla göğsüne bastırdı. Finli'nin gülümsemesi hemen kayboldu.
"Derhal sepetin kapağını kaldırıp bana içinde ne olduğunu göster-mezsen dişlerini yerden toplayacaksın." Kelimeler alçak bir hırıltı halinde çıkmıştı.
Pimli bir an için Rod'un söyleneni yine de yapmayacağını düşündü ve içinde hafif bir alarm hissi belirdi. Sonra yaratık sepetin kapağını yavaşça kaldırdı. Sepetin iki yanında tutamakları vardı. Rod sepeti gönülsüzce ileri uzatarak tuttu. Aynı anda hasta görünüşlü, çapaklı gözlerini kapatarak bir darbe bekliyormuşçasına başını diğer tarafa çevirdi.
Finli sepetin içine baktı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra kahkahalarla gülerek Pimli'den gidip sepetin içine bakmasını istedi. Efendi neye bakıyor olduğunu görür görmez anladı, ama ne anlama geldiğini çözmek bir dakikasını aldı. Aklına sıktığı sivilceden çıkan kanlı irini ordövr tabağını konuğuna doğru tutan bir ev sahibi gibi ikram edişi gelmişti. Rod'un sepetinin içinde bir yığın kullanılmış kâğıt mendil vardı. Kleenex.
"Bu sabah çöpleri alman için seni Tammy Kelly mi çağırdı?" diye sordu Pimli.
Rod korkuyla başını salladı.
"Çöpler içinden hoşuna giden ne varsa alabileceğini söyledi mi?" Rod'un yalan söyleyeceğini sandı. Söylerse ona bir dürüstlük dersi olması için Finli'ye yaratığı dövmesini emredecekti. Ama Rod -Haylis- başını üzgünce iki yana salladı.
"Pekâlâ," dedi Pimli rahatlayarak. Dayak, ulumalar ve gözyaşları için fazla erkendi. Kahvaltıdan önce iştahı kapatırdı. "Ödülünü alıp gidebilirsin. Ama bir dahaki sefere izin iste yoksa canın fena halde yanar. Anlaşıldı mı?" Rod başını hızla salladı.

"Git o halde! Evimden ve gözümün önünden def ol!" Birer şeker gibi yiyeceği sümüklü mendillerle dolu sepeti sıkıca tutarak uzaklaşmasını izlediler. İkisi de zavallı yaratık gözden kaybolana dek ciddiyetini korumak için olağanüstü bir çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Rod görüş alanlarından çıkar çıkmaz kahkahalara boğuldular. Finli o'Tego katılırcasına gülerek duvara doğru geriledi. Öyle şiddetli çarpmıştı ki asılı resimlerden biri yere düştü. Finli histerik bir şekilde ulurcasma gülmeye devam ederek yere kaydı. Pimli yüzünü ellerine gömdü ve koca karnı ağrıyana dek güldü. Kahkahalar güne başlarken içlerini saran kara bulutları dağıtmış, gerginliklerini yok etmişti.
"Çok tehlikeli biriymiş!" dedi Finli tekrar konuşabildiğinde. Tüylü eliyle gözlerindeki yaşları siliyordu.
"Sümük Sabotajcısı!" dedi suratı kıpkırmızı olan Pimli. Göz göze gelince yine kahkahalara boğuldular ve üçüncü katta uyuyan kâhyayı uyandırana dek güldüler. Tammy Kelly aşağıdaki fca-mai'lefl dinleyip onaylamaz bir tavırla loşluğa bakarak dar yatağında yatıyordu-Derileri nasıl olursa olsun ona göre erkeklerin hepsi aynıydı.
İnsan Efendi ve taheen güvenlik şefi kol kola Damli Evi'ne doğru yürüdü. Bu arada Roderick'in Evladı başını önüne eğmiş, yüreği ağzında, jfljzey kapısına doğru telaşla uzaklaşıyordu. Ucuz kurtulmuştu! Evet! Sansar-kafa ona, "Haylis, içeriye bir şey bıraktın mı?" diye sorsaydı elinden geldiğince yalan söylemeye çalışacaktı ama onun gibiler Finli o'Tego gibilere yalan söylemekte hiç iyi sayılmazdı! Foyası mutlaka ortaya çıkardı. Ama Gan'a şükürler olsun, anlamamışlardı. Silahşor'un ona verdiği o top gibi §ey şjmdi arkadaki yatak odasında kendi kendine hafifçe vızıldıyordu. Söylendiği gibi onu çöp sepetinin içine koymuş ve yine söylendiği gibi üzerini kâğıt mendillerle örtmüştü. Atılmış mendilleri alabileceğini kimse söylememişti, ama ağız sulandıran kokularına karşı koyamamıştı. Hem sonuçta iyi de olmuştu, değil mi? Evet! Ona cevaplayamayacağı bir sürü soru sormak yerine gülmüş ve gitmesine izin vermişlerdi. Keşke dağa tırmanıp Hantal Billy ile tekrar oynayabilseydi ama Ted adındaki beyaz saçlı insan ona işini bitirdikten sonra çok çok uzağa gitmesini söylemişti. Ve silah sesleri duyacak olursa Haylis'in sesler kesilene kadar bir yere saklanması gerekiyordu. Saklanacaktı, elbette saklanacaktı. Gilead'lı Roland'ın ondan istediğini yapmamış mıydı? Vızıldayan toplardan ilki şimdi yatakhanelerden birinde, Feveral'da; iki tanesi Kırıcılar'ın çalıştığı ve görev başında olmayan muhafızların uyuduğu Damli Evi'nde; sonuncusu ise Efendi'nin Evi'ndeydi... neredeyse yakalandığı yer! Haylis vızıldayan topların ne yaptığını bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Bulabilirse kız arkadaşı Garma ile birlikte oradan uzaklaşacaktı. Silahlar patlarsa derin bir deliğe saklanırlar ve mendillerini onunla paylaşırdı. Bazılarının üzerinde sadece tıraş sabunu vardı ama diğerlerinin üzeri sümük ve burun pisliğiyle doluydu. Baştan çıkarıcı kokularını o an bile alabiliyordu. En iri ve kanlı olanı Garma'ya verecekti. Belki onun sayesinde aşna fişne yapmalarına razı olurdu. Garma ile aşna fişne yapma düşüncesiyle gülümseyen Haylis daha hızlı yürümeye başladı.

2

Yerleşim bölgesinin kuzeyindeki barakalardan birinin gerisinde Su-zie'nin Gezinti Bisikleti'nin üzerine oturmuş olan Susannah, Haylis'in gj. dişini izledi. Şekilsiz, zavallı sai'mn bir şeye gülümsemekte olduğunu gö-rünce her şeyin yolunda gitmiş olabileceğini düşündü. Bu iyi bir haberdi. Haylis görüş alanından çıkınca dikkatini yine Algul Siento'nun kendi tarafındaki ucuna yöneltti.
Her iki taş kuleyi de görebiliyordu (tepenin yamacı altını gizlediği için sol taraftaki kulenin sadece üst yarısını görebiliyordu). Bir tür sarmaşıkla sarılıydılar. Etraftaki arazinin çıplaklığını gören Susannah yabani değil, özel yetiştirilmiş olduklarını düşündü. Batı kulesinde bir adam, rahat bir sandalyede oturuyordu. Doğudaki kulenin parmaklıklarında kunduz kafalı bir taheen ve bir sığ adam vardı (eğer insansa çok çirkin bir orospu çocuğu olması gerektiğini düşündü Susannah). Bir sohbete dalmış görünüyordu. Vardiyalarını bitirip kahvaltıya gitmek için borunun çalmasını bekliyorlardı besbelli. İki gözetleme kulesinin arasında üç sıra halinde çitler uzanıyordu. Çitlerin aralarında devriye gezen muhafızların elektriğe kapılma tehlikesine maruz kalmamasını garantileyecek kadar mesafe vardı. Ama Susannah'nın görebildiği kadarıyla o sabah çitler arasında devriye gezen kimse yoktu. Çitlerin içindeki tek tük ahali de telaşsızca yürüyordu, hiçbiri bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi değildi. Önündeki uyuşuk manzara yüzyılın en başarılı aldatmacası değilse Roland haklıydı. Kesilmeden önce mezbahanın dışında son öğününü yiyen şişman domuzlar gibi korunmasızdılar; gc\-ge\-commala, pirzolalar konsun tavaya. Silahşorlar uzaktan kumandalı silahlar bulamamıştı, ama daha teknolojik görünen üç tüfeğin üzerinde FASİLA yazılı düğmeler bulunduğunu keşfetmişlerdi. Eddie bunların lazer silahları olduğunu söylemiş. ama kelimeyi ilk kez duyan Susannah hiçbir anlam verememişti. Jake bu tanesini Devar-toi'den görünmeyecek bir yere götürüp denemelerini önermiş ama Roland bu teklifi derhal reddetmişti. Bunlar, saldırı planının üzerinden belki yüz kez geçtikleri önceki akşam oluyordu.
"Haklı, evlat," demişti Eddie. "Aşağıdaki palyaçolar hiçbir şey görmeyip duymasalar bile silahları ateşlediğimizi anlayabilir. Telemetrileri-njn ne tür titreşimleri tespit ettiğini bilemeyiz."
Susannah karanlığın onu gizlemesini fırsat bilerek üç lazeri yerleştirmişti. Zamanı gelince FASİLA düğmelerini ayarlayacaktı. Silahlar çalışıp yaratmaya çalıştıkları etkiye katkıda bulunabilir ya da çalışmayabilirdi. Zamanı geldiğinde şansını deneyecekti. Zaten yapabileceği başka bir şey de yoktu.
Susannah kalbi şiddetle çarparak müziğin başlamasını bekledi. Borunun ötmesini. Ve Rod'un bıraktığı sneetch'ler Roland'ın umduğu gibi çalışırsa alevleri.
"En ideali muhafızların vardiyalarının değiştiği beş on dakika içinde kızgınlaşmaları olur," demişti Roland. "Herkes oraya buraya gider, birbirine el sallar ve ayaküstü dedikodu yaparken. Bunun olmasını bekleyemeyiz tabi ama en azından umut edebiliriz."

Evet, o kadarını yapabilirlerdi... bir ellerini dilek diğerini bok için açmışlardı; bakalım önce hangisi dolacaktı. Ne olursa olsun, ilk kurşunu ateşleme zamanına Susannah karar verecekti. Ondan sonra ortalık karışacaktı. Lütfen Tanrı'm, doğru anı seçmeme yardım et.
Coyote makineli tüfeğin namlusunu omzuna doğru kaldırmış halde bekledi. Müzik başlayınca (galiba "At's Amore"un kaydedilmiş bir versiyonuydu) SGB'nin üzerinde yalpaladı ve yanlışlıkla tetiği çeker gibi oldu. Emniyet kapalı olmasaydı barakanın çatısına mermileri boşaltacak ve bir Çuval inciri berbat edecekti. Ama Roland, onu iyi eğitmişti, tetik parmağının altında hiç oynamadı. Yine de kalp atışlarının hızı iki katına çıktı -belki üç- ve hava serin olmasına rağmen şakaklarından aşağı ter süzül-düğünü hissetti.
Müzik başlamıştı ve bu iyiydi. Ama tek başına yeterli değildi. Susannah boruyu beklemeye koyuldu.

3
"Dino Martino," dedi Eddie neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle.
"Hmm?" dedi Jake anlamayarak.
Üçü, üzerinde soo HATTİ yazan kapalı yük vagonunun gerisindeydi. Eski makinelerin ve vagonların atıldığı mezarlıkta oraya kadar ilerlemişlerdi. Yük vagonunun her iki taraftaki kapısı da açıktı; boşluktan çitleri, güney gözetleme kulelerini ve tek caddeli Pleasantville köyünü görebiliyorlardı. Daha önce çarşıda olan ve tek caddede kapalı dükkânların önünden matematik denklemlerine benzer şeyleri bağıra bağıra söyleyerek bir aşağı bir yukarı yürüyen altı kollu robot oradaydı.
"Dino Martino," diye tekrarladı Eddie. Oy, Jake'in ayaklarının dibinde oturuyor, altm halkalı parlak gözleriyle onlara bakıyordu. Eddie eğilip hayvanın başını kısaca okşadı. "Bu şarkının orijinalini Dean Martin söylemişti."
"Öyle mi?" diye sordu Jake kuşkuyla.
"Elbette. Ama biz 'Ay dudaklarına koca bir bok parçası gibi yapıştığında' diye söylerdik..."
"Susun lütfen, size uyarsa," diye mırıldandı Roland.
"Daha duman kokusu almıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Eddie.
Jake de Roland da başını iki yana salladı. Roland sandal ağacından kabzası olan büyük tabancasını kuşanmıştı. Jake'te bir AR-15 vardı ama Oriza torbası yine omzuna asılıydı ve sebebi şans getirmesi değildi. Her şey yolunda giderse yakında Roland ile onları kullanacaklardı.

4
Evinde "yardımcılar" çalıştıran pek çok kişi gibi Pimli Prentiss de yanında çalışanların hedefleri, tutkuları ve duygulan olan yaratıklar olduğundan bihaberdi. Öğleden sonraları bir bardak viskisi, saat altı buçukta pirzolası (az pişmiş) önüne getirildiği sürece onun için sorun yoktu. Tammy (kâhyası) ve Tassa'nın (uşak) birbirinden nefret ediyor olduğunu duysa muhakkak çok şaşırırdı. Ne de olsa onun yanında birbirlerine kusursuz (belki biraz da soğuk) bir saygıyla davranırlardı. Ama o sabah "At's Amore" (Billion Bland Strings yorumu) Algul Si-ento'nun gizli hoparlörlerinden yayılmaya başladığında Pimli etrafta değildi. Efendi o sırada Jakli adındaki kuzgun kafalı taheen ve güvenlik şefi ile çarşıda yürüyordu. Derin Telemetri'den bahsediyorlardı ve son kez çıkıp gittiği ev Pimli'nin aklının ucundan bile geçmiyordu. Tammy Kelly'nin (geceliği içinde) Sonesh'li Tassa'yla (hâlâ ipek pijamaları içinde) kilerdeki erzaklar üzerine bir savaşa tutuşmak üzere olduğunu bilmediği muhakkaktı.
"Şuraya bak!" diye bağırdı Tammy. Loş mutfakta ayakta duruyorlardı. Çok geniş bir mutfaktı ve elektrikli lambalardan sadece üçü yanıyordu. Stokta çok az ampul vardı ve onlar da Çalışma Odası'nda lazım olabileceği düşüncesiyle saklanıyordu.
"Neye bakayım?" Somurtkan. Huysuz. Yoksa o büktüğü dudağın üzerinde ruj kalıntıları mı vardı? Galiba öyleydi.
"Raflardaki boşlukları görmüyor musun?" diye sordu Tammy öfkeyle. "Baksana! Haşlanmış fasulye kalmamış..."
"Haşlanmış fasulyeler onun umurunda bile değil, bunu sen de biliyorsun..."
"Tonbalığı da yok, onu da mı yemiyor yani? Tonbalığını kulaklarından taşana kadar yer ve sen de bunu biliyorsun!"
"Biraz durup..."
"Çorba da kalmamış..."
"Saçmalama!" diye bağırdı Tassa. "Surda var ve surda, orda..."
"Ama en sevdiği Campbell's yok," diye üste çıktı Tammy heyecanı artıp ona yaklaşarak. Daha önce hiç yumruk yumruğa kavga etmemişlerdi ama Tassa o gün bir ilkin gerçekleşebileceğini düşünüyordu. Ve onun ■Çin hava hoştu! Şişko kaltağın gözüne bir yumruk indirmek fazlasıyla çekici bir fikirdi. "Hiç Campbell's görebiliyor musun, nerde büyüdüysen oralı Tassa?"
"Bir kutu konserveyi getirmekten aciz misin?" diye sordu Tassa bir adım öne çıkarak; şimdi neredeyse burun buruna idiler ve kadın çok iri uşaksa narin yapılı olmasına rağmen genç adam hiçbir korku belirtisi göstermiyordu. Tammy gözlerini kırpıştırdı ve Tassa'nın mutfağa gelişinden sonra ilk kez -tek istediği bir fincan kahveydi, teşekkürler derim- yüzünde öfkeden başka bir ifade belirdi. Huzursuzluk, hatta korku olabilirdi. "Kolların bir kutu konserveyi taşıyamayacak kadar güçsüz mü, nerde büyüdüysen oralı Tammy?"
Kadın bu sözlerden rahatsız olarak dikleşti. Gıdısı (sürdüğü gece kremi yüzünden hafifçe parlıyordu) sinirle titredi. "Kilerden malzeme getirmek uşağın görevidir! Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!"

"Bu yardım etmeni yasaklayan bir kanun değil. Bildiğin gibi dün çimleri biçmekle meşguldüm. Sen ise elinde bir bardak buzlu çayla en sevdiğin koltukta keyif çatıyordun."
Tammy korkusunu unutarak parladı. "Benim de herkes kadar dinlenmeye hakkım var! Yerleri daha yeni silmiştim..."
"Bana yerleri silen Dobbie'ymiş gibi gelmişti oysa," dedi Tassa. Dob-bie, "ev cini" olarak bilinen, evlerde kullanılan bir tür robottu. Eskiydi ama hâlâ iş görüyordu.
Tammy'nin öfkesi daha da arttı. "Sen ev işleri hakkında ne bilirsin karı kılıklı şorolo herif?"
Tassa'nın normalde solgun olan yanaklarına kan hücum etti. Ellerini yumruk yaptığının farkındaydı, özenle düzelttiği tırnakları etine batıyordu. Bu şekilde ağız dalaşına girmek ona çok saçma geliyordu; sona yaklaşmışlardı ve sonsuzluk uçurumunun kenarında duran iki aptaldan ibaretlerdi ama o an bunların hiçbiri umurunda değildi. Yaşlı sürtük yıllardır onunla uğraşırdı ve şimdi asıl sebebi ortaya çıkmıştı. Çıplak gerçek açık seçik önünde duruyordu işte.
"Seni rahatsız eden bu mu, sai?" diye sordu bal gibi tatlı bir sesle. "Deliğe sokmak yerine sopayı öpmem mi sorun?"
Tammy Kelly'nin yanakları artık pembeden bordoya dönüşmüştü. O kadar ileri gitmeyi hesaplamamıştı ama artık gittiğine -gittiklerine göre, çünkü bir kavga çıktıysa bunda ikisinin de payı vardı- geri adım atmayacaktı. Atarsam ne olayım, diye düşündü.
"Efendi'nin İncil'inde eşcinselliğin günah olduğu yazıyor," dedi çenesini kaldırarak. "Kendim okudum, evet okudum. Üçüncü bölüm, mısra..."
"Peki İncil'de oburluk için ne yazıyor?" diye sordu Tassa. "Memeleri kovalar, kıçı da mutfak masası kadar büyük kadınlar için ne..."
"Kıçımın başımın büyüklüğü seni ilgilendirmez, seni küçük şorolo!"
"En azından ben bir erkeği elde edebiliyorum," dedi Tassa tatlı bir sesle. "Ve yatağımda turtamı parmaklamadan önce..."
"Bu ne cüret!" diye tiz sesle bağırdı Tammy. "Ben kapamadan o leş çeneni kapat!"
"...apış aramdaki örümcek ağlarını temizlemek için..." "Eğer susmazsan dişlerini dökeceğim!"
"...elimde bir toz beziyle yatmıyorum." Sonra aklına daha etkili bir hakaret geldi. "Kirli yaşlı turtamı!"
Tammy onunkilerden epeyce iri olan yumruklarını sıktı. "En azından ben hiçbir zaman..."
"Rica ederim daha fazlasını söyleme, sai."
"...bir adamın o iğrenç yaşlı şeyini... şeyini..."
Yüzünde aklı karışmış gibi bir ifadeyle susup havayı kokladı. Tassa da kokladı ve kokunun yeni olmadığını fark etti. Tartışmanın başından beri vardı ama o an daha şiddetliydi.
"Bu koku..." dedi Tammy.
"Duman!" diye tamamladı Tassa ve panik içinde birbirlerine baktılar. Yumruk yumruğa bir kavgaya beş saniye kala tartışma sona ermişti. Jammy'nin gözleri fırının gerisindeki uyarı levhasına odaklandı. Benzer levhalar Algul Siento'nun dört bir yanında bulunurdu, çünkü binaların tümü ahşaptı. Eski ve ahşap, YANGİNSİZ ORTAMLAR İÇİN EL ELE ÇAUŞMAİJI YİZ, yazıyordu levhada.
Yakınlarda bir yerde -koridorun gerisinde- hâlâ çalışmakta olan duman dedektörlerinden biri kulak tırmalayan, yüksek ve ürkütücü bir çiğli, ğa başladı. Tammy yangın söndürücüyü almak için aceleyle kilere koştu.
"Sen de kütüphanedekini al!" diye bağırdı. Tassa hiç itiraz etmeden kütüphaneye koştu. Hepsinin birden korktuğu tek tehlike yangındı.

5
Güvenlik Şefi Yardımcısı Gaskie o'Tego Damli Evi'nin tam arkasındaki yatakhane olan Feveral'un girişinde James Cagney ile konuşuyordu. Cagney kovboy gömleklerini ve bir altmış beşlik boyuna beş santim daha ekleyen kovboy çizmelerini çok seven kızıl saçlı bir can-toi'ydi. Her ikisinin elinde de mandallı kâğıt altlıkları vardı. Damli'nin güvenlik planında bir sonraki hafta yapacakları bazı önemli değişiklikleri tartışıyorlardı. İkinci vardiya için görevlendirilmiş muhafızlardan altısı bir insan hastalığından dolayı yorgan döşek yatıyordu. Gök Gürültüsü'nde hastalık boldu -herkesin bildiği gibi havası hastalık taşıyordu ve eski insanların bıraktıkları da zehir saçıyordu- ama işlerini genellikle fazla aksatmıyordu. Gangli Kara Ölüm veya Kızgın Titreme gibi bir salgın yaşamadıkları için şanslı olduklarını söylerdi.
İki adamın ötesinde, Damli Evi'nin arkasındaki taş döşeli avluda sabahın erken saatlerinde başlamış bir basketbol maçı hararetle sürüyordu. Taheen ve can-toi muhafızlar (boru öttüğü zaman resmen görev başında olacaklardı) Kırıcılar'dan oluşan bir takıma karşı oynuyordu. Gaskie, Joey Rastosovich'in çok uzak mesafeden yaptığı atışı izledi-ç«#f. Trampas topu aldı ve kepini kısa süreliğine kaldırıp başını kaşıdıktan sonra sürmeye başladı. Gaskie gardiyanlık ettikleri yetenekli hayvanlara karşı uygunsuz bir ilgi ve yakınlık gösteren Trampas'a pek aldırmıyordu. Ted Brautı-gan yatakhanenin önündeki basamaklara oturmuş maçı izliyordu. Elin* her zamanki gibi bir Nozz-A-La kutusu vardı.
"Aman boş ver," dedi James Cagney sıkıcı bir tartışmaya son vermek isteyen birinin sıkkın sesiyle. "Birkaç insanı bir iki gün için çit devriyesinden almaya aldırmıyorsan..."
"Brautigan sabahın bu kör saatinde niye ayakta?" diye araya girdi Gaskie. "Oysa öğleden önce hiç ortalarda görünmez. Birlikte takıldığı o genç de öyle. Adı neydi?"
"Earnshaw mu?" Brautigan, Ruiz adındaki geri zekâlıyla da takılırdı ama Ruiz genç sayılmazdı.
Gaskie başını salladı. "Evet Earnshaw, onu diyorum. Bu sabah görevde. Onu Çalışma Odası'nda gördüm."

Brautigan'ın neden kuşlarla bir kalktığı (hoş, Gök Gürültüsü'nde fazla kuş kalmamıştı) Cag'in (arkadaşları öyle diyordu) umurunda değildi. Tek istediği şu nöbet çizelgesini halletmek ve Damli'ye gidip bir tabak yumurta yemekti. Duyduğuna göre Rodlardan biri taze frenk soğanı bulmuştu ve...
"Burnuna bir koku geliyor mu, Cag?" diye aniden sordu Tego'lu Gaskie.
James Cagney adındaki can-toi Gaskie'ye osurup osurmadığını soracakken duraksadı. Gerçekten bir koku alıyordu. Duman mıydı? Cag öyle olduğunu düşünüyordu.

6
Ted, Feveral Yatakhanesi'nin soğuk basamaklarına oturmuş kötü kokan havayı içine çekiyor ve basketbol oynayan insanlarla taheen'ler'm birbirlerine söylediklerini dinliyordu. (Can-toi'\er bu atışmalara dahil olmuyordu, kendilerini öyle kabalıklar için fazla yüksekte görürlerdi.) Kalbi şiddetle ama normal hızda çarpıyordu. Dönüşü olmayan bir nokta varsa o noktayı bir süre önce geçmişti. Belki de sığ adamların onu Connecti-cut'tan yaka paça getirdiği geceydi. Sheemie Ruiz'in yakınlarda oldukla-r'nı ısrarla söylediği silahşorlara ulaşmak için Dinky'ye yanaştığı gece olması daha muhtemeldi. O an gergindi (Dinky, yay iyice gerildi derdi) ama sinirli miydi? Hayır. Son derece sakindi. O huzursuzluk, kararlarından emin olmayan insanlara özgüydü.
Arkasında bir salağın (Gaskie) diğer salağa (Cagney) bir koku alıp almadığını sorduğunu duydu ve Haylis'in görevini başarıyla yerine getirdiğinden Ted emin oldu; oyun başlamıştı. Elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkardı. Üzerinde şunlar yazılıydı: ELLERİNİZİ KALDİRİP GÜNEYE GİDİN, CANİNİZ YANMAYACAK.
Yayın yapmaya hazırlanarak gözlerini yazıya dikti.
Arkasında, Feveral Yatakhanesi'ndeki duman alarmı anırmaya benzer bir sesle ötmeye başladı.
İşte başlıyoruz, işte başlıyoruz, diye düşündü Ted ve kuzeye, ilk kurşunu atacak kişinin -kadının- saklanıyor olduğunu umduğu yere baktı.

7
Çarşıdan Dami Evi'ne giden yolun dörtte üçlük bölümünü kat etmiş olan Efendi Prentiss bir yanında Finli, diğer yanında Jakli olduğu halde aniden durdu. Boru hâlâ ötmemişti, ama arkalarından yüksek bir ses geliyordu. Tam sesin geldiği yöne doğru dönüyorlardı ki, yerleşim bölgesinin diğer ucundan... yatakhanelerin olduğu yerden bir başka alarm sesi yükseldi.
"Neler..." diye başladı Pimli.
...oluyor diyecekti ama devam edemeden Tammy Kelly, peşinde evin uşağı Tassa ile Efendi'nin Evi'nin ön kapısından dışarı fırladı. Her ikisi de kollarını havaya kaldırmış sallıyordu.
"Yangın!" diye haykırdı Tammy. "Yangın!"
Yangın mı?Ama bu imkânsız, diye düşündü Pimli. Bu duyduğum yan§n alarmıysa ve yatakhanelerden gelen ses de yangın alarmına aitse mutlaka..."
"Yanlış alarm olmalı," dedi Finli'ye. "Bu yangın alarmları bazen böyle yapıyor. Pilleri..."
Ama bu umut dolu cümleyi bitiremeden Efendi'nin Evi'nin pencerelerinden birinin camları patladı. Cam parçalarını turuncu alevler takip etti.
"Tanrılar!" diye bağırdı Jakli vızıltılı sesiyle. "Gerçekten yangın!"
Pimli ağzı bir karış açık halde bakakalmıştı. Sonra aniden bir başka yangın alarmı ötmeye başladı. Bu seferki kesik kesik, hıçkırığa benzer bir ses çıkarıyordu. Yüce Tanrı, sevgili İsa, bu Damli Evi'nin alarmlarından biriydi! Elbette orada herhangi bir sorun olama...
Finli o'Tego kolunu yakaladı. "Efendi," dedi sakin sayılabilecek bir sesle. "Başımız belada."
Pimli karşılık veremeden vardiya değişimini belirten boru öttü. Ve o an, önlerindeki yedi dakikalık sürede ne kadar savunmasız olacaklarını kavradı. Her tür tehdide karşı hassas.
Saldırı kelimesini aklına bile getirmek istemiyordu. En azından şimdilik.

8
Dinky Earnshaw sonsuzlukmuş gibi görünen bir süredir fazla doldurulmuş koltukta oturuyor, partinin başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Çalışma Odası'nda olmak onu genellikle neşelendirirdi -herkesi neşelen-dirirdi, "iyi akıl" etkisiydi bu- ama o gün sadece içindeki yayların giderek daha fazla gerildiğini ve bağırsaklarının tortop olduğunu hissediyordu. İyi akıl dalgasıyla yükselip ara sıra balkondan aşağı bakan taheen'l&rm ve can-toi'lerin farkındaydı ama beynini kurcalamalarından çekinmiyordu. En azından o konuda güvende olduğunu biliyordu.
O bir yangın alarmı mıydı? Galiba Feveral'dan geliyordu?
Belki. Belki de değil. Kimse etrafına bakınmıyordu.
Bekle, dedi kendi kendine. Ted bunun işin zor kısmı olacağını söyle-*netniş miydi? Hiç olmazsa Sheemie ayak altında değil. Odasında güvende. Corbett Yatakhanesi de yangınlardan uzak olacak. Bu yüzden sakin ol. Rahatla.
Duyduğu yangın alarmının sesiydi. Dinky bundan emindi. Şey... neredeyse emindi.
Kucağında bir bulmaca açıktı. Elli dakikadır sütunlardan birini soru-lara aldırmadan saçma sapan harflerle dolduruyordu. Şimdiyse en üst satıra büyük, koyu harflerle şunu yazmıştı: ELLERİNİZİ KALDIRIP GÜNEYE GİDİN, CANINIZ YANMAYA

Tam o sırada üst kattaki yangın alarmlarından biri, muhtemelen batı kanadındaki, kulak tırmalayan bir sesle ötmeye başladı. Kırıcılar'ın birkaçı konsantrasyonlarının bozulması üzerine irkilerek etrafına bakındı, birkaçı ise şaşkınca bağırdı. Dinky de bağırdı, ama o rahatlamayla bağırmıştı. Rahatlama ve bir şey daha. Neşe miydi? Evet, neşe olması kuvvetle muhtemeldi. Çünkü yangın alarmı ötmeye başladığı an iyi-aklın güçlü mırıltısı kesilmişti. Kırıcılar'ın tüyler ürpertici bileşik gücü fazla yük binmiş bir elektrik sigortası gibi atmıştı. Işın'm maruz kaldığı saldırı en azından o an için durmuştu.
Bu arada Dinky'nin yapması gereken bir iş vardı. Kucağındaki bulmacanın Türk halısının üzerine düşmesine aldırmayarak ayağa kalktı ve zihnini odadaki Kırıcılar'a fırlattı. Fazla zor bir iş değildi; neredeyse her gün Ted'in de yardımıyla bunun provasını yapmıştı. Ve işe yararsa? Kırıcılar mesajı alıp büyüterek Dinky'nin önerisini bir komut haline getirirse? O zaman yükselirdi. Yeni bir iyi-akıl bütününde en baskın nota olurdu.
En azından umdukları buydu. (YANGIN BU MİLLET BİNADA YANGIN VAR) Bunu vurgulamak istercesine hafif bir patlama sesi oldu ve bir şey çökerken ilk duman bulutu havalandırma boşluğundan içeri süzülmeye başladı. Kırıcılar irileşmiş, şaşkın gözlerle etrafa bakındı. Bazıları ayağa kalktı.
Ve Dinky gönderdi:
(ENDİŞELENMEYİN PANİK YAPMAYIN HER ŞEY YOLUNDA)
Kuzey merdiveninin kusursuz bir imgesini gönderdi ve imgeye Ktrı-cılar'ı ekledi. Kuzey merdivenini tırmanan Kırıcılar'ı. Mutfaktan geçen jOncılar'ı. Batı kanadındaki muhafız yatakhanelerinden gelen ateş çıtırtısını, duman kokusunu da. Bu zihinsel yayının gerçekliğini kim sorgulayabilirdi? Yayını kimini, niçin yaptığını merak eden çıkacak mıydı? O an değil- O an hepsinin tek hissettiği korkuydu. O an birilerinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini istiyorlardı. O birisi de Dinky Earns-haw'du.
(KUZEY MERDİVENİNDEN ÇIKIN. KUZEY MERDİVENİNDEN ÇIKIN AKKA AVLUYA GİDİN)
Ve işe yaradı. O tarafa doğru yürümeye başladılar. Koyunların koçu, atların aygırı takip etmesi gibi. Bazıları iki temel düşünceyi çekip almış (PANİK YOK. PANİK YOK) (KUZEY MERDİVENİ. KUZEY MERDİVENİ)
ve tekrar tekrar yayınlamaya başlamıştı. Daha da iyisi, Dinky bu mesajın yukarıdan geldiğini de duyabiliyordu. Balkonlardan onları gözleyen taheen'let ve can-toi'lerden.
Kimse koşmadı ve paniğe kapılmadı. Kuzey merdivenine doğru toplu göç başladı.

9
Barakanın gerisine saklanan Susannah SGB'nin üzerinde oturmuş, artık görülme endişesi duymadan bekliyordu. Duman dedektörleri -en az üç tanesi- kulakları sağır edercesine uluyordu. Bir yangın alarmının sesi onları bile bastırıyordu. Susannah alarm sesinin Damli Evi'nden geldiğinden emindi. Buna cevap verircesine yerleşim biriminin Pleasantville "cundan kaz sesine benzer yüksek elektronik korna sesleri yükselmeye başladı. Bu gürültüye çalan çanların sesi eklendi.
Tüm bunlar güneyde olduğu için Devar-toi'nin kuzeyinde bekleyen adının sarmaşık kaplı nöbetçi kulelerindeki üç muhafızın sadece sırtını görebiliyor olmasına şaşmamalıydı. Üç fazla değildi ama toplamın yüzde beşini teşkil ediyordu. Bir başlangıçtı.
Susannah silahının namlusuna baktı ve dua etti. Tann'm, hedefimi şaşmayayım... hedefimi tutturayım...
Yakında.
Yakında başlayacaktı.

10
Finli, Efendi'nin kolunu kavradı. Pimli güvenlik şefinin elinden kurtularak tekrar evine doğru yürüdü. Evin sol tarafındaki pencerelerden taşan alevlere ve dumana şaşkınca bakıyordu.
"Efendi!" diye bağırdı Finli, Pimli'nin kolunu tekrar kavrayarak. "Bunu boş ver şimdi! Kırıcılar'ı düşünmemiz gerek! Kırıcılar'ı!"
Bu sözler Pimli'ye ulaşmadı ama Damli Evi'nin yangın alarmının şok edici cayırtısı aklını başına getirdi. Sesin geldiği yöne dönünce bir anlığına Jakli'nin boncuğumsu kuş gözleriyle karşılaştı. İçlerinde panikten başka bir şey göremedi. Bu tuhaf bir şekilde Pimli'yi sakinleştirdi ve sükûnet hissini memnuniyetle karşıladı. Her yerde sirenler ve alarmlar çalıyordu. Biri, daha önce hiç duymadığı düzenli bir korna sesiydi. Galiba Pleasant-ville tarafından geliyordu?
"Haydi, Efendi!" dedi Finli o'Tego yalvarırcasına. "Kırıcılar'ın iyi olduğundan emin olmalıyız..."
"Duman!" diye bağırdı Jakli koyu renkli (ve hiçbir faydası olmayan) kanatlarını çırparak. "Damli Evi'nden duman yükseliyor! Feveral'dan da!"
Pimli, onu duymazdan geldi. Yanına almasına neyin yol açtığını kısa bir an için merak ederek Peacemaker'ı askısından çıkardı. Hiçbir fikf' yoktu ama tabancanın ağırlığı güven vericiydi. Tammy arkasında avazı çıktığı kadar bağırıyordu - Tassa da öyle- ama Pimli onları da duymazda» geldi. Kalbi hızla çarpıyordu ama sakindi. Finli haklıydı. Önem sırasının en başında Kırıcılar vardı. Bir tür elektrik yangınında veya sabotaj girişiminde eğitimli psişik personelin üçte birini kaybetmeyi göze alamazdı. Başım güvenlik şefine doğru salladı ve Damli Evi'ne doğru koşmaya başladılar- Jakli yanlarında bir Warner Bros çizgi filminden fırlamış bir kaçak gibi kanat çırpıp viyaklayarak koşturuyordu. Gaskie ileride bir yerlerde haykırıyordu. Ve sonra New Jersey'li Pimli kanını donduran bir ses duydu: süratli bir çat-çat-çat. Silah sesi! Palyaçonun teki Kırıcılar'ına ateş ediyorsa gün sona ermeden başı bir kazığa geçirilecekti, tanrılar adına! O

an saldırıya maruz kalanın kıymetli Kırıcılar'ı değil de muhafızları olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Finli'nin de öyle. Çok kısa sürede çok fazla şey olmuştu.

11
Devar'm güney ucunda korna sesi kulak zarlarını patlatacak kadar şiddetliydi. "Tann'm!" dedi Eddie ve kendi sesini duyamadı.
Güney gözetleme kulelerindeki gardiyanlar onlara sırtlarını dönmüş, kuzeye bakıyordu. Eddie henüz ortalıkta duman göremiyordu. Belki muhafızlar bulundukları yüksek yerden görebiliyordu.
Roland, Jake'in omuzlarını kavradı ve yan tarafında soo HATTİ yazan kapalı yük vagonunu işaret etti. Jake başını salladı ve peşinde Oy ile vagonun altına süründü. Roland her iki elini Eddie'ye doğru uzattı -olduğun yerde kal!- ve sonra Jake'i takip etti. Çocuk ve Silahşor yük vagonunun diğer tarafında yan yana ayakta durdu. Dikkatleri duman dedektör-lerinin ve yangın alarmlarının sesiyle dağılmamış olsa gözcülerin onları fark edeceğine şüphe yoktu.
Pleasantville Hırdavat Dükkânı'nın ön cephesi birdenbire yerde bir ya-nğa gömüldü. Kıpkırmızı boyanmış, metal aksamı pırıl pırıl parlayan bir robot yangın söndürme aracı gizli garajdan dışarı fırladı. Uzun bedeni boyun-^ sıralanmış kırmızı ışıklar telaşla yanıp sönüyordu. Yüksek sesi bir yangın ^armım neredeyse bastırıyordu. "UZAKDURUN! BU, YANGIN SÖNDÜRME EKİBİ BRAVO! YOLU AÇIN! YANGIN SÖNDÜRME EKİBİ BR4J1 VOYA YOL VERİNr
Devar'ın o kesiminde silah sesi olmamalıydı, henüz değil. Yerleşim alanının güney ucu Algul Siento'nun korkusu giderek artan sakinlerine güvenliymiş gibi görünmeliydi: merak etmeyin arkadaşlar, bugünkü beklenmedik bok fırtınasından korunmak için bu limana sığınabilirsiniz.
Silahşor, Jake'in sayısı azalmış tabaklarından birini aldı ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Sonra sağdaki gözetleme kulesini gösterdi ve parmağını Jake'e yöneltti. Çocuk başını salladı, kolunu diğer omzuna doğru uzattı ve Roland'ın işaretini beklemeye koyuldu.

12
Vardiya değişimini belirten boru sesini duyunca silahını konuştur, demişti Roland, Susannah'ya. Olabildiğince fazla zarar ver ama babanın hatırı için tek başına olduğunu anlamalarına izin verme!
Sanki bunu söylemesine gerek varmış gibi.
Boru çalarken gözetleme kulesindeki üç muhafızı haklayabiliıdi ama bir şey, beklemesine neden oldu. Birkaç saniye geçince beklediğine sevindi. Queen Anne'in arka kapısı öyle şiddetli açıldı ki üst menteşesi koptu. Kırıcılar toplu halde dışarı fırladı. Önlerindekileri panik içinde itiyorlardı (evreni bunlar yok edecekti, diye düşündü Susannah, bu koyunlar) ve aralarında yarım düzine kadar hayvan başlı yaratıkla en az dört tane insan maskeli o insanımsı korkunç tiplerden vardı.
Susannah önce batı kulesindeki muhafızı öldürdü. Algul Siento Sa-vaşı'nm ilk kaybı beyni saçlarının arasından yanaklarına doğru akar halde kuleden aşağı düşerken Susannah doğu kulesindeki iki muhafıza nişan almıştı bile. Orta ayara getirilmiş Coyote makineli tüfek üç kere konuştu:
Çat! Çat! Çat!
Doğu kulesindeki taheen ve sığ adam dans ediyormuşçasına kendi etrafında döndü. Taheen gözetleme kulesinin tepesini çevreleyen dar bal'kona kapaklandı. Sığ adamsa tırabzanın üzerinden kafaüstü aşağı çakıldı. Susannah boynunun kırılırken çıkardığı sesi duydu.
Sürüdeki koyunlar gibi birbirine sokulan Kırıcılar'dan birkaçı bu talihsiz adamın sonuna tanıklık etti ve çığlık attı.
"Ellerinizi havaya kaldırın!" Susannah, Dinky'nin sesini tanıdı. "Kırı-cı'ysanız ellerinizi havaya kaldırın!"
Kimse bu emri sorgulamadı; o şartlar altında kim neler olup bittiğini biliyormuş gibi davranırsa onun lider olacağı muhakkaktı. Kırıcılar'dan bazıları -ama hepsi değil, henüz değil- ellerini havaya kaldırdı. Susannah için fark etmiyordu. Koyunlarla keçiler arasındaki farkı görmesi için kaldırılmış ellere ihtiyacı yoktu. Görüşü olağanüstü bir şekilde netleşmişti.
Ateş kontrol düğmesini TEKATiş'a çevirdi ve Çalışma Odası'ndan Kırıcılar ile birlikte çıkan muhafızlara teker teker ateş etmeye başladı. Taheen... can-toi, vur onu... bir insan, ona ateş etme, ellerini kaldırmamış ama o bir Kinci... nereden bildiğimi sormayın, biliyorum işte...
Susannah, Coyote'nin tetiğini çekti ve kıpkırmızı bir pantolon giymiş oian kadının yanındaki insanın kafası kan ve kemik saçarak parçalandı. Ellerini kaldırmış, iri gözlerle etraflarına bakan Kırıcılar çocuklar gibi görünüyordu.
Susannah o an Dinky'yi tekrar duydu ama bu kez duyduğu fiziksel sesi değildi. Zihinsel sesiydi ve çok daha yüksekti:
(ELLERİNİZİ KALDIRARAK GÜNEYE DOĞRU İLERLEYİN. CANINIZ
YANMAYACAK)
Bu, Susannah'nın gizlendiği yerden çıkıp harekete geçmek için beklediği işaretti. Kuledeki üçü de sayılırsa Kızıl Kral'ın kötü adamlarından sekizini haklamıştı -panikleri düşünüldüğünde bu büyük marifet sayılmazdı- ve en azından o an için daha başka düşman göremiyordu.
Susannah SGB'ye gaz verdi ve terk edilmiş bir başka barakaya doğru ilerledi. Aracın kavrayışı öyle çabuktu ki Susannah neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Gülmemeye çalışarak (ve beceremeyerek) Detta Walker sesiyle avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Def olun burdan sersemler! Güneye gidin! Ellerinizi kaldırın ki kötü adamlardan olmadığınızı bilelim! Ellerini kaldırmayanlar kafalarına kurşunu yiyecek! Dediğime inansanız iyi olur!"
Bir sonraki barakanın kapısını yıkıp geçerken SGB'nin tekerleği pervaza çarptı ama neyse ki çarpmanın şiddeti aracı devirecek kadar fazla değildi. Susannah devrilmediğine şükretti çünkü araç tekrar düzelteme-yeceği kadar ağırdı. Lazerlerden biri burada üç ayaklı bir sehpa üzerine yerleştirilmişti. Silahı çalışır duruma getiren düğmeye bastı, FASİLA düğmesini çevirip çevirmemesi gerektiğini düşünürken kör edecek kadar parlak, kırmızımsı mor bir ışık üç sıra çitin üzerinden geçerek Damli Evi'nin en üst katında bir delik açtı. Bir top mermisi tarafından açılmış kadar büyük görünüyordu.
Çok iyiymiş, diye düşündü Susannah. Diğerlerini de çalıştırayım. Ama acaba yeterli vakti olacak mıydı? Diğer Kırıcılar da Dinky'nin mesajına uymuş, aynı mesajı şiddetini arttırarak yayınlamaya başlamıştı. (GÜNEYE GİDİN! ELLERİNİZİ KALDIRIN! CANINIZ YANMAYACAK') Coyote'nin ayar düğmesini TAM OTOMATİK'C getirdi ve mesajın altını çizmek için en yakındaki yatakhanenin üst katını taradı. Kurşunlar vızıldayıp sekti. Camlar kırıldı. Kırıcılar çığlık atarak ellerini kaldırıp Damli Evi'nin köşesini döndü. Susannah, Ted'in de aynı köşede belirdiğini gördü. Görmemek imkânsızdı, çünkü herkesin gittiği yönün tersi yönde ilerliyordu. Dinky ile kısaca kucaklaştılar ve ellerini havaya kaldırıp yakında VIP statülerini kaybederek karanlık ve zehirli topraklarda hayatta kalma mücadelesi veren bir grup mülteci olacak diğer Kırıcılar'la beraber güneye doğru yürümeye başladılar.
Susannah sekizini öldürmüştü ama bu rakam yeterli değildi. Açlık bastırmıştı, o kupkuru açlık. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Başının içinde zonkluyor, ağrıyor ve her şeyi görüyorlardı. Damli Evi'nin köşesinden başka taheen'lerm, sığ adamların ve insan muhafızların dönmesini umuyordu.
Daha doymamıştı.

13
Sheemie Ruiz, Susannah'nın bilmeden en az yüz kurşun boşalttığı Corbett Yatakhanesinde yaşıyordu. Yatağında olsaydı mutlaka kurşunlardan birine hedef olacaktı. Ama o sırada yatağının ayakucunda diz çökmüş, dostlarının iyi olması için dua ediyordu. Pencerenin camı kırılıp parçalar içeri saçıldığında başını bile kaldırmadı ve dua etmeye devam etti. Dinky'nin düşünceleri (GÜNEYE GİDİN)
kafasının içinde çınlıyordu, sonra diğer düşünceler ona katıldı (ELLERİNİZİ KALDIRIN)
ve bir nehir gibi aktılar. Sonra Ted'in düşüncesini duydu. Diğerlerini bastırmakla kalmıyor, yükseltiyor, nehri (CANINIZ YANMAYACAK)
bir okyanusa dönüştürüyordu. Sheemie hiç farkında olmadan duasını değiştirdi. Yüce Tanrı'm, dostlarımı koru değişip ellerinizi kaldırıp güneye gidin, canınız yanmayacak oldu. Bunları tekrarlamaya Damli Evi kafeteryasının arkasındaki propan tankları kulakları sağır eden bir gürültüyle infilak ettiğinde bile ara vermedi.

14
Gangli Tristum (sizin için Doktor Gangli, teşekkürler derim) pek çok açıdan Damli Evi'ndeki en korkulan şahsiyetti. İnsan ismi yerine -sapıkça- taheen ismi almış bir can-toi'ydi ve batı kanadının üçüncü katındaki reviri demir yumrukla yönetiyordu. Ve tekerlekli patenler üzerinde.
Gangli ofisinde evraklarla uğraşırken veya kontrole gitmişken (çoğunlukla nezleye yakalanmış Kırıcılar'ı yatakhanelerinde ziyaret etmek anlamına gelirdi) revirde işler oldukça sakin ve gevşek olurdu, ama ^angli ofisinden çıktığında veya revire döndüğünde herkes -hastalar ka-flar hemşireler ve hastabakıcılar da- gergin ve saygı dolu bir sessizliğe bürünürdü. Yatakların arasındaki koridorlarda kollarını steteskobunun üzerinde göğsünde kavuşturarak, beyaz gömleğinin etekleri arkasında uçuşarak paten kayan bastıbacak, esmer, iri çeneli adamı gören yeni biri kahkahalara boğulabilirdi (bir Kırıcı bir keresinde onun için "Kötü bir estetik ameliyat geçirmiş John Irving'e benziyor," demişti). Ama biri gülerken yakalanırsa bir daha gülmesi mümkün olmazdı. Dr. Gangli'nin dili çok sivriydi gerçekten ve patenleriyle dalga geçen hiç kimse cezasız kalmazdı.
O an, patenleri üzerinde koridorlarda aşağı yukarı uçarcasına ilerliyor, patenlerinin çelik tekerlekleri (patenleri rollerblade döneminin önce-sindendi) sert tahta zemin üzerinde gümbürdüyordu. "Bütün kâğıtlar!" diye bağırdı. "Beni duyuyor musunuz?... Bu kahrolası kargaşada bir dosya bile kaybedersem, bir lanet olası dosya bile kaybedersem birinin gözünü saat beş çayımla birlikte mideme indireceğim!"
Hastalar çoktan boşaltılmıştı elbette; duman dedektörünün sesini duyup duman kokusunu alır almaz onları yataklarından kaldırıp merdivenlerden aşağı yollamıştı. Birkaç hastabakıcı -o korkak tavukların her birinin kim olduğunu çok iyi biliyordu ve zamanı geldiğinde haklarında eksiksiz bir rapor yazacaktı, ah evet- hastalarla beraber kaçmış, ama kişisel yardımcısı Jack London'm da dahil olduğu beşi geride kalmıştı. Gang-li onlarla iftihar ediyordu ama giderek yoğunlaşan duman arasında bağıra çağıra aşağı yukarı kayarken gururunu belli ettiği söylenemezdi.
"Kâğıtları alın dedim! Yürüyen veya sürünen ne kadar tanrı varsa hepsi adına kâğıtları alsanız iyi olur!"
Kırmızı bir ışık pencereden içeri şimşek gibi girdi. Bir çeşit silah olduğu belliydi zira ofisini revirden ayıran cam duvarı parçalamış ve en sevdiği sandalyesini tutuşturmuştu.
Gangli hiç hız kesmeden eğilip lazer ışınının altından geçti. "Gan belalarını versin!" diye bağırdı hastabakıcılardan biri. Gözlen solgun yüzünden fırlamış, son derece çirkin bir insandı. "Bu da neydi böyle'
"Boş ver!" diye haykırdı Gangli. "Ne olduğunu boş ver seni bok suratlı palyaço! Kâğıtları al! Sıçtığım kâğıtları aW

Ön tarafta bir yerden -çarşı?- kurtarma aracının iğrenç sesi geldi. «YOLU AÇIN!" dendiğini duydu Gangli. "BU YANGIN SÖNDÜRME EKİBİ BRAVO!"
Gangli daha önce Yangın Söndürme Ekibi Bravo diye bir şey duymamıştı ama Algul Siento hakkında bilmedikleri çok fazlaydı. Kendi cerrahi bölümünde bile ekipmanın sadece üçte birini kullanabiliyordu! Neyse, o an önemli olan...
Düşüncesini tamamlayamadan mutfağın arkasındaki gaz depolan infilak etti. Korkunç bir gürültü oldu -tam altlarından geliyor gibiydi- ve Gangli Tristum havaya savruldu. Pateninin metal tekerlekleri hâlâ dönüyordu. Diğerleri de oraya buraya savruldu ve kâğıtlar dumanla kaplı havada uçuşmaya başladı. Dr. Gangli havada uçuşan kâğıtlara yanacaklarını bilerek ve onlarla yanmamayı umarak bakarken zihnini çok net bir düşünce sardı: son erken gelmişti.

15
Roland telepatik komutu duydu
(ELLERİNİZİ KALDIRIP GÜNEYE DOĞRU GİDİN. CANINIZ YANMAYACAK)
ve kelimeler beynini sardı. Zamanı gelmişti. Başını Jake'e doğru salladı ve Orizalar uçtu. Ürpertici ıslıklarının ortalığa hâkim olan kakofonide duyulması güçtü ama muhafızlardan biri duymuş olmalıydı zira tabağın keskin kenarı başını kopartıp yere yuvarlamadan hemen önce arkasını dönmeye yeltenmişti. Kirpikleri hâlâ şaşkınca titreşiyordu. Kafasız beden iki adım attı ve kollan tırabzanın üzerinden sarkacak şekilde öne kapaklandı. Boynundan kan fışkırıyordu. Diğer muhafız da yeri boylamıştı.
Eddie soo HATTİ yük vagonunun altından zahmetsizce sürünerek Çıktı ve Devar-toi tarafında ayağa fırladı. Hırdavatçı süsü verilmiş gizli garajdan iki yangın söndürme aracı daha çıktı. Tekerlekleri yoktu, hava minderleri üzerinde ilerliyor gibiydiler. Kampusun (Eddie, Devar-toi'yj zihninde bir kampus olarak tanımlıyordu) kuzeyinde bir yerlerde bir şey patladı. Güzel. Harika.
Roland ve Jake giderek hafifleyen keseden iki tabak daha aldı ve çitleri kesmek için kullandı. Yüksek voltajlı elektrik yüklü olan çit sert bir çatırtı ve cızırtı eşliğinde parlayıp sönen mavi bir ateş çıkararak koptu. Ardından içeri girdiler. Hiç konuşmadan hızla hareket ederek artık hiç kimsenin nöbet tutmadığı gözetleme kulelerinin önünden geçtiler. Oy her zamanki gibi Jake'in ayaklarının dibinden ayrılmıyordu. Henry Gra-ham'ın Eczanesi ve Pleasantville Kitapçısı arasındaki sokaktaydılar.
Sokağın başına vardıklarında ana caddenin o an için boş olduğunu gördüler. Az önce ayrılan iki yangın söndürme aracının havada asılı kalan elektrikli kokusu (Eddie kokunun metro istasyonlarının kokusuna benzediğini düşündü) genel kokuyu daha da kötüleştirmişti. Uzaktan yangın alarmlarıyla duman dedektörlerinin sesi geliyordu. Eddie Pleasantvil-le'deyken elinde olmadan Disneyland'ın ana caddesini düşündü: oluklarda çöp, duvarlarda çirkin yazılar yoktu; vitrin camlarında bile toz olmadığını fark etti. Memleket hasreti çeken Kırıcılar Amerika kokusunu biraz olsun alabilmek için buraya geliyor olmalıydı ama hiçbiri bu plastik, yapay dünyadan daha iyi, daha gerçekçi bir şey istememiş miydi? Belki kaldırımlarda ve dükkânlarda insanlar varken daha çekici görünüyordu ama buna inanmak güçtü. En azından onun inanması zordu. Belki sadece şehirli bir çocuğun düşüncesiydi.
Durdukları yerin karşısında Pleasantville Ayakkabı, Gay Paree Butik ve Gem Sineması (İÇERİSİ SERİN, BUYURUN diyordu tentenin altından sarkan pankart) vardı. Roland elini kaldırarak Eddie ve Jake'e yolun karşısını işaret etti. Her şey umduğu gibi giderse (ki neredeyse hiçbir zaman gitmezdi) pusularını orada kuracaklardı. Oy hâlâ Jake'in ayağının dibinde ilerler halde eğilerek karşıya geçtiler. O ana dek her şey kusursuzca gitmişti ve bu, Silahşor'u huzursuz ediyordu.

16
Savaş tecrübesine sahip her general size küçük çaplı çarpışmalarda bile (bunun gibi) tutarlılığın sona erdiği ve her şeyin nasıl ilerlediğine dair gerçeklik duygusunun yok olduğu bir an olduğunu söyleyecektir. Bu meseleler daha sonra tarihçiler tarafından tekrar yaratılır. Tarihin var olma sebeplerinden biri belki tutarlılık mitini tekrar yaratma ihtiyacıdır. Boş verin. O noktaya, Algul Siento Savaşı'nın kendine ait bir yaşam edindiği ana vardık. Artık tek yapabileceğim, size şurayı burayı göstermek ve genel karmaşada kendi düzeninizi yakalayacağınızı ummak.

17
Egzaması olan ve istemeden Ted'e olması gerekenden fazla bilgi veren sığ adam Trampas, Damli Evi'nden kaçan Kırıcılar'a doğru koştu ve saçları dökülmekte olan, eskiden marangozluk yapan Birdie McCann adındaki sıska Kırıcı'yi kolundan yakaladı.
"Neler oluyor, Birdie?" diye bağırdı Trampas. Düşünce kepini taktığı için etrafındaki havaya hâkim olan telepatik komutu duymuyordu. "Neler olduğunu biliyor mu..."
"Ateş ediliyor!" diye bağırdı Birdie kolunu çekip kurtararak. "Ateş ediyorlar/ Ordalar!" Arkasında bir yeri işaret etti.
"Kim? Kaç ki..."
"Dikkat edin sizi salaklar, yavaşlamıyor/" diye bağırdı Gaskie o'Tego, Trampas ve McCann'ın arkasından bir yerden. Trampas başını kaldırdı ve yangın söndürme aracının çarşı tarafından kırmızı ışıkları yanıp sönerek hızla yaklaşmakta olduğunu dehşetle gördü. İki paslanmaz çelikten robot itfaiyeci kükreyerek ilerleyen aracın ^kasına asılmıştı. Pimli, Finli ve Jakli yoldan hızla çekildi. Uşak Tassa da °yle. Ama Tammy Kelly bir kan gölü içinde, otların üzerinde

yüzükoyun yatıyordu. Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir herhangi bir yangına müdahale etmemiş olan Yangın Söndürme Ekibi Bravo onu ezmişti. Tammy bundan sonra hiçbir konuda şikâyet edemeyecekti.
Ve...
"YOLU AÇIN!" sesi yükseldi itfaiye aracından. İki itfaiye aracı daha Efendi'nin Evi'nin önünden dönerek onlara doğru ilerlemeye başladı. Uşak Tassa son anda kenara çekilerek canını kurtarmayı başardı. "BU YANGIN SÖNDÜRME EKİBİ BRAVO!" Aracın ortasında bir tür metalik yumru belirdi, ikiye ayrıldı ve içinden çelik bir tür fıskiye çıkarak sekiz ayrı yöne su fışkırtmaya başladı. "YANGIN SÖNDÜRME EKİBİ BRA-VO'YA YOL VERİNr
Ve...
James Cagney -olaylar başladığında Feveral Yatakhanesi'nin fuayesinde Gaskie ile birlikte duran taheen, hatırladınız mı?- neler olacağını gördü ve Damli'nin batı kanadından sendeleyerek çıkmakta olan muhafızlara bağırmaya başladı. Öksürerek yürümeye çalışan gözleri kızarmış muhafızların bazılarının pantolonu tutuşmuştu ve pek azı -Gan'a, Bes-sa'ya ve tüm tanrılara şükür- silahlıydı.
Cag bağırarak yoldan çekilmelerini söyledi ve o gürültüde kendi sesini bile zor duydu. Joey Rastosovich'in ikisini bir kenara çektiğini, Earnshaw adlı gencin bir başkasını yan tarafa ittiğini gördü. Gözlerinden yaşlar gelerek, öksürerek binadan çıkanlardan birkaçı itfaiye aracını gördü ve kendileri kaçıştı. Sonra Yangın Söndürme Ekibi Bravo hiç yavaşlamadan batı kanadından çıkan muhafızları biçti ve kükreyerek Damli Evi'ne doğru ilerlemeyi sürdürdü. Bir yandan da dörtbir yana su fışkırtıyordu. Ve...
"Ulu Tanrım, hayır," diye inledi Pimli Prentiss. Elleriyle gözlerini kapadı. Öte yandan Finli gözlerini kaçıramamıştı. Bir sığ adamın -Ben Alexander olduğundan emindi- itfaiye aracının dev tekerlekleri altında çiğnendiğini gördü. Bir başkası araçla Damli Evi'nin duvarı arasında kalarak ezildi. İtfaiye aracı etrafa suyun yanı sıra tahta ve cam parçalarıyla kan damlacıkları saçarak bir bölümü hastalıklı görünen çiçeklerle gizlenmiş duvarı yıktı. Bir tekerlek kilere inen basamaklara indi ve yüksek bir robot sesi duyuldu. "KAZA! İSTASYONA BİLDİRİN! KAZA OLDU!"
Deme yahu, cin gibisin, diye düşündü Finli çimlerin üzerindeki kana bir tür hastalıklı büyülenmişlikle bakarak. Kahrolası bozuk itfaiye aracı kaç adamını ve değerli malzemelerini ezmişti? Altı mı? Sekiz? Bir düzine mi, lanet olsun? Damli Evi'nin arkasından o kan donduran çat-çat-çat sesi tekrar duyuldu. Otomatik silahların ateşlenme sesi.
Waverly adında şişman bir Kırıcı, ona çarptı. Finli uzaklaşmasına fırsat vermeden onu sertçe yakaladı. "Ne oldu? Güneye gitmenizi kim söyledi?" Trampas'ın aksine düşünce kepi takmaya ihtiyaç duymayan Finli mesajı
(ELLERİNİZİ KALDIRIP GÜNEYE GİDİN. CANINIZ YANMAYACAK)
beyninin içinde öyle şiddetli bir şekilde duyumsuyordu ki başka bir şey düşünmek neredeyse imkânsızdı.
Pimli -aklını başına toplamaya çalışıyordu- havadaki mesajı aldı ve kendi düşüncesini göndermeyi başardı: Brautigan olmalı. Bir düşünceyi ondan başka kimse bu şekilde yogunlastıramaz. Başka kim olabilir?
Ve...
Gaskie önce Cag'i sonra Jakli'yi yakaladı ve bütün silahlı muhafızları güneye, çarşıya ve çarşının her iki tarafındaki sokaklara doğru ilerleyen Kırıcılar'in iki kanadında görevlendirmelerini emretti. Ona boş, şaşkın gözlerle baktıklarını -panik dolu bakışlar- görünce öfkeyle çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İşte diğer iki itfaiye aracı da sirenlerini çalarak yaklaşıyordu. Araçlardan daha büyük olanı iki Kırıcı'ya çarptı ve yere devirerek üzerlerinden geçti. Ölenlerden biri Joey Rastosovich'ti. İtfaiye aracı geçip gidince Tanya kocasının cesedi başında diz çöküp ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Gaskie, Tanya'nm canhıraş çığlıklarını zar zor duyuyordu. Gözpınarlarında korku ve öfke yaşları belirdi. Pis köpekler, dıye düşündü. Pis pusucu itler!
Ve...
Algul Siento'nun kuzeyindeki Susannah gizlendiği yerden çıkarak üç sıra halindeki çitlere yaklaştı. Plan bu değildi ama ateş etmeye, düşmanı öldürmeye devam etme ihtiyacı çok şiddetliydi. Kendine engel olamıyordu, Roland, onu mutlaka anlardı. Ayrıca Damli Evi'nden yayılan duman yerleşim bölgesinin o bölümündeki her şeyi geçici olarak gizlemişti.
"Lazerlerden çıkan kırmızı ışınlar -neon ışıklarına benziyorlardı- dumanların arasına dalıp çıkıyordu. Susannah gövdesinde koca bir delik istemiyorsa ışınların yoluna çıkmaması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.
Çitleri koparmak için Coyote'sinin kurşunlarını kullandı -dış çit, orta çit, içteki çit- ve silahını tekrar doldururken dumanların arasında gözden kayboldu.
Ve...
Waverly adındaki Kırıcı kolunu Finli'den kurtarmaya çalıştı. Hayır, hayır, buna izin veremem, diye düşündü Finli. Adamı sertçe çekti -Algul öncesi yaşamında kütüphaneci veya ona benzer bir şey olan adamı- ve yüzüne elini acıtacak kadar sert iki tokat patlattı.
"Orda kim var?" diye kükredi. "BUNLAR KİMİN MARİFETİ?" Arkadan gelen iki itfaiye aracı Damli Evi'nin önünde durmuş, dumanların arasına su fışkırtıyordu. Finli bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama zararı olacağını sanmıyordu. Hiç olmazsa bunlar ilki gibi kurtarmaları gereken binaya çarpmamıştı.
"Bilmiyorum, efendim?' diye hıçkırdı Waverly. Burun deliklerinden birinden ve dudağının kenarından kan sızıyordu. "Bilmiyorum ama elli, hatta belki yüz kişi olmalılar! Dinky bizi dışarı çıkardı! Tanrı Dinky Earns-
haw'u korusun!"
Bu arada Gaskie o'Tego iri ellerinden biriyle James Cagney'nin, diğeriyle de Jakli'nin boynunu kavramıştı. İçinden bir ses karga kafalı orospu çocuğu Jakli'nin kaçmaya niyetlendiğini söylüyordu, ama şimdi onun için endişelenecek zamanı yoktu. İkisine de ihtiyacı vardı.

Ve...
"Efendi!" diye bağırdı Finli. "Patron, Earnshaw denen genci yakala! Bu işin içinde bir iş var!" Ve...
Yanaklarından birine Cag'in diğerine Jakli'nin yüzünün dayandığı Sansar (o korkunç sabah herhangi biri kadar net düşünüyordu) sonunda sesini duyurabilmişti. Bu arada Gaskie emirlerini tekrarlıyordu: kalan muhafızları ikiye bölüp kaçan Kırıcılar'ın yanma gönderin. "Durdurmaya çalışmayın ama yanlarından ayrılmayın! Ve Tann aşkına çitlerdeki elektriğe kapılma-lanna izin vermeyin! Ana caddeyi geçerlerse çitlere varmadan önce..."
Sözlerini bitiremeden bir şekil giderek yoğunlaşan dumanın arasından fırladı. Beyaz önlüğü tutuşmuş, patenleri hâlâ ayağında olan Doktor Gangli'ydi. Ve...
Susannah Dean, Damli Evi'nin sol arka köşesinde öksürerek pozisyon aldı. Orospu evlatlarından üçünü -Gaskie, Jakli ve Cagney- görmüştü. Ama tetiği çekemeden duman üçünü de gizledi. Dağıldığında Jakli ve Cag gitmişti. Geriye kalan silahlı muhafızları paniğe kapılmış değerli Kırıcı sürüsünü birer çoban köpeği gibi zapt etmek üzere görevlendirmeye gitmişlerdi. Hemen durduramasalar bile kontrolü sağlamaları gerekiyordu. Gaskie hâlâ oradaydı. Susannah kafasına bir kurşun sıkarak işini bitirdi.
Pimli bunu görmedi. Tüm kargaşanın yüzeyde olduğunu anlamaya başlamıştı. Büyük ihtimalle kasten çıkarılmış bir kargaşaydı. Kırıcılar'ın Algul'un kuzeyindeki saldırganlardan uzaklaşma kararı pek çabuk ve faz-•a organizeydi. Earnshaw'u boş ver, diye düşündü. Asıl konuşmak istediğim Brauti-gan.
Ama Ted'i yakalayamadan Tassa, Efendi'ye çılgınca sarılarak evin a'evler içinde olduğunu haykırdı. Sözleri birbirine karışıyor duyduğu dehşet dilini dolaştırıyordu. Çok korktuğunu ama Efendi'sinin giysilerinin,
kitaplarının...
Pimli Prentiss başının yan tarafına sert bir darbe indirerek uşağı yere serdi. Kırıcılar'ın birleşip yoğunlaşmış düşüncesi (artık iyi -akıl değil, kötü- akıldı)
(ELLERİNİZİ KALDIRIN. CANINIZ YANMAYACAK) başının içinde nabız gibi atıyor, diğer tüm düşünceleri silmekle tehdit ediyordu. Bu kahrolası Brautigan'ın işiydi, biliyordu ve adam çok ilerideydi ama belki...
Pimli elindeki Peacemaker'a baktı, bir süre düşündü ve sol kolunun altındaki askıya geri yerleştirdi. Kahrolası Brautigan'ı canlı istiyordu. Kahrolası Brautigan bazı açıklamalar yapacaktı. Ve elbette kırmaya devam edecekti.
Çat-çat-çat. Kurşunlar etrafında uçuşuyordu. İnsan, taheen, can-toi muhafızlar dörtbir yana koşuşturuyordu. Ve sevgili İsa, çok azı silahlıydı; çoğunlukla çit nöbetine gidecek olan insanlardı. Kırıcılar'ı koruyanların silahlara ihtiyacı yoktu, Kırıcılar muhabbet kuşları kadar zararsızdı ve dışarıdan bir saldırı kulağa çok aptalca...
Gerçekleşene dek aptalca gelir, diye düşündü ve gözucuyla Trampas'ı
gördü.
"Trampas!" diye bağırdı. "Trampas! Hey kovboy! Earnshaw'u yakala
ve hemen bana getir! Earnshaw'u yakala."
Çarşının ortası nispeten daha sakindi ve Trampas, Prentiss'i net bir şekilde duydu. Dinky'nin ardından koştu ve genç adamı kolundan yakaladı.
Ve...
On bir yaşındaki Daneeka Rostov artık Damli Evi'nin alt yarısını tamamen kaplayan dumanın içinden, iki kırmızı arabayı çekerek çıktı. Da" neeka'nın yüzü şiş ve kırmızıydı; gözlerinden yaşlar süzülüyordu; Radio Flyer arabası üzerinde oturan Baj'ı ve diğer arabada oturan Sej'i çekmek için harcadığı çabayla neredeyse iki büklüm olmuştu. İkisinin de hidrosefal kafalı alimler gibi kocaman bir kafası ve minik, zeki gözleri vardı ama Baj. Sej gibi kollara sahip değildi. İkisi de boğukça öğürüyor, ağızlarından köpükler saçılıyordu.
"Yardım edin!" diyebildi Dani şiddetle öksürerek. "Biri yardım etsin yoksa boğulacaklar!"
Dinky, onu gördü ve o tarafa doğru yürüyecek oldu. Gönülsüzce hareket ettiği belli olan Trampas, onu engelledi. "Hayır, Dink," dedi. Sesi özür diler gibi ama kararlıydı. "Bırak başkası yardım etsin. Patron seninle konuşmak..."
O sırada solgun yüzlü, ağzı bir çizgi halini almış olan Brautigan yanlarında bitiverdi. "Bırak gitsin, Trampas. Seni severim dostum, ama bugün işimize karışmasan iyi olur."
"Ted? Ne..."
Dink yine Dani'ye doğru yürümeye başladı. Trampas, onu yine engelledi. Ötelerinde Baj bayıldı ve arabadan aşağı kafaüstü düştü. Yumuşak çimlerin üzerine düşmesine rağmen kafasından korkunç bir yarılma sesi geldi ve Dani Rostov bir çığlık attı.
Dinky o tarafa doğru atılınca Trampas, onu sertçe geri çekti. Aynı anda taşıdığı .38'lik Colt Woodsman'i askısından çıkardı.
Onunla makul bir konuşma yapmaya zaman yoktu. Ted Brautigan zihin mızrağını Akron'daki cüzdan hırsızını öldürdüğü 1935 yılından beri kullanmamıştı; sığ adamlar 1960'ta onu Bridgeport, Connecticut'ta tekrar ele geçirdiğinde bile çok istemesine rağmen bu silaha başvurmamıştı. Bir daha kullanmayacağına dair kendi kendine söz vermişti ve ona daima iyi davranan Trampas'a fırlatmayı (bunu söylerken gülümseyin)
kesinlikle istemiyordu. Ama ortalık durulmadan önce yerleşim bölgesinin güney ucuna varması gerekiyordu ve vardığı sırada Dinky'nin de yanında olmasını istiyordu.
Ayrıca burnundan soluyordu. Zavallı küçük Baj! Yüzünden gülümseme eksik olmazdı.

Konsantre oldu ve başının içinde hastalıklı bir acı duydu. Zihin mızrağı fırladı. Trampas, Dinky'yi bıraktı ve Ted'e ömrünün sonuna dek unutamayacağı, inanmazlıkla karışık kırgm bir ifadeyle baktı. Sonra kafasını evrenin en kötü baş ağrısını çekiyormuşçasına iki yandan kavradı ve boğazı şişmiş, dili dışarı sarkmış halde cansızca yere yığıldı.
"Haydi!" diye bağırdı Ted ve Dinky'nin kolunu kavradı. Tanrı'ya şükür Prentiss o an başka tarafa bakıyordu. Bir başka patlama dikkatini dağıtmıştı.
"Ama Dani... ve Sej!"
"Sej'i o alabilir!" Geri kalanını zihninden gönderdi: (artık Baj'ı çekmek zorunda değil)
Pimli Prentiss dönüp inanmaz gözlerle Trampas'a bakarken Ted ve Dinky oradan hızla uzaklaştı. Prentiss arkalarından bağırarak durmalarını, Kızıl Kral adına durmalarını istedi.
Finli o'Tego silahını çekti ama ateşleyemeden Daneeka Rostov üzerine atladı ve taheen'i tırmalayıp ısırmaya başladı. Tüy kadar hafifti, ama bu saldırı öylesine beklenmedikti ki gafil avlanan Finli neredeyse yere devrilecekti. Tüylü, kuvvetli kolunu kızın boynuna doladı ve Dani'yi bir kenara fırlattı ama Ted ve Dinky artık neredeyse menzil dışındaydı. Bir süre sonra Efendi'nin evine yönelip yoğun dumana girdiler.
Finli tabancasını iki eliyle tutup derin bir nefes aldı ve tek bir atış yaptı. Yaşlı adamın kolundan kan fışkırdı ve Finli, Ted'in haykırdığını duyup sendelediğini gördü. Sonra genç serseri yaşlı iti yakaladı ve beraber köşeyi dönüp gözden kayboldular.
"Sizi yakalayacağım!" diye bağırdı Finli arkalarından. "Evet, peşiniz-deyim ve yakaladığımda sizi doğduğunuza pişman edeceğim!" Ama her nasılsa içinde korkunç bir boşluk vardı.
Algul Siento'nun bütün sakinleri -Kırıcılar, taheen'leı, insan muhafızlar, alınlarında üçüncü gözler gibi kırmızı, kanlı delikler olan can-toi' ler- dalga dalga hareket halinde güneye doğru ilerliyordu. Finli hiç hoşuna gitmeyen bir şey gördü: Kırıcılar -sadece onlar- ellerini havaya kaldır-mlş halde ilerliyordu. Eğer o tarafta başka silahlı düşman varsa bu şekilde kime ateş etmeyeceğini çok iyi bilecekti, değil mi?
Ve...
Hâlâ Corbett Yatakhanesi'nin üçüncü katındaki odasında, cam kı-nklarıyla kaplı yatağının ayakucunda diz çökmüş halde pencereden giren duman yüzünden öksürüklere boğulmasına rağmen dua etmeyi sürdüren Sheemie Ruiz'e vahiy gelmişti... ya da hayal gücü onunla konuşmuştu, birini seçin. Birden ayağa fırladı. Genellikle dostça ama dünyayı tam anlayamadığı için aklı karışmışçasına bakan gözlerinde net bir bakış ve coşku vardı.
"IŞIN TEŞEKKÜRLER DERf diye bağırdı boş odaya.
Ruhların her şeyi bin gecede yaptığını keşfeden Ebenezer Scrooge gibi mutlulukla etrafına bakmdıktan sonra cam parçalarını terlikleriyle ezerek kapıya koştu. Sivri bir parça ayağını kesti -o bilmiyordu ama cam parçası ona ölümünü sunmuştu, Discordia deyin- ama o kadar mutluydu ki hissetmedi bile. Koridora fırlayıp hemen merdivenlere yöneldi. İkinci katın sahanlığında Belle O'Rourke adında yaşlıca bir Kırıcı kadınla karşılaştı, kadını yakalayıp sarstı ve, "IŞIN TEŞEKKÜRLER DER!" diye haykırdı şaşkın suratına. "IŞINHER ŞEYİN YOLUNA GİREBİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR! GEÇ DEĞİL! TAM ZAMANINDA!"
Güzel haberi (en azından onun için güzeldi) yaymak için dışarı yöneldi ve...
Ana caddedeki Roland önce Eddie Dean'e baktı, sonra Jake Cham-bers'a. "Geliyorlar, onları burada karşılayacağız. Emrimi bekleyin ve doğru olun."

18

İlk belirenler, ellerini havaya kaldırmış halde koşan üç Kırıcı oldu Gem Sineması'nın bilet gişesinde oturmakta olan Eddie'yi (üç tarafındaki camları bir zamanlar Roland'a ait olan tabancanın kabzasıyla kırmıştı) veya Jake'i (Pleasantville Fırını'nın önüne park etmiş motorsuz bir Ford'un içinde oturuyordu) ya da Roland'ı (Gay Paree Butik'in vitrinindeki cansız mankenlerden birinin arkasında duruyordu) görmeden ana caddenin karşısına o şekilde geçtiler.
Karşı kaldırıma varınca şaşkınca etraflarına baktılar. Gidin, diye düşünce gönderdi Roland onlara. Gidin, buradan uzaklasın, sokağa girin, hâlâ yapabiliyorken kaçın.
"Haydi!" diye bağırdı içlerinden biri ve eczaneyle kitapçı arasındaki sokaktan aşağı koşmaya başladılar. Bir başka Kırıcı göründü, sonra iki tane daha, ardından ilk muhafız belirdi; tabancasının namlusunu dehşet dolu yüzüne doğru kaldırmış bir insan muhafızdı. Roland, ona nişan aldı... sonra ateş etmeyip bekledi.
Devar personelinden daha çok kişi geldi. Binaların arasından koşarak çıkıp ana caddeye geliyorlardı. Caddeye dağıldılar. Roland'ın umduğu ve beklediği gibi Kırıcılar'ın iki kanadına geçmeye ve yönlendirmeye çalışıyorlardı. Kaçışın bir isyana dönmesini engellemeye çalışıyorlardı.
"İki sıra oluşturun?' diye bağırdı kuzgun kafalı bir taheen nefes nefese, vızıltıh bir sesle. "İki sıra oluşturun ve babalarınızın hatırı için onlan
aranızda tutun!"
Gömleğinin etekleri dışarı çıkmış kızıl kafalı bir başka taheen bağırdı. "Çit ne olacak, Jakli? Ya çite doğru giderlerse?"
"O konuda yapabileceğimiz bir şey yok, Cag, sadece..." Lafını bitiremeden bir Kırıcı çığlık çığlığa kuzgunun -Jakli- önünden geçmeye çalıştı ve zavallıyı öyle şiddetli itti ki taheen kendini yerde buluverdi. "Bir arada kalın sizi salaklar!" dedi dişlerini sıkarak. "Kaçacaksanız kaçın ama düzenli bir şekilde yapın, kahretsin!" Sanki bunun bir düzeni olabilirmiş gibi. diye düşündü Roland (memnuniyetle). Sonra Jakli adındaki taheen kızıl kafalıya bağırdı. "Bırakalım bir ikisi kızarsın... diğerleri onlan görünce nasılsa durur!"

Eddie veya Jake o an ateş etmeye başlasaydı işler sarpa sarabilirdi anıa ikisi de ateş etmedi. Kaostan bir tür düzen oluşurken üç silahşor saklandığı yerden izlemeye devam etti. Muhafızların sayısı arttı. Jakli ve kızıl kafalı onları o sırada caddenin bir tarafından diğerine bir koridor haline gelmiş iki sıraya yönlendirdi. Koridor tam anlamıyla oluşamadan birkaç Kırıcı aradan geçti ama sadece birkaçı.
Yeni bir taheen göründü, bu seferki bir sansar kafasına sahipti ve komutayı Jakli'den aldı. Koşan Kırıcılar'ın birkaçının sırtına vurarak acele etmelerini sağladı.
Ana caddenin güneyinden şaşkın bir haykırış yükseldi: "Çit kesilmiş!" Ve bir başkası: "Galiba nöbetçiler ölmüş!" Bu son haykırışı dehşet dolu bir çığlık takip etti ve Roland talihsiz bir Kırıcı'nın yerdeki kesik başla karşılaştığını gözüyle görmüş gibi anladı.
Bu gelişme üzerine çıkan kargaşa devam ederken Ted Brautigan ve Dinky Earnshaw fırın ve ayakkabı dükkânının arasındaki sokaktan çıka-geldi. Jake'in saklandığı yerin öylesine yakınından geçmişlerdi ki arabanın camından elini uzatsa onlara dokunabilecekti. Ted kolundan yaralanmıştı. Gömleğinin sağ kolu dirsek hizasından aşağı kıpkırmızıydı ama Dinky'nin yardımıyla yürüyebiliyordu. Ted iki sıra halindeki muhafızların arasından geçmeden önce dönüp doğruca Roland'ın saklandığı yere baktı. Sonra Earnshaw ile sokağa dalıp gözden kayboldular.
Hiç olmazsa bir süre için güvende olacaklardı ve bu iyiydi. Ama büyük böcek neredeydi? Bu nefret edilesi yerin sorumlusu olan Prentiss neredeydi? Roland hem onu, hem de şuradaki Sansar kafa taheen'i istiyordu, yılanın başını ezmek gerekiyordu. Ama daha fazla bekleyemezlerdi. ^aÇan Kırıcılar'ın sayısı giderek azalıyordu. Silahşor, sai Sansar'ın son gelenleri bekleyeceğini sanmıyordu; değerli Kırıcılar'ının çitin öteki tarafına geçmesine göz yumamazdı. Civardaki hava ve arazi koşullan gözö-nüne alındığında fazla uzağa gidemeyecekleri açıktı, ama yerleşim bölge-sinin kuzey ucunda saldırganlar varsa güney ucunda da kurtarıcıların olabileceği ihtimalini göz ardı ede...
Ve işte gelmişti, Gan'a ve tanrılara şükürler olsun, tabancası koltukal-tındaki askıdan sarkan Pimli Prentiss sarsak adımlarla, şaşkınca o tarafa doğru yürüyordu. Tek burun deliğinden ve gözünün kenarından kan sızı-yordu; sanki tüm bu olan bitenlerin heyecanı kafasının içinde bir kanamaya sebep olmuştu. Hafifçe yalpalayarak Sansar'ın yanına gitti -Roland o sabahın acı sonucu için o sarhoş yalpalamasını suçlayacaktı- muhtemelen komutayı ondan alma niyetindeydi. İki adamı rahatlatan kısa ama ateşli kucaklaşmaları Roland'a iki adam arasındaki ilişkiye dair bilmek istediği her şeyi anlattı.
Tabancasını doğrultup Prentiss'in başının arkasına nişan aldı, tetiği çekti ve saç ve kanın havaya saçılmasını izledi. Efendi Prentiss'in elleri havaya fırladı, parmakları karanlık gökyüzüne doğru uzandı ve Pimli, şok içindeki Sansar'ın ayaklarının dibine yığıldı.
Atomik gün ışığı buna bir cevap verirmişçesine bir anda belirip ortalığı göz kamaştırıcı bir aydınlığa boğdu.
"Selam olsun silahşorlar, hepsini öldürün!" diye haykırdı Roland eski ölüm makinesinin tetiğini çekerek. Poligondaki kilden ördekler gibi sıraya dizilmiş muhafızlardan dördü tepki göstermek şöyle dursun, silah seslerinin anlamını bile çözemeden cansız yere yığıldı. "Gilead için, New York için, Işın için, babalarınız için! Duyun beni, dinleyin beni! Birini bite ayakta bırakmayın! HEPSİNİ ÖLDÜRÜN!"
Ve onlar da öyle yaptı: Gilead'dan gelen Silahşor, Brooklyn'den ge_ len eski uyuşturucu bağımlısı ve bir zamanlar Bayan Greta Shaw'un 'Ba-ma dediği yalnız çocuk. Dördüncü silahşor SGB'nin üzerinde (sadece bir kez, Tammy adındaki kâhyanın cesedinin etrafından dolaşmak zorunda kalmış» bunun haricinde düz bir çizgide ilerlemişti) yoğunlaşan duman bulutunun arasından, arkalarından, güneyden geliyordu: bir zamanlar Renkli Halkın İlerlemesi Ulusal Birliği'ne bağlı genç ve dürüst erkeklerden şiddet içermeyen protesto yöntemlerini öğrenmiş ama sonra tabancanın yolunu seçmiş ve bundan hiç pişman olmamıştı. Susannah üç hantal insan muhafızı ve kaçmakta olan bir taheen'ı öldürdü. Taheen'in omzuna asılı bir tüfek vardı ama kullanmaya yeltenmedi. Onun yerine tüylerle kaplı kollarını kaldırdı ve -kafası ayı kafasını andırıyordu- haykıra-rak teslim olduğunu söyledi. Orada yapılanları, çocukların beyinlerinin püre haline getirilip performans arttırıcı olarak Kırıcılar'a yedirildiğini bilen Susannah, ona zerre kadar merhamet etmedi ve taheen korkmaya bile fırsat bulamadan son nefesini verdi.
Sinemayla kuaför arasındaki sokağa girdiği sırada silah sesleri susmuştu. Finli ve Jakli ölüyordu; insan maskesi yırtılarak altındaki iğrenç sıçan kafası gözler önüne serilmiş olan James Cagney ölmüştü; yanlarında bir düzine kadar ceset vardı. Pleasantville'in eskiden pırıl pırıl olan oluklarından artık kan akıyordu:
Şüphesiz yerleşim bölgesinde başka muhafızlar vardı ama büyük ihtimalle hepsi de sayıları yüzü bulan, hatta geçen tecrübeli savaşçıların, Tanrı bilir neden gelmiş kara korsanlarının saldırısına uğradıklarını düşünerek saklanıyorlardı. Algul Siento'nun Kırıcılar'ının büyük bölümü ana caddeyle güney gözetleme kulelerinin arasındaki çimlerle kaplı alanda koyunlar gibi birbirlerine sokulmuş halde duruyordu. Kolundaki kanamayı umursamayan Ted şimdiden onlarla ilgilenmeye başlamıştı.
Sonra düşman ordusunun kuzey kuvveti sinemanın yanındaki soka-ğ>n başında belirdi: tekerlekli bir arazi aracının üzerinde, bacaklarının ^zden aşağısı olmayan zenci bir kadın. Aracı bir eliyle kullanıyor, diğe-rıyle Coyote makineli tüfeğini taşıyordu. Caddedeki ceset yığınını gördü Ve neşesiz bir tatmin ifadesiyle başını salladı. Eddie bilet gişesinden çıkarak ona sarıldı.
"Hey, tatlım, hey," diye mırıldanarak Eddie'nin boynuna daima ürper-mesine yol açan öpücüklerden kondurdu. Sonra Jake yanlarına geldi -yüzü öldürme işiyle solmuştu ama kontrollü görünüyordu- ve Susannah kolunu çocuğun omzuna atarak onu kendine çekti. Gözleri, Orta-Dünya'ya çektiği üçün gerisinde, kaldırımda ayakla durmakta olan Roland'ı

buldu. Tabancası, yan tarafına sarkıttığı sol elindeydi. Yüzündeki özlem ifadesini hissedebiliyor muydu acaba? Yüzünde öyle bir ifade olduğunun farkında mıydı? Susannah bunu hiç sanmıyordu. Kalbi sızladı.
"Buraya gel, Gilead," dedi. "Bu bir grup kucaklaşması ve sen de grubun bir parçasısın."
Bir an için Roland'ın davetini anlamadığını veya anlamazdan geldiğini düşündü. Sonra Roland tabancasını kılıfına koyup Oy'u kucağına almak için duraksayarak yanlarına geldi. Jake ve Eddie'nin arasına girdi. Oy, dünyanın en doğal hareketiymiş gibi Susannah'nın kucağına atladı. Sonra Silahşor bir kolunu Eddie'nin, diğerini Jake'in beline doladı. Susannah uzanıp (Hantal Billy aniden yükselen kucakta dengesini komik bir şekilde sağlamaya çalıştı) kollarını Roland'ın boynuna doladı ve rengi güneşle kararmış alnına kocaman bir öpücük kondurdu. Jake ve Eddie güldü. Roland da şaşkın bir mutlulukla gülümseyerek onlara katıldı.
Onları böyle görmenizi isterim, onları çok iyi görün. Bakar mısınız? Zaferlerinin ertesinde Susannah'nın Gezinti Bisikleti'nin etrafında toplanarak birbirlerini kucaklamışlar. Onları böyle görmenizi istememin sebebi büyük bir zafer kazanmış olmaları değil -her biri böyle olmadığını biliyor- sebep, son kez bir ka-tet olmaları. Kardeşliklerinin hikâyesi burada, bu sahte caddede, yapay gün ışığı altında sona eriyor. Hikâyenin bundan sonrası, geri kalanıyla kıyaslandığında kısa ve gaddarca olacak. Çünkü ka-tet bozulduğunda son daima çok çabuk gelir. Üzgünüm derim.

19

Pimli Prentiss iki adamdan genç olanının gruptan ayrılıp Finli o'Te-oo'ya yaklaşmasını kurumaya yüz tutmuş kanla kaplı, ölmekte olan gözleriyle izledi. Finli'nin hâlâ kıpırdamakta olduğunu gören genç adam tek dizi üzerine çöktü. Motorlu üç tekerlekli aracından inmiş olan kadın ve çocuk kurbanlarını kontrol ederek hâlâ hayatta olanların işlerini bitirmeye başladı. Kafasına bir kurşun yemiş, son anlarını yaşamakta olan Pimli bunun acımasızlıktan ziyade merhametten kaynaklandığını anlıyordu. Ve muhtemelen işlerini bitirdiklerinde korkakça kaçıp saklanan diğerlerini arayacaklar, kalan muhafızları bulmak için Algul Siento'nun yanmamış binalarına bakacaklar ve hâlâ hayatta olan varsa öldüreceklerdi. Bulduklarınızın sayısı fazla olmayacak, dostlarım, diye düşündü. Adamlarımın üçte ikisini burada geberttiniz. Peki Efendi Pimli, güvenlik şefi Finli ve diğer adamları düşmandan kaçını öldürmüştü? Pimli'nin bildiği kadarıyla bir tekini bile haklayamamışlardı.
Ama belki bu konuda bir şey yapabilirdi. Sağ eli koltukaltındaki Peacemaker'a doğru yavaş ve acılı yolculuğuna başladı.
Bu arada Eddie, Gilead'dan o güne kadar gelmiş, sandal ağacından kabzası olan tabancanın namlusunu Sansar'ın kafasına dayamıştı. Göğsünden vurulmuş ve hızla kan kaybediyor olmasına rağmen Sansar, çocuğun ona bilinçli gözlerle baktığını görünce tetiği çekmek üzere olan parmağı hareketsiz kaldı. Taheen'in gözlerinde bir şey gördü ama pek aldırmadı. Galiba hor görüydü. Başını kaldırdı, Susannah ve Jake'in çarpışma sahasının batısındaki bedenleri kontrol etmekte olduğunu, Roland'ın karşı kaldırımda durduğunu gördü. Silahşor bir yandan Ted ve Dinky ile konuşuyor, bir yandan da yaşlı adamın koluna uyduruk da olsa bandaj yapıyordu. İki eski Kırıcı yüzlerinde kuşkulu bir ifade olmasına karşın onu dikkatle dinleyerek başını sallıyordu.
Eddie dikkatini ölmek üzere olan taheen'e çevirdi. "Yolun sonunda-s,n, dostum," dedi. "Görünüşe bakılırsa pompadan vurulmuşsun. Açıklığa adım atmadan önce söyleyeceğin bir şey var mı?"
Finli başını salladı.
"Söyle o halde, ahbap. Ama yerinde olsam kısa keserdim, fazla vaktin olduğunu sanmıyorum."
"Sen ve yoldaşların bir it sürüsünden fazlası değilsiniz," diyebildi Finli. Galiba gerçekten de kalbinden vurulmuştu - öyle görünüyordu- ama bunu söylemesi gerekiyordu, bu söylenmeliydi ve söyleyebilmek için hasar görmüş kalbini son sınırına dek zorladı. Ondan sonra ölüp karanlığı ku-caklayabilirdi. "Sidik kokan, pusuya düşürüp can alan köpeklersiniz. Söyleyeceğim bu."
Eddie neşesizce gülümsedi. "Peki bütün dünyaları pusuya düşürüp herkesi öldürmek için çocukları kullananlara ne demeli, ahbap? Bütün evreni?" Sansar böyle bir karşılık beklememişçesine gözlerini kırpıştırdı. Belki hiçbir karşılık beklemiyordu. "Emirlere... uyuyordum."
"Bundan hiç şüphem yok," dedi Eddie. "Ve ölene dek emirlere uydun. Cehennemin, Na'ar'ın veya ne diyorsanız oranın tadını çıkar." Namluyu Finli'nin şakağına dayadı ve tetiği çekti. Sansar tek bir kez sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı. Eddie yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.
Tam o sırada gözucuyla bir hareketlenme gördü ve bir başkasının -şovun patronunun- tek dirseği üzerinde doğrulmaya çalıştığını fark etti. Bir zamanlar bir tecavüzcüyü idam etmekte kullanılmış Peacemaker'ını doğrultmuştu. Eddie'nin refleksleri kuvvetliydi ama kullanmaya zamanı olmadı. Peacemaker tek bir kez kükredi, namlusunun ucundan ateş kustu ve Eddie Dean'in kaşından kan fışkırdı. Kurşunun çıkmasıyla başının arkasından bir tutam saç kalktı. Elini kaldırıp sağ gözünün üzerinde beliri-veren deliğe çok önemli bir ayrıntıyı çok geç hatırlamış birinin yaptığı gibi indirdi. Roland çizmelerinin aşınmış topukları üzerinde hızla döndü ve tabancasını gözle takip edilemeyecek bir süratle çekti. Jake ve Susannah da aynı anda sesin geldiği yere döndü. Susannah elini kaşına bastırmış halde ayakta duran kocasını gördü.
"Eddie? Tatlım?"
Pimli, Peacemaker'ın horozunu tekrar kaldırmaya uğraşıyordu. Gösterdiği çaba yüzünden üst dudağı gerilmiş, sıkıh dişleri ortaya çıkmıştı. Roland, onu boğazından vurdu ve Algul Siento'nun Efendi'si sol tarafına doğru savruldu.

Ateşlemeye çalıştığı tabancası elinden fırlayıp arkadaşı San-sar'ın cesedine çarptı. Neredeyse Eddie'nin ayaklarının dibine düşecekti.
"Eddie!" diye çığlık attı Susannah ve kendini ellerinin üzerine atarak kocasına doğru süratle emekledi. Yarası kötü değil, diyordu kendine. Kötü değil, sevgili Tanrı'm lütfen ağır yaralanmış olmasın...
Sonra yüzüne bastırdığı elinin altından süzülerek yola damlayan kanı gördü ve Eddie'nin durumunun kötü olduğunu anladı.
"Suze?" dedi Eddie. Sesi son derece netti. "Nerdesin, Suzie? Göremiyorum."
Bir adım attı, ikincisini, üçüncüsünü... ve Büyükbaba Jaffords'un onu ilk gördüğü an olacağını bildiği gibi yola yüzüstü kapaklandı. Çünkü genç adam bir Silahşor'du, öyleydi ve onun gibileri bekleyen son buydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM TET PARÇALANIYOR

1
Gece olmuştu ve Jake Chambers Pleasantville'in ana caddesinin doğu ucundaki Clover Tavernası'nın dışında kederli bir şekilde oturuyordu. Robotlardan oluşan bir temizlik ekibi muhafızların cesetlerini ortadan kaldırmıştı. Hiç olmazsa bu insanı bir nebze rahatlatıyordu. Oy bir saattir çocuğun kucağında oturuyordu. Aslında hiç o kadar uzun süre bu kadar yakınında kalmazdı, ama Jake'itı ona ihtiyaç duyduğunu hissediyor gibiydi. Çocuk pek çok kez yüzünü Hantal Billy'nin tüylerine gömüp ağlamıştı.
Jake o sonu gelmez günün büyük bir kısmında kafasının içinde konuşan iki ayrı ses duymuştu. Bu daha önce de başına gelmişti. Ama yıllardır, bir sinir krizi geçirdiğinden şüphelendiği, küçük bir çocuk olduğu zamandan beri olmuyordu.
Eddie ölüyor, dedi ilk ses (kesin bir dille dolabında canavarlar olduğunu ve onu diri diri yiyeceklerini söyleyen ses). Corbett Yaîakhanesi'nde bir odada ve Susannah da yanında. Çenesi hiç durmuyor ama ölüyor.
Hayır, diye inkâr etti ikinci ses (ona canavar diye bir şeyin olmadığın1 cılızca söyleyen ses). Hayır bu mümkün değil. Eddie... Eddie! Ve aynca o ka-tet. Kara Kule'ye ulaştığımızda ölebilir, o zaman hepimiz ölebiliriz ama Şimdi değil. Bu çılgınlık.
Eddie ölüyor, dedi yine ilk ses amansızca. Kafasında neredeyse yumruğunu sokabileceğin büyüklükte bir delik var ve ölüyor.
İkinci ses bunu inkâr etti ama giderek daha da zayıflıyordu. Işın'ı kurtardıklarını bilmek bile (Sheemie kurtardıklarından emin gibiydi; tuhaf bir sessizliğe bürünen Devar-toi'de bir o tarafa, bir bu tarafa koşup avazı çıktığı kadar bağırarak haberi yaymıştı; IŞIN HER ŞEYİN YOLUNA GİRECEĞİNİ SÖYLER.'IŞIN TEŞEKKÜRLER DER!) Jake'e kendini daha iyi hissettirmiyordu. Eddie'nin kaybı böyle bir sonuç için bile fazla ağır bir bedeldi. Tet'in bozulması daha da ağır bir bedeldi. Jake bunu her düşündüğünde kendini hasta gibi hissediyor ve Tanrı'ya, Gan'a, İsa Adam'a, herhangi birine veya hepsine bir mucize göndermeleri ve Eddie'nin hayatını kurtarmaları için dua ediyordu. Yazara bile dua ediyordu. Arkadaşımın hayatını kurtarırsan biz de seninkini kurtarırız, diye dua ediyordu hiç görmediği Stephen King'e. Eddie'yi kurtanrsan o minibüsün sana çarpmasına izin vermeyiz. Yemin ederim.
Sonra yine Susannah'nın Eddie'nin adını haykırışını, sırtüstü çevirmeye çalışmasını ve Roland'ın kollarını ona dolayarak, öyle yapmamalısın, Susannah, onu rahatsız etmemelisin, deyişini, Susannah'nın onunla çılgınca mücadele edişini, farklı kişiliklerin belirip kaçtığı yüzünün şeklinin çılgınca değiştiğini hatırladı. Ona yardım etmem gerek, diye hıçkırmıştı Susannah, Jake'in tanıdığı sesiyle. Sonra daha sert bir başka sesle bağırmıştı: Bırak beni kahrolası! Bırak da onu iyileştireyim, ona kendi bildiğim büyüyü yapayım, göreceksin ayağa kalkacak! Mutlaka iyi olacak! Ve Eddie ölmemiş, ama ölse belki daha iyi olabilecek bir durumda (ölümü mucizeler için dua etmeyi anlamsız kılacaksa da) caddede yatarken Roland, Su-sannah'ya sıkıca sarılarak kucağında bir bebek gibi sallamıştı. Jake, Eddie'nin parmaklarının kıpırdadığını görebiliyor, bir adamın uykusunda sayıkladığı gibi anlamsızca bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu.
Sonra Dinky hemen peşinde olduğu halde Ted yanlarına gelmişti İki üç Kırıcı tereddütle peşlerinden yürüyordu. Ted çırpınıp haykıran kadının yanında diz çökmüş, Dinky'ye de aynısını yapmasını işaret etmişti. Sonra Susannah'nm bir elini tutmuş, Dinky'ye diğerini tutmasını işaret etmişti. Ve içlerinden bir şey yayılmıştı... derin ve sakinleştirici bir şey. Hedefi Jake değildi, hayır değildi ama o da bir kısmını yakalamış ve çil. gınca çarpan kalbinin sakinleştiğini hissetmişti. Ted'e bakınca gözbebeklerinin yine hızla büyüyüp küçülmekte olduğunu görmüştü.
Susannah'nm çığlıkları hafiflemiş, acı dolu iniltilere dönüşmüştü. Eddie'ye bakmış, başını ona doğru eğince gözyaşları gömleğine damlayıp yağmur damlaları gibi koyu renkli lekeler oluşturmuştu. Sheemie tam o sırada sokaklardan birinden mutlulukla bağırarak çıkagelmişti. "IŞIN GEÇ KALMADIĞIMIZI SÖYLÜYOR! IŞIN TAM VAKTİNDE GELDİĞİMİZİ SÖYLÜYOR, IŞIN TEŞEKKÜRLER DİYOR! ŞİMDİ ONU İYİLEŞMESİ İÇİN RAHAT BIRAKMAMIZ GEREK!" Fena halde topallıyordu, ama o anda kimse buna dikkat etmemişti. Dinky ölümcül bir yara almış Silahşor'a bakan Kırıcılar'dan oluşan ve giderek büyüyen kalabalığa mırıldanarak bir şeyler söylemiş ve aralarından birkaçı Sheemie'nin yanına giderek sessizleşmesini sağlamıştı. Devar-toi'nin ana bölümünden gelen alarm sesleri susmamıştı ama sonradan gelen itfaiye araçları en kötü üç yangını (Damli Evi, Efendi'nin Evi ve Feveral Yatakhanesi'ndeki yangınlar) kontrol altına almayı başarmıştı.

Jake'in daha sonra ilk hatırladığı, Ted'in inanılmayacak kadar nazik parmaklarının Eddie'nin başının arkasındaki saçları çekerek jöle kıvamında koyu kanla dolu deliği ortaya çıkarmasıydı. İçinde minik beyaz noktacıklar vardı. Jake o noktacıkların kemik parçaları olduğunu düşünmek istemişti. Eddie'nin beyninden parçalar değil.
Bu korkunç yarayı gören Susannah sertçe doğrulup tekrar çığlık atıp yine çırpınmaya başlamıştı. Ted ve Dinky (yüzü kâğıt gibi solgundu) t»r' birine bakmış, Susannah'nm ellerini daha sıkı kavramış ve sakinleştirici, (huzur rahat sakin bekle yavaş dingin banş) hem kelimeler, hem renklerden -koyu maviden kül grisine- mesajı tekrar göndermişti. Bu arada Roland, Susannah'yı omuzlarından kavramaya devam ediyordu.
"Eddie için bir şey yapılabilir mi?" diye Ted'e sormuştu Roland. »Herhangi bir şey?"
"Rahat ettirilebilir," demişti Ted. "Hiç olmazsa o kadarını yapabiliriz." Sonra Devar'ı işaret etmişti. "Bitirilecek bir işin yok mu, Roland?"
Roland bir an için ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra ölen muhafızların cesetlerine bakmış ve anlamıştı. "Evet," demişti. "Sanırım var. Bana yardım edebilir misin, Jake? Geriye kalanlar yeni bir liderin komutası altında birleşirse sorun yaratabilirler." "Susannah ne olacak?" diye sormuştu Jake.
"Susannah, kocasını rahat edip huzurla ölebileceği bir yere götürmemize yardım edecek," demişti Ted Brautigan. "Değil mi, hayatım?"
Susannah, ona tam anlamıyla boş sayılmayacak bir ifadeyle bakmıştı; bu bakıştaki kavrayış ve yakarış Jake'in kalbini bir buz saçağının ucu gibi parçalamıştı. "Ölmekzorunda mı?" diye sormuştu Susannah, Ted'e.
Ted, Susannah'nm elini dudaklarına götürüp öpmüştü. "Evet," demişti. "Ölmek zorunda. Sen de buna dayanmaya mecbursun."
"O halde benim için bir şey yapmanız gerek," demişti Susannah, Ted'in yanağına dokunarak. Jake'e o parmaklar soğuk, çok soğuk görünmüştü.
"Nedir, canım? Elimden ne geliyorsa yaparım." Susannah'nm parmaklarını kavrayıp
(huzur rahat sakin bekle yavaş dingin barış) sıkmıştı.
"Bu yaptığınıza ben aksini söyleyene dek bir son verin," demişti Susannah.
Ted, ona şaşkınca bakmıştı. Sonra omuz silken Dinky'ye dönmüş, arandan yine Susannah'ya bakmıştı.
"İyi aklınızı kederimi çalmak için kullanmamalısınız," demişti Susan-nah, ona. "Çünkü ağzımı açar ve son damlasına dek sömürebilirirn. Hepsini."
Ted bir süre kaşlarını çatıp başını önüne eğerek durmuştu. Sonra tekrar Susannah'ya dönüp Jake'in gördüğü en tatlı gülümsemeyi sunmuştu.
"Âlâ, hanımefendi," demişti Ted. "İstediğinizi yapacağız. Ama bize ihtiyacınız olursa... olduğunda..."
"Çağırırım," demişti Susannah ve sonra yolun ortasında sayıklayarak yatan genç adamın üzerine eğilmişti.

2

Roland ve Jake ölüm döşeğindeki arkadaşları için yas tutmayı erteleyerek kendilerine saldırabilecek muhafızları temizlemek amacıyla onları tekrar Devar-toi'ye götürecek sokağa yaklaştığı sırada Sheemie uzanmış ve Roland'ın gömleğinin kolunu çekmişti.
"Işın teşekkürler der, bir zamanlar Will Dearborn olan." Bağırmaktan sesi kısıldığı için çatlak bir fısıltıyla konuşuyordu. "Işın her şeyin dü-zelebileceğini söylüyor. Eskisi kadar iyi olacağını. Daha da iyi olacağını söylüyor."
"Çok iyi," demişti Roland ve Jake öyle olabileceğini düşünmüştü. Ama o an, şimdi olduğu gibi içinde gerçek neşeden eser yoktu. Ted Brau-tigan'm nazik parmaklarının ortaya çıkardığı deliğin görüntüsünü zihninden uzaklaştıramıyordu. Kırmızı jöleyle dolu deliği.
Roland kolunu Sheemie'nin omzuna atmış, sıkmış ve Sheemie'yi öpmüştü. Sheemie mutlulukla gülümsemişti. "Seninle geleceğim, Roland. Beni yanında götürür müsün, canım?"
"Bu sefer olmaz," demişti Roland.
"Neden ağlıyorsun?" diye sormuştu Sheemie. Jake, Sheemie'nin yüzündeki coşkunun yerini endişeye bırakmasını izlemişti. Bu arada Kançılar ana caddeye dönmeye devam ediyor, küçük gruplar oluşturuyordu
Jake, Silahşor'a yönelmiş bakışlarında dehşetle karışık şaşkınlık... ve belli belirsiz merak... ve birkaçında belirgin bir hoşnutsuzluk görmüştü. Neredeyse nefret. Hiçbirinde bir nebze bile minnet görememiş ve bu yüzden onlardan nefret etmişti.
"Dostum yaralandı," demişti Roland. "Onun için ağlıyorum, Sheemie. Ve arkadaşım olan karısı için. Ted ve Dinky'nin yanına gidip istediği takdirde onu teselli etmeye çalışır mısın?"
"İstiyorsan, elbette! Senin için her şeyi yaparım!"
"Teşekkürler derim, Stanley'nin oğlu. Ve dostumu götürecek olurlarsa yardım et."
"Dostun Eddie! Yaralı yatan o!"
"Evet, doğru diyorsun, ismi Eddie. Ona yardım edecek misin?"
"Evet!"
"Bir şey daha var..."
"Evet?" diye sormuştu Sheemie. Sonra bir şey hatırlamıştı. "Evet! Gitmenize, arkadaşlarınla çok uzağa seyahat etmenize yardım edeceğim! Ted, bana söyledi. 'Bir delik aç,' dedi. Ona açtığım gibi. Ama onu geri getirdiler. Kötü

adamlar. Ama sizi geri getiremeyecekler, çünkü hepsi gitti! Işın artık huzurlu!" Ve Sheemie, Jake'in yaslı kulaklarını tırmalayan bir kahkaha atmıştı.
Belki Roland'ın kulaklarını da tırmalamıştı, çünkü gülümsemesi gergin görünüyordu. "Zamanla, Sheemie... ama sanırım Susannah burda kalıp dönmemizi bekler."
Eğer dönersek, diye düşünmüştü Jake.
"Ama yapabileceğini sandığım bir başka görev var. Birini bir başka dünyaya göndermek değil, ama onun gibi bir şey. Ted ve Dinky'ye anlattım, Eddie huzura kavuştuğunda onlar da sana anlatacak. Dinleyecek misin?"
"Evet! Ve yapabilirsem yardım edeceğim!"
Roland, Sheemie'nin omzunu kavramıştı. "Güzel!" Sonra Jake ve Si-a"Şor başladıkları işi bitirmek için kuzey olabilecek yöne doğru ilerlemişlerdi.

3
Sonraki üç saat içinde çoğu insan olan on dört muhafız daha bul-muşlardı. Roland sadece binaya çarpıp orada sıkışıp kalan itfaiye aracının arkasından ateş eden iki kişiyi öldürerek Jake'i -biraz- şaşırtmıştı. Geri kalanının silahlarını alıp öğleden sonra vardiya değişimini haber veren boru çaldığında Devar-toi'de görülecek olurlarsa vurulacaklarını söyleyerek serbest bırakmıştı.
"Ama nereye gideriz?" diye sormuştu parlak kırmızı ibiğiyle bembeyaz horoz kafası olan bir taheen. (Jake, onu görünce çizgi film karakteri Foghorn Leghorn'u hatırlamıştı.)
Roland başını iki yana sallamıştı. "Boru tekrar öttüğünde burda olmadığınız sürece nereye gideceğiniz umurumda değil," demişti. "Burda cehenneme yakışır bir iş yaptınız ama cehennemin kapıları artık kapandı ve bir daha da açılmayacak."
"Ne demek istiyorsunuz?" diye sormuştu horoz-taheen çekingence, ama Roland cevap vermeye tenezzül etmemişti. Tek söylediği mesajı diğerlerine iletmesi olmuştu.
Kalan can-toi ve taheen'lenn çoğu Algul Siento'yu hiç itiraz etmeden ve omuzları üzerinden geriye sık sık endişeyle bakarak ikili üçlü gruplaı halinde terk etmişti. Jake korkmakta haklı olduklarını düşünmüştü, çünkü dinh'iriva yüzü o gün düşünceleri yüzünden soyutlanmış bir ifadeye bürünmüş ve kederle korkunçlaşmıştı. Eddie Dean ölüm döşeğinde yatıyordu ve Gilead'lı Roland'm hiçbir şeye tahammülü yoktu.
"Buraya ne yapacaksın?" diye sormuştu Jake öğleden sonra boru öttüğünde. Dumanları tüten Damli Evi'nin yanından (robot itfaiyeciler her yere uyarı levhaları asmıştı: UZAK DURUN, YANGIN SORUŞTURMASI SÜRÜYOR) geçiyorlar, Eddie'nin yanına dönüyorlardı.
Roland soruya cevap vermeyerek başını iki yana sallamakla yetinmişti.
Jake çarşıda altı Kırıcı'nın el ele tutuşarak bir halka oluşturduğunu görmüştü. Ruh çağırma seansı yapıyor gibi görünüyorlardı. Sheemie, Ted ve Dan' R°stov oradaydı. Ayrıca biri genç, biri yaşlı iki kadın ve tıknaz, bankacı görünümlü bir adam vardı. Daha ötede, ayaklan üzerlerine örtülen battaniyelerin altından taşan, kısa çarpışmada ölmüş elli kadar muhafızın cesedi sıralanmıştı.
"Ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sormuştu Jake seans ahalisini kastederek. Arkalarındakiler ölüydü, bundan böyle başka hiçbir şey yapmayacaklardı.
Roland, Kırıcılar'dan oluşan halkaya kısa bir bakış fırlatmıştı. "Evet." "Nedir?"
"Şimdi olmaz," demişti, Silahşor. "Şimdi Eddie'ye saygılarımızı sunacağız. Yapabildiğince sakin olmalısın ve bunun için zihninin boşalması gerekiyor."

4
Müzik kutusu sessiz, neon lambalı bira levhaları sönük bomboş Clover Tavernası'nm dışında oturmakta olan Jake, Roland'ın ne kadar haklı olduğunu ve kırk beş dakika önce Eddie'nin Silahşor'un yaşamından azar azar uzaklaştığını, hayat kiliminin son santimlerine olağanüstü mirasının izlerini bırakırken ona bakıp ıstırabını görerek odadan çıkmasına izin verdiğinde hissettiği minnet duygusunu düşünüyordu.
Ted Brautigan'ın organize ettiği grup, genç silahşoru Corbett Yatakhanesine taşımış, birinci kattaki süitlerden birinin geniş yatak odasına yerleştirmişti. Ted'in grubu yatakhanenin avlusunda oyalanmış, öğleden s°nra saatler ilerlerken Kırıcılar'ın geri kalanı da onlara katılmıştı. Ro-'and ve Jake geldiğinde kızıl saçlı, kısa boylu, şişman bir kadın Roland'ın folunu kesmişti.
Yerinizde olsam bunu yapmazdım, hanımefendi, diye düşünmüştü Ja-y-Bugün değil.
Günün tehlike bildiren işaretlerine ve kısa yolculuklarına rağmen bu kadın -Jake'e annesinin bahçe kulübünün ömür boyu başkanı olmaya çok uygun gibi görünüyordu- kalın bir tabaka makyaj yapma fırsatı bulmuştu' pudra, far ve Devar itfaiye aracı gibi kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Kendini Grace Rumbelow olarak tanıtmıştı (eskiden Aldershot, Hampshire, İn. giltere'dendi) ve bundan sonra ne olacağını öğrenmeyi talep ettiğini söylemişti -nereye gidecekler, ne yapacaklar ve onlarla kim ilgilenecekti? Bir başka deyişle horoz- kafalı taheerC'm sorduğu sorularda.
"Çünkü bizimle ilgileniyorlardı," demişti Grace Rumbelow tiz bir sesle. "Ve en azından şu an için başımızın çaresine bakacak durumda değiliz." Bunun üzerine onaylayan sesler duyulmuştu. Roland, onu baştan aşağı süzmüş ve yüzündeki bir şey, kadının o ölçülü öfkesini yok etmişti. "Yolumdan çekil," demişti Silahşor. "Yoksa seni yere yıkar geçerim."

Kadının yüzünün solduğu pudra tabakasının üzerinden bile belli olmuş ve tek kelime etmeden söyleneni yapmıştı. Corbett Yatakhanesi'ne giren Jake ve Roland'm ardından onaylamaz mırıltılar yükselmiş, ama onlar gözden kaybolmadan, Silahşor'un mavi gözleriyle karşılaşma riski ortadan kalkmadan önce ağızlarını bile açmamışlardı. Kırıcılar Jake'e Pi-per'daki bazı çocukları hatırlatıyordu. Bu sınav iğrenç veya kıçımı ye gibi şeyleri bağırarak söyleyen, ama bunu sadece öğretmen sınıfta değilken yapan bu sersemler gibiydiler.
Corbett Yatakhanesi'nin ilk katındaki koridor floresan lambalarla aydınlanmıştı. Havaya Damli Evi ve Feveral Yatakhanesi'nden yayılan dumanın keskin kokusu hâkimdi. Dinky Earnshaw, DİSİPLİN MEMURU SÜİTİ yazan kapının sağında bir katlanan sandalyede oturmuş, sigara içiyordu. Roland ve Jake, Oy her zamanki gibi Jake'in ayaklarının dibinde yürür halde yaklaşırken başını kaldırıp onlara bakmıştı. "Durumu nasıl?" diye sormuştu Roland.
"Ölüyor, dostum," diyerek omuz silkmişti Dinky. "Susannah nasıl?"
"Güçlü. Ama o gittikten sonra..." Dinky her şeyin olabileceğini söylemek istercesine tekrar omuz silkmişti. Roland kapıyı usulca çalmıştı. "Kim o?" demişti Susannah boğuk sesle.
"Roland ve Jake," demişti Silahşor. "Bizi içeri kabul edecek misin?" Bu soru üzerine Jake'e alışılmadık derecede uzun gelen bir sessizlik olmuştu. Ancak Roland şaşırmış görünmüyordu. Dinky de öyle. Sonunda Susannah'nın sesi duyulmuştu: "İçeri gelin." Girmişlerdi.

5

Roland'ın çağrısını bekleyerek sakinleştirici karanlıkta Oy ile oturup bekleyen Jake kararan odada gözlerine ulaşan manzarayı düşündü. Ve Roland'ın huzursuzluğunu fark ederek onu "zamanı geldiğinde" çağıracağını söyleyip dışarı göndermesinden önceki sonsuzlukmuş gibi gelen kırk beş dakikayı.
Jake Orta-Dünya'ya çekildikten sonra pek çok ölüme tanık olmuştu; ölüme sebep olmuş, pek az hatırlıyor olmasına rağmen kendi ölümünü bile yaşamıştı. Ama bu bir ka-yoldaşın ölümüydü, disiplin memurunun süitinin yatak odasında olan biten her şey çok anlamsız geliyordu. Ve sonu gelmez. Jake tüm kalbiyle Dinky ile dışarıda kalmış olmayı diliyordu; keskin zekâlı, bazen asabi arkadaşını o şekilde hatırlamak istemiyordu.
Öncelikle Eddie bir eli Susannah'nın elinde yatarken fazlasıyla zayıf görünüyordu; yaşlı ve (Jake böyle düşünmekten nefret ediyordu) aptal görünüyordu. Ya da belki doğru kelime bunaktı. Ağzının kenarları aşağı sarkmış, derin gamzeler oluşturmuştu. Susannah, genç adamın yüzünü yıkamıştı, ama hafifçe uzamış sakallan yine de kirli gibi görünmesine yol aÇiyordu. Gözlerinin altı piç kurusu Prentiss, onu vurmadan önce dövmüş gibi mosmordu. Gözleri kapalıydı ama ince gözkapaklarının altında ^ya görüyormuşçasına kıpırdıyorlardı.
Ve Eddie konuşuyordu. Kesintisizce mırıldanıyordu. Jake söylediklerinden bazılarını anlıyor, bazılarını anlayamıyordu. Bazıları az da olsa anlamlıydı ama çoğu, arkadaşı Benny'nin ki'gel diyeceği gibi zırvaydı. Susannah ara sıra bir bez parçasını yatağın yanındaki masanın üzerinde duran küçük bir leğendeki suda ıslatıyor, sıkıyor ve kocasının kaşlarını, kuruyan dudaklarını siliyordu. Roland bir keresinde ayağa kalkıp leğeni almış, banyoda döküp tekrar doldurmuş ve Susannah'ya geri getirmişti. Susannah ona alçak ve son derece nazik bir ses tonuyla teşekkür etmişti. Jake kısa bir süre sonra suyu tazelemiş ve Susannah, ona da aynı şekilde teşekkür etmişti. Sanki orada olduklarının farkında değildi.
Susannah için gideceğiz, demişti Roland, Jake'e. Çünkü daha sonra yanında kimlerin olduğunu hatırlayacak ve minnet duyacak.
Duyacak mıydı? Clover Tavernası'nın dışında, karanlıkta oturmakta olan Jake bunu merak ediyordu. Minnettar olacak mıydı? Eddie Dean'in henüz yirmi beş, yirmi altı yaşındayken ölüm döşeğinde yatmasının sorumlusu Roland değil miydi? Öte yandan Roland olmasaydı Susannah ve Eddie hiçbir zaman tanışamayacaktı. Çok karmaşıktı. Hepsinde New York'un olduğu çok sayıda dünya fikri gibi Jake'in başına bir ağrı girmesine sebep oluyordu.
Ölüm döşeğinde yatan Eddie ağabeyi Henry'ye neden çöpü dökmeyi
hep unuttuğunu sormuştu.
Jack Andolini'ye ona kimin çirkin sopayla vurduğunu sormuştu.
"Dikkat et Roland!" diye bağırmıştı. "Koca-burun George geri dönmüş!"
Ve, "Suze, sen ona Dorothy ve Teneke Ormancı ile ilgili olanı anlatırsan gerisini ben anlatırım."
Sonra Jake'in kanını donduran bir başka şey söylemişti. "Elimle ateş etmem; eliyle ateş eden babasının yüzünü unutmuş demektir."
Bunun üzerine Roland loş odada (panjurlar kapatılmıştı) Eddie'nın elini tutup sıkmıştı. "Evet, Eddie, doğru diyorsun. Gözlerini açıp yüzüme bakacak mısın, hayatım?"
Ama Eddie gözlerini açmamıştı. Başı faydasız bir bandajla sarılı olan genç adam onun yerine Jake'in kanını daha da dondurarak mırıldanmıştı. "Ölülerin taş salonlarında her şey unutulur. Bunlar, örümceklerin döndüğü ve büyük devrelerin birer birer sessizliğe büründüğü yıkım odaları."
Bunun ardından bir süre anlaşılır bir şey söylememiş, sadece kesintisizce mırıldanmaya devam etmişti. Jake leğendeki suyu tazelemiş, odaya dönüşünde Roland kireç gibi olmuş yüzünü görmüş ve ona gidebileceğini söylemişti.
"Ama..."
"Haydi git, şekerim," demişti Susannah. "Ama dikkatli ol. Dışarda hâlâ onlardan biri olabilir. İntikam almak isteyen çıkabilir." "Ama ben nasıl..."
"Zamanı gelince seni çağırırım," demişti Roland. Sonra sağ elinin kalan parmaklarından biriyle Jake'in şakağına hafifçe vurmuştu. "Beni duyarsın."

Jake gitmeden önce Eddie'yi öpmek istemiş ama korkmuştu. Ölümün nezle gibi ona bulaşacağından değil -böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordu- dudaklarının temasının bile Eddie'yi yolun sonundaki açıklığa itmeye yetebileceğinden korkmuştu.
Sonra Susannah, onu suçlayabilirdi.

6
Dinky koridorda ona nasıl gittiğini sormuştu. "Gerçekten çok kötü," demişti Jake. "Başka sigaran var mı?" Dinky kaşlarını kaldırmış ama hiçbir şey söylemeden Jake'e bir sigara uzatmıştı. Çocuk, Silahşor'un daha önce yaptığını gördüğü gibi sigarayı I başparmağının tırnağıyla ezmiş ve yakarak içine derin bir nefes çekmişti. Duman hâlâ yakıyordu ama ilk seferdeki gibi şiddetli değildi. Başı biraz-c'k dönmüş ama öksürmemişti. Yakında bu işte ustalaşırım, diye düşünmüştü. New York'a dönecek olursam belki babamın bölümünde çalışabili-ntn- Öldürmede iyice ustalaşıyorum.
Sigarayı göz hizasına kaldırmıştı, dibi yerine tepesinden duman çıkan küçük, beyaz bir füzeydi. Filtrenin hemen altında CAMEL yazısı vardı. "Bunu asla yapmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim," demişti Dinky'ye. "Asla. Ve şimdi elimde bir taneyle burda oturuyorum." Gülmüştü. Acı, yetişkince bir gülüştü ve sesi kulaklarına ulaştığında ürpermişti.
"Buraya gelmeden önce bir adam için çalışıyordum," demişti Dinky. "İsmi Bay Sharpton'dı. Bana Tanrı'nın gülmek istediğinde 'asla'ları dinlediğini söylerdi."
Jake cevap vermemişti. Eddie'nin yıkım odalarından bahsedişini hatırlıyordu. Jake bir zamanlar, bir rüyada Mia'yı takip ederek o odalardan birine girmişti. Mia ölmüştü. Callahan da öyle. Ve Eddie ölüyordu. Uzaktan gelen gök gürültüsünü dinlerken battaniyeler altında yatan cesetleri düşünmüştü. Eddie'yi vuran adamın Roland'm kurşunuyla sol tarafına doğru savruluşunu hatırlamıştı. Calla Bryn Sturgis'te onlar için düzenlenen hoş geldin partisini, müziği, dansları, renkli meşaleleri hatırlamaya çalışmış, ama en net hatırladığı Benny Slightman'ın, bir başka dostun ölümü olmuştu. O gece dünya ölümden ibaret gibiydi.
Kendisi de bir keresinde ölüp geri gelmişti: Orta-Dünya'ya ve Ro-land'a dönmüştü. Bütün öğle sonrası boyunca aynı şeyin Eddie'ye de olabileceğine inanmaya çalışmıştı, ama bunun gerçekleşmeyeceğini bir şekilde biliyordu. Jake'in hikâyedeki rolü sona ermemişti. Ama Eddie'ninki bitmişti. Jake buna inanmamak için hayatının yirmi -otuz!- yılını seve seve verirdi ama maalesef inanıyordu. Galiba bir şekilde telepatik bir bilgi almıştı.
Bunlar, örümceklerin döndüğü ve büyük devrelerin birer birer sessizliğe büründüğü yıkım odaları.
Jake'in bildiği bir örümcek vardı. Mia'nın çocuğu tüm bu olanları izliyor muydu? Eğleniyor muydu? Belki tribündeki kahrolası bir Yankee taraftarı gibi coşkuyla tezahürat yapıyordu.
Yapıyor. Biliyorum. Hissedebiliyorum.
"İyi misin, ufaklık?" diye sormuştu Dinky.
"Hayır," demişti Jake. "İyi değilim." Ve Dinky bunun en makul cevap olduğunu düşünürmüşçesine başını sallamıştı. Eh, diye düşünmüştü Jake. Belki bekliyordu. Ne de olsa o bir telepat.
Dinky bunu vurgulamak istercesine Mordred'in kim olduğunu sormuştu.
"Bilmek istemezsin," demişti Jake. "İnan bana." Yarıya kadar içtiği sigarasını söndürmüş ("Akciğer kanseri işte burda, son santimde," derdi babası son derece kendinden emin bir tavırla filtresiz sigaralarından birinin ucunu göstererek) ve Corbett Yatakhanesi'nden ayrılmıştı. Endişe içinde bekleyen Kırıcılar'la karşılaşmamayı umarak arka kapıyı kullanmış ve tek bir Kırıcı bile görmemişti. Şimdiyse Pleasantville'de, New York'ta görülen evsiz insanlar gibi kaldırıma oturmuş, çağrılmayı bekliyordu. Sonu bekliyordu.
Tavernanın içine girmeyi, kendine bir bira almayı düşündü (sigara içecek ve pusu kurup öldürecek kadar büyümüşse bira içecek kadar da büyümüş olmalıydı elbette). Belki de müzik kutusu bozuk para olmadan da çalardı. Algul Siento'nun babasının Amerika'nın zamanla olacağını iddia ettiği gibi bir yer olduğundan emindi; yani paranın geçmediği bir toplum. Eski Seeberg öyle düzenlenmişti ki müziği başlatmak için tuşlara basmak yeterli oluyordu. On dokuzuncu sıradaki şarkının Elton John'dan 'Someone Saved My Life Tonight'0 olduğundan emindi.
Ayağa kalktı ve çağrı o zaman geldi. Tek duyan kendisi de değildi; Oy kısa, keskin bir inilti çıkardı. Roland yanı başlarında duruyor gibiydi.
Yanıma gel, Jake. Acele et. Gidiyor.

7
Jake sokaklardan birine girip koşmaya başladı, Efendi'nin hâlâ dumanlar tüten Evi'nin çevresinden dolaştı (Roland'ın orayı terk etmelerimin' Bu Gece Hayatımı Kurtardı. ne dair emirlerini ya duymazlıktan gelmiş ya da duymamış olan uşak Tassa başını elleri arasına almış, üzerinde bir eşofman üstü ve İskoç etekliği ile kamburunu çıkarmış, oturuyordu) ve sıralanmış cesetlere kısa bir bakış fırlatarak çarşı boyunca ilerledi. Daha önce gördüğü seans halkası artık orada değildi.
Ağlamayacağım, diye söz verdi kendine sertçe. Sigara içecek ve kendime bir bira almayı düşünecek kadar büyüdüysem aptal gözlerimi kontrol edecek kadar da büyüdüm demektir. Ağlamayacağım.
Ama kendine verdiği sözü tutamayacağını biliyordu.

8
Sheemie ve Ted süitin dışında beklemekte olan Dinky'nin yanma gelmiş, Dinky sandalyesini Sheemie'ye vermişti. Ted yorgun görünüyordu, ama Sheemie'nin haii çok kötüydü: gözleri yine kan çanağına dönmüştü, bir kulağında ve burnunun altında kurumuş kan vardı ve avurtları çökmüştü. Terliklerini çıkarmış, acı veriyormuş gibi ayaklarından birini ovuyordu. Bununla birlikte yüzünde son derece mutlu bir ifade vardı. Hatta vecde kapılmış olduğu bile söylenebilirdi.
"Işın her şeyin yoluna girebileceğini söylüyor, genç Jake," dedi Sheemie. "Işın geç kalmadığımızı söylüyor. Işın teşekkürler diyor."
"Çok iyi," dedi Jake kapının tokmağına uzanarak. Sheemie'nin söylediklerini hayal meyal duyuyordu. Tüm dikkatini konsantre olmaya (ağlayıp durumu Susannah için zorlaştırmayacağım) ve duygularını kontrol altında tutmaya yöneltmişti. Sonra Sheemie hızla geri dönmesine sebep olacak bir şey söyledi.
"Gerçek-Dünya'da da geç değil," dedi Sheemie. "Biliyoruz. Bir göz attık. Hareketli tabelayı gördük. Değil mi, Ted?"
"Gördük gerçekten de." Ted bir kutu Nozz-A-La'yı kavradığı elin1 kucağına indirmişti. Kutuyu dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Iceri girdiğinde Roland'a ilgilendiğiniz tarih 19 Haziran 1999 ise hâlâ vaktiniz olduğunu söyle, Jake. Ama zaman aralığı giderek daralıyor." "Söylerim."
"Ve ona zamanın o tarafta bazen kaydığını hatırlat. Eski bir vites gibi kayıyor. Işın iyileşmeye başladı ama bu durum bir süre daha devam edecektir. Eğer 19'unu kaçırırsanız..."
"Tekrar yakalayamayabiliriz," dedi Jake. "Orda mümkün değil. Biliyoruz." Kapıyı açtı ve loş süite süzüldü.

9
Yatağın başucundaki lambanın sarı ışığı Eddie Dean'in yüzünü aydınlatıyordu. Burnunun gölgesini sol yanağına düşürüyor ve gözlerinin karanlık delikler gibi görünmesine sebep oluyordu. Susannah yatağın yanında dizleri üzerinde duruyor, Eddie'nin ellerini tutarak genç adama bakıyordu. Gölgesi duvara düşmüş, yukarı doğru uzanıyordu. Roland yatağın diğer tarafındaki koyu gölgeler içinde oturuyordu. Ölmekte olan adamın uzun, mı-rıltıh monologu kesilmiş, solukları iyice düzensizleşmişti. Ani ve kısa bir nefes alıyor, ardından ıslığa benzer uzun bir soluk koyuveriyordu. Göğsü o kadar uzun süre hareketsiz kalıyordu ki, Susannah başını kaldırıp bir sonraki uzun, titrek nefese dek yüzüne endişeyle bakıyordu.
Jake, Roland'ın yanma, yatağın kenarına oturdu. Eddie'ye baktı, Su-sannah'ya baktı, sonra tereddütle Silahşor'a döndü. Loşlukta yüzünde bitkinlikten başka bir ifade seçemedi.
"Ted Amerika tarafında nerdeyse 19 Haziran olduğunu hatırlatmadı istedi, teşekkürler derim. Ayrıca zamanın kayabileceğini belirtti."
Roland başını salladı. "Yine de bunun bitmesini bekleyeceğiz. Fazla uzun sürmeyecek, ona bu kadarını borçluyuz."
"Ne kadar zamanı kaldı?" diye mırıldandı Jake.
"Bilmiyorum. Koşsan bile yetişemeyeceğini, sen gelmeden gideceğini Sandırn..."
"Koştum..."
"...ama gördüğün gibi..."
"Var gücüyle savaşıyor," dedi Susannah ve geriye kalan tek gurur kaynağının bu olması Jake'in ürpermesine yol açtı. "Erkeğim var gücüyle mücadele ediyor. Belki söyleyecek sözü vardır."

10
Gerçekten de vardı. Jake'in yatak odasına girmesinden sonsuzluk-muş gibi gelen beş dakika sonra Eddie'nin gözleri açıldı. "Sue..." dedi.
"Su...sie..."
Susannah ellerini sıkıca tutmaya devam edip gülümseyerek eğildi. Tüm dikkatini Eddie'ye yöneltmişti. Eddie, Jake'in daha önce söylense inanmayacağı bir çabayla bir elini kurtardı, sağa doğru kaldırdı ve Susan-nah'nın sık lülelerini kavradı. Elinin ağırlığı saç diplerini çekiştirip acıttıy-sa bile Susannah belli etmedi. Dudaklarında beliren gülümseme neşeli, sıcak, hatta belki duygusaldı.
"Eddie! Hoş geldin!"
"Nefesini boşa... yorma," diye fısıldadı Eddie. "Gidiyorum, sevgilim,
geldiğim falan yok."
"Bu saçmalık..."
"Şşş," diye fısıldadı Eddie ve Susannah sustu. Saçını kavrayan el onu aşağı çekti. Susannah başını eğerek yaşayan dudaklarını son kez öptü. "Seni... bekleyeceğim," dedi Eddie gözle görülür bir çabayla.
Jake, Eddie'nin yüzünde boncuk boncuk ter belirdiğini gördü, ölen bedeninin yaşayan dünyaya son mesajlarıydı ve o an çocuğun kalbi, beyninin saatlerdir bildiğini kavradı. Ağlamaya başladı. Yakıp dağlayan göz-yaşlarıydı. Roland elini tutunca Jake onunkini şiddetle sıktı. Hem üzgündü, hem korkuyordu. Eddie'nin başına gelen hepsinin başına gelebilirdi' Onun da.
"Evet, Eddie. Bekleyeceğini biliyorum," dedi Susannah.
"A..." O hırıltılı nefeslerden birini daha aldı. Gözleri değerli taşlar gibi parlıyordu. "Açıklıkta." Bir başka soluk. Hâlâ Susannah'nın saçını tutuyordu. Lamba her ikisini de gizemli, sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. "Yolun sonundaki açıklıkta."

"Evet, sevgilim." Sesi artık sakinleşmişti ama bir gözyaşı damlası Eddie'nin yanağına düşüp çenesine doğru yuvarlandı. "Seni çok iyi duyuyorum. Beni bekle, seni bulayım ve birlikte gidelim. O zaman kendi bacaklarım üzerinde yürüyor olacağım."
Eddie, ona gülümsedi, sonra bakışları Jake'e yöneldi. "Jake... yanıma gel."
Hayır, diye düşündü Jake panikle. Hayır, yapamam, yapamam. Ama daha düşünürken bile onun kokusuna doğru eğilmeye başlamıştı. Eddie'nin saç diplerinde beliren ter damlacıklarını görebiliyordu.
"Beni de bekle," dedi Jake uyuşmuş dudaklarla. "Tamam mı, Eddie? Hepimiz birlikte gideriz. Daima olduğumuz gibi, ka-tet olarak gideriz." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Yüreği gülümseyemeyeceği kadar acıyordu. Kalbinin, taşların bazen kızgın ateşte yaptığı gibi göğsünün ortasında patlayıp patlamayacağını merak etti. Bu küçük bilgiyi arkadaşı i Benny Slightman'dan öğrenmişti. Benny'nin ölümü kötüydü ama bu bin I kat daha beterdi. Milyon kere daha kötüydü.
I Eddie başını iki yana sallıyordu. "O kadar... çabuk değil, dostum." I Titrek bir soluk aldı ve havada sadece kendisinin hissedebildiği dikenler I varmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonra fısıldadı. Jake daha sonra fısıldamasının sebebinin takatinin kesilmesinden değil, sadece onun duymasını istediğinden olduğunu düşündü. "Mordred'e dikkat et... Dandelo'dan... sakın."
"Daniel mı? Eddie anlamı..."
"Dandelo." Gözleri irileşmişti. Korkunç bir çaba sarf ediyordu. Dinh'ini Mordred'den koru. Dandelo'dan da. Sen... Oy. Senin görevin." Bakışları Roland'a yöneldi, sonra tekrar Jake'e döndü. "Şşş." Sonra: "Ko-
"Ko... koruyacağım. Koruyacağız."
Eddie başını hafifçe salladı, sonra Roland'a baktı. Jake kenara çekildi ve Silahşor Eddie'ye doğru eğildi.

11
Roland daha önce hiç, Cuthbert Jericho Hill'de ona kahkahalarla veda ederken bile bu kadar parlak gözler görmemişti. Eddie gülümsedi. "Ne günlerdi ama."
Roland başını salladı.
"Sen... sen..." Ama Eddie bitiremedi. Tek elini kaldırıp zayıfça çevirme hareketi yaptı.
"Dans ettim," dedi Roland başını sallayarak. "Commala dansı."
Evet, der gibi oynadı Eddie'nin dudakları ve o ıstırap veren nefeslerden birini daha içine çekti. Sonuncuydu.
"İkinci şansım için teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim... baba."
Hepsi buydu. Eddie'nin gözleri hâlâ ona bakıyordu ve hâlâ bilinçliydiler ama o son kelimeyle, baba ile tükenen nefesinin yerini yenisi almamıştı. Lambanın ışığı çıplak kollarına düşerek tüylerini altına çeviriyordu. Gök gürültüsü duyuldu. Sonra Eddie'nin gözleri kapandı ve başı yana düştü. İşi tamamlanmıştı. Yoldan ayrılıp açıklığa adım atmıştı. Bir daire şeklinde etrafında oturdular ama artık bir ka-tet değillerdi.

12
Bundan otuz dakika sonrasıydı...
Roland, Jake, Ted ve Sheemie çarşının ortasında bir bankta oturuyordu. Dani Rostov ve bankacıya benzeyen adam yakınlarındaydı. Susannah disiplin memurunun yatak odasında, kocasının bedenini gömülme-den önce yıkıyordu. Oturdukları yerden sesini duyabiliyorlardı. Şarkı söylüyordu. Bütün şarkılar daha önce Eddie'nin söylediğini duydukları şarkılar gibiydi. Biri "Born To Run"dı•. Bir başkası Calla Bryn Sturgis'ten "Pirinç Şarkısı"ydı.
"Gitmemiz gerek, hem de hemen," dedi Roland. Eli kalçasında, ovuşturuyor, ovuşturuyordu. Jake cebinden bir şişe aspirin çıkarıp (nereden bulduğunu Tanrı bilirdi) üç tanesini kuru kuru yuttuğunu görmüştü. "Sheemie, bizi gönderecek misin?"
Sheemie başını salladı. Dinky'den destek alarak banka kadar topallamış ve hâlâ hiçbiri ayağındaki yarayı inceleme fırsatı bulamamıştı. Topallaması diğer meselelerin yanında çok önemsiz kalıyordu; Sheemie Ruiz o gece ölecekse bunun sebebi Gök Gürültüsü ile Amerika arasında bir kapı açması olacaktı elbette. Bir başka tüketici teleportasyon aktivitesi onun için ölümcül olabilirdi, bunun yanında acıyan bir ayağın ne önemi vardı?
"Deneyeceğim," dedi. "Elimden geleni yapacağım, evet yapacağım." "New York'a bakmamıza yardım edenler bunu yapmamıza da yardım eder," dedi Ted.
Anahtar Dünya'nın Amerika tarafındaki zamanı öğrenmenin yolunu bulan Ted olmuştu. O, Dinky, Fred Worthington (bankacı tipli adam) ve Dani Rostov daha önce New York'ta bulunmuştu ve Times Meydanı'nın belirgin zihinsel görüntülerini getirebiliyorlardı: ışıklar, kalabalık, film afişleri... ve en önemlisi, her otuz saniyede bir Broadway ve Kırk Sekizinci So-kak'm tam bir turunu tamamlayan ve aşağıdaki insanlara günün olaylarını bildiren kayan dev haber bandı. Delik, BM adli tıp uzmanlarının Koso-va'daki toplu mezarları incelediğini, Başkan Yardımcısı Gore'un günü Başkan'ın kampanyası için New York'ta geçirdiğini ve Yankees'in önceki akşamki maçı kaybettiğini öğrenmelerine yetecek kadar süre açık kalmıştı.
Sheemie diğerlerinin yardımıyla deliği daha uzun süre açık tutabilirdi (hepsi hareketli New York akşamının parlak ışıklarına bir tür aç şaşkınlıkla hakıyor, o an Kırmıyor, Açıp Görüyordu) ama buna gerek kal.madı. Beysbol maçının sonucunun ardından birkaç metre boyunda sarı yeşil harfler ve rakamlarla yazılmış olan tarih ve saat gözlerinin önünden kayarak geçti: 18 HAZİRAN 1999, 9.19 ÖS.

Jake Stephen King'in bir günden az bir ömrünün kaldığı Anahtar Dünya'ya baktıklarından nasıl emin olabildiklerini sormak için ağzını açtı, sonra bir şey demeden kapattı. Cevap her zaman olduğu gibi zamandaydı, aptal: 9:19'un rakamlarının toplamı on dokuz ediyordu.

13

"Peki bunu ne zaman gördünüz?" diye sordu Roland. Dinky hesapladı. "En az beş saat olmuştur. Vardiya değişimini duyuran boru çalıp güneşin sönmesi temel alınarak."

Demek ki şu an diğer tarafta saat sabah iki buçuk olmalı, diye hesapladı Jake saatleri parmaklarıyla sayarak. Düşünmek o an çok zordu, en basit toplama işlemi bile aklında sürekli Eddie olduğu için zaman alıyor, sonuca ancak çaba gösterirse ulaşabiliyordu. Ama sadece beş saat olduğundan emin olamazsın, çünkü Amerika tarafında zaman daha hızlı akıyor. Kırıcılar Işın'a zarar vermeyi kestiği için bu değişebilir -zamanın akış hızı eşitlenebilir- ama muhtemelen henüz değil. Şu an büyük ihtimalle orada daha hızlıdır.

Ve kayabilirdi.

Stephen King 19 Haziran sabahı bir an ofisinde, daktilosunun önünde sapasağlam otururken bir sonraki an... bam! O akşam King'in ne tür bir tören isteyebileceğine karar vermeye çalışan, yas tutan kederli ailesi etrafını sarmış halde bir cenaze evinin salonunda yatıyor olabilirdi. Bu bilginin vasiyetnamesinde olmadığını düşünecekler, hatta belki nereye gömüleceğine karar vermeye çalışacaklardı. Sekiz on saat göz açıp kapayıncaya dek geçmiş olacaktı. Ve Kara Kule? Stephen King'in versiyonu olan Kara Kule? Ya da Gan'ın veya Pn'm'in versiyonu? Hepsi sonsuza dek yok olacaktı. Ve duyduğunuz o ses? Discordia'nın derinliklerinde gülen Kızıl Kral'ın sesi olmalıydı. Belki örümcek-çocuk Mördred da onunla birlikte gülecekti.

Eddie'nin ölümünden sonra ilk kez kederden başka bir şey Jake'in zjhninde öne çıktı. Hafif bir tik tak sesiydi; Roland ve Eddie programladığında sneetch'lenn çıkardığı sesler gibiydi. Jake o sesleri sneetch'leri ffaylis'e vermelerinden hemen önce duymuştu. Zamanın sesiydi ve zaman dostları değildi.

"Haklı," dedi Jake. "Hâlâ bir şeyler yapabilecekken gitmemiz gerek." Ted, "Susannah da..."

"Hayır," dedi Roland. "Susannah burda kalacak ve sizler de Eddie'yi gömmesine yardım edeceksiniz. Kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Ted. "Elbette. Siz bu şekilde karar verdiyseniz." "Eğer..." Roland tek gözünü kısıp diğerini karanlığa dikerek hesapladı. "Eğer yarından sonraki gece bu saatlerde dönmemiş olursak Uç-Dünya'ya, Fedic'e geldiğimizi varsayın." Evet, Fedic'e gittiğimizi varsayın, diye düşündü Jake. Elbette. Mantıklı davranıp öldüğümüzü veya geçiş karanlığında kaybolduğumuzu düşünmenizin ne yararı olacak?

"Fedic'i biliyor musunuz?" diye soruyordu Roland.

I "Buranın güneyinde, değil mi?" diye sordu Worthington. Küçük Dani

I ile birlikte yanlarına gelmişti. "Ya da bir zamanlar güney olan tarafta mı demeliyim? Trampas ve diğerleri ordan hayaletliymiş gibi bahsediyordu." I "Gerçekten de öyle," dedi Roland sert bir ifadeyle. "Buraya döne-mezsek Susannah'yı Fedic'e giden bir trene bindirebilir misiniz? Birkaç I trenin çalışıyor olması gerektiğini biliyorum çünkü..." I "Yeşil Pelerinliler mi?" dedi Dinky başını sallayarak. "Ya da sizin deyi-I minizle Kurtlar. D-Hattı trenlerinin hepsi çalışıyor. Otomatik işliyorlar." I "Mono trenler mi? Konuşuyorlar mı?" diye sordu Jake. Aklına Bla-I 'ne gelmişti.

I Dinky ve Ted birbirine şüpheyle baktı, sonra Dinky, Jake'e döndü ve I "muzlarını silkti. "Nerden bilelim? D-Hattı hakkında neredeyse hiç bil-h'myok, burdaki herkes için geçerli bu. En azından Kırıcılar için. Sanırım muhafızların bizden daha fazla bilgisi vardır. Ya da surdaki tipin." Baş-parmağıyla, başını ellerinin arasına almış, Efendi'nin Evi'nin önünde oturmakta olan Tassa'yı gösterdi.

"Yine de Susannah'ya dikkatli olmasını söyleriz," diye mırıldandı Roland, Jake'e. Jake başını salladı. Galiba yapabileceklerinin en iyisi buydu ama bir sorusu daha vardı. Roland duymadan uygun bir zamanda Ted veya Dinky'ye sormaya karar verdi. Susannah'yı orada bırakma fikrinden hiç hoşlanmıyordu -kalbinin derinliklerinden bir ses onu bırakmamalarını haykırıyordu- ama Eddie'yi gömmeden oradan ayrılmayacağını biliyordu. Bunu Roland da biliyordu. Gelmesini sağlayabilirlerdi ama bunu sadece gözlerini ve ağzım kapatarak başarabilirlerdi ve bu, halihazırda hiç iyi olmayan durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Belki birkaç Kırıcı, Susannah ile birlikte güneye gitmek isteyebilir," dedi Ted.

Dani başını salladı. "Size yardım ettiğimiz için pek sevilmiyoruz," dedi. "En kötü muameleyi Ted ve Dinky görüyor, ama biri yarım saat önce şunu almak için odama gittiğim sırada bana tükürdü." Epeyce yıpranmış ama çok sevildiği belli olan bir oyuncak ayıcığı gösterdi. "Siz etraftayken bir şey yapacaklarını sanmam ama siz gidince..." Omuz silkti.

"Anlayamıyorum," dedi Jake. "Artık özgürler." "Ne yapmak için özgür?" diye sordu Dinky. "Bir düşün. Pek çoğu Amerika tarafında topluma uyum sağlayamamış kişilerdi. Beşinci tekerlekler. Oysa burda en önemli kişilerdik ve her şeyin en iyisine sahiptik. Artık hiçbiri kalmadı. O açıdan bakınca anlaması o kadar zor mu?" "Evet," dedi Jake açıkça. Galiba anlamak istemiyordu. "Bir şeyi daha yitirdiler," dedi Ted usulca. "Ray Bradbury'nin Fahrenheit 451 adında bir romanı var. 'Yakmak bir zevkti.' İlk satırı bu. Eh, Kırmak da bir zevkti."

Dinky başını sallıyordu. Worthington ve Dani Rostov da öyle. Sheemie bile başını sallıyordu.

14

Eddie hâlâ lambanın aydınlığında yatıyordu ama yüzü artık tertemizdi ve yatağın örtüsü geriye katlanıp karın hizasına çekilmişti. Susannah, ona bir yerlerden bulduğu (muhtemelen disiplin memurunun gardırobundan, diye düşündü Jake) temiz, beyaz bir gömlek giydirmişti. Bir de jilet bulmuş olmalıydı zira Eddie'nin yanakları pürüzsüzdü. Jake, Susannah'yı orada oturur, ölmüş kocasının yüzünü tıraş eder halde -bir yandan da "Commala-ge]-ge\, pirinçler yerden biter," diye şarkı söylerken- hayal etmeye çalıştı ve önce beceremedi. Sonra görüntü zihninde öyle canlı bir şekilde canlandı ki, hıçkırıklara boğulmamak için büyük bir çaba göstermesi gerekti.
Susannah, Roland onunla konuşurken sessizce dinledi. Ellerini kucağına kavuşturmuş, başı öne eğik halde yatağın kenarında oturuyordu. Silahşor, Susannah'nın evlilik teklifi alan utangaç bir bakireye benzediğini düşündü.
Sözlerini bitirdiğinde hiçbir şey söylemedi.
"Sana anlattıklarımı anlıyor musun, Susannah?"
"Evet," dedi Susannah başını kaldırmadan. "Erkeğimi gömeceğim. Ted ve Dinky, bana yardım edecek, belki de arkadaşlarının..." Bu kelimeyi Roland'a hâlâ orda olduğuna dair umut veren sert bir tonla söylemişti, "...onu benden alıp linç etmesini önlemeye çalışacaklar."
"Ve sonra?"
"Ya buraya dönüp beni bulacaksınız ve Fedic'e beraber döneceğiz ya da Ted ve Dinky beni bir trene bindirecek ve tek başıma gideceğim."
Jake, Susannah'nın sesindeki soğuk kopukluktan nefret ediyor, bu ses tonu onu aynı zamanda dehşete düşürüyordu.
"Diğer tarafa neden gitmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"
"Hâlâ vakit varken yazarı kurtarmak için." Eddie'nin ellerinden birini tutmuştu. Jake, genç adamın tırnaklarının tertemiz olduğunu şaşkmlıkla fark etti. Acaba altlarındaki pislikleri temizlemek için ne kullanmıştı., disiplin memurunun babası gibi bir manikür seti mi vardı? "Sheemie Ayı ve Kaplumbağa Işını'nı kurtardığımızı söylüyor. Gülü kurtardığımızı sanıyoruz. Ama yapılacak en az bir işimiz daha var. Yazar. Tembel yazar." Susannah başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. Jake aniden sai Stephen King ile karşılaştıklarında -karşılaşırlarsa- Susannah'nın yanlarında olmamasının daha iyi olacağını düşündü.
"Kurtarsanız iyi olur," dedi. Detta'nın sesine sızan varlığını hem Jake, hem Roland fark etmişti. "Bugün olanlardan sonra kurtarsanız iyi edersiniz. Ve bu kez yazmayı bırakmamasını söyle, Roland. Kanser de olsa, aleti kangren de olsa, başına taş da yağsa bırakmayacak. Pulitzer Ödü-lü'nü falan da düşünmesin. Yazmaya devam edip o kahrolası hikâyesini bitirsin."
"Mesajını iletirim," dedi Roland. Susannah başını salladı.
"Bu iş bitince yanımıza geleceksin," dedi Roland sorarcasına. "Bizimle gelecek ve son işi bitireceksin, değil mi?"
"Evet," dedi Susannah. "İstediğimden değil -içimde heves meves kalmadı- o yapmamı isteyeceği için." Nazikçe, şefkatle, Eddie'nin elini göğsüne, diğer elinin üzerine koydu. Sonra parmağını Roland'a uzattı. Ucu hafifçe titriyordu. "Sakın yine, 'biz ka-tef'ız, çoktan oluşmuş tekiz,' zırvalarına başlama. Çünkü o günler artık sona erdi. Değil mi?"
"Evet," dedi Roland. "Ama Kule hâlâ ayakta. Ve bekliyor." "Onun için de hevesimi kaybettim, koca adam." Neredeyse Detta konuşuyor gibiydi. "Doğruyu söylüyorum."
Ama Jake doğru söylemediğini anladı. Kara Kule'yi görmeyi en az Roland kadar istiyordu. En az Jake kadar. Tet'leri parçalanmış olabilirdi ama ka hâlâ varlığını sürdürüyordu. Ve Susannah bunu onların hissettiği gibi hissediyordu.

15
Gitmeden önce onu öptüler (Oy da yüzünü yaladı).
"Dikkatli ol, Jake," dedi Susannah. "Sağ salim geri dön, tamam mı? Eddie de aynı şeyi söylerdi."
"Biliyorum," dedi Jake ve onu tekrar öptü. Gülümsüyordu, çünkü Eddie'nin ona kıçını kollamasını, zaten ortadan çatlamış olduğunu söylediğini duyabiliyor ve tekrar ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Susannah ona bir süre daha sıkıca sarıldıktan sonra bıraktı ve yatakta kıpırtısızca, soğukça yatmakta olan kocasına döndü. Jake, Susannah'nın Jake Chambers veya Jake Chambers'ın kederi için ayrılacak vakti olmadığını anladı. Kendi kederi baş edilemeyecek kadar büyüktü.

16
Dinky süitin dışında, kapının hemen yanında bekliyordu. Roland, Ted ile derin bir konuşmaya dalmıştı. Bir yandan da yürüyorlardı. Koridorun sonuna varmışlardı. Jake tekrar Sheemie'nin diğerlerinin de yardımıyla onları Amerika tarafına göndereceği çarşıya döndüklerini tahmin etti. Ve bu ona bir şey hatırlattı.
"D-Hattı trenleri güneye gidiyor," dedi Jake. "Daha doğrusu güney olduğu varsayılan tarafa, değil mi?"
"Öyle denebilir, ufaklık," dedi Dinky. "Bazı makinelerin isimleri var. Mesela Leziz Yağmur veya Kar Ülkesi Ruhu ama hepsinin harfleri ve rakamları var."
"D, Dandelo'dan mı geliyor?"
Kafası karışan Dinky, ona kaşlarını çatarak baktı. "Dandelo mu? O da ne?"
Jake başını iki yana salladı. Dinky'ye kelimeyi nerden duyduğunu bite söylemek istemiyordu.
"Şey, bilemiyorum," dedi Dinky tekrar yürümeye başladıklarında "Ama D'nin hep Discordia'dan geldiğini düşündüm. Çünkü trenlerin son durağının orası olduğu sanılıyor, evrenin en kötü topraklarının derinliklerinde bir yer."
Jake başını salladı. Discordia'nın D'si. Mantıklıydı. Biraz.

"Sorumu cevaplamadın," dedi Dinky. "Dandelo nedir?"
"Gök Gürültüsü İstasyonu'nda gördüğüm, duvara yazılmış bir kelime sadece. Muhtemelen hiçbir anlamı yok."

17
Bir grup Kırıcı, Corbett Yatakhanesinin dışında bekliyordu. Yüzlerinde sert ve korkulu ifadeler vardı. Dandelo'nun D'si, diye düşündü Jake. Discordia'nın D'si. Ve düş kırıklığının D'si.
Roland kollarını göğsünde kavuşturarak onlara döndü. "Adınıza konuşacak olan kim?" diye sordu. "Öyle biri varsa öne çıksın çünkü burdaki zamanımız doldu."
Gri saçlı bir adam -o da bankacı tipliydi- bir adım öne çıktı. Üzerinde gri bir pantolon, yakası açık beyaz bir gömlek ve düğmeleri iliklenmemiş bir yelek vardı. Yelek sarkmıştı. Onu giyen adam da öyle.
"Hayatlarımızı elimizden aldınız," dedi. Bu sözleri huysuzlukla karışık tatmin ifadesiyle söylemişti; sanki bu sonun geleceğini (ya da buna benzer bir sonun) eskiden beri biliyordu. "Bildiğimiz hayatları. Karşılığında bize ne vereceksiniz, Bay Gilead?"
Bunun üzerine onaylayan mırıltılar oldu. Bunu duyan Jake Chambers hayatı boyunca hiç olmadığı kadar öfkelendi. Eli kendi iradesiyle hareket ediyormuşçasına Coyote makineli tüfeğe uzanarak silahı okşadı ve şeklinde soğuk bir rahatlık hissi buldu. Hatta kederinden kısacık bir süre için bile olsa uzaklaştı. Ve Roland bunu anladı. Arkasına hiç bakmadan uzandı ve elini Jake'inkinin üzerine koydu. Çocuğun elini silahı bırakana dek sıktı.
"Madem sordunuz, size ne vereceğimi söyleyeyim," dedi Roland. »Evreni yok etmek için çaresiz çocukların beyinleriyle beslendiğiniz bu yeri yakıp kül etmeye niyetliydim; evet, ayakta tek bir yapı bile bırakmayacaktım. Elimizde yanmayacak her şeyi havaya uçuracak uçan toplardan var. Size Whye Nehri'nin ve ötesindeki Callalar'ın bulunduğu yönü gösterecek ve babamdan öğrendiğim bir bedduayla gönderecektim: uzun yaşa-yln ama sağlığınız iyi olmasın."
Bunun üzerine kırgın mırıltılar oldu ama kimse Roland ile göz göze gelmeye cesaret edemedi. Hepsinin adına konuşmayı kabul etmiş olan adam (Jake onca hiddetine rağmen adamın cesaretini gönülsüzce de olsa takdir etti) her an bayılabilecekmiş gibi ayakta sallanıyordu.
"Callalar şu tarafta," dedi Roland işaret ederek. "Gidecek olursanız bazılarınız -hatta belki çoğunuz- yolculuk sırasında ölebilir, çünkü dışar-da aç hayvanlar ve zehirli sular var. Calla ahalisinin yalan söyleseniz de kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı bileceğinden hiç şüphem yok zira aralarında Manniler var ve onlar pek çok şeyi görebilir. Yine de orda ölümden ziyade bağışlanma bulabilirsiniz, çünkü bu insanların kalplerindeki affetme kapasitesi sizin anlama kabiliyetinizin çok ötesinde. Ya da benim.
"Sizi işe koşacaklarından ve ömrünüzün geri kalanının konfordan uzak, ter ve güçlükler içinde geçeceğinden hiç şüphem yok ama size yine de gitmenizi öneririm. Belki yaptığınızın kefaretini ödemek için bir fırsat bulursunuz."
"Ne yaptığımızı bilmiyorduk, seni korkunç adam!" diye öfkeyle bağırdı bir kadın arka taraftan.
"BİLİYORDUNUZ!" diye bağırdı Jake de. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki gözlerinin önünde siyah benekler uçuştu ve Roland'm eli hemen makineli tüfeğin üzerindeki eline kapandı. Coyote ile bu insanların üzerine kurşun yağdırıp bu korkunç yere daha fazla ölüm getirir miydi? Bilmiyordu. Tek bildiği, bir silah tutuyorsa bir silahşorun ellerinin artık °na ait olmayabileceğiydi. "Sakın bilmediğinizi söylemeye kalkmayın! Bi-kyordunuz!"
"Size şu kadarını vereceğim, size yarasın," dedi Roland. "Dostlarımla -hayatta olanları kastediyorum ama eminim kaybettiğimiz yoldaşımız da bizimle aynı fikirde olacaktır- buraya dokunmayacağız. Sizi hayatınızın sonuna kadar idare edecek yiyecek olduğundan eminim. Ayrıca istediğinizin bu olduğunu düşünmüyorsanız size yemek pişirecek, giysilerinizi yıkayacak, hatta kıçlarınızı silecek robotlar da var. Kefaret yerine Arafı tercih ediyorsanız burda kalın. Yerinizde olsam kalmazdım. Demiryolunu takip eder, gölgelerden uzak dururdum. Neler yaptığınızı onlar size söylemeden siz onlara anlatın ve başınız çıplak halde diz çöküp onlardan af dileyin."
"Asla!" diye bağırdı biri inatçı bir ifadeyle ama Jake bazılarının kararsız göründüğünü düşündü.
"İstediğinizi yapın," dedi Roland. "Ben son sözümü söyledim ve bana bir daha karşılık veren sonsuza dek sesini çıkaramayabilir zira dostlarımdan biri, kocası için cenaze hazırlıkları yapıyor, içim öfke ve kederle dolu. Daha fazla konuşacak mısınız? Öfkemi sınayacak mısınız? Cesaret edecek misiniz? Edecekseniz bununla yüzleşeceksiniz."
Tabancasını çekti ve omuz hizasına kaldırdı. Jake de sonunda kendi silahını çekerek onun yanında yerini aldı.
Bir süre sessizlik oldu, sonra konuşan adam bakışlarını kaçırdı. "Bizi vurmayın bayım, yeterince can aldınız," dedi biri acı acı. Roland cevap vermedi ve kalabalık dağılmaya başladı. Birkaçı koşmaya başladı ve diğerleri bulaşıcıymış gibi onlara katıldı. Ağlayan birkaçı haricinde sessizce kaçtılar ve karanlık bir süre sonra hepsini yuttu. "Vay canına," dedi Dinky. Sesi yumuşak ve saygı doluydu. "Roland," dedi Ted. "Yaptıkları tamamen kendi kabahatleri değildi. Bunu açıklayabildiğimi sanmıştım ama sanırım pek iyi becerememişim."
Roland tabancasını kılıfına koydu. "Mükemmel bir iş çıkardın," dedi-"Bu yüzden hâlâ hayattalar."
Şimdi çarşının Damli Evi'ne bakan ucu yine onlara kalmıştı. Shee-mie topallayarak Roland'a doğru yürüdü. İrileşmiş gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bana nereye gitmek istediğini gösterecek misin, hayatım?" diye sordu. "Bana orayı gösterebilir misin?"
Orası. Roland zamana öylesine odaklanmıştı ki mekânı neredeyse hiç düşünmemişti. Ve Lovell'dayken üzerinde ilerledikleri yolun anısı hafızasından silinmek üzereydi. John Cullum'ın arabasını Eddie kullanıyordu ve Roland o sırada derin düşüncelere dalmış, yaşlı adamı istediklerini yapmaya ikna etmenin yollarını arıyordu.

"Ted, onu göndermenden önce sana bir yer göstermiş miydi?" diye sordu Sheemie'ye.
"Evet, göstermişti. Ama bana ne gösterdiğini kendisi bilmiyordu. Bir bebek resmiydi... tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... aptal kafa! Örümcek ağlarıyla kaplı!" Sheemie yumruğunu alnına indirdi.
Roland, Sheemie'nin kendisine bir kez daha vurmasına fırsat vermeden yumruğunu yakaladı ve parmaklarını açtı. Bunu şaşırtıcı bir şefkatle yapmıştı. "Hayır, Sheemie. Sanırım anladım. Bir düşünce... küçük bir çocuk olduğu zamanlardan bir anı buldun."
Ted yanlarına gelmişti. "Elbette, öyle olmalı," dedi. "Daha önce nasıl düşünemedim, hayret. Belki fazla basit olduğundan. Milford'da büyüdüm ve 1960'ta kendimi bulduğum yer coğrafi açıdan nerdeyse tıpatıp aynıydı. Sheemie at arabasıyla yaptığımız bir gezintinin veya Bridgeport'taki Jim Amca ile Molly Yenge'yi ziyarete giderken yaptığımız yolculuğun anısını bulmuş olmalı. Bilinçaltımdan bir şey." Başını iki yana salladı. "Gittiğim yerin tanıdık olduğunu biliyordum ama tabi aradan çok uzun yıllar geçmişti. Ben çocukken Merritt Parkway orda yoktu."
"Bana onun gibi bir resim gösterebilir misin?" diye Roland'a umutla sordu Sheemie.
Roland Lovell'da, 7 Numaralı yol üzerinde park ettikleri, Chayven'li Chevin'i ormandan dışarı çağırdığı yeri tekrar düşündü ama zihninde yeterince net bir görüntü canlandıramıyordu. Sadece oraya has bir özellik yoktu. Ya da o hatırlamıyordu.
Sonra aklına bir başka fikir geldi. Eddie ile ilgili bir fikir.
"Sheemie!"
"Evet, bir zamanlar Will Dearborn olan Gilead'lı Roland!"
Roland uzanıp Sheemie'nin başını kavradı. "Kapa gözlerini, Stan-ley'nin oğlu Sheemie."
Sheemie gözlerini kapadı ve o da uzanıp Roland'ın başını tuttu. Roland gözlerini kapadı.
"Gördüğümü gör, Sheemie," dedi. "Nereye gideceğimizi gör. İyi gör."
Ve Sheemie gördü.

18
Roland gösterir, Sheemie görürken Dani Rostov yumuşakça Jake'e
seslendi.
Jake yanına geldiğindeyse ne yapacağından veya diyeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı. Jake sormaya yeltenmişti ki kız dudaklarına bir öpücük kondurarak onu durdurdu. Dudakları inanılmayacak kadar yumuşaktı.
"İyi şans içindi," dedi ve Jake'in yüzündeki şaşkınlığı görüp yaptığının gücünü anlayınca çekingenliği azaldı. Kollarını Jake'in boynuna doladı (oyuncak ayısı hâlâ elindeydi, Jake sırtındaki yumuşak baskısını hissedebiliyordu) ve tekrar öptü. Minik, sert göğüslerinin baskısını hisseden Jake bu duyguyu ömrünün sonuna dek unutmayacaktı. Onu ömrünün sonuna dek unutmayacaktı.
"Bu da benim içindi." Jake'in konuşmasına fırsat vermeden Ted'in yanına döndü ve Jake yanakları kıpkırmızı olmuş halde başını öne eğerek durdu. Hayatı ona bağlı olsa bile konuşamazdı zaten. Boğazı adeta kilitlenmişti.
Ted, ona bakarak gülümsedi. "Bundan sonrakileri hep ilkiyle kıyaslayacaksın," dedi. "İnan bana, biliyorum."
Jake hâlâ konuşamıyordu. Dani, onu öpmek yerine kafasından yum-ruklasaydı yine aynı etki olurdu. O kadar sersemlemişti.

19
On beş dakika sonra dört adam, bir küçük kız, bir Hantal Billy ve bir şaşkın (ve son derece yorgun) çocuk çarşıda ayakta duruyordu. Çimlerle kaplı alanda sadece onlar vardı, diğer Kırıcılar ortalıkta görünmüyordu. Jake bulunduğu yerden Corbett Yatakhanesi'nin ilk katındaki Susan-nah'nın erkeğiyle ilgilendiği odadan yayılan ışığı görebiliyordu.
Gök gürledi. Ted, Eddie'nin ölümünün akıllarının ucundan bile geçmediği Gök Gürültüsü İstasyonu'ndaki ofisin, asılı olan kırmızı ceketin cebindeki pirinç etikette NAKLİYE ŞEFİ yazan dolabındayken olduğu gibi tek konuşan kişiydi.
"El ele tutuşun. Ve konsantre olun."
Jake, Dani Rostov'un eline uzandı ama Dinky hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Belki başka zaman onunla el ele tutuşursunuz, kahraman, ama şimdi ortadaki sıçan olmak durumundasm. Dinh'in de öyle."
"Siz birbirinizin elini tutun," dedi Sheemie. Sesinde Jake'in daha önce duymadığı bir otorite vardı. "Yardımı olur."
Jake, Oy'u gömleğinin içine sokuşturdu. "Roland, Sheemie'ye gideceğimiz yeri gösterebildin..."
"Bak," dedi Roland ellerini tutarak. Diğerleri etraflarında dar bir çember oluşturmuştu. "Bak. Sanırım göreceksin."
Karanlıkta göz kamaştıran bir aralık belirdi ve Sheemie ile Ted'in Jake'in görüş alanından silinmesine neden oldu. Bir an için titreşti ve karardı. Jake yok olacağını sandı. Sonra tekrar parlaklaştı ve genişledi. Jake çok uzaklardan (suyun altındayken olduğu gibi) diğer dünyada bir arabanın veya kamyonun geçişini duydu. Ve önünde küçük, asfalt bir park yeri olan bir bina gördü. Üç araba ve bir kamyonet binanın önüne park edilmişti.
Gün ışığı, diye düşündü korkuyla. Çünkü Anahtar Dünya'da zaman 'ersine akmamışsa kaymış demekti. Bu Anahtar Dünya ise günlerden cumartesiydi, ayın on dokuzuydu ve yıl da...
"Çabuk!" diye bağırdı Ted gerçeklikteki parlak deliğin gerisinden. Gidecekseniz şimdi gidin! Kendinden geçmek üzere! Gidiyorsanız..."
Roland, Jake'i çekti. Heybesi sırtından havalanıp inmişti.
Bekle! diye bağırmak istedi Jake. Bekle, eşyalarımı unuttum!

Ama artık çok geçti. Kocaman ellerin göğsünü sıktığını ve ciğerlerindeki havanın bir anda boşaldığını hissetti. Basınç değişimi, diye düşündü. Yukarı düşüyormuş gibi hissetti ve bir an sonra kendini kaldırımın üzerinde sendeler buldu. Gölgesi topuklarının dibinde bitiyordu. Yüzünü buruşturup gözlerini kısarken beyninin gerisinde doğal gün ışığını son görüşünden bu yana ne kadar zaman geçmiş olduğunu düşünüyordu. Belki de Susannah'nın peşinden Geçit Mağarası'na girdiğinden beri görmüyordu.
Çok uzaklardan birinin -galiba onu öpen kızdı- iyi şanslar diye seslendiğini duydu ve sonra ses yok oldu. Gök Gürültüsü, Devar-toi ve karanlık artık yoktu. Amerika taraflıdaydılar, Roland'm anısının ve Shee-mie'nin gücünün - diğer dört Kırıcı ile arttırılmış güç- onları götürdüğü park yerindeydiler. Roland ve Eddie'nin Jack Andolini tarafından pusuya düşürüldüğü Doğu Stoneham Levazımatçısı'nm önündeydiler. Ama korkunç bir hata olmadıysa o günün yirmi yıl sonrasında olmalıydılar. 19 Haziran 1999'daydılar ve dükkânın vitrinindeki saat (BOAR'S HEAD ETLERİNİ YEMEK İÇİN HER SAAT MÜKEMMELDİR! yazısı bir yüzün etrafında çember oluşturuyordu) dört on dokuzu gösteriyordu.
Vakit dolmak üzereydi.

ÜÇÜNCÜ KISIM
BU ALTIN RENGİ VE YEŞİL IŞIKTA
VES' KA GAN

BİRİNCİ BÖLÜM BAYAN TASSENBAUM GÜNEYE GÖTÜRÜYOR

1
Jake Chambers kendi elinin neredeyse dünya dışından sayılabilecek kadar hızlı olduğu gerçeğini daha önce hiç düşünmemişti. Tek bildiği, De-var-toi'den Amerika'ya sendeleyerek geçtiğinde gömleğinin -Oy'un ağırlığıyla karnı hamile gibi şiş görünüyordu- eteklerinin pantolonunun belinden çıkmak üzere olduğuydu. Konu dünyalar arasında yolculuğa geldiğinde şansı hiç yaver gitmemiş olan Hantal Billy (son seferinde neredeyse bir taksinin altında kalıyordu) gömleğin içinden kurtulup düştü. Dünyadaki hemen hemen hiç kimse o düşüşü engelleyemezdi (ve Oy'un canı da muhtemelen yanmayacaktı) ama Jake hiç kimse değildi. Ka onu o kadar çok istemişti ki onu tekrar Roland'a kavuşturmak için ölümü bile bir şekilde alt etmişti. Eleri öyle büyük bir hızla hareket etti ki, bir an için görünmez oldular. Tekir göründüklerinde biri Oy'un ensesindeki kalın tüyleri, diğeriyse sırtının risindeki kısa tüyleri kavramıştı. Jake dostunu kaldırımın üzerine bıraktı. >y başını kaldırıp ona baktı ve kısaca havladı. İki ayrı düşünceyi dile getiri->r gibiydi: teşekkürler ve bir daha bunu sakın yapma.
"Haydi," dedi Roland. "Acele etmeliyiz."
Jake dükkâna doğru yürüyen Roland'm ardına düştü. Oy her zamanki gibi ayaklarının dibinde ilerliyordu. Kapının iç tarafına asılmış bir levha vardı. Üzerinde tıpkı 1977'deki gibi AÇIĞIZ, İÇERİ BUYURUN yazıyordu. Kapının solundaki cama şu yazı yapıştırılmıştı:

HAYDİ DURMAYIN
1. KİLİSE CEMAATİ
DOSTLUK YEMEĞİNE GELİN
19 Haziran 1999 Cumartesi 7. Karayolu ile Klatt Yolunun Kesişimi
PAPAZ EVİ (Arkada) 17.00-19.30
"SİZİ GÖRMEK BİZİM İÇİM DAİMA BİR ZEVK, KOMŞU!"
Jake akşam yemeği bir saate kadar başlayacak, diye düşündü. Masa örtülerini serip tabaklan yerleştirmeye başlamışlardır bile. Kapının sağ tarafına asılmış ilan daha da şaşırtıcıydı:
1. Lovell-Stoneham Gaipten-Gelenler Kilisesi 2. Tapmak için bize KATILACAK mısınız?
Pazar ayinleri: 10.00 Perşembe ayinleri: 19.00
HER ÇARŞAMBA GENÇLİK GECESİ!!! 19.00-21.00!
Oyunlar! Müzik! Dini dersler!
...VE...
GAİPTEN-GELENLERLE İLGİLİ HABERLER! Hey, Gençler!
"Ya Orda Olun ya da Kaybolun!" "Cennete Giden Kapıyı Arıyoruz... Bize katılacak mısınız?"
Jake, İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesindeki sokak rahibi Harrigan'ı hatırladı ve bu iki kiliseden hangisinin ona çekici geleceğini merak etti. Mantığı ilki diyordu ama kalbi...
"Çabuk ol, Jake," dedi Roland. Silahşor kapıyı açınca bir zil sesi duyuldu. Dışarı süzülen güzel kokular Jake'e (Eddie'ye olduğu gibi) Cal-la'nın ana caddesindeki Took'un Dükkânı'nı hatırlattı: kahve ve nane şekeri, tütün ve salam, zeytinyağı, salamuranın tuzlu kokusu, şeker, baharat ve başka hoş kokular.
Yanında hiç olmazsa iki şey getirdiğini bilerek Roland'ın peşinden dükkâna girdi. Otomatik Coyote'yi kot pantolonunun beline sokmuştu ve içinde yarım düzine Oriza olan kese hâlâ omzunda asılıydı. Gerekirse içindeki tabaklara hemen uzanabilsin diye keseyi sol omzuna asmıştı.

2

Kapının zili ötüp hayatını bir kez daha altüst ettiği sırada (Kaplumbağayı çevirdin, derdi eskiler arabayı hendeğe yuvarlayınca) Wendell "Chip" McAvoy şarküteri bölümündeydi ve Bayan Tassenbaum için dilimlediği hindi salamını tartıyor, bir yandan da Keywadin Gölü'ndeki sayısı giderek artan jet-skileri tartışıyordu... daha doğrusu Bayan Tassenbaum tartışıyordu.

Chip Bayan T.nin tipik bir yaz ziyaretçisi olduğunu düşünüyordu: Karun kadar zengin (kârlı internet sitelerinden birine sahip olan kocasının zengin olduğu muhakkaktı), viski içmiş bir papağan kadar geveze ve morfin alemindeki Howard Hughes kadar çılgındı. Lüks bir yüzen ev alabilecek maddi rahatlığa sahipti (isterse onu çekmesi için iki düzine jet-ski de alabilirdi) ama gölün o kıyısındaki markete yıpranmış bir sandalla gel-mk> ipini John Cullum'ın O Gün'e (aradan geçen yıllar hikâyesini rafine edip saflaştırır, sıkça cilalanan tik bir mobilya gibi parlatırken Chip günün anlam ve önemini belirten büyük harfleri Yüce Tanrı'mızdan bahse-"en Rahip Conveigh gibi sesiyle vurgulamaya daima devam etmişti) dek "ağladığı yere bağlamıştı. Bayan Tassenbaum konuşkan, iyi görünümlü (gibi... galiba... makyajı ve saç spreyi dikkate alınmazsa), zengin ve Cum-huriyetçi'ydi. Chip McAvoy bu şartlar altında başparmağıyla terazinin köşesine hafifçe bastırmakta bir beis görmemişti... bu numarayı, ona dışarıdan gelenleri eğer onlara zarar vermeyecekse tırtıklamasının bir görev olduğunu ama yerel ahaliden hiç kimseyi, Lovell'daki Stephen King kadar zengin bile olsa tırtıklamaması gerektiğini söyleyen babasından öğrenmişti. Neden mi? Çünkü laf kulaktan kulağa dolaşır ve nihayetinde turistlerden başka müşteri bulamazlardı ve 7. Karayolu'nun her iki kıyısında kar seviyesinin üç metreyi bulduğu şubat ayında bu şekilde geçinmek imkânsızdı. Ancak şubat ayında değillerdi ve Bayan Tassenbaum o civardan değildi. Hayır, Bayan Tassenbaum ve Karun kadar zengin internet işadamı kocası ilk sarı yaprağın düşüşünü görür görmez Yahudi York'a geri dönecekti. Bu yüzden kadının altı dolarlık hindisini başparmağının baskısıyla yedi dolar seksen sente çıkarmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Konuyu değiştirip Bili Clinton'ın ne kadar korkunç bir insan olduğunu söylemeye başladığında Bubba'ya iki kez oy vermiş olmasına ve anayasa tekrar aday olmasına olanak tanışa yine vereceğini bilmesine rağmen kadınla aynı fikirde olduğunu söylemekte de bir mahzur görmemişti. Bubba zekiydi, karşısındakileri istediklerini yapmaya ikna etmeyi iyi biliyordu, emekçileri tamamen unutmamıştı ve bir klozetten daha çok mal görmüştü.

"Ve şimdi Gore onun... başarısını kullanmayı umuyor!" dedi Bayan Tassenbaum çantasında çek defterini ararken (hindi terazide mucize eseri sekiz yüz gram daha ağırlaşmıştı). "İnterneti icat ettiğini iddia ediyor! Hıh! Çok biliyor o! İnterneti icat eden adamı tanıyorum!" Başını kaldırdı (Chip'in başparmağı artık teraziden uzaktı, böyle anlarda onu uyaran bir içgüdüsü vardı sanki) ve Chip'e muzipçe gülümsedi. Sesini aramızda... kalsın seviyesine indirdi ve, "Tanımam gerek," dedi. "Ne de olsa nerdeyse yirmi yıldır onunla aynı yatağı paylaşıyorum!"

Chip içten bir kahkaha attı, dilimlenmiş hindiyi teraziden aldı ve beyaz bir kâğıdın üzerine koydu. Jet-ski konusu bittiği için memnundu zır* kendisi de Oxford'daki Viking Motors'dan ('Oyuncaklı Erkekler') bir tane sipariş etmişti.

"Neden bahsettiğinizi biliyorum! Gore kaypak herifin teki!" Bayan Tassenbaum başını hevesle sallayınca Chip biraz daha devam etmeye karar verdi. Bir zararı olmazdı. "Örneğin saçı... saçma o kadar çok yabancı madde süren bir adama nasıl güvenebilir..."

Kapının üzerindeki zil tam o anda çaldı. Chip başını kaldırdı. Gördü. Ve dondu. O Gün'den beri köprünün altından çok su akmıştı ama Wendell "Chip" McAvoy tüm belayı başlatan adamı kapıdan girer girmez tanımıştı. Bazı yüzler asla unutulmazdı. Ve kalbinin derinliklerinde bir yerde korkunç mavi gözlü adamın işini bitirmediğini ve bir gün geri geleceğini hep bilmiyor muydu?

Onun için geri geleceğini?

Bu fikir onu hareketsiz kılan felç etkisini yok etti. Dönüp kaçtı. Ama daha iki adım bile atamamıştı ki dükkânın içinde... '77'de olduğundan daha büyük ve şıktı, babası sigorta yaptırmakta ısrar ettiği için Tanrı'ya şükürler olsun, gök gürültüsü gibi bir silah sesi duyuldu ve Bayan Tassenbaum tiz bir çığlık attı. Rafların arasında alışveriş yapmakta olan üç dört kişi şaşkınca dönüp baktı, içlerinden biriyse düşüp bayıldı. Chip bayılanın O Gün orada öldürülen iki kadından birinin en büyük kızı Rhoda Bee-mer olduğunu gördü. Sonra zaman geriye katlanmış gibi oldu ve yerde yatan mısır konservesinin gevşemiş parmaklarından düşerek yuvarlandığı Ruth gibi geldi. Bir kurşunun öfkeli bir arı gibi başının üzerinde vızıldadığını duydu ve durup ellerini havaya kaldırdı.

"Ateş etmeyin bayım," diye vızıldayan yaşlı, cılız sesini duydu. "Kasada ne varsa alın ama beni vurmayın!"

"Arkanı dön," dedi O Gün Chip'in dünyasını altüst eden, neredeyse ölümüne sebep olan (Bridgton'daki hastanede iki hafta yatmıştı) ve şimdi de bir çocuğun dolabında saklanan canavar gibi aniden ortaya çıkmış °lan adamın. "Geri kalanınız yere yatsın ama sen arkanı dön, dükkân sahibi. Arkanı dön ve beni gör. "Beni çok iyi gör."

3

Adam iki yana hafifçe sallanınca Roland, adamın bayılabileceğini düşündü. Beyninin hayatta kalmaya odaklı parçası bayılmanın ölümüne sebep olabileceğini belirtmiş olmalıydı ki dükkân sahibi bilincini korumayı başardı ve Silahşor'a doğru döndü. Üzerindeki kıyafet Roland'ın oraya son gelişinde giydiklerine tuhaf bir şekilde çok benziyordu; aynı kravatı ve önlüğü takıyor bile olabilirdi. Saçları hâlâ geriye doğru taralıydı ama artık hepsi bembeyazdı. Roland bir kurşunun sıyırmasıyla -Silahşor'un bildiği kadarıyla Jack Andolini'nin silahından çıkan bir kurşundu- sol şakağından fışkıran kanı hatırladı. Şimdi orada grimsi yumru halinde bir yara izi vardı. Roland, adamın saçlarını yara izini

gizlemekten çok ortaya çıkaracak şekilde taramış olduğunu düşündü. O gün ya eşek şansı tutmuştu ya da yaşaması ka'ma kararıydı. Roland daha çok ka olduğunu düşünüyordu.
Dükkân sahibinin gözlerindeki hastalıklı kavrayıştan onun da aynı şekilde düşündüğü anlaşılıyordu.
"Bir arabamobilin, kamyonmobilin veya taskin var mı?" diye sordu Roland tabancanın namlusunu dükkân sahibinin karnına doğru tutarak.
Jake, Roland'ın arkasına geldi. "Ne kullanıyorsun?" diye sordu dükkân sahibine. "Onu soruyor."
"Kamyonet!" diyebildi adam. "International Harvester pikap! Dışarıda, park yerinde duruyor!" Elini önlüğünün altına hızla uzattı; Roland'ın onu vurmasına ramak kalmıştı. Ama dükkân sahibi -neyse ki- bunu fark etmemiş görünüyordu. Kasadaki de dahil olmak üzere tüm müşteriler yerde yatıyordu. Roland, kadının satın almakta olduğu etin kokusunu hissetti ve midesi guruldadı. Yorgun, aç, fazlasıyla keder yüklüydü ve düşünmesi gereken çok fazla şey vardı. Gereğinden fazla. Aklı hepsine birden yetişemiyordu. Jake bu düşüncelerini bilse ona "bir molaya" ihtiyacı olduğunu söylerdi, ama Silahşor en azından o an için öyle bir lükse sahip değildi.
Dükkân sahibi ona anahtarlar uzatıyordu. Parmaklan titrediği için anahtarlar birbirine çarpıp şıngırdıyordu. Vitrin camından giren öğle sonrası güneşi anahtarlardan Silahşor'un gözlerine doğru kesik kesik yansıdı- Beyaz önlüklü adam önce izin istemeden elini önlüğünün altına sokmuştu (hem de hızla); şimdi de karşısındakini kör etmek istercesine yansımaya neden olan metal objeleri ona doğru tutuyordu. Ölmeye uğraşıyor gibiydi. Ama pusu gününde de öyle olmuştu, değil mi? Dükkân sahibi (o zaman hareketleri daha çevikti ve sırtındaki hafif kambur yoktu) etraflarında uçuşan kurşunlardan bihabermişçesine (başının yan tarafını sıyıran loırşunu da hissetmemiş gibiydi) ayak altından bir türlü çekilmeyen bir kedi gibi Eddie ve Roland'ın peşinden gelmişti. Roland adamın bir ara berberde saç tıraşı oluyormuşçasına rahat bir tavırla oğlundan bahsettiğini hatırladı. Bir ka-mai'ydi yani ve böyleleri genellikle fazla zarar görmezdi. En azından ka onların antikalıklarından bıkıp dünyadaki varlıklarının sona erdiğine karar verene dek.
"Kamyoneti alın ve gidin!" diyordu dükkân sahibi. "Sizin olsun! Kendi rızamla size veriyorum! Gerçekten!"
"O kahrolası anahtarları gözüme sokarcasma sallamayı kesmezsen alacağım şey kamyonetin değil, canın olacak, sai," dedi Roland. Tezgâhın gerisinde bir saat daha vardı. Bu dünyada insanlar çok sayıda edinirlerse zamanı kafesleyeceklerine inanryormuşçasına bir sürü saat olduğu dikkatini çekmişti. Saat dörde on vardı. Demek dokuz dakikadır Amerika tara-fındaydılar. Zaman süratle akıyor, akıyordu. Stephen King yakınlarda bir yerde öğle sonrası yürüyüşüne çıkmış olmalıydı ve kendisi bilmese de çok büyük bir tehlike içindeydi. Yoksa geç mi kalmışlardı? Kaza olmuş muydu? Yazarın ölümünün onları bir Işın Depremi gibi şiddetle etkileyeceğini düşünmüşlerdi -en azından Roland öyle düşünmüştü- ama belki de öyle bir etkisi olmayacaktı. Belki ölümünün etkisi derece derece ortaya çıkacaktı.
"Turtleback Yolu burdan ne kadar uzak?" diye dükkân sahibine sert-Çe sordu Roland.
İrileşmiş gözleri dehşet dolu olan yaşlı adamın tek yaptığı öylece bakmak oldu. Roland daha önce kimseyi vurmayı... veya tabancasıyla dövmeyi bu kadar çok istememişti. Ayağını bir yarığa sıkıştırmış bir keçi kadar budala görünüyordu. Sonra et reyonunun önünde yatmakta olan kadın konuştu. Ellerin belinde birleştirmiş halde başını kaldırmış, Roland ve Jake'e bakıyordu. "Bahsettiğiniz yer, Lovell'da bayım. Burdan yaklaşık sekiz kilometre ötede."
Kadının gözlerine tek bir bakış -iri, kahverengi, korkulu ama panik-siz gözlerdi- Roland'ın ne istediğini anlamasına yetti. Dükkân sahibini değil, kadını istiyordu. Ama eğer...
Jake'e döndü. "Adamın kamyonetini sekiz kilometre sürebilir misin?"
Roland çocuğun evet demek istediğini ama daha önce hiç yapmamış olduğu bir şeyi denemekle -ne de olsa bir şehir çocuğuydu- karşılaşabileceği başarısızlığı göze alamadığını gördü.
"Hayır," dedi Jake. "Sanmıyorum. Ya sen?"
Roland, Eddie'nin John Cullum'ın arabasını sürmesini izlemişti. O kadar da zor görünmüyordu... ama kalçası sorun çıkarabilirdi. Rosa, ona eklem ecelinin hızlı yayıldığını söylemişti -rüzgârla büyüyen yangın gibi, demişti- ve Roland, kadının ne demek istediğini artık çok iyi biliyordu. Calla Bryn Sturgis'e giderken kalçasındaki acı nadiren kendini gösteren hafif bir sancıdan ibaretti. Şimdiyse kalça eklemine kızgın kurşun dökülmüş ve dikenli telle sarmalanmış gibi hissediyordu. Ağrı sağ ayak bileğine dek iniyordu. Eddie'nin aracı hızlandırıp yavaşlatan pedallara hep sağ ayağıyla bastığı gözünden kaçmamıştı. Bu da sağ kalça ekleminin sürekli aktif olması demekti.
Bunu yapabileceğini sanmıyordu. Bu kadar önemli bir mesele söz konusuyken kendine güvenemezdi.
"Sanmıyorum," dedi. Dükkân sahibinden anahtarları aldı ve et reyonunun önünde yerde yatmakta olan kadına döndü. "Ayağa kalkın, sai"
Bayan Tassenbaum söyleneni yaptı ve ayağa kaktığında Roland anahtarları ona verdi. Burada işe yarar insanlarla karşılaşıp duruyorum, dive düşündü sonra. Bu kadın da Cullum kadar iyi çıkarsa şansımız artabilir.
"Genç dostumla beni Lovell'a götüreceksiniz," dedi Roland.
Turtleback Yolu'na," dedi kadın.
"Doğru söylersiniz, teşekkürler derim."
"İstediğiniz yere vardıktan sonra beni öldürecek misiniz?"
"Sallanıp vakit kaybettirmediğiniz sürece hayır," dedi Roland.
Kadın bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Kaybettirmem. Haydi gidelim."
"Bol şans, Bayan Tassenbaum," dedi dükkân sahibi kapıya yönelen kadının arkasından cılız bir sesle.

"Geri dönmezsem tek bir şeyi unutmayın," dedi kadın. "İnterneti icat eden kocamdır, kocam ve arkadaşları. Biraz kendi garajlarında, biraz da CalTech'te. Albert Gore değil"
Roland'ın karnı tekrar guruldadı. Tezgâha uzandı (dükkân sahibi Roland vebalıymış gibi ürkerek gerilemişti) ve kadının satın aldığı hindi salamından üç dilimi ağzına attı. Salamın kalanını Jake'e uzattı. Jake iki dilim yedikten sonra başını kaldırmış, gözlerini ete dikmiş olan Oy'a baktı.
"Senin payını kamyonete bindiğimizde vereceğim," dedi Jake.
"Yönet," dedi Oy. Sonra hevesle ekledi. "Pay!"
"Yüce Tanrı'm," diye mırıldandı dükkân sahibi.

4
Kuzey Amerikalı dükkân sahibinin aksanı şirin olabilirdi, ama kamyoneti için aynı şey söylenemezdi. Öncelikle düz vitesliydi. Manhattan'lı irene Tassenbaum, Staten Island'lı irene Cantora olduğu günlerden beri düz vitesli araç kullanmamıştı. Kamyonet ayrıca aşağıdan vitesliydi ve öylesini daha önce hiç kullanmamıştı.
Jake, kadının yanında, ayaklarını söz konusu vitesin iki yanma uzatış halde oturuyordu. Hâlâ hindiden ona düşen payı çiğnemekte olan Oy ise çocuğun kucağındaydı. Roland kalçasmdaki sancıyı belli etmemek için dişlerini sıkarak yolcu koltuğuna oturdu, irene kontağı açmadan önce vitesi boşa almayı unuttu. I-H öne fırladı ve motoru stop etti. Neyse ki altmışlı yılların ortalarından beri batı Maine yollarında olduğu için öne fırlayışı bir tayın canlı zıplayışından ziyade yaşlı bir kısrağın sakin hoplayışı gibiydi; yoksa Chip McAvoy dükkânının vitrin camlarından en az ikisini bir kez daha kaybedebilirdi. Oy dengesini kaybetmemek için çabalarken ağzındaki hindi parçası ön konsola uçtu ve Hantal Billy, Eddie'den öğrendiği kelimeyi yüksek sesle söyledi.
Irene, Oy'a şaşkın, irileşmiş gözlere baktı. "Yaratığın az önce bok canına mı dedi, genç adam?"
"Ne dediğini boş verin," dedi Jake. Sesi titriyordu. Vitrindeki Boar's Head saatinin kolları dörde beş dakika kaldığını gösteriyordu. Roland gibi çocuk da zaman üzerinde hiçbir kontrolleri olmadığı gerçeğini görüyordu. "Debriyajı kullanın ve bizi bir an önce burdan uzaklaştırın."
Neyse ki vites şeması vites kolunun tokmağının üzerine işlenmişti ve hâlâ hafifçe okunabiliyordu. Bayan Tassenbaum spor ayakkabı içindeki ayağıyla debriyaja bastı, vitesi epeyce öttürdü ve sonunda geri vitesi buldu. Kamyonet kesik hareketlerle 7. Karayolu'na çıktı ve beyaz şeritlerin üzerine gelip durdu. Kontak anahtarını çevirdi ve vitesi boşa almayı yine unuttuğu için kamyonet tekrar sarsılarak yerinden fırladı. Destek almak için yer arayan Roland ve Jake ellerini renkleri artık solmaya yüz tutmuş kırmızı mavi AMERİKA'. SEV YA DA TERK ETİ çıkartması yapıştırılmış ön konsola dayamıştı. Aslında kamyonetin durması iyi olmuştu zira tam o sırada kütük yüklü bir kamyon -Roland'm oraya son gelişinde kaza yapan kamyonu hatırlamaması imkânsızdı- dükkânın kuzeyinde belirdi. Kamyonet yeniden küçük park yerine doğru fırlamamış olsaydı (durmadan önce bir arabanın tamponunu ezmişti) kamyonun onlara çarpması işten değildi. Muhtemelen hepsi de ölmüş olacaktı. Kütük yüklü kamyon kornasını gürültüyle çalıp toz kaldırarak geçip gitti.
Çocuğun kucağındaki yaratık... Bayan Tassenbaum'a tuhaf bir kö-oek -rakun karışımı gibi görünüyordu- tekrar havladı. Bok canına. Kadın doğru duyduğundan neredeyse emindi.
Dükkân sahibi ve diğer müşteriler camın diğer tarafına dizilmiş, onları izliyordu. Bayan Tassenbaum o an akvaryumdaki balıkların ne hissediyor olabileceğini anladı.
"Bayan, bu şeyi kullanabiliyor musunuz kullanamıyor musunuz?" diye bağırdı çocuk. Omzuna bir tür çanta asmıştı. İçinde tabaklar varmış gibiydi.
"Kullanabilirim, genç adam, merak etme." Dehşet içindeydi ama aynı zamanda... zevk mi alıyordu? Galiba öyleydi. Son on sekiz yıldır büyük David Tassenbaum'un süsü, giderek daha meşhur olan hayatında bir yardımcı oyuncu, partilerde ordövrleri sunarken, "Bir de şunları deneyin," diyen kadın olmuştu. Şimdiyse kendini aniden bir olayın merkezinde bulmuştu ve içinde, çok önemli bir olay olduğuna dair bir his vardı.
"Derin bir nefes al," dedi güneş yanığı tenli, sert hatlı adam. Parlak mavi gözleri onunkilerle birleşmişti ve böyle bir durumda düşünmek son derece zordu. Ayrıca hoş bir his veriyordu. Bu hipnozsa, diye düşündü, okullarda öğretilmeli. "Tut, sonra bırak. Ve babanın hatırı için bizi burdan götür."
Kadın söyleneni yaparak derin bir nefes aldı ve gün aniden daha parlak, neredeyse göz alıcı göründü. Şarkı söyleyen belli belirsiz sesler duyabiliyordu. Harika sesler. Kamyonetin radyosu mu açıktı? Bir opera kanalında mıydı? Kontrol edecek vakit yoktu. Ama her neyse, çok güzeldi. Derin nefes kadar sakinleştiriciydi.
Bayan Tassenbaum debriyaja bastı ve motoru tekrar çalıştırdı. Bu kez geri vitesi ilk denemede buldu ve yola geri geri sorunsuzca çıktı. Birinci vites yerine ikinci vitese takınca kamyonet, ayağını debriyajdan hafifçe çektiği sırada neredeyse stop edecek oldu ama motor ona acımış olmalıydı ki çalışmaya devam etti. Motor kapağının altından gelen takırtı-
ar eşliğinde kuzeye, Stoneham-Lovell sınırına doğru ilerlemeye başladılar.
"Turtleback Yolu'nun nerde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Roland. Önlerinde, MİLYON DOLAR KAMP ALANİ yazan bir tabelanın yanından eski, mavi bir minibüs yola çıktı. "Evet," dedi kadın.
"Emin misin?" Silahşor'un son isteği King'in yaşadığı yerin arka yolunu arayarak değerli vakitlerini harcamaktı.
"Evet. Orda yaşayan arkadaşlarım var. Beckhardtlar." Bu isim Roland'a tanıdık gelmişti. Bir süre nereden duyduğunu bulmaya çalıştıktan sonra başardı. Beckhardt, Eddie ile birlikte John Cul-lum'la son konuşmalarını yaptıkları evin

sahibinin ismiydi. Eddie'yi düşününce yüreğim taze bir acı dalgası sardı. O gök gürültüleriyle dolu öğle sonrasında Eddie ne kadar da sağlıklı ve hayat doluydu. "Tamam," dedi. "Sana inanıyorum."
Kadın aralarında oturan çocuğun üzerinden ona baktı. "Çok aceleniz var, bayım... Alice Harikalar Diyan'ndaki beyaz tavşan gibi. Yetişmeye çalıştığınız bu önemli randevu nedir?"
Roland başını iki yana salladı. "Boş ver, sen sür yeter." Konsoldaki saate baktı'ama saat çalışmıyordu; uzun zaman önce, kollan (elbette) 9.19'u gösterirken durmuştu. "Hâlâ yetişebiliriz," dedi. Bu arada önlerindeki mavi minibüs arayı giderek açıyordu. Kesik çizgilerin üzerinden diğer şeride geçer gibi olduğunu gören Bayan Tassenbaum saat beşten önce içen insanlara dair nahoş kelimeler sarf edecekti ki mavi minibüs tekrar kendi şeridine dönerek bir sonraki tepeyi aştı ve Lovell'a doğru ilerlemeyi sürdürdü.
Bayan Tassenbaum minibüsü unuttu. Düşünecek daha ilginç konular vardı. Örneğin...
"İstemezseniz şimdi soracağım soruya cevap vermeyebilirsiniz," dedi. "Ama merak ettiğimi itiraf etmeliyim: siz gaipten-gelen misiniz?"

5

Bryan Smith son birkaç geceyi, Bulletn ve Pistol• adındaki ikiz Rottweiler köpekleriyle -Lovell- Stoneham sınırının hemen ötesindeki Milyon Dolar Kamp Alanı'nda geçirmiştir. Nehrin kenarındaki kamp alanı oldukça güzeldir (yerel halk nehrin iki yakasını birleştiren sarsak ahşap yapıya Milyon Dolarlık Köprü adını vermiştir ve Bryan bunun çok komik bir espri olduğunu düşünür). Ayrıca bazen insanlar (çoğunlukla Sweden, Harrison ve Waterford'dan gelen hippi tipliler) uyuşturucu satmak için oraya gelir. Bryan kafasının biraz güzel olmasını, uçmayı sever, size yarasın ve o cumartesi günü de öyledir... fazla değil, istediği kadar değil, ama ona keyif vermeye yetecek kadar. Merkez Lovell Dükkânı'nda Mars çikolatası vardır. Onlardan daha iyi abur cubur yoktur.
Kamp alanından 7. Karayolu'na trafiği hiç kontrol etmeden çıkar ve, "Tüh, yine unuttum!" der. Neyse ki trafik yoktur. Daha sonra -özellikle dört temmuzdan İşçi Bayramı'na kadar- o ıssız bölgede bile epeyce yoğun bir trafik olacaktır ve muhtemelen evin daha yakınında kalacaktır. Pek iyi bir şoför olmadığını bilir; aşırı hızdan alacağı bir ceza veya tamponunu göçertecek bir kaza daha olursa ehliyetini altı aylığına kaybedecektir. Yine.
Ama bu kez bir sorun yoktur; yolda hurda bir pikaptan başka araç yoktur ve o da yaklaşık bir kilometre geridedir. "Tozumu yut, kovboy!" der ve kıkırdar. Aklındaki sözcük şorolo herif iken niçin kovboy dediğini bilmez ama böyle de kulağa iyi gelmiştir. Doğru gibi gelmiştir. Diğer şeride kaydığını görüp minibüsü tekrar kendi şeridine yönlendirir. "Yine yoldayım!" diye bağırır ve yine tiz sesle güler. Yine yoldayım iyi bir kalıptır ve bunu kızlar üzerinde daima kullanır. Bir başka iyi numara ise direksiyonu sağa sola kırıp arabayı yolda dolaştırarak, Eyvah, galiba öksürük şurubunu fazla kaçırdım! demektir. Böyle birçok espri bilir, hatta Çılgın Yol Espriler adında bir kitap yazmayı bile düşünmüştür. Ne havalı olur ama! Lovell'daki King denen adam gibi kitap yazan Bryan Smith!
Radyoyu açar (minibüs asfalttan ayrılarak yol kenarındaki toprak bölüme çıkar ve bir toz bulutu kaldırır ama hendeğe yuvarlanmaz). "Hey Nineteen"• söyleyen Steely Dan'i bulur. Bu iyi parçadır! Evet efendim, çok iyi bir parçadır! Müziğe uyarak hızını biraz arttırır. Dikiz aynasına bakar, köpekleri Bullet ve Pistol'ın arka koltuğun üzerinden parlak gözlerle baktığını görür. Bir an için kendisine baktıklarını, belki ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündüklerini sanır. Sonra nasıl o kadar aptal olabildiğini merak eder. Şoför koltuğunun arkasında bir Styrofoam soğutucu vardır. İçinde de yarım kilo taze hamburger köftesi. Köfteleri daha sonra Milyon Dolar Kamp Alam'nda yakacağı ateşin üzerinde pişirmeye niyetlidir. Evet ve tatlı olarak da birkaç Mars çikolatası yiyecektir, İsa şahidi olsun! Mars çikolatası çok güzeldir!
"O soğutucudan uzak durun, çocuklar," der Bryan Smith dikiz aynasından görebildiği köpeklerine. Bu kez minibüs saatte seksen kilometre hızla ilerlerken diğer şeride tamamen geçer. Neyse ki -ya da ne yazık ki, bakış açınıza göre değişir- karşı taraftan gelen araç yoktur ve Bryan Smith'in kuzeye doğru yolculuğu devam eder.
"O hamburger köftesine sulanayım demeyin, o benim akşam yemeğim.' Aksanı John Cullum'a benzemektedir, ama dikiz aynasından parlak gözlü köpeklere bakan, Sheemie Ruiz'in suratıdır. Neredeyse tıpatıp aynıdır.
Sheemie, Bryan Smith'in ikizi olabilir.

6

irene Tassenbaum düz vites olmasına rağmen kamyoneti artık daha güvenli bir şekilde sürüyordu. Neredeyse, beş yüz metre sonra sağa dönmek zorunda olmamayı dileyecekti, çünkü o zaman vites küçültmek için yine debriyajı kullanması gerekecekti. Ama Turtleback Yolu'na gitmek için bu gerekliydi ve yanındaki yolcuların gitmek istediği yer orasıydı. Gaipten-gelenler! Öyle olduklarını söylemişler ve o da onlara inanmıştı ama başka kim inanırdı? Belki Chip McAvoy ve Stoneham Cor-ners'daki çılgın Gaipten-Gelenler Kilisesi'nden Rahip Peterson -rahibin inanacağı muhakkaktı- ama ya başkaları? Örneğin kocası? Hayır. Asla. David Tassenbaum bir mikroçipin üzerine yazılamayan hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmazdı. Kırk yedi yaşın boşanma için geç olup olmadığını düşündü (son günlerde bu düşünceye sıkça kapılmıştı).
Vitesi fazla gürültü çıkarmamayı başararak ikiye geçirdi ama sonra, aptal kamyonet anayoldan çıkarken homurdanıp öksürür gibi sesler çıkarmaya başlayınca bire alması gerekti. Yolcularından birinin ters bir şey söylemesini bekledi (belki çocuğun mutant köpeği yine bok canına derdi) ama yolcu koltuğundaki adamın tek söylediği, "Burası farklı görünüyor," oldu.

"Buraya en son ne zaman gelmiştiniz?" diye sordu irene Tassenbaum. Tekrar ikinci vitese geçmeyi düşündü ama sonra vazgeçerek birinci viteste ilerlemeye karar verdi. "Bozuk değilse tamir etmeye kalkma," derdi David bu gibi anlarda.
"Epey oldu," dedi adam. irene, adama kaçamak bakışlar fırlatmaya devam ediyordu. Adamda, özellikle de gözlerinde garip ve egzotik bir şey vardı. Sanki onun hayal bile edemeyeceği şeyler görmüşlerdi.
Kes şunu, dedi kendi kendine. Muhtemelen Portsmouth, New Hampshire'dan gelme serseri bir kovboydur.
Ama bundan şüpheliydi. Çocukta da bir tuhaflık vardı -onda ve egzotik kırma köpeğinde- ama garip mavi gözlü, sert yüz hatlı adamla kıyas-lanamazdı.
"Eddie yoldan çıkıp aynı yola dönen bir halka olduğunu söylemişti," dedi çocuk. "Belki daha önce geldiğinizde diğer uçtan girmiştiniz."
Adam bunu bir süre düşündü ve başını salladı. "Diğer uç Bridgton tarafı mı?" diye sordu kadına.
"Evet, öyle."
Garip mavi gözlü adam başım salladı. "Yazarın evine gidiyoruz." "Cara Laughs," dedi irene hemen. "Güzel bir ev. Gölden görmüştüm. Ama hangi yoldan..."
"On dokuz," dedi adam. O sırada 27 Numaralı yolun önünden geçiyorlardı. Turtleback Yolu'nun o tarafından ilerleyince rakamlar artmak yerine azalıyordu.
"Küstahlık saymazsanız ondan ne istediğinizi sorabilir miyim?" Cevap veren çocuk oldu. "Hayatını kurtarmak istiyoruz."

7
Roland son görüşü kapkara, gök gürültülü bir gecede olmasına ve dikkatinin büyük bölümü uçan parlak taheen,\&r& yönelmiş olmasına rağmen dik bir şekilde inen giriş yolunu hemen tanıdı. O gün uçan ta/ıeen'lerden ve egzotik vahşi yaşamdan eser yoktu. Aşağıdaki evin çatısı aradan geçen zamanda bakır kaplanmıştı ve ağaçlık bölüm çimlerle kaplı bir bahçeye dönüşmüştü ama sol tarafında üzerinde CARA LAUGHS, yazan, sağında ise iri rakamlarla 19 yazan iki tabelanın bulunduğu giriş yolu aynıydı. Daha ötede, öğle sonrası güneşi altında pırıldayan masmavi göl vardı. Bahçeden çalışmakta olan küçük bir motorun sesi yayılıyordu. Ja-ke'e bakan Roland, çocuğun dehşetle irileşmiş gözlerini ve solgun yanaklarını görünce korkuya kapıldı.
"Ne var? Sorun ne?"
"Burda değil, Roland. Ne o ne de ailesi. Sadece çim biçen adam var."
"Saçmalık, nerden bile..." diye başladı söze Bayan Tassenbaum.
"Biliyorum!" diye bağırdı Jake, ona. "Biliyorum, bayan!"
Roland, Jake'e dürüst, dehşet dolu bir büyülenmişlikle bakıyordu-ama o ruh halinde çocuk bu bakışı ya anlamadı ya da kaçırdı.
Neden yalan söylüyorsun, Jake, diye düşündü Silahşor. Ve hemen ardından: Söylemiyor.
"Ya çoktan olup bittiyse?" diye sordu Jake ve evet, King için endişeleniyordu ama Roland, çocuğun tüm endişesinin bu olduğunu sanmıyordu. "Ya çoktan ölmüşse ve ailesi polisle görüşmeye gittiyse..."
"Daha hiçbir şey olmuş değil," dedi Roland ama tek emin olduğu buydu. Ne biliyorsun, Jake? Ve neden bana söylemiyorsun?
Ama bunu merak etmek için zaman yoktu.

8
Mavi gözlü adam, çocukla sakince konuşuyordu ama irene Tassenbaum, adamın hiç de sakin görünmediğini düşündü. Hem de hiç. Ve Doğu Stoneham Levazımatçısı'nın dışında fark ettiği şarkı söyleyen sesler değişmişti. Şarkıları hâlâ tatlıydı, ama sanki şimdi bir umutsuzluk notası eklenmişti? Öyle olduğunu düşündü. Şakaklarının zonklamasına yol açan tiz, yakaran bir notaydı.
"Nerden biliyorsun?" diye bağırdı Jake denen çocuk-babasına herhalde. "Nasıl o kadar emin olabiliyorsun, kahretsin?"
Roland adındaki adam, çocuğun sorusunu cevaplamak yerine ona baktı. Bayan Tassenbaum kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.
"Sürmeye devam et, sai."
irene, Cara Laughs'in giriş yoluna şüpheyle baktı. "İnersem bu hurda yığınını tekrar çıkaramayabilirim." "Çıkarmak zorundasın," dedi Roland.

9
Roland çimleri biçen adamın King'in kölesi olduğunu düşündü ya da o dünyada ne deniyorsa o. Hasır şapkasının altından bembeyaz olmuş saçları görülebiliyordu, ama sırtı dimdikti, yaşına göre oldukça dinç olduğu anlaşılıyordu. Kamyonet giriş yolundan eve doğru inerken adam tek e" çim biçme makinesinin üzerinde olduğu halde durup onlara baktı.
Yolcu tarafındaki kapı açılıp Silahşor inince bakıcı adam çim biçme makinesini .kapatan düğmeyi çevirdi. Ayrıca şapkasını da çıkarmıştı. Roland adamın bu hareketi bilinçsizce yaptığını düşündü. Yaşlı adam daha sonra Roland'ın kalçasından sarkan tabancayı gördü ve gözleri, etrafındaki kırışıklıklar görünmez olacak şekilde irileşti.

"Nasılsınız, bayım," dedi temkinli bir ifadeyle. Bir gaipten-gelen olduğumu sanıyor, diye düşündü Roland. Kadının yaptığı gibi.
Evet, Jake ile ikisi bir tür gaipten-gelendi; sadece böyle şeylere sık rastlanan bir yere gelmişlerdi.
Ve zamanın süratle aktığı bir yere.
Roland, adamın devam etmesine fırsat vermeden konuştu. "Nerde-ler? O nerde? Stephen King? Konuş adam ve doğruyu söyle!"
Adamın elindeki hasır şapka gevşeyen parmaklarının arasından kayarak yeni biçilmiş çimlerin üzerine düştü. Elâ gözleri büyülenmişçesine Roland'ın mavi gözlerine dikildi; bir kuşun yılana bakması gibi.
"Aile gölün karşı kıyısında, ordan aldıkları diğer yerde," dedi. "Eski Schindler evi. Bir tür parti veriliyormuş. Steve yürüyüş yaptıktan sonra arabayla gideceğini söyledi." Ve burnu evin köşesinin gerisinden hafifçe görülebilen küçük, siyah arabayı işaret etti.
"Nerde yürüyor? Biliyorsan bu hanıma söyle!"
Yaşlı adam, Roland'ın omzu üzerinden kısaca baktı, sonra tekrar Si-lahşor'a döndü. "Sizi oraya ben götürsem daha kolay olur."
Roland bunu çok kısa bir süre düşündü. Başlangıçta belki daha kolay olacaktı, evet. Ama King'in ya kurtarılacağı ya da kaybedileceği diğer uçta daha zor olacaktı. Çünkü kadını ka'mn yolunda bulmuşlardı. Nasıl bir rol oynarsa oynasın Işın'ın Yolu üzerinde karşılarına çıkan oydu. Bu kadar basitti aslında. Rolünün büyüklüğüne gelince, böyle şeyleri önceden tahmin etmeye çalışmamak daha iyiydi. Eddie ile John Cullum'a inanıp aynı yolun üç tekerlek kadar kuzeyinde buluşmasaİar hikâyelerinde çok küçük bir rol oynayacaktı. Ama sonuçta çok büyük bir rolü olmuştu.
Tüm bunlar bilincinden bir saniyeden az bir süre içinde geçti, bilgi CEddie olsa sezgi derdi) parlak bir metal not gibiydi.
"Hayır," dedi ve başparmağıyla arkasındaki kadını işaret etti. "Ona söyle- Hemen."

10
Çocuk -Jake- ellerini gevşekçe iki yanına sarkıtıp sırtını koltuğa yas-lamıştı- Acayip köpek çocuğun yüzüne endişeyle bakıyor ama o onu görmüyordu. Gözleri kapalıydı, irene Tassenbaum önce çocuğun bayıldığını sandı.
"Evlat?... Jake?"
"Ona ulaştım," dedi çocuk gözlerini açmadan. "Stephen King'e değil -ona dokunamıyorum- ama ötekine. Onu yavaşlatmak zorundayım. Nasıl yapabilirim?"
Bayan Tassenbaum kocasını çalışırken pek çok kez dinlemişti -kendi kendine mırıldanarak uzun monologlar yapardı- bu yüzden kişinin kendisine sorduğu bir soruyu duyunca tanırdı. Ayrıca çocuğun kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu; tek bildiği, Stephen King ile konuşmadığıydı. Eh bu da geriye altı milyar seçenek bırakıyordu.
Yine de cevap verdi çünkü onu daima neyin yavaşlattığını biliyordu.
"Tuvalete gitmek zorunda olmaması ne kötü," dedi.

11
Maine'e henüz çilek mevsimi gelmedi, çilek için henüz erken ama ahududular var. Justine Anderson (Maybrook, New York'lu) ve Elvira Tootha-ker (Lovell'h arkadaşı) 7. Karayolu'nun (Elvira oraya hâlâ Eski Fryeburg Yolu der) kenarında, ellerinde plastik kovalarla, taş duvar boyunca en azından sekiz yüz metre uzanan çalılıklardan ahududu toplayarak yürümektedir. O duvarı yüz yıl önce Garrett McKeen inşa etmiştir. Gilead'lı Roland Desc-nain'in o an konuştuğu kişi de Garrett'ın torununun torunudur. Ka bir tekerlektir, anlarsınız ya.
İki kadın bir saatlik yürüyüşten keyif almıştır ve bunun sebebi ahududulara düşkün olmaları değildir (Justine kendi topladıklarını yiyeceğini bile sanmıyordun çekirdekleri hep dişlerinin arasında kalır). Keyif almışlardır çünkü bu yürüyüş sırasında birbirlerinin aileleri hakkında son haberleri pay. taşmışlar ve dostluklarının yeni başladığı, hayatlarının en önemli dönemi olarak gördükleri yılları yâd edip birlikte gülmüşlerdir. Vassar Koleji'nde tanışmışlar (bin yıl öncesinde kalmış gibi görünür) ve mezun olana dek birbirlerinden hiç ayrılmamışlardır. Mavi minibüs -1985 model bir Dodge Caravan'dır, Justine modeli tanır, çünkü en büyük oğlu ailesi büyüyünce bunlardan bir tane satın almıştır- Melder's German Restoran ve Brathaus'un önünden virajı döndüğü sırada bahsetmekte oldukları konu budur.
Minibüs yolun üzerinde yalpalamaktadır. Önce yolun güney kıyısından tozları kaldırmış, sonra asfaltın diğer tarafına geçerek kuzey kıyısındakileri havalandır-mıştır. Bunu ikinci yapışında -büyük bir hızla bulundukları yere yaklaşmaktadır- Justine minibüsün hendeğe düşebileceğini düşünür (Elvira ile Vas-sar'da okudukları kırklı yıllarda buna "kaplumbağa gibi dönmek" derlerdi) ama şoför düşmeye ramak kalmışken aracı yola döndürmeyi başarır.
"Dikkat et, minibüsü süren sarhoş galiba!" der Justine telaşla. Elvira'yı geri çeker ama ahududu çalılarının gerisindeki eski duvar onları engeller. Dikenler paçalarına takılır (neyse ki ikimiz de şort giymemişiz, diye düşünür Justine daha sonra... düşünmeye fırsat bulduğunda) ve kumaştan iplikler söker.
Justine kolunu arkadaşının omzuna dolayıp ikisini birlikte duvarın gerisine yuvarlamayı düşünür -yıllar önce beden eğitimi derslerinde yaptıkları gibi bir ters takla- ama daha kararını verip uygulayamadan mavi minibüs bulundukları yere varmıştır. Neyse ki yol üzerinde ilerlemektedir ve onlara bir zarar vermeden geçip gitmiştir.
Justine rock müzik ezgileri yayarak uzaklaşan minibüsü kalbi şiddetle çarparak izler. Vücudunun ürettiği bir şeyin -muhtemelen adrenalin- keskin, metalik tadını ağzında hissetmektedir. Mavi minibüs tepeye tırmanan yolun yarısına

vardığında tekrar beyaz çizgiye doğru kayar. Şoför minibüsü düzeltti ama bu kez diğer tarafa kayar. Mavi minibüs yolun sağ tarafına çıkmış, tozları kaldırarak elli metre boyunca ilerlemiştir.
"Tanrı'm, umarım Stephen King o aşağılık herifi görür," der Elvira. Sekiz yüz metre kadar geride yazara rastlamış ve selamlaşmalardır. Kasabada yaşayan herkes muhtemelen ona yürüyüş yaptığı sırada en az bir kez rastla-mıştır- Minibüsün fren lambaları, şoförü Elvira Toothaker'ın ona aşağılık herif dediğini duymuş gibi aniden yanar. Minibüs hızla yol kenarına çıkar ve du-nır. Kapı açılınca hanımlar rock müziğin sesini daha net duyar. Ayrıca şoförün -bir erkek- birine bağırdığını işitirler (Elvira ve Justine o güzel haziran gününde bu aşağılık adamın yanında olmak zorunda kalan kişiye acır). "Sakın ona dokunayım deme!" diye bağırır adam. "O senin değil, duydun mu beni?" Şoför sonra minibüsün arkasına uzanır, bir baston alır ve çalılıklarla duvarın üzerinden geçmekte kullanır.
"Ne yapıyor?" diye huzursuzca sorar Justine.
"Galiba küçük su döküyor," diye cevaplar arkadaşı. "Ama Bay King şanslıysa büyüğünü yapar. Bay King o arada 7. Karayolu 'ndan çıkıp Turtle-back Yolu'na dönebilir."
Justine'in ahududu toplamak için tüm hevesi aniden yok olur. Eve dönüp demli bir fincan çay içmek istemektedir. Adam çalıların arasından çıkar ve taş duvarın üzerinden geçmek için yine bastonu kullanır.
"Galiba büyüğünü yapmaya ihtiyacı yokmuş," der Elvira ve şoför mavi minibüse binerken iki yaşlı hanım göz göze gelerek kıkırdar.

12

Roland yaşlı adamın kadına talimatlar vermesini izliyordu -kestirmeden gidip Warrington Yolu'nu kullanmakla ilgili bir şeydi- derken Jake gözlerini açtı. Roland, çocuğun aşırı derecede bitkin göründüğünü düşündü.
"Durup işemesini sağladım," dedi Jake. "Şimdi koltuğunun arkasındaki bir şeyle uğraşıyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama onu uzun süre oyalayacağını sanmam. Roland durum kötü. Çok geç kaldık. Gitmemiz gerek."
Roland, yaşlı adam yerine yola onunla devam etmenin doğru karar olduğunu umarak kadına baktı. "Nereye gideceğimizi biliyor musun? Anladın mı?"
"Evet," dedi kadın. "Warrington Yolu'ndan 7. Karayolu'na. Bazen Warrington'a gidip akşam yemeği yeriz. O yolu biliyorum."
"O yöne giderek Steve'in yoluna çıkacağınızı garanti edemem," dedi bakıcı. "Ama oldukça muhtemel görünüyor." Eğilip şapkasını yerden aldı ve üzerindeki ot parçacıklarını temizlemeye koyuldu. Rüyadaymış gibi dalgınca hareket ediyordu. "Evet, muhtemel görünüyor." Sonra yine rüyadaymış gibi şapkasını kolunun altına sıkıştırıp yumruğunu alnına götürdü ve kalçasında tabanca olan yabancıya tek dizini kırıp selam verdi. Neden yapmayacaktı?
Yabancı bembeyaz bir ışıkla çevrelenmişti.

13

Roland dükkân sahibinin kamyonetinin yolcu koltuğuna tekrar yerleştiğinde -sağ kalçasındaki giderek artan sancı yüzünden her seferinde daha da zorlaşıyordu- elini Jake'in bacağına koydu ve çocuğun neyi niye sakladığını o an anladı. Bilmesinin Silahşor'un dikkatini dağıtabileceğinden korkmuştu. Çocuğun hissettiği ka-shume değildi, öyle olsa Roland da hissederdi. Tet zaten parçalanmışken nasıl ka-shume hissedebilirlerdi ki? Özel güçleri, hepsinden yüce olan, belki de kaynağını Işın'ın kendisinden alan güç artık yoktu. Artık sadece tek amaç için birleşmiş üç (Hantal Billy de sayılırsa dört) arkadaşlardı. Ve King'i kurtarabilirlerdi. Jake bunu biliyordu. Yazarı kurtararak Kule'yi kurtarmaya bir adım daha yaklaşacaklardı. Ama içlerinden biri bu yolda ölecekti.
Jake bunu da biliyordu.

14

Eski bir deyiş -babasının öğrettiklerinden biri- Roland'ın aklına geldi: Ka öyle istiyorsa bırak öyle olsun. Evet, pekâlâ; öyle olsun.
Siyahlı adamın izini sürdüğü uzun yıllarda Silahşor evrendeki hiçbir şeyin Kule'ye ulaşma amacından vazgeçmesini sağlayamayacağına yemin edebilirdi; bu yolda, korkunç kariyerinin başlangıcında öz annesini kendi elleriyle öldürmemiş miydi? Ama o yıllarda arkadaşsız, çocuksuz ve (kabul etmek hiç hoşuna gitmese de doğruydu) kalpsizdi. Sevgi sandığı sahte, soğuk aşk onu büyülemişti. Şimdi bir oğlu vardı, ikinci bir şans bahşedilmişti ve değişmişti. Yazarı kurtarmak için içlerinden birinin öleceğini bilmek -dostluk çemberlerinin yine daralması, hem de o kadar kısa süre sonra- onu yolundan döndürmeyecekti. Ancak bu kez fedakârlık yapanın New York'lu Jake değil, Gilead'lı Roland olmasını sağlayacaktı.
Çocuk sırrına ulaştığından haberdar mıydı? Bunun için endişelenecek zaman yoktu.
Roland kamyonmobilin kapısını sertçe kapatarak kadına baktı. "Adın irene mi?" diye sordu.
Kadın başını salladı.
"Sür, Irene. Sana Tecavüz etme niyetiyle peşinden kovalayan birinden kaçıyormuşçasma sür, yalvarırım. Warrington Yolu'na. Onu orda göremezsek Seven Yolu'na. Sürecek misin?"
"Hem de nasıl," dedi Bayan Tassenbaum ve vitesi otoriter bir tavırla bire geçirdi.

Motor homurdandı, ama kamyonet önündeki görevden çok korkmuş ve bu işe soyunmaktansa göle düşmeyi tercih edermiş gibi geri geri gitti. Sonra Bayan Tassenbaum debriyajı bırakıp gaza bastı ve International Harvester arkasında mavi bir duman bulutuyla yanık lastik kokusu bırakarak dik yolu tırmanmaya koyuldu.
Garrett McKeen'in torununun torunu uzaklaşmalarını ağzı açık bir halde izledi. Az önce neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama biraz sonra olacaklara çok fazla şeyin bağlı olduğunu hissedebiliyordu.
Belki her şeyin.

15
O kadar sıkışmak tuhaftır, çünkü Bryan Smith'in Milyon Dolar Kamp alanından ayrılmadan önce son yaptığı iş işemektir. Mesanesi patlayacakmış gibi hissetmesine rağmen o kahrolası taş duvarın diğer tarafına geçtikten sonra da iki üç damladan fazlasını yapmamıştır. Bryan prostat sorunu yaşamadığını umar; son ihtiyacı prostatıyla ilgili bir sorundur. Zaten başında yeterince sorun vardır, İsa adına.
Eh neyse, madem durmuştur, koltuğun arkasındaki Styrofoam soğutucuyu sabitlemeye çalışabilir; köpekler hâlâ dillerini sarkıtmış halde kutuya bakmaktadır. Kutuyu koltuğun altına sokuşturmaya çalışır, ama beceremez; soğutucu fazla büyüktür. Bunun üzerine parmağını köpeklerine tehditkâr bir tavırla sallar ve kutuya yaklaşmamalarını, içindekinin onlara değil kendisine ait olduğunu söyler, onun akşam yemeği olacaktır. Bu kez uslu olurlarsa köftenin birazını mamalarına karıştıracağını söylemeyi bile düşünür. Bu Bryan Smith için derin bir düşünce sayılabilir, ama soğutucuyu öne alıp boş yolcu koltuğunun üzerine koymayı akıl edemez.
"Yaramazlık yok!" diye bağırır köpeklerine ve tekrar direksiyonun başına geçer. Kapıyı çarparak kapatır, dikiz aynasına kısaca bakar, iki yaşlı kadını görür (onları daha önce fark etmemiştir zira yanlarından geçtiği sırada yola pek bakmıyordur), onlara el sallar (ama minibüsün leş gibi ara camı hanımların bu hareketi görmesini engeller) ve 7. Karayolu'na tekrar çıkarak ilerlemeye başlar. Radyoda Owt-Ray-Juss'tan "Gangsta Dream 19" çalıyor-dur ve Bryan sesi açar (bunu yaparken yine diğer şeride kaymıştır, bu tür işleri radyoya bakmadan yapamayan tiplerdendir). Rap müzik en iyisi! Metal de öyle! Gününü tamamlamak için tek bir eksik kalmıştır o da Ozzy'den "Crazy Train"dir.
Ve bir de Mars çikolata.

16
Bayan Tassenbaum ikinci vitesle Cara Laughs yolundan Turtleback Yolu'na çıktı, eski kamyonetin motoru isyan ederek homurdanıyor (konsolda bir devir göstergesi olsaydı iğnesi muhtemelen kırmızı bölgeyi gösteriyor olurdu) paslı kasasındaki tek tük alet gürültüyle hoplayıp zıplıyordu.
Roland'da çok az dokunuş vardı -Jake ile karşılaştırıldığında hiç sayılırdı- ama Stephen King ile tanışmış ve onu hipnozun sahte uykusuna sokmuştu. Bu, iki kişi arasında kuvvetli bir bağ oluştururdu, bu yüzden Jake'in ulaşamadığı zihne dokunduğunda pek şaşırmadı. King'in o sırada onlan düşünüyor olmasının bir zararı yoktu herhalde.
Yürüyüşe çıktığı zamanlarda bunu sık sık yapıyor, diye düşündü Roland. Yalnızken Kaplumbağa'nın Şarkısı'nı duyuyor ve yapması gereken bir iş olduğunu hatırlıyor. Hep kaçındığı bir iş. Eh, bu durum bugün son bulacak, dostum.
Elbette hayatım kurtarabilirlerse.
Jake'in üzerinden eğilerek kadına baktı. "Bu tanrıların belası şeyin daha hızlı gitmesini sağlayamaz mısın?"
"Evet," dedi kadın. "Sanırım yapabilirim." Sonra Jake'e, "Gerçekten akıl okuyabiliyor musun yoksa bu arkadaşınla oynadığınız bir oyun mu?" diye sordu.
"Tam olarak okuyorum denemez, onlara dokunabiliyorum," dedi Jake.
"Umarım bu doğrudur," dedi kadın. "Çünkü Turtleback Yolu tepeliktir ve bazı yerlerde yolun genişliği nerdeyse tek şeride kadar düşer. Karşıdan birinin geldiğini hissedersen bana söyle."
"Söylerim."
"Harika," dedi Irene Tassenbaum. Sırıtınca dişleri gözler önüne serildi. Gerçekten de artık şüpheye yer kalmamıştı: bu başına gelen en güzel şeydi. En heyecan verici şey. Artık şarkı söyleyen sesleri duymakla kalmıyor, yolun her iki tarafındaki ağaçların yapraklarında suratlar görebiliyordu. Büyük bir kalabalık tarafından izleniyorlarmış gibiydi. Etraflarında biriken olağanüstü gücü hissedebiliyordu; aniden sersemletici bir fikre kapıldı: Chip McAvoy'un paslı, yaşlı kamyonetinin gaz pedalını köklerse ışıktan da hızlı gidebilirlerdi. Etraflarında hissettiği enerjiyle zamanı bile geride bırakabilirlerdi.
Eh, bunu göreceğiz, diye düşündü. Kamyoneti Turtleback Yolu'nun ortasına getirdi ve vitesi üçe taktı. Eski kamyonet ışık hızını aşamamıştı, ama hız göstergesinin iğnesi seksene ulaşmış... ve geçmişti. Bir tepeyi aştılar ve havada kısa bir süre uçtuktan sonra yokuş aşağı ilerlemeye devam ettiler.
En azından biri mutluydu; irene Tassenbaum heyecanla bağırdı.

17
Stephen King iki tür yürüyüş yapar, kısa olan ve uzun olan. Kısa olanı onu Warrington Yolu ve 7. Karayolu'nun kesiştiği yere, ardından aynı yoldan tekrar evi Cara Laughs'e götürür. Bunun uzunluğu beş kilometredir. Uzun yürüyüşte (bu aynı zamanda dünya ilerlemeden önce Richard Bachman adıyla yazdığı kitaplardan birinin adıdır•) Warrington ile 7. Karayolu'nun kesiştiği yeri geçer, 7. Karayolu üzerinde Slab City Yolu'na dek ilerler, sonra Warrington Yolu'nu geçerek yine aynı yol üzerinden Beny Tepesi'ne kadar yürür. Bu yürüyüşün sonunda evine

Turtleback Yolu'nun kuzey ucundan dönmüş olur. Altı buçuk kilometre uzunluğundadır. O gün uzun yürüyüşünü yapmaya niyetlidir ama Warrington ile 7. Karayolu'nun kesiştiği yere varınca duraksayarak geriye kısa yoldan dönüp dönmemeyi düşünür. 7. Karayo-lu'nda trafik yaz aylarında bile çok yoğun olmamasına rağmen yol kenarında yürürken daima çok dikkatlidir; o yolun kalabalık olduğu tek dönem Frveburg Fuarı 'nın olduğu günlerdir ve fuar ekim ayının ilk haftasında başlamaktadır. Görüş alanı genellikle iyidir. Kötü (veya sarhoş) bir şoförün vaklaştığ1 çoğunlukla yarım kilometrelik mesafeden görülür ve güvenli bir yere kaçmak için yeterli süre olur. Tek bir kör tepe vardır ve o da iki yolun kesiştiği noktanın tam altındadır. O tepe aynı zamanda aerobiktir, yaşlı kalpleri zorlayarak çalıştırır ve bu aptalca yürüyüşlerin temel amacı da o değil midir? Televizyondaki çok bilmişlerin "kalp sağlığı" diye bahsettiği şeye sahip olmak? İçkiyi, uyuşturucuyu tamamen, sigarayı ise nerdeyse bırakmıştır ve egzersiz yapmaktadır. Daha ne yapacaktır? Yine de bir ses ona fısıldamaya devam eder. Ana yoldan uzaklaş, der ses. Evine dön. Gölün diğer kıyısındaki partide diğerleriyle buluşmadan önce bir saatin olacak. Biraz çalışabilirsin. Belki bir sonraki Kara Kule kitabına başlarsın; biliyorsun, bu fikir bir süredir aklında zaten.
Gerçekten de öyledir, ama üzerinde çalışacağı bir hikâye halihazırda vardır ve bu durumdan gayet memnundur. KULE hikâyesine dönmek derin sularda yüzmek demektir. Hatta belki orada boğulmak. Bununla birlikte iki yolun kesiştiği yerde dururken aniden, eve erken dönerse hikâyeye başlayacağını hisseder. Kendine engel olamayacaktır. Bazen Ves'-Ka Gan, Kaplumba-ğa'nın Şarkısı (bazen de Susannah'nın Şarkısı) olarak düşündüğü şeyi dinlemek zorunda kalacaktır. O an üzerinde çalıştığı hikâyeyi bir kenara bırakacak, güvenli topraklara sırtını dönecek ve tekrar karanlık sularda yüzmeye başlayacaktır. Bunu daha önce dört kez yapmıştır, ama bu kez karşı kıyıya kadar yüzmek zorundadır.
Ya yüzecek ya boğulacaktır.
"Hayır," der. Yüksek sesle konuşmuştur. Neden yapmayacaktır ki? Onu duyacak kimse yoktur. Yaklaşmakta olan bir aracın belirsiz sesini algılar -yoksa iki araç mıdır? Biri 7. Karayolu'nda diğeri Warrington Yolu'nda-afna hepsi odur.
"Hayır," der tekrar. "Yürüyeceğim. Ve sonra partide eğleneceğim. Bugün daha fazla yazmak yok. Özellikle de onu."
Ve böylece kesişim noktasını ardında bırakarak görüş alanının kısıtlı olduğu dik tepeyi tırmanmaya başlar. Yaklaşan Dodge Caravan'm, aynı zamanda yaklaşmakta olan ölümünün sesine doğru yürümeye başlar. Mantıklı dünyanın ka'sı ölmesini; Prim'i'n ka'sı ise yaşamaya devam edip şarkısını söylemesini istemektedir. Batı Maine'deki o güneşli öğle sonrasında durum budur, karşı konulmaz güç hareket ettirilemez hedefe doğru süratle ilerlemektedir ve Prim'in geri çekilmesinden sonra ilk kez tüm dünyalar ve varlı-ğın tümü Hiçliğin Kızıl Tarlaları anlamına gelen Can'-Ka No Rey'in uzak ucunda durmakta olan Kara Kule'ye döner. Kızıl Kral bile öfkeli çığlıklarına ara verir. Çünkü karan verecek olan Kara Kale'dir.
"Kararlılık bir kurban ister," der King. Kuşlardan başka kimse duymamasına ve ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen kendini rahatsız hissetmemektedir. Her zaman kendi kendine mırıldanır; sanki kafasının içinde parlak -ama zeki olmaları şartı olmayan- taklitlerle dolu bir Sesler Mağarası vardır.
Kollarını her adımıyla birlikte sallayarak kalbinin son atışlarını yaptığından
(yapmıyor)
zihninin son düşüncelerini ürettiğinden
(üretmiyor)
seslerinin son beyanlarını yaptığından
(yapmıyor)
bihaber bir şekilde yürümeye devam eder.
"Ves'-Ka Gan," der kulağa geliş şekliyle büyülenerek, aynı zamanda çekimine kapılarak. Kara Kule fantezilerini uyduruk (becerilmiş) dilde telaffuz edilemez sözcüklerle doldurmamaya çalışacağına dair kendi kendine söz vermiştir - öyle yaparsa New York'taki editörü Chuck Verrill çoğunu kesip atacaktır- ama aklı yine de böyle kelimeler ve kalıplarla dolup taşıyor gibidir: ka, ka-tet, sai, soh, can-toi, (bu sonuncusu en azından ona ait bir başka kitaptan, YaxaX\\i'tandır), taheen. Tolkien'in Cirith Ungol'u ve H. P. Lovec-raft'ın Yüce Kör Dolandırıcısı, Nyarlathotep çok farklı olabilir mi?
Güler ve seslerinden birinin ona verdiği bir şarkıyı söylemeye başlar. Kaplumbağa 'ya sesini tekrar verdiğinde bunu bir sonraki silahşor kitabında kesinlikle kullanacağını düşünür. "Commala-gel-gel," diye şarkı söyler veyü-rixr. "Elinde tabancayla var bir genç adam. O genç adam, kadın kaçırınca 0lur balından."
O genç adam Eddie Dean midir? Yoksa Jake Chambers mıdır?
"Eddie," der yüksek sesle. "Balı olan tabancalı adam Eddie." Düşüncelere öylesine dalmıştır ki önce mavi Dodge Caravan minibüsün üst kısmının tepenin üzerinde belirdiğini göremez ve yolda değil de yürümekte olduğu yol kenarında ilerlemekte olduğunu algılayamaz. Arkasından hızla yaklaşan kamyonetin kükreyişini de duymaz.

18

Bryan soğutucunun kapağının tırmalanmasını müziğin gürültüsüne rağmen duyar ve dikiz aynasından baktığında daima daha gözü kara olan Bullet'in bagaj bölmesinden yolcu bölmesine geçmiş olduğunu öfke ve korkuyla görür. Köpeğin arka ayakları kirli koltuk üzerindedir, kuyruğunu keyifle sallamaktadır ve burnu Bryan'ın soğutucusuna gömülüdür.
Bu noktada mantıklı her şoför aracı yolun kenarına çeker, kontağı kapatır ve haddini bilmeyen hayvanla ilgilenir. Ama Bryan Smith direksiyon başındayken hiçbir zaman makul bir insan olmamıştır ve bunu ispatlayacak bir sürücülük geçmişi vardır. Minibüsü sağa çekmek yerine direksiyonu sol

eliyle tutarak sağına doğru döner ve köpeğin başını işe yaramaz bir çabayla iter.
"Bırak onu!" diye bağırır Bullet'a minibüs yolun sağ tarafındaki boşluğa Çıkarken. "Beni duymadın mı, Bullet? Salak mısın? Bırak dedim!" Köpeğin "aşını soğutucudan bir anlığına kaldırmayı başarır ama parmaklarıyla kav-rayabikceği uzun tüyler yoktur ve Bullet dahi olmasa da beyaz kâğıt içinde-*'< o çekici kırmızı kokuyu yayan şeyi almayı denemek için bir fırsatı daha olduğunu bilecek kadar akıllıdır. Bryan'ın elinin altından başını indirir ve paketlenmiş hamburger köftesini dişleriyle kavrar.
"Bırak onu!" diye haykırır Bryan. "Bırak dedim! HEMEN!"
Sürücü koltuğunda geriye daha fazla dönebilmek için iki ayağını yere iyice bastırır. Ne yazık ki sağ ayağıyla bastığı yer gaz pedalıdır. Minibüs aniden hızlanarak tepeden yukarı tırmanmaya devam eder. Öfkeye ve heyecana kapılan Bryan o an için nerede olduğunu (7. Karayolu) ve ne yaptığını (minibüs kullanmak) tamamen unutmuştur. Tek umursadığı, köfteyi Bullet'm dişlerinin arasından almaktır.
"Ver onu banar diye bağırır çekiştirirken. Kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başlayan Bullet (şimdi yemeği bir oyuna dönüşmüştür) paketi geri çeker. Kasabın köfteyi sardığı kâğıt yırtılır. Minibüs artık yoldan iyice çıkmıştır. Ötesinde yaşlı çam ağaçları öğle sonrasının muhteşem ışığıyla aydınlanmıştır: altın rengi ve yeşil bir ışık. Bryan'ın tek düşündüğü ettir. Köpek salyalı hamburger yememeye kararlıdır.
"Ver şunu!" der minibüsün yolu üzerindeki adamı, adamın hemen arkasında kenara çekip duran kamyoneti, kamyonetin yolcu kapısının açıldığını, uzun boylu kovboy tipli adamın hızla indiğini, sarı kabzalı büyük tabancasının o sırada kılıfından çıkıp yere düşüşünü görmez; Bryan Smith'in dünyası çok kötü bir köpek ve bir paket etten ibarettir. Et için yapılan mücadele sırasında beyaz paket kâğıdının üzerinde dövme gibi kan gülleri belirmiştir.

19
"İ§te orda!" diye bağırdı Jake adındaki çocuk, ama irene Tassenba-um'un bunu duymasına gerek yoktu. Stephen King kot pantolonla pamuklu bir iş gömleği giymiş ve bir beysbol şapkası takmıştı. Warrington Yolu'nun 7. Karayolu'yla kesiştiği noktayı çoktan geçmiş, tepeye doğru yolun dörtte birini almıştı.
Kadın damalı bayrağı görmüş bir NASCAR yarışçısı gibi vitesi kavradı ve ikiye düşürdü, sonra direksiyonu iki eliyle sıkıca kavrayarak sertçe sola kırdı. Chip McAvoy'un kamyoneti yalpaladı, ama devrilmedi. Güneşin, King'in tırmanmakta olduğu tepenin üzerinde beliren aracın üzerinde bir anlığına parladığını gördü. Sonra kapının dibinde oturmakta olan adam bağırdı. "Arkasında dur!"
Kadın karşıdan gelen aracın yoldan çıkmış, tam üstlerine doğru gelmekte olduğunu görmesine rağmen söyleneni yaptı. Stephen King'i aralarında sandviç yapma ihtimalini söylemeye bile gerek yoktu.
Kapı açıldı ve Roland adındaki adam yarı atlayarak yan yuvarlanarak kamyonetten indi.
Ondan sonra her şey çok, çok süratli oldu.

İKİNCİ BÖLÜM VES'-KA GAN

1
Olanlar, ölümcül bir basitlikteydi: Roland'ın sakat kalçası ona ihanet etmişti. Hiddet, acı ve korkuyla haykırarak dizlerinin üzerine düştü. Sonra Jake hiç duraksamadan üzerinden geçti ve gölgesi bir anlığına Silah-şor'un üzerine düştü. Oy kamyonetin içinden deli gibi havlıyordu. "Ake-Ake! Ake-Ake!"
"Jake, hayır!" diye bağırdı Roland. Her şeyi korkunç bir netlikle gördü. Çocuk, mavi araç -ne bir kamyonet, ne de bir arabaydı, galiba ikisinin bir karışımıydı- ahenksiz bir müzik eşliğinde son hızla üzerlerine gelirken yazarı belinden kavradı. Bedenini siper ederek King'i sol tarafa çevirdi ve minibüsün çarptığı da o oldu. Kanayan elleri kuma gömülmüş halde hâlâ dizleri üzerinde durmakta olan Silahşor'un gerisindeki kadın çığlık attı.
"JAKE, HAYIR!" diye bağırdı Roland tekrar ama çok geçti. Oğlu olarak kabul ettiği çocuk minibüsün altında gözden kaybolmuştu. Silahşor küçük bir elin havaya kalktığım gördü -hiçbir zaman unutmayacaktı- ve sonra onu da göremez oldu. Önce Jake'in, sonra Jake'e çarpan minibüsün ağırlığıyla savrulan King küçük korunun kıyısına, çarpışma noktası- üç metre ötesine düştü. Sağ tarafının üzerine düşmüş, başını bir kaya çarpmış, şapkası çarpmanın şiddetiyle başından uçmuştu. Sonra, belki vağa kalkma niyetiyle diğer tarafına döndü. Belki hiçbir şeye niyetlen-memişti. Gözleri şokla boş boş bakıyordu.
Şoför direksiyonu kırınca minibüs onu yere yapıştırmak yerine yüzüne tozları savurarak Roland'ın birkaç santim solundan geçti. Yavaşlamaya başlamıştı, şoför belki frene basmayı akıl etmişti. Çok geç de olsa. Yan tarafı kamyonete sürttü ve minibüs biraz daha yavaşladı, ama hasar vermesi son bulmamıştı. Tamamen durmadan önce yerde yatmakta olan King'e tekrar çarptı. Roland bir kemiğin kırıldığını duydu. Yazarın feryadı kemik sesini takip etti. Roland artık kalçasındaki acının ne olduğunu biliyordu, değil mi? Eklem eceli hiçbir zaman söz konusu olmamıştı.
Sancısının tamamen kaybolduğunu hayal meyal fark ederek ayağa fırladı. Stephen King'in mavi aracın ön tekerleği altında kalan, doğal olmayan bir şekilde çarpılmış bedenine baktı ve, güzel, diye düşündü vahşice. Güzel! Birinin burada ölmesi gerekiyorsa ölen sen ol! Gan'ın göbek bağının, oradan gelen hikâyelerin, Kale'nin cehenneme kadar yolu var! Ölen oğlum değil, sen ol!
Hantal Billy, Roland'ın yanından hızla geçti ve minibüsün arkasında, egzoz gazının içinde, gözleri açık halde sırtüstü yatan Jake'in yanına koştu. Hiç tereddüt etmeyen Oy hâlâ Jake'in omzuna asılı olan Oriza kesesini dişleriyle kavradı ve

güçlü kısa arka bacaklarıyla yerden destek alarak çocuğun vücudunu santim santim minibüsten uzaklaştırmaya başladı. Jake'in kulaklarından ve ağzının kenarından kan süzülüyordu. Kısa çizmelerinin topukları toprak ve sert, kahverengi çam iğneleri üzerinde çift sıra halinde iz bırakıyordu.
Roland sendeleyerek Jake'in yanına gitti ve başucunda diz çöktü. İlk düşüncesi Jake'in her şeye rağmen iyi olduğuydu. Tüm tanrılara şükür, Çocuğun kolları ve bacakları doğal açılarıyla duruyordu ve burun kemiğinden sakalsız yanağına doğru inen Roland'ın korktuğu gibi kan değil, pas ve yağ karışımıydı. Evet, kulaklarından ve ağzından kan geliyordu ama belki sadece çarpma sırasında dişi yanağının içini kesmişti ya da bel-ki...
"Git ve yazarla ilgilen," dedi Jake. Sesi sakindi, hiç acı çekmiyormuş gibiydi. Gün boyunca süren yürüyüşün ardından yaktıkları bir kamp ateşinin başında oturuyor olabilirlerdi.
"Yazar bekleyebilir," dedi Roland tersçe. Bir yandan da, bana bir mucize bahşedildi, diye düşünüyordu. Bir çocuğun henüz tam gelişmemiş esnek bedeni ve orospu çocuğunun kamyonmobili üzerinden geçtiği sırada altında olan yumuşak toprak sayesinde.
"Hayır," dedi Jake. "Bekleyemez." Hareket edip doğrulmaya çalışınca gömleği vücudunun üst kısmına yapıştı ve Roland, çocuğun göğsündeki korkunç çöküntüyü gördü. Jake'in ağzından kan gelmeye devam ediyordu, tekrar konuşmaya çalıştığında öksürmeye başladı. Roland'ın kalbi göğsünde bir paçavra gibi dalgalanıyor gibiydi ve bir an, karşısındaki görüntüye rağmen çarpmaya nasıl devam edebildiğini merak etti.
Oy hüzünle inledi, Jake'in ismini Roland'ın kollarındaki tüyleri ürpertecek şekilde yarı uluyarak söylemişti.
"Konuşmaya çalışma," dedi Roland. "İçinde bir şey kırılmış olabilir. Belki bir kaburga kemiği ya da iki."
Jake başını yan tarafa çevirdi. Ağız dolusu kan tükürdü -bir kısmı çiğnenmiş tütün gibi yanağından aşağı süzüldü- ve Roland'ın bileğini kavradı. Tutuşu kuvvetliydi, sesi de öyle. Her bir kelimesi açık ve netti.
"Her şey kırıldı. Ölmek bu; biliyorum çünkü daha önce de yapmıştım." Daha sonra söylediği, Roland'ın Cara Laughs'den ayrılmadan hemen önce düşündüğüydü. "Ka öyle istiyorsa bırak öyle olsun. Kurtarmaya geldiğimiz adamla ilgilen."
Çocuğun bakışlarındaki ve sesindeki emre karşı koymak imkânsızdı. Artık bitmişti, On Dokuz Ka'sı sona varmıştı. Belki King için değil. Kurtarmaya geldikleri adam için değil. Yazgılarının ne kadarı tütün lekeli parmaklarının ucundan akmıştı? Hepsi mi? Birazı mı? Bu mu?
Cevap her neyse, Roiand, ona çarpan makinenin altında sıkışmış, halde yatan adamı çıplak elleriyle öldürebilirdi. Minibüsü onun kullanmı-or oluşunun bir önemi yoktu. Ka'nm istediği şeyi yapıyor olsaydı zaten rada olmayacak, Jake'in göğsü de öyle korkunç bir şekilde içe göçmeye-kti. gu kadarı çok fazla, Eddie'nin ölümünden sonra çok erkendi. Ama yine de...
"Kıpırdama," dedi ayağa kalkarken. "Oy, hareket etmesine izin verme." "Kıpırdamayacağım." Kendinden emin, net. Ama Roland şimdi çocuğun gömleğinin eteklerinin ve kot pantolonunun bacaklarının arasının da kanla koyulaştığını görebiliyordu. Daha önce bir kez ölmüş ve geri gelmişti. Ama bu dünyadan değil. Bu dünyada ölümden dönüş yoktu.
Roland, yazarın yatmakta olduğu yere döndü.

2

irene Tassenbaum, direksiyonun başından ayrılmaya çalışan Bryan Smith'i kabaca geri itti. Köpekleri -belki kanın, Oy'un veya her ikisinin birden kokusunu almışlardı- havlıyor ve adamın arkasında çılgınca hoplayıp zıplıyordu. Radyoda şimdi gürültülü, cehennemden çıkmış gibi bir heavy metal parça çalıyordu, irene başı ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu, ama bunun sebebi az önce yaşananlar değil, gürültü patırtıydı. Adamın tabancasını görüp yerden aldı. Zihninin hâlâ tutarlı bir şekilde düşünebilen tarafı silahın ağırlığıyla şaşkına dönmüştü. Buna rağmen tabancayı adama doğrulttu, sonra uzanıp radyoyu kapattı. Müziğin gürültüsü kesilince kuş seslerini, köpeklerin havlayışını ve... o tuhaf yaratığın ulumasını duydu.
"Minibüsü çarptığın adamdan uzaklaştır," dedi. "Yavaşça. Ve geri giderken çocuğu yine ezecek olursan yemin ederim kafanı uçururum." Bryan Smith, ona kanlanmış, şaşkın gözlerle baktı. "Hangi çocuk?"
Roland minibüsün ön tekerleği yazardan yavaşça uzaklaşınca adamın vücudunun alt kısmının sağa doğru doğal olmayan bir açıyla dönmüş olduğunu ve sağ bacağında bir çıkıntı belirdiğini gördü. Uyluk kemiği olmalıydı. Ayrıca kayaya çarptığı alnı yarılmış, yüzünün sağ tarafı kanla kaplanmıştı. Jake'ten çok daha kötü görünüyordu ama tek bir bakış bile adamın kalbi güçlüyse ve şok onu öldürmezse muhtemelen hayatta kalacağını anlamaya yeterdi. Jake'in adamı belinden kavrayıp çekişi ve darbeyi küçük bedeniyle karşılayışı bir kez daha gözlerinin önüne geldi. "Yine sen," dedi King cılız sesle. "Beni hatırlıyorsun."
"Evet. Şimdi." King dudaklarını yaladı. "Su."
Roland'ın yanında içecek bir şey yoktu, olsaydı da dudaklarını ıslatmaya yetecek kadarından fazlasını vermezdi. Sıvı alımı yaralı bir adamda kusmaya, kusma da boğulmaya yol açabilirdi. "Üzgünüm," dedi. "Hayır. Değilsin." Dudaklarını tekrar yaladı. "Jake?" "Orda, yerde yatıyor. Onu tanıyor musun?"
King gülümsemeye çalıştı. "Onu yazdım. Daha önce seninle oları genç adam nerde? Eddie nerde?"
"Öldü," dedi Roland. "Devar-toi'de." King'in kaşları çatıldı. "Devar?... Bunu bilmiyorum." "Öyle. Bu yüzden burdayız. Bu yüzden gelmek zorunda kaldık. Dostlarımdan biri öldü, bir diğeri ölmek üzere ve tet parçalandı. Hepsi to'nın ona verdiği görevi yapmayı bırakan tembel, korkak bir adam yüzünden.' Yol üzerinde hiç trafik yoktu. Dünya cıvıldayan kuşlar, havlayan köpekler ve uluyan Hantal Billy hariç sessizdi. Zaman içinde donmuş olabilirlerdi. Belki gerçekten

öyle, diye düşündü Roland. Bunun mümkün olabileceğine inanmasına yetecek kadar çok şey görmüştü. Her şey mümkündü.
"Işın'ı kaybettim," dedi King ağaçların kıyısındaki çam iğneleriyle kaph toprağın üzerinde yatarken. Yaz başının tatlı güneşi, o altın rengi ve yeşil ışıltı etrafını sarmıştı.
Roland uzanıp King'in oturmasına yardımcı oldu. Yazar sağ kalçasının si§ eklemi parçalanmış yuvasına sürtünce acıyla bağırdı, ama itiraz etmedi. Roland gökyüzünü işaret etti. Şişman beyaz bulutlar -Mejis'teki sığırtmaçlar onlara los ângeles derdi- başlarının üzerindekiler hariç mavi gökyüzünde kıpırtısızca duruyordu. Tam üstlerindeki bulutlar dar bir bölgeyi etkileyen bir rüzgârla sürükleniyormuşçasına hızla ilerliyordu.
"İşte!" diye öfkeyle fısıldadı Roland, yazarın sıyrılmış, kirlenmiş kulağına. "Tam tepende! Etrafında! Hissetmiyor musun? Görmüyor musun?" "Evet," dedi King. "Şimdi görüyorum."
"Hep ordaydı. Onu kaybetmedin, sadece o korkak gözlerini başka tarafa çevirdin. Tekrar görebilmen için arkadaşım hayatını kurtarmak zorunda kaldı."
Roland sol eliyle kemerinden bir kurşun çıkardı. Parmaklan önce o alışık oldukları eski numarayı yapamadı; çok fazla titriyorlardı. Kendi kendine bu iş ne kadar uzarsa bölünmesi olasılığının o kadar artacağını ya da o bu zavallı insan müsveddesiyle uğraşırken Jake'in ölebileceğim hatırlatarak parmaklarındaki titremeyi yok edebildi.
Başını kaldırınca tabancasını minibüsün şoförüne doğrultmuş olan kadını gördü. Bu iyiydi. Kadın iyiydi: Gan neden Kule hikâyesini onun gibi birine vermemişti sanki? Onu yanlarında tutma içgüdüsü haklı çıkmıştı. Köpeklerin kafa ütüleyen havlaması ve Hantal Billy'nin uluması bile kesilmişti. Oy, Jake'in yüzündeki toz ve yağı yalayarak temizliyordu; minibüsteki Bullet ve Pistol ise hamburger köftesini efendilerinin müdahalesi olmadan rahatça midelerine indirmekle meşgullerdi.
Roland tekrar King'e döndü ve kurşun parmaklarının üzerinde o eski dansına başladı. King daha önce hipnotize edilmiş insanların çoğunluğunda olduğu gibi neredeyse anında uykuya daldı. Gözleri hâlâ açıktı ama Silahşor'a değil, ötesine bakıyor gibiydi.
Roland'ın yüreği şu işi bir an önce bitirmesini haykırıyor, ama aklı işin aceleye gelmeyeceğini biliyordu. Yüzüne gözüne bulaştırmamamın. Jake'in fedakârlığını anlamsızlaştırmak istemiyorsan bu isi hakkıyla yapmalısın.
Kadın, ona bakıyordu. Minibüsün içinde, açık kapının dibinde oturmakta olan sürücü de. Roland sai Tassenbaum'un mücadele ettiğini gördü. Ama Bryan Smith, King'in ardından uyku diyarına gitmişti bile. Bu Silahşor'u fazla şaşırtmadı. Adam, orada ne yaptığına dair en ufak fikir sahibi olsaydı kaçmak için her fırsatı denerdi. Geçici bir kaçış bile olsa.
Silahşor dikkatini tekrar yaşam öyküsünün yazarı olduğunu düşündüğü adama çevirdi. Tıpkı daha önce yaptığı gibi başladı. Kendi hayatında sadece günler, yazarın hayatında ise yirmi yıldan fazla bir süre önce yaptığı gibi.
"Stephen King, beni görüyor musun?" "Seni çok iyi görüyorum, Silahşor." "Beni en son ne zaman görmüştün?"
"Bridgton'da yaşıyorduk. Tefim henüz gençti. Yazmayı daha yeni öğreniyordum." Bir duraksama oldu, sonra Roland'ın ona göre zamanı işaretlemekte en önemli yol olduğunu düşündüğü bir açıklama yaptı; herkes için değişen bir zaman belirleyici: "Hâlâ kafa çekiyorken." "Şimdi derin bir uykuda mısın?" "Derin."
"Acının altında mısın?" "Altında, evet. Teşekkür ederim."
Hantal Billy tekrar uludu. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünüp dehşete kapılan Roland etrafına bakındı. Kadın, Jake'in yanı başında diz çökmüştü. Jake'in kolunu kadının boynuna dolayıp kulağına bir şey söylemek amacıyla başını kendine çektiğini görünce rahatladı. Bunu yapabilecek kadar güçlüyse...
Kes sunu! Gömleğinin altında vücudunun şeklinin ne hale geldiğim gördün. Umut ederek vakit harcama lüksün yok. Burada zalim bir paradoks vardı: Jake'i sevdiği için Jake'in ölüsünü ryj ve bir saatten kısa bir süre önce tanıştığı bir kadının ellerine bırakmak zorundaydı.
Neyse. Şimdi asıl işi King'di. Jake, ona arkası dönükken yolun sonundaki açıklığa giderse... ka öyle istiyorsa bırak öyle olsun.
Roland tüm iradesini ve konsantrasyonunu topladı. Onları kızgın bir nokta halinde odakladı ve dikkatini yazara yöneltti. "Sen Gan mısın?" diye sordu aniden, sebebini bilmeden; tek bildiği, bunun doğru soru olduğuydu.
"Hayır," dedi King hiç duraksamadan. Alnındaki yarıktan akan kan ağzına doluyordu. Kanı hiç gözünü kırpmadan tükürdü. "Bir keresinde olduğumu düşünmüştüm, ama bu sadece içkinin etkisiydi. Ve bir de gururun sanırım. Hiçbir yazar... hiçbir ressam, heykeltıraş veya besteci Gan değildir. Biz kas-ka Gan'ız. Ka-Gan değil, kas-ka Gan. Anlıyor musun? Söyle, yalvarırım."
"Evet," dedi Roland. Gan'ın peygamberleri ya da şarkıcıları: her ikisi anlamına da gelebilirdi. Ve şimdi neden sorduğunu biliyordu. "Ve senin söylediğin şarkı Ves'-Ka Gan. Değil mi?"
"Ah, evet," dedi King ve gülümsedi. "Kaplumbağa'nın Şarkısı. Benim gibiler için fazla güzel, bir ezgiyi bile taşıyamayanlar için!"
"Umurumda değil," dedi Roland. Şaşkın zihninin elverdiğince derin ve net düşünmeye uğraşıyordu. "Ve şimdi yaralandın."
"Felç mi oldum?"
"Bilmiyorum." Ve aldırmıyorum. "Tek bildiğim yaşayacağın ve tekrar yazabildiğinde daha önce yaptığın gibi Kaplumbağa'nın Şarkısı'nı, Ves'-Ka Gan'ı dinleyeceğin. Felçli ya da değil, fark etmiyor. Ve bu kez şarkı bitinceye dek söyleyeceksin."
"Pekâlâ."

"Sen..."
"Ve Urs-Ka Gan, Ayı'nın Şarkısı," diye sözünü kesti King. Sonra hip-ozda olmasına rağmen bu canını, acıtıyormuş gibi başını iki yana salladı. "UiM-Ka Gan."
Ayı'nın Haykırışı mı? Ayı'nın Çığlığı? Roland hangisi olduğunu bil. miyordu. Fark etmeyeceğini, bunun yazarın gevelemelerinden biri oldu. ğunu ummak zorundaydı.
Bir araba kaza mahallinden hiç yavaşlamadan geçti, sonra iki büyük motosiklet aksi yöne doğru önlerinden geçip gitti. Tuhaf bir şekilde ikna edici olan bir fikir Roland'ın zihnini sardı: zaman durmamıştı ama o an için loştular. Artık saldırı altında olmayan, dolayısıyla biraz da olsa yardım edebilen Işın onları bu şekilde koruyordu.

4
Ona tekrar söyle. Hiçbir yanlış anlama olmamalı. Ve daha önce olduğu gibi zayıf düşmemeli.
Başını eğip yüzünü King'inkine yaklaştırdı; burunları neredeyse birbirine değecekti. "Bu kez şarkıyı bitene dek söyleyecek, hikâyeyi bitirene dek yazmayı bırakmayacaksın. İyice anladın mı?"
"'Ve ömürlerinin sonuna dek mutlu yaşadılar,'" dedi King rüyaday-mış gibi. "Bunu yazabilmeyi dilerdim."
"Ben de." Bunu her şeyden çok istiyordu. Yoğun kederine rağmen henüz gözyaşları yoktu; gözleri kafasının içinde kızgın taşlar gibiydi. Belki gözyaşları daha sonra gelirdi, olanların gerçekliğini biraz olsun sindire-bildiğinde.
"Dediğini yapacağım, Silahşor. Sayfalar azaldığında hikâye nasıl şekillenirse şekillensin." King'in sesi de inceliyor, zayıflıyordu. Roland yazarın yakında bilinçsizlik denizine dalacağını düşündü. "Dostların için üzgünüm, gerçekten üzgünüm."
"Teşekkür ederim," dedi Roland yazan çıplak elleriyle boğma dürtüsüne karşı koymaya devam ederek. Ayağa kalkmaya davranmıştı ki King ID söylediği bir şey onu durdurdu.
"Söylediğim gibi onun şarkısını dinledin mi? Susannah'mn Şarkısı'nı?"
"Ben... evet."
King kendini zorlayarak tek dirseği üzerinde doğruldu. Takati giderek azalıyordu, ama sesi net ve güçlüydü. "Sana ihtiyacı var. Senin de ona. Simdi beni rahat bırak. Nefretini daha çok hak edenlere sakla. Gan'ı veya dünyayı nasıl ben yaratmadıysam ka'm da ben yaratmadım ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sersemliğini-ve kederini-ardında bırak ve bana dediğin gibi yapman gerekeni yap." King'in sesi yükselmişti, neredeyse bağırıyordu. Eli uzanıp Roland'ın bileğini inanılmaz bir kuvvetle kavradı. "İşi bitir!"
Roland cevap vermeye çalıştığında önce ağzından hiç ses çıkmadı. Boğazını temizleyip tekrar denemesi gerekti. "Uyu, sai-uyu ve sana çarpan adam dışında burda olan herkesi unut."
King'in gözleri kapandı. "Bana çarpan adam dışında burda olan herkesi unut."
"Yürüyüşe çıkmıştın ve bu adam sana çarptı."
"Yürüyordum... bu adam bana çarptı."
"Başka kimse yoktu. Ne ben, ne Jake ne de kadın."
"Başka kimse yok," dedi King. "Sadece o ve ben. O da aynı şeyi söyleyecek mi?"
"Evet. Çok yakında derin bir uykuya dalacaksın. Daha sonra acı hissedebilirsin ama şu an hiç acın yok."
"Şu an acı yok. Derin uyku." Çam iğnelerinin üzerinde yatmakta olan King'in yüz hatları gevşedi.
"Ama uyumadan önce bana bir kez daha kulak ver," dedi Roland. "Dinliyorum."
"Bir kadın sana gelebi... dur bir dakika. Rüyanda erkeklerle seviştiğini görür müsün?"
"Bana eşcinsel olup olmadığımı mı soruyorsun? Ya da gizli bir homoseksüel?" King'in sesi bitkin, aynı zamanda şaşkındı. "Bilmiyorum." Roland duraksadı. "Galiba evet."
"Cevap hayır," dedi King. "Bazen rüyamda kadınlarla seviştiğimi gö. rürüm. Artık yaşlandım, eskiye nazaran daha az görüyorum... ve muhtemelen bir süre iş görmeyeceğim. O kahrolası adam beni haşat etti."
Benimkini ettiği kadar değil, diye acıyla düşündü Roland ama yüksek sesle söylemedi.
"Rüyanda sadece kadınlarla seviştiğini görüyorsan sana bir kadın gelebilir."
"Öyle mi dersin?" King ilgilenmiş gibiydi.
"Evet. Eğer gelirse çok da güzel bir kadın olacaktır. Sana açıklıktaki huzur ve zevkten bahsedebilir. Adının Uykunun Kızı Morphia veya Ayın Kızı Selena olduğunu söyleyebilir. Kolunu uzatıp seni oraya götürmeyi vaat edebilir. Onu reddetmelisin." "Reddetmeliyim."
"Gözleri ve göğüsleri seni cezp etse de." "Öyle olsa bile," dedi King. "Neden reddedeceksin, sai?" "Çünkü şarkı bitmedi."
Roland sonunda tatmin olmuştu. Bayan Tassenbaum hâlâ Jake'in yanında diz çökmüş halde duruyordu. Silahşor, ona da çocuğa da aldırmayarak bütün hasara yol açan aracın direksiyonunun başında oturmakta olan adama yöneldi. Adamın irileşmiş gözleri boş boş bakıyordu, ağzı bir karış açılmıştı. Salyası tıraşsız çenesinden aşağı süzülüyordu. "Beni duyuyor musun, sai?"
Adam korkuyla başını salladı. Arkasında duran iki köpek de sessiz-leşmişti. Dört parlak göz koltukların arasından Silahşor'a bakıyordu. "İsmin nedir?"
"Bryan, sizi hoşnut etsin... Bryan Smith."
Hayır, hiç hoşnut etmiyordu. Bu adam da boğmak istediklerinden biriydi. Yoldan bir başka araba daha geçti ve bu kez sürücüsü geçtiği sırada korna çaldı. Korumaları her neyse, zayıflamaya başlamış olmalıydı.

"Sai Smith arabanla, kamyonmobilinle veya adı her neyse onunla bir adama çarptın."
Bryan Smith baştan aşağı titremeye başladı. "Ben ömrümde park cezası bile yemedim," diye mızmızlandı. "Şimdi de gidip eyaletteki en ünlü adama çarptım, olacak iş mi? Köpeklerim kavga ediyordu..."
"Yalanların beni öfkelendirmiyor," dedi Roland. "Ama onlara sebep olan korku kızdırıyor. Kapa çeneni."
Bryan Smith söyleneni yaptı. Yüzünün rengi yavaşça ama kesintisizce çekiliyordu.
"Ona çarptığın sırada yalnızdın," dedi Roland. "Hikayeci ve senden başka kimse yoktu. Anladın mı?"
"Yalnızdım. Bayım, siz bir gaipten-gelen misiniz?"
"Ne olduğumu boş ver. Kontrol ettin ve hâlâ hayatta olduğunu gördün."
"Hâlâ hayatta, güzel," dedi Smith. "Kimseyi incitmek istemedim, gerçekten."
"Seninle konuştu. Yaşadığını o şekilde anladın."
"Evet!" Smith gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. "Ne dedi peki?"
"Hatırlamıyorsun. Çok korkmuş ve heyecanlanmıştın."
"Korkmuş ve heyecanlanmış. Heyecanlanmış ve korkmuş. Evet öyleydim.".
"Şimdi aracına bin ve git. Giderken yavaş yavaş uyanacaksın. Bir eve veya bir dükkâna varınca duracak ve yolun aşağısında yaralı bir adam olduğunu söyleyeceksin. Yardıma ihtiyacı olan bir adam. Söylediklerimi tekrarla ve doğru ol."
"Sür," dedi. Elleri hemen o an gitmek istiyormuşçasma direksiyonu okşadı. Roland gerçekten de gitmek istiyor olabileceğini düşündü. "Ya-va§ yavaş uyan. Bir eve veya dükkâna vardığında Stephen King'in yol kenarında yaralı bir halde yattığını söyle. Hayatta olduğunu biliyorum, çünkü benimle konuştu. Bir kazaydı." Duraksadı. "Benim suçum yoktu. Yol-da yürüyordu." Tekrar duraksadı. "Belki."
Bu kargaşanın suçunun kime yüklendiğini umursuyor muyum? diye kendine sordu Roland. Umursamıyordu. King her iki türlü de yazmaya devam edecekti. Ve Roland, King'in suçlanmasını neredeyse umuyordu çünkü gerçekten de kabahat onundu. Orada olmaması gerekiyordu.
"Haydi git," dedi Bryan Smith'e. "Seni daha fazla görmek istemiyorum."
Smith çok rahatlamış görünerek minibüsün motorunu çalıştırdı. R0. land gidişini izlemeye tenezzül etmedi. Bayan Tassenbaum'un yanına gidip diz çöktü. Artık tamamen sessiz olan Oy, Jake'in başının yanında oturuyordu. Ulumalarının artık yasını tuttuğu kişi tarafından duyulmayacağını biliyordu. Silahşor'un en büyük korkusu gerçekleşmişti. Hiç hoşlanmadığı iki adamla konuştuğu sırada herkesten daha çok sevdiği çocuk -ömrü boyunca sevdiği herkesten, Susan Delgado'dan bile çok sevdiği- bir kez daha ulaşamayacağı yere gitmişti. Jake ölmüştü.

5
"Seninle konuştu," dedi Roland. Jake'i kollarına almış şefkatle öne arkaya sallıyordu. Kesenin içindeki 'Rizalar tıngırdıyordu. Jake'in bedeninin soğumaya başladığını şimdiden hissediyordu.
"Evet," dedi kadın.
"Ne söyledi?"
"'Burdaki iş bitince' senin için geri dönmemi söyledi. Kullandığı kelimeler tam olarak bunlardı. Ve, 'Babama onu sevdiğimi söyle,' dedi."
Roland'ın boğazının derinliklerinden boğuluyormuş gibi, acı yüklü bir ses yükseldi. Kapının ötesine, Fedic'e geçtikleri sırada nasıl olduğunu hatırlıyordu. Selam olsun, baba, demişti Jake. Roland, onu o zaman da kollarının arasına almıştı. Ama o zaman çocuğun çarpan kalbini hissetmişti. Tekrar hissetmek için neler vermezdi.
"Dahası var," dedi kadın. "Ama şimdi bunun için zamanımız var mı-Daha sonra da söyleyebilirim."
Roland, kadının demek istediğini hemen anladı. Hem Bryan Smith, hern de Stephen King'in bildiği hikâye basitti. Bu hikâyede uzun boylu, silahlı bir adama, saçları beyazlamaya başlamış bir kadına ve kemerinde bir makineli tüfek omzuna astığı kesede de keskin kenarlı ölümcül tabaklar olan ölü bir çocuğa yer yoktu.
Tek soru, kadının geri gelip gelmeyeceğiydi. Normal şartlarda yapmayacağı bir şeyi yapmasını sağladığı ilk insan değildi, ama yanından uzaklaştığında olayları farklı bir açıdan görebileceğini biliyordu. Söz vermesini istemek -benim için geri döneceğine söz verir misin, sai? Bu çocuğun durmuş kalbi üzerine yemin eder misin?- işe yaramayacaktı. Orada tüm sa-mimiyetiyle söz verip ilk tepeyi aştığında fikrini değiştirebilirdi.
Ama onun yerine dükkân sahibini de seçebilirdi ve seçmemişti. Yazarın evinin önündeki çimleri biçen yaşlı adamı da istememişti.
"Sonra söylersin," dedi. "Şimdi acele et, bir an önce yola çık. Bir sebeple geri dönemezsen seni suçlamam."
"Tek başına nereye gidersin?" diye sordu kadın. "Gideceğin yeri nasıl bileceksin? Bu senin dünyan değil. Değil mi?"
Roland soruyu duymazdan geldi. "İlk gelişinde burda hâlâ insanlar olursa -barış memurları, gözcü muhafızlar, mavi üniformalılar, bilmiyorum- hiç durmadan geç git. Yarım saat sonra geri gel. Hâlâ burda olurlarsa tekrar uzaklaş. Buna hepsi gidene dek devam et."
"Bir o tarafa bir bu tarafa gidişim dikkatlerini çekmeyecek mi?" "Bilmiyorum," dedi Roland. "Çekecek mi?"
Kadın bir süre düşündükten sonra neredeyse gülümsedi. "Dünyanın bu bölgesindeki polislerin mi? Muhtemelen hayır."
Roland bu değerlendirmeyi kabul ederek başını salladı. "Güvenli olduğunu düşündüğünde dur. Beni görmeyeceksin ama ben seni görece-ğ'm. Karanlık çökene dek bekleyeceğim. O zamana kadar gelmemiş olurun gideceğim."

Senin için geri döneceğim ama o hurda yığınını kullanıyor olmayanın," dedi irene. "Altımda bir Mercedes-Benz S600 olacak." Bunu gu-mrlu bir ifadeyle söylemişti.
Roland, Mercedes-Bens'in ne olduğunu bilmiyordu, ama biliyormuş gibi başını salladı. "Git. Geri döndüğünde konuşacağız."
Gelirsen, diye düşündü.
"Bunu isteyebileceğini sanıyorum," dedi irene ve Roland'ın tabancasını kılıfına koydu.
"Teşekkürler derim, sai."
"Bir şey değil."
Roland, kadının eski kamyonete doğru yürümesini (aşağılayıcı sözlerine rağmen hurda araçtan hoşlanmaya başladığından emindi) ve direksiyon başına geçmesini izledi. Tam o sırada bir şeye ihtiyacı olduğunu anladı, kamyonette olabilecek bir şeye. "Hey!"
Bayan Tassenbaum elini kontak anahtarının üzerine koymuştu. Anahtarı çekip ona sorarcasına baktı. Roland, Jake'i yakında altında yatmak zorunda kalacağı (seslenmesine bu düşünce yol açmıştı) toprağın üzerine nazikçe bıraktı ve ayağa kalktı. Yüzünü buruşturup elini kalçasına koydu ama bunu yapmasının tek sebebi alışkanlıktı. Ağrı yoktu.
"Ne?" diye sordu kadın o yaklaşırken. "Hemen yola çıkmazsam..."
Gitmesinin bir anlamı kalmayacaktı. "Evet. Biliyorum."
Kamyonetin kasasına baktı. Mavi brandanın altında, dikkatsizce atılmış aletlerin arasında kare bir şekil vardı. Brandanın kenarları uçmasın diye onun altına sıkıştırılmıştı. Roland brandayı çekip alınca Eddie'nin "mukavva" dediği malzemeden yapılmış sekiz on kutu olduğunu gördü. Kare şekli oluşturacak şekilde dip dibe sıralanmışlardı. Kutuların üzerindeki resimlerden içlerinde bira olduğu anlaşılıyordu. Patlayıcı da olsa umurunda değildi.
Onun istediği brandaydı.
Su geçirmez branda kucağında olduğu halde geriledi. "Şimdi gidebilirsin."
Kadın kontak anahtarını tekrar kavradı, ama hemen çevirmedi. "Ba-yım," dedi. "Kaybınız için üzgünüm. Size bunu söylemek istedim. Çocu' ğun sizin için ne anlama geldiğini görebiliyorum."
Roland Deschain başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.
irene Tassenbaum kendine kelimelerin bazen hiçbir işe yaramadığını hatırlatarak ona bir süre daha baktıktan sonra motoru çalıştırarak kanıyı kapattı. Roland, kadının kamyoneti yola çıkarmasını (artık viteslere taınamen hâkim görünüyordu), kuzeye dönmesini ve Doğu Stoneham'a doğru ilerlemesini izledi.
Kaybınız için üzgünüm.
Ve şimdi o kayıpla baş başaydı. Jake ile baş başa. Roland bir süre olduğu yerde durup yol kenarındaki küçük koruya, oraya çekilen üç kişiden ikisine baktı: baygın bir adam ve ölü bir çocuk. Roland'ın gözleri kuru ve sıcaktı, yuvalarında titreşiyorlar gibiydi ve bir an için ağlama kabiliyetini yitirdiğini sandı. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Tüm bunlardan sonra bile gözyaşı dökemeyecekse -tekrar kazandığını bir kez daha kaybettikten sonra- ne anlamı vardı? Gözyaşları sonunda akmaya başladığında hissettiği rahatlık bu yüzden çok büyük oldu. Neredeyse çılgınca bakan mavi gözlerini susturup usulca aktılar. Kirli yanaklarından aşağı süzüldüler. Neredeyse hiç ses çıkarmadan ağlıyordu, ama Oy bir hıçkırığını duydu. Burnunu hızla ilerleyen bulut koridoruna doğru kaldırıp tek bir kez uludu. Sonra o da sessizliğe gömüldü.

6
Roland, Jake'i ormanın derinliklerine taşıdı. Oy hemen ayaklarının dibinde onu takip ediyordu. Hantal Billy'nin de ağlıyor oluşu Roland'ı artık şaşırtmıyordu; ağladığını daha önce de görmüştü. Oy'un yaptıklarının zekâsından ve empati yeteneğinden değil sadece taklitten ibaret olabileceğini düşündüğü günler çok geride kalmıştı. Kısa yürüyüş sırasında Roland'ın düşünceleri birlikte yaptıkları, Jericho Tepesi'nde son bulan n'hai mücadelede Cuthbert'ün ölüler ardından ettiği duaya odaklanmıştı. Jake'in gönderilmek için bir duaya ihtiyaç duyacağından şüpheliydi, ama ■lahşor'un aklını meşgul etmesi gerekiyordu, çünkü o sırada pek kuvvetli olmadığını hissediyordu. Yanlış yönde çok fazla ilerlerse bozulacağı muhakkaktı. Belki daha sonra kendini histerinin -hatta belki iyileştirici delilik olan irina'nm- kucağına bırakabilirdi, ama o an değil. O an kontrolünü kaybedemezdi. Çocuğun ölümünün bir hiç için olmasına izin vermeyecekti.
Sadece ormanlarda (ve eski ormanlarda, Shardik'in altını üstüne getirdiği orman gibi eski) yaşayan altın rengi ve yeşil yaz ışıltısı koyulaştı. Ağaçların yapraklarının arasından süzülüyordu. Roland'ın sonunda durduğu yer insanda bir açıklıktan ziyade kilise hissi uyandırıyordu. Yoldan ayrıldıktan sonra batıya doğru yaklaşık iki yüz adım ilerlemişti. Jake'i yere bırakıp etrafa bakındı. İki paslı bira kutusu ve muhtemelen avcılardan kalma birkaç fişek kovanı buldu. Bulduklarını ağaçların arasına fırlattı. Sonra olabildiğince net görebilmek için gözyaşlarını sildi ve Jake'e baktı. Çocuğun yüzü açıklık gibi temizdi, Oy iyice temizlemişti, ama Jake'in tek gözü açıktı. Ona hiç yakışmayan kötücül bir ifadeyle göz kırpıyor gibiydi ve öyle kalmasına izin verilemezdi. Roland bir parmağıyla çocuğun gözünü kapadı, tekrar açıldığında (bir pencere panjuru gibi) başparmağının ucunu yaladı ve tekrar kapattı. Jake'in gözü bu kez kapalı kaldı.
Jake'in gömleğinde kan ve toz vardı. Roland önce çocuğun gömleğini, sonra kendisininkini çıkardı ve onu bir oyuncak bebek gibi yerinden oynatarak daha temiz olan kendi gömleğini giydirdi. Gömlek neredeyse çocuğun dizlerine kadar inmişti, ama Roland pantolonundan içeri sokmaya yeltenmedi, bu şekilde Jake'in pantolonundaki kan lekeleri örtülmüş oluyordu.

Oy tüm bunları altın halkalı gözlerinde yaşlarla izledi.
Roland çam iğnelerinden oluşan kalın halının altındaki toprağın yumuşak olmasını beklemişti ve gerçekten de öyle olduğunu gördü. Yol tarafından bir motor sesi duyduğu sırada Jake'in mezarını epeyce kazmıştı. Jake'i ormanın içlerine taşımasından beri başka motorlu araçlar da geÇ' misti, ama Roland bunun ahenksiz sesini tanımıştı. Mavi araçlı adam gerl dönmüştü. Roland döneceğinden tam anlamıyla emin olamamıştı.
"Burda kal," diye mırıldandı Hantal Billy'ye. "Efendini koru." Ama hu yanlıştı. "Kal ve arkadaşını koru."
Oy'un komutu aynı alçak tonda tekrarlaması şaşırtıcı olmazdı (Kal! diyebilirdi) ama bu kez hiçbir şey söylemedi. Roland, hayvanın Jake'in vanma yatıp çocuğun yüzüne konmak üzere olan bir sineği havada kapmasını izledi. Sonra tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

7
Roland, onu görebileceği kadar yaklaştığında Bryan Smith'in aracından çıkmış ve taş duvarın üzerine oturmuş olduğunu gördü. Bastonunu kucağına koymuştu. (Roland, adamın bastonu gerçekten ihtiyaç duyduğu için mi yoksa kendine acındırmak için mi kullandığını bilmiyor ve pek de umursamıyordu.) King hâlâ sersem görünmekle birlikte kendine gelmişti ve iki adam konuşuyordu.
"Lütfen bana sadece burkulduğunu söyle," dedi yazar cılız, endişeli bir sesle.
"Hayır! Görünüşe bakılırsa altı, hatta belki yedi yerden kırılmış." Sa-kinleşecek ve belki de iyi bir hikâye uyduracak zamanı bulmuş olan Smith' in sesi normal, hatta neredeyse neşeli geliyordu.
"Moralimi düzelttin doğrusu," dedi King. Yüzünün görünen kısmı çok solgundu ama alnındaki yaranın kanaması neredeyse durmuştu. "Sigaran var mı?"
"Yok," dedi Smith aynı tuhaf, neşeli sesle. "Bıraktım," Roland dokunuşta çok güçlü olmamasına rağmen adamın yalan söylediğini biliyordu. Smith'in sadece üç sigarası kalmıştı ve onları istediği takdirde minibüsünü sigarayla doldurabilecek kadar zengin olan bu adamla Paylaşmak istemiyordu. Ayrıca, diye düşündü Smith...
"Ayrıca kaza geçirmiş insanlar sigara içmemeli," dedi erdemli bir edayla.
King başını salladı. "Nefes almakta zorlanıyorum zaten."
"Muhtemelen bir iki kaburga kemiğidir. Adım Bryan Smith. Size çarpan benim. Üzgünüm." Elini uzattı ve -inanılmazdı ama- King uzatılan eli sıktı.
"Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti," dedi Smith. "Park cezası bile yemedim."
King buna inanmış da olabilirdi inanmamış da; ama yorum yapmamayı seçti, aklı başka bir şeyle meşguldü. "Bay Smith -Bryan- burda başka biri var mıydı?"
Ağaçların arasındaki Roland'ın vücudu katılaştı.
Smith sorulanı bir süre düşündü. Elini cebine atıp bir Mars çikolatası çıkardı ve ambalajını açmaya koyuldu. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sadece siz ve ben. Ama yol üstündeki dükkândan 911 Acil Yar-dım'ı aradım. Birinin çok yakınlarda olduğunu söylediler. Hemen burda olurmuş. Merak etmeyin."
"Kim olduğumu biliyorsunuz."
"Tanrı'm evet!" dedi Bryan Smith ve kıkırdadı. Çikolatadan bir lokma aldı ve çiğnerken konuşmaya devam etti. "Görür görmez tanıdım. Bütün filmlerinizi gördüm. En sevdiğim Saint Bernard'la ilgili olan. Köpeğin adı neydi?"
"Kujo," dedi King. Bu Roland'ın tanıdığı bir isimdi. Baş başa oldukları anlarda Susan Delgado bazen söylerdi. Mejis'te kujo, "tatlı şey" anla-mındaydı.
"Evet! O harikaydı işte! Acayip korkunçtu! Küçük çocuğun ölmemesine çok sevinmiştim!"
"Kitapta ölüyordu." King sonra gözlerini kapatıp geriye yaslanarak beklemeye başladı.
Smith çikolatadan kocaman bir lokma daha aldı. "Palyaçolu olanı da çok beğendim! Çok iyiydi!"
King cevap vermedi. Gözleri kapalıydı. Roland, yazarın göğsünün derin ve düzenli nefeslere işaret eder şekilde yükselip alçaldığını gözlemledi. Güzel.
Sonra bir araç kükreyerek bulundukları yere yaklaştı ve Smith'in mi-büsünün önünde durdu. Yeni motorlu-taşıyıcı bir cenaze arabası bü-.jklüğündeydi ama rengj siyah değil, turuncuydu ve parlak ışıklar saçıyordu. Roland yeni aracın durmadan önce dükkân sahibinin kamyonetinin izlerinin üzerinden geçtiğini memnuniyetle gördü.
Araçtan bir robotun çıkması onu şaşırtmazdı, ama inen bir adam oldu Adam aracın içinden siyah bir doktor çantası çıkararak King'in yanına seğirtti. Her şeyin olabildiğince iyi olduğunu görüp tatmin olan Roland o eski, bilinçsiz zarafetiyle yürüyerek Jake'in yattığı yere döndü: tek bir dal parçasını bile kırmamış, tek bir kuşu bile ürkütmemişti.

8
Birlikte şahit olduğumuz onca şeyden ve öğrendiğimiz onca sırdan sonra Bayan Tassenbaum'un o gün saat on yedi on beşte Chip McAvoy'un eski kamyonetini daha önce ziyaret etmiş olduğumuz bir evin önüne çekmesi sizi şaşırtır mı? Muhtemelen hayır çünkü ka bir tekerlektir ve nasıl döneceğini bilir. 1977 yılında son kez ziyaret ettiğimizde hem ev, hem de Key-wadin Gölü'nün kıyısındaki kayıkhane beyaza boyanmıştı ve yeşil süslemeleri vardı. Orayı '94'te satın alan Tassenbaumlar evi çok hoş bir krem tonuna boyatmıştı (süslemeler yoktu, irene Tassenbaum'a göre süslemeler kararsız insanlara göreydi). Ayrıca giriş yolunun hemen başına GÜNBATİMİ KULÜBESİ yazan bir tabela koymuşlardı ve Sam Amca'ya göre bu, adreslerinin bir parçasıydı ama yerel halk için Keywadin Gölü'nün güney ucundaki bu ev daima John Cullum'm yeri olarak kalacaktı.

irene kamyoneti koyu kırmızı Benz'in arkasına park etti ve içeri girdi. Bir yandan da David'e kasabanın levazımatçısınm kamyonetini kullanma sebebini açıklayan, makul bir hikâye uydurmaya çalışıyordu, ama Günbatimi Kulübesi'ne sadece boş yerlere özgü o sessizlik hâkimdi ve İrene'in bunu fark etmesi fazla zaman almadı. Geçen yıllar içinde boş mekânlara -önce apartman daireleri, sonra giderek büyüyen evler- pek S°k kez girmişti. David dışarıda içiyor veya kadınlarla gününü gün ediyor olduğundan değildi, Tanrı korusun. Hayır, David ve arkadaşları ya bir ga. rajda ya da bodrum katında bir atölyede, Beverage Barn'dan alınma ucuz şarap ve biralar eşliğinde interneti ve onu desteklemek ve kullanıcı dostu haline getirmek için gerekli olan yazılımları üretiyor olurdu. Çoğu kimse buna inanmazdı ama kâr, onlar için bir yan etkiden ibaretti. Bir diğer yan etki de eşlerinin eve girdikleri zaman sıkça karşılaştığı sessizlikti. Zamanla bu mırıldanan sessizlik insanın asabını bozuyor, çıldırtıyordu ama o gün değil. O gün evin sadece ona ait olması Irene'i çok memnun etmişti.

İsterse Şerif Dillon'la yatacak mısın?

Bu sorunun cevabını düşünmesine bile gerek yoktu. Cevap evetti, is-terse onunla yatardı: köpek stili, misyoner, o nasıl tercih ederse. Ama adam genç

(sai? oğul?)

dostu için yas tutuyor olmasaydı bile onunla yatmazdı; yüzü kırışıklıklarla dolu, saç dipleri grileşmiş, ünlü markalardan kıyafetlerinin sakla-yamadığı bir göbeğe sahip bir kadınla niye yatmak isteyecekti ki? Aptalca bir fikirdi.

Ama evet. İsterse onunla yatardı.

Buzdolabına baktı ve üzerinde mıknatısla (BİZ POZİTRONİK'İZ, GELECEĞİ DEVRE DEVRE İNŞA EDİYORUZ yazıyordu mıknatısın üzerinde) tutturulmuş kısa bir not olduğunu gördü.

Ree,

Rahatlamamı istedin, ben de rahatlıyorum işte (kahretsin!). Sonny Emerson'la gölün diğer ucuna balık tutmaya gidiyorum, evet, evet. Böcekler çok kötü olmazsa aksam on dokuz gibi dönerim. Sana bir levrek getirirsem temizler îi pişirir misin?

D.

NOT: Levazımatçıda 3 polis arabasını gerektirecek kadar büyük bir olay var. GAİPTEN-GELENLER mi yoksa???? © Bir şey öğrenirsen bana da anlatırsın.

Kocasına o öğleden sonra oraya gideceğini söylemiş -yumurta ve süt imaya niyetliydi, ama alamamıştı elbette- o da başını sallamıştı. Evet, hayanı Tamam, hayatım. Ama notunda hiç endişe belirtisi yoktu, söylediklerini hatırlıyor gibi bile değildi. Eh, ne beklemişti ki? Söylenenler David'in bir kulağından girer, diğerinden çıkardı. Dâhi Dünyası'na hoş geldiniz.

Kâğıdın arkasını çevirdi, kalemle dolu fincandan bir kurşunkalem aldı tereddüt etti, sonra yazmaya koyuldu:

David,

Bir şey oldu, bir süreliğine gitmek zorundayım. En az 2, belki 3-4 gün. Lütfen beni merak etme ve kimseyi arama. ÖZELLİKLE DE POLİSİ. Kayıp kedi vakası.

Bunu anlayacak mıydı? Nasıl tanıştıklarını hatırladığı takdirde anlayacağını düşündü. Santa Monica AHZKKD'de,n arka taraftaki kulübe sıralarının arasında tanışmışlardı: köpekler havlarken aşkları tomurcuk-lanmıştı. Kulağa James Joyce'danmış gibi geliyordu, Tanrı aşkına. David yarım düzine arkadaşıyla kaldığı apartman dairesinin yanındaki sokakta bulduğu sahipsiz köpeği derneğe getirmişti. Pek arkadaşı olmayan irene ise renksiz hayatını canlandırması için bir kedi yavrusu almak niyetiyle oraya gitmişti. O zamanlar David'in saçları dökülmemişti. Ona gelince, kadınların saçlarını boyaması fikri ona çok uzak geliyordu. Zaman bir hırsızdı ve ilk çaldığı şey de espri anlayışıydı.

Bir tereddütten sonra ekledi

Seni seviyorum, Ree

Bu hâlâ doğru muydu? Neyse, değilse bile olduğu gibi bırakacaktı, kazılanın üzerini karalamak daima çok çirkin görünürdü. Notu buzdolabına yine aynı mıknatısla tutturdu.

Amerika Hayvanları Zulme Karşı Koruma Derneği.

Mercedes'in anahtarlarını kapının yanındaki sepetin içinden al^ sonra hâlâ dükkânın arkasındaki iskeleye bağlı olan sandalı hatırla^ Orada kalmasında bir sorun yoktu. Ama sonra aklına başka bir şey geldj çocuğun ona söylediği bir şey. O para kavramını bilmez.

Elliliklerden oluşan ince bir tomar sakladıkları (taşrada Master-Card'ın ne olduğunu ömrü boyunca duymamış insanlar vardı) kilere girdj ve üç ellilik aldı. Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu, omuz silkti, geri döndü ve üç tane daha aldı. Neden olmasın? O günü tehlike içinde yaşıyordu.

Dışarı çıkmadan önce bir kez daha duraksayıp bıraktığı nota baktı. Sonra kesinlikle bilmediği bir sebeple Pozitronik mıknatısını alıp yerine portakal dilimi şeklinde bir mıknatıs koydu. Sonra evden ayrıldı.

Geleceği boş ver. Şimdiki zamanda yeterince meşguliyeti vardı zaten.

9

Acil durum arabası gitmişti. Roland, yazarı en yakın hastaneye veya kliniğe götürmekte olduğunu tahmin etti. Barış memurları tam o ayrılırken gelmiş ve Bryan Smith ile yarım saatlik bir görüşme yapmıştı. Silahşor yapılan görüşmeyi bulunduğu yerden duyabiliyordu. Memurun soruları sakin ve net, Smith'in cevapları neredeyse birer gevelemeden ibaretti. Roland çalışmayı bırakmak için bir sebep göremedi. Memurlar geri dönüp onu bulacak olursa onlarla başa

çıkabilirdi. Hepsini zarar veremeyecek duruma getirmekle yetinecekti; tanrılar biliyordu ya bir gün için yeterince ölüm olmuştu. Ama kendi ölüsünü gömecekti, öyle ya da böyle.
Ölüsünü gömecekti.
Açıklıktaki muhteşem altın rengi, yeşil ışıltı koyulaşmıştı. Sivrisinekler varlığını keşfedip teninin açıkta kalan bölümlerine saldırdı ama Roland onları kovalamaya tenezzül etmedi. İçecekleri kadar kan içip uzaklaşmalarına izin verdi. Mezarı elleriyle kazmayı bitirdiği sıralarda motorların çalıştığını duydu. İki aracın düzenli, Smith'in mavi minibüsmobilin" ahenksiz homurtusunu. İki memurun sesini duymuştu, demek ki ağzını crnayan üçüncü bir memur yoksa Smith'in tek başına sürüp gitmesine izin vermişlerdi. Roland bunun tuhaf olduğunu düşündü ama -King'in felç olup olmaması gibi- pek umursadığı söylenemezdi. Tek umursadığı yapmakta olduğu işti; ölüsünü gömmek.
Taş toplamak için üç kez gidip geldi, çünkü elle kazılan mezarlar yeterince derin olmazdı ve ne kadar güzel bir yer de olsa dünyanın o bölgesinde aç hayvanlar vardı. Taşları çukurun başına koydu; siyah satene benzer kapkara toprakla çevrelenmiş bir yara izi gibiydi. Oy hiçbir şey söyle-meksizin Jake'in başucunda yatıyor, Silahşor'un gidip gelmesini izliyordu. Daima hemcinslerinden farklı olmuştu; hatta Roland, kendi tefinin onu çenesinin olağanüstü düşüklüğünden dolayı kovduğunu düşünürdü. Nazik davrandıklarım da sanmıyordu. Nehir Geçiti kasabasının yakınlarında bu yaratıkla karşılaştıklarında bir deri bir kemikti, açlıktan ölmek üzereydi ve bir tarafında iyileşmeye yüz tutmuş bir ısırık yarası vardı. Hantal Billy, Jake'i ilk görüşte sevmişti: "Bu Dünya'nın gereksindiği kadar açık," derdi Cort olsa (ya da Roland'ın kendi babası). Ve Hantal Billy en çok Jake ile konuşurdu. Roland, çocuk artık öldüğüne göre Oy'un bir daha hiç konuşmayabileceğim düşündü ve bu düşünce, kaybedilenin bir başka tanımı oldu.
Çocuğun meşalelerin aydınlığında, Calla Bryn Sturgis halkının önünde duruşunu hatırladı. Yüzü sonsuza dek yaşayacakmışçasına çok genç ve güzeldi. Ben Elmer'ın oğlu, Eld soyundan, Doksan Dokuz ka-tet'inden Jake Chambers, demişti ve işte Doksan Dokuz'daydı; mezarı kazılmış, hazırlanmış, onu bekliyordu.
Roland tekrar ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü örtüp dizleri üzerinde öne geriye sallanıyor, çam iğnelerinin kokusunu alıyor ve ka denen 0 yaşlı ve sabırlı iblis, ona amacının gerçek bedelini göstermeden önce yolundan dönmüş olmayı diliyordu. Olanları değiştirebilmek, önündeki Çukuru içine hiçbir şey koymadan kapatabilmek için her şeyini feda eder-1 ama bu, zamanın tek yönde ilerlediği dünyaydı.

10
Kontrolünü tekrar kazandığında Jake'i mavi brandayla dikkatlice sardı ve solgun yüzünün etrafına bir tür başlık yaptı. Mezarı doldururken yüzünü kapatacaktı ama o zamana kadar değil.
"Oy?" dedi. "Vedalaşacak mısın?"
Oy, Roland'a baktı ve Silahşor bir an için hayvanın anlamadığını düşündü. Sonra Hantal Billy başını uzattı ve diliyle çocuğun yanağını son bir kez okşadı. "Kal, Ake." Hoşça kal, Jake veya Kal, Jake diyor olabilirdi.
Silahşor, çocuğun bedenini kucağına aldı (Benny Slightman ile ambarın ikinci katından saman yığınına atlayan, Peder Callahan ile vampirlerle savaşan çocuk ne kadar da hafifti; sanki ölümüyle ağırlığı da yok olmuştu) ve çukura bıraktı. Çocuğun yanağına düşen toprak parçalarını temizledi. Sonra gözlerini kapatıp düşündü. Ardından, sonunda -duraksa-yarak- başladı. Bu dünyanın diline yapılacak tercümenin aslının yerini tutmayacağını biliyordu ama elinden geleni yaptı. Jake'in ruh-adamı ya-kmlardaysa kendi dilini anlayacaktı elbette.
"Zaman uçar, matem çanları çalar, hayat geçer, öyleyse duyun duamı.
"Doğum hiçbir şeydir ama ölüm başlamıştır, öyleyse duyun duamı.
"Ölüm dilsizdir, öyleyse duyun sesimi."
Kelimeler altın rengi ve yeşil loşluğa doğru süzüldü. Roland onlan gönderdi, sonra daha hızlı konuşmaya başladı.
"Bu Jake, faz'sına ve ka-tet'vae, hizmet etti. Doğru söylerim.
"S'mana'nın bağışlayıcı bakışı yüreğini iyileştirsin. Lütfen derim.
"Gan'ın kolları onu bu dünyanın karanlığından yukarı kaldırsın. Lütfen derim.
"Onu ışıkla sarmala, Gan.
"Onu güçle doldur, Chloe.
"Susamışsa ona açıklıkta su verin.
"Acıkmışsa ona açıklıkta yemek verin.
"Uyanan ruhu için bu dünyadaki hayatı ve ölümünün acısı bir rüya lsun gözleri her şeyin en güzelini görsün; kaybettiği dostlarını bulsun, ismini seslendiği herkes onu duysun.
"Bu iyi yaşayan, kendince seven ve A:a'nın istediğince ölen Jake.
"Her yaşayanın bir ölüm borcu vardır. Bu Jake. Ona huzur verin."
Elleri dizlerinin arasında, hüznün gerçek gücünü, pişmanlığın hakiki acısını o ana dek anlamadığını düşünerek bir süre daha durdu.
Onu bırakmaya dayanamam.
Ama o zalim paradoks kendini bir kez daha gösterdi: yapmazsa Jake'in ölümü anlamsız olacaktı.
Roland gözlerini açtı ve, "Hoşça kal, Jake," dedi. "Seni seviyorum, canım."
Sonra çocuğun yüzünü sonradan geleceği muhakkak olan toprak yağmurundan koruyacak olan mavi brandayla örttü.

11

Roland mezarı doldurup taşları üzerine yerleştirdikten sonra yol kenarındaki açıklığa yürüdü ve çeşitli izlerin anlattığı hikâyeyi inceledi, çünkü yapılacak başka bir şey yoktu. Bu anlamsız iş bitince devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu. Oy mezarın yanında kalmıştı ve Roland Hantal Billy'nin oradan hiç ayrılmayabileceğini düşünüyordu. Bayan Tassenba-um döndüğünde onu çağıracaktı, ama Oy'un gelmeyebileceğini biliyordu; gelmemesi, açıklıktaki dostuyla buluşmaya karar verdiği anlamına gelirdi. Hantal Billy, Jake'in mezarı başında açlıktan ölene (veya yırtıcı bir hayvana yem olana) dek nöbet tutacaktı. Bu düşünce Roland'ın üzüntüsünü arttırdı ama Oy'un kararına saygı gösterecekti.
Hantal Billy on dakika sonra ormandan kendiliğinden çıkageldi ve Roland'ın sol ayağının dibine oturdu. "Uslu Oy," dedi Roland ve Hantal "'Uy'nin başını okşadı. Oy yaşamaya karar vermişti. Küçük ama iyi bir gedmeydi.
Bundan on dakika sonra koyu kırmızı bir araba neredeyse hiç gürültü çıkarmadan King'in yaralanıp Jake'in öldüğü yere gelip durdu. Roland y0ı. cu tarafının kapısını açtı ve artık var olmayan acının düşüncesiyle yüzünü buruşturarak bindi. Oy hiçbir şey söylenmesine fırsat vermeden sıçrayın ayaklarının arasına geçti ve uyumaya niyetlenmişçesine kıvrılıp yattı.
"Oğlunla ilgilendin mi?" diye sordu Bayan Tassenbaum tekrar yoia çıkarken.
"Evet. Teşekkürler derim, sai."
"Sanırım bir mezar taşı koyamam," dedi kadın. "Ama daha sonra bir şey dikebilirim. Aklına çocuğun hoşuna gidebilecek bir şey geliyor mu?"
Roland başını kaldırdı ve Jake'in ölümünden sonra ilk kez gülümsedi. "Evet," dedi. "Bir gül."

12
Yaklaşık yirmi dakika boyunca hiç konuşmadan ilerlediler, irene, Bridgton kasaba sınırı üzerinde küçük bir dükkânda durup benzin aldı: MOBİL, Roland'ın yolculuklarından tanıdığı bir markaydı. Kadın benzinin ücretini ödemeye gittiğinde başını kaldırıp gökyüzünde durmaksızın ilerlemekte olan los ângeles'e baktı. Hayal gücünün bir oyunu değilse Işm'ın Yolu daha şimdiden kuvvetlenmiş görünüyordu. Yanılıyorsa bile önemli olmadığını düşündü. Işın o an güçlü olmasa bile pek yakında olacak ve gücü giderek artacaktı. Onu kurtarmayı başarmışlardı ama bu gerçek Ro-land'ı hiç neşelendirmiyordu.
Bayan Tassenbaum dükkândan çıktığında elinde, üzerinde bir at arabası -gerçek bir araba- resmi olan bir fanila vardı. Ayrıca fanilanın üzerindeki dairenin içine birtakım kelimeler yazılmıştı. Roland sadece EV kelimesini okuyabilmişti. Bayan Tassenbaum'a diğerlerinin ne olduğunu sordu.
"BRİDGTON ESKİ EV GÜNLERİ, 27-30 TEMMUZ 1999," dedi kadın, ona-"Göğsünü örttüğü sürece üzerinde ne yazdığının bir önemi yok. Er ya <»

duracağız ve bu civarda bir deyiş vardır: 'Gömlek yoksa, ayakkabı ksa hizmet de yok.' Çizmelerin çok eski ve tozlu görünüyor ama çoğu erde sorun yaşayacağını sanmıyorum. Ama yarı çıplak? I-ıh, mümkün jesil Jose. Daha sonra daha iyi bir gömlek alırım -yakalı bir gömlek- ve düzgün bir pantolon. Kotun o kadar kirli görünüyor ki sen içinde yokken He dik duracağına bahse girerim." Kendisiyle kısa süreliğine (ama ateşli bir şekilde) tartıştıktan sonra devam etti. "İki milyon civarı yara izin var. Ve bunlar sadece görebildiğim yerlerinde olanlar."
Roland buna bir karşılık vermedi. "Paran var mı?" diye sordu. "Arabamı almak için eve döndüğümde üç yüz dolar aldım, yanımda da otuz kırk dolar vardı. Ayrıca kredi kartlarım da var, ama merhum arkadaşın mümkün olduğunca nakit kullanmamı istedi. Olabilirse sen tek başına yola devam edene dek. Seni arayabilecek kişiler olabileceğini söyledi. Onlardan bahsederken 'sığ adamlar' diyordu."
Roland başını salladı. Evet, sığ adamlar dışarıda bir yerdeydi ve ka-tet'inin efendilerinin planını altüst etmesi kellelerini koparma isteklerini ikiye katlamış olmalıydı. Duman tüten kopuk kafalarını bir sopanın ucuna geçirmek için can attıklarına şüphe yoktu. Yaptıklarını öğrenirlerse sai Tassenbaum'un kellesini de listelerine ekleyeceklerdi muhakkak.
"Jake, sana başka ne söyledi?" diye sordu Roland. "Gitmek istediğin takdirde seni New York City'ye götürmem gerektiğini. Orda seni Faydag adında bir yere götürecek bir kapı olduğunu söyledi." "Başka bir şey dedi mi?"
"Evet. Kapıdan geçmeden önce gitmek isteyebileceğin bir yer daha olduğunu söyledi." Roland'a göz ucuyla çekingence baktı. "Var mı?" Roland bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Köpekle de konuştu. Sanki ona emirler... talimatlar veriyordu." Si-lahşor'a baktı. "Bu mümkün olabilir mi?"
Roland olabileceğini düşündü. Jake, kadından sadece isteyebilirdi, ^a Oy söz konusuyken... Jake ile kalmayı muhtemelen çok isteyen antal Billy'nin mezarın başında kalmamasının sebebi bu olmalıydı.
Bir süre yola sessizce devam ettiler. İlerledikleri yol trafiğin daha yo-ğun olduğu bir başkasıyla birleşti. Çok şeritli yoldaki arabalar ve kamyon-lar her iki yöne doğru süratle ilerliyordu. Kadın bir gişede durup devam etmek için para ödedi. Gişe memuru kolunun olması gereken yerde sepet bulunan bir robottu. Roland uyabileceğini düşünmüştü, ama gözlerini her kapayışında Jake'i görüyordu. Ardından, alnını saran faydasız bandajla Eddie'nin yüzünü. Gözlerimi kapattığımda böyle oluyorsa rüyalarım nasıl olacak, diye düşündü.
Gözlerini açtı ve kadının düzgün bir manevrayla, hiç duraksamadan yoğun trafiğin arasına girdiğini gördü. Eğilip tekrar gökyüzüne baktı. Üzerlerindeki bulutlar, los ângeles de onlarla aynı yöne doğru ilerliyordu. Hâlâ Işın'ın Yolu üzerindeydiler.

13

"Bayım? Roland?"
Adamın gözleri açık uyuduğunu düşündü. Şimdiyse ellerini sağlara olan eksik olanı örtecek şekilde kucağında birleştirmiş halde oturmakta olduğu yolcu koltuğunda dönüp ona bakıyordu, irene bir Mercedes-Benz'e ait olmadığı bu kadar bariz başka birini daha görmediğini düşündü. Ya da herhangi bir otomobile. Daha önce hiç bu kadar yorgun görünen bir adam da görmemişti.
Ama pili bitmiş değil. Kendisi öyle düşünebilir ama bu adamda daha çok iş olduğundan eminim.
"Hayvan... Oy?"
"Oy, evet." Hantal Billy ismini duyunca başını kaldırdı ama bir gün önce şüphesiz yapacağı gibi tekrarlamadı.
"Bir köpek mi? Tam sayılmaz, değil mi?"
"Hayır. Oy bir köpek değil."
irene Tassenbaum ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Bu zordu, çünkü biriyle birlikteyken yaşanan sessizliğe pek alışık değildi. Ayrıca kedere eulmuş ve bitkin olsa da (belki bunlar sebebin bir parçasıydı) çekici Iduğu bir erkekle beraberdi. Ölmekte olan bir çocuk ondan bu adamı xTeW York'a, oradayken gitmesi gereken başka bir yer olursa oraya da gö-tirrnesini istemişti. Arkadaşının New York hakkındaki bilgisinin paradan hile az olduğunu söylemiş, irene de ona inanmıştı. Bildiği bir şey daha vardı, o da bu adamın tehlikeli olduğuydu. Daha fazla sormak istiyordu ama cevap alabileceği fikri onu ürkütüyordu. Ne kadar azını bilirse on üç kırk beşe dek yaşamakta olduğu hayata tekrar uyum sağlama şansının o kadar yüksek olacağının farkındaydı. Tali yoldan anayola çıkmak gibi. En iyisi bilmemekti. Radyoyu açtı ve "Amazing Grace" çalan bir kanal buldu. Garip yoldaşına tekrar baktığında başını kararmakta olan gökyüzüne kaldırmış, ağlamakta olduğunu gördü. Sonra bakışları aşağı yöneldi ve daha tuhaf, yüreğini en son on beş yıl önce çocuk sahibi olmak için bulundukları tek girişim düşükle sonuçlandığında hissettiği bir duyguyla dolduran bir şey gördü.
Köpek olmayan hayvan... Oy... o da ağlıyordu.

14
Massachusetts eyalet sınırının hemen ötesinde 95. Karayolu'ndan ayrıldı ve Sea Breeze• Inn adında bir çöplükte yan yana iki oda tuttu. Böcek kıçı gözlükleri dediği ("Bunları taktığımda bir böceğin kıçını bile görebiliyorum") araba kullanma gözlüklerini yanına almamıştı ve karanlıkta araba kullanmayı da sevmezdi zaten. Böcek kıçı gözlükleri olsun olmasın geceleri araba kullanmak sinirlerini geriyordu ve sinirlerinin gerilmesi Çoğunlukla migrenini tetiklerdi. Migreni varken kimseye faydası olmazdı ve Imitrex'i Doğu Stoneham'de yatağının başucundaki komodinin üzerinde öylece duruyordu:
"Ayrıca," dedi Roland'a. "Aradığın Tet Şirketi bir iş hanındaysa pazartesiye kadar içeri girmen mümkün değil zaten." Bu muhtemelen doğru değildi, bu adam istediği takdirde her yere girebilecek biri gibi görünü, yordu. Onu zorla dışarıda tutmanın mümkün olabileceğini sanmıyordu Bunun bazı kadınlara çok çekici geldiğini tahmin etti.
Roland motele itiraz etmedi. Hayır, irene ile dışarıda yemeyecekti Bunun üzerine irene tek başına çıktı ve KFC'den geç saatte yedikleri hazır yemekler getirdi. Roland'ın odasında yediler, irene, Oy için de bir ta-bak hazırlamıştı. Oy patilerinin arasında kibarca tutarak tek bir parça tavuk yedi. Sonra banyoya girdi ve küvetin önündeki paspasın üzerinde uyudu.
"Neden buraya Sea Breeze0 adını vermişler?" diye sordu Roland. Oy'un aksine o her şeyden biraz yiyor ama zevk alıyor görünmüyordu. İş yapan bir adam gibi yiyordu. "Okyanus kokusu almıyorum."
"Eh, rüzgâr doğru yönden kasırga şeklinde estiğinde muhtemelen alabilirsin," dedi irene.
Roland beklenmedik bir anlayışla (en azından Irene'e göre) başını salladı. "Hoş yalanlar."
"Evet, sanırım öyle."
Dikkatini dağıtacağını düşünerek televizyonu açtı ye tepkisi karşısında şok oldu (ama o an kendisine sadece biraz şaşırdığını söyleyecekti). Roland, ona hiçbir şey görmediğini söylediğinde bu cevabı nasıl karşılayacağını bilemedi. İlk düşüncesi, medyaya imalı bir eleştiride bulunmuş olabileceğiydi. Sonra (yine imalı bir şekilde) kederinden ve yas tutuyor oluşundan bahsediyor olabileceğini düşündü. Roland, ona sesler duyduğunu ama tek gördüğünün gözlerini sulandıran çizgiler olduğunu söylediğinde kelimenin gerçek anlamıyla göremediğini anladı: Roland ekrandaki görüntüleri göremiyordu. Ne Rosenanne'in tekrar gösterimini, ne Ab-Flex reklamını, ne de yerel haberleri sunan konuşan kafayı. Stephen King (LifeFlight helikopteriyle akşamın ilk saatlerinde yapılan ameliyatla sağ bacağının kurtarıldığı Lewiston'daki Central Maine General Hastahanesi'ne götürülmüştü... durumu hayati tehlike arz etmiyordu, ameliyatlar m edecekti, iyileşme süreci zorlu ve uzun olacaktı) hakkındaki haber sona erince televizyonu kapadı.
Çöpü attı -nedense KFC'den alınan yiyecekler hep artardı- Roland'a kararsızca iyi geceler diledi (Roland, ona dalgınca, onu huzursuz edip üzen, aslında -burada- değilim havasıyla dileğine karşılık vermişti) ve bitişikteki odasına gitti. Yul Brynner'ın işlevsiz hale gelmeden önce çıldıran robot bir kovboyu canlandırdığı bir filmi yarım saat boyunca izledikten sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti. İçeri girince -elbette- diş fırçasını unutmuş olduğunu anladı. Parmağıyla dişlerini elinden geldiğince temizledikten sonra iç çamaşırlarıyla yatağa uzandı (geceliği de yoktu). Kâğıt inceliğindeki duvarın ötesinden ses gelmesini beklediğini fark ettiğinde yatağa gireli bir saat olmuştu. Özellikle beklediği bir ses vardı: düşünceli davranıp arabadan motel odasına gidene dek takmadığı tabancanın sesi. Kederini en doğrudan çözümle sonlandırdığını belirten tek el silah sesi.

Duvarın ötesindeki sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayınca yataktan kalktı, giysilerini tekrar üzerine geçirdi ve yıldızları seyretme niyetiyle dışarı çıktı. Roland yanında köpek olmayan yaratıkla kaldırımda oturuyordu. Ona duyurmadan odadan çıkmayı nasıl başardığını sormayı düşündü (duvarlar çok inceydi ve o da can kulağıyla dinliyordu) ama sormadı. Onun yerine dışarıda ne işi olduğunu sordu ama hem verdiği cevaba, hem de yüzündeki çıplaklığa hazırlıksızdı. Ondan bir medeniyet cilası sunmasını bekleyip duruyordu ama yoktu. Dürüstlüğü dehşet vericiydi.
"Uyumaya korkuyorum," dedi Roland. "Ölü arkadaşlarımın rüyama gelmesinden ve onları görmenin beni öldüreceğinden korkuyorum."
irene, ona ışık karışımı arasında (odasından gelen ve otoparkın Camlar Bayramı'nı hatırlatan korkunç lambalarının iç içe geçmiş ışığı) bak-1 Kalbi tüm göğsünü sarsacak şiddette çarpıyordu ama konuştuğunda sesi yeterince sakin çıktı. "Seninle birlikte yatsam faydası olur mu?"
Roland bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Olur sam nm."
irene, onun elini tuttu ve birlikte odaya girdiler. Silahşor en ufak bir utanç belirtisi göstermeden soyundu, irene karşısındaki çıplak bedeni saran yara izlerine hayret ve korkuyla bakakalmıştı: bir kolda bıçak yarası-nın kırmızı izi, diğer kolda bir yanığın beyazımsı lekesi, kürek kemikleri-nin arasında ve üzerinde zikzaklar halinde kamçı izleri, sadece eski kur-şun delikleri olabilecek üç derin girinti. Ve elbette bir de sağ elindeki eksik parmaklar. Ne olduğunu merak ediyordu ama sormaya asla cesaret edemezdi.
Üzerindekileri çıkardı, duraksadı, sonra sutyenini de çıkardı. Göğüsleri aşağı sarktı. Her ikisinin de üzerinde birer iz vardı ama izlerin sebebi kurşunlar değil, lumpektomiydi. Ne olmuştu yani? En güzel günlerinde bile bir Victoria's Secret mankeni kadar çarpıcı olmamıştı. Ve en güzel günlerinde bile kendini bir yaşam formuna bağlı göğüsler ve kıç toplamı olarak görmemişti. Başka kimsenin de -kocası dahil- aynı hataya düşmesine izin vermemişti.
Bununla birlikte külotunu çıkarmadı. Apış arasını tıraş etmiş olsaydı onu da çıkarabilirdi. O sabah kalktığında geceyi ucuz bir motel odasında yabancı bir adam ve banyo paspasının üzerinde uyuyan tuhaf bir yaratıkla geçireceğini bilseydi belki yapardı. Elbette o zaman yanına diş fırçası ve diş macunu almayı da ihmal etmezdi.
Bedenine dolanan kollan hissedince yutkunup kasıldı, sonra gevşedi. Ama çok yavaşça. Kalçası kalçasına dayanınca erkekliğinin hafife alınmayacak ağırlığını hissetti ama aklında rahatlamaktan başka bir şey yoktu anlaşılan. Penisi sert değildi.
Sol göğsünü avuçladı, sonra başparmağı göğsündeki lumpektomi izinin üzerinde durdu. "Nedir bu?"
"Şey," dedi irene (sesi artık pek sakin değildi). "Doktorum beş sene sonra kansere dönüşeceğini söyledi. Bu yüzden erken müdahale ederek-kesip aldı. Şeyden önce..."
"Çiçek açmadan önce mi?"
"Evet. Doğru. Güzel." Göğüs ucu kaya gibi sertleşmişti ve o da bunu h'ssediyordu mutlaka. Of, bu çok acayip bir durumdu.
"Kalbin niçin bu kadar hızlı atıyor?" diye sordu Roland. "Seni korkutuyor muyum?"
"Ben... evet."
"Korkma," dedi. "Öldürme işi sona erdi." Karanlıkta uzun bir duraksama oldu. Gişedeki arabaların uzak homurtusunu duyabiliyorlardı. "Şimdilik," diye ekledi sonra.
"Ah," dedi irene cılız sesle. "Güzel."
Eli hâlâ göğsündeydi. Nefesi ensesinde. Gerçekte bir saat veya sadece beş dakika olabilecek, sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre sonra nefesleri derinleşti ve irene uykuya daldığını anladı. Kendini hem hoşnut, hem de düş kırıklığına uğramış hissediyordu. Birkaç dakika sonra o da uykuya daldı ve yıllardır olmadığı kadar iyi bir uyku çekti. Roland rüyasında ölmüş dostlarınca ziyaret edildiyse bile onu rahatsız etmemişti. Uyandığında saat sabah sekizdi ve Roland pencerenin önünde çırılçıplak duruyor, parmağıyla araladığı perdeden dışarı bakıyordu.
"Uyudun mu?" diye sordu irene.
"Biraz. Devam edecek miyiz?"

15
Saat on beş civarı Manhattan'da olabilirlerdi ve şehre pazar günü gitmek pazartesi sabahı trafiğin en yoğun saatinde gitmekten çok daha kolay olurdu ama New York'taki otel odaları pahalıydı ve kredi kartı kullanması gerekiyordu. Onun yerine Harwich, Connecticut'ta Motel 6'da kaldılar, irene tek bir oda tuttu ve Roland o gece onunla sevişti, irene 'am anlamıyla istediği için değil, Irene'in istediği bu olduğu için seviştiği-nı hissetti. Belki de ihtiyaç duyduğu bu olduğu için.
Nasıl olduğunu tam olarak açıklayamıyordu ama sıra dışıydı; kimi sert, kimi yumuşak çok sayıda yara izini parmaklarının ucuyla hissediyor olmasına rağmen bir hayalle sevişmiş gibiydi. O gece bir rüya gördü. Gül. lerle dolu bir tarla ve tarlanın uzak ucundan gökyüzüne yükselen kapkara bir kule vardı. Kulenin katlarından birinde iki kırmızı lamba yanıyordu, ama içinden bir ses gerçekte lamba değil, göz olduklarını söylüyordu.
Korkunç gözler.
Şarkı söyleyen pek çok ses duydu, binlerce ses ve bazılarının kayıp dostlara ait olduğunu anladı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, Roland yanında olmasına rağmen içini derin bir kayıp hissi sarmış olarak uyandı. O günden sonra onu bir daha asla görmeyecekti. Ve en iyisi buydu. Yine de onunla tekrar sevişebilmek için her şeyini verirdi.

Gerçekte seviştiği kişinin kendisi olmadığını bilmesine rağmen. İçine boşaldığı anda bile düşünceleri çok uzaklarda, o seslerle birlikteydi.
O kayıp seslerle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TEKRAR NEW YORK (Roland Kimlik Gösteriyor)

1
1999 yılının 21 Haziran pazartesi günü sabahı güneş New York şehri üzerine Jake Chambers bir dünyada, Eddie Dean bir diğerinde mezarında yatmıyormuş; Stephen King Lewiston'da bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde yaşam mücadelesi vermiyormuş, bilinçliliğin ışığına sadece kısa müddetler için çıkmıyormuş; Susannah Dean, Gök Gürültüsü'nün kara topraklarında, çok eski raylar üzerinde hayalet kasaba Fedic'e doğru giden bir trende onulmaz kederiyle tek başına oturmuyormuş gibi doğdu. Yolculuğunun hiç olmazsa Fedic'e kadar olan bölümü için ona eşlik et-meyı teklif edenler oldu ama Susannah yalnız kalmak istedi ve onlar da u isteğe saygı duydular. Ağlayabilse kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu ama o zamana dek bu mümkün olmamıştı -çöle düşen anlamsız Tkaç damla yağmur gibi birkaç damla gözyaşı dökmüştü sadece- oysa de ner şeyin daha kötüye gittiğine dair bir his vardı.
Susannah karanlık, kayalık araziye, dünya ilerleyince terk edilip hâ rabeye dönmüş tek tük kasaba veya köy kalıntısına dalgınca bakarken fc mis değil o kızım, dedi Detta derinlerdeki yerinden küçümseyici, cırtla], bir sesle. Sezgilerin doğru! Cevabını veremediğin tek soru açıklıkta erkeğinL buluşanın uzun boylu, çirkin ihtiyar mı yoksa Genç Tatlı Efendi mi olduğu
"Hayır, lütfen," diye mırıldandı. "İkisi de olmasın, Tanrı'm. Bir kayba daha dayanamam."
Ama Tanrı'nın kulağı duasına tıkalıydı, Jake hâlâ ölüydü ve gölgesi milyonlarca haykıran güle düşen Kara Kule Can'-Ka No Rey'in ucunda hâlâ ihtişamla dikilmekteydi. New York'ta ise sıcak yaz güneşi ayrım yan. madan hem haklıların, hem de haksızların üzerine düşüyordu.
Şükürler olsun der misiniz?
Teşekkürler derim, sai.
Şimdi biri İlah-bombası amin diye bağırsın.

2
Bayan Tassenbaum arabasını Altmış Üçüncü Sokak'taki Sir Spe-edy-Park'a bıraktı (kaldırımdaki levhanın üzerinde bir Cadillac'm direksiyonunun gerisinde oturan zırhlı bir şövalye resmi vardı, şövalyenin mızrağı arabanın camından dışarı çıkıyordu). David ile orada iki bölmeyi bir yıllığına kiralamışlardı. O yakınlarda bir de apartman daireleri vardı, irene, Roland'a oraya gidip temizlenmek isteyip istemediğini sordu... ama adamın görünümünün pek de kötü olmadığını kabul etmeliydi. Ona yeni bir kot pantolon ve Roland'ın giydikten sonra kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek almıştı. Ayrıca bir tarak ve neredeyse tutkal kadar kuvvetli bir saç jölesi alıp saçlarını düzeltmesine yardım etmişti-Gri tellerin karıştığı saçları geriye doğru tarayınca Roland'ın ilginç bff karışımı hatırlatan köşeli yüz hatları iyice ortaya çıkmıştı. Bir Quaker ve Cherokee karışımına benziyordu. Oriza kesesini yine omzuna asmıştı- N' lifi içindeki tabancası da kesenin içindeydi. Meraklı gözlerden koruma için tabancayı Eski Ev Günleri tişörtüne sarmıştı. Roland başını iki yana salladı. "Teklife teşekkür ederim ama yapıl-gerekenleri bir an önce halledip ait olduğum yere dönmek istiyo-m" Kaldırımı dolduran, aceleyle yürüyen insanlara baktı. "Ait olduğum bir yer varsa tabi."
"Dairede birkaç gün kalıp dinlenebilirsin," dedi irene. "Seninle kalının " Ve bükin düşene kadar sevişirim, diye düşündü ve elinde olmadan hafifce gülümsedi. "Yani, yapmayacağını biliyorum ama teklifin her zaman geçerli olduğunu bil."
Roland başını salladı. "Teşekkürler derim, ama en kısa sürede ona dönmemi bekleyen bir kadın var." Bu söylediği yalanmış gibi gelmişti, hem de iğrenç bir yalan. Tüm olan biten göz önüne alındığında benliğinin bir kısmı Susannah Dean'in hayatında Gilead'lı Roland'a duyduğu ihtiyacın bir bah-bo'nun biberonuna koyulacak fare zehri kadar olduğunu söylüyordu. Bununla birlikte irene Tassenbaum aldığı cevabı itiraz etmeden kabullendi. Ve onun da benliğinin bir kısmı kocasına geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Önceki gece onu aramış (güvenli olması için motelden bir buçuk kilometre ötede olan bir telefon kulübesini tercih etmişti) ve David Seymour Tassenbaum'un dikkatini sonunda tekrar çekebildiğini görmüştü. Roland ile karşılaşması baz alındığında David'in ilgisini tekrar çekmiş olmak kesinlikle geri planda kalıyordu, ama hiç yoktan iyiydi. Roland Deschain yakında hayatından çıkıp gidecek, irene ise New Eng-land'a dönüp olanları elinden geldiğince açıklamaya çalışacaktı. Benliğinin bir bölümü bu kayıp için şimdiden yas tutuyordu, ama son kırk sekiz saatte ömrü boyunca yetecek kadar macera yaşadığı da bir gerçekti. Ayrıca düşünülecek pek çok şey olduğunu fark etmişti. Örneğin, dünya sandığından daha inceydi. Ve gerçeklik çok daha genişti.
"Pekâlâ," dedi. "Gitmek istediğin yer İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Hak'ın köşesi, değil mi?"
"Evet." Susannah 'nın onlara Mia ortak bedenlerinin kontrolünü ele gecirdikten sonra yaşadıklarından fazla bahsetme şansı olmamıştı, ama an§or boş arsada şimdi yüksek bir bina -Eddie, Jake ve Susannah'nın gökdelen diye bahsettiği-olduğunu biliyordu. Tet Şirketi onun içinde 0] malıydı mutlaka. "Bir taskiye binmemiz gerekecek mi?"
"Tüylü dostunla on yedi kısa ve birkaç uzun blok boyunca yürüyebilir misin? Karar senin ama ben biraz egzersize hayır demem."

Roland tasa ve uzun blokların ne kadar uzun olduğunu bilmiyordu ama kalçasındaki ağrı tamamen geçtiği için öğrenmeye epey hevesliydi Kırk kaburgalarında ve yanlan başının sağ tarafında olanlar gibi o acı ar-tık Stephen King'e aitti. Roland, ona imrenmiyordu ama en azından ger. çek sahiplerini bulmuşlardı.
"Haydi gidelim," dedi.

3
On beş dakika sonra yaz göğüne doğru yükselen büyük, koyu renk yapının karşısında duruyor, çenesinin göğsüne doğru düşmesine engel olmaya çalışıyordu. Kara Kule değildi, en azından onun Kara Kule'si değildi (ama karşısındaki binada çalışan pek çok kişinin -bazıları Roland'm maceralarının okuyucusu olan- 2 Hammarskjöld Plaza'ya bu adı verdiğini duysa hiç şaşırmazdı) ama boş arsadaki gülün Kule'nin içinde yükseldiği tarlayı temsil ettiği gibi Kule'nin bu Anahtar Dünya'daki temsilcisi olduğundan emindi. Sayısız rüyada gördüğü tarla.
Şarkı söyleyen sesleri trafiğin gürültüsüne rağmen bulunduğu yerden duyabiliyordu. Dikkatini çekmek için kadının adını üç kez seslenmesi yetmemiş, kolunu çekiştirmesi gerekmişti. Ona -gönülsüzce- dönünce yolun karşısındaki kuleye değil (Manhattan'a bir saatlik mesafede büyüdüğü için gökdelenleri kanıksamıştı), caddenin kendi taraflarında bulunan cep parkına bakmakta olduğunu gördü. Yüzünde coşkulu bir ifade vardı. "Ne güzel bir yer, değil mi? Daha önce bu köşeye belki yüz kez gelmişinin ama bugüne kadar fark etmemiştim. Fıskiyeyi görüyor musun? Ve kaplumbağa heykelini?"
Görüyordu. Ve Susannah onlara hikâyesinin bu bölümünü anlaWa' mış olmasına rağmen Roland onun -hiçliğin kızı Mia ile- oraya geldıg1 ve kaplumbağanın ıslak kabuğuna en yakın bankta oturduğunu biliyordu. Onu neredeyse görebiliyordu.
"İçeri girmek isterim," dedi kadın çekingence. "Girebilir miyiz? Za-
juanvarmı?"
"Evet," dedi Roland ve kadının ardından demir giriş kapısından geçti.

4
Cep parkı huzur dolu ama tamamen sessiz değildi.
"Şarkı söyleyen insanları duyuyor musun?" diye fısıldadı Bayan Tas-senbaum. "Bir yerlerden koro sesi geliyor sanki."
"Son kuruşuna kadar bahse girebilirsin," dedi Roland ve içini anında derin bir hüzün sardı. Bu sözü Eddie'den öğrenmişti ve söylemek acı veriyordu. Kaplumbağa heykelinin yanma gitti ve incelemek üzere tek dizi üzerine çöktü. Ağzından küçük bir parça kopmuş, bir dişi eksikmiş gibi görünmesine yol açmıştı. Sırtında ise soru işareti şeklinde bir çizik ve solmaya yüz tutmuş pembe harfler vardı.
"Ne yazıyor?" diye sordu irene. "Kaplumbağayla ilgili bir şey ama çıkaramıyorum."
"'Dev gövdeli KAPLUMBAĞA'ya bakın.'" Ne olduğunu daha okumadan biliyordu.
"Ne anlama geliyor?"
Roland ayağa kalktı. "Bu uzun ve derin bir konu. Ben içerdeyken burda beklemek ister misin?" Siyah camları güneşte parlayan binayı basıyla işaret etti.
"Evet," dedi irene. "Olur. Güneş alan bu bankta oturup seni bekleyeceğim. Burası insanı... tazeliyor. Bu kulağa çılgınca geliyor mu?"
"Hayır," dedi Roland. "Güvenilmez göründüğünü düşündüğün biri aninle konuşmaya kalkarsa -bunun pek olası olduğunu sanmıyorum, burası güvenli bir yer ama ne olur ne olmaz- yapabildiğince konsantre olup ^ti Çağırmanı istiyorum, irene."
Kadının gözleri irileşti. "Duyu ötesi algıdan mı bahsediyorsun?"
Roland, kadının söylediği kelimeleri bilmiyordu ama ne sorduğUriü anlamıştı. Başını salladı.
"Duyar mısın? Beni o şekilde duyabilir misin?"
Buna kesin bir cevap veremezdi. Binada can-toi'ma taktığı düşünce kepleri gibi engelleyici bir mekanizma olabilirdi. "Bu mümkün olabilir. Dediğim gibi, sorun yaşayacağını sanmıyorum Burası güvenli bir yer."
irene kabuğu, fıskiyenin suları yüzünden parlayan kaplumbağaya baktı. "Öyle, değil mi?" Gülümser gibi oldu, sonra durdu. "Geri döneceksin, değil mi? Beni hiç olmazsa bir..." Tek omzunu silkti. Bu hareket çok genç görünmesine yol açmıştı. "Bir veda etmeden bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?"
"Asla. Ve kuledeki işim uzun sürmez." Aslında bir iş sayılmazdı. Tabi... Tet Şirketi'nin o anki yöneticisinin onunla bir işi olmadığı sürece. "Gitmemiz gereken bir yer daha var. Oy ile sana orda veda edeceğiz."
"Tamam," dedi irene ve ayağının dibinde Hantal Billy ile banka oturdu. Bankın ucu ıslaktı ve Irene'in üzerinde yeni bir pantolon vardı (Ro-land'a gömlek ve kot pantolon aldığı yerden almıştı) ama rahatsız olmuyordu. Böyle ılık, güneşli bir günde hemen kururdu. Kaplumbağa heykelinin yanında olmak istiyordu. Şarkı söyleyen tatlı sesleri dinlerken zamanın ötesindeki küçük, siyah gözlerini incelemek istiyordu. Bunun çok dinlendirici olacağını düşündü. New York gibi bir yer ile birlikte düşünemeyeceği kelimelerden biriydi aslında bu ama sükûneti ve verdiği huzurla burası hiç New York'a benzemeyen bir yerdi. David'i oraya getirebileceğini, o bankta oturup anlattığı takdirde David'in üç günlük yokluğunun hikâyesini aklını kaçırdığını düşünmeden dinleyebileceğini düşündü. Ya da fazla kaçırmadığm1' Roland rahat adımlarla uzaklaştı; hiç yorulmadan günlerce, hatta haftalarca yürüyebilirmiş gibi görünüyordu. Ondan kaçıyor olmak «'*'

mezdim, diye düşündü irene ve bu fikir üzerine hafifçe titredi. Roland giri§ kapısına vardı ve kaldırıma çıkmadan önce dönüp ona baktı, ^çak sesle bir şarkı söyledi.
"Dev gövdeli KAPLUMBAĞA'ya bakın! Kabuğunda dünyayı taşır, Aklı yavaş ama niyeti iyidir; Hepimizi zihninde barındırır. Sırtında tüm yeminler edilir, Yardım edemez ama gerçeği görür. Toprağı da sever denizi de, Hatta benim gibi bir çocuğu bile."
Sonra kendinden emin, zarif adımlarla arkasına bakmadan uzaklaştı, irene karşıdan karşıya geçmek için diğerleriyle birlikte kaldırımda beklemesini izledi. Omzuna astığı deri çanta kalçasına hafifçe çarpıyordu. Sonra 2 Hammarskjöld Plaza'nın önündeki basamakları tırmanıp içeri girmesini seyretti. Ardından arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve şarkı söyleyen sesleri dinlemeye koyuldu. Bir an geldi, söyledikleri şarkının sözlerinden ikisinin kendi ismi olduğunu fark etti.
Roland'a binaya çok fazla insan giriyormuş gibi geldi ama bu, yolculuğunun son yıllarını çoğunlukla ıssız yerlerde geçirmiş bir adamın algılayışıydı. On bire çeyrek kala yerine mesainin başladığı dokuza çeyrek kala gelmiş olsaydı binaya giren insan seli nutkunun tutulmasına sebep olabilirdi. O sırada orada çalışanların büyük bölümü masasının başında, kâğıtlar ve baytlar dolusu bilgi üretmekle meşguldü.
Lobi camlan tertemizdi ve iki, hatta belki üç kat boyunca yükseliyordu. °unun sonucu olarak lobi son derece aydınlıktı ve içeri girdiği an Pleasant-He de Eddie'nin yanında diz çökmesinden beri yüreğine yerleşmiş olan et'er yok oldu. Şarkı söyleyen sesler burada daha yüksekti, koskocaman bir koro halinde söylüyorlardı. Ve onları tek duyanın kendisi olmadıöln gördü. Caddede insanlar başlarını önlerine eğmiş, yüzlerinde dalgın, dik katsiz ifadelerle, sanki onlara ihsan edilen günün narin ve her an yok olabilecek güzelliğini görmekten özellikle kaçınıyormuşçasına hızlı adımlarla vij. rüyordu. Ama içeride Silahşor'un çölde su bulmuş gibi kana kana içine çe^. tiği şeyin hiç olmazsa bir kısmını hissetmeden edemiyorlardı.
Bir rüyadaymış gibi gül pembesi mermer zemin üzerinde ilerledi Çizmelerinin topuklarının çıkardığı sesi, kesedeki Orizalar'ın hafif tıngır-tısını duyabiliyordu. Burada çalışan insanlar burada yaşıyor olmayı diliyor diye düşündü. Kendileri bunun farkında olmayabilir, ama temennileri bu. Burada çalışan insanlar fazla mesai yapmak için bahaneler üretiyor. Ve hepsi de uzun ve üretken bir yaşam sürecek.
Seslerin yankılandığı yüksek odada pahalı mermer zemin küçük bir toprak parçasında son buldu. Etrafı koyu şarap renginde kadife kordonlarla çevrilmişti, ama Roland kordonların orada bulunmasına gerek olmadığını biliyordu. Hiç kimse, dikkat çekmek isteyen intihara meyilli bir can-toi bile o toprak parçasına girmezdi. Orası kutsaldı. Üç eüce palmiye ağacı ve Gilead'dan ayrılmasından beri görmediği bitkiler vardı: isminin Spathiphyllum olduğunu sanıyordu, ama bu dünyada farklı bir adı olabilirdi. Başka bitkiler de vardı ama sadece biri önemliydi.
Kare şeklindeki toprak parçasının tam ortasında gül vardı.
Roland gülün oraya sonradan getirilmediğini bir bakışta anladı. Hayır. 1977 yılında, binanın bulunduğu yerde sadece kırık tuğlalar ve çer çöple dolu boş bir arsa varken neredeyse şimdi de oradaydı. Arsayı çevreleyen tahta perde üzerinde Kaplumbağa Koyu Lüks Apartmanlan'nm pek yakında Mills İnşaat ve Sombra Emlakçilik tarafından inşa edileceğini duyuran bir ilan vardı. Ama onun yerine yüz katlı bu bina inşa edilmişti. Gülün etrafına. Binada yapılan iş her neyse, bunun yanında ikinci plan-da kalıyordu.
2 Hammaskjöld Plaza bir tapmaktı.
Roland bir el omzuna dokununca öyle ani döndü ki alarma geçmiş bir-. bakışı üzerine çekti. Kendisi de aynı durumdaydı. Yıllardır -belki ererdik günlerinden beri- hiç kimse omzuna dokunabilecek mesafeye ona duyurmadan gelememişti. Ve o mermer zeminde ayak seslerini mutlaka...
Yanına gelen genç (ve son derece güzel) kadının, ani tepkisi karşısında şaşırdığı belliydi. Ama omuzlarını kavramak için uzattığı elleri boş kaldı, sonra birbirine çarptı ve çıkan hafif alkış sesi en az Lud'un Beşiği'ndeki kadar yüksek olan tavandan yankılanarak geri döndü. Kadının yeşil gözleri iri ve temkinliydi. Roland bu gözlerde kötü niyet olmadığına yemin edebilirdi ama önce o şekilde gafil avlanmak, ardından öyle ıskalaması...
Kadının ayaklarına bakınca hiç olmazsa bir sorunun cevabını aldı. Daha önce hiç görmediği türde bir ayakkabı giyiyordu; sünger tabanlı kumaş bir tür ayakkabı. Sert bir yüzeyde mokasenler kadar sessiz yürünebilecek türden. Kadına gelince...
Ona bakarken tuhaf bir şekilde iki ayrı konudan emin oldu: birincisi, 'kadının geldiği kayığı görmüş' olmasıydı, Calla Bryn Sturgis'te bazen kullanılan, ailevi benzerliğe işaret eden bir deyişti; ikincisiyse bu dünyada, bu özel Anahtar Dünya'da bir silahşor topluluğunun olduğu ve az önce onlardan biriyle karşılaştığıydı.
Böyle bir karşılaşma için gülün civarından daha iyi bir yer olabilir miydi?
"Yüzünde babanı görüyorum ama isimlendiremiyorum," dedi Roland alçak sesle. "Bana kim olduğunu söyle, seni hoşnut ederse."
Kadın gülümsedi ve aradığı isim Roland'ın dilinin ucuna kadar geldi.
Sonra böyle anlarda sıkça olduğu gibi yine kaybolup gitti: hafıza utangaç olabiliyordu. "Onunla hiç tanışmadınız... ama tanıdığınızı düşünmenizin sebebini anlayabiliyorum. Dilerseniz size daha sonra anlatırım ama şimdi kizi yukarı çıkarmam gerekiyor, Bay Deschain. Sizinle görüşmek..." Kendişini komik duruma düşüreceğini düşündüğü bir kelimeyi söylemek üze. reymiş gibi duraksadıktan sonra gülümsedi. Yeşil gözleri benimle daha geçiyorlarsa bırak gülsünler diye düşünürcesine kısılmıştı, "...istişare etmek istöyen biri var."
"Pekâlâ," dedi Roland.

Kadın olduğu yerde bir süre daha kalmasını sağlamak için omzuna hafifçe dokundu. "Işın Bahçesi'ndeki yazıyı okumanızı sağlamam istendi" dedi. "Okuyacak mısınız?"
Roland'ın yanıtı biraz sert, biraz da özür diler tonda oldu. "Yapabi-lirsem okurum," dedi. "Ama kelimeler bu taraftayken ağzımdan kolayca çıkmasına rağmen yazılarınızı okumakta daima zorluk çekmişimdir."
"Bunu okuyabileceğinizi sanıyorum," dedi kadın. "Bir deneyin." Ve tekrar omzuna dokunarak nazikçe lobideki toprak parçasına doğru dönmesini sağladı... bu toprak, binaya el arabalarıyla, işçiler tarafından getirilmemişti; zaten oradaydı ve belki işlenmiş ama kesinlikle yer değiştirmemişti.
Önce pirinç levha üzerindeki yazıları, mağazaların vitrinlerinde veya magazinlerin kapaklarında gördüğü yazılar gibi okumakta zorlandı. Tam bunu söylemeye, tanıdık gelen kadından yazıyı ona yüksek sesle okumasını rica etmeye niyetlenmişti ki harfler değişti ve Gilead'ın Kadim Harfleri haline geldi. Pirinç levhanın üzerindeki yazıları artık kolayca okuyabiliyordu. Okumayı bitirince harfler yine değişti.
"Hoş bir numara," dedi. "Düşüncelerime mi uyum sağladı?" Kadın gülümsedi -dudakları şekere benzer pembe bir şeyle kaplıydı-ve başını salladı. "Evet. Yahudi olsaydınız İbranice olacaklardı. Rus olsaydınız Kiril Alfabesi'ne dönüşeceklerdi." "Öyle mi?" "Öyle."
Lobi yine normal ritmine kavuşmuştu... ama Roland buranın ritminin daima diğer işyerlerininkinden farklı olacağını biliyordu. Gök Gürü" tüsü'nde yaşayanların tümü hayatları boyunca sivilceler, egzama, baş ao've kulak iltihabı gibi illetlerle uğraşır, sonunda (muhtemelen erken sta) bütün organlarını harap eden ağır ve acılı bir hastalığa yakalana-. ölürdü. Burası ise tam tersiydi: sağlık ve ahenk, iyi niyet ve cömertlik ardı. Bu ahali gülün şarkısını tam olarak duymuyordu, ama duymalarına erek yoktu. Çok şanslılardı ve bunu kalplerinin derinliklerinde bir yerde Kjüyorlardı... ve en büyük şansları da buydu. İçeri girip azanzör dedikleri vükselen kutulara canlı adımlarla yürümelerini, ellerindekileri, çıkınlarını sallayarak zinde bir şekilde ilerlemelerini izledi. Ve hiçbiri düz bir hat çizerek ilerlemiyordu. Birkaçı kadının Işın Bahçesi dediği yere geliyor gelmeyenler de çok güçlü bir mıknatısın çekimine kapılmışçasma o yöne doğru dört beş adım atıyordu. Peki ya biri güle zarar vermeye kalkarsa? Roland azanzörlerin yanındaki küçük masanın gerisinde bir güvenlik görevlisi olduğunu gördü ama adam yaşlı ve şişmandı, varlığının fazla bir önemi yoktu. Biri tehditkâr bir harekette bulunursa lobideki herkes kafasının içinde sadece köpeklerin duyabildiği düdük sesi gibi keskin ve emredici bir alarm çığlığı duyardı. Ve güle zarar vermek isteyenin üzerine çullanırlardı. Bunu çok çabuk ve kendi emniyetlerini düşünmeksizin yaparlardı. Gül boş arsada çöpler ve yabani otlar arasında kendini korumayı (ya da en azından koruyabilecek kişileri kendine çekmeyi) başarmış ve bu gerçek değişmemişti.
"Bay Deschain? Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" "Evet," dedi Roland. "Yolu göster, sana uyarsa."
Kadının yüzünde neyin tanıdık olduğunu tam azanzöre vardıkları sırada çözdü. Belki profilini görmenin etkisiydi, belki de elmacık kemiğinin §ekli. Eddie'nin Jack Andolini ve George Biondi'nin Manhattan Zihin Lokantası'ndan ayrılmasından sonra Calvin Tower ile yaptıkları konuş-madan bahsedişini hatırladı. Tower en eski dostunun ailesinden bahsediyordu. New York'taki, hatta tüm Birleşik Devletler'deki en eşsiz YASAL an-e sahip olmakla övünürler. Sadece "DEEPNEAU."
"Sai Aaron Deepneau'nun kızı mısın?" diye sordu ona. "Değilsin el. bette, fazla gençsin. Torunu belki?"
Kadının gülümsemesi soldu. "Aaron'ın hiç çocuğu olmadı Bay Dese-hain. Ben onun ağabeyinin torunuyum ama annemi, babamı ve büyükbabamı küçük yaşta kaybettim. Beni Airy büyüttü."
"Ona böyle mi diyordun? Airy?" Roland'ın çok hoşuna gitmişti.
"Çocukken öyle diyordum, sonra da öyle kaldı." Tekrar gülümseye-rek elini uzattı. "Nancy Deepneau. Ve sizinle tanıştığıma çok memnunum. Biraz ürktüğümü itiraf etmeliyim ama memnunum."
Roland uzatılan eli sıktı ama hareketi formalite icabıydı, bir dokunuştan biraz fazlasıydı. Sonra daha büyük bir ciddiyet ve daha yoğun duygularla (çünkü birlikte büyüdüğü, anladığı usul buydu) yumruğunu alnına götürüp bir bacağını öne uzattı. "Uzun günler ve hoş geceler, Nancy Deepneau."
Kadının gülümsemesi genişleyerek neşe dolu bir sırıtışa dönüştü. "İki katı sizin için olsun, Gilead'lı Roland! İki katı sizin için olsun."
Azanzör geldi, bindiler ve doksan dokuzuncu kata çıktılar.

8

Kapılar çok geniş bir fuayeye açıldı. Yerde gülün rengiyle kusursuz bir uyum gösteren koyu pembe bir halı vardı. Azanzörün karşısında, üzerinde TET ŞİRKETİ yazan cam bir kapı bulunuyordu. Roland kapının ötesinde bir kadının kendi kendine konuşarak bir masanın başında oturduğu daha küçük bir lobi olduğunu gördü. Dış lobinin sağında takım elbiseler giymiş iki işadamı vardı. Elleri ceplerinde, rahat bir havada kendi aralarında sohbet ediyormuş gibi görünüyorlardı, ama Roland gerçeğin tamamen farklı olduğunu gördü. Ayrıca silahlıydılar. Takımlarının ceketleri usta ellerce dikilmişti ama bakmayı bilen biri, bir tabanca varsa mutlaka görürdü. Bu w adam fuayede bir, belki iki saat boyunca duracak (çok iyi adamların bile fazla uzun süre tetikte kalması zordu), azanzör kapılarının her açılıŞ'nCİa hangi bir sorun çıkması halinde harekete geçmeye hazır halde sohbet H'vor görüneceklerdi. Roland bunu beğendi. Ama muhafızlara bakarak fazla vakit kaybetmedi. Ne olduklarını andıktan sonra bakışları azanzörün kapılarının açılmasından beri gitmeye
attıkları tarafa döndü. Sol tarafındaki duvarda büyük bir siyah beyaz esim vardı. Bir buçuk metreye bir metre bir fotoğraftı (ama aklından ge-cen kelime fottegraftı) ve duvara çerçevelenmeden asılmıştı. Duvarla öylesine

bütünleşmişti ki doğal olmayan, donuk bir gerçekliğe açılan bir delik gibiydi. Kot pantolon ve yakası açık gömlekler giymiş üç adam bir çitin üzerinde oturmuş, çizmelerinin topuklarını çitin en alt sırasına takmıştı. Roland kovboyların veya sığırtmaçların vahşi atların terbiye edilmesini, kementle yakalanmasını, iğdiş edilmesini veya damgalanmasını izlerken o şekilde oturduğunu daha önce kaç kez görmüştü? Kendisi de eski tet'inin -Cuthbert, Alain, Jamie Decurry- bir veya birkaç üyesiyle kaç kez John Cullum, Aaron Deepneau ve aralarındaki altın çerçeveli gözlüklü, beyaz bıyıklı zenci adamın yaptığı gibi yan yana oturmuştu? Hatırlamak onu hüzünlendirdi, midesini sıkıştırıp kalp atışlarını hızlandırdı. Resimdeki üç kişi bir şeye gülerken yakalanmıştı ve elde edilen sonuç zamana kafa tutan bir kusursuzluktu; erkeklerin ne olduklarından ve nerede olduklarından memnuniyet duyduğu nadir anlardan biriydi.
"Kurucu Babalar," dedi Nancy. Sesi hem takdir dolu, hem üzgündü. "Bu fotoğraf 1986'da idari tatil sırasında çekilmiş. Taos, New Mexico'da. Sığırlar dünyasında üç şehirli adam, buna ne demeli. Hayatlarının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünmüyorlar mı?"
"Doğru diyorsun," dedi Roland.
"Üçünü de tanıyor musunuz?"
Roland başını salladı. Ortadaki adamla, Moses Carver'la hiç tanışmamış olmasına rağmen hepsini tanıyordu. Dan Holmes'un ortağı, Odet-a nın vaftiz babasıydı. Resimde oldukça dinç, sağlıklı ve yetmiş yaşların-üa görünüyordu ama 1986'da seksenine yaklaşmış olmalıydı mutlaka. atta belki seksen beş. Ama elbette burada çok güçlü bir etken olduğu unutulmamalıydı: binanın lobisindeki o olağanüstü şey. Gül de caddenin karşısındaki cep parkındaki kaplumbağa Maturin de bir gençlik pınarı değildi. Ama çok faydalı etkileri olabileceği inkâr edilemezdi. İyileştirici etkileri? Evet, buna da inanıyordu. Aaron Deepneau'nun 1977'den bu resmin çekildiği 1986'ya kadar dokuz yıl yaşayabilmesinin tek sebebinin Prim'in eski insanların ilaçlarının ve tıbbi tedavilerinin yerini alması olduğuna inanıyor muydu? Hayır. Bu üç adam -Carver, Cullum ve Deepneau-o geç yaşlarında gül için savaşmak uğruna neredeyse büyülü bir şekilde bir araya gelmişti. Silahşor hikâyelerinin çok güzel ve heyecanlı bir kitap olacağından emindi. Roland'ın inandığı basitliğin ta kendisiydi: gül minnetini göstermişti.
"Ne zaman öldüler?" diye sordu Nancy Deepneau'ya.
"Önce John Cullum'ı kaybettik, 1989'da," dedi kadın. "Bir kurşuna hedef oldu. Hastanede on iki saat, herkesle vedalaşmasına yetecek kadar dayandı. Yıllık yönetim kurulu toplantısı için New York'taydı. New York polisine göre kaldırımda soyguna uğramış ve iş çığırından çıkınca vurulmuş. Biz ise bir Sombra veya Kuzey Pozitronik ajanı tarafından öldürüldüğünü sanıyoruz. Muhtemelen can-toi'den biri. Daha önce başarısız girişimlerde bulunmuşlardı."
"Sombra ve Pozitronik temelde aynı," dedi Roland. "Kızıl Kral'ın bu dünyadaki temsilcileri."
"Biliyoruz," dedi kadın ve resmin sol tarafındaki, çok benzediği adamı gösterdi. "Aaron Amca 1992'ye kadar yaşadı. Onunla tanıştığınızda... 1977 miydi?"
"Evet," dedi Roland.
"1977'de kimse o kadar yaşayacağına ihtimal vermiyordu."
"Onu da fayen-ahali mi öldürdü?"
"Hayır, kanser yüzünü tekrar gösterdi, hepsi bu. Yatağında öldü. Yanındaydım. Son sözleri, 'Roland'a elimizden geleni yaptığımızı söyle,' oldu. Ve işte söyledim."
"Teşekkürler derim, sal" Sesindeki sertliği fark etti ve kadının onu rSlediğini sanmamasını diledi. Çok kişi onun için elinden geleni yapmış-değil mi? Uzun yıllar önce Susan Delgado ile başlayan pek çok kişi.
"İyi misiniz?" diye sordu kadm alçak, ilgili bir sesle.
"Evet," dedi Roland. "İyiyim. Ya Moses Carver? O ne zaman öldü?"
Kadın kaşlarını kaldırdı ve güldü.
"Ne?..."
"Kendiniz görün."
Cam kapıları işaret ediyordu. Yüzü buruş buruş olmuş, saçları ve kaşları kar gibi bembeyaz bir adam kendi kendine konuşur görünen kadının masasının önünden geçerek onlara doğru ilerliyordu. Teninin rengi koyuydu ama koluna girip ona destek olan kadınınki çok daha koyuydu. Adamın boyu uzundu -omurgasındaki eğilme gözönüne alınmazsa bir doksana yakın olmalıydı- ama kadın daha da uzundu, neredeyse iki metreydi. Yüzü güzel değildi, vahşi bir yakışıklılığı olduğu söylenebilirdi. Bir savaşçının yüzüydü. Bir Silahşor'un yüzü.

9

Moses Carver'ın omurgası dik olsaydı Roland ile göz göze olacaklardı. Onun yanında kısa kalan Carver başını bir kuş gibi hafifçe yana eğerek ona doğru kaldırmak durumunda kalmıştı. Boynunu eğemiyormuş gibi görünüyordu, kireçlenme yüzünden sabitlenmiş olmalıydı. Gözleri kahverengiydi, ama akları o kadar kararmıştı ki, irislerinin nerede son-landığını seçmek güçtü. Altın çerçeveli gözlüklerin gerisinden bakan gözleri neşe doluydu. Küçük beyaz bıyığı hâlâ duruyordu.
"Gilead'lı Roland!" dedi. "Sizinle tanışmaya nasıl da can atıyordum, etendim! John ve Aaron öldükten sonra bunca zaman hayatta kalmamın tek sebebi sanırım bu. Beni bir dakikalığına bırak, Marian, bırak! Yapmam gereken bir şey var."
Marian Carver adamı bırakıp Roland'a baktı. Roland, kadının sesin, kafasının içinde duymadı, buna gerek de yoktu; kadının anlatmak istediği gözlerinden açık seçik okunuyordu: Düşerse onu yakalayın, sai.

Ama Susânnah'nın Mose Baba dediği adam düşmedi. Gevşek bir yumruk yaptığı elini alnına götürdü ve tüm ağırlığını titreyen sağ bacağı. na vererek sağ dizini kırdı. "Selam olsun Steven'ın oğlu, Arthur Eld'in hakiki vârisi, Gilead'dan çıkan son Silahşor Roland Deschain. Araıruzda Gül ka-tet'i adını verdiğimiz birliğin hayatta kalan son üyesi olarak seni selamlıyorum."
Roland da yumruğunu alnına götürdü ve dizini kırmakla yetinmeyip tek dizi üzerine çöktü. "Selam olsun Susânnah'nın vaftiz babası, Gül ka-tet'inm dinh'i Mose Baba. Seni tüm kalbimle selamlıyorum."
"Teşekkürler derim," dedi yaşlı adam ve ardından küçük bir çocuk gibi güldü. "Gül'ün Evi'nde karşılaşmamız hayırlı oldu! Bir zamanlar Gül'ün Mezarı haline getirilmek istenen yerde! Ha! Bize öyle yapmadığımızı söyle! Yapabilir misin?"
"Hayır, çünkü yalan olur."
"Söyle!" diye haykırdı adam ve ardından yine o cehennemin-dibine-ka-dar-yolun-var kahkahasını patlattı.
"Şaşkınlığımdan nezaket kurallarını unuttum, Silahşor. Bu yanımdaki güzel kadının torunum olduğunu düşünebilirsin çünkü o doğduğunda, yani bin dokuz yüz altmış dokuzda yetmiş yaşındaydım ama gerçek şu ki bazen hayattaki en büyük zevkler geç yaşta tadılıyor, kanımca buna çocuk sahibi olmak da dahil. Uzun lafın kısası, bu benim kızım, Marian Odetta Carver, doksan sekiz yaşında emekli olduğum '97'den beri Tet Şirketi'nin başkanıdır kendisi. Yaklaşık on milyar dolar değerindeki bu şirketin bir kara derili tarafından yönetilmesi bazılarının küçük dilini yutmasına sebep olur mu sence, Roland?" Giderek artan heyecanı ve neşesi aksanının iyice koyulaşmasına yol açmıştı.
"Yeter, baba," dedi yanındaki uzun boylu kadın. Sesi nazik ama tavizsizdi. "Yoksa kalbin bu heyecana isyan edecek. Ayrıca bu adamın vakti kısıtlı."
"Beni bir koyun gibi güdüyor!" diye bağırdı yaşlı adam öfkeyle. Aynı da başını hafifçe çevirdi ve kızının görmeyeceğini bildiği bir anda Roland'a muzipçe göz kırptı.
Sanki kızın numaralarını bilmiyor, yaşlı adam, diye düşündü Roland hüznüne rağmen hafifçe eğlenerek. Sanki çok uzun yıllardır -delah- bilmiyor. Sen öyle sanmaya devam et.
"Seninle birazdan konuşacağız, Roland," dedi Marian Carver. "Ama Önce görmem gereken bir şey var."
"Hiç de bile!" diye bağırdı yaşlı adam sesi hiddetle çatlayarak. "Hiç gerek yok ve sen de biliyorsun! Yoksa bir aptal mı büyüttüm?"
"Muhtemelen haklı," dedi Marian. "Ama tedbirli olmak, sonradan..."
"...üzülmekten iyidir," dedi Silahşor. "Evet, bu güzel bir ilke. Görmek istediğiniz nedir? Size söylediğim kişi olduğumu ispatlayarak bana inanmanızı sağlayacak olan nedir?"
"Tabancan," dedi kadın.
Roland Eski Ev Günleri tişörtünü deri çantasından çıkardı ve kılıfı içinden çekip aldı. Sonra sandal ağacından kabzasını tutup tabancayı kılıfından çekti. Marian Carver'in keskin, huşu dolu bir nefes aldığını duydu ama duymamış gibi yaptı. Takım elbiseli iki muhafızın irileşmiş gözlerle yaklaştığını fark etmişti.
"Bakın!" diye bağırdı Moses Carver. "Evet, her biriniz onu görün! Tanrı deyin! Torunlarınıza Arthur'un kılıcı Excalibur'u gördüğünüzü söyleyebilirsiniz çünkü bu aynı şey!"
Roland, babasının tabancasını Marian'a uzattı. Kim olduğunu doğrulamak için tabancayı alması gerektiğini, onu Tet Şirketi'nin yumuşak karnına (yanlış kişilerin korkunç zararlar verebileceği) götürmeden önce kimliğinden emin olması gerektiğini biliyordu ama kadın bir an için görevini yerine getiremedi. Sonra kendini toplayarak çelik gibi sertleşti ve tabancayı aldı. Ağırlığı karşısında gözleri şaşkınlıkla irileşti. Parmaklarını tetikten uzak tutarak namluyu göz hizasına kaldırdı ve namlunun yakınındaki işlemeyi inceledi:
"Bana bunun ne anlama geldiğini söyler misiniz, Bay Deschain?" dj. ye sordu ona.
"Evet ama bana Roland demen şartıyla." "İstediğiniz buysa denerim."
"Bu Arthur'un nişanı," dedi Roland parmağını şeklin üzerinde gezdi, rerek. "Kabrinin kapısındaki yegâne nişan. Onun dinh nişanı ve BEYA£ anlamına gelir."
Yaşlı adam sessiz ama emredici bir tavırla titreyen ellerini uzattı. "Dolu mu?" diye sordu kadın. Sonra cevabını beklemeden: "Elbette dolu."
"Tabancayı ona ver," dedi Roland.
Marian şüpheli görünüyordu. İki muhafız ondan da şüpheli gibiydi ama Mose Baba titreyen ellerini hâlâ dulbırakana doğru uzatmış, bekliyordu. Roland başını salladı. Kadın tabancayı gönülsüzce babasına uzattı. Yaşlı adam silahı aldı, iki eliyle tuttu ve Silahşor'un yüreğini hem ısıtan, hem de buz kesmesine yol açan bir şey yaptı: yaşlı, buruşuk dudaklarıyla namluyu öptü.
"Ne tadı aldın?" diye sordu Roland merakla.
"Yılların tadını, Silahşor," dedi Moses Carver. "Yılların tadını aldım." Ve tabancayı kabzası karşıya gelecek şekilde tekrar kızma uzattı.
Kadın, öldürücü ağırlığından kurtulduğuna memnun olmuş gibi silahı Roland'a verdi ve o da tekrar kılıfına koydu.
"İçeri gelin," dedi kadın. "Vaktimiz az olmasına rağmen burda geçirdiğiniz sürenin kederinizin elverdiğince iyi olması için elimizden geleni yapacağız."
"Buna amin derim!" dedi yaşlı adam ve Roland'ın omzunu tuttu. "Sizin Susannah dediğiniz Odetta'm hâlâ hayatta. Bunu bilmenin seni memnun edebileceğini düşündüm."

Roland gerçekten memnun olmuştu ve başını sallayarak teşekkür etti. "Haydi, Roland," dedi Marian Carver. "Gel ve kendini evinde hisset çünkü burası sana da ait ve bir daha ziyaretimize gelme ihtimalinin çoK düşük olduğunu biliyoruz."

10

Marian Carver'ın ofisi doksan dokuzuncu katın kuzeybatı köşesin-, JJ Duvarlar yekpare camdı ve manzara Silahşor'un nefesini kesti. Kösede durup dışarı bakmak herhangi bir aklın hayal edebileceğinin öte-inde bir ihtişama sahip bir ufuk çizgisinin üzerinde havada asılı durmak gibiydi- Ama karşısındaki manzara tanıdıktı, asma köprüyü ve bu tarafındaki yüksek binalardan bazılarını daha önce görmüştü. Köprüyü tanıması gerekirdi zira bir başka dünyada o köprü üzerinde neredeyse ölüyorlardı. Bıçakçı, Jake'i kaçırıp Tik-Tak Adam'a götürmüştü. Burası Lud Şehri'nin en parlak günlerindeki haliydi.

"Buraya New York mu diyorsunuz?" diye sordu. "Öyle, değil mi?" "Evet," dedi Nancy Deepneau. "Peki şu köprüye?" "George Washington," dedi Marian Carver. "Buralılar kısaca GWK der."

Demek bu köprü onları Lud'a götüren köprü olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda Peder Callahan'ın yolculuklarına başlamadan önce New York'tan ayrılırken üzerinde yürüdüğü köprüydü. Roland, pederin hikâyesinin o kısmını çok iyi hatırlıyordu.

"İçecek bir şey alır mıydınız?" diye sordu Nancy Deepneau.

Reddedecekti ki başının döndüğünü hissederek fikrini değiştirdi. Evet, bir içecek alırdı ama sadece duyularını keskinleştirecekse. "Varsa çay içerim," dedi. "Sıcak, demli çay. Şeker veya balla. Mümkün mü?"

"Mümkün," dedi Marian ve masasının üzerinde bir düğmeye bastı. Roland'ın göremediği bir kadınla konuştu ve Silahşor bir anda dış ofiste-h kadının -kendi kendine konuşuyormuş gibi görünen- varlığının sebebini anladı.

Sıcak içecekler ve sandviçler sipariş edildikten sonra Marian öne eğ'ldi ve Roland'ın gözlerine baktı. "New York'ta karşılaşmamız hayırlı oldu, Roland, öyle olduğunu umuyorum ama burdaki zamanımız... hayan değil. Ve sebebini bildiğini sanıyorum."

Silahşor bir süre düşündükten sonra başını salladı. Biraz ihtiyatla ama ihtiyat, yıllar içinde yapısının bir parçası olmuştu. Tedbirin karakter-lerinin doğal bir parçası olduğu insanlar vardı -mesela Alain Johns ve Ja. mie DeCurry- ama Roland onlardan biri olmamış, daima önce ateş etmiş sonra soru sormuştu.

"Nancy Işın Bahçesi'ndeki pirinç plakada yazanları okuduğunu söv-ledi," dedi Marian. "Sen..."

"Işın'ın Bahçesi, İlah deyin!" diye araya girdi Moses Carver. Kızının ofisine doğru yürürlerken koridordaki bir portmantodan bir baston almıştı ve şimdi o bastonu söylediklerini vurgulamak istercesine halıya vuruyordu. Marian buna sabırla katlandı, "//a/ı-bombası deyin!"

"Babamın Rahip Harrigan'la son zamanlardaki dostluğunun hayatımın önemli alanlarından biri olduğunu söyleyemem," dedi Marian iç geçirerek. "Ama boş ver. Plakayı okudun mu, Roland?"

Silahşor başını salladı. Nancy Deepneau farklı bir kelime kullanmıştı ama kastedileni anlıyordu. "Harfler Kadim Harfler'e dönüştü. Kolayca okuyabildim."

"Ne yazıyordu?"

"EDWARD CANTOR DEAN VE JOHN 'JAKE' CHAMBERS ONURUNA TET ŞİRKETİ TARAFINDAN VERİLMİŞTİR." Duraksadı. "Sonra 'Cam-a-cam-mal, Pria-toi, gan delah,' diyordu yani BEYAZ KİRMİZİNİN ÜZERİNDE, GAN BÖYLE BUYURDU."

"Bizim için de İYİ KÖTÜDEN ÜSTÜNDÜR, BU TANRİ'NİN İRADESİDİR," dedi Marian.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi Moses Carver ve bastonunu yere vurdu. "Prim yükselsin!"

Kapı formalite icabı çalındı ve hemen ardından dış ofiste oturmakta olan kadın elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Kadının dudaklarının önünde havada duran küçük, siyah top ve kulağının arkasında, saçlarının arasında kayb0]an ince siyah düzenek Roland'ı büyülemişti. Bir tür uzak... konuş-cihazı olduğuna şüphe yoktu. Nancy Deepneau ve Marian Carver duanı tüten çay ve kahvelerin servis edilmesine yardım etti. Şeker, bal ve krema dolu kâseler masaya yerleştirildi. Ayrıca bir tabak dolusu sandviç ardı. Roland'ın midesi guruldadı. Toprağın altındaki dostlarını -onlar için tljj yemek yoktu- ve caddenin karşısındaki küçük parkta sabırla onu bekleyen irene Tassenbaum'u düşündü. Bu düşüncelerden birinin bile iştahını kapamaya yetmesi gerekirdi, ama midesinden bir başka edepsiz gurultu yükseldi. İnsanların bazı parçaları vicdansızdı, bu gerçeği çocukluğundan beri bilirdi. Tabaktan bir sandviç aldı, çayına bir kaşık şeker boca etti ve ardından bolca da bal ekledi. Buradaki işini mümkün olduğunca çabuk halledip Irene'in yanına dönecekti ama.o arada...

"Sana yarasın, Silahşor," dedi Moses Carver ve fincanındaki kahveye üfledi. "Dişlerden geçer ve boğazdan, dikkat et ey mide, işte geliyor çorban! Hee!"

"Babamla Montauk Point'te bir evimiz var," dedi Marian kahvesine krema eklerken. "Ve bu hafta sonu ordaydık. Cumartesi günü saat beşi çeyrek geçe civarı burdaki güvenlik ekibimizin bir üyesinden bir telefon aldım. Onları işe Hammarskjöld Plaza Birliği işe alıyor, ama Tet Şirketi onlara... şey, ilgi çekici bilgiler diyelim... bunları anında vermeleri için ekstra ücret ödüyor. 19 Haziran yaklaştıkça lobideki plakayı daha da artan bir ilgiyle takip ediyorduk, Roland. O gün saat beşi biraz geçinceye kadar üzerinde İŞİN AİLESİ VE GILEAD ANISINA TET ŞİRKETİ TARAFINDAN VERİLMİŞTİR yazdlğini bilmek seni şaşırtır mı?"

Roland bunu düşündü, çayından bir yudum aldı (sıcak, demli ve güzeldi) ve başını iki yana salladı. "Hayır."
Kadın gözleri parlayarak öne eğildi. "Neden öyle diyorsun?" "Çünkü o cumartesi günü saat on altı ve on beş arasına dek hiçbir ^y kesin değildi. Kırıcılar durdurulmuş olmasına rağmen Stephen King Varılmadığı sürece hiçbir şey kesin olamazdı." Diğerlerine baktı. "Kırı-cılar'ı biliyor musunuz?"
Marian başını salladı. "Ayrıntıları değil ama yok etmeye çalıştıklar Işın'ın artık güvende olduğunu ve yenilenemeyecek kadar fazla hasar görmediğini biliyoruz." Bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Ve kaybı. nı biliyoruz. Her ikisini de. Çok üzgünüz, Roland."
"O çocuklar İsa'nın kucağında güvende," dedi Marian'ın babası. "or. da değillerse bile açıklıkta birlikteler."
Buna inanmak isteyen Roland başını salladı ve teşekkürler dedi Sonra tekrar Marian'a döndü. "Yazarın ölmesine ramak kalmıştı. Ağır yaralandı. Jake, onu kurtarırken öldü. King ve ona çarpacak olan mini-büsmobilin arasına girdi."
"King yaşayacak," dedi Nancy. "Ve tekrar yazacak. Bunu yetkin bir kaynaktan öğrendik."
"Kimden?"
Marian tekrar öne eğildi. "Birazdan," dedi. "Asıl nokta şu, Roland; buna inanıyoruz, bundan eminiz ve King'in önümüzdeki birkaç yıldaki güvenliği Işınlar konusundaki görevinizi yerine getirdiğiniz anlamına geliyor: Ves'-Ka Gan."
Roland başını salladı. Şarkı devam edecekti.
"Önümüzde yapılacak çok iş var," diye devam etti Marian. "Hesaplarımıza göre en az otuz yıl sürecek ama..."
"Ama bu sizin değil, bizim işimiz," dedi Nancy.
"Bunu da aynı 'yetkin kaynak' mı belirtiyor?" diye sordu Roland çayını yudumlamadan önce. Sıcak olmasına rağmen fincandaki çayı yarılamıştı bile.
"Evet. Kızıl Kral'ın kuvvetlerini mağlup etme görevin başarıyla sonuçlandı. Kızıl Kral da..."
"O söylediğin asla bu adamın görevi olmadı ve sen de bunu çok ıyı biliyorsun!" dedi zenci kadının yanında oturmakta olan yüzlük ihtiyar-Bastonunu yine yere vurmuştu. "Onun amacı..."
"Baba, bu kadarı yeter." Sesi, yaşlı adamın gözlerini kırpıştırması^ yol açacak kadar sertti."
"Hayır- bırak konuşsun," dedi Roland ve kırbaç gibi saklayan sesi ■■ erine herkes ona şaşkınca (ve biraz da korkuyla) baktı. "Bırak konuş-
çünkü doğruyu söylüyor. Her şeyi açıkça konuşalım. Benim için Işın-ı r sadece birer vasıta oldu. Kırılsalardı Kule devrilirdi. Kule devrilseydi ona asla ulaşamaz ve tepesine tırmanamazdım."
"Kara Kule'yi evrenin varlığından daha fazla umursadığını söylüyorsun " dedi Nancy Deepneau. Şunu-bir-açıklığa-kavuşturalım ses tonuyla konuşuyor, Roland'a hayret ve küçümsemeyle karışık bir ifadeyle bakıyordu. "Tüm evrenlerin varlığından."
"Kara Kule varlığın kendisidir," dedi Roland. "Ve ona ulaşmak için harcadığım yıllarda bana baba diyen bir çocuk da dahil olmak üzere pek çok dost feda ettim, hanım-Mi, bu yüzden o küstah bakışlarını üzerimden çek. Kısa zamanda ve iyi bir şekilde yap, yalvarırım."
Sesi nazik ama buz gibi soğuktu. Nancy Deepneau'nun yüzü kâğıt gibi oldu ve elleri öylesine titremeye başladı ki Roland çayını üzerine döküp yanmasına fırsat vermeden fincanı elinden aldı.
"Beni yanlış anlamayın," dedi. "Beni iyice dinleyin ve iyi anlayın, çünkü bir daha asla konuşmayacağız. Her iki dünyada da yapılan yapıldı, olan oldu. İyi ya da kötü, ka için veya ka'ya karşı. Ama bildiğiniz tüm dünyaların ötesinde dahası var ve onların da ardında tahmin edebileceğinizden fazlası var. Zamanım dar, o yüzden ilerleyelim."
"İyi dedin!" diye homurdandı Moses Carver ve bastonunu yine yere vurdu.
"Gücendirdiysem gerçekten üzgünüm," dedi Nancy.
Roland buna karşılık vermedi, çünkü bir nebze bile üzgün olmadığını biliyordu, kadın ondan sadece korkuyordu. Bir süre gergin bir sessizlik °ldu. Sonra Marian Carver sessizliği bozdu. "Bizim Kırıcılar'ımız yok, Roland. Ama Taos'taki çiftlikte işe aldığımız bir düzine telepat ve önbili-0 var. Birlikte ürettikleri bazen değişken olabiliyor ama daima bölümle-nnın toplamından büyük. 'İyi-akıl' terimini biliyor musun?"
Silahşor başını salladı.
"Onun farklı bir biçimini üretiyorlar," dedi kadın. "Gerçi Gök Gürü] tüsü'ndeki Kırıcılar'ın ürettiği kadar güçlü olmadığından eminim."
"Çünkü onların elinde yüzlercesi vardı," diye homurdandı yası adam. "Ve daha iyi besleniyorlardı."
"Ayrıca Kral'ın hizmetkârları özellikle en güçlü olanları toplamaya çalışıyordu," dedi Nancy. '"Pastanın kreması' dediğimiz kısmı hep onlar ele geçirdi. Yine de elimizdekiler bize gayet iyi hizmet etti."
"Böyle insanları işe almak kimin fikriydi?" diye sordu Roland.
"Sana garip gelebilir, ortak," dedi Moses. "Ama fikir Cal Tower'dan çıktı. Hiçbir zaman fazla katkısı olmadı, kitap koleksiyonundan başka hiçbir şeyi önemsemeyen huysuz pezevengin tekiydi..."
Kızı, ona uyaran bir bakış fırlattı. Roland gülmemek için epey çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Moses Carver yüz yaşında olabilirdi, ama Calvin Tower'i tek bir cümleyle anlatabilmişti.
"Her neyse, okuduğu birkaç bilimkurgu kitabında telepatlardan bah-sediliyormuş. Bilimkurgunun ne olduğunu biliyor musun?"
Roland başını iki yana salladı.

"Eh, boş ver. Çoğu saçmalık ama arada sırada içlerinden iyi bir fikir çıkabiliyor. Dinle bak, sana iyilerinden birini anlatacağım. Yirmi iki yıl önce arkadaşın Bay Dean, Tower'i iki köpekten kurtardıktan sonra Tower ile aralarında geçen konuşmayı biliyorsan anlarsın."
"Baba," dedi Marian uyarırcasına. "Zenci konuşmasını bırak. Yaşlısın ama aptal değilsin."
İhtiyar çamurlu yaşlı gözlerinde muzip bir neşeyle kızına baktıktan sonra Roland'a dönüp tekrar bilmişçe göz kırptı. "O iki serseri!"
"Eddie bahsetmişti, evet," dedi Roland.
Carver'ın aksanı yok oldu ve kelimeler net bir şekilde ağzından döküldü. "O halde Benjamin Slightman'ın yazdığı Hogan isimli kitap üzerine konuştuklarını bilirsin. Kitabın adı yanlış basılmıştı. Yazarın ismi de öyle. Tam da bizim yaşlı şişkoyu heyecanlandıracak şeyler."
“Ka-tet," dedi Roland. Kitabın ismi aslında Dogan'âı ve bu kelimenin Roland ve tet'\ için anlamı çok büyüktü.
"Eh, Cal Tower, dostunun ziyaretinden sonra yazarla daha yakından lendi ve Daniel Holmes adı altında dört kitap daha yazmış olduğunu keşfetti- Şu Slightman bir Klansman's kâğıdı gibi beyazdı ama diğer ki- olarını Odetta'nın babasının adıyla yazmayı tercih etmişti. Ve bahse gi-rerim ki bu seni hiç şaşırtmadı, değil mi?"
"Hayır," dedi Roland. Ka 'nın şifre düğmesinin dönerken çıkardığı bir başka hafif tık sesiydi.
"Ve Holmes adıyla yazdığı bütün kitaplar bilimkurguydu; hükümetin bilgi edinmek için telepatlarla önbilicileri işe almasıyla ilgili kitaplar. İşte fikri ordan aldık." Roland'a baktı ve bastonunu yere zafer kazanmış bir edayla vurdu. "Aslında daha anlatılacak çok şey var, ama vaktin olduğunu sanmıyorum. Her şey aynı noktaya gelip dayanıyor, değil mi? Zaman. Ve bu dünyada tek yöne doğru ilerliyor." Yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Vaftiz kızımı tekrar görebilmek için çok şey verirdim, Silahşor ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Öyle değil mi? Açıklıkta buluşursak görüşebileceğiz."
"Doğru diyorsun," dedi Roland. "Ama ona mesajını ileteceğim ve seni nasıl dinç ve ateşli gördüğümü anlatacağım..."
"İlah de, İlah -bombası de!" diye lafını kesti yaşlı adam ve bastonuyla yere vurdu: "Söyle ona, kardeşim! Anlat ona!"
"Anlatacağım." Roland çayını bitirip boş fincanı Marian Carver'ın masasına bıraktı ve sağ eliyle kalçasına destek olarak ayağa kalktı. Artık orada ağrısı olmadığı gerçeğine alışması uzun zaman alacaktı, muhtemelen kalan vaktinden daha fazlası gerekecekti. "Şimdi gitmeliyim. Gitmem gereken, buraya fazla uzakta olmayan bir yer var."
"Neresi olduğunu biliyoruz," dedi Marian. "Oraya vardığında seni karşılayacak biri olacak. Mekân senin için güvenli hale getirildi, aradığın topı hâlâ ordaysa ve hâlâ çalışıyorsa ordan gideceksin."
Roland hafifçe eğildi. "Teşekkürler derim, sai."
"Ama birkaç dakika daha otur, senin için uygunsa. Senin için arma&an larımız var, Roland. Yaptığın onca şeyin -senin seçimin olsalar da olmasa lar da- karşılığı olamazlar elbette ama yine de isteyebileceğini sanıyor^ Biri, Taos'taki iyi-akıl ahalisi dostlarımızdan bir haber. Bir başkası daha " Bir an düşündü "...daha normal araştırmacılarımızdan. Bu binada bizim için çalışıyorlar. Kendilerine Calvinler diyorlar ama dinsel bir grup değilıer Belki de dokuz yıl önce yeni dükkânında kalp krizinden ölen Bay Tower'a küçük bir sadakat göstergesi. Ya da belki sadece bir espridir."
"Öyleyse kötü bir espri," diye söylendi Moses Carver.
"Ve iki tane daha var... bizden. Nancy'den, benden, babamdan ve açıklığa gidenden. Bizimle kısa bir süre daha kalacak mısın?"
Roland gitmek için sabırsızlanmasına rağmen kalmayı kabul etti. Ja-ke'in ölümünden beri ilk kez kederden başka bir duyguya kapılmıştı.
Merak.

11

"Önce, New Mexico'dakilerden gelen haber," dedi Marian, Roland tekrar oturduğunda. "Sizi ellerinden geldiğince izlediler ve Gök Gürültüsü tarafında görebildikleri çoğunlukla bulanık olmasına rağmen Ed-die'nin ölmeden kısa bir süre önce Jake Chambers'a bir şey -önemli bir şey- söylediğine inanıyorlar. Muhtemelen yatıyorken ve... bilmiyorum..."
"Alacakaranlığa kaymadan önce mi?" dedi Roland.
"Evet," dedi Nancy Deepneau. "Öyle sanıyoruz. Daha doğrusu öyle sanıyorlar. Bizim Kırıcılar'ımız."
Marian, ona sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını belirten bir ifadeyle kaşlarını çatarak baktı. Sonra tekrar Roland'a döndü. "Bu tarafta bazı şeyleri görmek çalışanlarımız için daha kolay ve içlerinden birkaçı. Jake'in ölmeden önce bu mesajı bir başkasına ilettiğinden oldukça emin-Duraksadı. "Birlikte yolculuk yaptığın şu kadın, Bayan Tannenbaum-"
"Tassenbaum," diye düzeltti Roland. Bunu hiç düşünmeden yapmış" çünkü zihni başka bir şeyle meşguldü. Arı gibi vızıldıyordu.
"Tassenbaum," dedi Marian. "Şüphesiz sana, Jake'in ölmeden önce iğliklerinin bir kısmını iletmiştir ama başka bir şey daha olabilir. Özelle sayadığından değil, önemsemediğinden söylemediği bir şey. Yollarınız vnlrnadan önce ona, Jake ile konuştuklarını tekrar sorar mısın?"
"Tamam," dedi Roland ve soracaktı elbette ama Jake'in Eddie'nin mesajını Bayan Tassenbaum'a ilettiğini sanmıyordu. Hayır, ona değil. Trene'in arabasını park etmelerinden beri Oy'u neredeyse hiç düşünmediğini fark etti ama Oy onlarla birlikteydi elbette; o an caddenin karşısındaki küçük parkta, Irene'in ayaklarının dibinde yatmış, güneşlenerek onu bekliyor olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi kadın. "Bunu belirttiğimize göre devam edebiliriz." Marian masasının ortasındaki geniş çekmeceyi açtı ve içinden büyükçe bir zarfla küçük, ahşap bir kutu çıkardı. Zarfı Nancy Deepneau'ya uzattı. Kutuyu ise önüne, masasının üzerine koydu.
"Bir sonrakini Nancy anlatacak," dedi. "Ve olabildiğince kısa kesmeni rica etmek durumundayım, Nancy, çünkü bu adam gitmek için sabır-sızlanıyormuş gibi görünüyor."
"Anlat," dedi Moses ve bastonunu yere vurdu.
Nancy, ona baktı, sonra Roland'a döndü... ya da Roland'm civarına. Yanakları pembeleşmişti ve heyecanlı görünüyordu. "Stephen King," dedi. Sonra boğazını temizledi ve tekrarladı. Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Yanaklarının rengi daha da koyulaştı.
"Derin bir nefes al," dedi Roland. "Ve tut."
Kadın söyleneni yaptı.
"Şimdi bırak."
Nancy bunu da yaptı.
"Şimdi bana söyleyeceğini söyle, Aaron'ın yeğeni Nancy."
"Stephen King yaklaşık kırk kitap yazdı," dedi kadın ve yüzü hâlâ kı-zarık olmasına rağmen (Roland bunun sebebini yakında öğreneceğini dü-* nc*ü) sesi daha sakindi. "Bu kitapların inanılmaz bir miktarı, en eski olanlar bile bir şekilde Kara Kule ile ilgili. Sanki yazdığı ilk kitaptan be • aklındaymış gibi."
"Bildiğimin doğru olduğunu söylüyorsun," dedi Roland ellerini bir leştirerek. "Teşekkürler derim."
Bu kadını daha da sakinleştirmiş gibiydi. "Bu yüzden Calvinler, çot bilgili üç erkek ve iki kadın, sabah sekizden on altıya kadar günlerce Stephen King'in kitaplarını okudu."
"Sadece okumakla kalmadılar," dedi Marian. "Mekânları, karakterle-ri, temaları, hatta içlerinde bahsedilen ünlü markaları hem ayrı ayrı analiz ettiler, hem de birbirleriyle karşılaştırdılar."
"Görevlerinin bir bölümü, Anahtar Dünya'da yaşayan veya yaşamış olan insanlarla ilgili bilgiler aramaktı," dedi Nancy. "Bir başka deyişle gerçek insanlar. Ve elbette Kara Kule'ye göndermeler arıyorlardı." Büyük zarfı Roland'a uzattı. Zarfı alan Roland içindekinin köşelerini hissedince bir kitap olabileceğini düşündü. "King bir anahtar kitap yazdıysa, Roland -Kara Kule kitapları haricinde tabi- o kitabın bu olması gerektiğini düşünüyoruz."
Zarfın ağzı bir kancayla tutturulmuştu. Roland, Marian ve Nancy'ye sorarcasına baktı. İkisi de başını salladı. Silahşor zarfı açıp içinden kırmızı beyaz kapaklı, çok kalın bir kitap çıkardı. Üzerinde resim yoktu. Sadece Stephen King'in ismi ve tek bir kelime vardı.
Kırmızı, Kral; Beyaz ise Arthur Eld için, diye düşündü Roland. Beyaz Kırmızı'nın üzerinde, Gan böyle buyurdu.
Belki de sadece tesadüftü.
"Bu kelime nedir?" diye sordu Roland kitabın adını göstererek.
"Uykusuzluk," dedi Nancy. "Anlamı..."
"Kitabı neden bana veriyorsunuz?"
"Çünkü hikâye Kara Kule'yle bağlantılı," dedi Nancy. "Ve içinde Ed Deepneau adında bir karakter var. Kitaptaki kötü adam."
Kötü adam, diye düşündü Roland. Yüzünün kızarmasına şaşmamak
"Ailende bu isimde biri var mı?"
"Vardı," dedi Nancy. "Bangor'da yaşıyordu, King'in Derry hakkında
jjgj hikâyelerde mekân olarak kullandığı kasaba. Bu kitapta da oldu-- eibi. Gerçek Ed Deepneau, King'in doğduğu yıl olan 1947'de öldü. ... ve kurabiyeler kadar zararsız, kitapçılık yapan bir adamdı. Uykusuz-ı Haki ise Kızıl Kral'm etkisi altına girmiş bir kaçık. Bir uçağı bomba ha-l'ne getirip bir binaya çarptırmaya ve binlerce insanı öldürmeye teşebbüs ediyor."
"Dua edelim de hiçbir zaman gerçekleşmesin," dedi yaşlı adam New York'un gökdelenlerine hüzünle bakarak. "Can kaybı korkunç olur."
"Hikâyede plan başarısız oluyor," dedi Nancy. "Bazı insanlar ölüyor, ama kitabın ana karakteri, Ralph Roberts adındaki adam en kötü ihtimalin gerçekleşmesine engel oluyor."
Roland, Aaron Deepneau'nun yeğenine dikkatle bakıyordu. "Kızıl Kral' dan bahsediliyor mu? İsmi geçiyor mu?"
"Evet," dedi kadın. "Bangor'daki Ed Deepneau -gerçek Ed Deepneau-babamın dört veya beşinci göbekten kuzeniydi. İstersen Calvinler sana so-yağacını gösterebilir ama Aaron Amca'nın bölümüyle fazla bir bağlantı yok. King'in ismi kitapta kullanmaktaki amacının dikkatinizi -veya bizimkini-çekmek olduğunu ama bunu bilinçsizce yaptığını düşünüyoruz."
"Bilincinin gerisinden bir mesaj," dedi Silahşor düşünceli bir ifadeyle.
Nancy'nin yüzü aydınlandı. "Evet, bilinçaltından! Düşündüğümüz tam olarak o!"
Roland'ın düşündüğü tam olarak bu değildi. Silahşor, 1977 yılında King'i hipnotize edişini, ona Ves'-Ka Gan'ı, Kaplumbağa'nın Şarkısı'nı dinlemesini söyleyişini düşünüyordu. King'in bilincinin gerisi, hipnotik komuta itaat etmeye çalışmayı asla bırakmayacak olan bilinçaltı, Kaplumbağa'nın Şarkısı'nın bir kısmını bu kitaba mı koymuştu? "Kara Kule terisi"nin bir parçası olmadığı için Kral'ın hizmetkârlarının gözden kaçırış olabileceği bir kitaba? Roland bunun mümkün olduğunu düşündü, ayrıca Deepneau ismi bir sigul olabilirdi. Ama...
"Bunu okuyamam," dedi. "Belki bir iki kelimeyi çözebilirim ama d ha fazlası imkânsız."

"Sen okuyamazsın ama kızım okuyabilir," dedi Moses Carver. "Si2; Susannah dediğiniz, kızım Odetta."
Roland başını yavaşça salladı. İçinde şimdiden şüpheler filizlenme olmasına rağmen zihninde ikisinin ateşin başında - büyük bir ateşti çünkü gece çok soğuktu- aralarında Oy ile oturuyor haldeki görüntüsü canlandı Yukarıdaki kayalıklarda kış rüzgârı acı acı uluyor ama onlar umursanu. yordu, çünkü karınları tok, öldürdükleri hayvanların derilerinden yaptık-lan giysiler içindeki bedenleri sıcaktı ve onları eğlendirecek bir hikâyeleri vardı.
Stephen King'in uykusuzluk hakkındaki kitabı.
"Sana kitabı yolculuğunuz sırasında okuyabilir," dedi Moses. "Son yolculuğunuz, Tanrı yücedir!"
Evet, diye düşündü Roland. Dinleyecek son bir hikâye, çıkılacak son bir yolculuk. Can'-Ka No Rey'e ve Kara Kale'ye doğru. Öyle olacağını düşünmek güzel.
"Kızıl Kral hikâyede Ed Deepneau'yu Patrick Danville adında bir çocuğu öldürmek için kullanıyor," dedi Nancy. "Saldırıdan hemen önce Patrick Danville, annesiyle birlikte bir kadının konuşma yapmasını beklerken bir resim çiziyor. Resimde sen varsın, Roland. Ve Kara Kule'nin en üst katında hapsolmuş görünen Kızıl Kral."
Roland irkildi. "En üst mü? En üst katta hapsolmuş, öyle mi?"
"Sakin ol," dedi Marian. "Sakin ol, Roland. Calvinler, King'in yazdıklarım yıllardır kelimesi kelimesine inceliyor. Ürettiklerinin tümü daha sonra New Mexico'daki iyi-akıl ahalisine iletiliyor. Bu iki grup birbirini hiç görmedi ama birlikte çalıştıklarını söylemek yanlış olmaz."
"Her konuda görüş birliğine vardıkları da söylenemez," dedi Nancy.
"Orası muhakkak!" Marian iki grup arasında pek çok kez hakemlik g°" revi üstlenmiş birinin bezginliğiyle konuşmuştu. "Ama aynı fikirde olduklaulardan biri Stephen King'in Kara Kule'ye göndermelerinin neredeyse üstü kapalı olduğu ve bazen de hiçbir anlam ifade etmediği." Roland başını salladı. "Ondan bahsediyor, çünkü bilincinin gerisi dama onunla meşgul. Ama bazen anlamsızlaşabiliyor." "Evet," dedi Nancy.
"Ama bu kitapta yanlış yönlendirmeler olduğunu düşünmüyorsunuz, öyle olsa bana vermezdiniz."
"Vermezdik, evet," dedi Nancy. "Ama bu, Kızıl Kral'ın Kule'nin en üst katında hapsolduğu anlamına gelmez. Ama korkarım aksi de kesin bir dille söylenemez."
Roland Kızıl Kral'ın Kule'nin dışında, bir tür balkonda hapsolduğu-na dair inancını düşündü. Bu gerçek bir sezgi mi yoksa sadece inanmayı dilediği şey miydi?
"Her neyse, şu Patrick Danville'e dikkat etmen gerektiğini düşünüyoruz," dedi Marian. "Gerçek bir insan olduğuna dair görüş birliği var ama onu burda bulamadık. Belki siz Gök Gürültüsü'nde bulabilirsiniz."
"Ya da ötesinde," dedi Moses.
Marian başını sallıyordu. "King'in Uykusuzlukla anlattığı hikâyeye göre -kendin de göreceksin- Patrick Danville genç yaşta ölüyor. Ama bu doğru olmayabilir. Anlıyor musun?"
"Pek sayılmaz."
"Patrick Danville'i bulduğunda ya da o seni bulduğunda hâlâ kitapta tarif edildiği gibi bir çocuk olabilir," dedi Nancy. "Ama Mose Amca kadar yaşlı da olabilir."
"Eğer öyleyse onun için pek yazık!" dedi yaşlı adam ve güldü.
Roland kitabı kaldırdı, kırmızı beyaz kapağına baktı, okuyamadığı Kümeyi oluşturan kabarık harfler üzerinde parmağını gezdirdi. "Ama bu sadece bir hikâye, değil mi?"
"1970 yılının baharında Siyahlı Adam çölde kaçıyordu, silahşor da pe-Pıdeydi satırını yazmasından sonra Stephen King'in ürettiği pek az eser için 'sadece hikâye' denebilir," dedi Marian. "O buna inanmıyor olab' ama biz inanıyoruz."
Ama Kızıl Kral ile uzun yıllar uğraşmak gölgelerin üzerine atlanıaı yol açıyor olabilir, sizi hoşnut etsin, diye düşündü Roland. "Hikâye de* lerse ne bunlar?" diye sordu sonra.
Sorusunu cevaplayan Moses Carver oldu. "Şişeler içindeki mesajı olabileceklerini düşünüyoruz." Aksanında bir şey Roland'a Susannah'yı' tırlattı ve yüreğini sızlattı. İçinde onu görmek ve iyi olduğunu bilmek i ani bir istek belirdi. O kadar güçlü bir istekti ki dilinde acımsı bir tat bir
"...o engin denize."
"Bağışla," dedi Silahşor. "Dalmışım."
"Stephen King'in bu şişeleri o engin denize attığını söylüyord Prim dediğimiz denize. Sana ulaşmaları umuduyla atıyor. İçlerindeki sajlar hedefinize ulaşmanız için Odetta'ma ve sana yardım edecek."
"Bu da bizi son hediyelerimize getiriyor," dedi Marian. "Asıl he lerimize. Önce..." Roland'a kutuyu uzattı.
Kutunun kapağı bir menteşeyle gövdeye bağlıydı. Roland sol eli geriye doğru kaldırıp açma amacıyla kapağın üzerine koydu ama so~ duraksadı ve odadakilerin yüzlerine teker teker baktı. Ona, onu huzur eden umut ve şüpheyle karışık ilgi dolu ifadelerle bakıyorlardı. Aklı çılgınca (ama şaşırtıcı derecede ikna edici) bir fikir geldi: bunlar Kral'ın asıl hizmetkârlarıydı ve kutuyu açınca kurulmuş ve patlam bir saniye kalmış bir sneetch görecekti. Havaya uçmadan önce duyulan son ses ise muzaffer kahkahaları ve Kızıl Kral'a selam olsun! Nidaları çaktı. Bu imkânsız değildi ama güvenmek zorunda olduğu noktaya misti. Ya güvenecek ya da çılgınlığa teslim olacaktı.
Ka öyle diyorsa bırak öyle olsun, diye düşündü ve kutuyu açtı.

Koyu mavi (belki biliyorlardı, belki bilmiyorlardı ama bu, bu Kraliyet Sarayı'nın rengiydi) kadifenin üzerinde, zincir ucunda bir vardı. Altın kapağının üzerine üç nesne oyulmuştu: bir anahtar, bir gül ve -aralarında ve hafifçe üstlerinde- üzerinde spiral şeklinde yükselen minik pencereleriyle bir kule.
Gözlerinin yine yaşlarla dolması Roland'ı şaşırttı. Tekrar diğerlerine döndü -iki genç kadına ve bir yaşlı adama, Tet Şirketi'nin beynini ve kalbini oluşturan insanlara- ama önce üç yerine altı kişi gördü. Gözlerini kırpıştırınca hayalet çiftler yok oldu.
"Kapağı aç ve içine bak," dedi Moses Carver. "Ve bizim yanımızda gözyaşlarını gizlemeye çalışmana gerek yok, Steven'ın oğlu, çünkü biz istediklerini yapabilselerdi yerimize koyacakları makinelerden değiliz."
Roland, adamın doğru söylediğini gördü, onun da buruşuk yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Nancy Deepneau da ağlıyordu. Duygusallık gibi zayıflıklardan uzak olmakla şüphesiz gurur duyan Marian Car-ver'ın gözlerinde de gözyaşları olabilecek bir ışıltı vardı.
Roland saatin tepesindeki hafif çıkıntıya bastırınca kapak açıldı. İçindeki ince işçilik ürünü kollar saati ve dakikayı şaşmaz bir doğrulukla gösteriyordu, Roland'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Aşağıda, daha küçük bir kol kendi küçük dairesinde dönerek saniyeleri işaret ediyordu. Kapağın içine şu yazı işlenmişti:
MOSES ISAAC CARVER
MARIAN ODETTA CARVER
NANCY REBECCA DEEPNEAU'dan
ROLAND DESCHAIN'in Eline
Minnetimizin Göstergesi Olarak
Beyaz Kırmızının Üzerinde, Gan Böyle Buyurdu
"Teşekkürler derim, sai," dedi Roland titrek, boğuk bir sesle. "Teşekkür ederim. Burda olsalardı dostlarım da teşekkür ederdi."
"Kalplerimizin içinde konuşuyorlar, Roland," dedi Marian. "Ve yüzünde onları çok iyi görüyoruz."

Moses Carver gülümsüyordu. "Bizim dünyamızda bir adama altın bir saat vermek özel bir anlam ifade eder, Roland."
"Nedir?" diye sordu Roland. Saati -kesinlikle ömründe gördüğü en kusursuz zaman göstericiydi- kulağına götürdü ve mekanizmanın mükemmel tıkırtısını dinledi.
"Artık görevinin sona erdiği ve torunlarıyla oynama zamanının geldiği anlamına gelir," dedi Nancy Deepneau. "Ama sana veriş sebebimiz farklı. Umarız hedefine varana kadar olan saatleri sayar ve yaklaştığında sana haber verir."
"Bunu nasıl yapacak?"
"New Mexico'da olağanüstü bir yeteneğe sahip bir iyi-akıl çalışanımız var," dedi Marian. "İsmi Fred Towne. Çok fazla şey görür ve nadiren yanılır. Bu saat bir Patek Philippe, Roland. Değeri on dokuz bin dolar ve üreticisi geri kalır veya ileri giderse ücretin tamamını iade etmeyi garanti ediyor. Kurmak gerekmiyor, çünkü yüz yıl boyunca çalışmasını sağlayacak bir pili var. Pilin Kuzey Merkez Pozitronik veya herhangi bir yan şirketinin ürünü değil. Fred'e göre Kara Kule'ye yaklaştığında saat her şeye rağmen durabilirmiş."
"Ya da ters yönde çalışmaya başlayabilir," dedi Nancy. "Dikkatle izle." "Zaten öyle yapacaksın, değil mi?" dedi Moses Carver. "Evet," dedi Roland. Altm kapak üzerine oyulmuş şekillere uzunca bir süre baktıktan sonra saati dikkatle cebine koydu. Kutuyu da diğer cebine yerleştirdi. "Bu saati dikkatle izleyeceğim."
"Dikkat etmen gereken bir konu daha var," dedi Marian. "Mordred." Roland bir şey söylemeden bekledi.
"Walter adındakini öldürdüğüne inanmak için kuvvetli sebeplerimiz var." Duraksadı. "Görüyorum ki bu seni şaşırtmadı. Nedenini sorabilir miyim?"
"Ağrının kalçamı ve başımı terk etmesi gibi Walter da rüyalarımı terk etti," dedi Roland. "Rüyalarımı son ziyaret edişi Calla Bryn Stur-gis'te, Işın Depremi'nin olduğu geceydi." Gördüğü rüyaların ne kadar
korkunç olduğunu onlara söylemeyecekti. Rüyalarında tek başınaydı ve bir şatonun örümcek ağlarıyla kaplı koridorlarında kaybolmuştu. Zifiri karanlığın içinde arkasından (veya belki üzerinden) bir yaratığın yaklaştığını duyuyor ve uyanmadan hemen önce kıpkırmızı gözlerin ışıltısını görüp bir insana ait olmayan o sesin fısıltısını duyuyordu: "Baba."
Ona yüzlerinde ciddi ifadelerle bakıyorlardı. Marian sonunda konuştu. "Ondan sakın, Roland. Fred Towne, şu bahsettiğim kişi, 'Mordred aç,' diyor. Fiziksel bir açlıkmış. Fred cesur bir adamdır ama senin... düşmanından korkuyor."
Neden oğlum olduğunu söylemiyorsun, diye düşündü Roland ama cevabı biliyordu galiba. Kadın duygularını incitmek istemediği için o sözcüğü kullanmaktan kaçınmıştı.
Moses Carver ayağa kalktı ve bastonunu kızının masasına dayadı. "Sana bir şey daha vereceğim," dedi. "Ama zaten en baştan beri sana aitti. Boynunda taşıyıp zamanı geldiğinde, kaderinin seni götüreceği yere bırakman için verilmişti."
Roland'ın kafası karışmıştı. Şaşkınlığı, yaşlı adam gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında daha da arttı. Marian yardım etmeye kalkınca ihtiyar, ona kabaca uzak durmasını işaret etti. Gömleğinin altında pamuklu bir fanila vardı. Roland fanilanın altından belli olan şekli hemen tanıdı ve kalbi göğsünde donakalmış gibi oldu. Bir an için göl kenarındaki kulübeye -yanında Eddie'nin olduğu Beckhardt'ın kulübesine-döndü ve kendi sözlerini duydu. Teyzenin haçını boynuna tak. Ve sai Carver ile görüştüğünde haçı ona göster. Onu ikna etmende sana çok yardımı olabilir. Ama önce...

Haç şimdi ince, altın bir zincirin ucundan sarkıyordu. Moses Carver zinciri tutarak haçı fanilasının altından çıkardı, bir süre baktı, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Roland'a döndü, sonra tekrar haça baktı. Üfledi. Susannah'nın çok uzaklardan gelen sesi duyuldu ve Roland'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu.
"Pimsey'yi elma ağacının altına gömdük..."
Sonra duyulmaz oldu. Bir süre için hiçbir şey olmadı. Kaşlarım çatan Carver haça tekrar üflemek niyetiyle derin bir soluk aldı. Ama üflemesine gerek kalmadı. Soluğunu veremeden John Cullum'ın sesi duyuldu. Haçın kendisinden değil, üzerindeki havadan yayılıyor gibiydi.
"Elimizden geleni yaptık, ortak" -ooğrtak- "ve umarım yaptığımız yeterince iyidir. Bunun bana ödünç verilmiş olduğunu biliyordum, işte şimdi ait olduğu yere dönüyor. Nerde son bulacağını biliyorsun, ben..." İşte şimdi kısmından sonra hafifleyen ses artık iyice duyulamaz olmuştu. Ro-land'ın keskin kulakları bile algılayamıyordu. Ama yeteri kadar duymuştu. Talitha Teyze'nin Kara Kule'nin önünde yere bırakacağına söz verdiği haçını aldı ve tekrar boynuna taktı. Ona geri dönmüştü. Neden dönmeyecekti? Ka bir tekerlek değil miydi?
"Teşekkür ederim, sai Carver," dedi. "Kendim, bir zamanlar var olan ka-tet'im ve bunu bana veren kadın adına."
"Bana teşekkür etme," dedi Moses Carver. "Johnny Cullum'a et. Bana bunu ölüm döşeğinde verdi. Adam tam bir eski topraktı."
"Ben..." diye başladı Roland, ama devam edemedi. Kalbi patlayacak-mış gibiydi. "Hepinize teşekkür ederim," dedi sonunda. Gözlerini kapatıp sağ yumruğunu kaşına götürdü ve başını eğdi.
Gözlerini açtığında Moses Carver'ın sıska kollarını, ona uzatmış olduğunu gördü. "Artık kendi yollarımıza gitme vakti geldi," dedi. "Bana sarıl ve yanağıma bir veda öpücüğü kondur, Roland, sana uyarsa. Ve bunu yaparken kızımı düşün, çünkü yapabilirsem ona veda etmek istiyorum."
Roland söyleneni yaptı ve bir başka dünyada, Fedic'e giden bir trende Susannah elini yanağına götürdü. Sanki Mose Baba, ona sarılmış, yanağından öpmüş, ona iyi şanslar ve iyi yolculuklar dilemişti.

13
Roland lobide azanzörden dışarı adımını attığında gri yeşil kazak ve yosun rengi pantolon giymiş bir kadının, yamnda sessiz ve huşu dolu bir-kaç kişiyle bahçenin önünde durmakta olduğunu görünce pek şaşırmadı. Tam olarak köpek denemeyecek bir hayvan kadının sol ayağının dibinde oturuyordu. Roland, kadının yanına gitti ve dirseğine dokundu, irene Tassenbaum şaşkınlıkla irileşmiş gözlerini ona çevirdi.
"Duyuyor musun?" diye sordu kadın. "Lovell'da duyduğumuz şarkıya benziyor ama ondan yüz kat daha güzel."
"Duyuyorum," dedi Roland. Sonra eğilip Oy'u kucağına aldı. Sesler şarkı söylerken Hantal Billy'nin altın halkalı parlak gözlerine baktı. "Jake'in dostu," dedi. "Bıraktığı mesaj neydi?"
Oy çabaladı ama tek söyleyebildiği kulağa Dandy-o gibi gelen, Ro-land'ın eski bir sarhoş şarkısından hayal meyal hatırladığı bir sözcüktü. Sonrasında gelen dize Adelina heriflere sırnaştı idi.
Roland alnını Oy'un alnına dayadı ve gözlerini kapadı. Hantal Billy' nin sıcak nefesinin kokusunu alabiliyordu. Daha da fazlası: kürkünün derinliklerine, Jake ve Benny Slightman'ın fazla uzun sayılmayacak bir süre önce sırayla atladığı saman yığınının kokusu sinmişti. Zihninde, Jake Chambers'ın şarkı söyleyen tatlı seslere karışan sesini son kez duydu: Ona Eddie'nin, "Dandelo'ya dikkat edin," dediğini söyle. Unutma! Oy unutmamıştı.

14
2 Hammarskjöld Plaza'nın önündeki basamaklardan indikleri sırada saygı dolu bir ses duydular. "Bayım? Hanımefendi?"
Siyah bir takım elbise giymiş ve yumuşak, siyah şapka takmış bir adamdı. Roland'ın gördüğü en uzun, en kara arabanın yanında ayakta duruyordu. Arabaya bakan Silahşor huzursuz oldu.
"Bize kim bir cenaze arabası göndermiş?" diye sordu.
Irene Tassenbaum gülümsedi. Gül onu tazelemişti -aynı zamanda heyecanlandırmış ve keyiflendirmişti- ama hâlâ yorgundu. Ve endişeden cıldırmak üzere olduğunu bildiği David'le bir an önce konuşmak istiyordu.
"Bu bir cenaze arabası değil, bir limuzin," dedi. "Özel insanlar... ya da kendini özel sananlar için bir araba." Sonra şoföre döndü. "Giderken ofisinizden biri benim için uçuş tarifelerini öğrenebilir mi?"
"Elbette, hanımefendi. Gideceğiniz yeri ve tercih ettiğiniz havayolu şirketini öğrenebilir miyim?"
"Portland, Maine'e gideceğim ve tercih ettiğim şirket de Rubber-band Havayolları. Tabi bu öğleden sonra oraya bir uçuşları varsa."
Limuzinin camları koyu renkti. İçerisi loştu, renkli ışıklar hafif bir aydınlık sağlıyordu. Oy koltuklardan birine sıçradı ve akıp giden şehri pencereden ilgiyle izledi. Roland uzun yolcu bölümünün bir tarafında eksiksiz bir içki dolabı olduğunu görünce şaşırmıştı. Bir bira içmeyi aklından geçirdi ama sonra, o kadar hafif bir içkinin bile kendi ışıklarını loşlaştırmaya yeteceğini düşünüp vazgeçti. Irene'in böyle bir endişesi yoktu, kendine küçük bir şişeden viskiye benzer bir içki koydu ve sonra bardağı Roland'a doğru kaldırdı.
"Yolun hep açık, rüzgâr hep arkanda olsun, sevgili dostum," dedi. Roland başını salladı. "Güzel bir temenni. Teşekkürler derim, sai." "Hayatımın en inanılmaz üç gününü yaşadım. Asıl ben sana teşekkürler derim, sai. Beni seçtiğin için." Ve benimle yattığın için, diye düşündü ama söylemedi. David ile sevişmek, eski sıklığında olmasa da

hoştu, ama önceki gece yaşadığıyla kıyaslanamazdı. Ya Roland'ın aklı başka yerde olmasaydı? Büyük ihtimalle feleğini şaşırırdı.
Roland başını salladı ve arabanın penceresinden Lud'un hâlâ genç ve canlı bir versiyonu olan şehri seyretmeye koyuldu. "Senin aracın ne olacak?" diye sordu.
"New York'a dönmeden önce istersek biri bizim için Maine'e getirir. Ama David'in Beemer'ı• muhtemelen bize yeter. Zengin olmanın avantajlarından biri işte... neden bana öyle bakıyorsun?" "Beamed adında bir arabamobiliniz mi var?"
"Argo," dedi kadın. "Aslında BMW. Bavarian Motor Works'un baş- harfleri."
"Ah." Roland anlamış görünmeye çalıştı.
"Roland, sana bir soru sorabilir miyim?"
Silahşor parmağını çevirerek devam etmesini işaret etti.
"Yazarı kurtardığımızda dünyayı da kurtardık mı? Bir şekilde kurtardık, değil mi?"
"Evet."
"Bir yazar, hem de o kadar iyi olmayan bir yazar -bunu söyleyebiliyorum çünkü dört beş kitabını okudum- nasıl dünyanın kaderi üzerinde bu kadar büyük bir etkiye sahip olur? Ya da tüm evrenlerin?"
"O kadar iyi değilse neden ilk kitaptan sonra okumayı bırakmadın?"
Bayan Tassenbaum gülümsedi. "Beni mat ettin! Tamam, okunabilir bir yazar, o kadarını itiraf edeyim, anlattığı hikâyeler güzel ama aynı şeyi kullandığı dil için söyleyemeyeceğim. Ben senin sorunu cevapladım, şimdi de sen benimkini cevapla. Tanrı biliyor ya dünyanın kaderinin ellerinde olduğunu düşündüren yazarlar var. Akla ilk gelen Norman Mailer, mesela. Shirley Hazzard ve John Updike da var. Ama görünüşe bakılırsa o düşünce bu olayda gerçeğe dönmüş. Bu nasıl oldu?"
Roland omuz silkti. "Doğru sesleri duyup doğru şarkıları söylüyor. Yani/ta."
Anlamış gibi yapma sırası irene Tassenbaum'daydı.

15
Limuzin, yeşil tenteli bir binanın önünde durdu. Kapıda iyi kesimli takım elbise içinde bir başka adam bekliyordu. Kaldırımdan yükselen basamakların etrafı sarı bir şeritle çevrelenmişti. Şeridin üzerinde Roland'ın okuyamadığı kelimeler vardı.
"suç MAHALLİ, UZAK DURUNUZ yazıyor," dedi Bayan Tassenbaum. "Ama uzun zamandır orda duruyormuş gibi görünüyor. Fotoğraf makineleri ve küçük fırçalarıyla olan işlerini bitirdikten sonra sarı bandı kaldırdıklarını sanırdım. Çok güçlü dostların olmalı."
Roland sarı şeridin bir süredir orada olduğundan emindi; yaklaşık üç haftalık bir süre. Jake ve Peder Callahan öleceklerinden emin bir şekilde Dixie Pig'e o zaman girmişti. Irene'in bardağının dibinde bir yudum içki kalmış olduğunu gördü ve içti. Alkolün keskin tadı yüzünün buruşmasına yol açmıştı. Boğazından aşağı inen yanma hissinin tadım çıkardı. "Daha iyi misin?" diye sordu kadın.
"Evet, teşekkürler." Orizaların bulunduğu keseyi omzuna iyice yerleştirdikten sonra Oy ile birlikte limuzinden indi. irene, uçuş ayrıntılarını halletmişe benzeyen şoförle konuşmak için bir süre duraksadı. Roland eğilerek sarı şeridin altından geçti ve olduğu yerde bir süre durdu. Kornaları ve gürültüyü dinleyerek o parlak haziran gününde hayat dolu şehrin tadını çıkardı. Bir daha asla bir şehir göremeyecekti, bundan emindi. Belki de en iyisi buydu. İçinden bir ses, New York'un yanında hepsinin sönük kalacağını söylüyordu.
Kapıdaki görevli -şehrin memurlarından biri olmayıp Tet Şirketi çalışanı olduğu belliydi- yürürken ona katıldı. "İçeri girmeye niyetliyseniz bana bir şey göstermeniz gerek, efendim."
Roland tabancasının tişörte sarılmış kılıfını çantasından bir kez daha çıkardı ve babasının silahını kılıfından çekip görevliye gösterdi. Bu kez tabancayı verme teklifinde bulunmadı, görevli de almaya kalkmadı. Namlunun ucundaki işlemeyi inceledikten sonra başını hürmetle sallayarak bir adım geriledi. "Kapının kilidini açacağım. İçeri girdiğiniz andan itibaren tek basmasınız. Anlıyorsunuz, değil mi?"
Hayatının büyük bölümü boyunca tek başına olan Roland başını salladı.
Irene adım atmasına izin vermeden dirseğini tuttu, onu döndürdü ve kollarını boynuna doladı. Kendine alçak topuklu yeni ayakkabılar almıştı, bu yüzden gözlerine bakabilmek için başını hafifçe geri atması yetmişti.
"Kendine dikkat et, kovboy." Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu -bir arkadaşın öpeceği gibi- ve eğilip Oy'un başını okşadı. "Küçük kovboya da dikkat et."
"Elimden geleni yaparım," dedi Roland. "Jake'in mezarı için verdiğin sözü unutmayacaksın, değil mi?"
"Bir gül," dedi kadın. "Unutmam."
"Teşekkürler derim." İçindeki sesi-sezgi-düşüncesi-dinleyerek ona bir süre dikkatle baktıktan sonra bir karara vardı. Orizaların durduğu keseden içinde kalın kitabın bulunduğu zarfı çıkardı... Susannah'nın zaten ona okumayacağı kitabı. Ve Irene'e verdi.
Kadın kaşlarını çatarak kitaba baktı. "İçindeki nedir? Bir kitaba benziyor."
"Evet. Stephen King'in kitaplarından biri. Adı Uykusuzluk. Okumuş muydun?"
irene hafifçe gülümsedi. "Hayır. Ya sen?"
"Hayır. Ve okumayacağım. Kafa karıştırıcı gibi geliyor."
"Anlamıyorum."

"İnce... gibi geliyor." Mejis'teki Eyebolt Kanyonu'nu düşünüyordu.
irene zarfı hafifçe kaldırdı. "Epey kalın gibi. Bir Stephen King kitabı olduğuna şüphe yok. O santimle satıyor, Amerika kiloyla alıyor."
Roland başını iki yana salladı. Anlamamıştı.
"Boş ver," dedi irene. "Ukalalık ediyorum, çünkü Ree vedaları sevmez, hiçbir zaman da sevmedi. Bunun bende kalmasını istiyorsun, değiî mi?"
"Evet."
"Pekâlâ. Belki Koca Steve hastaneden çıktığında imzalattırırım. Bence bana en azından o kadarım borçlu."
"Ya da bir öpücük," dedi Roland ve kendi için bir tane aldı. Kitabı verdikten sonra kendini daha hafif hissetmeye başlamıştı. Daha özgür. Daha güvende. Kadmı kendine çekip sıkıca sarıldı, irene Tassenbaum da aynı şekilde karşılık verdi.
Sonra Roland, onu bıraktı ve yumruğuyla alnına kısaca dokunduktan sonra Dixie Pig'in kapısına yöneldi. Kapıyı açıp ardına hiç bakmadan 'Çeri girdi. Bunun en kolayı olduğunu öğrenmişti

16
Jake ve Peder Callahan'ın geldiği gece kapının önünde duran ayaklı levha içeri alınmıştı. Roland levhaya çarptı, ama refleksleri her zamanki gibi çabuktu, yere düşmeden yakaladı. Üzerindeki yazıyı yavaşça okudu ve kulağına gelen kendi sesinden tekbir anlam çıkardı: KAPALİ. Yemek salonunu aydınlatan turuncu elektrikli lambalar sönüktü, ama acil durum ışıkları yanıyor, lobinin ötesindeki alanı ve barı sert bir ışıkla aydınlatıyordu. Sol tarafta bir kemer, ötesinde bir başka yemek salonu vardı. Orada acil durum ışıkları yoktu, Dixie Pig'in o bölümü bir mağara gibi karanlıktı. Ana yemek salonundaki aydınlık, bu bölümün bir buçuk metre kadar içine uzanıyor -uzun masanın ucunu aydınlatacak kadar- ve ardından yok oluyordu. Ja-ke'in bahsettiği perde kaldırılmıştı. En yakın polis karakolunun delil odasında veya garip nesneler biriktiren bir koleksiyoncunun duvarında olabilirdi. Roland kızarmış etin hafif ve nahoş kokusunu alabiliyordu.
Ana yemek salonunda birkaç masa devrilmişti. Roland kırmızı halı üzerinde lekeler gördü; kan olduğu neredeyse muhakkak koyu lekeler ve... başka bir şeye ait sarımsı bir leke.
Elindekini at! Çoban tanrının adi süsü. Cesaretin varsa at onu elinden! Ve pederin korkusuz sesi Roland'ın kulaklarında yankılandı: İnancımı senin gibi bir yaratığın meydan okumasıyla tehlikeye atacak değilim, sal Peder. Ardında bıraktıklarından biri daha.
Roland boş arsada buldukları çantanın astarının içine dikilmiş olan kaplumbağa heykelciğini düşündü, ama aramakla vakit harcamadı. Orada olsaydı sessizlikte onu çağıran sesini mutlaka duyardı. Hayır, vampir şövalyelerin yemek sahnesinin resmedildiği perdeyi her kim almışsa sköldpadda'yı da gerçekte ne olduğunu bilmeden, sadece acayip harika ve başka bir dünyaya aitmiş gibi olduğunu düşünerek almış olmalıydı. Çok yazık. İşe yarayabilirdi.
Silahşor peşinde Oy olduğu halde masaların arasında yürümeye devam etti.

17
New York güvenlik memurlarının orayı gördüğünde ne düşündüğünü merak ederek mutfakta bir süre duraksadı. Daha önce böyle bir yer görmediklerine bahse girebilirdi; temiz makinelerin ve parlak elektrik ışıklarının olduğu bu şehirde görmeleri mümkün değildi. Bu mutfak gençlik günlerinden hatırladığı aşçı Hax'in (en iyi arkadaşıyla aşçının ölü ayaklarının altında kuşlara ekmek kırıntıları atmışlardı) kendini evinde gibi hissedebileceği bir yerdi. Ocağın ateşi haftalar önce sönmüştü, ama üzerinde kızaran etin kokusu hâlâ güçlü ve çirkindi. Mutfakta başka mücadele belirtileri olduğunu gördü (yerdeki yeşil karolar üzerinde ters dönmüş bir tencere, ocaklardan birinin üzerinde yanıp kapkara olmuş kan vardı). Bunları gören Roland, Jake'in oradan çarpışarak geçişini zihninde canlandırabiliyordu. Ama Jake panik içinde değildi, hayır, o değil. Paniğe kapılmak şöyle dursun, aşçı yamağından yol tarifi bile istemişti.
Adın nedir, ahbap?
Jochabim, Hossa 'nın oğlu.
Jake onlara hikâyesinin bu kısmını anlatmıştı ama Roland'la o an konuşan, hafızası değildi. Ölülerin sesiydi. Bu sesleri daha önce de duymuştu ve ne olduklarını biliyordu.

18
Oy geçen sefer olduğu gibi öne düşüp yolu gösterdi. Ake'in hafif ve hüzünlü kokusunu alabiliyordu. Ake artık gitmişti ama fazla uzağa değil, 'yiydi, Ake iyiydi, Ake bekleyecekti ve zamanı geldiğinde -Ake'in ona verdiği görev tamamlandığında- Oy ona yetişecek ve her zaman olduğu gibi onunla gidecekti. Burnu güçlüydü ve zamanı geldiğinde bundan daha taze bir koku bulacaktı. Ake, onu ölümden kurtarmıştı ve bunun önemi yoktu. Oy tefi tarafından dışlandıktan sonra Ake, onu yalnızlık ve utançtan kurtarmıştı. İşte bu çok önemliydi.
Bu arada bitirmesi gereken bir işi vardı. Olan adlı adama kilerin yolunu gösterdi. Merdivenlere açılan gizli kapı kapalıydı, ama Olan konserveler ve kutularla dolu rafları sabırla yoklayarak açmanın yolunu buldu. Her şey daha önce olduğu gibiydi, tavandaki ampuller aşağı inen basamakları hafifçe aydınlatıyordu. Küfle karışık rutubet kokusu havaya hâkimdi. Duvarların içinde koşuşturan sıçanların kokusunu alabiliyordu; sıçanların ve başka şeylerin, bazıları Ake ile son gelişlerinde öldürdüğü böcekler olan yaratıklar. Onları öldürmek güzeldi ve önüne bir fırsat çıkarsa yine zevkle

öldürürdü. Oy böceklerin ortaya çıkıp ona kafa tutmasını diledi, ama elbette ortalıkta görünmediler. Korkuyorlardı ve korkmakta haklıydılar, çünkü iki tür birbirinin doğal düşmanıydı.
Basamakları inmeye başladı ve Olan adındaki adam onu takip etti.

19
Üzerinde sararmış afişler olan (NEW YORK HATJRASI SATIN ALMAK içiN SON ŞANS ve u EYLÜL 20üi 1 ZİYARET EDİN!) terk edilmiş büfenin önünden geçtiler ve on beş dakika sonra -Roland zamandan emin olmak için yeni saatini kontrol etti- tozlu koridor zemini üzerine saçılmış bolca cam kırığının bulunduğu bir yere geldiler. Roland patilerinin altının kesilmemesi için Oy'u kucağına aldı. Her iki duvarda da bir zamanlar üzerleri camla kaplı olduğu anlaşılan yuvalardan geri kalanları görebiliyordu. İçlerine baktığında karmaşık makineler gördü. Jake'i burada az daha yakalayacaklardı. Bir akıl tuzağıyla onu yavaşlatmışlar ama Jake kurtulabilecek kadar zeki ve cesur olduğunu bir kez daha göstermişti. Aracını boş bir yolda doğru düzgün kullanmak gibi basit bir işi bile yapamayacak kadar aptal ve dikkatsiz bir adam dışında her şeyden kurtulmayı başardı, diye acıyla düşündü Roland. Ve onu oraya götüren adamdan... ondan da kurtulamadı Oy ona havlayınca Roland, Bryan Smith'e (ve kendine) duyduğu öfkeyle hayvancağızı gereğinden fazla sıkmakta olduğunu anladı. "Bağışla, Oy," dedi ve Hantal Billy'yi yere bıraktı.
Oy herhangi bir karşılık vermeden yürümeye devam etti ve kısa süre sonra oğlunu Dixie Pig'den oraya kadar kovalayan adamların dağınık cesetlerinin bulunduğu yere vardılar. Ayrıca Eddie ile oraya vardıklarında bu çok eski koridorun tozlu zemin üzerinde bıraktıkları izler de duruyordu. Yine bir hayaletin sesini duydu. Bu seferki adamların liderinin sesiydi.
Evet! Adını yüzünden, yüzünü ağzından biliyorum. John Farson'ı şevkle emen annenin ağzıyla aynı.
Roland çizmesinin burnuyla cesedi çevirdi (babasının içine ejderha korkusu ektiği Flaherty adında bir insandı ama bunlar Silahşor'un umurunda bile değildi) ve şimdiden üzerinde bir tabaka küf birikmiş ölü suratına baktı. Yanında, son sözleri o halde kahrol, chary-ka olan taheen'in cesedi vardı. Onların ve yoldaşlarının cesetlerinin oluşturduğu yığının gerisinde onu Anahtar Dünya'dan bir daha dönmemecesine çıkaracak olan kapı duruyordu.
Tabi hâlâ çalışıyorsa.
Oy kapıya doğru yürüyüp önünde oturdu ve Roland'a baktı. Hantal Billy hızlı hızlı soluyordu ama o eski, şirin sırıtışı artık yoktu. Roland kapıya vardı ve ellerini hayaletağacımn üzerine dayadı. Derinlerde alçak ve düzensiz bir titreşim hissetti. Kapı hâlâ çalışıyordu ama işlevini yitirmesi an meselesiydi.
Gözlerini kapadı ve küçük yatağında yatarken (beşikten yatağa terfi edeli ne kadar olmuştu bilmiyordu ama fazla bir zaman olmadığından emindi) bebek odasının pencerelerinin renkli camlarının yansıması yüzünde dans ederek üzerine eğilen, daha sonra şefkatle okşadığı öz evladının eliyle öldürülecek olan annesini düşündü; Uzun Candor'un kızı, Steven'ın karısı, Roland'ın annesi Gabrielle Deschain. Oğluna uyuması ve sadece çocukların bildiği diyarları rüyasında görmesi için ninni söyleyen kadın.
Canım bebeğim, güzel bebeğim Hep kok/ayayım öpeyim Chussit, chissit, chassit! Yetmesi gerek, dolacak sepet!
Bu kadar uzağa geldim, diye düşündü Roland elleri hayaletağacından kapıya dayanmış halde. Bunca yol aştım, çok kişiyi incittim, incittim veya öldürdüm, kurtarmış olabileceklerim sadece tesadüfen kurtuldu ve ruhumu asla kurtaramaz, eğer bir ruhum varsa. Yine de şu var: son yolun başına geldim ve bu yolculuğa tek başıma çıkmamam gerek. Susannah benimle gelirse... Belki hâlâ sepetimi doldurmaya yetecek kadarı vardır.
"Chassit," dedi Roland ve kapı açılırken o da gözlerini açtı. Oy'un temkinli adımlarla diğer tarafa geçtiğini gördü. Dünyalar arasındaki boşluğun tiz çığlığını duydu ve sonra kendisi de diğer dünyaya geçti. Kapıyı arkasından kapatırken yine ardına bakmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM FEDIC (İKİ MANZARA)

1
Şuranın ne kadar aydınlık olduğuna bakın hele!
Daha önce geldiğimizde Fedic gölgesiz ve donuktu, ama öyle olması için bir sebep vardı: gerçek Fedic değil, sadece bir geçiş kopyasıydı; Mia'nın çok iyi bilip hatırladığı (şartlar -Walter o'Dim olarak vücut bulmuşlardı- ona fiziksel bir beden vermeden önce sık sık gittiği cehennem kıyısı şatosunu hatırladığı gibi) ve dolayısıyla tekrar yaratabildiği Fedic'in bir kopyasıydı. Bununla birlikte bugün, terk edilmiş kasaba neredeyse bakılamayacak kadar aydınlık (ama elbette Gök Gürültüsü'nün ve Dixie Pig'in altındaki geçitin loşluğuna alışmış gözlerimiz bu aydınlığa adapte olduğunda daha iyi görebileceğiz). Her gölge keskin; kapkara kadifeden kesilip toprağın üzerine serilmiş gibi. Bulutsuz gökyüzü masmavi. Hava serin. Boş binaların çatılarının saçakları arasında ve Discordia Şato-su'nun mazgallı siperlerinde inleyerek esen rüzgâr sonbaharın habercisi. Fedic İstasyonu'nda, burnunun her iki tarafında TOPEKA'NIN RUHU yazan atomik bir lokomotif -eski insanlar kızgın-makine derdi- duruyor. Önündeki zarif camlar yüzyıllardır biriken çöl kumu yüzünden neredeyse görülmez halde ama bunun pek önemi yok; Topeka'nın Ruhu son seferini yaptı ve seferlerini düzenli bir şekilde yaptığı zamanlarda da bir insanın yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Lokomotifin gerisinde sadece üç vagon var. Son seferinde Gök Gürültüsü İstasyonu'ndan yola çıktığında ve bu hayalet kasabaya ulaştığında sayıları bir düzineydi ama...

Ah şey, bu hikâyeyi anlatmak Susannah'ya düşer ve liderliğine gerek duyulan bir ka-tet'va olduğu günlerde dinh'i olan adama anlatırken dinleyeceğiz. İşte Susannah da burada, onu daha önce otururken gördüğümüz yerde, Gin-Puppy Meyhanesi'nin önünde oturuyor. Eddie'nin Suzie'nin Gezinti Bisikleti adını verdiği aracını park etmiş. Üşüyor ve üzerine giyebileceği bir kazağı bile yok, ama kalbinin sesi ona bekleyişinin sona ermek üzere olduğunu söylüyor. Kalbinin sesinin haklı olması için dua ediyor çünkü bu kasaba hayaletli. Rüzgârın iniltisi Susannah'nm kulaklarına bedenlerinin deforme edilip beyinlerinin boşaltılması için zorla oraya getirilen dehşet içindeki çocukların çığlıklarıymış gibi geliyor.
Yolun sonundaki paslı Quonset kulübenin (16. Kavis Deney İstasyonu, hatırlayın, size uyarsa) yanında gri robot atlar var. Son ziyaretimizden sonra birkaçı daha devrilmiş, gelip kendilerini çözecek binicileri görmeye çalışıyormuş gibi başlarını sabırsızca öne arkaya sallayanların sayısı ise artmış. Ama kimse onları çözmeyecek, çünkü Kırıcılar durdurulup salıverildi. Artık o yetenekli beyinlerini beslemek için çocukların getirilmesine gerek kalmadı.
Ve şimdi bakın! Hanımın o uzun gün boyunca ve ondan önceki gün Ted Brautigan, Dinky Earnshaw ve diğer birkaçıyla (Sheemie aralarında yoktu, o yolun sonundaki açıklığa gitmişti, üzgünüm derim) vedalaştığı ondan önceki günden beri beklediği kişi geliyor. Dogan'ın kapısı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Susannah'nm ilk gördüğü, artık topallamadığı. Sonra yeni gömleğini ve kot pantolonunu fark ediyor. Şık kıyafet ama o da bu soğuk havaya en az Susannah'nm olduğu kadar hazırlıksız. Yeni gelenin kucağında kulaklarını geriye yatırmış tüylü bir hayvan var. Buraya kadar iyi ama hayvanı kucağında tutuyor olması gereken çocuk yok.
Çocuk yok... kalbi kederle doluyor. Ama şaşkın değil, çünkü biliyordu, şu adamın (şu chary adamın) açıklığa gidenin Susannah olduğu takdirde bileceği gibi.
Oturduğu yerden aşağı kaydı ve elleri ve kesik bacakları üzerinde ilerleyerek kaldırımdan yola indi. Yola inince tek elini kaldırıp salladı. "Roland!" diye seslendi. "Hey Silahşor! Burdayım!"
Roland, onu gördü ve o da el salladı. Sonra eğilip hayvanı yere bıraktı. Oy başını eğip kulaklarını kafasına yapıştırarak kar üzerindeki bir sansar gibi çılgınca koşmaya başladı. Susannah'nm yanına varmasına iki metre (en az) kalmışken havaya sıçradı. Gölgesi toprak yol üzerinde hızla süzüldü. Susannah, onu yakaladı ama çarpışmanın şiddetiyle sırtüstü düştü. Ciğerlerindeki nefes boşalmıştı. Ama yeni soluğunu kahkahalar eşliğinde aldı. Ön ayaklarını göğsüne, arka ayaklarını karnına dayayan Oy üzerinde durup kuyruk sallayarak yanaklarını, burnunu, gözlerini yalarken hâlâ gülüyordu.
"Yavaş ol!" diye bağırdı gülerek. "Dur yoksa beni öldüreceksin!" Ağzından fütursuzca çıkan sözleri duyunca kahkahaları kesildi. Oy üzerinden indi, oturdu, burnunu gökyüzüne kaldırdı ve ona bilmesi gereken her şeyi tek bir acı ulumayla anlattı.
Susannah doğrulup oturdu ve gömleğindeki tozları silkeledi. O sırada üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırdı, ama Roland'ın yüzünü göremedi. Başı tam güneşin önündeydi ve alevlerden oluşan bir taç takıyormuş gibiydi. Yüz hatları gölgede kalmış, seçilmiyordu. Ama ellerini ona uzatmıştı.
Susannah'nm benliğinin bir bölümü uzatılan elleri tutmak istemedi, ve bu anlaşılabilir bir şeydi, değil mi? Bir bölümü her şeyi burada sonlan-dınp onu kötü topraklara yalnız göndermek istiyordu. Eddie'nin istediği ou olmasa da. Jake'in de şüphesiz. Güneşin kafasının etrafında göz kamaştıran bir taç oluşturduğu bu koyu şekil onu çoğunlukla konforlu olan yaşamından (ah evet, hayaletleri vardı -ve en az bir kötü kalpli iblisi- ama hangimizin yok ki?) çekip almıştı. Onu önce aşkla, sonra acıyla, dehşetle ve kayıpla tanıştırmıştı. Bir başka deyişle her şey giderek kötüye gitmişti. Kederinin sorumlusu eski bir dünyadan eski çizmeleri ve kalçalarından sarkan eski ölüm makineleriyle çıkagelen, elleri ölümcül, uğursuz bir yeteneğe sahip, macera arayan bu tozlu şövalyeydi. Bunlar duygusal düşünceler, mor görüntülerdi ve eski Odetta bunlara hiç şüphesiz kahkahalarla gülerdi. Ama artık değişmişti, bu adam, onu değiştirmişti ve kederli düşüncelere kapılmayı hak eden biri varsa o da Dan'in kızı Susannah'ydı.
Benliğinin bir parçası onu reddetmek istiyordu, yolculuğunu sonlan-dırmak veya kararlılığını kırmak değil (bunlara sadece ölüm muktedirdi) kasti olmayan o insafsız acımasızlığını cezalandırmak istiyordu. Ama ka hepimizin hükmü altında olduğu bir tekerlektir ve tekerlek döndüğünde biz de mecburen onunla birlikte döneriz. Başımız önce cennete yükselir, sonra içindeki beynin yanıyormuş gibi olduğu cehenneme iner. Bu yüzden, reddetmek yerine...

2
Bu yüzden reddetmek yerine benliğinin bir diğer parçasının yapmasını istediği gibi ellerini Roland'a uzattı. Roland, onu çekerek kaldırdı (ayağa değil, bir süre ödünç alınmış ayakları olmuştu ama artık yoktu) ve kucağına aldı. Yanağını öpmeye çalışınca Susannah dudaklarının birleşmesi için başını çevirdi. Bunun yan yola kadar olmayacağını anlasın, diye düşündü nefesini ona verip onunkini alırken. Bu iste sonuna kadar olduğumu anlasın. Tanrı yardımcım olsun, sonuna kadar onunlayım.

3
Fedic Şapkacılık & Bayan Giyim'de kıyafetler vardı, ama dokunur dokunmaz parçalanıyorlardı, güveler ve geçen yıllar hepsini mahvetmişti. Roland, Fedic Hotel'de (SESSİZ ODALAR, İYİ YATAKLAR) bir dolapta onları en azından akşamüstü serinliğinden koruyabilecek battaniyeler buldu. Rüzgârın üzerlerine sinen rutubet kokusunu nispeten tahammül edilir . kildiğj battaniyelere sarındılar ve Susannah acısını bir an önce yaşayıp ardında bırakabilmek için Jake'i sordu.

"Yine yazar," dedi olanları dinledikten sonra gözyaşlarını acıyla silerek- "Tanrı" onu kahretsin."
"Kalçam tutmadı ve ço... ve Jake bir an bile tereddüt etmedi." Roland, Jake'e neredeyse Walter'a yaklaştıkları sırada kendi kendine El-mer'ın oğlunu düşünürken kullanmayı telkin ettiği sözcük olan çocuk diyecekti. İkinci bir şans verilmiş olsa bunu asla tekrarlamayacağına söz verdi.
"Elbette etmemiştir," dedi Susannah gülümseyerek. "Etmezdi. Ja-ke'imiz çok cesurdu. Onunla ilgilendin mi? Ona hak ettiğini verdin mi? O kısmı dinlemek isterim."
Roland, Irene Tassenbaum'un gül için verdiği söz de dahil olmak üzere yaptıklarını anlattı. Susannah .başını salladı ve, "Keşke aynısını dostun Sheemie için de yapabilseydik," dedi. "Trende öldü. Üzgünüm, Roland."
Roland başını salladı. Tütünü olmasını diledi ama yoktu elbette. İki tabancası yine yanındaydı, ayrıca yedi Oriza vardı. Bunların dışında erzak namına hiçbir şeyleri yoktu.
"Buraya gelirken yine kapı açması mı gerekti? Galiba öyle. Bir girişimde daha bulunursa öleceğini biliyordum. Sai Brautigan da öyle düşünüyordu. Ve Dinky."
"Ama öyle olmadı, Roland. Sorun ayağıydı."
Silahşor anlamayarak ona baktı.
"Mavi Cennet'teki çarpışma sırasında ayağını kırık bir cam parçasıyla kesmiş. Oranın hem havası, hem toprağı zehirli!" Son kelimeyi tükürür-cesine söyleyen Detta'ydı. Aksanı o kadar ağırdı ki Silahşor ne söylediğini güçlükle anladı.
"Kahrolası ayağı balon gibi şişti... parmakları sosis gibi °ldu... sonra yanakları ve boğazı morarmış gibi renk değiştirdi... ateşi çıktı.." Derin bir nefes alarak üzerindeki iki battaniyeye daha sıkı sarındı. Sürekli sayıklıyordu ama sonlara doğru bilinci yerine geldi. Senden ve
Susan Delgado'dan bahsetti. Sesinde yoğun bir sevgi ve pişmanlık vardı..." Bir an duraksadıktan sonra patladı. "Oraya gideceğiz, Roland, gide. ceğiz ve Kule'nin tüm bunlara değmediğini görürsek değmesini sağlayaca-ğız?
"Gideceğiz," dedi Roland. "Kara Kule'yi bulacağız ve kimse bize engel olamayacak. Ve içeri girmeden önce hepsinin adını söyleyeceğim. Tüm kaybettiklerimizin."
"Senin listen benimkinden uzun olacak," dedi Susannah. "Ama benimki de pek kısa olmayacak."
Roland buna karşılık vermedi ama belki duyduğu seslerle uzun uykusundan şaşkınca uyanmış olan robotun sesi duyuldu. "Kızlar, kızlar, kızlar!" diye bağırdı Hoş-Vakit Meyhanesi'nin yaylı kapılarının gerisinden. "Bazıları insan bazıları biyonik, ama kimin umurunda, farkı anlayamazsınız, sizi..." Bir duraksama oldu ve ardından pazarlama robotunun sesi tekrar yükseldi. "TATMİN EDERLER? Ve ardından sesi tamamen kesildi.
"Tanrılar adına, burası içler acısı bir yer," dedi Roland. "Geceyi geçirip burdan dönmemecesine gidelim."
"Hiç olmazsa güneş var ve Gök Gürültüsü'nden sonra insanı rahatlatıyor ama ne soğuk, değil mi?"
Roland başını salladı ve diğerlerini sordu.
"Devam ettiler," dedi Susannah. "Ama öyle bir an oldu ki hiçbirimizin şu yarıktan başka bir yere gidemeyeceğini sandım."
Fedic'in tek caddesinin şatonun aksi yönündeki ucunu gösterdi.
"Vagonlardan bazılarında hâlâ çalışan televizyon ekranları var. Kasabaya yaklaşırken yok olmuş köprüyü gördük. Boşluğun iki yanındaki uçları görüyorduk, ama aradaki boşluk en azından yüz metre vardı. Hatta daha da fazla. Tren yolunu da görebiliyorduk. Olduğu gibi duruyordu. Tren o sıralarda yavaşlamıştı ama aşağı atlayabileceğimiz kadar değil-Ayrıca vakit kalmamıştı. Atlayanın ölmesiyse neredeyse muhakkaktı. Saatte seksen kilometre civarı bir süratle ilerliyorduk. Tren sehpasına varır
varmaz kahrolası şey çıtırdayıp inlemeye başladı. Ya da James Turber okuduysan gıcırdayıp mızıldanmaya ama okuduğunu sanmıyorum. Trende müzik yayını vardı. Blaine'deki gibi, hatırlıyor musun?"
"Evet."
"Ama sehpanın yıkılacağını müzik sesine rağmen anladık. Sonra her şey iki yana sallanmaya başladı. Bir ses -çok soğukkanlı, sakin- 'Küçük bir sorun yaşıyoruz, lütfen yerlerinize oturun,' dedi. Dinky o küçük Rus kız Dani'yi tutuyordu. Ted ellerimi tuttu ve, 'Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk oldu, hanımefendi,' dedi. Öyle sert bir sarsıntı oldu ki neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım -Ted, beni tutmasa fırlardım- ve 'Buraya kadar, sonumuz geldi, Tanrı'm aşağıda her ne varsa dişlerini etime geçirmeden önce öleyim ne olur,' diye düşündüm ve bir iki saniyeliğine geri gittik. Geri Roland! Tüm vagonun havalandığını görebiliyordum; lokomotifin hemen arkasındaki vagondaydık. Yırtılan metalin sesi duyuldu. Sonra sevgili Topeka'mn Ruhu aniden hızlandı. Eski insanlar hakkında istediğini söyle, pek çok konuda hata yaptıklarını biliyorum, ama yaptıkları makineler çok esaslıymış.
"Sonra bir baktım ki istasyona giriyoruz. Yine aynı sakinleştirici ses duyuldu. Bu kez etrafımıza iyice bakmamızı ve bir şey unutmamamızı istiyordu. Sanki yeni inmiş bir TWA uçağmdaydık! Platforma inene dek trenin dokuz vagonunun gitmiş olduğunu görmedik. Tanrı'ya şükür hepsi boştu." Caddenin sonuna uğursuzca (aynı zamanda korkuyla) baktı. "Aşağıda her ne varsa umarım boğazında kalırlar ve boğulur."
Sonra yüzü aydınlandı.
"Bir iyi yönü var -saatte beş yüz kilometre hızla gittiğimiz göz önüne alınırsa- Topeka'mn Ruhu'nun ne-kadar-da-şeniz sesinin söylediği buydu -Örümcek- Çocuk Efendi'yi epey geride bırakmış olmalıyız."
"Ben o kadar emin olmazdım," dedi Roland.
Susannah gözlerini bezgince devirdi. "Öyle deme."
"Ama diyorum. Mordred ile zamanı geldiğinde ilgileneceğiz. O zamanın bugün olduğunu sanmıyorum."

"Güzel."
"Yine Dogan'm altına mı gittin? Sanırım öyle."
Susannah'nm gözleri irileşti. "Etkileyici, değil mi? Grand Central onun yanında Sticksville'de bir yerde bir tren istasyonu gibi kalıyor. Yukarı çıkan yolu bulman ne kadar sürdü?"
"Tek başıma olsaydım hâlâ aşağıda dolanıyor olurdum," dedi Roland. "Yolu Oy buldu. Sanırım senin kokunu takip ediyordu."
Susannah bunu düşündü. "Belki. Jake'in kokusunu takip etmiş olması daha muhtemel. Üzerinde SADECE TURUNCU GEÇİŞ KARTİNİ GÖSTERİN, MAVİ KARTLAR GEÇERSİZDİR yazan bir duvarın bulunduğu geniş bir geçitten geçtin mi?"
Roland başını salladı ama duvardaki rengi solmuş yazı onun için hiçbir anlam ifade etmemişti. İki hareketsiz gri atı ve sırıtan maskeyi görünce Kurtların akınlarının başlangıç noktasına yaklaştığını anlamıştı. Ayrıca çok iyi hatırladığı, lastikten yapılma tek bir mokasen görmüştü. Ted veya Dinky'nin olması gerektiğini düşündü; Sheemie'ninkiler şüphesiz onunla birlikte mezara gömülmüştü.
"Eee," dedi. "Trenden indiğinizde kaç kişiydiniz?"
"Sheemie'yi kaybedince beş kişi kaldık," dedi Susannah. "Ben, Ted, Dinky, Dani Rostov ve Fred Worthington... Fred'i hatırlıyor musun?"
Roland başını salladı. Takım elbiseli, bankacıya benzeyen adamdı.
"Rehberleri olup onlara bir Doğan turu yaptırdım," dedi Susannah. "En azından yapabildiğim kadar. Çocukların beyinlerini çaldıkları ve Mia'nın canavarını doğurduğu yatakları, Fedic ve New York'taki Dixie Pig arasındaki tek yönlü kapıyı ve Nigel'ın dairesini gösterdim.
"Ted ve arkadaşları kapıların dip dibe sıralandığı daire şeklindeki odayı görünce bir hayli şaşırdı. Özellikle de Başkan Kennedy'nin öldürüldüğü zaman ve mekân olan 1963 Dallas'ına açılan kapıyı gördüklerinde. İki kat aşağıda -geçitlerin çoğu o katta- Başkan Lincoln'ün 1865'te suikasta kurban gittiği Ford Tiyatrosu'na açılan bir başka kapı bulduk. Bo0th onu öldürdüğü sırada izlemekte olduğu oyunun bir afişi bile vardı. Amerikalı Kuzenimiz idi adı. Ne tür bir insan gidip öyle bir şeyi izler?"
Roland pek çok insanın gidebileceğini düşündü ama söylememeyi tercih etti.
"Her şey çok eski," dedi Susannah. "Ve sıcak. Ve doğruyu söylemek gerekirse insanın altına ettirecek kadar korkutucu. Makinelerden çoğu durmuş ve her yerde su, yağ ve ne olduğunu sadece Tanrı'nın bildiği bir sıvının birikintileri var. Bazı birikintiler hafifçe ışıldıyordu. Dinky radyoaktif olabileceklerini söyledi. Kemiklerimin irileşmesi ve saçlarımın dökülmeye başlaması fikri hiç hoşuma gitmiyor. O korkunç çınlamaların yayıldığı kapılar da vardı... insanın dişlerini kamaştıran çınlamaların."
"Geçi çınlamaları."
"Evet. Ve bazılarının gerisindeki şeyler insanın tüylerini ürpertiyor. Kaygan şeyler. Geçiş karanlığında canavarlar olduğunu bana söyleyen sen miydin Mia mı?"
"Ben olabilirim." Tanrılar biliyordu ya geçiş karanlığında canavarlar vardı.
"Kasabanın ötesindeki derin yarıkta da yaratıklar var. Mia söylemişti. 'Aldatan, kandıran, kaçmak için fırsat kollayan yaratıklar,' demişti. Ve sonra Ted, Dinky, Dani ve Fred el ele tutuştu. Ted'in 'iyi akıl' dediği şeyi yaptılar. Çembere dahil olmadığım halde hissedebiliyordum ve hissettiğim için mutluydum çünkü o eski yer gerçekten insanı ürkütüyor." Battaniyeleri iyice üzerine sardı. "Tekrar gitmeye can attığım kesinlikle söylenemez."
"Ama gitmemiz gerekeceğini düşünüyorsun."
"Şatonun altında ilerleyip Discordia'ya açılan bir geçit var. Ted ve arkadaşları bu geçiti Ted'in hayalet-düşünceler dediği eski düşünceleri bularak tespit etti. Fred'in cebinde bir tebeşir varmış. Kapıyı onunla işaretledi ama bulmak yine de zor olacak. Aşağısı eski bir Yunan hikâyesinde boğa-canavarın kaçması gerektiği söylenen labirent gibi. Tekrar bulacağımızı sanıyorum..."
Roland eğilip Oy'un kürkünü okşadı. "Bulacağız. Küçük dostumuz kokunu geriye doğru takip edebilir. Değil mi, Oy?" Oy başını kaldırıp altın halkalı gözleriyle ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.
"Her neyse," diye devam etti Susannah. "Ted ve diğerleri kasabanın dışındaki yarıkta yaşayan yaratıklara dokundu. İstemeden oldu ama dokundular. O şeyler Kızıl Kral'ın ne yandaşı ne de karşıtı. Sadece kendileri için varlar ama düşünebiliyorlar. Ve telepati yetenekleri var. Orada olduğumuzu biliyorlardı. Temas kurulduktan sonra sohbet etmeye pek istekli göründüler. Ted ve arkadaşlarının dediğine göre çok uzun zamandır Deney İstasyonu'nun altından yeraltı mezarlığına doğru bir tünel kazıyorlar-mış ve yüzeye çıkmalarına çok az kalmış. Çıktıktan sonra dünya üzerinde istedikleri yere gidebileceklermiş."
Roland çizmelerinin aşınmış topukları üzerinde ileri geri sallanarak bunu bir süre sessizce düşündü. Yüzeye çıkmalarından uzun zaman önce Susannah ile oradan gitmiş olacaklarını umdu... ama belki yaratıklar Mordred oraya geldiği sırada çıkmış olurdu. O zaman buçukluğun takibe devam etmek için onlarla yüzleşmesi gerekirdi. Bebek Mordred yeraltı-nın eski canavarlarına karşı. Bu hoş bir düşünceydi.
Sonunda başını sallayarak Susannah'ya devam etmesini işaret etti.
"Geçiş çınlaması bazı geçitlerden de geliyordu. Girişlerini kapatacak kapılar olmayan geçitlerden! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Biliyordu. Yanlış geçite girerlerse -ya da Ted ve arkadaşları yanlış kapıyı işaretlemişse- o, Susannah ve Oy Discordia Şatosu'nun tarafına varmak yerine sonsuza dek yok olacaktı.
"Beni orda tek başıma bırakmak istemediler -yollarına devam etmeden önce benimle revire kadar geldiler- ve ben de buna çok memnun oldum. Yolumu tek başıma bulmaya hiç hevesli değildim. Zaten muhtemelen asla bulamazdım."
Roland bir kolunu ona dolayarak sarıldı. "Planları Kurtların kullandığı kapıdan geçmek miydi?"
"Hı-hı, TURUNCU GEÇİŞ'KARTİ koridorunun sonundaki Kurtların çık-tl5i yere çıkacaklar, Whye Nehri'ni bulup Calla Bryn Sturgis'e geçecekler. Calla ahalisi onları aralarına alır, değil mi?"
"Evet."
"Bütün hikâyeyi dinlediklerinde onları... onları linç falan etmezler, değil mi?"
"Etmeyeceklerinden eminim. Kimse olmasa bile Henchick doğru söylediklerini anlayıp onları savunacaktır."
"Geçit Mağarası'ndaki kapıyı kullanıp Amerika tarafına dönmeyi umuyorlar." İçini çekti. "Umarım her şey istedikleri gibi olur ama şüpheliyim doğrusu."
Roland'ın da şüpheleri vardı. Ama o dördü çok güçlüydü ve Ted, ona son derece sebatkâr ve kararlı biri gibi görünmüştü. Manniler de kendilerine göre güçlüydü ve dünyalar arasında yolculuk söz konusu olduğunda çok ustalardı. Ted ve arkadaşlarının er ya da geç Amerika tarafına döneceklerine inanıyordu. Susannah'ya ka isterse olacağını söylemeyi düşündü ama bunun akıllıca olmayacağına karar vererek vazgeçti. Ka o an Susannah'nın sevdiği bir kelime sayılmazdı ve bu yüzden onu suçlayamazdı.
"Şimdi bana kulak ver ve iyice düşün, Susannah. Dandelo sözcüğü senin için herhangi bir anlam ifade ediyor mu?"
Oy başını kaldırıp parlak gözlerle onlara baktı.
Susannah bir süre düşündü. "Bir yerlerden hatırlıyor gibiyim," dedi. "Ama çıkaramadım. Neden?"
Roland, ona ölüm döşeğinde yatarken Eddie'ye bir şey... bir yer... veya bir kişi hakkında bir imgelem bağışlandığına inandığını söyledi. Dandelo adında bir şey. Eddie bu kelimeyi Jake'e, Jake Oy'a, Oy da Ro-land'a nakletmişti.
Susannah'nın kaşları kuşkuyla çatılmıştı. "Belki çok fazla dolaştırıldı. Çocukken bir oyun oynardık. İsmi 'kulaktan kulağa' idi. İlk çocuk bir cümle veya kelime düşünür ve yanındaki çocuğun kulağına fısıldardı. Sadece bir kez söylemeye izin vardı, tekrar etmek yasaktı. Yanındaki çocuk ne duyduysa diğer yanmdakinin kulağına fısıldar, böylece devam ederdi. Son çocuğa söylendiğinde bambaşka bir cümle veya kelimeye dönüşür, herkes kahkahalara boğulurdu. Ama bu kelime değişmişse güleceğimi hiç sanmıyorum."
"Eh," dedi Roland. "Kelimeyi aklımızda tutup yanlış olmadığını ummaktan başka yapacak şey yok. Belki de hiçbir anlamı yoktur." Ama buna inanmıyordu.
"Kıyafet konusunu ne yapacağız? Ya hava daha da soğursa?"
"İhtiyaç duyarsak kendimiz yapacağız. Nasıl yapıldığını biliyorum. Bugün bu konu için endişelenmek yersiz. Asıl sorun yiyecek bulmak. Sanırım mecbur kalırsak Nigel'ın kilerinden..."
"Dogan'ın altına mecbur kalmadıkça gitmek istemiyorum," dedi Susannah. "Revirin yanında bir mutfak olmalı. Zavallı çocuklara yemek veriyorlardı herhalde."
Roland bunu düşündükten sonra başını salladı. İyi fikirdi.
"Haydi şimdi gidelim," dedi Susannah. "Hava karardıktan sonra oranın en üst katında bile olmak istemiyorum."

4

Stephen King Turtleback Yolu'nda, '02 yılının ağustos ayında Fedic'i gördüğü bir hayalden gerçek dünyaya döner. "Hava karardıktan sonra oranın en üst katında bile olmak istemiyorum" yazar. Sözcükler önündeki ekranda belirir. Bir alt bölüm dediği kısmın sonuna gelmiştir, ama bu her zaman o günkü işinin bittiği anlamına gelmez. O günkü işinin bitmesi ne duyduğuna bağlıdır. Ya da daha doğrusu ne duymadığına. Ves'-Ka Gan'ı, Kaplumbağa'nın Şarkısı'nı dinlemektedir. Bazı günlerde belli belirsiz, bazı günlerdeyse kulaklarını sağır edecek kadar yüksek olan müzik bu kez susmuş görünür. Ertesi gün geri dönecektir. En azından o güne dek hep öyle olmuştur.
Çtrl ve S tuşlarına aynı anda basar. Bilgisayar, o gün yazdıklarının kaydedildiğini belirten hafif bir bip sesi çıkarır. Sonra kalçasmdaki ağrı vüzünden suratını buruşturarak ayağa kalkar ve ofisinin penceresine doğru yürür. Pencere, artık nadiren yürüdüğü yola doğru uzanan dik bir giriş voluna bakmaktadır. (Ana yol olan 7. Karayolu'nda artık hiç yürümemektedir.) Kalçası o sabah çok kötüdür ve bacak kasları alev almış gibidir. Dışarı bakarken kalçasını dalgınca ovar.
Roland seni piç kurusu, bana ağrıyı geri verdin, diye düşünür. Sancı kalçasından aşağı erimiş kurşun gibi iner, İlah diyebilir misiniz, İlah-bombası diyebilir misiniz, sonunda onun başına kalmıştır. Neredeyse canını kaybettiği kazanın üzerinden üç yıl geçmiştir, ama ağrısı hâlâ kesilmemiştir. Artık şiddeti daha hafiftir, insan bedeni kendi kendini iyileştirmekte çok usta, inanılmaz bir makinedir (bir kızgın-makine diye düşünür ve gülümser) ama ağrı ara sıra kötüleşir. Yazarken pek aklına gelmez, yazmak bir anlamda geçiş yapmak gibidir, ama masa başında birkaç saat geçirdikten sonra hep tutulur.
Jake'i düşünür. Jake öldüğü için son derece üzgündür ve son kitap basıldığında okuyucuların çılgına döneceğini tahmin etmektedir. Neden olmasın? Bazıları Jake Chambers'ı yirmi yıldır, neredeyse çocuğun yaşadığı hayat süresinin iki katı kadar bir zamandır tanır. Evet, çılgına döneceklerdir. Peki onlara cevap verse ve en az onlar kadar üzgün, en az onlar kadar şaşkın olduğunu söylese ona inanırlar mı? Büyükbabasının diyeceği gibi, daha çok bekler. Sadist'i, Annie

Wilkes'in Paul Sheldon'a o aptal, kaz kafalı Misery Chastain'den kurtulmaya kalktığı için şımarık piç deyişini düşünür. Annie Paul'e yazarın karakterler için Tanrı olduğunu ve yazar istemezse karakterlerin ölmeyeceğini söylemiştir.
Ama o Tanrı değildir. En azından bu hikâyede. Kaza gününde Jake Chambers'ın da Roland Deschain'in de orada olmadığını adı gibi bilmektedir -fikir çok saçmadır, bunlar kurgu karakterler, Tanrı aşkına- ama fiyakalı Macintosh yazı makinesinin başında otururken duyduğu şarkının w noktada Jake'in ölüm şarkısı olduğunun farkındadır ve bunu göz ardı etmek Ves'-Ka Gan ile teması tamamen kaybetmek anlamına gelir. Bunu yapmamalıdır. Bitirmek istiyorsa yapmamalıdır. Diktiği bu şaşırtıcı hikâye ormanından çıkmak istiyorsa takip etmesi gereken ekmek kırıntılarından yol, sahip olduğu tek çıkış haritası o şarkıdır ve...
Onu kendin diktiğinden emin misin?
Şey... hayır. Aslında değil. O zaman beyaz önlüklü adamları çağırın.
Jake'in o gün orada olmadığından kesinlikle emin misin? Kahrolası kazanın ne kadarını hatırlıyorsun ki zaten?
Pek fazlasını değil. Bryan Smith'in minibüsünün tepesinin yokuşun başında belirdiğini ve aracın olması gerektiği gibi yolda değil, yolun sol kenarında olduğunu fark edişini hatırlamaktadır. Ondan sonra ilk hatırladığı Smith'in taş duvara oturmuş halde ona bakması ve bacağının altı, belki yedi yerden kırılmış olduğunu söyleyişi. Ama bu iki anının arasında -minibüsün yaklaşması ve olayın ardı- hafızası kapkara bir boşluktan ibarettir.
Ya da neredeyse kapkara.
Bazen geceler, tam olarak hatırlayamadığı rüyalardan uyandığında...
Bazen... şey...
"Bazen sesler oluyor," der. "Neden söyleyivermiyorsun?"
Sonra gülerek: "Sanırım şimdi söylemiş oldum."
Koridordan tırnakların zemine çarpmasıyla meydana gelen tıkırtılar gelir ve Marlowe uzun burnunu ofis kapısından içeri sokar. Kısa bacaklı, uzun kulaklı bir İrlanda Corgi'sidir ve artık iyice yaşlanmıştır. Onun da kendince ağrıları, sancıları vardır. Önceki sene kanser yüzünden bir gözünü kaybetmesi de cabası. Veteriner büyük ihtimalle operasyonu kaldıramayacağını söylemiş, ama o hayatta kalmayı başarmıştır. Ne uslu bir köpek. Ne çetinceviz hayvan. Başını yazara doğru kaldırır ve yüzünde o tanıdık, şeytani sırıtışla bakar. N'aber ahbap, der gibidir bakışı. Bugün iyi is çıkardın mı? Kitap nasıl gidiyor?
"İyidir," der Marlowe'a. "İdare ediyorum. Senden ne haber?"
Marlowe (bazen Ustaburun olarak bilinir) karşılık olarak kuyruğunu sallar-
"Yme sen." Ona böyle demiştim. O da bana sormuştu. "Beni hatırladın mT Ya da belki "Beni hatırladın," demişti. Ona susadığımı söyledim. İçecek u;r şeyi yoktu, üzgün olduğunu söyledi ve ben de ona yalancı dedim. Ve öyle demekte sonuna kadar haklıydım çünkü zerre kadar üzülmemişti. Susuzluğum umurunda bile değildi, çünkü Jake ölmüştü ve suçu benim üstüme atmaya çalıştı, orospu çocuğu kabahati bana atmaya çalıştı...
"Ama bunlar aslında olmadı," der King, Marlowe'un uzun şekerlemelerinden birini yapmadan önce mama kâsesini kontrol etmek için mutfağa gidişini izlerken. Evde sadece ikisi vardır ve böyle anlarda sık sık kendi kendine konuşur. "Bunu biliyorsun, değil mi? Hiçbirinin gerçekte olmadığını?"
Biliyordur galiba ama Jake'in o şekilde ölmesi çok tuhaftır. Jake bütün notlarında var ve bu bir sürpriz değil zira sonuna dek etrafta olacağını varsaymıştır. Aslında bu hepsi için geçerlidir. Elbette kötü bir hikâye hariç hiçbir hikâye tamamen yazarın kontrolü altında değildir, ama bu hikâye kontrolden öylesine çıkmıştır ki aptalca gelir. Kahrolası bir kurgu hikâye yazmak yerine bir olayın gerçekleşmesini izlemek -veya bir şarkıyı dinlemek- gibidir.
Öğle yemeği için kendine fıstık ezmeli jöleli bir sandviç yapmaya ve lanet hikâyeyi ertesi güne dek unutmaya kadar verir. O akşam yeni Clint Eastwood filmi Kan Borcu'mı görmeye gidecektir. Bir yere gidip bir şeyler yapabildiği için mutludur. Ertesi gün yine çalışma masasının başına geçecektir. Belki filmden bir şey kitaba eklenir... mesela Roland, kısmen Sergio Leone'nin İsmi Olmayan Adam'ı Clint Eastwood'dur.
Ve... kitaplardan bahsetmişken...
Sehpanın üzerinde o sabah FedEx ile Bangor'daki ofisinden gelmiş bir kitap vardır. Robert Browning'in Bütün Şiirleri. İçinde elbette "Childe Roland Kara Kule'ye Geldi" de vardır; King'in uzun (ve yorucu) hikâyesi-n'n kökünde yatan öykü şiir. Aklına aniden bir fikir gelir ve yüzünde kahkahanın hemen öncesindeki ifade belirir. Marlowe'un şeytani sırıtışı aklından geçenleri okuyabiliyormuşçasına (ve muhtemelen okuyordur King köpeklerin büyük ne-hissettiğini-çok-iyi-biliyorum diyarı Empathi-ca'nın dünyaya göçmüş sakinleri olduğundan daima şüphelenir) genişle. miş gibi görünür.
"Şiir için bir yer, yaşlı dostum," der King ve kitabı tekrar sehpanın üzerine atar. Kalın kitap sehpaya gürültüyle çarpar. "Bir yer, sadece bir tek yer." Sonra koltuğa iyice yerleşir ve gözlerini kapar. Sadece bir iki dakikalığına oturacağım, diye düşünür kendi kendini kandırdığını, uyuyakalmasının an meselesi olduğunu bilerek. Ve uyuyakalır.

DÖRDÜNCÜ KISIM
EMPATİKA'NIN BEYAZ TOPRAKLARI
DANDELO

BİRİNCİ BÖLÜM ŞATONUN ALTINDAKİ ŞEY

1
Gerçekten de 16. Kavis Deney İstasyonu'nun zemin katında, revirin hemen yakınında büyük bir mutfak ve bitişiğinde bir kiler buldular. Bir şey daha bulmuşlardı: bir zamanlar Kızıl Kral'in Operasyon Şeyi olan, şimdiyse Susannah Dean'in hızlı sağ eli sayesinde yolun sonundaki açıklığa varmış olan Richard P. Sayre'm ofisi. Sayre'ın masasının üzerinde dördü hakkında ayrıntılı dosyalar vardı. Dosyaları imha ettiler. Dosyalarda Eddie ve Jake'e ait, acı veren fotoğraflar vardı. Anılar daha iyiydi.
Sayre'ın ofisinin duvarında iki yağlıboya tablo vardı. Birinde güçlü kuvvetli, yakışıklı bir genç resmedilmişti. Belden yukarısı ve ayakları çıplak, saçları dağınıktı ve gülümsüyordu. Altında bir kot pantolon, omzunda bir tabanca askısı vardı. Jake'in yaşlarında görünüyordu. Resim insanda hoş duygular uyandırmıyordu. Susannah ressamın, Sayre'ın veya her 'kişinin birden Village'da homoseksüeller için kullanılan bir deyim olan lavanta Tepesi Takımı'ndan olabileceğini düşündü. Çocuğun saçları si-Vah» gözleri maviydi. Dudakları kıpkırmızıydı. Bedeninin yan tarafında morumsu bir yara izi, sol topuğunda ise dudakları kadar kırmızı bir doğum lekesi vardı. Kar beyazı bir at, önünde ölü yatıyordu. Sırıtan dudaklarının arasından görünen dişlerinde kan vardı. Çocuk, lekeli sol ayağım atın üzerine koymuştu ve zafer kazanmış bir edayla gülümsüyordu.
"Bu Arthur Eld'in atı, Llamrei," dedi Roland. "Resmi Gilead'ın sancağı üzerinde savaşlara taşınırdı ve tüm İç-Dünya'nın sigul'uydu.
"Yani bu resme göre Kızıl Kral mı yeniyor?" diye sordu Susannah. "O değilse bile oğlu Mordred?"
Roland kaşlarını kaldırdı. "Kızıl Kral John Farson sayesinde İç-Dünya topraklarını çok uzun zaman önce ele geçirdi," dedi. Ama sonra gülümsedi. Her zamanki görüntüsüne öylesine zıt, öyle aydınlık bir ifadeydi ki görmek Susannah'nın daima başını döndürürdü. "Ama bence önemli olan tek savaşı biz kazandık. Bu tabloda gösterilen birinin dileğinden, bir peri masalından ötesi değil." Sonra Susannah'yı şaşırtan bir şiddet gösterisiyle çerçevenin camını yumruklayarak kırdı ve resmi yırtarak çıkardı. Tam parçalara ayıracakken Susannah resmin alt köşesini işaret etti. Ressamın ismi küçük ama abartılı harflerle yazılmıştı: ^aMcA^amtMe,.
Diğer tabloda Kara Kule vardı; gökyüzüne yükselen isli, gri-siyah bir silindir. Can'-Ka No Rey'in, güller tarlasının uzak ucunda dikiliyordu. Rüyalarında Kule, New York'taki en yüksek gökdelenden bile yüksek görünüyordu (Susannah için bu Empire State Binası'ydı). Resimde yüz seksen metreden fazla görünmüyor ama bu, rüyamsı haşmetini eksiltmiyordu. Küçük pencereler tıpkı rüyalarında olduğu gibi spiral şeklinde dönerek yükseliyordu. En tepede birçok renkten oluşan -Roland her birinin Büyücü'nün kürelerinin renkleri olduğunu biliyordu- bir cumba pencere vardı. Merkezdeki rengin hemen dışındaki halka bir zamanlar Rhea adındaki malum cadıya bırakılmış pembe kürenin rengindeydi; merkezde ise Siyah On Üç'ün abanoz karası vardı.
"Gitmek istediğim yer o pencerenin gerisindeki oda olmalı," dedi Roland tablonun camına tıklayarak. "Yolculuğum orada son bulacak. Sesi alçak ve huşu doluydu. "Bu resim hiçbir rüyadan yapılmamış, Susan-

nah. Sanki tuğlalarına dokunup hissedebilecekmişim gibi. Sence de öyle değil mi?"
"Evet." Tek söyleyebildiği buydu. Merhum Richard Sayre'ın ofisinin duvarındaki tabloya bakmak nefesini kesiyordu. Her şey aniden mümkün görünmeye başlamıştı. Yolculuğun sonu kelimenin tam anlamıyla görüş alanlarının içindeydi.
"Resmi yapan kişi oraya gitmiş olmalı," dedi Roland dalgınca. "Resim sehpasını güllerin arasına koymuş olmalı."
"Patrick Danville," dedi Susannah. "Mordred ve ölü atın olduğu resmin altındaki ismin aynısı, görüyor musun?"
"Çok iyi görüyorum."
"Güllerin arasından kulenin dibindeki basamaklara uzanan patikayı da görüyor musun?"
"Evet. On dokuz basamak olduğundan eminim. Chassit. Ve tepedeki bulutlar..."
Susannah da görüyordu. Kule'den uzaklaşmadan önce bir tür anafor oluşturuyorlar, sonra tekrar Kaplumbağa'nın Yeri'ne, Işın'ın diğer ucuna doğru ilerliyorlardı. Ve Susannah bir şey daha gördü. Kule'nin dışında, yaklaşık on beşer metrelik aralarla balkonlar dizilmişti. Her birinin bel hizasına kadar yükselen oymalı demir parmaklıkları vardı. İkinci balkonda bir kırmızı, üç beyaz noktacık vardı: görülemeyecek kadar küçük bir yüz ve havaya kaldırılmış iki el.
"Bu Kızıl Kral mı?" diye sordu parmağıyla göstererek. Parmak ucunu tablodaki minik figüre dokundurmaya cesaret edememişti. Sanki bir anda canlanıp onu resmin içine çekeceğinden korkuyordu.
"Evet," dedi Roland. "İstediği yegâne şeyin dışına hapsedilmiş."
"O halde merdivenleri tırmanıp onun yanından geçebiliriz belki," dedi Susannah. "Geçerken de nanik yaparız." Roland ne dediğini anlama-m'§ görününce elini burnuna götürüp dilini çıkararak nanik yaptı.
Silahşor'un gülümsemesi bu kez belirsiz ve dalgındı. "O kadar kolay olacağını sanmıyorum."
Susannah içini çekti. "Ben de."
Oraya geliş amaçlarına ulaşmışlardı -hatta çok daha fazlasını bulmuşlardı- ama yine de Sayre'ın ofisinden ayrılmakta zorlanıyorlardı. Resim onları tutuyordu. Susannah, Roland'a resmi yanında götürmeyi isteyip istemediğini sordu. Sayre'ın masasındaki mektup açacağıyla resmi çerçevenin içinden kolayca kesip çıkarabilir ve rulo haline getirebilirlerdi. Roland bunu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. Tabloda yanlış türde dikkat çekebilecek uğursuz bir canlılık vardı; pervaneleri çeken ışık gibi. Böyle olmasa bile içinden bir ses resme bakarak çok fazla zaman harcayabileceklerini söylüyordu. Tablo dikkatlerini dağıtabilir, daha da kötüsü, onları hipnotize edebilirdi.
Sonuç olarak belki sadece bir başka akıl tuzağıdır, diye düşündü. Uykusuzluk gibi.

"Bırakacağız," dedi. "Yakında -aylar, hatta belki sadece haftalar sonra- aslım görebileceğiz nasılsa."
"Öyle mi dersin?" diye alçak sesle sordu Susannah. "Roland gerçekten öyle mi diyorsun?" "Evet."
"Üçümüz de mi? Yoksa sana Kule yolunun açılması için Oy ve benim de ölmem mi gerekiyor? Ne de olsa yola tek başına çıkmıştın, değil mi? Belki yine aynı şekilde sonuçlandırman gerekiyordur. Bir yazar öyle olmasını istemez mi?"
"Bu yapabileceği anlamına gelmez," dedi Roland. "Stephen King su değil, Susannah; o sadece suyun aktığı boru."
"Ne söylediğini anlıyorum ama tam olarak inanıp inanmadığımdan emin değilim."
Roland'm da tam anlamıyla emin olduğu söylenemezdi. Susannah'ya yolculuğunun asıl başlangıcında, Mejis'te, Curthbert ve Alain'in de yanında olduğunu, Gilead'dan daha sonraki ayrılışında Jamie DeCurry'nin de onlara katılarak üçlüyü dörtlü haline getirdiğini söylemeyi düşündü. Ama olculuğun esas başlangıcı Jericho Tepesi'ndeki savaştan sonra olmuştu ve evet, o zaman tek başınaydı.
"Yalnız başladım ama yalnız bitirmeyeceğim," dedi. Susannah tekerlekli bir ofis sandalyesiyle kolaylıkla oradan oraya gidiyordu. Roland, onu sandalyeden alıp artık hiç ağrımayan sağ kalçasına oturttu. "Basamakları tırmanmaya başladığımda, şu kırmızı yaratığın işini bitirdiğimde ve en tepedeki odaya girdiğimde Oy ile yanımda olacaksınız."
Susannah dile getirmedi ama bu sözler kulağına yalan gibi gelmişti, aslında her ikisi de aynı şekilde hissediyordu.

2

Fedic Hotel'e konserve yiyecekler, bir tava, iki tencere, iki tabak ve iki kişilik çatal bıçak seti götürdüler. Roland ayrıca bitmek üzere olan pilleri yüzünden ancak cılız bir ışıltı yayan bir el feneri, bir kasap bıçağı ve plastik saplı, oldukça kullanışlı küçük bir balta bulmuştu. Susannah yeni malzemelerini koyabilecekleri iki file torba buldu. Ayrıca revir mutfağının bitişiğindeki kilerdeki yüksek bir raftan üç teneke kutu jölemsi şey almıştı.
"Sterno," dedi ne olduğunu merak eden Silahşor'a. "Çok kullanışlıdır. Yakabilirsin. Yavaş yanar ve üzerinde yemek pişirebileceğin kadar sıcak mavi bir alevi vardır."
"Otelin arkasında küçük bir ateş yakarız diye düşünmüştüm," dedi Roland. "Bir ateş yakmak için bu kokulu naneye ihtiyacım olmadığı kesin." Bu son cümleyi hafif bir küçümseme tınısıyla söylemişti.
"Evet sanırım yok. Ama işimize yarayabilir."
"Nasıl?"
"Bilmiyorum, ama..." Omuz silkti.
Dış kapının yakınında içi ıvır zıvırla dolu, bir hademenin dolabına benzeyen bir dolap buldular. Dogan'da bir gün için yeterince zaman geddiğini düşünen Susannah bir an önce dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu ama Roland dolaba bir göz atmak istedi. Temizlik malzemelerine, kovalara ve paspaslara aldırmayarak köşede yığın halinde duran iplerle şeritlere yöneldi. Susannah iplerin üzerinde durduğu tahtaları görünce bunların geçici yapı iskelesi malzemesi olarak kullanıldığını tahmin etti. Aklına Roland'ın onları niçin aldığına dair bir fikir geldi ve yüreğine bir ağırlık çöktü. En başa döner gibiydiler.
"Sırtta taşınma günlerimin sona erdiğini sanıyordum," dedi tersçe. Sesinde yine Detta'dan hafif bir esinti vardı.
"Bu aklıma gelen tek yol," dedi Roland. "Tekrar seni taşıyabilecek kadar iyi olduğuma memnunum."
"Ve aşağıdaki geçitin tek yol olduğunu mu düşünüyorsun? Bundan emin misin?"
"Şatodan bir yol olabileceğini sanıyorum..." diyecek oldu ama Susannah başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.
"Mia ile şatonun üzerindeydim, unutma. Diğer tarafta Discordia'ya inen boşluk en az yüz elli metre. Muhtemelen daha da fazla. Çok eskiden aşağı inen basamaklar vardı belki ama artık yok."
"O halde geçiti kullanacağız," dedi Roland. "Belki diğer tarafa vardığımızda üzerinde ilerleyebileceğin bir şey buluruz. Bir başka kasabada
veya köyde."
Susannah yine başını iki yana sallıyordu. "Bence burası medeniyetin son bulduğu yer, Roland. Ve mümkün olduğunca sarıp sarmalansak iyi olacak çünkü hava çok soğuyacak."
Ne var ki giyecekler, yiyeceklerin aksine yok denecek kadar azdı. Kimse hava geçirmez torbalara birkaç kazak veya hırka koymayı akıl etmemişti. Battaniyeler vardı ama onlar da iyice erimiş, neredeyse işe yaramaz hale gelmişti.
"Burdan bir an önce çekip gidelim, başka hiçbir şey umurumda değil," dedi Susannah bitkince.
"Gideceğiz," dedi Roland.

3

Susannah, Central Park'ta ve hava, soluğunu buharlaştıracak kadar soğuktur. Gökyüzü bembeyaz, kar göğüdür. Bir kolyüan gibi beline dolandığı sırada soğuktan oldukça memnun görünen ve kayalık adasında tembelce duran kutup ayısına bakmaktadır. Ilık dudaklar soğuk yanağını öper. Arkasını dönünce karşısında Jake ve Eddie'yi görür. İkisi de sırıtmaktadır ve ikisinin de basında birbirinin tıpatıp aynı kırmızı bereler vardır. Eddie 'ninkinin üzerinde MUTLU, Jake'inkinin üzerindeyse NOELLER yazar. Onlara, "Burda olamazsınız, siz öldünüz," demek için ağzını açar ama sonra çok yoğun bir rahatlamayla tüm olanların, tüm ölümlerin sadece gördüğü bir rüya olduğunu anlar. Nasıl şüphe edebilmiştir ki? Hantal Billy adında konuşabilen hayvanlar, insan bedenli, hayvan kafalı taheen denen yaratıklar, Fedic veya Discordia Şatosu diye bir yer gerçekte yoktur, olamaz.
Hepsinden öte, Silahşor diye bir şey yoktur. Sonuncusu John Kennedy'dir, şoförü Andrew o konuda haklıdır.

"Sana sıcak çikolata getirdim," der Eddie ve bardağı ona uzatır. Krema ve üzerine serpilmiş hindistancevizi ile mükemmel bir bardak sıcak çikolatadır; kokusu genzine dolar ve bardağı alırken eldivenler içindeki parmaklarını hisseder. Aynı anda o kışın ilk kar taneleri aralarında havada süzülür. Eski, sevgili New York'ta tekrar hayatta olmanın ne kadar güzel, gerçekliğin gerçeklik olmasının ne kadar muhteşem olduğunu düşünür. İçinde bulunduktan bu yılda... Hangi yılda?
Kaşları çatılır çünkü bu önemli bir sorudur, değil mi? Ne de olsa Eddie seksenlerde yaşamıştır ve kendisi de 1964'ten ötesini görmemiştir (yoksa '65 mi?). Jake'e gelince, mutluluk beresinin üzerinde NOELLER yazan Jake Chambers yetmişli yıllardan değil midir? Üçü yirminci yüzyılın ikinci yarısının üç ayrı on yılı temsil ediyorsa buluştukları nokta nedir? Hangi yıldadırlar?
"ON DOKUZ," der bir ses (belki de Büyük Kayıp Karakter Bango Skank'in sesidir). "Bu ON DOKUZ, bu CHASSİT. Bütün dostların öldü."
Her bir kelimeyle dünya daha gerçekdışı olur. Eddie ve Jake'in bedenleri şeffaflasın Aşağı baktığında kutup ayısının pençeleri havaya dikilmiş halde ölü yatmakta olduğunu görür. Sıcak çikolatanın güzel kokusu yerini küflü bir başka kokuya bırakır: eski plastik, yıllanmış ahşap. Yıllardır kimsenin kalmadığı bir otel odasının kokusu.
Hayır, diye inler zihni. Hayır, ben Central Park'ı, Bay MUTLU ve Bay NOELLER'İ istiyorum. Sıcak çikolata kokusunu, aralık ayının ilk kararsız kar tanelerini istiyorum. Fedic'ten, İç-Dünya'dan, Orta-Dünya'dan, Uç-Dünya'dan bıktım. Kendi-Dünya'mı istiyorum. Kara Kule'yi görüp görmemek umurumda değil.
Eddie ve Jake'in dudakları Susannah'nın duyamadığı bir şarkıyı söyler-cesine aynı anda, aynı şekilde hareket eder, ama bu bir şarkı değildir; rüyası sona ermeden önce dudaklarında okuduğu cümle

4
"Dandelo'ya dikkat edin."
Dudaklarında bu kelimelerle, titreyerek uyandı. Daha şafak vakti olmamıştı. Rüyasının hiçbir parçası gerçek olmasa bile nefes buharlaşması kısmı doğruydu. Ellerini yanaklarına götürdü ve hissettiği ıslaklığı sildi. Hava gözyaşlarını donduracak kadar soğuk değildi ama o dereceye yakındı.
Central Park rüyasının gerçek olmasını tüm kalbiyle dileyerek Fedic Hotel'in kasvetli odasında etrafına bakındı. Yerde uyumak zorunda kalmıştı -yatak, parçalara ayrılması an meselesi olan bir pas yığınından ibaretti- ve sırtı tutulmuştu. Ayrıca altına serdiği ve üzerini örttüğü battaniyeler o uykusunda döndükçe parçalanıp lime lime olmuştu. Hava battaniyelerin tozuyla ağırlaşmıştı. Susannah'nın genzini gıdıklıyor, boğazım kaplıyor, korkunç bir gribe yakalanacakmış hissi yaratıyordu. Tir tir titriyordu. Ve tuvalete gitmesi gerekiyor, bu da yarı uyuşuk elleri ve kesik bacaklan üzerinde koridorun sonuna dek emeklemesi gerektiği anlamına geliyordu.
Ve bunların hiçbiri Susannah Odetta Holmes Dean'in o sabahki gerçek sorunu değildi, tamam mı? Asıl sorun harika bir rüyadan uyanıp (bu ON DOKUZ bütün dostların öldü)
kendini neredeyse çıldırmasına yol açacak kadar yalnız hissettiği bir dünyada bulmasıydı. Sorun, gökyüzünün ağarmakta olan tarafının doğu olmayabileceğiydi. Sorun yorgun ve üzgün, kederden kendini kaybetmiş ve depresyonda hissetmesi, evini özlemesi ve kalbinin kırık olmasıydı. Asıl sorun, şafaktan önceki o saatte, havanın battaniye lifleriyle dolu olduğu yıkılmak üzere olan harap bir otel odasında içindeki tüm yaşama isteği kaybolmuş gibi hissetmesiydi.
Rüyasını geri istiyordu.
Eddie'yi geri istiyordu.
"Bakıyorum sen de uyanmışsın," dedi bir ses ve Susannah ellerinin yardımıyla öyle hızlı döndü ki bir eline kıymık battı.
Silahşor koridora açılan kapıya yaslanmıştı. İplerden Susannah'ya çok tanıdık gelen bir tür askı örmüş ve sol omzuna asmıştı. Sağ omzuna asılı deri çantanın içinde buldukları yeni malzemeler ve kalan Orizalar vardı. Roland'ın ayaklarının dibinde oturmakta olan Oy, Susannah'ya ciddi bir ifadeyle bakıyordu.
"Ödümü patlattınız, sai Deschain," dedi Susannah.
"Ağlıyordun."
"Ağlayıp ağlamayışım seni ilgilendirmez."
"Burdan ayrıldıktan sonra kendimizi daha iyi hissedeceğiz. Fedic bozulmuş."
Roland'ın ne kastettiğini çok iyi biliyordu. Gece rüzgâr şiddetlenmiş, otelin ve yan taraftaki tavernanın çatısının altından inleyerek eserken sesi Susannah'ya zamanda ve boşlukta evlerinin yolunu asla bulamayacak kadar kaybolmuş çocukların çığlıkları gibi gelmişti.
"Pekâlâ, ama Roland., caddeyi geçip Dogan'a girmeden önce bana w konuda söz vermeni istiyorum."
"Hangi konuda?"
"Bir şey bizi haklayacakmış gibi olursa -Şeytan'ın Kıçı'ndan veya geçiş boşluğundan bir canavar- bu gerçekleşmeden kafama bir kurşun sıkacaksın. Kendine istediğini yapabilirsin ama... ne var? Onu neden bana uzatıyorsun?"
Tabancalarından biriydi.
"Çünkü bugünlerde sadece birini iyi kullanabiliyorum. Ve canını alan kişi ben olmayacağım. Ama bunu kendin yapmaya karar verirsen..."

"Roland çarpık vicdani tereddütlerin beni şaşırtmaya devam ediyor," dedi Susannah. Sonra bir eliyle tabancayı alıp diğeriyle Roland'ın ördüğü koşum takımını gösterdi. "O şeye gelince, ona mecbur kalmadan bineceğimi sanıyorsan fena halde aldanıyorsun."
Roland'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İkimiz olunca daha iyi, değil mi?"
Susannah iç geçirerek başını salladı. "Evet, biraz, ama mükemmel olduğu söylenemez. Haydi koca adam, burdan def olup gidelim. Kıçım buz tuttu ve şu koku sinüslerimi mahvediyor."

5
Dogan'a girdiklerinde Roland, onu yine tekerlekli ofis sandalyelerinden birine oturttu ve çıkmlarıyla Oriza kesesini kucağına bırakarak ilk merdivenlere gelene kadar itti. Basamakların başında Susannah'yı kalçasına oturtarak sandalyeyi tekmeledi ve paldır küldür aşağı yuvarlanmasını yüzlerini buruşturarak izlediler.
"Eh, sanırım onu bir daha kullanmamız söz konusu değil," dedi Susannah sesler nihayet kesildiğinde. "Burda bıraksaydın da fark etmezdi."
"Göreceğiz," dedi Roland basamakları inmeye başlayarak. "Şaşırabilirsin."
"O şeyi bir boka yaramaz halde bulacağız ve ikimiz de bunu çok iyi biliyoruz," dedi Detta. Oy, çok doğru dercesine kısaca havladı.

6
Bununla birlikte sandalye gerçekten de sağlam görünüyordu. Sonra-ki merdiveni ve ondan sonrakini de kırılmadan atlattı. Ama Roland üçüncü -ve son derece uzun- merdivenden aşağı yuvarladığı sandalyenin durumunu incelemek için eğildiğinde tekerleklerden birinin kopmuş olduğunu gördü. Aklına Susannah'nın Kurtlar'la Doğu Yolu'nda yaptıkları savaştan sonra buldukları tekerlekli sandalyesinin hali gelmişti.
"İşte, sana söylemiştim," dedi Detta ve gıdaklarcasına güldü. "Galiba o boktan sandalyeye veda etmenin zamanı geldi, Roland!" Roland, ona tersçe baktı. "Detta'yi gönderebilir misin?" Susannah şaşırdı, sonra son söylediği şeyi hatırladı ve kızardı. "Evet," dedi çok cılız bir sesle. "Üzgünüm derim, Roland."
Silahşor, onu kaldırıp askıya yerleştirdi ve yola devam ettiler. Dogan'ın altı son derece nahoştu -ve ürkütücü- ama Susannah yine de Fedic'ten uzaklaştıkları için memnundu. Çünkü bu, diğerlerini de geride bıraktıkları anlamına geliyordu: Lud, Callalar, Gök Gürültüsü, Algul Siento; aynı zamanda New York ve Batı Maine. Önlerinde Kızıl Kral'ın şatosu vardı, ama Susannah bu konuda fazla endişelenmeleri gerektiğini sanmıyordu zira şatonun en ünlü sakini orayı terk etmiş ve Kara Kule'de kamp kurmuştu.
Konu dışı olaylar uzaklaşıyordu. Uzun yolculuklarının sonuna yaklaşıyorlardı ve endişelenecek pek az şey kalmıştı. Bu iyiydi. Peki Roland'ın takıntısına yaptıkları yolculukta ölecek olursa? Eh, varlığın diğer tarafında sadece karanlık varsa (yetişkin hayatının büyük bir bölümünde inandığı gibi) hiçbir şey kaybetmemiş olacaktı. Ama elbette bu karanlık korkunç canavarlarla dolu geç iş karanlığı olmadığı sürece. Ve hey! Belki yo-lun sonundaki açıklıkta ölümden sonra hayat, cennet, yeniden doğuş hatta diriliş vardı. Bu son fikir hoşuna gitmişti ve bu o güne dek bunun gerçek olabileceğine inanmasına yetecek kadar çok şey görmüştü. Belki Ed-dle ve Jake kışın yere düşen ilk kar taneleri kaşlarına, kirpiklerine takılmış, sıkı sıb giyinmiş halde onu bekliyor olurdu: ona sıcak çikolata sunan Bay MUTLU ve Bay NOELLER.
Central Park'ta sıcak çikolata! Bununla kıyaslandığında Kara Kule neydi ki?

7
Dip dibe sıralanmış kapılarla dolu, daire şeklindeki odadan geçtiler ve duvarında SADECE TURUNCU KART GÖSTERİN, MAVİ GEÇİŞ KARTİ KABUL EDİLMİYOR yazan geniş geçite vardılar. Biraz daha ilerleyince, hâlâ yanmakta olan floresan lambaların loş aydınlığında (ve unutulmuş lastik mokasenin yakınında) fayans kaplı duvarın üzerine yazılmış bir yazı görüp okumak üzere durdular.
SıXE bol $a«*J
Mesajın altına hepsi imzasını atmıştı: Fred Worthington, Dani Rostov, Ted Brautigan ve Dinky Earnshaw. İsimlerin altında bir başka elden çıkmış iki satır daha vardı. Susannah bunun Ted'in yazısı olduğunu düşündü ve okuyunca ağlamaklı oldu:
Ümor-ıa six de loutu/suoua.
"Tanrı onları gözetsin," dedi Susannah boğuk sesle. "Tanrı onları gözetsin ve sevsin."
"Sin," dedi Roland'ın ayağının dibinden cılız ve çekingen bir ses. Aşağı baktılar.
"Yine konuşmaya mı karar verdin, bir tanem?" diye sordu Susannah ama Oy buna karşılık vermedi. Tekrar konuştuğunda aradan haftalar g£' çecekti.

8
İki kez kayboldular. Bir keresinde Oy tüneller ve geçitlerden -bazılarından uzak hava esintileri yüzünden iniltiler yayılıyor, bazılarından ise daha yakın ve ürkütücü sesler geliyordu- oluşan labirentte yollarını buldu ve bir keresinde de Dani'nin yere düşürdüğü Mounds şeker ambalajını gören Susannah doğru yolu tekrar bulabildi. Algul'da bolca şekerleme vardı ve küçük kız yanına taşıyabildiğince almıştı. ("Ama bir parça bile yedek kıyafet yok," demiş ve başını

gülerek iki yana sallamıştı Susannah.) Bir noktada Roland'a kumsaldaki üç kapıyı hatırlatan çok eski, demira-ğacından bir kapıya rastladılar ve nahoş bir çiğneme sesi duydular. Susannah böyle bir sesi neyin çıkarabileceğini düşündü ve zihninde sapsarı, pis dişlerle dolu, hiçbir bedene bağlı olmayan dev bir ağız görüntüsü belirdi. Kapının üzerinde çözemediği bir sembol vardı. Sadece bakmak bile kendini huzursuz hissetmesine sebep oluyordu.
"Ne yazıyor, biliyor musun?" diye sordu. Roland yarım düzineden fazla dil konuşuyor, çok daha fazlasını tanıyor olmasına rağmen başını iki yana salladı. Susannah rahatlamıştı. İçinden sembolün nasıl okunduğunu bilirse yüksek sesle söylemek isteyeceğine dair bir his vardı. Söylemeye mecbur kalabilirdi. Sonra kapı açılırdı. Diğer taraftaki çiğneyen şeyi gördüğünde kaçmak ister miydi? Muhtemelen. Kaçabilir miydi? Sanmıyordu.
Bu kapıyı geçtikten kısa bir süre sonra daha az basamaklı bir merdivenden indiler. "Dün konuşurken burayı unutmuşum, ama şimdi hatırlıyorum," dedi Susannah ve tozlu basamaklardaki izleri gösterdi. "Bak, bıraktığımız izler. Fred, beni aşağı taşıdı, Dinky ise yukarı. Nerdeyse geldik, Roland. Çok az kaldı."
Ancak merdivenden inince vardıkları labirent gibi yerde yine yolu kaybetti ve Oy onları Silahşor'un boynuna sarılmış Susannah ile başını eğerek yürümek zorunda kaldığı alçak, loş, tünelimsi bir geçite sokarak tekrar doğru yolu buldu.
"Bilemiyorum..." diye başladı Susannah ama Oy o sırada onları nispeten daha aydınlık (tavandaki floresan lambaların yarısı yanmıyordu ve duvardaki fayansların çoğu yerinden düşerek gerisindeki kara toprağı açıkta bırakmıştı) bir koridora getirdi. Hantal Billy karışık izlerin arasına oturarak onlara istediğiniz bu muydu? dercesine baktı.
"Evet," dedi rahatladığı yüzünden belli olan Susannah. "Tamam. Bak, tıpkı sana anlattığım gibi. Üzerinde FORD TİYATROSU, 1865 LINCOLN SUİKASTİNİ GÖRÜN yazan kapıyı gösterdi. Hemen yanında, bir çerçeve içinde, sanki önceki gün basılmış gibi görünen Amerikalı Kuzenlerimiz posteri vardı. "Aradığımız yer hemen aşağıda olmalı. İki kere sola, bir kez de sağa döneceğiz... sanırım. Her neyse, görünce anlarım."
Roland tüm bu süre boyunca çok sabırlı davranmıştı. İçinde Susan-nah'ya söylemediği berbat bir his vardı: aşağıdaki geçitlerin ve koridorların daha şimdiden "yukarıdaki dünya" diye düşünmeye başladığı yerdeki pusulaların iğneleri gibi güvenilmez ve değişken olabileceğini düşünüyordu. Eğer öyleyse başlan dertte demekti.
Aşağısı sıcaktı. Bir süre sonra ikisi de terlemeye başladı. Oy küçük bir motor gibi düzenli bir şekilde sıkça soluyor ama Silahşor'un sol ayağının dibinden hiç ayrılmadan ilerliyordu. Yerde toz yoktu, daha önce ara sıra gördükleri izleri artık göremez olmuşlardı. Bununla birlikte kapıların ardından gelen gürültüler artmıştı ve birinin önünden geçerlerken diğer tarafta bir şey kapıya çerçevesinde sarsılmasına yol açacak kadar şiddetle vurmuştu. Oy kulaklarını geriye yapıştırıp kapıya doğru havladı ve Susannah küçük bir çığlık attı.
"Sakin olun," dedi Roland. "Bu tarafa geçemez. Hiçbiri geçemez."
"Emin misin?"
"Evet," dedi Silahşor kendinden emin bir şekilde. Aslında emin de-'"İdi Aklına Eddie'nin söylediği bir söz geldi: Bahisler kapandı.
Yerdeki birikintilerin etrafından dolaşıyorlar, radyasyon veya cadı gj yüzünden ışıldıyor olabileceklerin ise yakınından bile geçmiyorlardı. Yeşil bir buhar püskürten bir borunun önünden geçmeleri gerekti ve Susannah diğer tarafa ulaşana dek nefeslerini tutmalarını önerdi. Roland bunun çok yerinde bir öneri olduğunu düşündü.
Otuz kırk metre sonra Susannah durmasını istedi. "Bilmiyorum, Roland," dedi. Paniğe kapılmamaya çalıştığı sesinden belli oluyordu. "Lincoln kapısını gördüğümüz sırada yolun geri kalanını hatırladığımdan emindim ama şimdi bu... burası..." Sesi titredi ve Roland genç kadının kendini kontrol etmek için çabalayarak derin bir soluk aldığını duydu. "Burası çok farklı görünüyor. Ve sesler... kafamın içine girmeleri..."
Roland Susannah'nın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Sol taraflarında menteşeleri gevşemiş, çarpık duran bir kapı vardı ve tepedeki boşluktan geçiş çınlamaları yayılıyordu; hem korkunç, hem büyüleyici sesler. Aralıktan çınlamalarla birlikte leş gibi bir koku da yayılıyordu. Roland, Susannah'nın hâlâ yapabiliyorlarken geri dönmelerini, şatonun altından geçme fikrini tekrar gözden geçirmeyi önereceğini tahmin ediyordu, bu yüzden, "Haydi ilerde ne olduğuna bir bakalım," dedi. "Burdan daha aydınlık görünüyor."
Geçitlerin ve duvarları fayans kaplı koridorların kesiştiği noktaya yaklaştıklarında Susannah askılar içinde dikleşti ve, "İşte!" diye bağırdı. "Şu taş yığını! Onun etrafından dolaşmıştık! Hatırlıyorum, Roland! Onun etrafından dolaşmıştık."
Kesişme noktasının ortasında tavan kısmen çökmüş, zeminde bir moloz yığını meydana gelmişti. Yığının kıyısında ayak izleri vardı.
"Aşağısı!" diye bağırdı Susannah. "Doğruca ilerleyeceğiz! Ted, 'Sanının burası ana cadde dedikleri yer,' demişti. Dinky de onunla aynı fikirdeydi. Dani Rostov'un dediğine göre çok uzun zaman önce, Kızıl Kral Gök Gürültüsü'nü karartacak şeyi yaptığında bir grup insan kaçmak içjn bu yolu kullanmış. Ama giderken bazı düşüncelerini geride bırakmışlar Ona bunun nasıl bir his olduğunu sorduğumda bana içindeki su boşaltıl-dığında küvetin kenarında kalan kirli köpükleri görmek gibi olduğunu söyledi. 'Hoş değil,' dedi. Fred kapıyı işaretledi ve sonra hep beraber revire döndük. Erken konuşup böbürlenmiş gibi olmak istemem ama sanırım artık sorun yaşamayacağız."
En azından o an için sorunları yokmuş gibi görünüyordu. Moloz yığınının seksen adım ötesinde girişi kemerli bir açıklığa vardılar. Açıklığın ötesinde tavandan göz kırparak sarkan beyaz lambalar aşağı doğru eğim yapan bir geçiti gösteriyordu. Duvarda özgürlüklerine kavuşturdukları Kırıcılar'ın onlara bıraktığı son mesaj vardı. Dört tebeşir darbesiyle çizilmiş şekil havadaki rutubet yüzünden şimdiden belirsizleşmişti.

Havası vakumla alınmış bir teneke kutudan avuç avuç üzüm alıp yiyerek orada bir süre dinlendiler. Üzümleri pek sevmediği belli olan Oy bile birkaç tane yedi. Yeterince yedikten sonra Roland kutuyu deri çantaya kaldırıp Susannah'ya sordu: "Devam etmeye hazır mısın?"
"Evet. Hatta burdan ne kadar çabuk gidersek kendimi o kadar... Tanrı'm Roland, o neydi?"
Arkalarından, muhtemelen moloz yığınının bulunduğu yerde kesişen geçitlerden birinden alçak bir darbe sesi gelmişti. Bir dev, su dolu çizmeleriyle bir adım atmış gibi ıslak bir sesti aynı zamanda.
"Bilmiyorum," dedi Roland.
Susannah omzunun gerisinden huzursuzca baktı ama gölgelerden başka bir şey göremedi. Gölgelerden bazıları hareket ediyordu ama bu göz kırpan ışıkların etkisi olabilirdi.
Olabilirdi.
"Roland," dedi. "Burdan bir an önce gitsek iyi olur." "Bence de," diyerek starta hazırlanan bir koşucu gibi tek dizini yere .yayarak parmakları açık ellerini yere koydu Roland. Susannah askının içindeki yerine geçince duvardaki ok işaretinin önünden hızla geçerek koşar adım ilerlemeye başladı.

9
Çürümekte olan askeri bir üniforma içindeki iskeletin yanma vardıklarında aynı hızla on beş dakikadır ilerliyorlardı. Kafatasının üzerinde kafa derisinin bir kısmı hâlâ duruyordu. Hâlâ birkaç tel siyah saça sahip iskeletin ağzı onlara yeraltına hoş geldiniz diyormuşçasına sırıtıyordu. İskeletin çıplak kalçasının yanında, etleri çürüyüp erimiş parmaklarından birinden düşmüş bir yüzük vardı. Susannah yakından bakmak isteyince Roland yüzüğü yerden alıp ona uzattı. Susannah yüzüğü aklından geçenlerin doğrulandığını görecek kadar inceledikten sonra bir kenara fırlattı. Yüzük hafif bir tıngırtıyla yuvarlandı. Sonra damlayan suların şıpırtısı ve geçiş çınlamalarından başka ses kalmadı. Çınlamalar artık daha uzaktan geliyordu, ama kesintisizce devam ediyorlardı.
"Düşündüğüm gibi," dedi Susannah.
"Yani?" Tekrar ilerlemeye başlamışlardı.
"Adam bir Elk. Kahrolası yüzüğün aynısından babamda da vardı."
"Bir elk mi? Anlamadım."
"Bir tür tarikat kardeşliğidir. Bir erkekler ka-tet'i. Ama bir Elk'in burda ne işi var? Bir Tapmak Şövalyesi olsa anlardım." Gülüşü biraz deliceydi.
Tavandaki ampuller ritmik, ancak sürekli olmayan bir şekilde nabız 8'bi atan göz alıcı parlaklıkta bir gazla doluydu. Susannah burada bir ilişki olduğunu düşündü ve bir süre sonra ne olduğunu anladı. Roland acele ettlği sıralarda ampullerin nabız gibi atışı süratleniyordu. Yavaşladığında (hiç durmuyor ama yavaşlayarak enerjisini muhafaza ediyordu) ampulıe. rin parlaklığının artıp azalması yavaşlıyordu. Tam olarak Roland'ın veya kendisinin kalp atışlarına tepki gösterdiklerini sanmıyordu, ama nabızla-rının da bir rolü olmalıydı. (Biyorittn terimini bilseydi tam üzerine basmış olacaktı.) Ana caddenin bulundukları yerin elli metre kadar ötesi karan-lıktı. Onlar ilerledikçe ışıklar teker teker yanıyordu. Büyüleyiciydi. Arkasına dönüp baktı (sadece bir kez, Roland'ın yürüyüş ritmini bozmak istemiyordu) ve yaklaşık elli metre gerilerinde ışıkların onlar ilerledikçe birer birer sönmekte olduğunu gördü. Bu ışıklar ana caddenin başlangıcın-daki göz kırpan lambalardan çok daha parlaktı. Susannah diğerlerinin yanmasını sağlayan güç kaynağının (bu dünyadaki pek çok şey gibi) tükenmekte olduğunu tahmin etti. Sonra yaklaşmakta oldukları ampullerden birinin yanmadığını fark etti. Tam altından geçerlerken tamamen sönük olmadığını, içinde belli belirsiz bir ışığın bedenlerinin ve zihinlerinin ritmiyle titreştiğini gördü. Aklına bazı harfleri yanmayan neon lambalan geldi, LOKANTASİ, KANTASi olurdu. Otuz metre sonra bir başka arızalı ampul gördüler, sonra bir tane daha, ardından iki tane peş peşe.
"Görünüşe bakılırsa yakında zifiri karanlıkta kalacağız," dedi Susannah kasvetle.
"Biliyorum," dedi Roland. Nefesi belli belirsiz kesiliyormuş gibiydi. Hava hâlâ bayattı ve sıcak, yerini giderek artan bir serinliğe bırakıyordu. Duvarlarda çoğu okunamayacak kadar çürümüş posterler vardı. Duvarın kuru olduğu bir bölümde arenada bir kaplana mağlup olmuş bir adamın resmedildiği bir poster gördüler. Koca kedi feryat eden adamın yarılmış karnından kanlı bağırsaklarını çekip çıkarıyor, kalabalık coşkuyla haykırıyordu. Resmin altında altı farklı dilde yazılmış bir yazı vardı. Üstten ikinci satır İngilizceydi. MAXIMUS SİRKİ'NE GELİNİ COŞACAKSİNİZİ diyordu.
"Tanrım, Roland," dedi Susannah. "Neymiş bunlar?" Roland cevabı bilmesine rağmen bir şey söylemedi: aklını kaçırmış ahaliydi.

10
Kısa merdivenler -en uzunu on basamaklıydı- yüzer metrelik aralarla rsılarına çıkıyor ve onları dünyanın daha da derinlerine indiriyordu. „ sannah'nın beş yüz metre kadar olduğunu tahmin ettiği bir mesafeyi ldıktan sonra muhtemelen motorlu bir araç tarafından yıkılıp parçalanmış bir kapıya vardılar. Burada da iskeletler vardı. Sayıları o kadar çoktu ki Roland geçebilmek için bazılarının üzerine basmak zorunda kaldı. Ezilen kemikler çıtırdamıyor, daha da beter, nemli bir ezilme sesi çıkarıyordu. Hava bayat ve rutubetliydi. İskeletlerin gerisindeki duvarlardaki bazı fayanslar düşmüştü. Düşmeyenlerin ise üzerinde kurşun delikleri vardı. Anlaşılan bir silahlı çatışma olmuştu. Susannah bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki daha önceki ses yine duyuldu. Bu kez biraz daha yüksekti. Ve daha yakın. Tekrar arkasına baktı ve hiçbir şey görmedi. Elli metre gerideki ışıklar sırayla sönüyordu.
"Paranoyakça davranmak istemiyorum, Roland ama sanırım takip ediliyoruz."

"Biliyorum."
"Ateş etmemi ister misin? Ya da bir tabak fırlatmamı? Tabağın ıslığı epey ürkütücü olabiliyor."
"Hayır."
"Neden?"
"Ne olduğumuzu bilmiyor olabilir. Ateş edersen... öğrenecektir."
Roland'ın gerçekte ne söylüyor olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü: Roland kurşunların -veya bir Oriza'nın- arkadaki her neyse onu durdurabileceğinden emin değildi. Ya da daha kötüsü, belki de durduramayacağından emindi. Tekrar konuştuğunda sesinin sakin çıkması için epey çaba sarf etme-sı gerekti ve oldukça başarılı olduğunu düşündü.
"Sence şatonun gerisindeki yarıktan bir yaratık mı?"
"Olabilir," dedi Roland. "Geçiş karanlığından çıkmış bir şey de olabi-lir. Şimdi sessiz ol."
Silahşor daha da hızlanarak koşmaya başladı. Roland'ın hareketle-rindeki rahatlık ve akıcılık kalçasındaki ağrı yok olduğundan beri inanıl-mayacak kadar artmıştı. Susannah buna şaşırıyor ama Silahşor'un sırtında olduğu için soluklarının giderek sıklaştığım ve iyice zorlandığını hissedebiliyordu. Onun yanında Jack Mort'un çaldığı kendi bacakları üzerinde koşabilmek için her şeyini verirdi.
Tavandaki ampullerin parlaklığındaki nabız gibi atış hızlanmıştı. Bunu görmek artık daha kolaydı, çünkü sayıları iyice azalmıştı. Gölgeleri önlerinde uzuyor, bir sonraki ampule yaklaştıkça kısalıyordu. Hava daha serindi ve geçitin seramik zemini düzgünlüğünü giderek kaybediyordu. Bazı yerlerde çatlaklar ve yarıklar oluşmuştu ve dikkat edilmezse tehlikeli olabilirlerdi. Oy bunları kolaylıkla aşıyordu, Roland da o ana dek pek sorun yaşamamıştı.
Susannah tam takipçilerinin sesini uzun zamandır duymadığını söyleyecekti ki arkalarındaki şey hırıltılı bir nefes aldı. Susannah etrafındaki havanın geriye doğru hareket ettiğini, kıvırcık saçlarının çekilen havanın etkisiyle havalandığını hissetti. İçinden bir çığlık atma isteğinin yükselmesine neden olan tüyler ürpertici bir ağız şapırtısı duyuldu.
Arkalarında her ne varsa, büyüktü.
Hayır.
Kocamandı.

11
Kısa merdivenlerden birinden daha indiler. Elli metre ileride üç ampul kararsızca yanıp geçiti hafifçe aydınlattı, ama ötesi kapkaranlıktı. Fayansları yer yer kırılıp düşmüş duvarlar ve artık pek düzgün sayılmayacak zemin öylesine yoğun bir boşluğun içinde kayboluyordu ki, karanlık maddi bir varlık gibi görünüyordu: simsiyah bir çuhaydı sanki.
Susannah, ona çarpacaklarını ve sahip oldukları ivmeyle bir an daha ilerleyeceklerini düsündü. Ama sonra aynı hızla geriye savrulacaklar ve peşlerinden gelen şevin kucağına düşeceklerdi. Susannah yaratığa bakacaktı ve gördüğü şey o kadar korkunç, o kadar yabancı olacaktı ki, zihni algılayamayacak bu da onun için bir lütuf olacaktı. Sonra yaratık üzerlerine saldıracak ve...
Roland karanlığa hiç yavaşlamaksızın daldı ve elbette geriye savrul-madılar. İlk başlarda birazı arkalarındaki, birazı da tepelerindeki ampullerden kaynaklı hafif bir aydınlık vardı (birkaçı can çekişiyormuş gibi titreşiyordu). O cılız aydınlıkta önlerinde kısa bir merdiven daha olduğunu gördüler. Basamakların tepesinde, her iki tarafta paçavraya dönmüş giysiler içinde iskeletler vardı. Roland merdivenden -dokuz basamak vardı-hiç duraksamadan indi. Kulaklarını geriye yatırmış olan Oy dans edercesine zarif hareketlerle yanında koşuyordu. Artık zifiri karanlıktaydılar.
"Havla, Oy!" diye bağırdı Roland. "Havla ki birbirimize çarpmayalım!"
Oy havladı. Roland otuz adım sonra tekrar havlamasını söyledi ve Oy yine havladı.
"Roland ya bir başka merdivene gelirsek?" diye sordu Susannah.
"Geleceğiz." Ve doksan adım sonra geldiler. Susannah, Roland'ın sendeleyerek ileri atıldığını hissetti. Roland kollarını uzatınca omuz kasları gerildi ve Susannah bunu da hissetti. Düşmediler. Roland'ın reflekslerine hayran olmuştu.
Basamakları karanlıkta hiç duraksamaksızın indiler. Bu kez kaç tane vardı? On iki mi? On dört mü? Sayıyı tam çıkaramadan basamaklar sona erdi. Böylece Roland'ın merdivenleri zifiri karanlıkta koşarak inebildiğini görmüş oldu. Ya ayağı bir çukura girerse? Tanrı biliyordu ya bu mümkündü zira zemin artık iyice çürümüştü. Ya önlerine iskeletlerden oluşmuş bir kemik yığını çıkarsa? Bu hızla koştuğu göz önüne alınırsa karşılarına böyle bir engelin çıkması en azından kötü bir düşüş anlamına gelirdi. Peki ya merdivenin başında bir kemik yığınına takılırca? Roland 'in basamakların üzerinden uçar hali gözlerinin önünde canlandı ve uğraşmasına rağmen bu görüntüyü zihninden uzaklaştıramadi. Merdivenin dibine çarptıklarında onların kaç kemiği kırılırdı? Sevgi. Um, bir sayı seç, derdi Eddie olsa. Bu şekilde körlemesine koşmak düpe. düz delilikti.
Ama başka seçenekleri yoktu. Arkalarındaki yaratığı artık net bir şekilde duyabiliyordu. Sadece salyalı ağzından çıkan nefesinin sesini değil geçitin duvarına (belki her iki duvara birden) zımpara kâğıdı sürtünüyor-muş gibi bir ses ve ara sıra fayanslardan birinin duvardan kurtularak düşüp kırıldığını duyuyordu. Bu sesler yardımıyla hayalinde bir görüntü canlandırmaması imkânsızdı ve Susannah'nın zihnindeki resimde bedeni geçiti dolduran dev gibi, aç, kapkara bir solucan duvardaki gevşek fayansları jelatinimsi vücuduyla söküp ezerek aralarındaki mesafeyi kapatıyordu.
Hem de büyük bir hızla kapatıyordu. Susannah sebebini bildiğini düşündü. Daha önce ışıklar eşliğinde ilerliyorlardı. Arkalarındaki şey her neyse, ışığı sevmiyor olmalıydı. Aklına Roland'ın Dogan'dan aldığı el feneri geldi, ama yeni piller olmadan hiçbir işe yaramazdı. Kahrolası şey yaktıktan yirmi saniye sonra sönerdi.
Ama... bir dakika.

Fenerin sapı.
Uzun sapı!
Susannah, Roland'm omzuna asılı olan ve o koştukça hoplayıp zıplayan deri çantaya uzandı ve elini soktu. Yiyecek konservelerini buldu, ama aradığı kutular onlar değildi. Sonunda kapağının çevresindeki oluktan tanıyarak birini buldu. Nasıl bu kadar tanıdık geldiğini sorgulamak için yeterince vakit yoktu, Detta'nın kendine göre sırları vardı ve muhtemelen biri de Sternolarla ilgiliydi. Koklayıp emin olmak için kutuyu burnuna yaklaştırdı ve Roland bir şeye takılıp -belki zeminde bir yarık, belki bir başka iskeletti- sendeleyince kutuyu kendi burnuna indiriverdi. Roland bu kez de düşmemeyi başarmıştı, ama er geç düşecek ve arkalarındaki yaratık tekrar kalkana dek onları yakalayacaktı. Susannah ılık kanın çenesine doğru süzüldüğünü hissetti. Peşlerindeki yaratık kan kokusunu almış imalıydı ki ıslak, korkunç bir çığlık attı. Susannah'nın aklına Florida balığında, pullu kafasını aya doğru kaldırmış dev bir timsah geldi. Arkalarındaki şey çok yaklaşmıştı.
Ah Tanrı'm bana yeterince zaman ver, diye düşündü. Bu şekilde ölmek istemiyorum. Vurulmak başka, karanlıkta bir yaratığa diri diri yem olmak...
O başkaydı.
"Daha hızlı!" dedi dişlerinin arasından ve kesik bacaklarıyla Roland'ın beline yorgun bir atın binicisi gibi vurdu. Roland her nasılsa hızlanmayı başardı. Nefesleri artık acı veren kük-remelere dönüşmüştü. Commala dansını yaptıktan sonra bile böyle soluk soluğa kalmamıştı. Böyle devam ederse kalbi göğsünde çatlayacaktı. Ama...
"Daha hızlı, Tex! Elinden geleni yap, kahretsin! Bir fikrim var ama bu arada var gücünle koşman gerek!"
Ve Roland Discordia Şatosu'nun altındaki karanlık geçitte koşmaya devam etti.

12
Susannah serbest elini çantaya bir kez daha soktu ve bu kez el fenerini bulup çıkardı. Sonra feneri koltukaltına sıkıştırdı (düşürürse işlerinin bitik olduğunu biliyordu) ve Sterno kutusunun kapağını açtı. Havanın tıslamasını duyunca rahatladı ama şaşırmadı. Vakumlu kapak bozulmuş olsa içindeki yanıcı jölemsi madde uzun zaman önce buhar olur ve kutu hafiflerdi.
"Roland!" diye bağırdı. "Roland kibrit lazım!" "Gömlek... cebi!" dedi Roland soluk soluğa. "Uzan!" Ama Susannah önce feneri bacaklarının arasıyla Roland'm belinin arkasına düşürdü. Neyse ki kayıp yere düşmeden tekrar yakalayabildi. Sıkça kavradığı feneri Sterno kutusuna soktu. Kutuyu ve jöleyle kaplı feneri tutarken kibritlere uzanması için üçüncü bir el gerekiyordu, bu yü2. den kutuyu fırlatıp attı. Çantada iki kutu daha vardı ama bu fikir işe yaramazsa onları alma fırsatını hiçbir zaman bulamayacaktı.
Yaratık tekrar çığlık attı ve sesi tam arkalarındaymış gibi geldi. Susannah artık güneş altında çürüyen balıkların kokusunu andıran kokusunu da hissedebiliyordu.
Roland'ın omzu üzerinden uzandı ve cebinden tek bir kibrit aldı. Bi-rini yakmaya vakit olabilirdi ama iki kibrit yakmaya fırsat bulacağını sanmıyordu. Roland ve Eddie kibriti başparmaklarının tırnağıyla yakabiliyordu ama Detta Walker'in çok daha etkileyici bir numarası vardı ve bu numarayı beyaz erkek kurbanlarını hayrete düşürmek için daha önce bir çok kez kullanmıştı. Karanlıkta dudaklarını gererek dişlerini ortaya çıkardı ve kibritin başını ön üst iki dişinin üzerine yerleştirdi. Eddie oraday-san bana yardım et, tatlım... yardım et de doğru yapayım.
Kibriti çaktı. Damağı yandı ve sülfür tadı aldı. Kibritin alev alan başı karanlığa alışmış gözlerini neredeyse kör etmişti ama fenerin jöle kaplı ucunu yakacak kadar görebildi. Stemo hemen tutuştu ve feneri bir meşaleye çevirdi. Çok parlak sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi.
"Arkanı dön?' diye bağırdı.
Roland hemen durdu -tek bir soru veya itiraz olmaksızın- ve topuklarının üzerinde döndü. Susannah feneri havaya kaldırıp ileri doğru tuttu ve bir an için ikisi de ıslak bir yaratığın pembe albino gözlerle kaplı başını gördü. Gözlerin hemen altında kıvrılıp bükülen dokunaçlarla dolu kocaman bir ağız vardı. Sterno fazla bir aydınlık vermiyordu, ama zifiri karanlıkta yaratığın geriye çekilmesine yol açacak kadar parlaktı. Susannah yaratığın karanlığın içinde kaybolmadan önce gözlerinin kapandığını gördü ve ne kadar hassas olduklarını düşündü. Bu kadar cılız bir ışığa bile öyle tepki veriyorsa...
Geçitin duvarlarının dibinde kemik yığınları vardı. Fenerin ampullü ucu avucunun içinde ısınmaya başlamıştı bile. Oy kısa bacaklarını açmış, başını eğmiş, karanlığa deli gibi havlıyordu. Bütün tüyleri kabarmıştı.
"Çömel, Roland, çömel!"
Roland çömelince ona alevi şimdiden sönmeye yüz tutmuş feneri uzattı. Fenerin sapından yukarı uzanan alevler maviye dönüşüyordu. Kaklıktaki yaratık kulakları sağır edercesine kükredi. Susannah sağa sola dalgalanan şeklini yine seçebiliyordu. Işık zayıfladıkça daha da yaklaşıyordu.
Yerler ıslaksa işimiz bitti demektir, diye düşündü Susannah ama bir kemik bulma amacıyla zemini yoklarken kuru olduğunu anladı. Belki de duyuları onu umut verici mesajlar göndermek adına yanıltıyordu -yukarıdan damlayan su sesini duyabiliyordu- ama öyle olduğunu sanmıyordu.
Bir başka Sterno kutusu almak üzere çantaya uzandı ama kapak önce açılmamakta direndi. Yaratık yaklaşıyordu ve Susannah artık havaya kaldırılmış iri başının altındaki şekilsiz bacakları görebiliyordu. Demek bir solucan değil, bir tür dev kırkayaktı. Havlamayı kesintisizce sürdüren Oy, Susannah ile yaratığın arasına girdi. Bütün dişleri ortadaydı. Susannah ateşi yakamazsa yaratık önce Oy'u...

Tam o anda parmağını kutunun üzerine neredeyse yapışmış halkaya geçirmeyi başardı. Bıı fissss sesi oldu. Roland ölmek üzere olan alevleri canlandırma umuduyla feneri aşağı yukarı sallıyordu (yanacak madde olsaydı belki yaptığı işe yarayabilirdi). Susannah çürümüş duvara yansıyan gölgelerinin dalgalandığını gördü.
Kemiğin çapı kutunun ağzı için fazla büyüktü. Askının yarı içinde, yarı dışında dengesiz bir pozisyonda durarak elini kutunun içine daldırdı ve bir avuç jöleyi kemiğin üzerine sürdü. Kemik ıslaksa bu şekilde en fazla birkaç saniyelik dehşet daha elde ederlerdi. Ama kuruydu... o yüzden belki... belki...
Yaratık daha da yaklaşmıştı. Susannah ağzından sarkan dokunaçların arasındaki sivri dişleri görebiliyordu. Biraz sonra Oy'a saldıracak kadar yaklaşmış olacak, bir kertenkelenin havadaki sineği yakaladığı hızla işini bitirecekti. Çürük balık kokusu çok keskin ve mide bulandırıcıya Arkasında başka ne olabilirdi? Ne tür korkunç varlıklar?
Şimdi bunu düşünmeye vakit yoktu.
Elindeki uyluk kemiğinin ucunu fenerin gövdesini yalayan mavi alev-lere değdirdi. Parlayan alev beklediğinden büyüktü -hem de çok- ve bu kez yaratığın çığlığında şaşkınlığın yanı sıra acı da vardı. Naylon yağmurluğa çamur yapıştırılmış gibi vıcık vıcık bir ses oldu ve yaratık geriledi.
"Bana biraz daha kemik ver," dedi feneri bir kenara bırakan R0. land'a. "Tanrı'nın belası kemiklerin kuru olmasına dikkat et!" Ve Det-ta'ya özgü o sert kahkahalarından birini attı.
Hâlâ soluğunu düzene sokmaya çalışan Roland söyleneni yaptı.

13
Geçitte ilerlemeye devam ettiler. Susannah askıya ters oturmuştu, artık Roland ile sırt sırtaydı. Güç bir pozisyondu ama imkânsız değildi. Eğer oradan çıkmayı başarabilirlerse sırtı birkaç gün fena halde ağrıyacaktı. Her sızıyı mutlulukla karşılayacağım, dedi kendi kendine, irene Tas-senbaum'un aldığı Eski Ev Günleri tişörtü hâlâ Roland'daydı. Tişörtü ona uzattı ve Susannah kemiğin altına sarıp iptidai meşaleyi dengesini koruyarak olabildiğince ileri uzattı. Roland koşamıyordu -koşmaya kalkarsa Susannah'nın askıdan düşeceği muhakkaktı- ama hızlı bir yürüyüş ritmi tutturmuştu. Arada sırada duraksıyor, yerden bir kola veya bacağa ait görünen bir kemik alıyordu. Oy ne yaptığını kısa sürede kavrayarak Silahşor'a kemik getirmeyi başladı. Yaratık onları izlemeye devam ediyordu. Susannah ara sıra tüyler ürpertici parlak derisini görüyor, karanlığın içinde kaldığı anlarda su dolu çizmelerle atılmış adımların seslerine benzeyen o sesi duyuyordu. Sesin yaratığın kuyruğundan çıktığını düşündü. Bu fikir içini korkunç, özel ve neredeyse aklını kaybetmesine yol açacak kadar yoğun bir dehşetle doldurdu.
Bir kuyruk! diye haykırdı kafasında bir ses. İçi su, jöle veya yarı pıhtı-mis kanla dolu bir kuyruk! Tanrı'm! Yüce Tanrı'm!
Susannah yaratığı saldırmaktan alıkoyanın sadece ışık değil aynı zamanda ateşe duyduğu korku olduğunu düşündü. Otomatik yanan ampullerin hâlâ çalışıyor olduğu bölümde onları bekleyip karanlıkta yakalayacağını düşünerek {düşünebiliyorsa) takip etmiş olmalıydı. İçinden bir ses, ateş yakabileceklerini biliyor olsa ampullerin çoğunun çalışmayıp ışığın çok cılız olduğu bölümde gözlerini kapatıp üzerlerine atılarak onları ezmeyi tercih edeceğini söylüyordu. O an için en azından geçici bir süreliğine şansı yoktu, çünkü kemiklerden şaşırtıcı derecede iyi meşaleler oluyordu (iyileşmekte olan Işın'ın onlara yardım ediyor olabileceğini düşünememişti). Tek sorun Sterno'nun ne kadar süre dayanacağıydı. Kemikler bir kez alev alınca yanmaya devam ettiği için fazla harcamasına gerek olmuyordu -bir süre sonra sönen ve bir kenara attığı birkaç nemli kemik hariç- ama en başta tutuşturmak gerekiyordu, üçüncü ve sonuncu kutu boşalmak üzereydi. Yaratık onlara yaklaştığı sırada ilk kutuyu attığı için acı bir pişmanlık duyuyordu ama başka ne yapacağını bilememişti. Ro-land'ın daha hızlı gidebilmesini diledi, ama askıda yüzü ona dönük halde otursa bile yapabileceğini sanmıyordu. Belki kısa süren bir koşu ama daha fazlası beklenemezdi. Gömleğinin altındaki kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Bütün gücü tükenmek üzereydi.
Beş dakika sonra, bir incik kemiğinin ucuna sürmek üzere elini Ster-no kutusuna daldırdığında tükenmiş olduğunu gördü. Arkalarındaki karanlığın içinden o vıcık vıcık ses duyuldu. Zihni, sesin kaynağının yaratığın kuyruğu olduğu konusunda ısrarlıydı. Takibe devam ediyordu. Yakıtlarının bitip tekrar karanlığa gömülmelerini bekliyordu. Sonra saldıracaktı.
Ve yiyecekti.

14
Bir savunma pozisyonuna ihtiyaçları olacaktı. Susannah bunu par-mak uçları kutunun dibine değdiği an anlamıştı. On dakika ve üç meşale sonra Silahşor'a kemiklerle dolu genişçe bir yer bulduğunda -bulabilirse-durmasmı söyledi. Paçavralar ve kemiklerle büyük bir ateş yakıp deli gibi koşabilirlerdi. Yaratığın ateşin diğer tarafından yaklaştığını duyduklarında -duyarlarsa- Roland, onu geride bırakıp yükünü hafifleterek kaçabilirdi. Bu fikri kendini kurban etme gibi görmüyor, sadece en mantıklısının bu olduğunu düşünüyordu; canavarın ikisine birden yetişmesine engel olabiliyorlarsa yapmalıydılar. Ayrıca kolayca pes etmeye hiç niyeti yoktu. Yaratığın, onu canlı ele geçirmesine izin vermeyecekti. Tabancası vardı ve kullanacaktı. Beş kurşun sai Kırkayak için, yaklaşmaya devam ederse altıncısı kendisi için.
Ancak bunları söylemesine fırsat kalmadan Roland tüm düşüncelerini silen iki kelime söyledi. "Işık," dedi soluk soluğa. "İlerde."

Susannah başını arkaya çevirdi ama önce hiçbir şey göremedi. Belki de elindeki meşale yüzündendi. Sonra çok hafif, beyaz bir ışıltı görür gibi oldu.
"Yine ampuller mi?" diye sordu. "Hâlâ çalışmakta olan bir dizi ampul mü var?"
"Belki. Ama sanmıyorum."
Susannah beş dakika sonra son meşalenin ışığında zemini ve duvarları görebildiğini fark etti. Zemin sadece dışarıdan içeri rüzgârla taşınmış olabilecek ince tozlar ve taşlarla kaplıydı. Susannah tekiyle hâlâ dibi bir tişörte sarılı yanmakta olan kemik parçasını tuttuğu ellerini havaya kaldırdı ve bir zafer çığlığı attı. Arkalarındaki yaratığın öfke ve isyanla dolu kükreyişi tüylerini ürpertmiş ama aynı zamanda kendini iyi hissettirmişti.
"Hoşça kal, şekerim!" diye haykırdı. "Hoşça kal seni göz kaplı bok!"
Yaratık tekrar kükredi ve öne atıldı. Susannah, onu bir an için net bir şekilde gördü: ağzına rağmen surat denemeyecek yuvarlak, dev gibi bir et yığ»"»; sert duvarlara sürtünmekten dolayı çizilmiş ve bir sıvının sızdığı boğumlu bir beden; her iki tarafında ikişer adet olmak üzere dört ko-lurnsu çıkıntıydı gördüğü. Çıkıntıların uçlarında sertçe açılıp kapanan kıskaçlar vardı. Susannah bir çığlık atarak meşaleyi fırlattı ve yaratık tekrar joılakları sağır edercesine kükreyerek geriledi.
"Annen sana hayvanları taciz etmenin kötü olduğunu söylemedi nü?" diye sordu Roland. Sesi öyle ifadesizdi ki Susannah şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.
Beş dakika sonra dışarıdaydılar.

İKİNCİ BÖLÜM KÖTÜ TOPRAKLAR YOLUNDA

1
16. Kavis İstasyonu'na benzeyen ama ondan daha küçük olan bir başka barakamsı kulübenin yanında, taşlık bir tepenin eteğinde tekrar yüzeye çıktılar. Bu küçük binanın çatısı pasla kaplıydı. Önünde kabaca bir çember şekli oluşturan kemik yığınları vardı. Etrafındaki kayalar kararmış, bazı yerleri kırılıp kopmuştu. Kırıcılar'ın kaldığı Kraliçe Anne tarzı bina büyüklüğünde bir kaya ortadan ikiye ayrılmış, içindeki pırıldayan mineraller ortaya çıkmıştı. Hava soğuktu ve rüzgârın kesintisiz uğultusunu duyabiliyorlardı, ama kayalar rüzgârı nispeten engelliyor, soğuğu kesiyordu. Yüzlerini derin bir minnetle masmavi gökyüzüne kaldırdılar.
"Burda bir tür çarpışma olmuş, değil mi?" diye sordu Susannah.
"Evet, öyle görünüyor. Büyük bir savaş. Uzun zaman önce." Sesi son derece bitkindi.
Barakamsı kulübenin yarı açık kapısının önünde yere kapaklanmış bir tabela vardı, tabelada yazılanı görmek isteyen Susannah yere bırakılmakta ısrar etti. Roland, onu indirip sırtını bir kayaya dayayarak oturdu. Gözlerini artık arkalarında kalmış olan Discordia Şatosu'na dikmişti. Şatonun iki kulesi mavi göğe doğru yükseliyordu. Biri sağlamdı. Roland di-- rinin tepesinin yıkılmış olduğunu düşündü. Sonra dikkatini nefesini tonlamaya yöneltti. Altındaki toprak buz gibiydi ve Roland Kötü Topraklıdaki yolculuklarının çok çetin geçeceğini şimdiden biliyordu.
Bu arada Susannah tabelayı yerden kaldırmıştı. Bir eliyle tutup diğer eliyle üzerindeki toz toprağı sildi. Kelimeler İngilizceydi ve kanını dondurmuşlardı:
BU KONTROL NOKTASI KAPALIDIR. SONSUZA DEK.
Yazının altında, ona dikilmiş gibi görünen Kral'm Gözü vardı.
Barakamsı kulübenin ana odasında parçalanmış cihazlar ve hiçbiri tam olmayan iskeletler dışında hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte Susannah hemen bitişikteki depoda hoş sürprizler buldu: raflar dolusu konserve yiyecek - taşıyabileceklerinden çok daha fazla- ve ayrıca kutularca Ster-no. (Roland'ın kutulanmış ısıya daha fazla burun kıvıracağını sanmıyordu ve haklıydı.) Birkaç iskelet dışında bir şey bulmayı ummayarak başını deponun arka kapısından uzattı. Gerçekten de bir iskelet vardı. Asıl ödül, kemiklerin içinde yattığı araçtı: Mia ile görüşmeleri sırasında kendini üzerinde oturur bulduğuna benzer kaba bir arabaydı. Bu hem daha küçüktü, hem de çok daha iyi durumdaydı. Tekerlekler ahşap değil, sentetik bir maddeyle kaplı metaldendi. Her iki tarafından, arabayı çekmek için kullanılan tutamaklar uzanıyordu. Susannah bunları görünce bunun uzak doğuda kullanılan çek-çek arabalarına benzer bir araç olduğunu anladı.
Güzel kıçımı çekmeye hazırlan bakalım, ahbap!
Detta'nın tipik kötü düşüncelerinden biriydi ama Susannah hazırlık-s« yakalanıp bir kahkaha attı.
"Komik olan nedir?" diye seslendi Roland.
"Göreceksin," dedi Susannah, Detta'yı hiç olmazsa sesinden uzaklaş. tırmaya çalışarak. Ama tam anlamıyla başarılı olamamıştı. "Evet göreceksin."

3
Çek-çek arabasının arkasında küçük bir motor vardı, ama ömrünün uzun yıllar önce dolduğunu ikisi de bir bakışta anladı. Roland depoda bir İngiliz anahtarı da dahil olmak üzere birkaç basit alet bulmuştu. Ağa açık halde donmuştu, ama bir miktar yağ (Susannah'ya çok tanıdık gelen, kırmızı-siyah bir teneke kutu içindeydi) tekrar kullanılabilir hale gelmesini sağlamıştı. Roland İngiliz anahtarını kullanarak küçük motoru söktü ve bir kenara yuvarladı. O çalışır, Susannah, Mose Baba'nın diyeceği gibi etrafı kolaçan ederken Oy yüzeye çıktıkları noktanın kırk adım ötesinde oturmuş, karanlıkta onları takip eden yaratığın gelme ihtimaline karşı nöbet tutuyordu.

"Yedi kilodan fazla değil," dedi Roland ellerini kot pantolonuna silip söktüğü motora bakarak. "Ama eminim bu ağırlıktan kurtulduğumuza bir süre sonra çok memnun olacağım."
"Ne zaman yola çıkıyoruz?"
"Arkaya taşıyabileceğim kadar konserveyi yerleştirir yerleştirmez," dedi Roland ve derin bir iç çekti. Kirli sakallı yüzü solgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yanaklarındaki ve ağzının kenarlarındaki çizgiler iyice derinleşmişti. İp gibi zayıf görünüyordu.
"Roland, yapamazsın! O kadar erken olmaz! Tükenmiş haldesin!"
Roland sabırla oturmakta olan Oy'u ve kırk adım ötesindeki karanlık ağzı gösterdi. "Hava karardığında oraya bu kadar yakın olmak istiyor musun?"
"Bir ateş yakabiliriz..."
"Dostları olabilir," dedi Roland. "Ateşten korkmayan dostları. Geçitteyken yaratık bizi hiçbir şeyle paylaşmak istemedi, çünkü paylaşmak zorunda değildi. Ama şimdi umursamayabilir. Özellikle de intikam almak istiyorsa."
"Onun gibi bir yaratık düşünemez. Mümkün değil." Bu söylediğine • anmak yüzeye çıktıkları için artık daha kolaydı. Ama gölgeler uzayıp hava kararmaya başladığında fikrini değiştirebileceğini biliyordu.
"Bu riski göze alamayız," dedi Roland.
Susannah gönülsüzce de olsa ona hak verdi.

4
Şansları vardı, Kötü Topraklar'a uzanan dar patikanın büyük bölümü oldukça düzgündü. Bir yokuşa geldiklerinde Roland, Susannah'nın inip Ho Fat'm Lüks Taksisi adını verdiği arabanın yanında kendi tarzıyla elleri ve kesik bacakları üzerinde ilerlemesine itiraz etmedi. Tepenin üzerine varana dek bu şekilde gittiler. Discordia Şatosu azar azar gerilerinde kaldı. Roland tepesi parçalanmış kule kayaların ardında gözden kaybolana dek ilerledi. İkinci kule de görüş alanından çıkınca patikanın yanındaki taşlık alanı işaret ederek, "Bir itirazın yoksa bu gece orda kamp yapacağız," dedi. Susannah'nın hiçbir itirazı yoktu. Ateş yakmak için yanlarında yeterince kemik ve paçavra getirmişlerdi, ama Susannah yakıtın fazla uzun süre dayanmayacağını biliyordu. Kumaş parçaları gazete kâğıdı gibi çabucak yanıp kül olacak, kemikler ise Roland'ın süslü yeni saatinin (Roland, ona saati kaba bir ifadeyle göstermişti) kollan gece yarısı birleştiğinde yanıp tükenmiş olacaktı. Ertesi gün ise hiç ateşleri olmayacak ve yiyecekleri ısıtamadan doğruca konservelerden yiyeceklerdi. Şartlarının çok daha kötü olabileceğini biliyordu -gün içinde hava yaklaşık yedi derece oluyordu ve bolca yiyecekleri vardı- ama bir kazak için çok şey verirdi. Kalın bir kaban içinse çok daha fazlasını.
"Belki ilerledikçe yakacak bir şeyler buluruz," dedi ateş yakılınca umutla (yanan kemiklerin kokusu berbattı, bu yüzden rüzgârı arkalarına alarak oturmuşlardı). "Çalılar... kuru otlar... kemikler... hatta belki kuru dallar."
"Sanmıyorum," dedi Roland. "Kızıl Kral'ın şatosunun bu tarafında bulamayız muhtemelen. Orta-Dünya'nın nerdeyse her yerinde görülebi-len şeytanotunu bile bulacağımızı sanmam."
"Ama emin olamazsın." Üzerlerindeki Central Park'ta bir bahar gü. nüne uygun kıyafetlerle günlerce soğuğa katlanma fikrini aklına getirmek
bile istemiyordu.
"Bence Gök Gürültüsü'nü karartırken bu toprakları öldürdü," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle. "Önceden de fazla verimli olduğunu sanmıyorum, ama artık tamamen kısır. Yine de halimize şükredelim." Uzanıp Susannah'nın dolgun dudağının hemen kenarındaki sivilceye dokundu. "Yüz yıl önce bu büyüyüp genişleyerek etlerini kemiklerine kadar yerdi. Beynine de girer ve ölmeden önce seni çıldırtırdı." "Kanser mi? Radyasyon mu?"
Roland fark etmediğini söylemek istercesine omuz silkti. "Kızıl Kral'ın şatosunun ötesinde bir yerlerde yeniden otlara, hatta belki ormanlara bile rastlayabiliriz, ama biz oraya vardığımızda karlar altına gömülmüş olabilirler, o mevsimdeyiz. Havada, günün çabucak kararmasında görebiliyorum." Susannah şakacıktan inledi ama çıkan ses o kadar gerçekti ki korktu. Sesinde bezginlik ve dehşet vardı. Oy kulaklarını kaldırıp onlara baktı. "Neden beni biraz neşelendirmiyorsun, Roland?"
"Gerçekleri bilmen gerek," dedi Silahşor. "Elimizdekilerle uzun süre idare edebiliriz ama şartlar hiç hoş olmayacak, Susannah. İdareli kullanırsak arabadaki yiyecekler bize bir ay, belki daha fazla yeter... ve idareli kullanacağız. Yaşayan topraklara geldiğimizde karla kaplı olsa bile hayvanlar bulacağız. Ve istediğim de bu. O zamana dek hiç et yiyemeyecek olduğumuz için değil, derilerine ihtiyaç duyacağımız için. Umarım ihtiy3' cimiz çok fazla olmaz ama..."
"Ama olacağından korkuyorsun."
"Evet," dedi Roland. "Korkarım öyle olacak. Çünkü hayatta insanın esaretini uzun süren kesintisiz soğuk kadar kıran pek az şey vardır; öldürecek kadar değil, ama enerjiyi çalan, iradeyi zorlayan, vücuttaki yağı zar azar eriten sürekli soğuk kadar kötüsü yoktur. Korkarım önümüzde zorlu bir yolculuk var. Göreceksin." Ve Susannah gördü.

5
Hayatta kesintisiz soğuktan daha cesaret kırıcı pek az şey vardır. Gündüzler o kadar kötü değildi. En azından hareket ediyorlar, bu sayede vücutları ısısını koruyordu. Ama gün içinde bile rüzgârın kilometrelerce çıplak arazi boyunca ve nadiren karşılarına çıkan tepecikler veya yüksek kayalıklar arasında uluduğu açık alanlara geldiklerinde tahammül sınırları zorlanıyordu. Tepecikler ve kayalıklar daima mavi olan gökyüzüne, gömülmüş bir devin topraktan çıkan kızıl parmakları gibi uzanıyordu. Rüzgâr, Işın'ın Yolu üzerindeki bulutların altında yürüdükleri sırada daha da sert esiyor

gibiydi. Susannah rüzgârdan korunmak için derileri çatlamış elleriyle yüzünü örtüyor, parmaklarının tamamen hissizleşmeyip sürekli bir batma hissi vererek karıncalanmasından nefret ediyordu. Gözleri sulanıyor, sonra yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözyaşları donmuyordu, soğuk o kadar kötü değildi. Hava onları donduracak kadar değil, hayatlarını yavaş yavaş cehenneme çevirmeye yetecek kadar soğuktu. O nahoş günler ve korkunç gecelerde ruhunu ne için satabilirdi? Bazen tek bir kazağın yeteceğini düşünürdü, bazen de hayır, tatlım, şimdi bile bunun için kendine çok fazla saygın var, derdi kendi kendine. Tek bir kazak için sonsuza dek cehennemde -veya geçiş karanlığında- kalmaya razı olur musun? Elbette hayır.
Şey, belki hayır. Ama onu kandırmaya çalışan şeytan bir de kulaklık 'eklif ederse...
Rahatlarını sağlamak için pek az şeye ihtiyaçları vardı aslında. Su-annah sürekli bunu düşünüyordu. Yiyecekleri ve suları vardı; yol üzerinde yirmi beşer kilometre aralarla hâlâ çalışmakta olan su tulumbaları v^. di. Bu tulumbalar Kötü Topraklar'ın derinliklerinden mineral tadı veren buz gibi sular çıkarıyordu.
Kötü Topraklar. Bu kelimeler üzerine düşünmek için saatleri, günleri ve haftaları olmuştu. Bu toprakları kötü kılan neydi? Zehirli su mu? Top. raktan çıkan suyun tatlı olduğu kesinlikle söylenemezdi, ama zehirli de değildi. Yiyecek kıtlığı mı? Yemekleri vardı, ama daha sonra yiyecek bu-lamamaları halinde sorun yaşayabilirlerdi. Bu arada sürekli tuzlanmış da-na kıyması yemekten bıkmıştı. Kahvaltıda ve tatlı niyetine yedikleri kuru üzümler de cabası. Yine de karınları doyuyordu işte. Vücut için yakıt. Yiyecek ve su varken Kötü Topraklar'ı kötü kılan neydi? Gökyüzünün batı-da önce altın rengine dönüşüp sonra yaprak kurusuna dönmesini; doğuda önce mora dönüp ardından yıldızlarla bezeli siyaha dönüşünü izlemek. Günlerin sona ermesini giderek artan bir korkuyla izliyordu: yıldızlar yeryüzünü aydınlatırken esen keskin rüzgârdan korunmak için birbirlerine sokularak geçirdikleri bir başka sonu gelmez gece düşüncesi yaşam enerjisini tüketiyordu. Ayaklan ve parmaklan acı verecek şekilde üşüyüp karıncalanırken bir kazağım ve bir çift eldivenim olsa yeter. O zaman rahat edebilirim. Bir kazak ve bir çift eldiven yeter. Çünkü o kadar da soğuk dejjfi, diye düşünerek geçirilen uzun geceler.
Güneş battıktan sonra hava tam olarak ne kadar soğuyordu? Asla sıfır derecenin altına inmediğini biliyordu, çünkü Oy için koyduğu su hiç donmuyordu. Gece yarısıyla gündoğumu arasındaki saatlerde dört derece civarına düştüğünü tahmin ediyordu. Birkaç gece sıfıra yaklaşmış olmalıydı zira Oy'un yemeklerini koyduğu tasın kenarlarının buzlandığım
görmüştü.
Oy'un kürkü gözüne giderek artan bir sıklıkla takılıyordu. Öncelen kendi kendine bunun hiçbir anlamı olmadığını, sadece zaman geçirmek için zihinsel bir egzersiz yaptığını söylüyordu. Hantal Billy'nin metabote' ması nasıl çalışıyor ve o kürk (o kalın, muhteşem kalınlıkta, inanılmaya cak kadar kalın kürk) onu ne kadar sıcak tutuyordu acaba? Zamanla asusunun ne olduğunu anladı: Detta'nın mırıldanarak içinde filizlen-ouy&
A-rdia kıskançlık. Ufaklık güneş battıktan sonra hiç acı çekmiyor, değil mi? Vno yo, onun keyfi yerinde! Sence derisinden iki kişilik eldiven çıkar mı?
Susannah bu sesleri insan ruhunun ne kadar bencil, hesapçı, kötücül olabileceğini düşünüp dehşete kapılarak üzgünce duymazdan geliyordu.
Soğuk günbegün içlerine işliyordu. Bir kıymık gibiydi. Oy'u aralarına a]ıp birbirlerine sokularak uyuyorlar, sonra dönerek açıkta kalan taraflarının nispeten ısınmasına çalışıyorlardı. Tazeleyici gerçek uyku ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar asla uzun sürmüyordu. Ay büyüyüp geceyi aydınlatmaya başladığında iki hafta boyunca geceleri yürüyüp gündüzleri uyudular. Bu biraz daha iyiydi.
Vahşi hayatın gördükleri tek örneği güneydoğu ufkunda uçan veya yüksek kayalıkların tepesine grup halinde tünemiş olan siyah kuşlardı. Rüzgâr uygun yönden eserse tiz seslerini duyabiliyorlardı.
"Sence etleri yenir mi?" diye sordu Susannah bir keresinde Silah-şor'a. Ay neredeyse kaybolmuş ve karşılarına çıkabilecek tehlikeleri görebilmek için (birkaç kez önlerine derin yarıklar çıkmış, bir keresinde de dipsizmiş gibi görünen bir çukur görmüşlerdi) tekrar gündüz yürümeye başlamışlardı.
"Sence?" diye sordu Roland.
"Muhtemelen hayır ama deneyip kendim görmeye itiraz etmezdim." Duraksadı. "Sence neyle besleniyorlar?"
Roland başını iki yana salladı. Patika keskin kayalardan oluşan taş bir bahçe içinden geçiyordu. İlerideki yüksek kayalığın düz tepesinin kenarına yüz civarı kargaya benzer siyah kuş tünemiş, boncuk gözlü jüri üyeleri gibi Susannah ve Roland'ın bulunduğu yöne bakıyordu.
"Belki bir dönüş yapsak iyi olur," dedi Susannah. "Bakalım öğrenebi-kcek miyiz?"
"Patikadan aynlırsak tekrar bulamayabiliriz," dedi Roland. "Palavra! Oy bize..."
"Susannah bu konuyu kapatalım!" Susannah'nın daha önce hiç duy. madiği sert, hiddetli bir sesle konuşmuştu. Roland'ın öfkeli halini bilirdi daha önce defalarca görmüştü. Ama bu kez Susannah'yı endişelendiren biraz da korkutan bir somurtkanlık, bir usanç vardı.
Sonraki yarım saat sessizlik içinde geçti. Roland Ho Fat'in Lüks Taksisi'ni çekiyor, Susannah hiç konuşmadan arabanın içinde oturuyordu. Sonra dar patika (Susannah patikaya Kötü Topraklar Yolu diyordu) yukarı doğru eğim kazandı ve Susannah arabadan inerek Roland'ın ya-nında kendi tarzında ilerlemeye başladı. Böyle anlarda ellerini korumak için Eski Ev Günleri tişörtünü yırtıp avuçlarına sarmıştı. Tişört hem elle-rini sivri taşlardan koruyor, hem de bir nebze ısıtıyordu.

Roland gözucuyla ona baktı, sonra tekrar önlerindeki patikaya döndü. Alt dudağı hafifçe sarkmıştı. Susannah, Roland'ın yüzündeki ifadenin saçma denecek kadar inatçı göründüğünü bilmediğinden emindi. Plaja gitmek isteyip reddedilmiş üç yaşında bir çocuk gibiydi. Bilemezdi ve Susannah da ona söylemeyecekti. Belki daha sonra, bu kâbusu hatırlayıp gülebildikleri zaman söylerdi. Hava sıcaklığının beş derece olduğu bir gecede sadece bir kazak, tek istediğim bu, bir kazağım olsa yem saati gelmiş bir muhabbetkuşu gibi mutlu olurum, diye düşünerek sert toprak üzerinde titrediklerini hatırlayamadıkları bir zamanda söylerdi. Oy'un kürkünden iki kişiye yetecek eldiven malzemesi çıkıp çıkmayacağını, Jake'in ölümünden beri çok mutsuz görünen zavallı hayvanı öldürmenin ona bir iyilik olup olmayacağını düşünmedikleri bir zaman.
"Susannah," dedi Roland. "Az önce sana sert davrandım, özür dilerim."
"Özür dilemene gerek yok."
"Bence var. Başımızda yeterince bela var, bir de ikimiz arasında sorun yaşanmasın. Birbirimizi gücendirmeyelim."
Susannah sessiz kaldı. Roland havada daire çizen kuşlara döndüğü sırada başını kaldırıp Silahşor'a baktı. "Şu ekinkargaları," dedi Roland.
Susannah sessizce bekliyordu.
"Çocukken onlara bazen Gan'ın Karakuşları derdik. Eddie ve sana cinin asılmasından sonra arkadaşım Cuthbert ile kuşlara ekmek kırıntıları serptiğimizi anlatmıştım, değil mi?"
"Evet."
"Tıpkı bunlar gibi kuşlardı, bazıları onlara Şato Kargaları derdi. Ama kimse Kraliyet Kargası demezdi, çünkü leş yerler. Neyle beslendiklerini sormuştun. Belki artık terk edildiği için onun şatosunun, sokakla-nndaki leşleri yiyorlardır."
"Kızıl Kral'm şatosu veya Kızıl Kral ya da her ne diyorsan."
"Evet. Kesin olarak doğru mu bilmiyorum ama..."
Roland sözünü bitirmedi, bitirmesine gerek yoktu. Susannah daha sonra kuşları daha dikkatli izledi. Evet, güneydoğu yönüne uçup yine aynı yönden geliyor gibiydiler. Kuşlar ilerleme sağladıklarını gösteriyor olabilirdi. Fazla değildi, ama günün geri kalanında ve bir başka soğuk, tüketici geceye girerken moralinin biraz olsun yükselmesini sağlamıştı.
Susannah ertesi sabah ateşsiz kamp yerlerinde bir başka soğuk kahvaltıyı ederken (Roland o akşam Sterno'nun bir kısmını kullanıp hiç olmazsa ılık yemek yiyeceklerine söz vermişti) Tet Şirketi'nin armağanı olan saate bakıp bakamayacağını sordu. Roland saati itiraz etmeksizin uzattı. Susannah kapağa kazınmış üç siguVa, özellikle de spiral şeklinde yükselen pencereleriyle Kule'ye uzun uzun baktı. Sonra açıp içini inceledi. Başını kaldırıp Roland'a bakmadan, "Sana söylediklerini tekrar anlat," dedi.
"İyi akıl dediklerinden birinin onlara söylediğini bana iletiyorlardı.
Dediklerine göre çok yetenekliymiş ama adını hatırlamıyorum. Dediğine bakılırsa saat Kara Kule'ye yaklaştığımızda durabilir veya ters yönde çalı-bilirmiş."
"Bir Patek Philippe'in tersine çalışacağına inanmak zor," dedi Susannah. "Buna göre New York'ta saat sekizi on altı geçiyor, ama akşam mı sabah mı bilmiyorum. Burda ise saat sabah altı buçuk civarı görünüyor ama bunun fazla bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Bu bebeğin olması gerekenden hızlı veya yavaş işlediğini nerden anlayacağız?"
Roland bu soruyu düşünerek çıkınını doldurmaya ara verdi. "Aşağı-daki küçük kolu görüyor musun? Tek başına döneni?" "Evet, ikinci kol."
"Tam yukarıyı gösterdiğinde bana söyle."
Susannah kolu takip etti ve tam on ikiyi gösterdiğinde, "Şimdi," dedi. Roland kalçasındaki ağrıdan kurtulduğundan beri rahatlıkla çömele-biliyordu. Şimdi de aynı pozisyondaydı. Gözlerini kapadı ve kollarını dizlerine doladı. Her solukta minik bir buhar bulutu oluşuyordu. Susannah buna bakmamaya çalıştı; sanki nefretlik soğuk gözle görünecek kadar şiddetlenmişti. Hâlâ hayaletimsi, ama artık görünürdü. "Roland ne yapı..."
Silahşor gözlerini açmadan elini kaldırdı ve Susannah sustu. Saatin ikinci kolu yolculuğuna hızla devam ederek önce aşağı indi. Sonra tekrar yukarı yöneldi ve tam on ikiye ulaştığında...
Roland gözlerini açıp, "Bu tam bir dakika," dedi. "Işm'ın altında gerçek bir dakika."
Susannah'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Nasıl becerdin bunu?" Roland başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Tek bildiği Cort'un onlara zamanı daima kafalarının içinde tutabilmeleri gerektiğini söylediğiydi, çünkü saatlere güvenemezlerdi ve güneş saati de bulutlu havalarda hiç işe yaramazdı. Ya da gece vaktinde. Bir yaz Cort onları tam belirlediği dakikada Büyük Salon'un arkasındaki avluya gelene dek gecelerce üst üste şatonun batısındaki Küçük Orman'a (oldukça ürkütücü bir yerdi, özellikle de yalnız olunduğunda ama elbette hiçbiri bu gerçeği yüksek seste dile getirmezdi; birbirlerine bile) göndermişti. Kafanın -içindeki- saat mekanizmasının çalışma şekli ilginçti. Önce çalışmıyordu. Tekrar deneni'yor olmuyor, olmuyordu. Cort'un nasırlı eli kafaya sertçe iner ve eski öğretmeni homurdanırdı: Seni geri zekâlı kurtçuk! Yarın gece yine ormana gideceksin! Herhalde orayı pek sevdin! Ama kafadaki saat tik tak etmeye bir Icez başladı mı hiç şaşmıyor gibiydi. Roland bir süreliğine, dünyanın pusulasının yönünü şaşırdığı süre boyunca onu kaybetmişti. Ama şimdi tekrar kavuşmuştu ve bu yüzden çok mutluydu.
"Saniyeleri mi saydın?" diye sordu Susannah. "Mississippi -bir, Mississippi- iki, böyle mi?"
Roland başını iki yana salladı. "Sadece biliyorum işte. Bir dakika veya bir saat dolduğunda."
"Yok canım!" dedi genç kadın dudak bükerek. "Tahmin ettin!" "Tahmin etmiş olsaydım kol tam bir dönüşü tamamladığı anda konuşur muydum?"

"Şansın tutmuş," dedi Detta ve tek gözünü hafifçe kapatarak ona, Roland'ın nefret ettiği kurnazca bir ifadeyle baktı. (Ama Silahşor bu hissini hiçbir zaman açığa vurmadı, çünkü Detta'nın sırf ona inat olsun diye daha çok yapacağını biliyordu.)
"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu.
"Hayır," dedi Susannah ve iç geçirdi. "Saatinin kusursuzca çalıştığını söylüyorsun ve ben de sana inanıyorum. Demek ki henüz Kara Kule'ye yaklaşmış değiliz. Daha değil."
"Belki saatin çalışmasını etkileyecek kadar değil, ama bugüne kadar olmadığım kadar yakınız," dedi Roland usulca. "Kıyaslayarak konuşursak nerdeyse gölgesinde sayılırız. İnan bana, Susannah... biliyorum."
"Ama..."
Başlarının üzerinden hem sert, hem de tuhaf bir şekilde boğuk bir gak-lama geldi: Gak, gak! yerine Gurk, gurk! gibiydi. Susannah yukarı bakınca ""i kuşlardan birinin -Roland'ın Şato Kargası dediği türden- kanat seslerini duyabilecekleri kadar alçaktan uçmakta olduğunu gördü. Uzun, kıvrık gagasından sarımsı yeşil bir şey sarkıyordu. Susannah kuşun gagasındakinin deniz yosununa benzediğini düşündü. Ama ölü gibi görünmüyordu.
Heyecanla Roland'a döndü.
Silahşor başını salladı. "Şeytanotu. Muhtemelen yuva yaparken kul-lanmak için getirdi. Yavruların yemesi için olmadığı kesin. Onu yedirmezler. Ama Hiçlik Diyarı'na girerken en son, çıkarken de ilk görülen bitki şeytanotudur. Nihayet çıkıyoruz. Şimdi beni dinle, Susannah, beni iyi dinle ve insanı usandıran Detta kaltağını mümkün olduğunca geri it. Sakın bana orda olmadığını söyleyerek vaktimi harcama, çünkü gözlerinde commala dansı yaptığını görebiliyorum."
Susannah şaşırmış göründü, sonra itiraz edecekmiş gibi dikleşti. Sonra hiçbir şey söylemeden başını çevirdi. Tekrar ona döndüğünde Ro-land'ın "usandıran kaltak" dediği kadının varlığını artık hissetmiyordu. Gittiğini Roland da anlamış olmalıydı ki konuşmaya devam etti.
"Yakında Kötü Topraklar'dan çıkıyormuş gibi hissedeceğiz ama gördüklerine güvenmesen iyi olur. Birkaç bina veya yollarda kaldırımlar güvence ya da medeniyet anlamına gelmez. Ayrıca yakında şatosuna, Kızıl Kral'ın şatosuna varacağız. Kızıl Kral çok büyük bir ihtimalle orayı terk etmiş olacak ama bize bir tuzak hazırlamış olabilir. Gözlerini ve kulaklarını dört açmanı istiyorum. Konuşmak gerekecekse bırak ben yapayım."
"Benim bilmediğim ne biliyorsun?" diye sordu Susannah. "Ne saklıyorsun?"
"Hiçbir şey," dedi Roland (ve bu onun için nadir bir dürüstlük gösterisiydi). "Sadece içimde bir his var, Susannah. Saat ne derse desin artık hedefimize çok yaklaştık. Kara Kule'ye ulaşmamıza az kaldı. Ama öğretmenim Vannay istisnası olmayan tek bir kural olduğunu söylerdi: zaferden önce günaha teşvik gelir. Zafer ne kadar büyük olursa direnilmesi gereken günah o kadar tatlı olur."
Susannah titreyerek kollarını bedenine doladı. "Tek istediğim ısınmak," dedi. "Kimse bana Kule'den vazgeçmem için kucak dolusu odun ve yün kıyafetler vermediği sürece sorunumuz olmaz."
Roland, Cort'un en ciddi öğütlerinden birini hatırladı -En kötü ihtimali asla yüksek sesle söyleme!- ama Susannah'ya bir şey söylemedi. Saatini dikkatle kaldırdı ve yola devam etmek üzere ayağa kalktı.
Ama Susannah bir süre daha durdu. "Rüyamda onu gördüm," dedi. Kimden bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu. "Üç gece üst üste. Peşimizden geliyordu. Gerçekten orda bir yerde olabilir mi sence?"
"Ah evet," dedi Roland. "Ve midesi de bomboş olmalı."
"Aç, Mordred çok aç," dedi Susannah. Bu sözleri rüyasında da duymuştu.
Tekrar titredi.

7

Üzerinde yürüdükleri patika genişledi ve o öğleden sonra yol üzerinde ilk kabuğumsu kaplamalara rastladılar. Yol genişlemeye devam etti ve karanlık çökmeden bir başka patika (çok eskiden bir yol olduğuna şüphe yoktu) ilerledikleri yolla birleşti. İki yolun kesiştiği noktada bir zamanlar muhtemelen bir tabelayı taşıyan paslı bir direk vardı. Ertesi gün Fedic'in bu tarafındaki ilk binaya rastladılar. Verandasından geri kalanlar üzerinde ters dönmüş bir tabela bulunan bir yıkıntıdan ibaretti. Arka tarafta yerle bir olmuş bir ahır vardı. Susannah, Roland'ın yardımıyla tabelayı çevirdi ve üzerindeki yazıyı okudular: EÎRSLIB BHIR, Altında artık çok iyi tanıdıkları o kırmızı göz vardı.
"Sanırım üzerinde ilerlediğimiz yol bir zamanlar Discordia Şatosu ve Kızıl Kral şatosu arasında bir araba yoluymuş," dedi Roland. "Kulağa mantıklı geliyor."
İlerledikçe karşılarına daha çok bina, kesişen daha çok yol çıktı. Bir zamanlar Kızıl Kral'ın şatosunun dışına kurulmuş olan bir kasabanın veya köyün, hatta belki bir şehrin dış mahalleleriydi. Ama Lud'un aksine geriye pek bir şey kalmamıştı. Bazı binaların kalıntılarının civarında öbek öbek şeytanotları vardı, ama yaşayan başka hiçbir varlığa rastlamadılar. ^°ğuk her zamankinden beterdi. Ekinkargalarını görmelerinden sonraki dördüncü günde hâlâ ayakta sayılabilecek binaların kalıntıları arasında kamp yapmayı denediler ama ikisi de gölgeler arasından fısıldayan sesler duydu. Roland -Susannah'nın tüyler ürpertici bulduğu bir kayıtsızlıkla-seslerin "evci" adı verilen hayaletlere ait olduğunu söyleyerek tekrar caddeye çıkmalarını önerdi.
"Bize zarar verebileceklerini sanmıyorum ama küçük dostumuzu incitebilirler," dedi Roland ve her zamanki haline hiç uymayan bir tedirginlikle kucağına kıvrılıp yatmış olan Oy'u okşadı.

Susannah teklifi seve seve kabul etti. İçinde kamp yapmaya çalıştıkları binada fiziksel soğuktan çok daha beter bir soğuk vardı. Gölgeler arasından fısıldayan şeyler yaşlı olabilirdi, ama Susannah hâlâ aç olduklarını düşünüyordu. Böylece üçü yine Kötü Topraklar Yolu'nun ortasında, Ho Fat'in Lüks Taksisi'nin dibinde birbirine sokularak yattı ve ısının birkaç derece artması için şafağı beklemeye başladılar. Yıkılmış binaların birinden aldıkları tahtalarla ateş yakmaya çalıştılar ama tek yaptıkları bir avuç Sterno'yu boşa harcamak oldu. Jölemsi maddeden çıkan alevler kırık bir iskemlenin parçaları olan tahtalara nüfuz edemeden ölüp gitti. Tahtalar yanmayı reddediyordu.
"Neden?" diye sordu Susannah alevlerin sönüşünü izlerken. "Neden?"
"Şaşırdın mı, New; York'lu Susannah?"
"Hayır ama sebebini bilmek istiyorum. Çok eski oldukları için mi? Taşlaşmışlar mı, nedir?"
"Yanmıyor çünkü bizden nefret ediyor," dedi Roland aleni bir şeyi dile getiriyormuş gibi. "Burası onun yeri, ilerlemiş olsa da hâlâ ona ait. Burdaki her şey bizden nefret ediyor. Ama... dinle, Susannah. Artık çoğunlukla düzgün sayılabilecek gerçek bir yolda olduğumuza göre gecelen yürümeye ne dersin? Deneyelim mi?"
"Elbette. Her şey, su dolu bir varile sokulup çıkarılmış kedi yavrusu gibi titreyerek yatmaktan iyidir."
Böylece tekrar yola koyuldular; ilk gecenin geri kalanında, sonrakinde ve ondan sonraki iki gece boyunca yürümeyi sürdürdüler. Susannah hastalanacağım, bu şekilde devam edersem mutlaka hasta olacağım, diye düşünüp duruyordu ama hastalanmadı. Hiçbiri hasta olmadı. Sadece alt dudağının solunda, bazen şişip patlayarak kanayan, sonra tekrar kuruyan bir sivilce vardı. Başlarındaki tek illet kesintisiz soğuktu; anbean daha da derinlerine işliyordu. Ay yine irileşmeye başlamıştı ve Susannah bir gece, Fedic'ten ayrılmalarının üzerinden neredeyse bir ay geçmiş olduğunu anladı.
Keskin kayalardan oluşmuş bahçenin yerini yavaş yavaş terk edilmiş bir köy aldı ama Susannah, Roland'ın söylediklerini unutmuş değildi: hâlâ Kötü Topraklardaydılar ve ara sıra üzerinde ilerledikleri yolun KRAL'İN YOLU olduğunu belirten tabelalara rastlasalar da (elbette hepsinin üzerinde o kırmızı göz vardı) gerçekte hâlâ Kötü Topraklar Yolu üzerinde olduklarını biliyordu.
İçinden geçtikleri köy çok acayipti, içinde bir zamanlar ne tür garip insanların yaşamakta olduğunu hayal bile edemiyordu. Kaldırımlar taş döşeliydi. Kulübeler dar ve çatıları sivriydi. Kapılar, lunaparktaki güldüren aynalarda görülen yansımalardaki gibi insanlar için yapılmışçasına çok dar ve anormal yükseklikteydi. Bunlar Lovecraft evleriydi, Clark Ashton evleri, William Hope Hodgson sınır evleriydi. Hepsi bir Lee Brown Coye orak ayının altında, arkalarını yürüdükleri yolun kenarlarında yükselen tepelere dayayarak dip dibe dizilmişti. Orada burada birkaçı yıkılmıştı ve bu yıkıntılarda nahoş bir organik görünüm vardı; sanki eski camlar ve tahtalardan değil, yırtılan ve çürüyen etten oluşmuşlardı. Susannah pek çok kez tahtalar ve gölgeler arasından ona bakan ölülerin yüzlerini, korkunç ölü gözleriyle molozlar arasında onları takip eden yüzleri görür gibi oldu. Her seferinde aklına Dutch Hill'deki bekçi geldi ve titredi.
Kral'in Yolu'ndaki dördüncü gecelerinde anayolun bir dönüş yaparak doğudan güneye yöneldiği ve böylece Işın'ın Yolu'ndan ayrıldığı büyük bir kavşağa ulaştılar. Önlerinde, bir geceden az sürecek bir yürüyüşün (Ho Fat'in Lüks Taksisi'nde oturanlar için yürümek söz konusu değildi elbette) sonunda varabilecekleri yüksek bir tepe, tepenin üzerinde de kapkara bir şato vardı. Belirsiz ay ışığında Susannah'ya biraz doğuya özgü görünmüştü. Kulelerin tepeleri minare olmaya özenmişlercesine daha genişti. Aralarındaki yürüyüş yolları şatonun önündeki avlunun üzerinden çaprazlama geçiyordu. Bazıları yıkılıp parçalanmıştı ama çoğu hâlâ sağlamdı. Susannah ayrıca alçak ama şiddetli bir gürüldeme duyuyordu. Makine sesi değildi. Roland'a ne olduğunu sordu.
"Su," dedi Silahşor.
"Ne suyu? Bir fikrin var mı?"
Roland başını iki yana salladı. "Ama susuzluktan ölsem bile o şatonun yakınlarındaki sudan içmezdim."
"Burası kötü bir yer," diye mırıldandı Susannah sadece şatoyu değil, çevresindeki eğilmiş
(yan gözle bakan)
evlerden oluşan köyü de kastederek. "Ve boş da değil, Roland."
"Kafanın içine girmek için kapıyı çalan -veya kemiren- ruhların varlığını hissediyorsan hepsini def et, Susannah."
"İşe yarayacak mı?"
"Emin değilim," diye kabullendi Roland. "Ama bu şeylerin davet edilmeksizin içeri giremeyeceğini ve hileyle içeri sızmakta usta olduklarını duymuştum."
Hem Dracula'yı okumuş, hem de Peder Callahan'ın Korku Ağı hikâyesini dinlemiş olan Susannah, Roland'ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.
Roland omuzlarını nazikçe kavrayarak onu şatodan başka tarafa çevirdi. Susannah şatonun siyah olmayabileceğini, yılların yıpranmışlığının ve donukluğunun o hissi verebileceğini düşündü. Gün ışığında anlayacaklardı. O an için ortalığı sadece bulutların hafifçe perdelediği bir hilal aydınlatıyordu.
Durdukları yerden başka yönlere uzanan, kırık parmaklar gibi kıvrılış birkaç yol vardı. Ancak Roland'ın bakmasını istediği yol düzgündü ve Susannah bunun terk edilmiş köy etraflarında sessizce belirdiğinden beri gördüğü tamamıyla düzgün tek yol olduğunu fark etti. Işm'ın Yolu altın-da güneydoğuya doğru ilerliyordu ve üzeri düzgünce kaplanmıştı. Üzerindeki bulutlar dümdüz bir nehir gibi akıp gidiyordu.
"Ufukta karanlık bir şekil seçebiliyor musun, hayatım?" diye sordu Roland.
"Evet. Bir karaltı ve önünde beyazımsı bir bant. Nedir bu? Biliyor musun?"

"Bir fikrim var ama emin değilim," dedi Roland. "Burda biraz dinlenelim- Gündoğumuna az kaldı, o zaman ikimiz de görebileceğiz. Ayrıca şatoya gece vakti daha fazla yaklaşmak istemiyorum."
"Kızıl Kral gittiyse ve Işm'ın Yolu o taraftaysa," Susannah işaret etti. "Neden şu kahrolası şatoya gidiyoruz ki?"
"Öncelikle gittiğinden emin olmak için," dedi. "Ve arkamızdakine bir tuzak hazırlayabiliriz. Bundan şüpheliyim -çok kurnaz- ama bir şansımız var. Henüz çok genç ve gençler bazen dikkatsizce davranabilir."
"Fırsatın olsa onu öldürür müsün?"
Roland'ın gülümsemesi ay ışığı altında buz gibiydi. Merhametsiz. "Hem de bir an bile tereddüt etmeden."

8
Sabah olduğunda Susannah çek-çek arabasının arkasındaki erzakların arasındaki rahatsız uykusundan uyandı ve Roland'ın kavşakta durmuş, Işın'm Yolu'na bakmakta olduğunu gördü. Her tarafı tutuk olduğu için dikkatlice davranıp düşmemeye çalışarak arabadan indi. Vücudundaki kemikler buz kesmiş, her an cam gibi parçalanıverecekmiş gibi geliyordu.
"Ne görüyorsun?" diye sordu Roland. "Şimdi yeterince aydınlık, orada ne görüyorsun?"
Beyazımsı bant kardı ve bu, artık yükseklerde oldukları için Susan-nah'yı pek şaşırtmamıştı. Onu şaşırtan -ve kalbini inanılmayacak kadar büyük bir mutlulukla dolduran- kar çizgisinin altındaki ağaçlardı. Köknar ağaçları. Canlı varlıklar.
"Ah, Roland, çok güzel görünüyorlar!" dedi. "Neredeyse karın içinde olmalarına rağmen harika görünüyorlar! Değil mi?"
"Evet," dedi Roland. Sonra Susannah'yı havaya kaldırarak geldikleri yöne döndürdü. Susannah ölü evlerden oluşan çirkin kalabalığın ötesinde Kötü Topraklar'ın bir kısmını, ara sıra alçak bir tepeye rastladıkları o korkunç kaya bahçesini görebiliyordu.
"Bir düşün," dedi Silahşor. "Orda, geride, Fedic var. Fedic'in ötesinde Gök Gürültüsü. Gök Gürültüsü'nün ötesinde Callalar ve Orta-Dünya ile Uç-Dünya arasındaki sınırı oluşturan orman var. Lud yine o yönde daha geride, onun da ötesinde Nehir Geçiti var. Onların gerisinde ise Batı Denizi ve Mohaine Çölü. Ötede bir yerde, fersahlar ve zaman içinde kaybolmuş olan İç-Dünya'nm kalıntıları var. Baronluklar. Gilead. Şimdi bile sevgi ve ışığın varlığını hatırlayan insanların bulunduğu yerler."
"Evet," dedi Susannah anlamayarak.
"Kızıl Kral o yöne dönmüştü," dedi Roland. "Aslında tam aksi yöne, Kara Kule'ye gitmeye niyetlenmişti ama delirmiş olmasına rağmen yanında götürdüğü yoldaşlarıyla içinden geçmek zorunda kalacağı toprakları öldürmemesi gerektiğini biliyordu." Susannah'yı kendine çekti ve alnını Susannah'nın kendini ağlayacakmış gibi hissetmesine yol açan bir şefkatle öptü. "Üçümüz şatosunu ziyaret edecek ve şansımız yaver giderse Mordred'in içine düşeceği bir tuzak hazırlayacağız. Sonra yaşayan topraklara doğru yolumuza devam edeceğiz. Ateş yakmak için odun, etleriy-le beslenip derileriyle ısınacağımız av hayvanları olacak. Biraz daha devam edebilir misin, hayatım? Yapabilir misin?"
"Evet," dedi Susannah. "Teşekkür ederim, Roland."
Ona sarıldı ve sarıldığı sırada kızıl şatoya baktı. Giderek artan gün ışığında renginin bir zamanlar yeni dökülmüş kan rengi olduğunu görebiliyordu. Ama aradan geçen yıllar taşların rengini karartmıştı. Bu görüntü üzerine Mia ile Discordia Şatosu'nun yürüyüş yolunda yaptığı konuşmayı hatırladı. Ufukta gördüğü, bir kuvvetlenip bir zayıflayan kızıl ışıltı gözünün önüne geldi. Bulundukları yer neredeyse orasıydı.
Yanıma gel, Susannah, demişti Mia, ona. Çünkü kral uzaktan bile bü-yüleyebilir.
Bahsettiği o kızıl ışıltıydı ama...
"Gitmiş!" dedi Roland'a. "Şatodaki kızıl ışıltı-Kral'm Ocağı demişti! Gitmiş! Bunca zamandır onu bir kez bile görmedik?'
"Hayır," dedi Roland. Gülümsemesi bu kez daha sıcaktı. "Kırıcılar'ı durdurduğumuz zaman onun da durduğunu sanıyorum. Kral'ın Ocağı artık işlemiyor, Susannah. Tanrılar iyiyse sonsuza dek kapandı. Bize pahalıya mal oldu ama bu kadarım başardık."
O öğleden sonra Kızıl Kral'ın şatosuna vardılar ve tamamen terk edilmemiş olduğunu gördüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KIZIL KRALİN ŞATOSU

1
Posterler ve pankartlar görülmeye başladığında şatoya bir buçuk kilometre uzaktaydılar ve görünmeyen nehrin gürültüsü daha da artmıştı. Pankartlarda kırmızı, beyaz ve mavi renkler hâkimdi... Susannah'ya Anma Günü'nü ve küçük kasabalardaki Dört Temmuz geçit törenlerini hatırlatmışlardı. Gizemli, dar evlerin ön cephelerinde, çok uzun zaman önce tavan arasından bodruma dek boşaltılıp ve kepenk indirmiş dükkânların önündeki bu pankartlar çürümekte olan bir cesedin dudaklarına sürülmüş ruj gibi duruyordu.
Posterlerin üzerlerindeki yüzler Susannah'ya çok tanıdık gelmişti. Richard Nixon ve Henry Cabot Lodge, yüzlerinde araba satıcılarına özgü gülümsemelerle zafer işareti yapıyordu (NIXON/LODGE, ÇÜNKÜ İŞİMİZ HENÜZ BİTMEDİ yazıyordu posterin üzerinde). John Kennedy ve Lyndon Johnson birbirlerine sarılmışlar, boşta kalan ellerini havaya kaldırmışlardı. Ayaklarının altında YENİ BİR SİNİRİN ÜZERİNDE DURUYORUZ yazısı vardı.

"Kimin kazandığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu Roland omzu üzerinden. Susannah Ho Fat'in Lüks Taksisi'nde oturuyor, etrafı inceliyordu (ve bir kazağı olmasını diliyordu, ince bir hırka bile olurdu).
"Ah, evet," dedi. Bu posterlerin kendisi için asılmış olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Kennedy kazandı."
"Dinh'iniz mi oldu?"
"Bütün Birleşik Devletlerin dinh'i oldu. Kennedy vurulunca yerine Johnson geçti."
"Vuruldu mu? Öyle mi diyorsun?" Duydukları Roland'ın ilgisini çekmişti.
"Evet. Oswald adında bir korkak tarafından vuruldu." "Ve Birleşik Devletleri'niz dünyadaki en güçlü ülke." "Eh, sen beni yakamdan tutup Orta-Dünya'ya çektiğin sırada Rusya bizimle yanşıyordu ama soruna evet diyebilirim."
"Ve ülkenizin insanları dinh'inizi kendileri seçiyor. Yönetim babadan oğla geçmiyor."
"Evet," dedi Susannah ihtiyatla. Roland'ın demokratik sistemi kötülemesini veya gülmesini bekliyordu.
"Mono Blaine'in deyişiyle bu kulağa çok hoş geliyor," dediğini duyunca şaşırdı.
"Bana bir iyilik yap ve Mono Blaine'in hiçbir sözünü tekrarlama, Roland. Ne şimdi ne de sonra. Tamam mı?"
"Nasıl istersen," dedi Roland ve hiç hız kesmeden ilerlemeyi sürdürdü. Sonra çok daha alçak bir sesle ekledi.
"Tabancamı hazır tut, sana uyarsa."
"Bana çok uyar," dedi Susannah hemen aynı alçak ses tonuyla. Ana Çık ıyar der gibi olmuştu zira dudaklarını kıpırdatmamaya çalışarak konuşmuştu. Kral'ın Yolu'nun bu ucundaki ortaçağdan (veya bir film setinden) çıkmış gibi görünen dükkânlar ve tavernalardan izleniyor olduklarını hissedebiliyordu. Gözetleyenlerin insan mı, robot mu yoksa sadece kayralar mı olduğunu bilmiyordu ama bu duyguyu Roland konuşup doğrulamadan önce hissetmişti. Aynı şeyi onun da hissettiğini bilmek için Oy'un eski bir saatin rakkası gibi sağa sola dönen başına bakması yeter-liydi.
"Peki şu Kennedy iyi bir dinh miydi?" diye sordu Roland normal sesine dönerek. Sessizlikte iyi yayılıyordu. Susannah harika bir şeyi fark etti: gürüldeyen nehre çok yakın olmalarına, hava da rutubetli ve buz gibj olmasına rağmen üşümüyordu. Etrafındaki dünyaya soğuğu hissetmeyecek kadar konsantre olmuştu. En azından o an için.
"Şey, herkes öyle düşünmüyordu. Onu vuran kaçığın düşünmediği kesin. Ama bence çok iyiydi," dedi. "Başkanlık için yarışırken değişim sözü verdi. Muhtemelen seçmenlerin yarıdan çoğu samimiyetine inanmadı çünkü politikacıların neredeyse tümü aynı sebepten yalan söyler, yani yapabildiği için. Ama seçildikten sonra vaatlerini yerine getirmeye başladı. Küba adında bir yerde bir anlaşmazlık vardı ve o kadar cesur davrandı ki... şey, onunla birlikte at sürmek hoşuna giderdi diyeyim. Bazıları ne kadar ciddi olduğunu gördü ve orospu çocukları onu vurması için bir kaçık tuttu."
"Oz-walt."
Susannah telaffuzunu düzeltmeye gerek görmeyerek başını salladı. Aslında düzeltilecek bir şey yoktu. Oz-walt. Oz. Her şey yine bir araya geliyordu, değil mi?"
"Ve Kennedy ölünce yerine Johnson geçti."
"Evet."
"O nasıldı?"
"Ayrıldığımda sağlıklı bir yorum yapabilmek için çok erkendi ama oyunu oynamaya alışık olan adamlardandı. 'Anlaşmak için suyuna git,' derdik eskiden. Anlıyor musun?"
"Evet," dedi Roland. "Ve Susannah, sanırım geldik." Ho Fat'in Lüks Taksisi'ni çekmeyi bıraktı. Saplarını tutmaya devam ederek Kızıl Kral'ın şatosuna baktı.

2

Kral'ın Yolu şüphesiz bir zamanlar Kızıl Kral'ın muhafızlarınca Buc-Inn^ham Sarayı'nın Kraliçe Elizabeth'in muhafızları tarafından korunduğu gibi korunan taş döşeli geniş bir avluda son buluyordu. Taşların üzerinde, yılların rengini pek az soldurduğu kıpkırmızı bir göz vardı. Yer seviyesinde ne olduğu ancak tahmin edilebiliyordu ama Susannah şatonun üst katlarından bakıldığında gözün kuzeybatı manzarasına hakim olduğunun görüleceğinden emindi. Aynı kahrolası şey muhtemelen pusulanın bütün yönlerine çizilmiştir, diye düşündü.
Bu dış avlunun üzerinde, terk edilmiş iki gözetleme kulesinin arasına yeni boyanmış gibi görünen bir pankart asılmıştı. Üzerine (yine kırmızı, beyaz ve mavi renklerde) şunlar yazılmıştı:
ROLAND VE SUSANNAH, HOŞ GELDİNİZ!
(SEN DE OY!)
ÖZGÜR DÜNYADA EĞLENMEYE DEVAM EDİN!
İç avlunun (ve kale hendeği görevi gören kafeslenmiş nehrin) gerisindeki şato yılların etkisiyle neredeyse siyahlaşmış koyu kızıl renkte taşlarla inşa edilmişti. Kuleler ve taretler şatodan gözleri acıtacak şekilde genişleyerek, yerçekimini inkâr edercesine gökyüzüne yükseliyordu. Bu gösterişli kuleler arasındaki şato ağırbaşlı, ana girişin üzerindeki kemere oyulmuş dik dik bakan göz dışında hiçbir süslemesi olmayan sade bir yapıydı. Yukarıdaki yürüyüş yollarından ikisi yıkılmış, ana avluya taş parçalarının saçılmasına yol açmıştı ama diğer altısı Susannah'ya büyük otobanların kesiştiği alanlardaki gişe girişlerini hatırlatır şekilde çaprazlama uzanıyordu. Kapılar, pencereler, evlerde olduğu gibi tuhaf denecek kadar dar ve uzundu. Kapkara, şişman ekinkargaları yukarıdaki pencerelerin eŞiklerine tünemiş onları izliyordu.
Roland'ın tabancasını hemen ulaşabileceği biçimde beline sokrtius olan Susannah çek-çek arabasından indi. Hendeğin ana girişe bakmakta olan silahşorun yanına gitti. Kapıları açıktı. Hemen gerisinde, nehrin di. ğer tarafına geçmek için

bir taş köprü vardı. Köprünün altında karanla sular on iki metre genişlikte kayalık bir yatakta akıyordu. Suyun keskin nahoş bir kokusu vardı. Kapkara, sivri kayaların göründüğü yerlerde suda oluşan köpükler beyaz değil, sarıydı.
"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Susannah.
"Başlangıç olarak şu adamları dinleyebiliriz," dedi Roland başını şatonun taş döşeli avlusunun diğer tarafındaki büyük kapıya doğru sallayarak. Kapının kanatları aralıktı. İki adam-son derece normal adamlardı, Susannah'nın beklediği gibi güldüren aynalarda görülen yansımalara benzemiyorlardı-dışarı çıktı. Avlunun ortasına gelmişlerdi ki bir üçüncüsü daha çıkıp onlara yetişmek için aceleyle yürüdü. Hiçbiri silahlı gibi görünmüyordu. Susannah ilk ikisi yaklaştığında tek yumurta ikizi gibi tıpatıp aynı olduklarını görünce pek şaşırmadı. Arkadan gelen de diğerleriyle aynı görünüme sahipti: beyaz, uzunca boylu, uzun siyah saçlı. Demek üçüzdüler. Üçüncüsü iyi şans için. Üzerlerinde kot pantolonlar ve Susannah'nın görür görmez (ve acı verecek kadar) kıskandığı kalın kabanlar vardı. Öndeki ikisi deri saplı büyük sepetler taşıyordu.
"Gözlük ve sakal eklersen tıpkı Stephen King olurlar. Eddie ile onunla ilk tanıştığımız günkü hali," dedi Roland alçak sesle.
"Sahi mi? Doğru mu diyorsun?" ijj
"Evet. Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" ||
"Konuşma işini sana bırakacağım."
"Ve zaferden önce günaha teşvik gelir. Bunu da unutma."
"Unutmam. Roland, onlardan korkuyor musun?"
"Bu üçünden korkmak için bir sebebimiz olduğunu sanmıyorum Ama ateş etmeye hazır ol."
"Silahsız görünüyorlar." Ama ellerindeki sepetlerin içinden her şey akabilirdi.
"Yine de hazırlıklı ol."
"Olacağım."

3
Yabancıların çizmelerinin topuklarının tok seslerini nehrin çağıltısına rağmen duyabiliyorlardı. Sepet taşıyan ikisi kemerli köprünün tam ortasında, yani en yüksek noktasında durdu. Kucaklarındaki sepetleri yan yana yere bıraktılar. Üçüncü adam şato tarafında durdu ve boş ellerini önünde kavuşturdu. Susannah artık sepetlerden birinden yayıldığından emin olduğu pişmiş et kokusunu alabiliyordu. İnsan eti de değildi üstelik. Kızarmış dana eti ve tavuğun Susannah'ya göre cennetten çıkma kokuşuydu. Ağzı sulanmaya başladı.
"Selam olsun, Gilead'lı Roland!" dedi sağ taraflarındaki siyah saçlı adam. "Selam olsun, New York'lu Susannah! Selam olsun, Orta-Dünya'h Oy! Uzun günler ve hoş geceler dilerim!"
"Biri çirkin, diğeriyse daha beter," dedi yanındaki. "Ona aldırmayın," dedi sağdaki Stephen King benzeri. '"Ona aldırmayın,'" diye alayla tekrarladı diğeri suratını özellikle buruşturup komik bir şekilde çirkinleştirerek.
"İki katını sizin için dilerim," dedi Roland ikiliden daha kibar olana. Formalite icabı bacağını öne uzatarak eğildi. Susannah ise olmayan eteğinin uçlarını tutarak Calla usulü reverans yaptı. Oy Roland'ın sol ayağının dibinde oturmuş, köprüdeki tıpatıp aynı iki adama bakıyordu. "Biz uffi'yiz," dedi sağdaki adam. "L^jftleri bilir misin, Roland?" "Evet," dedi ve Susannah'ya açıkladı: "Eski bir kelime... hatta antik. Şekil-değiştiriciler olduklarını iddia ediyor." Ardından nehrin gürültüsü yüzünden duyulamayacağı muhakkak olan alçak bir sesle ekledi. "Ama doğru olduğunu sanmıyorum."
"Doğru söylüyorum," dedi sağdaki adam nazikçe.
"Yalancılar kendi türlerinden birini nerede görse tanır," dedi soldaki ve mavi gözünü devirdi. Tek gözünü. Susannah daha önce sadece tek gözünü devirebilen birini gördüğünü hatırlamıyordu.
Arkadaki adam hiçbir şey söylemiyor, ellerini önünde kavuşturmuş halde sessizce duruyordu.
"İstediğimiz şekle girebiliriz," diye devam etti sağdaki. "Ama aldığı-mız emirler tanıyıp güvendiğiniz birinin şekline bürünmekti."
"Sai King'e zerre kadar güvenim yok," dedi Roland. "O adam pantolon kemiren bir keçi gibi baş belasının teki."
"Elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi sağdaki Stephen King. "Eddie Dean'in şeklini de alabilirdik ama hanımefendi için çok acı verici olacağını düşündük."
"'Hanımefendi' bacaklarının arasında dik durmasını sağlayabilse bir ipi bile becermekten hoşlanacakmış gibi görünüyor," dedi soldaki Stephen King ve yan yan baktı.
"Buna gerek yoktu," dedi arkadaki, kavuşturduğu ellerini ayırmayarak. Bir yarışma hakemi gibi sakince konuşmuştu. Susannah neredeyse Sivridil'e ceza kutusunda beş dakika kalmasını söylemesini bekledi. Buna itiraz da etmezdi zira Sivridil King'in konuşması onu incitmiş, Eddie'yi hatırlatmıştı.
Roland tüm bunları görmezden geldi.
"Üç ayrı şekle bürünebilir misiniz?" diye sordu Kibardil King'e. Susannah silahşorun soruyu sormadan önce yutkunduğunu duymuş ve sepetten yayılan kokularla ağzı sulanan tek kişi olmadığını anlamıştı. "Biriniz sai King, biriniz sai Kennedy, biriniz de sai Nixon olabilir mi mesela?"
"Güzel bir soru," dedi sağdaki Kibardil King.
"Aptalca bir soru," dedi soldaki Sivridil King. "Hiçbir amacı yok. Son derece gereksiz. Aman neyse, zeki bir macera kahramanı var mıdır acaba?" "Danimarka Prensi Hamlet," dedi Hakem King arkalarından usulca. "Ama akla hemen gelen tek örnek olduğuna göre kuralın doğruluğunu ispatlayan istisnadan fazlası olmayabilir."

Sivridil ve Kibardil dönüp ona baktı. Başka bir şey söylemeyeceğini anladıklarında tekrar Roland ve Susannah'ya döndüler.
"Aslında tek bir varlık olduğumuzdan," dedi Kibardil. "Ve oldukça sınırlı bir kapasiteye sahip olduğumuzdan bu soruya hayır demek durumundayım. Hepimiz birden Kennedy olabiliriz ya da Nixon, ama..."
"'Reçel dün vardı, yarın olacak ama bugün yok,'" dedi Susannah. Aklına nereden geldiğini (ve niçin yüksek sesle söylediğini) bilmiyordu ama Hakem King, "Kesinlikle!" dedi ve ona aferin dercesine başını salladı.
"Babalarınızın hatırı için devam edin," dedi soldaki Sivridil King. "Kızıl Lord'a ihanet eden bu hainlere kusmadan fazla uzun süre bakamayacağım."
"Pekâlâ," dedi yanındaki. "Onlara hain demek biraz haksızlık, en azından denkleme ka da eklendiğinde. Kendimize verdiğimiz isimleri telaffuz edemeyeceğiniz için..."
"Süpermen'in düşmanı Bay Mxyzptlk gibi," dedi Sivridil.
"... bize Los'un, yani Kızıl Kral dediğinizin kullandığı isimlerle hitap edebilirsiniz. Kabaca söylersek ben egoyum ve adım Feemalo. Yanımdaki Fumalo. O da idimiz."
"O halde arkanızdaki de Fimalo olmalı," dedi Susannah Fie-ma-lo şeklinde telaffuz ederek. "O ne oluyor, süperegonuz mu?"
"Ah harika!" diye bağırdı Fumalo. "Bahse girerim Freud bile diyebi-liyorsundur ama azgın kelimesiyle kafiyeli değil!" Öne eğilerek Susannah'ya bilmişçe baktı. "Peki heceleyebilir misin, g.tten bacaklı New York kara kuşu?"
"Ona aldırmayın," dedi Feemalo. "Kadınlar karşısında kendini hep tehdit altında hisseder."
"Siz Stephen King'in egosu, idi ve süperegosu musunuz?" diye sordu Susannah.
"Ne kadar güzel bir soru!" dedi Feemalo onaylarcasına. "Ne salakça bir soru!" dedi Fumalo onaylamazca. "Annenlerin hayatta kalan çocuğu oldu mu hiç, kara kuş?"
"Benimle o oyunu oynamaya kalkmasan iyi olur," dedi Susannah "Detta Walker'i yüzeye çıkarıp çeneni kapatırım."
Hakem King, "Bazı fiziksel özelliklerini kısa süreliğine benimsemek dışında sai King ile hiçbir ilgim yok," dedi. "Ve çok az vaktiniz olduğunu anlıyorum. Hedefinize sempati duyuyor değilim, yardım etmek için yo-lumdan ayrılıp herhangi bir şey yapmaya da hiç niyetim yok-en azından yolumdan fazla uzaklaşmaya-ve anlıyorum ki Los'un gidişinden büyük ölçüde siz sorumlusunuz. Beni mahkûmu olarak tutup soytarısıymı-şım-hatta evcil maymunuymuşum-gibi davrandığından gidişini görmek beni fazla üzmedi. Yapabilirsem size yardım edeceğim-hiç olmazsa bi-raz-ama bunun için kendi yolumdan ayrılmayacağım. Müteveffa dostunuz Eddie Dean'in söyleyeceği gibi, 'Bunu açıklığa kavuşturalım.'"
Susannah yüzünü buruşturmamaya çalıştı ama acıtıyordu, hem de çok.
Feemalo ve Fumalo daha önce olduğu gibi konuşurken durup Fima-lo'ya bakmıştı. Şimdi tekrar Roland ve Susannah'ya dönmüşlerdi.
"Dürüstlük en iyi politikadır," dedi Feemalo dindar bir tavırla.
"Yalancılar malı götürür," dedi Fumalo alaycı bir sırıtışla. "Anonim."
"Los'un bizi altıya, hatta yediye böldüğü zamanlar olurdu," dedi Feemalo. "Sadece incittiği için. Ama şatodaki herkes gibi biz de buraya kısılıp kalmıştık çünkü duvarların dışına bir ölüm hattı kurmuştu."
"Gitmeden önce hepimizi öldüreceğini sandık," dedi Fumalo. Bu kez sesinde daha önceki sert alaycılık yoktu. Yüzünde bir felaketten kıl payı kurtulmuş birinin düşünceli, ciddi ifadesi vardı.
Feemalo: "Çok kişiyi öldürdü. Başbakanının kafasını uçurdu."
Fumalo: "İşin kötüsü ileri derecede frengi hastasıydı ve mezbahadaki bir domuz gibi başına geleceklerden bihaberdi."
Feemalo: "Mutfak personelini ve hizmetçi kadınları sıraya dizdi..."
Fumalo: "Hepsi de ona son derece sadıktı, gerçekten çok sadık..."
Feemalo: "Ve önünde sıralanmış dikilirlerken hepsine zehir verdi. İsteseydi onları uykularında da öldürebilirdi..."
Fumalo: "Ve bunun için sadece istemesi yeterdi."
Feemalo: "Ama bunun yerine onları zehirledi. Fare zehri. Koca kahverengi lokmalar halinde yutup o tahtında otururken önünde kıvranarak can verdiler..."
Fumalo: "Kafataslarından yapılmış tahtında..."
Feemalo: "Dirseğini dizine dayayıp çenesini avucuna koydu ve derin düşüncelere dalmış görünerek, çemberi kareleştirmeye veya En Yüksek Asal Sayı'yı bulmaya çalışıyormuş gibi bir edayla Kabul Salonu'nun zemininde kıvranmalarını, kusmalarını, can çekişmelerini izledi."
Fumalo (Susannah'nın hem şehvetli hem de son derece itici bulduğu bir hevesle): "Bazıları su için yalvararak öldü. Susuzluk hissettiren bir zehirdi, evet! Ve sıranın bize geldiğini sanmıştık!"
Bunun üzerine Feemalo sonunda isyan etti; sesinde öfkeden ziyade bir nebze kırgınlık vardı. "İzin ver de bitireyim ve onlar da yollarına devam edebilsinler, lütfen."
"Her zamanki gibi patronluk taslıyorsun," dedi Fumalo ve suratını asarak sessizliğe büründü. Şato Kargaları tünedikleri yerde kanat çırparak boncuk gözleriyle onları izlemeye devam etti. Bir yere gidemeyecek olanlarla kendilerine bir ziyafet çekmeyi umduklarına şüphe yok, diye düşündü Susannah.
"Büyücü'nün Kürelerinin zarar görmeden bugüne gelmiş altı tanesi ondaydı," dedi Feemalo. "Siz hâlâ Calla Bryn Sturgis'teyken kürelerden birinde tetiği çekip onu çıldırtan bir şey gördü. Ne olduğunu bilmiyoruz Çünkü biz görmedik

ama kürede gördüğünün sadece Calla'daki değil, Al-gul Siento'daki zaferiniz de olduğunu sanıyoruz. Böylece Işınlar'ı kırıp Kule'yi devirme planlan suya düşmüş oldu."
"Elbette oydu," dedi Fimalo usulca ve köprünün üzerindeki iki Stepten King yine ona döndü. "Başka bir şey olamaz. Onu çılgınlığın eşiğine getiren, zihnindeki iki çelişen zorunluluktu: Kule'yi yıkmak ve oraya sen-den önce varıp en tepeye tırmanmak, Roland. Kule'yi yok etmek... veya hükmetmek. Anlamaya çalıştığını hiç sanmıyorum-senin de istediğin bir şeyi senden önce ele geçirmekti amacı. Böyle şeyleri çok önemserdi."
"Senin yüzünden nasıl da öfkelendiğini, değerli oyuncaklarını kırma-dan önceki haftalarda haykırarak sana lanetler okuduğunu duymak şüp. hesiz hoşuna gidecektir, Roland," dedi Fumalo. "Senden mümkün oldu-ğunca korktuğunu duymak da öyle."
"Bu değil," diye karşı çıktı Feemalo ve Susannah ifadesinin hüzünlü olduğunu düşündü. "Bu pek hoşuna gitmeyecektir. Kazandığında da kay-bettiğinde olduğu kadar kötü."
Fimalo: "Kızıl Kral Algul'un düşeceğini görünce Işınlar'ın tekrar canlanacağını anladı. Daha da ötesi! Hâlâ kırılmamış olan iki Işın zamanla diğer Işınlar'ı tekrar yaratacak, kilometre kilometre, tekerlek tekerlek tekrar örecekti. Bu gerçekleşirse, o zaman er geç..."
Roland başını sallıyordu. Susannah silahşorun gözlerinde yepyeni bir ifade gördü: mutlu şaşkınlık. Belki nasıl kazanacağını gerçekten biliyor, diye düşündü. "O zaman ilerlemiş olan er geç geri dönebilecek," dedi Roland. "Belki Orta-Dünya ve İç-Dünya." Duraksadı. "Hatta belki Gilead. Işık. Beyaz."
"Belkisi fazla," dedi Fimalo. "Çünkü ka bir tekerlektir ve bir tekerlek kırılmadığı sürece dönecektir. Kızıl Kral Kule'nin Efendisi veya Kule'nin Gardiyanı olmadığı sürece gitmiş olanlar geri dönecek."
"Delilik," dedi Fumalo. "Ve yıkıcı delilik. Ama elbette Koca Kızıl daima Gan'm deli tarafında olagelmişti." Susannah'ya çirkin bir sırıtışla baktı. "Bu Froood; Kara Kuş Hanım."
Feemalo sözlerine devam etti. "Küreler kırılıp öldürme işi sona erince..."
"Bunu anlamanızı istiyoruz," dedi Fumalo. "Tabii anlayamayacak kadar kalın kafalı değilseniz."
"Tüm bunları yaptıktan sonra kendini öldürdü," dedi Fimalo ve diğtf ikisi bir kez daha ona döndü. Sanki başka türlüsü ellerinden gelmiyordu.
"Bunu bir kaşıkla mı yaptı?" diye sordu Roland. "Çünkü arkadaşlarla dinleyerek büyüdüğümüz kehanette böyle deniyor. Edebi değeri olmayan bir şiirdi."
"Gerçekten de öyle oldu," dedi Fimalo. "Boğazını kaşıkla kestiğini düşündüm çünkü kaşığın kenarı keskinleştirilmişti (bazı malum tabaklar gibi, anlarsınız ya-ka bir tekerlektir ve daima başladığı yere döner) ama kasığı yuttu. Yuttu, buna inanabiliyor musunuz? Ağzından kan boşaldı, gir şelale gibi! Sonra gri atların en irisine bindi-ona uyku ve rüyalar diyarı olan Nis'in adını vermişti-ve eyerin önüne küçük çıkınını yerleştirerek güneydoğuya, Empathica'nın beyaz topraklarına doğru sürdü." Gülümsedi. "Burada büyük miktarda yiyecek var ama tahmin edebileceğiniz gibi onun yiyeceğe ihtiyacı yok. Los' artık yemek yemiyor."
"Bir dakika, mola," dedi Susannah elleriyle T şekli yaparak (farkında değildi ama bu hareketi Eddie'den kapmıştı). "Keskin bir kaşık yutmuş ve hem boğuluyor hem kan kaybediyorsa..."
"Kara Kuş Hanım ışığı görmeye başladı!" dedi Fumalo ve ellerini gökyüzüne doğru kaldırıp salladı.
"... nasıl oluyor da herhangi bir şey yapabiliyor?"
"Los' ölemez," dedi Feemalo üç yaşında bir çocuğa çok aleni bir şeyi söylüyormuşçasına. "Vesiz..."
"Siz zavallı aptallar..." dedi yanındaki dalga geçerek.
"Zaten ölü olan birini öldüremezsiniz," diye tamamladı Fimalo. "Tabancaların işini bitirebilirdi, Roland."
Roland başını sallıyordu. "Namluları Arthur Eld'in muhteşem kılıcı Excalibur'dan yapılmış ve babadan oğla geçmiş. Evet, bu da kehanetin bir parçası. O da bunu biliyordu muhakkak."
"Ama artık tabancaların ona zarar veremez. Kendini onların ötesine attı. O artık bir Ölmeyen."
"Elimizde Kule'nin balkonlarından birine hapsolduğuna inanmak •Çin sebepler var," dedi Roland. "Ölmeyen veya değil, tepeye Eld'in bir sigulu olmaksızın asla çıkamazdı, kehanetin bu kadarını bildiğine göre o noktayı da biliyordu mutlaka."
Fimalo sertçe gülümsüyordu. "Evet, ama Los', yani Kızıl Kral şimdi Kule'yi Susannah'nın dünyasında anlatılan bir hikâyede Horatio'nun köprüyü tuttuğu gibi tutuyor. İçine girmenin bir yolunu buldu ama tepe-sine tırmanamıyor, bu doğru. Ama o Kule'yi tuttukça sen de tırmanama-yacaksın."
"Görünüşe bakılırsa yaşlı Kızıl Kral aklını tamamen kaçırmamış," dedi Feemalo.
"Kafayı peynir ekmekle yemiş!" dedi Fumalo. Şakağına ciddi bir ifadeyle vurdu... ve kahkahalara boğuldu.
"Ama devam ederseniz," dedi Fimalo. "Şu an onu tutsak edenin hakimiyetini ele geçirebilmesi için gereken Eld sigullanm ayağına götürmüş olursunuz."
"Önce onları benden alması gerekecek," dedi Roland. "Bizden." Havadan sudan konuşuyormuş gibi kayıtsızdı.
"Doğru," diye onayladı Fimalo. "Ama bir düşün, Roland, onlarla Kızıl Kral'ı öldüremezsin. Oysa o onları elinden alabilir zira aklı başından gitmiş ve kolu uzun. Eğer başarırsa... eh! Kara Kule'nin tepesinde elinde bir çift tabancayla ölü, aynı zamanda deli bir kral düşünün! Oradan da hükmedebilir ama bana kalırsa çılgınlığı göz önüne alındığında yıkıp yerle bir etmesi daha olası. Ve buna gücü yetebilir. Işınlar olsun olmasın." Köprünün diğer tarafında duran Fimalo onlara ciddi bir ifadeyle baktı.
"Ve sonra," dedi. "Her şey karanlığa gömülür."

4
Orada bulunanlar bu fikri kafasında tartarken bir sessizlik oldu. Sonra Feemalo neredeyse özür dilercesine konuştu. "Sadece bu dünya, Kara Kule burada olduğu için Kule Anahtarı dediğimiz dünya söz konusu olsaydı hasar o kadar fazla olmayabilirdi ama Kara Kule'nin bazen bir gül olduğu dünyalar da var. Ayrıca bazılarında ölümsüz bir kaplan, en azından bir dünyada Rover adında bir bir-köpek ya da..."
"Rover adında bir köpek mi?" diye sordu Susannah şaşırarak. "Gerçekten öyle mi diyorsun?"
"Yarı yanmış bir sopa kadar hayal gücün var, hanım," dedi Fumalo tiksintiyle.
Feemalo ona aldırmadı. "Kule bu dünyada kendi varlığıyla bulunuyor. Son gittiğin dünyada çoğu cins hâlâ doğru şekilde ürüyor ve hayatların çoğu tatlı, Roland. Orada hâlâ enerji ve umut var. Bununla birlikte o dünyayı ve sai King'in hayal gücüyle dokunup çektiği diğer dünyaları riske atar mısın? O dünyaları o yaratmadı, biliyorsun. Pek çok yaratıcı kişi o şekilde düşünse de Gan'ın göbek bağına bir göz atmak o kişiyi Gan yapmaz. Her şeyi riske atabilir misin?"
"Sadece soruyoruz, seni ikna etmeye çalışmıyoruz," dedi Fimalo. "Ama gerçek ortada: artık tek hedefin kaldı, silahşor. Elinde kalanın tümü bu. Hiçbir şey seni daha ileri itmiyor. Şatoyu geçip Beyaz Topraklara girdiğinde arkadaşınla ka'nm ötesine geçmiş olacaksınız. Ve bunu yapmana gerek yok. Tüm yaşadıkların Işınlar'ı kurtarabilmen, kurtararak tüm dünyaların ve hayatların merkezi olan Kule'nin sonsuza dek var olmasını garanti altına alman için kurulmuş bir düzenekti. Bu gerçekleştirildi. Şimdi geri dönersen ölü Kral bulunduğu yerde sonsuza dek mahkûm kalacak."
"Diyorsunuz," dedi Susannah sai Fumalo'nunkine yakın bir kabalıkla.
"Doğru da söylüyor olsanız yalan da," dedi Roland. "Yola devam edeceğim. Söz verdiğim gibi."
"O sözü kime vermiştin?" diye patladı Fimalo. Kavuşturduğu ellerini köprünün şato tarafında durduğu andan beri ilk kez ayırdı ve saçını kaşından geri itti. Hareket küçüktü ama hissettiği rahatsızlığı çok iyi anlatıyordu. "Kehanetlerde böyle bir söz yer almıyor, sana söylüyorum!"
"Olmaması doğal. Çünkü bu sözü kendime verdim ve tutmaya karar-hyım."
"Bu adam da Kızıl Los' kadar deli," dedi Fumalo saygıyla.
"Pekâlâ," dedi Fimalo. İçini çekti ve ellerini yine önünde kavuşturdu "Ben yapabileceğimi yaptım." Başını ona dikkatle bakmakta olan diğer ikisine salladı.
Feemalo ve Fumalo tek dizlerinin üzerine çöktüler: Feemalo sağ Fumalo sol dizinin üzerine. Yere koydukları sepetlerin kapaklarını kaldırdılar ve ileri ittiler. (Susannah'nın aklına Fiyat Doğru ve Konsantrasyon programlarındaki modellerin ödülleri tanıtması gelmişti.)
Sepetlerden birinin içinde yemek vardı: kızarmış tavuk, domuz eti ve dana eti. Susannah bu görüntü üzerine midesinin hepsini içine alabile-cekmiş gibi genişlediğini hissetti. Boğazından yükselen iniltiyi bastırabilmek için insanüstü bir çaba göstermesi gerekmişti. Ağzı sulandı ve bir elini kaldırıp salyasını sildi. Ne yaptığını bileceklerdi ve bunu engellemenin bir yolu yoktu ama hiç olmazsa açlığının fiziksel belirtisinin çenesinden ve dudaklarından aşağı süzülmesini görmelerini engelleyebilirdi. Oy havladı ama silahşorun sol ayağının dibinden ayrılmadı.
Diğer sepetin içinde kalın yün kazaklar vardı. Biri yeşil, diğeri kırmızıydı: Noel renkleri.
"Ayrıca uzun iç çamaşırları, ceketler, içi kürklü çizmeler ve eldivenler var," dedi Feemalo. "Empathica yılın bu mevsiminde ölümcül derecede soğuktur ve önünüzde aylar sürecek bir yolculuk var."
"Kasabanın dışına sizin için hafif bir alüminyum kızak bıraktık,"- dedi Fimalo. "Küçük arabanızın arkasına atıp karlı bölgeye ulaştığınızda hanımla erzaklarınızı taşımak için kullanabilirsin."
"Gidişinizi onaylamadığımız halde tüm bunları niçin yaptığımızı merak ediyor olmalısınız," dedi Feemalo. "Aslında hayatta olduğumuz içi" minnettarız.."
"Gerçekten işimizin bittiğini düşünmüştük," diye araya girdi Fumalo. "Eddie olsa 'Oyun kurucu tost oldu,' derdi."
Susannah'yi bu da incitti... ama yiyeceklere bakmak kadar değil. O . 2ın kazaklardan birini başından geçirip bacaklarının üzerine kadar indi-Yken neler hissedeceğini hayal etmek kadar değil.
"Kararım sizinle konuşup yapabilirsem yola devam etmekten vazgeçirmekti," dedi Fimalo; Susannah sadece onun konuşurken birinci tekil şahıs kullandığını fark etmişti. "Vazgeçiremediğime göre bari olası ihtiyaçlarınızı karşılayayım."
"Onu öldüremezsin!" diye patladı Fumalo. "Görmüyor musun kalın kafalı öldürme makinesi, anlamıyor musun? Tek yapabileceğin fazla heveslenip onun ölü avuçlarına düşmek! Nasıl bu kadar aptal olabi..."
"Sus," dedi Fimalo sakince ve Fumalo hemen sustu. "Kararını verdi." "Ne yapacaksın?" diye sordu Roland. "Biz gittikten sonra?" Üçü aynadaki akisler gibi aynı anda, aynı şekilde omuz silki ama cevap veren Fimalo-sözde uffi'nin süperegosu-oldu. "Burada bekleyeceğim," dedi. "Yaratılış matriksinin varlığını sürdürüp sürdürmeyeceğine bakacağım. Bu arada Şato'yu elden geçirip eski şaşaalı günlerine döndürmeye çalışacağım. Bir zamanlar çok güzel bir yerdi. Yine olabilir. Ve şimdi görüşmemizin sona erdiğini düşünüyorum. Hediyeleri teşekkürlerim ve iyi dileklerimle alın."
"Gönülsüz iyi dileklerimiz," dedi Fumalo ve gülümsedi. Gülümsemesi hem baş döndürücü hem beklenmedikti. Susannah neredeyse sepetlere doğru ilerleyecekti. Her ne kadar aç olsa da (özellikle de taze ete) asıl hasretini çektiği kazaklar ve yün iç çamaşırlarıydı. Erzakları azalıyordu (uffi'nin Empathica dediği yeri geçene dek hepsinin suyunu çekeceği muhakkaktı) ama Ho Fat'in Lüks Taksisinin arkasında hâlâ fasulye ve ton balığı konserveleri vardı ve mideleri o sırada bomboş değildi. Susannah'yı asıl öldüren soğuktu. En azından °nun hissettiği buydu; soğuk, kalbine doğru acı vererek santim santim "erliyordu.

iki şey onu durdurdu. İlki, atılacak tek bir adımın iradesinin geri kabının tümünü bir anda yok edeceğini anlamasıydı; bir anda köprünün ortasına varacak ve giyecek sepetini ucuzluk mağazasına girmiş bir kadın gibi altüst edecekti. O ilk adımı attıktan sonra onu hiçbir şey durdurarna. yacaktı. Ve en kötüsü iradesini kaybetmesi olmayacaktı; Odetta Hol. mes'ün zihnindeki şüphe edilmeyen sabotajcıya rağmen elde etmek için ömrü boyunca çalıştığı özsaygıyı yok edecekti. Ama bu bile onu engellemeye yetmeyecekti. Onu durduran, gagasın. dan yeşil bir şeyin sarktığı, Gak, gak! diye değil, Gurk, gurk! diye öten kargayı gördükleri günü hatırlamasıydı. Evet, sadece şeytanotuydu ama aynı zamanda yeşildi. Canlıydı. Roland'm ona kendisine hakim olmasını çenesini tutmasını söylediği gündü. Bir de ne demişti? Zaferden önce gü. naha teşvik gelir miydi? Aklını kalın bir kazağın çeleceğini daha önce soy. leseler inanmazdı ama...
Aniden silahşorun ne bildiğini anladı. Roland ilk bakışta olmasa bile üç Stephen King ortaya çıktığında neler olup bittiğini anlamış olmalıydı; tüm bunlar bir düzmeceydi. Susannah sepetlerin içinde ne olduğunu bilmiyor ama yiyecek ve giysi olduğunu hiç sanmıyordu. Bu kavrayışla sakinleşti ve olduğu yerde kaldı. "Eee?" dedi Fimalo sabırla. "Gelip size verdiğim hediyeleri alacak mısınız? Yaklaşmak zorundasınız çünkü ben ancak köprünün yarısına kadar gelebiliyorum. Kral'ın ölüm hattı Feemalo ve Fumalo'nun hemen önünden geçiyor. Siz hattın üzerinden geçebilirsiniz ama biz geçemeyiz." "Nezaketiniz için teşekkür ederiz, sai," dedi Roland. "Ama hediyelerinizi kabul etmeyeceğiz. Yiyeceğimiz var ve giysiler yolumuzun üzerinde, onları yapmamızı bekliyor. Ayrıca hava o kadar da soğuk değil."
"Değil," diye onayladı Susannah birbirinin tıpatıp aynı-ve aptalla? mış-üç surata gülümseyerek. "Gerçekten o kadar soğuk sayılmaz."
"Yola devam edeceğiz," dedi Roland ve bir bacağını uzatıp hafifce eğildi.
"Teşekkürler deriz, size yarasın," dedi Susannah ve olmayan eteg"1 tutarak reverans yaptı.
Roland ile arkalarını dönecek oldular ve Feemalo ile Fumalo tam onda önlerindeki sepetlerin içine uzandı.
Susannah'nın Roland'ın talimatına ihtiyacı yoktu. Roland'ın tek bir söz bile etmesine gerek olmamıştı. Tabancayı belinden çekti ve soldaki-
j.pumalo-tam sepetten uzun namlulu gümüş rengi bir silah çıkardığı sırada vurdu. Silahtan atkıya benzer bir şey sarkıyordu. Roland tabancasını her zamanki gibi şimşek hızıyla çekti ve tek bir el ateş etti. Ürken ekin-İcargaları aniden havalanarak gökyüzünü bir anlığına kararttı. Gümüş rengi silahlardan birini tutan Feemalo alnında bir kurşun deliği, yüzünde silinmeye başlayan bir şaşkınlık ifadesiyle yemek sepetinin üzerine kapaklandı.

5

Fimalo köprünün diğer ayağının ötesinde, olduğu yerde duruyordu. Elleri hâlâ önünde kavuşturulmuştu ama artık Stephen King'e benzemiyordu. Artık yavaşça ve iyi sayılamayacak bir şekilde ölmekte olan yaşlı bir adamın solgun, sararmış, uzun yüzüne sahipti. Sahip olduğu seyrek saçlar siyah değil, kirli bir griydi. Egzama tüm kafatasını sarmıştı. Yanakları, çenesi ve alnı sivilceler ve açık yaralarla kaplıydı. Bazılarından irin, bazılarından kan süzülüyordu.
"Gerçekte nesin?" diye sordu Roland.
"Senin gibi bir insan," dedi Fimalo pes etmişçesine. "Kızıl Kral'ın başbakanı olduğum yıllarda ismim Rando Thoughtful'du. Ama bir zamanlar sadece New York'tan Austin Cornwell'dim. Ne yazık ki Anahtar Dünya'dan değil, bir başkasındandım. Bir süre Niagara Alışveriş Merke-ani işlettim, ondan önce de başarılı bir reklamcılık kariyerim vardı. Hem
Nozz-A-La hem de Takuro Spirit için iş yaptığımı duymak ilginizi çekebilir."
Susannah bu garip ve beklenmedik özgeçmişe aldırmadı. "Demek en ^t düzey memurunun kafasını kestirmedi," dedi. "Ya üç Stephen King?"
"Sadece bir numaraydı," dedi yaşlı adam. "Beni öldürecek misiniz1) Hiç durmayın. Tek istediğim işimi çabuk bitirmeniz. Görüyorsunuz ya pek iyi değilim."
"Bize söylediklerin arasında hiç doğru olan var mıydı?" diye sordu
Susannah.
Yaşlı gözleri Susannah'ya sulu bir şaşkınlıkla baktı. "Hepsi doğruy. du," dedi ve diğer iki yaşlı adamın-şüphesiz bir zamanlar yardımcılarıydı, lar-cansız yattığı köprüye çıktı. "Bir yalan hariç hepsi doğruydu... ve bu." Sepetleri tekmeledi ve içindekiler köprüye döküldü.
Susannah kendine engel olamayarak dehşet dolu bir çığlık attı. Oy hemen önünde bitiverdi ve kısa bacaklarını açıp başını eğerek koruma pozisyonunu aldı.
"Bir şey yok," dedi Susannah ama sesi hâlâ titriyordu. "Ben... sadece şaşırdım."
Kızarmış leziz etlerle doluymuş gibi görünen sepetin içinde çürü-mekte olan insan uzuvları vardı ve çok da kötü durumdaydılar. Etlerin rengi mavi-siyahtı ve kurtçuk kaynıyordu.
Ve diğer sepette de giysi falan yoktu. Sepetten dökülen, birbirine dolanıp düğümlenmiş ölmekte olan yılanlardı. Derileri parlak, boncuk gözleri donuk, çatal dilleri dışarı uzanmıştı. Çoğu hareket etmeyi kesmişti.
"Derinizle temas ettirseydiniz onları muhteşem bir şekilde tazeleye-cektiniz," dedi Fimalo üzüntüyle.
"Bunu yapmamızı gerçekten ummamıştın, değil mi?" diye sordu Roland.
"Hayır," diye itiraf etti yaşlı adam. Bezgince içini çekerek köprünü» üzerine oturdu. Yılanlardan biri kucağına sürünmek isteyince hayvanı hem dalgınca hem sabırsızca itti. "Ama aldığım emirler vardı, ben de uydum."
Susannah diğer ikisinin cesedine dehşetle karışık büyülenmişi^ bakıyordu. Artık sadece iki ölü ihtiyar olan Feemalo ve Fumalo'nun n]eri doğal olmayan bir süratle çürüyor, parşömene benzer derileri eri-ve kemiklerinin üzerinden minik

derecikler halinde süzülüyordu. Su-nnah izlerken Feemalo'nun kafatasındaki göz çukurları ikiz periskoplar bj yüzeye çıktı ve cesede bir anlık şok ifadesi verdi. Bazı yılanlar çürü-ven cesetlerin üzerinde ve civarında kıvrılıp sürünüyordu. Diğerleri konuk uzuvlar arasında sürünüyor, sepetin dibindeki daha sıcak et parçalanın arıyordu. Çürüme kısa süreli ısı sağlıyordu ve Susannah kendisinin bile o sıcaklıktan faydalanmak isteyebileceğini düşündü. Bir yılan olsaydı elbette.
"Beni öldürecek misiniz?" diye sordu Fimalo.
"Hayır," dedi Roland. "Çünkü görevlerin henüz bitmiş değil. Arkadan gelen biri daha var."
Fimalo yaşlı gözlerinde bir ilgi pırıltısıyla ona baktı. "Oğlun mu?" "Benim ve efendinin. Görüşmeniz sırasında ona benden bir mesaj iletir misin?"
"Hayatta olursam, elbette."
"Ona onun toy ve genç, benim ise yaşlı ve usta olduğumu söyle. Eğer geri çekilirse hak etmek için ne yaptığımı gerçekten bilmediğim intikam tutkusuna rağmen bir süre yaşayabilir. Ama peşimden gelecek olursa onu da Kızıl Baba'sına yapmaya niyetlendiğim gibi gebertirim."
"Ya dinleyip duymuyorsun ya da duyup inanmıyorsun," dedi Fimalo. Numarası ortaya çıkmıştı (uffi gibi gösterişli bir şey değil, sadece New York'tan bir reklamcı, diye düşündü Susannah) ve son derece bitkin görünüyordu. "Kendini öldürmüş bir yaratığı öldüremezsin. Kara Kule'ye de giremezsin çünkü tek bir girişi var ve Los'un hapsolduğu balkon girişe hükmediyor. Üstelik silahlı. Sneetch'ler sizi daha gül tarlasının yarısına aramadan bulup parçalar."
"Bırak da bu konuda biz endişelenelim," dedi Roland ve Susannah bundan daha doğru söyleyemeyeceğini düşündü: daha şimdiden endişelemyordu. "Sana gelince, onu gördüğünde mesajımı Mordred'e iletecek misin?"
"İleteceğim," dedi Fimalo ve ekledi. "Eğer onu görür ve konuşma fır. satı bulursam."
"Göreceksin. İyi günler." Roland arkasını dönüp gidecekti ki Susan-nah kolunu yakalayıp durdurdu.
"Bize söylediklerinin hepsinin doğru olduğuna yemin et," dedi Su. sannah eski yerlerine tekrar tüneyen kara kuşların bakışları altında köprünün taşları üzerinde oturmakta olan yaşlı, çirkin adama. Susannah ne öğrenmeye ya da ispatlamaya çalıştığını kesinlikle bilmiyordu. Yalan söylese anlayacak mıydı? Muhtemelen hayır. Ama yine de devam etti. "Doğru söylediğine babanın adı ve yüzü üzerine yemin et."
Yaşlı adam sağ elini avucu karşıya bakacak şekilde kaldırdı ve Susannah elinde bile açık yaralar olduğunu gördü.
"Tioga Springs, New York'tan Andrew John Cornwell'in adı üzerine yemin ederim. Ve yüzü üzerine. Bu şatonun kralı gerçekten delirdi ve Büyücü'nün Kürelerini gerçekten kırdı. Şatodaki çalışanlara gerçekten zehir yedirdi ve ölmelerini izledi." Az önce kaldırdığı eliyle kesik uzuvların bulunduğu sepeti işaret etti. "Onları nereden buldum sanıyorsun, Kara Kuş Hanım? Vücut Parçaları R Us'tan mı?"
Benzetmeyi anlamayan Susannah karşılık vermedi. "Gerçekten Kara Kule'ye gitti. Eski bir fabldaki köpeğe benziyor, samanı kendisi elde edemezse kimseye yâr etmek istemiyor. Size sepetlerin içindekilere dair yalan söylemedim. Sadece size gösterdim ve kendi sonuçlarınıza ulaşmanıza izin verdim." Gülümseyişindeki sinsi hoşnutluğu gören Susannah, Roland'ın numarasının en azından bir bölümünü anladığını ona hatırlatıp hatırlatmamayı düşündü. Ve sonra değmeyeceğine karar verdi.
"Size tek bir yalan söyledim," dedi eskiden Austin Cornwell olan kişi. "O da kafamın kesilmesi konusunda."
"Tatmin oldun mu, Susannah?" diye sordu Roland. "Evet," dedi Susannah gerçekte tam olarak öyle hissetmese de. "Gidelim."
"O halde Ho Fat'e bin ve ona arkanı dönme. Çok sinsi." "Bir de bana sor," dedi Susannah ve Roland'ın söylediğini yaptı. "Uzun günler ve hoş geceler," dedi eski sai Cornwell ölmekte olan yı-ja0ların arasında oturduğu yerden. "İsa Adam sizi ve tüm clan-fam'mizi korusun. Ve umarım aklınız fazla geç olmadan başınıza gelir ve Kara Ku-le'den uzak durursunuz.1"

6

Kızıl Kral'ın şatosuna gitmek için ayrıldıkları Işın'ın Yolu'na geri döndüler ve Roland orada beş dakikalığına durarak dinlendi. Hafif bir rüzgâr çıkmış, bez pankartları dalgalandırıyordu. Susannah pankartların artık eski ve solgun göründüğünü düşündü. Nixon'm, Lodge'un, Ken-nedy'nin ve Johnson'ın resimleri iyice solmuş, neredeyse görünmez olmuştu. Tüm şaşaa-Kızıl Kral'ın yaratabildiği noksanlı gösteriş-artık yok olmuştu.
Maskeler düştü, maskeler düştü, diye düşündü Susannah bitkince. Harika bir partiydi ama artık bitti... ve her yere Kızıl Ölüm çöktü.
Ağzının kenarındaki sivilceye dokundu, sonra parmağının ucuna baktı. İrin, kan veya ikisini birden görmeyi bekliyordu. Hiçbirini görmeyince içi rahatladı.
"Ne kadarına inanıyorsun?" diye sordu Susannah ona.
"Hemen hemen hepsine," dedi Roland.
"Demek orada. Kule'de."
"İçinde değil. Dışına hapsolmuş." Gülümsedi. "Arada büyük fark var."
"Var mı sahiden? Peki ona ne yapacaksın?" "Bilmiyorum."
"Sence tabancalarını ele geçirmeyi başarırsa içeri girip tepeye trrma-nabilir mi?"
"Evet." Cevap çok çabuktu.
"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ele geçirmesine izin vermeyeceğim." Cevabının aşikâr olduğunu dü. şünüyormuşçasına konuşmuştu. Susannah gerçekten de öyle olduğunu düşündü. Roland'm kelimeleri daima olduğu gibi algıladığını hep unutuyordu. Her konuda. "Mordred'i şatoda hapsetmeyi düşünüyordun." "Evet," dedi Roland. "Ama orda bulduklarımız -ve söylenenler- dikkate alınırsa devam etmek daha iyi bir fikir gibi göründü. Daha basit. Bak."
Roland saati çıkarıp kapağını açtı. İkisi de saniye kolunun ilerleyişini izledi. Acaba kol eski hızıyla mı ilerliyordu? Susannah cevabı bilmiyordu ama içinden bir ses kolun dönüş hızının farklı olduğunu söylüyordu. Kaşlarını kaldırarak Roland'a baktı.
"Çoğunlukla hâlâ doğru," dedi Roland. "Ama artık her zaman doğru değil. Sanırım her altmışıncı veya yetmişinci dönüşünde bir saniye kaybediyor. Belki günde üç ila altı dakika." "Bu pek fazla sayılmaz."
"Değil," diye kabul etti Roland saati kaldırarak. "Ama bir başlangıç. Bırakalım Mordred istediğini yapsın. Kara Kule beyaz toprakların ötesinde ve çok yakın. Ben de oraya varmaya kararlıyım."
Susannah, Roland'ın hevesini anlayabiliyordu. Tek endişesi bunun onu dikkatsiz kılması olasılığıydı. Korktuğu gerçekleşirse Mordred Deschain'in gençliği pek fark etmeyecekti. Roland yanlış zamanda doğru hatayı yaparsa o, Susannah ve Oy Kara Kule'yi hiçbir zaman göremeyebilirdi.
Düşünceleri arkalarından gelen kanat çırpma sesleriyle bölündü. Bir insan çığlığı giderek tizleşerek yükseldi. Mesafe yüzünden biraz boğuk-laşmıştı ama sesteki dehşet ve acıyı duymamak imkânsızdı. Nihayet rner-hamet edip kesildi.
"Kızıl Kral'ın başbakanı açıklığa vardı," dedi Roland. Susannah dönüp şatoya doğru baktı. Siyahımsı kırmızı surlarında" başka bir şey göremedi. Başka bir şey göremediğine memnun oldu.
Mordred aç, diye düşündü. Kalbi hızla çarpıyordu, ömründe bu ka-jar korktuğunu hatırlamıyordu-ne Mia doğum yaparken onunla yan yana vattığı sırada ne Discordia Şatosu'nun altındaki karanlık geçitte.
Mordred aç... ama şimdi karnı doyacak.

7
Hayata Austin Cornwell olarak başlamış ve Rando Thoughtful olarak bitirecek olan yaşlı adam köprünün şato ayağında oturuyordu. Belki de günün heyecanının sona ermediğini hisseden ekinkargaları yukarıda tünedikleri yerde bekliyordu. Thoughtful üzerindeki kaban sayesinde üşümüyordu. Ayrıca Roland ve kara kuş hanım arkadaşıyla görüşmek üzere şatodan çıkmadan önce koca bir yudum brendi içmişti. Şey... belki bu tam olarak doğru sayılmazdı. Belki kralın en iyi brendisinden birer yudum alan Brass ve Compson'dı (nam-ı diğer Feemalo ve Fumalo). İçkinin kalan üçte birlik bölümünü Los'un eski başbakanı içmişti.
Sebep her neyse yaşlı adam uyuyakaldı ve Kırmızı-Topuk Mordred'in gelişi onu uyandırmadı. Yaşlı adamın çenesi göğsüne düşmüştü ve salyaları büzülmüş dudaklarının kenarından mama sandalyesinde uyuyakalmış bir bebeğinkiler gibi sarkıyordu. Yukarıdaki pencerelerin eşiklerine ve parapetlere tüneyen kuşların sayısı daha da artmıştı. Genç Prens'in yaklaşması normal şartlar altında onları ürkütüp uçmalarına neden olurdu, ama Mordred onlara bakıp bir hareket yaptı: parmakları açık sağ elini yüzünün önünde sertçe salladı, sonra yumruk haline getirip aşağı indirdi. Bekleyin, diyordu.
Mordred köprünün kasaba tarafında durdu ve havadaki çürük et kokusunu içine çekti. Koku, Roland ve Susannah'nm Işın'ın Yolu'nda ilerlemeye devam ettiğini bilmesine rağmen onu buraya getirecek kadar çekiciydi. Evcil Hantal Billy'leriyle yollarına devam etsinler bakalım, diye "üşünüyordu çocuk. Daha arayı kapatmanın zamanı değildi. Belki daha sonra. Beyaz Baba'sı daha sonra savunmasını bir anlığına bile olsa gevşetecek ve Mordred, onu haklayacaktı. Akşam yemeği olmasını umuyordu ama öğle yemeği ve kahvaltı da olurdu.
Onu son gördüğümüzde daha küçücük (canım bebeğim güzel bebeğim hep koklayayım öpeyim) bir bebekti. Kızıl Kral'm şatosunun ana kapısının ötesinde ayakta durmakta olan yaratık dokuz yaşlarında görünen bir erkek çocuğu görünümündeydi. Yakışıklı bir çocuk değildi; kimsenin (deli annesi hariç) çe. kici bulacağı bir görünümü yoktu. Bunun sebebi karmaşık genetik yapı-sından ziyade açlıktı. Kuru, siyah saçlarının altındaki yüzü bitkin ve fazlasıyla zayıftı. Mavi gözlerinin altında cildi mosmordu. Yüzü açık yaralar ve sivilcelerle doluydu. Bunların sebebi, Susannah'nın ağzının kenarındaki sivilcede olduğu gibi zehirli topraklarda yaptığı yolculuk olabilirdi, ama yediklerinin etkisi daha fazlaydı. Tünelin ağzının ötesindeki başlangıç noktasından konserve stoku yapabilirdi -Roland ve Susannah geride bolca bırakmıştı- ama düşünememişti. Roland'ın da bildiği gibi, hayatta kalma yollarını öğrenme aşamasındaydı. Mordred'in barakadan tek aldığı çürümüş bir cesedin üzerinden çıkardığı ceket ve bir çift hâlâ işe yarar görünen çizmeydi. İlerledikçe parçalanmalarına rağmen çizmeleri bulması iyi olmuştu.
Bir insan olsaydı -ya da daha sıradan bir melez yaratık- Mordred ceketle veya ceketsiz, çizmeyle ya da çizmesiz Kötü Topraklar'da ölür gi derdi. Aç olduğunda ekinkargalarını yanına çağırmış, onlar da bu emre çaresizce boyun eğmişti. Kuşlar berbat bir besin kaynağıydı, kavruk (ve hâlâ biraz radyoaktif) kayaların altından topladığı böcekler ise daha da beterdi ama yine de hepsini midesine indirmişti. Bir gün bir sansarın zihnine dokunup çağırmıştı. Sıska, sefil bir yaratıktı ve açlıktan ölmek üzereydi ama kuşlar ve böceklerden sonra tadı dünyanın en nefis pirzolası gibi gelmişti. Mordred şekil değiştirmiş, sansarı yedi bacağıyla sarmış, btf parça kürkten başka hiçbir şey kalmayana dek emip yemişti. Olsa, bir düzine daha yerdi ama yoktu.
Ve şimdi önünde bir sepet dolusu yiyecek vardı. Evet, oldukça eskiydiler ama ne olmuştu yani? Kurtçuklar bile besin kaynağıydı. Bunlar onu şatonun güneyindeki av hayvanlarıyla kaynayan karlı ormana götürmeye yeter de artardı bile. Ama önce yaşlı adam vardı.

"Rando," dedi. "Rando Thoughtful."
Yaşlı adam irkilip anlaşılmaz sözler geveleyerek gözlerini açtı. Önündeki sıska çocuğa bir an için boş gözlerle baktı. Sonra ihtiyar gözleri korkuyla doldu.
"Los'un oğlu Mordred," dedi gülümsemeye çalışarak. "Selam olsun, geleceğin kralı!" Bacaklarıyla bir hareket yapmaya çalıştı, ama sonra oturmakta olduğunu fark etti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çocuğu eğlendiren (Kötü Topraklar'da eğlence fikri çok uzak olduğundan bu duyguyu memnuniyetle karşıladı) bir darbeyle tekrar yere düştü ve ardından yine kalkmayı denedi. Bu sefer başarabildi.
"Senden bile yaşlıyken ölmüş görünen şu ikisininkiler dışında ceset göremiyorum," dedi Mordred etrafına abartılı hareketlerle bakarak. "Ölü silahşorlar görmediğim kesin. Ne kesik bacaklı, ne de bütün bacaklı türden."
"Doğru diyorsun -ve teşekkürler derim, elbette derim- ama bunu açıklayabilirim, sai, hem de kolayca..."
"Ah, ama dur bir dakika! Mükemmel olduğundan eminim ama açıklamanı bir süre beklet! Dur da tahmin edeyim! Uzun, şişman yılanlar Si-
lahşor'u ve kadını öldürdü, sen de cesetlerini şatoya taşıttın! Öyle, değil mi?"
"Lordum..."
"Eğer öyleyse," diye devam etti Mordred. "Sepetinde çok fazla yılan olmalı, bir çoğunun hâlâ burda olduğunu görüyorum. Bazıları akşam ye-meğim olması gereken yiyeceklere göz koymuş görünüyor." Sepetteki çürümüş uzuvlar yine de onun akşam yemeği olacaktı -en azından bir kısmı- ama buna rağmen yaşlı adama gücenmiş bir ifadeyle baktı. "Silahşorların işi bitirildi mi?"
Yaşlı adamın yüzündeki korku yerini kabullenmişliğe bıraktı. Mord-red bunu görünce çok sinirlendi. Sai Thoughtful'un yüzünde görmek istediği ne korku, ne de kabullenmişlikti. Mordred'in asıl görmek istediği umuttu. Ve onu da bir çırpıda yok edecekti. Şekli dalgalandı. Yaşlı adam bir an için geriden sinsice bakan şekilsiz karalığı gördü, ardından bacaklar belirdi. Sonra yok oldular ve karşısında yine çocuğu buldu. En azından o an için.
Çığlık atarak ölmeyeyim, diye düşündü bir zamanlar Austin Cornvvell olan kişi. En azından bana bu kadarını lütfedin, tanrılar. Bu canavarın kollarında çığlıklar atarak ölmeyeyim.
"Burda neler olduğunu biliyorsunuz, genç sai. Kafamın içinde, sizinkinin de öyle. Neden sepettekileri -ve dilerseniz yılanları- alıp zaten fazla ömrü kalmamış olan bu yaşlı adamm canını bağışlamıyorsunuz? Kendinizin olmasa bile babanızın hatırı için. Ona hizmette kusur etmedim. Son ana dek elimden geleni yaptım. Şatodan çıkmayıp yollarına gitmelerine göz yumabilirdim ama yapmadım. Hiç olmazsa denedim."
"Başka seçeneğin yoktu," diye karşılık verdi Mordred köprünün diğer ucundan. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Umurunda da değildi. Ölü etler sadece besindi. Yaşayan et ve hâlâ nefes almakta olan bir adamın içine çektiği havayla zenginleşen kan ise... ah bu çok daha başka bir şeydi. Bu kaliteli yemekti! "Bana bir mesaj bıraktı mı?"
"Bıraktığını biliyorsunuz." "Söyle."
"Neden zihnimden çekip almıyorsunuz?"
Yine o anlık şekil dalgalanması oldu. Bir an için yaşlı adamın karşısındaki yaratık ne tam olarak bir çocuk, ne de çocuk boyunda bir örüffl' cek şeklinde göründü. Köprünün diğer ucundaki yaratık hem bir çocuk hem de örümcek oldu. Sai Thoughtful'un ağzı, dudağının kenarından sü'rulen salyası hâlâ çenesinde parladığı halde kupkuru oldu. Sonra Mordred'in çocuk hali çürüyen, mahvolan kabuğunun içinde somutlaştı.
"Çünkü salya akıtan o yaşlı delikten duymak hoşuma gidiyor," dedi Tfıoughtful'a.
Yaşlı adam dudaklarını yaladı. "Pekâlâ, size yarasın. Kendisinin usta, sizinse genç ve toy olduğunuzu söyledi. Ait olduğunuz yerde kalmazsanız başınızı boynunuzdan ayırırmış. Sonra kafanızı balkonda hapsolmuş Kızıl Baha'nıza gösterecekmiş."
Aslında Roland bunları söylememişti (bunu biliyor olmalıyız, ne de olsa biz de oradaydık) ve Mordred için de yeterinden fazlaydı.
Ama Rando Thoughtful için yeterli değildi. Belki sadece on gün önce olsa yaşlı adamın amacına ulaşmasına yani çocuğun onu çabucak öldürmesini sağlamaya yeterdi. Ama Mordred çabuk olgunlaşmıştı. Şimdi de köprünün üzerinden şatonun avlusuna atılma, o arada şekil değiştirme ve Rando Thoughtful'un kafasını keskin tırtıklı bacaklarından biriyle bedeninden ayırma dürtüsüne karşı koyuyordu.
Adamı hemen öldürmek yerine başını yukarı, ekinkargalarına -artık yüzlercesi toplanmıştı- doğru kaldırdı ve onlar da sınıfı dolduran öğrenciler gibi dikkatle ona baktı. Çocuk kollarıyla kanat çırpar gibi bir hareket yaptıktan sonra yaşlı adamı gösterdi. Gökyüzü kuşların havalanmasıyla kararır gibi oldu. Kral'ın başbakanı dönüp kaçmaya çalıştı, ama daha bir adım bile atamadan ekinkargaları mürekkebimsi bir bulut halinde üzerine çullandı. Omuzlarını ve başını bir korkulukmuşçasına gagalarlarken yüzünü korumak için ellerini yüzüne götürdü. Bu içgüdüsel hareketin hiçbir faydası olmadı; havaya kalkmış kollarına başka kuşlar saldırdı ve ağırlıklarıyla yere çökmek zorunda kaldı. Yaşlı adamın suratını gagalıyor, kanlı deri şeritleri koparıyorlardı.
"Hayır!" diye bağırdı Mordred. "Derisini bana bırakın... ama gözlerini alabilirsiniz."
Hevesli ekinkargaları bu sözler üzerine Rando Thoughtful'un gözlerini yuvalarından söküp çıkardılar. Eski başbakanın acı dolu uluması o sırada kasabanın kıyısına varmış olan Roland ve Susannah'ya kadar ulaştı Tüneyecek bir yer bulamayan kuşlar yaşlı adamın etrafına bir fırtına bu-lutu gibi birikmişti. Yaşlı adamı topuklarından kaldırıp döndürerek köprünün ortasına gidip çömelmiş çocuğa doğru sürüklediler. Parçalanmış çizmeler ve lime lime olmuş

ceket o an için köprünün diğer ayağında bırakılmıştı. Sai Thoughtful'u köprüde bekleyen, arka bacakları üzerine kalkmış, ön ayakları havayı pençeleyen, kıllı karnındaki belirgin kızıl le-keyle Dan-Tete, Küçük Kızıl Kral'dı.
Gözsüz adam çığlık çığlığa kaderine doğru götürülüyordu. Ellerini kendini korumak için önüne uzatmış, sallıyordu.
Örümcek ön bacaklarından biriyle adamın kolunu kavradı, elini ağzına götürdü ve bir şeker çubuğunu yiyormuşçasına çıtırtıyla ısırıp kopardı.
Ne kadar da tatlıydı!

8
Roland o gece, tuhaf bir şekilde dar ve nahoş olan kasaba evlerinin ötesinde, muhtemelen bir zamanlar küçük bir çiftlik olan yerin önünde durdu. Ana binaya doğru yürüyerek kokladı. "Ne, Roland, ne var?"
"Buranın tahtalarının kokusunu alabiliyor musun, Susannah?" Susannah havayı kokladı. "Evet, alabiliyorum... ne olmuş?" Roland gülümseyerek ona döndü. "Kokusunu alabiliyorsak yakabiliriz demektir."
Söylediklerinde haklı çıktı. Yarım kutu Sterno ve Roland'ın ateş yakmadaki becerisine rağmen tahtaları tutuşturmakta çok zorlandılar, ama sonunda başardılar. Susannah ateşe olabildiğince yakın oturdu ve önce yüzünden, sonra göğüslerinden ve sırtından dökülen terin tadını çıkararak belirli aralıklarla dönüp tüm vücudunu ısıttı. Isınmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu, ateşi sürekli besliyordu. Kamp ateşi sonunda bir şenlik ateşine döndü. İyileşen Işın'ın Yolu üzerindeki açık arazideki hayvanlara dünyaya düşmüş, hâlâ ışıldayan bir kuyrukluyıldız gibi görülüyor olmalıydı. Oy hemen yanma oturmuş, kulaklarını kaldırarak ateşe .buyülenmişçesine bakıyordu. Susannah, Roland'ın itiraz etmesini - babamın hatırı için kahrolası şeyi beslemeyi kesip kendi kendine yanmaya bırakmasını söylemesini- bekledi ama Silahşor hiçbir şey söylemedi. Tabancasının parçalarını yağlamayı sürdürerek öylece oturmaya devam etti. Ate§ Ç0^ sıcak olduğunda biraz geriledi. Gölgesi kamp ateşinin aydınlığında dalgalanarak commala dansı yapıyordu.
"Soğuğa iki üç gece daha dayanabilir misin?" diye sordu sonunda.
Susannah başını salladı. "Mecbursam, evet."
"Karlı bölgelere tırmanmaya başladıktan sonra hava iyice soğuyacak," dedi Roland. "Ateşsiz tek bir gece için söz verememem ama iki geceyi geçeceğini sanmıyorum."
"Ateş yakmazsak daha kolay avlanabileceğimizi düşünüyorsun, değil mi?"
Roland başını salladı ve tabancasının parçalarını birleştirmeye başladı.
"Yarından sonraki gün av hayvanlarını görmeye başlayacak mıyız?"
"Evet."
"Nerden biliyorsun?"
Roland biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Söyleyemem, ama biliyorum."
"Kokularını mı alıyorsun?"
"Hayır."
"Akıllarına mı dokunuyorsun?"
"O da değil."
Susannah sormaktan vazgeçti. "Roland ya Mordred, kuşları bu gece bizim üzerimize salarsa?"
Roland gülümsedi ve alevleri işaret etti. Altlarında, kıpkırmızı korlar bir ejderhanın nefesi gibi dalgalanıyordu. "Şenlik ateşine yaklaşamazlar."
"Peki ya yarın?"
"Yarın Kızıl Kral'ın şatosundan Mordred'in bile onları gitmeye ikna edemeyeceği kadar uzaklaşmış olacağız."
"Ya bunu nerden biliyorsun?"
Roland sorunun cevabını biliyor olmasına rağmen başını yine iki ya. na salladı. Bilgisi, Kule'den geliyordu. Kafasının içinde uyanışının nabız gibi atışını hissedebiliyordu. Kuru bir tohumun filizlenmesi gibiydi. Ama henüz söylemek için çok erkendi.
"Yat, Susannah," dedi. "Dinlen. Gece yarısına kadar nöbet tutar, sonra seni uyandırırım."
"Demek artık nöbet tutuyoruz."
Roland başını salladı.
"Bizi izliyor mu?"
Roland emin değildi ama Mordred'in onları izlediğini sanıyordu. Hayalinde leş gibi, yırtık pırtık bir cekete sarınmış çıplak, sıska bir çocuk (ama şimdi karnı şişip sarkmıştı, çünkü iyi beslenmişti) görüyordu. O zayıf çocuk tuhaf bir şekilde upuzun olan evlerden birine girmiş, belki de görüş alanının iyi olduğu üst katma çıkmıştı. Isınmak için dizlerini göğsüne çekerek pencerenin dibine oturmuştu. Belki yan tarafındaki kapanmayan yara soğukta sızlıyor, çocuk kamp ateşini kıskançlık ve özlem dolu gözlerle izliyordu. Yoldaşlıklarını da kıskanıyordu muhtemelen. Ona sırtlarını dönmüş olan yarı-annesi ve Beyaz Baha'sının yoldaşlığını.
"Olabilir," dedi Roland.
Susannah tam uzanacakken durdu. Ağzının kenarındaki yaraya dokundu. "Bu bir sivilce değil, Roland."
"Öyle mi?" Sessizce oturarak ona bakıyordu.
"Üniversitedeyken bir arkadaşımda tıpkı bunun gibi bir şey vardı," dedi Susannah. "Kanıyor, kanama kesiliyor, iyileşir gibi oluyor, sonra yine büyüyor ve kanıyordu. Sonunda doktora gitti -dermatolog dediğimiz bir uzmana- ve bir anjiyom olduğunu öğrendi. Bir kan tümörü. Doktor ona uyuşturucu verip bir neşter ile almış. Ona gelmekle iyi ettiğini, tümörün

^n geçtikçe daha derinlere kök saldığını söylemiş. Vaktinde müdahale edilmezse damağına, hatta sinüslerine kadar bile yayılabilirmiş."
Roland sessizce dinliyordu. Susannah'nın sözleri beyninde yankılanıyordu: kan tümörü. Bu kelimeler Kızıl Kral'ı tanımlamak için kullanılabilirdi. Mordred'i de.
"Bizde uyuşturucu yok, güzelim," dedi Detta Walker. "Ve bunu biliyorum elbette! Ama vakti geldiğinde sana söyleyeceğim ve sen de o çirkin şeyi suratımdan kesip alacaksın! Bu işi şu tüylü hayvanın havadaki sineği kaptığı hızla yapacaksın! Anladın mı beni? Çaktın, di mi?" "Evet. Şimdi uzan. Biraz dinlen."
Susannah yattı. Uykuya dalmasından beş dakika sonra Detta Walker gözlerini açtı ve ona ters ters (gözüm üzerinde beyaz çocuk) baktı. Roland, ona başını salladı ve Detta gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra tekrar açıldılar. Bu kez ona bakan Susannah'ydı ve gözleri kapandığında bu kez tekrar açılmadı.
Gece yarısı onu uyandıracağını söylemişti ama iki saat daha uyumasına izin verdi. Ateşin sıcaklığında bedeninin bir geceliğine bile olsa gerçekten dinlendiğini biliyordu. Yeni güzel saatinin kolları biri işaret ederken takipçilerinin bakışlarının üzerlerinden nihayet çekildiğini hissetti. Mordred, onun yaşındaki çocukların tümünün yapacağı gibi sonunda uykuya yenik düşmüştü. Odası her neredeyse, istenmeyen, yalnız çocuk şimdi orada ceketini üzerine sarmış, başını kollarına dayamış halde uyuyordu.
Peki o uykudayken sai Thoughtful'un kanıyla ıslanmış dudakları sadece bir kez hissettiği göğüs ucunun ve hiç tatmadığı sütün hayaliyle titreyip büzülüyor mu?
Roland bilmiyordu. Bilmek istediği de söylenemezdi. Gecenin yarı-s'nda uyanık olup ateşi ara sıra beslemekten memnundu. Ateşin hızla söneceğini düşünüyordu. Tahtalar kasabadaki evlerin inşasında kullanılan, lardan yeniydi ama yine de eskiydi ve neredeyse taşlaşmıştı.
Ertesi gün ağaçları göreceklerdi. Algul Siento'nun yapay ışığı altın, dakiler ve Stephen King'in dünyasmdakiler sayılmazsa Calla Bryn Stur. gis'ten ayrıldıklarından beri gördükleri ilk ağaçlar olacaklardı. Güzel ola-çaktı. Bu arada zifiri karanlık devam ediyordu. Ölmeye yüz tutmuş ateş çemberinin dışında rüzgâr inleyip Roland'ın saçlarını şakaklarından uçurdu ve burnuna karın hafif, tatlı kokusunu getirdi. Roland başını kaldırıp yıldızların saatinin gökyüzünde dönüşünü izledi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DERİLER

1
Bir veya iki değil, üç geceyi ateşsiz geçirmek zorunda kaldılar. Sonuncusu, Susannah'nın hayatının en uzun, en kötü gecesiydi. Eddie'nin öldüğü geceden daha mı kötü? diye sormuştu kendine bir an. Bunun o yatakhane odalarından birinde, artık hep yalnız olacağını bilerek uyanık yatmaktan daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Cansız yüzünü, ellerini, ayaklarını yıkamaktan daha mı kötü? Onu yıkayıp toprağa gömmekten daha mı beter?
Evet. Daha beterdi. Bunu bilmekten nefret ediyordu ve asla bir başkasına itiraf edemezdi ama o son gece iliklere işleyen, keskin soğuk çok daha kötüydü. Karlı bölgelerden doğuya veya güneye esen her rüzgâr canından biraz daha bezmesine sebep olmuştu. Fiziksel rahatsızlığın kontrolü ele geçirip zehirli gaz gibi her ücra noktaya sızıp mutlak hâkimiyet ağlayabileceğim bilmek hem çok korkunç, hem de gurur kırıcıydı. Ke-der? Kayıp? Soğuk, parmak uçlarından girip kahrolası burnuna tırmanırken bunların ne anlamı vardı? Soğuk yolculuğuna burunda son vermiyor, fyne yöneliyordu, sizi hoşnut etsin. Ve kalbe uzanıyordu. Öyle bir soğuğun pençesindeyken keder ve kayıp sadece basit birer sözcükten ibaretti Hayır, o bile değil. Sadece seslerdi. Yıldızların altında titreyerek oturur, 0 korkunç soğuğun pençesinde sabahın gelişini beklerken insana anlamsız gelen seslerdi.
Durumu daha da kötüleştiren, etraflarında potansiyel şenlik ateşleri, nin olduğunu bilmeleriydi zira Roland'ın "kar altı" dediği bölgeye varmış, lardı. Burası art arda gelen uzun, otlarla çevrili (otların çoğu artık ölmüştü), eğimli araziler, tek tük ağacın görüldüğü alçak vadiler ve yüzeyleri buz tutmuş derelerden oluşan bir bölgeydi. Roland daha önce, güneş hâlâ batmamışken buzun üzerindeki delikleri göstermiş ve geyiklerin eseri olduğunu söylemişti. Ayrıca dışkı öbekleri de görmüşlerdi. Gündüzün aydınlığında bu işaretler ilginç, hatta umut vericiydi. Ama dişlerinin kesintisiz takırtısını dinlediği bu cesaret kıran soğukta hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eddie de öyle. Jake de. Ne Kara Kule'nin, ne de birkaç gece önce şatonun bulunduğu kasabanın çıkışında yaktıkları şenlik ateşinin bir anlamı vardı. Görüntüsünü hatırlayabiliyor ama vücudunu terletene dek ısıtan sıcaklık hissini hatırlayamıyordu. Birkaç dakikalığına ölüp parlak ışıklarla dolu muhteşem bir yere gittikten sonra hayata geri dönen biri gibi sadece harika olduğunu söyleyebiliyordu. Roland, ona sarılarak oturuyor, bazen sertçe, kuru kuru öksürüyordu. Susannah Silahşor'un hasta olabileceğini düşündü ama bu düşüncenin de hiçbir anlamı yoktu. Soğuk her şeye hükmediyordu.
Susannah bir keresinde -gökyüzünün doğuda nihayet ağarmaya başlamasından kısa süre önceydi- uzakta bir noktada, karın başladığı yerin ötesinde turuncu ışıkların dans ettiğini gördü. Roland'a gördüklerinin ne olduğunu sordu. Aslında pek merak etmiyordu ama kendi sesini duymak, hâlâ hayatta olduğundan emin olmasını sağlıyordu. En azından henüz ölmediğinden.
"Cin olduklarını sanıyorum."
"O... o da n... ne?" Susannah artık kekelemeden konuşamıyordu.
"Nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum," dedi Roland. "Ve şart da de--jl zaten. Zamanla göreceksin. Şimdi dinlersen daha yakında ve daha il-j„ç olan bir şey duyabilirsin."

Susannah önce rüzgârın uğultusundan başka hiçbir şey duymadı. Sonra rüzgâr sesi azaldı ve aralarında bir şeyin yürümesiyle otlardan çıkan kuru hışırtıyı fark etti. Ardından alçak bir çıtırtı duyuldu. Susannah duyduklarının ne olduğunu çok iyi biliyordu: ince buz üzerine indirilen bir toynak. Altındaki suya ulaşmak için buz üzerinde bir delik açılıyordu. Üç dört güne kadar o an su içmekte olan hayvanın derisinden yapılma bir kıyafet giyeceğini de biliyordu ama diğer her şey gibi bunun da bir anlamı yoktu. Karanlıkta uyanık halde ve acılar içinde otururken zaman kavramının hiçbir anlamı kalmıyordu.
Daha önce hiç üşümüş müydü? Çok komikti, değil mi?
"Ya Mordred?" diye sordu. "O da karanlığın içinde bir yerlerde mi sence?"
"Evet."
"Peki o da soğuğu bizim gibi hissediyor mu?" "Bilmiyorum."
"Buna daha fazla dayanamayacağım, Roland. Gerçekten dayanamayacağım."
"Gerek kalmayacak. Yakında gün ağaracak ve büyük ihtimalle yarın gece bir ateşimiz olacak." Eliyle ağzını kapatarak öksürdü ve Susannah'ya tekrar sarıldı. "Ellerimiz meşgul olduğunda kendini daha iyi hissedeceksin. O zamana dek hiç olmazsa bir aradayız."

2
Mordred de onlar kadar üşüyordu ve onların aksine yapayalnızdı.
Ama diğerlerine onları duyabilecek kadar yakındı: kelimeleri seçemiyor ama seslerini duyabiliyordu. Kontrolsüzce titriyordu. Roland'ın teskin kulaklarıyla takırdayan dişlerinin sesini duymaması için ağzına ot doldurmuştu. Üzerine giydiği eski püskü ceketi iyice parçalanıp giyilme? hale geldiğinde bir kenara fırlatmıştı. Bir süre sadece kollarını da olsa giymeye çalışmış ama onlar da dirsek bölgesinden başlayarak eriyince y0] kenarındaki otların üzerine sinirle atmıştı. Çizmeleri giymeye devam ede-biliyordu, çünkü uzun otlardan kaba bir ip örmüş, çizmeden geri kalanla, rı bu iple ayaklarına bağlamıştı.
Soğuğu daha az hissedeceğini bildiği örümcek şekline bürünmeyi düşünmüştü ama kısa ömrü boyunca daima açlık çekmişti ve bir parçası-nın, ne kadar yiyeceği olursa olsun açlıktan daima korkacağını biliyordu. Tanrılar biliyordu ya pek fazla yiyeceği kalmamıştı: üç kopuk kol, dört bacak (ikisi kısmen yenmiş) ve bir göğüs parçası; sepettekilerden geri kalanlar bunlardı. Şekil değiştirecek olursa örümcek tümünü bir lokmada yutardı. Mordred o bölgede av hayvanları olduğunu biliyor -geyiğin çıkardığı sesleri Beyaz Babası kadar iyi duyabiliyordu- ama yakalamak konusunda kendine güvenemiyordu.
Böylece titreyerek oturmaya devam etti ve seslerini kesilene dek dinledi. Belki uyumuşlardı. Kendisi de bir süre uyuyakalmış olabilirdi. Pes edip geri dönmesini engelleyen tek bir şey vardı: onlara duyduğu nefret. Onlar yalnız değildi. Kendisi ise tek başınaydı.
Mordred aç, diye düşündü sefilce. Mordred üşüyor. Ve Mordred'in kimsesi yok. Mordred yapayalnız.
Bileğini ağzına götürdü, ısırdı ve ılık sıvıyı emdi. Kanda Rando Tho-ughtful'un canının son damlalarını tattı... ama çok az kalmıştı! Hemen de bitmişti! O güzel tat kaybolunca ağzında yine kendi yararsız tadı kaldı.
Mordred karanlıkta ağlamaya başladı.

3
Susannah Dean şafaktan dört saat sonra, yağmur veya sulu kar (bel' ki ikisi birden) habercisi bembeyaz gökyüzünün altında, devrilmiş bir W' tüğün yanında titreyerek yatıyor, küçük vadilerden birine bakıyordu nv'u duyacaksın, demişti Silahşor. Beni de duyacaksın. Elimden geleni yalağım, onları önüme katıp sürmeye çalışacağım. Atış için uygun konum-. olacaksın. Tek bir kurşunu bile boşa harcama.
Durumu daha da kötüleştiren, Mordred'in artık çok yakınlarında olduğuna ve her an arkadan saldırabileceğine dair içindeki histi. Sürekli etrafına bakmıyordu, ama nispeten açık bir nokta seçmişlerdi ve bir kez hariç arkasına her bakışında otlardan başka bir şey görememişti; o tek seferde de kulakları yere kadar sarkan kahverengi bir tavşan hoplayarak geçip gitmişti.
Sonunda sol tarafındaki küçük korunun gerisinden Oy'un tiz havlaması duyuldu. Hemen ardından Roland bağırmaya başladı. "Haa! Haa! Haydi! Koşun! Durmayın! Hay..." Ve öksürmeye başladı. Susannah bu öksürüğü hiç beğenmiyordu. Hem de hiç.
Artık ağaçların arasında kıpırtılar görebiliyordu. Roland'ın ona içinde başka biri daha olduğunu zorla kabul ettirmesinden sonra birkaç kez yaptığı gibi yine Detta Walker'i çağırdı.
Sana ihtiyacım var. Tekrar ısınabilmek istiyorsan ellerimi sabitle ki düzgün ateş edebileyim.
Ve bedeninin kesintisiz titremesi sona erdi. Sürü ağaçların arasından fırladığı sırada -küçük bir sürü de değildi, muhteşem bir gerdanı olan iri bir erkeğin başı çektiği en az on sekiz geyik vardı- ellerinin titremesi kesildi. Sağ elinde Roland'ın sandal ağacından kabzası olan büyük tabancasını tutuyordu.
Oy son geyiğin ardından ağaçların arasından fırladı. Sonuncusu, değişime uğramış bir dişiydi. Uzunluğu birbirinden farklı olan dört bacağı üzerinde tüyler ürpertici bir zarafetle koşuyor, kemiksiz gibi görünen beşinci bacağı ise karnının ortasında gevşekçe sallanıyordu. Hepsinin ardından Roland geldi. Artık tam anlamıyla koşuyor sayılmazdı. Seri adımlar-la> kararlı bir şekilde ilerliyordu. Susannah, ona aldırmayarak dikkatini atl§ menziline girmek üzere olan iri erkeğe yöneltti. Namlunun ucu, koşukta olan hayvanı takip ediyordu.

"Bu tarafa," diye fısıldadı. "Biraz sağına, bir tanem. Haydi gel, corn. mala-ge\-ge\."
Ve küçük sürünün lideri olan erkek geyik görünürde hiçbir sebep 0|, mamasına rağmen hafifçe yön değiştirip Susannah'nın bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Susannah'nın içini memnuniyetle karşıladığı bit soğukluk sarmıştı. Görüşü öylesine keskinleşmişti ki hayvanın kaslarının hareketini, gözlerinin akını, en yakındaki dişinin ön bacağındaki, tüyler bir daha bitmediği için çıplak kalan yara izini görebiliyordu. Bir an Eddie ve Jake'in de yanında olmasını, gördüklerini görmelerini diledi, sonra bu his de kayboldu.
Silahımla öldürmem; silahıyla öldüren babasının yüzünü unutmuş demektir.
"Kalbimle öldürürüm," diye mırıldandı ve ateş etmeye başladı.
İlk kurşun öndeki iri geyiğin kafasına isabet etti ve hayvan sol tarafına devrildi. Diğerleri koşarak yanından geçti. Bir dişi yerde yatan geyiğin üzerinden hopladığı sırada Susannah'nın ikinci kurşununa hedef oldu. Cansız halde diğer tarafa düştü. Bir bacağı kırılmış, zarafeti yok olmuştu.
Roland'ın üç el ateş ettiğini duydu ama dönüp ne yaptığına bakmadı; halletmesi gereken kendi işleri vardı ve en iyi şekilde yapmaya kararlıydı. Kalan dört kurşunun her biri bir başka geyiği devirdi ve sadece bir tanesi düştüğü sırada hâlâ hareket ediyordu. Bunun özellikle de bir tabancayla ne kadar müthiş bir atıcılık becerisi olduğunu düşünmedi; ne de olsa o bir silahşordu ve ateş etmek onun işiydi.
Ayrıca o sabah rüzgâr yoktu.
Sürünün yarısı artık aşağıdaki otluk vadide cansız yatıyordu. Geri kalanlar, biri hariç, yokuş aşağı, dereye doğru koşmaya devam etti. Bir an sonra söğüt ağaçlarının ardında gözden kayboldular. Sonuncusu olan genç erkek doğruca Susannah'ya doğru koşmaya devam etti. Susannah hemen yan tarafında bir parça deri üzerinde yığın halinde duran kurşunlarla tabancasını tekrar doldurmaya çalışmayarak 'Riza tabaklarından birini kavradı. Eli tabağın kenarındaki kör kısmı otomatik olarak bulmuştu
"'Riza!" diye haykırarak tabağı fırlattı. Tabak kuru otların üzerinde giderek yükseklik kazanarak, o tuhaf iniltiyi çıkararak uçtu. Hızla koşan eViğin boynunun tam ortasına isabet etti. Beyaz gökyüzünün önünde kapkara görünen kan damlaları başının etrafında bir çelenk gibi uçuştu, gir kasabın satırı bundan daha temiz bir iş çıkaramazdı. Kafasız geyik bir süre daha koşmaya devam etti. Kalbi son çırpınışlarını yaparken boynundan kan fışkırdı. Susannah'nın saklandığı yere on metreden az bir mesafe kala ön bacakları büküldü ve yere yığılarak, kuruyup sararmış otları parlak kırmızıya boyadı.
Önceki gece yaşanan sefalet, çekilen işkence unutulmuştu. Ellerinde ve ayaklarında yer etmiş uyuşukluk kaybolmuştu. Artık içinde keder yoktu. Kayıp hissi ve korku da. Susannah o an tam olarak ka'nm meydana getirdiği kadındı. Yere düşen geyikten yayılan barut tozu ve kan kokusu acımtıraktı, aynı zamanda dünyanın en güzel parfümüydü.
Susannah kesik bacakları üzerine kalkarak kollarını açtı, Roland'ın tabancasını sıkıca tutarak gökyüzüne doğru bir Y harfi oluşturdu. Sonra haykırdı. İçinde sözcükler yoktu, olamazdı da. En büyük zafer anlarımız daima dilsizdir.

4

Roland doyurucu bir kahvaltı yapmaları için ısrar etti ve Susannah'nın soğuk konservenin tadının lapaya benzediğini söyleyerek yaptığı itirazlar bir kulağından girip diğerinden çıktı. Süslü püslü saati öğleden sonra ikiyi gösterdiği sırada -kesintisiz soğuk yağmur hafifleyip çiseleme-ye dönüştüğünde- Susannah, ‚Roland'ın itirazlarına kulak asmamasına memnundu. Daha önce fiziksel açıdan hiç bu kadar yorucu bir iş yapmamıştı ve gün henüz sona ermiş değildi. Roland sürekli yanında olmuş, öksürüğüne rağmen en az onun kadar iş çıkarmıştı. Susannah bir ara (inanılmayacak kadar lezzetli kızarmış geyik eti yedikleri kısa öğle yemeği molası sırasında) Roland'ın ne kadar garip ne kadar etkileyici olduğunu düşündü. Birlikte onca zaman geçirmişler, pek çok macera yaşamışlardı ama Susannah, Silahşor'u hâlâ tam anlamıyla keşfedememişti. Keşfetme, ye yaklaşmamıştı bile. Onu gülerken ve ağlarken, öldürürken ve dam ederken, uyurken ve pantolonu inik halde çalıların arasına çömelmiş, jj,. tiyacını giderirken görmüştü. Onunla bir kadının bir erkekle yattığı şekilde yatmamıştı ama başka her tür şart altında gördüğünü düşünüyordu ve... hayır. Bu adam hakkında öğrenileceklerin sonu yoktu.
"O öksürük zatürreeye giderek daha çok benziyor," dedi Susannah yağmurun başlamasından kısa bir süre sonra. Günün işlerinin Roland'ın aven-car dediği bölümündeydiler: ölüleri taşıyıp başka bir şeye dönüştürmeye hazırlamak.
"Merak etme," dedi Roland. "Tedavi için gereken şey burda var."
"Doğru mu diyorsun?" diye şüpheyle sordu Susannah.
"Evet. Ve bir de hiç kaybetmediğim şunlar var." Elini cebine soktu ve Susannah'ya bir avuç aspirin gösterdi. Susannah, Silahşor'un yüzünde gerçek bir hürmet olduğunu düşündü. Neden olmayacaktı? Hayatını astin dediği bu maddeye borçlu olabilirdi.
Hayvanların leşlerini Ho Fat'in Lüks Taksisi'nin üzerine yükleyerek dere boyuna götürdüler. Üç yolculukta bütün geyikler taşınmıştı. Roland bütün leşleri yığdıktan sonra genç geyiğin kafasını en tepeye yerleştirdi. Donuk gözler onlara bakıyordu.
"Onu ne için istiyorsun?" diye sordu Susannah sesinde Detta'dan bir izle.
"Bütün beyinlere ihtiyacımız olacak," dedi Roland ve ağzını örterek kuru kuru öksürdü. "Pis bir iş ama çabuk ve işe yarıyor."

5

Silahşor öldürdükleri geyikleri buzlu derenin kıyısına yığdıktan sonra ("En azından sinekler konusunda endişelenmemiz gerekmiyor," demişti) yakacak odun toplamaya başladı. Susannah yakacakları ateşi dört gözle bekliyordu, ama önceki gece hissettiği korkunç ihtiyaç artık yoktu. Du-dinlenmeden çalışıyor ve kendini o an için yeterince sıcak hissediyordu Umutsuzluğunun derinliğini, soğuğun iliklerine işleyerek kemiklerini arna dönüştürmesi hissini hatırlamaya çalıştı, ama yapamadı. Vücudun Icötü anları unutmayı sağlayan bir mekanizması olduğunu düşündü. Vücudun işbirliği olmadığı sürece beynin elinde sadece solgun fotoğraflara benzer anılar kalıyordu.
Roland odun toplamaya başlamadan önce buzlu derenin yatağını dikkatle incelemiş ve bir taşı kazıp çıkarmıştı. Taşı Susannah'ya uzattı. Başparmağını suyun pürüzsüzleştirdiği, süt rengi yüzeyinde gezdiren Susannah, "Kuvars mı?" diye sordu ama öyle olduğunu sanmıyordu. Tam olarak değildi.
"O kelimeyi bilmiyorum, Susannah. Biz şist diyoruz. Bu taştan ilkel ama oldukça kullanışlı aletler yapılır: balta başları, bıçaklar, şişler, kazıyıcılar. Bize gereken kazıyıcılar, Ayrıca en az bir tane çekiç." "Neyi kazıyacağımızı biliyorum ama çekiç ne için?" "Göstereceğim ama önce bir dakikalığına yanıma gelir misin?" Roland dizlerinin üzerine çöktü ve Susannah'nın soğuk elini tuttu. Geyiğin kafasına doğru döndüler.
"Almak üzere olduklarımız için sana teşekkür ederiz," dedi Roland kafaya ve Susannah titredi. Babası da tüm ailenin bir araya geldiği büyük yemeklerden önce tam olarak bu kelimelerle dua ederdi.
Bizim ailemiz parçalandı, diye düşündü Susannah ama bir şey söylemedi; olan olmuştu. Küçük bir kız olduğu günlerde öğretildiği şekilde karşılık verdi: "Şükürler olsun, Tanrı'm."
"Ölümden hayat aldığımız sırada ellerimize ve yüreğimize rehberlik eV dedi Roland. Sonra söyleyecek bir şeyi olup olmadığını sorarcasına maşlarını kaldırarak Susannah'ya baktı.
Vardı. "Cennetteki Tanrı'mız, senin krallığın hükmeder, Senin dile-JS'n olur, dünyada ve cennette. Bize karşı kusur işleyenleri bağışladığımız gibi günahlarımızı bağışla. Bizi günahtan, kötülükten koru. Sen her şeye hükmedersin, güç ve zafer şimdi ve daima senindir."
"Bu çok güzel bir dua," dedi Roland.
"Evet. Tam olarak doğru söylemedim -uzun zaman oldu- ama yjne de en güzelidir. Şimdi, ellerimi hâlâ hissedebiliyorken işimize bakalım."
Roland bunun üzerine amin dedi.

6

Roland geyiğin kesik kafasını aldı -boynuzları işini kolaylaştırmıştı-önüne koydu ve yumruk büyüklüğündeki taşı kafatasına indirdi. Susannah'nm midesinin büzülmesine sebep olan bir çıtırtı duyuldu. Roland boynuzlan kavrayıp önce soldakini, sonra sağdakini çekti. Susannah kmk kafatasının derinin altında hareket ettiğini görünce midesi büzülmekten fazlasını yapıp altüst oldu.
Roland taşı neredeyse bir cerrahın ustalığıyla iki kere daha indirdi. Sonra bıçağını kullanarak hayvanın kafa derisinde bir delik açtı ve deriyi geri çekti. Alttaki kırık kafatası gözler önüne serildi. Roland bıçağı en geniş çatlağa sokarak kanırttı. Geyiğin ortaya çıkmış olan beynini dikkatle aldı ve bir kenara koydu. Sonra Susannah'ya baktı.
"Öldürdüğümüz her geyiğin beynini çıkaracağız, çekiç bu yüzden lazım."
"Ah," dedi Susannah boğuk sesle. "Beyinler."
"Tabaklama bulamacı için. Ama şistin başka kullanım alanları da var. Bak." Susannah'ya iki parçayı biri veya ikisi birden kırılana dek birbirine nasıl vuracağını gösterdi. Büyük, neredeyse eşit parçalar elde etmişti. Susannah başkalaşım kayalarının o şekilde kırıldığını biliyordu, ama genellikle alet yapmak için fazla zayıf olurlardı. Bu kaya sertti.
"Bir tarafı tutulacak kadar kalın, diğer tarafı ince ve keskin parçalar elde ettiğinde bir kenara koy. Onları kazıyıcı olarak kullanacağız. Vakfr miz bol olsaydı tutamaklar da yapabilirdik, ama değil. Yatma vakti geldi' ğinde ellerimiz epeyce sızlıyor olacak."
"Sence yeterli sayıda kazıyıcıyı elde etmek ne kadar sürer?"
"Fazla sürmez," dedi Roland. "Duyduğuma göre şistler şanslı kırılır-rru§"
Roland buzlu derenin kıyısına yakacak odun taşırken Susannah su-^n kenarında kırmak için uygun taş aradı. Yaklaşık bir düzine kadar bulmuş, o arada yerden yükselen pürüzsüz yüzeyli bir granit kaya keşfetmişti. Kayanın uygun bir örs olabileceğini düşündü.
Şist gerçekten de amacına uygun bir şekilde kırıldı. Roland üçüncü seferini yapıp kucak dolusu odunla döndüğünde Susannah'nm yanında kazıyıcı olarak kullanılabilecek otuz parça vardı. Roland küçük bir yığını tutuşturmaya çalışırken Susannah elleriyle siper yaptı. Yağmur yağmaya başlamıştı ve sık yapraklı ağaçların altında olmalarına rağmen sırılsıklam ıslanmaları fazla uzun sürmezdi.
Ateş yandığında Roland birkaç adım geriledi, tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini birleştirdi.
"Yine mi dua?" diye sordu Susannah hafif bir şaşkınlıkla.
"Çocuklukta öğrenilenler kolay kolay bırakılmıyor," dedi Roland. Gözlerini birkaç dakikalığına kapadı, sonra ellerini dudaklarına götürerek öptü. Susannah'nm duyduğu tek kelime Gan'dı. Roland gözlerini açtı, ellerini ayırıp havaya kaldırdı ve Susannah'ya uçarak uzaklaşan kuşları hatırlatan hoş bir hareket yaptı. Tekrar konuştuğunda Silahşor'un sesi kayıtsızdı: Bay Artık-İşimize-Bakalım. "Pekâlâ," dedi Roland. "Haydi işe koyulalım."

7
Mordred gibi otlardan kaba bir ip ördüler ve ilk geyiği -halihazırda kafasız olanı- arka bacaklarından bir söğüt ağacının alçak dallarından bi-r,ne astılar. Roland bıçağıyla hayvanın karnını yardı, sonra elini içeri sokarak iki organ çıkardı. Susannah, kan damlayan kırmızı organların böb-rekler olduğunu düşündü.
"Bunlar yüksek ateş ve öksürük için," dedi Roland ve birini elmav. mışçasına ısırdı. Susannah öğürdü ve Silahşor'un işi bitene dek dönüp de. reyi inceledi. Bittikten sonra geri döndü ve hayvanın bacaklarının bede-niyle birleştiği bölgede daireler çizmekte olduğunu gördü.
"Daha iyi misin?" diye sordu huzursuzca.
"Olacağım," dedi Roland. "Şimdi gel de şunun derisini yüzmeme yar. dim et. İlkinin tüyleri üzerinde kalacak, bulamaç için bir kâseye ihtiyacı-mız olacak. Şimdi seyret."
Parmaklarını geyiğin derisinin hâlâ ince bir yağ ve kas dokusuyla bedenine yapışık olduğu bölgeye geçirerek çekti. Deri, geyiğin karnının altında bir noktaya kadar kolayca ayrıldı. "Şimdi sen kendi tarafını yap, Susannah."
Parmakları derinin altına sokmak tek zor bölümüydü. Bu kez birlikte çektiler ve deri, sarkan ön bacaklara dek yüzüldü. Bir gömleği andırıyordu. Roland bıçağıyla deriyi kesti ve kükreyen ateşin biraz ötesine, ağaçların koruması altında olan bir yere çukur kazmaya başladı. Susannah bedeninden ve yüzünden süzülen terin tadını çıkararak ona yardım etti. Altmış santim çapında, kırk beş santim derinlikte kâse şeklinde bir çukur kazdılar ve Roland deriyi içine yaydı.
Öğle sonrası boyunca öldürdükleri diğer sekiz geyiğin derilerini yüzdüler. Olabildiğince çabuk yapmak çok önemliydi, çünkü derinin hemen altındaki ince yağ ve kas dokusu kurursa yüzme işi daha çetin bir hal alıyordu. Silahşor ateşi sürekli beslemiş, Susannah ara ara külleri toprağa dağıtmıştı. Küller kâse şeklindeki çukura yaydıkları deriyi yakmayacak kadar soğuduğunda çukurun içine dökmüşlerdi. Saat beş olduğunda Su-sannah'nın sırtı ve kolları fena halde ağrımaya başlamıştı, ama çalışmaya devam etti. Roland'ın yüzü, boynu ve elleri külle sıvanmıştı.
"Eskiden tiyatroda zencileri canlandıran bir sanatçıya benziyorsun, dedi Susannah. "Zenci Rastus'a."
"O kim?"
"Beyaz adamların soytarısı işte," dedi Susannah. "Sence Mordred orda bir yerde durmuş çalışmamızı izliyor mudur?" Gün boyunca etrafı gözlemiş,^
"Hayır," dedi Roland dinlenmek için bir anlığına durarak. Saçını alnından geriye itince yüzünde taze kül izleri bıraktı ve bu hali Susannah'ya paskalya'dan önceki orucun ilk çarşambasındaki tövbekarları hatırlattı. "Sanırım kendi avını yakalamaya gitti."
"Mordred aç," dedi Susannah. Sonra sordu. "Ona bir nebze dokunabiliyorsun, değil mi? En azından burda olup olmadığını anlayabilecek kadar."
Roland bunu bir süre düşündü. "Ben onun babasıyım," dedi sonra basitçe.

8
Karanlık çöktüğünde ellerinde koca bir yığın geyik derisi ve daha sıcak günlerde olsalar üzerlerinin bir sinek bulutuyla kaplanması işten bile olmayacak derisi yüzülmüş kafasız leşler vardı. Ateşin üzerinde kızarmış, son derece lezzetli geyik etinden oluşan muhteşem bir akşam yemeği yediler. Susannah, Mordred'in karanlığın içinde bir yerde kendi akşam yemeğini çiğ yediğini düşündü. Belki yanında kibriti vardı, ama aptal değildi; bu karanlıkta bir başka ateş görürlerse hemen üzerine çullanacaklarını biliyor olmalıydı. Sonra bam-bam, hoşça kal Örümcek-Çocuk. Susannah, ona karşı şaşırtıcı miktarda sempati duyuyor ve dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Onların yerinde olsa Mordred'in onlara zerre kadar sempati duymayacağı muhakkaktı.
Roland yemeklerini bitirdiklerinde yağlı parmaklarını gömleğine sildi- "Tadı güzeldi." "Üstüne bastın."
"Haydi şimdi beyinleri çıkaralım. Sonra da uyuruz." "Sırayla mı?" diye sordu Susannah.
"Evet... bildiğim kadarıyla beyinleri müşterilere teker teker veriy0 lar."
Susannah, Eddie'nin kullandığı kalıbı
(müşterilere teker teker veriyorlar)
Roland'm ağzından duyunca bir an afalladı ve espri yaptığını heme anlayamadı. Aptalcaydı ama yine de bir espriydi. Sonra bir kahkaha at "Aman ne komik, Roland. Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun."
Roland başını salladı. "Evet, sırayla uyuyacağız. Birimiz uyurken diğeri nöbet tutacak. Bence en iyisi bu."
Zaman ve tekrar gerekeni yapmıştı; Susannah birkaç beyin görmekle midesi bulanmayacak kadar fazla kan ve bağırsak görmüştü. Kafaları kır diktan sonra Roland'm bıçağıyla (artık körelmişti) ayırıyorlar ve beyinleri çıkarıyorlardı. Büyük, gri yumurtalara benzeyen beyinleri dikkatle bir kenara koyuyorlardı. Son geyiğin beynini de çıkardıklarında Susannah'nm parmakları öylesine şişmişti ki zorlukla büküyordu.
"Uzan," dedi Roland. "Uyu. İlk nöbeti ben tutarım."
Susannah hiç itiraz etmedi. Midesi doluydu ve ölesiye yorgundu. Uykuya dalmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ertesi gün uyandığında vücudunun kaskatı olacağını, doğrulup oturmakta bile zorlanacağını da biliyordu. Ama o an hiçbir şey umurunda değildi. İçini yoğun bir memnuniyet hissi sarmıştı. Bunun bir sebebi sıcak yemek yemiş olmasıydı. En büyük sebep ise bütün bir günü çalışarak verimli bir şekilde geçirmiş olmaktı. Sadece sürüklenip gidiyor değil, kendileri için bir şeyler yapıyor olma hissiydi onu memnun eden.
Tanrı'm, diye düşündü. Galiba yaşlanırken bir Cumhuriyetçi oluyorum.

O sırada başka bir şeyi fark etti: ortalık çok sessizdi. Rüzgârın iniltisi, çiseleyen yağmurun fısıltısı ve ateşin muhteşem çıtırtısından başka to ses yoktu.
"Roland?"
Kaşlarını kaldıran Roland oturduğu yerden ona baktı. "Öksürüğün kesildi."
Roland gülümseyerek başını salladı. Susannah bu gülümsemeyi uykusuna taşıdı ama rüyasında gördüğü Eddie'ydi.

9
Derenin kıyısındaki kampta üç gün kaldılar. Susannah bu süre içinde deriden giysi yapmak üzerine daha önce söylense inanmayacağı kadar (ve istemediği kadar) çok bilgi sahibi oldu.
Derenin her iki yönüne doğru yaptıkları bir buçuk kilometrelik yürüyüş neticesinde birer kütük buldular. Ararken derileri kül ve sudan oluşma koyu renk bir çorba içinde beklettiler. Sonra kütüklerini belli bir açı oluşturacak şekilde iki söğüt ağacının gövdesine dayadılar (yan yana çalışabilmek için birbirine yakın iki ağaç seçmişlerdi) ve kazıyıcıları kullanarak derilerdeki tüyleri kazıdılar. Bu işlem bir gün sürdü. Bitince küllü suyu boşaltıp çukurun içine yaydıkları deriyi tersyüz ettiler. Çukuru bu kez ezilmiş beyin ve su karışımıyla doldurdular. Bu "soğuk-hava deri işlemi" Susannah için yeniydi. Derileri çukurdaki bulamaca daldırıp bırakarak bir gece beklettiler. Susannah sinirlerden ve kirişlerden ip örerken Roland bıçağını biledi. Sonra yarım düzine kemikten iğne oydu. İşini bitirdiğinde parmaklan derin olmayan kesiklerle dolmuş, kanıyordu. Kesiklerin üzerini odun külüyle kapladı ve geceyi o şekilde geçirdi. Elleri gri-siyah eldivenler takmış gibi görünüyordu. Ertesi gün ellerini derede yıkadı. Susannah kesiklerin neredeyse iyileşmiş olduğunu hayretle gördü. Ağzının kenarındaki müzmin yaraya iyi gelmesi ümidiyle külden biraz alıp sürdü ama öyle kötü bir yanma hissetti ki dayanamayıp hemen yıkadı.
"Şu kahrolası şeyi kesip atmanı istiyorum," dedi sonra.
Roland başını iki yana salladı. "Kendi kendine iyileşmesini bir süre daha bekleyelim."
"Neden?"
"Bir yarayı kesmek mecbur kalınmadıkça hiç iyi bir fikir değil. QZt\ likle de burda, yabani topraklarda."
Susannah, ona hak verdi ama yatarken zihninde nahoş görüntüler belirdi: yarası büyüyüp yayılıyor, yüzünü santim santim siliyor, tüm kafa. sini siyah, kabuklu, kanayan bir tümöre dönüştürüyordu. Böyle görüntü-ler karanlıkta dehşet verici bir şekilde gerçekçiydi, ama neyse ki Susan-nah uzun süre uyanık kalamayacak kadar bitkindi.
Roland, Susannah'nın Deri Kampı olarak düşünmeye başladığı kam-pın ikinci gününde yeni bir ateş yakarak üzerine geniş, sarsak bir çerçeve yerleştirdi. Yeni ateş diğerine nazaran küçüktü ve daha ağır yanıyordu. Derileri ikişer ikişer tütsüleyip bir kenara koydular. Bitmiş ürünün kokusu şaşırtıcı derecede hoştu. Deri gibi kokuyor, diye düşünerek tutup yüzüne yaklaştırdı Susannah. Sonra kendi kendine güldü. Başka ne gibi kokacaktı?
Üçüncü günü "dikerek" geçirdiler ve Susannah sonunda bir konuda Si-lahşor'dan üstün çıktı. Roland'ın dikişi çok gevşek ve aralıklıydı. Susannah, Silahşor'un diktiği yeleklerle tozlukların bir, en fazla iki ay dayanacağım, sonra parçalara ayrılacağını düşündü. Kendisi dikişte daha ustaydı. Dikiş dikmeyi daha küçük bir kızken hem annesinden, hem de büyükannelerinden öğrenmişti. Roland'ın kemiklerden oyduğu iğneler önce onu deli etti ama sonra sağ elinin başarmağının ve işaret parmağının ucunu deri parçalarıyla sardı. Bundan sonra hızı ve verimi arttı. Akşamüstüne yaklaşırken kendi payına düşenleri halletmiş, Roland'ın diktiklerini alıp dikişlerim sağlamlaştırmaya başlamıştı. Roland'ın buna itiraz edebileceğini düşünmüştü (erkekler gururlu olurdu) ama Silahşor akıllıca davranıp bir şey söylemek Herhangi bir itiraza çok büyük ihtimalle Detta cevap verirdi.
Deri Kampı'ndaki üçüncü gecelerinde ikisinin de birer yeleği, ceket ve birer çift tozluğu olmuştu. Ayrıca birer çift de parmaksız eldiven d* mislerdi. Eldivenler çok büyük ve komikti, ama ellerini sıcak tutacak Ve konu ellerden açılmışken, Susannah yine parmaklarını güçlükle bükuyordu. Kalan derilere şüphe dolu bir ifadeyle baktı ve Roland'a dikiş dikerek bir gün daha geçirip geçirmeyeceklerini sordu.
Roland bunu bir süre düşündükten sonra başım iki yana salladı. "Kalan derileri etler ve dereden alacağımız, taze kalmalarına yardımcı olacak buz parçalarıyla beraber Ho Fat'in Taski'sine yükleriz." "Taksi karlı bölgede işimize yaramayacak, değil mi?" "Hayır," diye kabul etti Roland. "Ama o zamana kadar diğer deriler ojysi haline gelmiş ve etler de yenmiş olacak."
"Burda daha fazla kalamayacaksın, olay bu, değil mi? Kule'nin seni çağırdığını duyuyorsun."
Roland gözlerini ateşe çevirdi ve hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.
"Beyaz topraklara vardığımızda çıkınlarımızı nasıl taşıyacağız?" "Bir kızak yapacağız. Ve avlayabileceğimiz çok sayıda hayvan olacak."
Susannah başını salladı ve yatacak oldu. Ama Roland, onu omuzlarından yakalayıp ateşe doğru çevirdi. Yüzü de onunkine yaklaşmıştı. Susannah bir an için Silahşor'un ona iyi geceler öpücüğü vereceğini sandı. Ama Roland, onu öpmek yerine ağzının kenarındaki yarayı dikkatle inceledi.
"Eee?" diye sordu Susannah sonunda. Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama sesinin titremesinin duyulmasını istemiyordu.
"Sanırım biraz küçülmüş. Kötü Topraklar'ı ardımızda bıraktığımızda kendiliğinden iyileşebilir."
"Gerçekten öyle mi diyorsun?"
Silahşor başını iki yana salladı. "İyileşebilir dedim. Şimdi uzan, Susannah. Dinlen."
"Pekâlâ ama bu sefer çok uyumama izin verme. Ben de payıma dü-Şen nöbeti tutmak istiyorum." "Tamam. Uyu şimdi."

Susannah söyleneni yaptı. Daha gözlerini kapamadan uykuya dalaştı bile.

10
Central Park'ta ve hava soluğunu görebileceği kadar soğuktur. Kar fa bercisi gökyüzü bembeyaz ama o üşümemektedir. Hayır, artık geyik derisi^. den ceketi, yeleği, tozlukları ve komik eldivenleri vardır. Kafasında da bir ş& vardır. Kulaklarına dek inen ve onları da vücudunun geri kalanı gibi mtan bir şey. Merakla kafasındakini çekip alır ve yeni giysilerinin geri kalanı gi^ geyik derisinden olmadığını görür. Kırmızı yeşil bir beredir. Üzerinde MlTj. L U NOELLER yazmaktadır.
Şaşkınca bereye bakar. Rüyada deja vu yaşanabilir mi? Görünüşe bakılırsa evet. Etrafına bakınmca ona sırıtmakta olan Eddie ve Jake'i görür. Başlarında bir şey yoktur ve Susannah diğer rüyada kafalarında olan berelerin birleşimini tutmakta olduğunu anlar. Kendini çok zor bir problemi çöz-müşçesine harika hisseder, içi neşeyle dolar: sanki çemberin karesini almış veya En Yüksek Asal Sayı'yı bulmuştur (oh olsun, Blaine, o çıldırmış beynin patlasın).
Eddie üzerinde NOZZ-A-LA İÇİYORUM! yazan bir eşofman üstü giymektedir.
Jake'inkinin üzerinde ise TAKURO SPIRIT SÜRÜYORUM.'yazmaktadır. İkisinin de elinde sıcak çikolatalar vardır. Sıcak sıvının üzerinde krema ve hindistancevizi parçacıkları yüzmektedir.
"Bu hangi dünya?" diye sorar onlara ve yakınlarda Noel ilahileri söyleyen bir grubun sesi kulaklarına çalınır. "What Child Is This"in söylemektedirler. "Yoluna yalnız devam etmeli," der Eddie. "Onu yalnız bırakmalı ve Dandelo'dan sakınmalısın," der Jake. "Anlamıyorum," der Susannah ve beresini onlara uzatır. "Bu sizin defy miydi? Bunu paylaşmıyor muydunuz?"
"İstersen senin olabilir," der Eddie ve elindeki bardağı uzatır. "Al, sonsıcak çikolata getirdim."
<*» Hangi Çocuk Bu.
"Artık ikiz değil," der Jake. "Sadece tek bir bere var, görmüyor musun?" Cevap vermesine kalmadan bir ses duyulur ve rüya çözülmeye başlar. »Otf DOKUZ," der ses. "Bu ON DOKUZ, bu CHASSIT."
Dünya, her kelimeyle gerçeklikten daha da uzaklaşır. Eddie ve Jake'in hedeni saydamlaşmıştır. Sıcak çikolatanın güzel kokusu hafifler ve yerini kül ve deri kokusu alır. Eddie 'nin dudaklarının kıpırdadığını görür, bir isim söylüyor gibidir, sonra

11
"Kalkma vakti geldi, Susannah," dedi Roland. "Nöbet sırası sende." Susannah doğrulup etrafına bakındı. Kamp ateşi sönmeye yüz tutmuştu.
"Mordred'in oralarda bir yerlerde hareket ettiğini duydum," dedi Roland. "Ama epey oldu. İyi misin, Susannah? Rüya mı görüyordun?" "Evet. Bu kez rüyada sadece bir bere vardı ve benim kafamdaydı." "Anlamadım."
Susannah da anlamıyordu. Rüya, her rüyada olduğu gibi hemen si-likleşmişti. Tek bildiği, son anda Eddie'nin dudaklarından okuduğu ismin Patrick Danville olduğuydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM ODD'S LANE'DEN JOE COLLINS

1
Tek bere rüyasından üç hafta sonra ikisi iri, biri ufak üç figür ormanlık bölgeden çıktı ve aşağıdaki bir başka ormana doğru uzanan eğimli, açık arazide yavaşça ilerlemeye başladı. İri figürlerden biri, bir kızak üzerinde oturmakta olan diğerini çekiyordu.
Oy, Susannah ve Roland arasında mekik dokuyor, etrafı dikkatle kolaçan ediyordu. Kürkü sürekli geyik eti yemekten ve soğuk yüzünden iyice gürleşip parlamıştı. Üzerinde yürüdükleri daha sıcak bir mevsimde, bir çayır olabilirdi ama o an, bir buçuk metrelik kar altına gömülmüştü. Çekme işi artık daha kolaydı zira yokuş aşağı gittikleri söylenebilirdi. Roland artık en kötü kısmın bittiğini düşünmeye başlamıştı. Beyaz Topraklar'ı aşmak o kadar da zor olmamıştı... en azından o ana kadar. Bol bol av hayvanı, geceleri ateş yakabilmeleri için de bolca odun vardı. Havanın gerçekten kötü olduğu, fırtınanın ortalığı kasıp kavurduğu dört gecede korunaklı bir yer bulup rüzgârın ve yağışın dinmesini beklemişlerdi. Fırtınaların en şiddetlisi iki gün sürmüş, Işın'm Yolu'nda tekrar ilerlemeye başladıklarında toprağın bir metre kalınlığında taze bir kar örtüsüyle kaplanmış olduğunu görmüşlerdi. Çığlıklar atan kuzeydoğu rüzgârının serbestçe estiği açık alanlarda okyanus dalgalarına benzer kar yığınları vardı. Bunlardan bazıları çam ağaçlarını tepelerine dek gömecek kadar yüksekti.
Susannah, Roland'ın büyük bir gayretle onu çekmeye çalıştığı (o sırada kar kalınlığı otuz santimi bile bulmuyordu) Beyaz Topraklar'daki ilk günlerinin ardından Roland'ın bir çift kar ayakkabısı olmadığı takdirde yüksek tepeleri aşmalarının aylar süreceğini anlamış ve hemen o gece işe koyulmuştu. Bir deneme yanılma süreci sonunda Silahşor üçüncü çalışmanın başarılı olduğunu ilan etmişti. Çerçeveler huş ağacı dallarındandı. Ortası ise örülmüş geyik derisi şeritlerinden oluşuyordu. Roland gözyaşı damlaları gibi göründüklerini düşünmüştü.
"Bunları yapmak nerden aklına geldi?" diye sordu kar ayakkabılarını giyerek geçirdiği ilk günün ardından. Aldıkları mesafedeki artış inanılmazdı, özellikle de Roland ayakkabılarda kar birikmesini önleyecek bir yürüyüş tarzı keşfettikten sonra.

"Televizyonda görmüştüm," dedi Susannah. "Çocukken sürekli izlediğim bir program vardı, adı Yukon'lu Çavuş Preston'dı. Çavuşun ona yoldaşlık edecek bir Hantal Billy'si yoktu ama King isminde bir köpeği vardı. Her neyse, gözlerimi kapadım ve adamın kar ayakkabılarının nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım." Roland'ın ayağındakileri işaret etti. "Yapabildiğimin en iyisi bu."
"İyi iş çıkardın," dedi Roland. Sesindeki samimiyet Susannah'nın baştan aşağı ürpermesine sebep olmuştu. Roland'ın (veya bir başka erkeğin) ona kendini böyle hissettirmesini istemiyordu, ama başka türlüsü elinde değil gibi görünüyordu. Bunun doğadan mı beslenmeden mi kaynaklandığını bilmiyor, bilmek de istemiyordu.
"Parçalanmadıkları sürece iş görürler," dedi.
"Şeritlerin gevşediğini hissetmedim," dedi Roland, ona. "Belki biraz Enediler ama hepsi bu."
Açık alanı geçtikleri o sırada Roland'ın ayağında hâlâ Susannah'run üçüncü denemede yapabildiği kar ayakkabıları vardı. Susannah artık bir katkısı olduğunu hissettiği için Roland, onu çekerken daha az suçlui^ hissediyordu. Bazen aklına geliyor, Mordred'in ne yaptığını merak ediyordu. Karlı bölgeye girmelerinden yaklaşık on gün sonra bir gece R0-land'a bu konuda ne bildiğini sordu. Sormasının sebebi, Roland'ın bir süreliğine nöbet tutmalarına gerek olmayacağını, ikisinin de gece on saat boyunca uyuyabileceğini söylemesiydi. Gerekirse Oy onları uyandırabilirdi. Roland içini çekti ve neredeyse bir dakika boyunca ateşe baktı. Kollarını dizlerine dolamış, ellerini gevşekçe kavuşturmuştu. Susannah tam cevap alamayacağını düşünmeye başlamıştı ki Silahşor konuştu. "Hâlâ peşimizde ama aramızdaki mesafe giderek açılıyor. Yiyecek bulmakta, bizi takip etmekte, en çok da ısınmakta sorun yaşıyor."
"Isınmak mı?" Susannah buna inanmakta güçlük çekiyordu. Etrafları ağaçlarla doluydu.
"Ne kibriti var, ne de şu Sterno denen maddeye sahip. Bir gece -ilk günlerden birinde olmalı... ardımızda bıraktığımız ve küller altında hâlâ kızgın korların bulunduğu bir ateşe rastladığına inanıyorum. Bu korları birkaç gün yanında taşıyıp ateş yakabildi. Eskiler seyahatlerinde ateşi böyle taşırmış, bana anlatılan bu."
Susannah başını salladı. Lisedeki fen dersinde aşağı yukarı aynı şeyi öğrenmişti, ama öğretmeni Taş Devri hakkındaki bilgilerin çoğunun tahminden öteye gitmediğini itiraf etmişti. Roland'ın söylediklerinin ne kadarının tahmin olduğunu merak ederek sordu.
"Tahmin değil ama nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum," dedi Roland. "Dokunuşsa, Jake'in sahip olduğu türden değil, Susannah. Görmek, duymak, hayal etmek değil. Ama... uyandıktan sonra hatırlayamadığımız rüyalar gördüğümüze inanır mısın?"
"Evet." Susannah, ona derin uyku sırasındaki hızlı göz hareketini ve Look dergisinde okuduğu REM uyku deneyimlerini anlatmayı düşündü- arna fazla karmaşık olacağı için vazgeçti. Onun yerine insanların her gün hatırlamadığı rüyalar gördüğüne inandığını söyledi.
"Belki onu bu rüyalarda görüp duyuyorum," dedi Roland. "Tek bildiğim bize yetişmekte zorlandığı. Dünya hakkında o kadar az şey biliyor ki hâlâ hayatta olması aslında bir mucize." "Onun için üzülüyor musun?"
"Hayır. Merhamet bana pahalıya patlayabilir. Sana da." Ama bunları söylerken gözlerini ondan kaçırmış ve Susannah, Roland'ın yalan söylediğini anlamıştı. Belki Mordred için üzülmek istemiyor, buna rağmen az da olsa merhamet hissediyordu. Belki Mordred'in yolculuğu sırasında ölmesini -hipotermi başta olmak üzere bunun için pek çok olası sebep bulunduğu muhakkaktı- ummayı istiyordu, ama Susannah, Silahşor'un bunu başarabildiğini sanmıyordu. Ka'nm ötesine geçmiş olabilirlerdi, ama kanbağının gücünün inkâr edilemeyeceği muhakkaktı.
Bununla birlikte kanbağından da kuvvetli bir şey vardı. Biliyordu çünkü gece gündüz kafasının içindeydi: Kara Kule. Artık çok yakınında olduklarını hissediyordu. Oraya vardıklarında -varabilirlerse- çılgın bekçisi konusunu ne yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu, ama artık umursa-mıyordu. O an için tek isteği Kule'yi görmekti. İçine girmeyi hâlâ hayal edemiyordu, ama görmek? Evet, bunu hayal edebiliyordu. Ve görmenin yeterli olacağını düşünüyordu.

2

Karlarla kaplı geniş alanda yavaşça ilerlemeyi sürdürdüler. Oy önce bir süre Roland'ın ayaklarının dibinde yürümüş, sonra Susannah'yı kontrol et-fflek için geride kalmış, ardından tekrar Roland'ın yanına gitmişti. Bazen üstlerinde parlak mavi delikler açılıyordu. Roland bulutları durmaksızın güneydoğuya çeken Işın'ın işbaşında olduğunu biliyordu. Bunun dışında gökyüzü bir ufuktan diğerine bembeyazdı ve ikisinin de çok iyi bildiği, yüklü bir görüntüsü vardı. Görünüşe bakılırsa kar geliyordu ve Silahşor'un içinde, bu seferki fırtınanın o güne dek gördüklerinin en kötüsü olacağına dair bir his vardı. Rüzgâr şiddetleniyordu ve içindeki nem, teninin açıkta kalan kısımlarını (üç hafta süren verimli dikiş işi sonucu elde ettikleri sayesinde açıkta sadece burnunun ucu ve gözleri kalmıştı) uyuşturacak kadar kötüydü. Sert esinti ince kar perdeleri havalandırıyordu. Kar taneleri şekil değiştirebilen baletler gibi yanlarından dans ederek geçiyordu.
"Çok güzeller, değil mi?" diye sordu Susannah arkasından neredeyse özlem dolu bir sesle.
Güzellik hakkında hiçbir zaman fazla kafa yormamış olan (Mejis'te geçirdiği günler hariç) Gilead'h Roland homurdandı. O an kendisine neyin güzel geleceğini biliyordu: yaklaşan fırtınadan korunabilecekleri kuytu bir alan, sık bir ağaçlıktan biraz daha fazlası. Bu yüzden rüzgâr sonunda durup kar başlayınca gördüklerinden emin olamadı. Kızağı çekmekte kullandığı kayışı bıraktı, içinden çıktı, Susannah'mn yanma gitti (tekrar artmaya başlamış olan erzaklarını kızağın üzerine, Susannah'mn arkasına yerleştirmişlerdi) ve tek dizi üzerine çöktü. Tepeden tırnağa deri parçalarıyla kaplı olduğu için bir adamdan ziyade perişan halde bir kar adama benziyordu.
"Sence şu ne?" diye sordu Susannah'ya.

Rüzgâr bir anda o ana dek olmadığı kadar şiddetlendi ve görüş alanını daralttı. Hafiflediğinde üzerlerinde bir delik açıldı ve güneş yüzünü kısa bir an için gösterdi. Karla kaplı açıklık, bir anda milyonlarca elmasla kaplıymış gibi parıldadı. Susannah bir eliyle gözlerini gölgeleyerek eğimli alanın bittiği yere baktı. Gördüğü, karın içine kazınmış, tersyüz edilmiş bir T şekliydi. Onlara yakın duran kolu (yine de en az üç kilometre uzaktaydı) nispeten kısa, belki altmış metre uzunluktaydı. Uzun olan kol ise çok uzundu. Ufka kadar uzanıyor ve gözden kayboluyordu.
"Bunlar yol!" dedi Susannah. "Birileri aşağıya yol döşemiş, Roland!" Roland başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama senden de duymak istedim. Ben bir şey daha görüyorum."
"Ne? Senin gözlerin benimkilerden çok daha keskin." "Biraz daha yaklaşınca kendin görürsün."
Ayağa kalkmaya davranınca Susannah kolunu yakalayıp sabırsızca çekti. "Benimle oyun oynamaya kalkma. Ne gördün?"
"Çatılar," dedi Roland. "Sanırım aşağıda kulübeler var. Hatta belki bir kasaba."
"İnsanlar? İnsanlar olabileceğini mi söylüyorsun?"
"Eh, evlerin birinden duman tütüyor gibi. Ama gökyüzü bu kadar beyaz olunca emin olmak güç."
Susannah başka insanlar görmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Görmek durumu karmaşıklaştıracaktı mutlaka. "Roland dikkatli olmalıyız."
"Evet," dedi ve kızağın kayışını yerden aldı. Çekmeye başlamadan önce kemerini, tabancasına sol eliyle hemen uzanabileceği şekilde hafifçe indirdi.
Bir saat sonra ana yolun tali yolla kesiştiği noktaya vardılar. En az dört metre yükseklikte bir kar yığınının önündeydi. Yolları kardan temizleyen buldozere benzer aracın palet izlerini görebiliyorlardı. Kar yığınının içinden bir direk yükseliyordu. Direğin üzerindeki tabela, Susannah'mn New York kasabalarındaki yol ağızlarında defalarca gördüğü türdendi. Kısa yolu işaret eden tabelanın üzerinde şöyle yazıyordu:
ODD s LANE•
Ama Susannah'mn yüreğini heyecanla dolduran diğeri oldu. Üzerinde,
KÜLE YOLU
yazıyordu.

3

İki yolun kesiştiği bölgedeki kulübeler, biri hariç terk edilmiş ve çoğu, üzerlerinde biriken karın ağırlığıyla çökmüştü. Ancak bir kulübenin -Odd's Lane'in sol kolunun dörtte üçlük bölümünün hemen sonundaydı- diğerlerinden farklı olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Çatısı, ağırlığıyla gö. çertme potansiyeline sahip kar yığınlarından temizlenmiş, ön kapının önündeki karlar ise kürenmişti. Uzaktan gördükleri duman, etrafı ağaçlarla çevrili bu acayip kulübenin bacasından tütüyordu. Pencereden sağlıklı bir sarı ışık yayılıyordu, ama Susannah'nın dikkatini çeken duman oldu. Artık zihnindeki tek soru, kapıyı kimin açacağıydı: Hansel mi, yoksa kız kardeşi Gretel mi? (Bu ikisi ikiz miydi? Konuyu araştıran olmuş muydu hiç?) Belki de Kırmızı Başlıklı Kız açardı ya da ağzının kenarına çorba bulaşmış, suçlu bir ifadeyle bakan Goldilocks.
"Belki geçip gitsek daha iyi olur," dedi Susannah fısıltıyla konuşmakta olduğunu fark ederek. Oysa hâlâ iki yolun kesiştiği yerdeydiler. "Hiç uğramadan geçelim ve teşekkürler diyelim." KULE YOLU yazan tabelayı gösterdi. "Gitmemiz gereken yol belli, Roland... belki burdan devam etmemiz en iyisi."
"Peki biz öyle yaparsak Mordred da aynısını yapacak mı?" diye sordu Roland. "Sence o da aynı yolu seçip kulübenin içindekilere dokunmadan
gidecek mi?"
Susannah bunu düşünmemişti ve cevap elbette hayırdı. Mordred ku-lübedekileri öldürebileceğini düşünürse öldürecekti, bu kadar basitti. İçeridekiler yenebiliyorsa besin için öldürecekti, ama ondan da öncelikli bir başka sebebi olacaktı. Geride bıraktıkları ormanlık alan av hayvanı kaynıyordu. Mordred kendi yiyeceğini yakalayamayacak durumda bile olsa (ve Susannah örümcek bedenindeyken bu konuda zorluk çekmediğinden emindi) pek çok kampta yiyemedikleri etleri arkalarında bırakmışlardı. Mordred karnını bu artıklarla doyurabilirdi. Hayır, karlı açıklıktan geldiğinde aç olmayacak... ama mutsuz olacaktı. Hem de çok mutsuz. Ve yolunun üzerine çıkanları da mutsuz edecekti. Öte yandan, diye düşündü... ama öte yan diye bir şey yoktu ve zaten artık çok geçti. Kulübenin ön kapısı açıldı ve eşikte yaşlı bir adam belirdi.
Ayaklarında çizmeler, üzerinde bir kot pantolon ve başlığının kenari kürklü kalın bir parka vardı. Susannah parkanın Greenwich Village'dakı Ordu Fazlası Malzemeler Mağazası'ndan alınabilecek türde olduğunu düşündü.
Yaşlı adamın yanakları sağlık belirtisi olan bir pembelikteydi, ama I e]jndeki kaba baston yardımıyla yürüyor, fena halde topallıyordu. Baysaldan tüten dumanıyla masallardan fırlamış gibi görünen acayip evin arkasından bir atın keskin kişnemesi yükseldi.
"Elbette, Lippy! Onları görüyorum!" diye bağırdı adam sesin geldiği yöne dönerek. "Hiç olmazsa bir gözüm hâlâ sağlam!" Sonra Roland'ın bir yanında Susannah, diğer tarafında Oy ile dikilmekte olduğu yere döndü. Hem neşeli, hem korkusuz görünen bir ifadeyle bastonunu kaldırıp onlara selam verdi. Roland elini kaldırarak selama karşılık verdi.
"Görünüşe bakılırsa istesek de istemesek de bir görüşme yapacağız," dedi Roland.
"Biliyorum," dedi Susannah ve Hantal Billy'ye döndü. "Uslu ol, tamam mı, Oy?"

Oy, ona baktı ve hiç ses çıkarmadan tekrar yaşlı adama döndü. Görünüşe bakılırsa uslu olma konusundaki fikirlerini bir süreliğine kendine saklamaya niyetliydi.
Yaşlı adamın bacağının çok kötü olduğu açıkça görülüyordu -Mose Carver Baba olsa "Nerdeyse bitmiş," derdi- ama bastonunun yardımıyla Susannah'nın hem takdir ettiği, hem de hoşuna giden seri adımlarla yürüyordu. "Bir çekirge gibi çevik," Mose Baha'nın pek çok sözünden bir başkasıydı ve bu, karşısındaki yaşlı adama daha çok uyuyor gibiydi. Susannah, bastonuna dayanarak yürüyen ak saçlı adamda (yaşlı adamın saçları bebek saçı gibi ince telli ve omuzlarına değecek kadar uzundu) herhangi bir tehlike sezmemişti. Yaklaştığında, gözlerinden birinin kataraktla perdelenmiş olduğunu gördü. Artık zorlukla seçilen gözbebeği, hafifçe sola bakıyor gibiydi. Ancak Odd's Lane'in görünürdeki tek sakininin di-§et gözü yanlarına yaklaştığı sırada onlara büyük bir ilgiyle, canlı bir şedide bakıyordu.
At tekrar kişneyince yaşlı adam bastonunu bembeyaz, alçak gökyü. züne doğru vahşice salladı. "Kes sesini seni saman çuvalı, gübre fabrikası baş belası hayvan, daha önce hiç insan görmedin mi? Bir ahırda mı doğ. dun, hıı? (Eğer doğmadıysan ben de mavi gözlü bir Habeş maymunuyum ve böyle bir şey yok!)"
Roland gerçek bir kahkaha atınca Susannah'nın temkinli tutumu yok oldu. Kulübenin gerisindeki derme çatma binadaki at yine kişnedi -bir ahır demeye bin şahit isterdi- ve yaşlı adam, ona bastonunu tekrar salladı. Az daha dengesini kaybedip düşecekti. Garip, seri adımları onu yolun yarısına dek getirmişti. Dengesini sağladı, yan tarafına doğru geniş bir adım attı ve bastonunu bu kez onlara doğru salladı.
"Selam olsun, silahşorlar!" diye bağırdı yaşlı adam. Ciğerlerine diyecek laf yoktu doğrusu. "Kara Kule yolundaki hacı silahşorlar, öylesiniz, öyle olmalısınız, çünkü sarı kabzalı koca demirleri göremiyorum? Işın da tüm güzelliği ve gücüyle geri döndü, bunu hissediyorum. Lippy de hissediyor! Noel'den beri bir tay gibi zinde, daha doğrusu Noel olduğunu sandığım zamandan beri zira ne bir takvimim var ne de Noel Baba'yı gördüm. Görmeyi de beklemiyordum zaten, uslu bir çocuk oldum mu? Hayır! Asla! Uslu çocuklar cennete gider, ama benim tüm dostlarım diğer tarafta şekerleme kızartıp şeytanın mekânında Nozzy katılmış viski içiyor! Aman boş verin, dilim durma zamanını pek bilmez! Selam olsun yine size ve aranızdaki tüylü küçük yaratığa da selam olsun! Bir Hantal Billy! Yaşarken bir daha göreceğimi sanmazdım! Sizi görmek ne güzel! Joe Collins benim adım, Odd's Lane'den Joe Collins. Kendim de biraz tuhafımdır zaten. Tek gözlü topal hizmetinizde!"
Artık Kule Yolu'nun bittiği... ya da başladığı (Susannah kişinin gidiş yönüne ve bakış açısına göre değişebileceğini düşündü) yerdeki kar yığ1' mna ulaşmıştı. Tek gözü bir kuşunki gibi parlayarak onlara baktı. Diğe11 beyaz topraklara bulanıkça bakıyordu.
"Uzun günler ve hoş geceler, evet böyle derim ve başka türlüsünü di-ecekler artık burda değil, hem onların ne diyeceği kimin umurunda?" cebinden bir şekerleme çıkarıp attı. Oy şekerlemeyi havada yakaladı: Ham-'
Buna hem Roland, hem Susannah güldü. Gülmek garip geliyordu ama güzel bir histi; kaybedilen değerli bir şeyi uzun zaman sonra tekrar bulmak gibiydi. Oy bile sırıtıyormuş gibi görünüyordu ve at (kar yığını üzerinde durup sai Collins'in yaklaştığını izlerlerken yine kişnemişti) onu rahatsız ediyorsa da belli olmuyordu.
"Size sorulacak milyonlarca sorum var," dedi Collins. "Ama sadece bir taneyle başlayacağım: o kar yığınının üzerinden nasıl ineceksiniz yahu?"

4
Susannah kızağın üzerinde kayarak indi. Odd's Lane'in kar altında kaybolduğu kuzeybatı ucunu seçmişti çünkü orada kar tabakasının kalınlığı nispeten azalıyordu. Yolculuğu kısa ve sorunsuz oldu. İnişin dörtte üçlük bölümünü tamamladığı sırada bir yığına çarptı, kızaktan düştü ve yolun geri kalanını kahkahalarla yuvarlanarak aldı. Kızak ters dönmüş (kaplumbağa gibi, size uyarsa) ve erzakları etrafa saçılmıştı.
Roland ve Oy geriden hızla geldi. Endişelendiği belli olan Roland hemen Susannah'nın üzerine eğildi, Oy da yüzünü kokladı, ama Susannah hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Yaşlı adam da öyle. Mose Baba olsa kahkahası için "yaşlı babanın şapka şeridi gibi neşeli" derdi.
"İyiyim, Roland... küçükken daha kötü düşüşlerim olmuştu, inan bana."
"İyi olan her şey iyi biter," dedi Joe Collins. İyi olup olmadığını gör-mek için sağlıklı gözüyle Susannah'ya dikkatle baktıktan sonra bastonuna uyanarak dağılan erzakları toplamaya başladı. İnce telli beyaz saçları kılmış yüzünün etrafında uçuşuyordu.
"Yok, yok," dedi Roland uzanıp adamın kolunu kavrayarak. "Ben hallederim. Bırak yoksa düşüp çömleği kıracaksın." Yaşlı adam bunun üzerine kükrercesine güldü ve Roland da coşkuy. la ona katıldı. At kulübenin gerisinden bu neşeli havayı protesto etmek istercesine kişnedi.
"'Çömleği kıracaksın!' Çok iyi yahu! Düşseydim bu kadar komik bulmazdım belki ama yine de çok iyi!" Roland yere saçılan erzakları hızla toplayıp kızağın üzerine geri yerleştirirken yaşlı adam Susannah'nın geyik derisinden ceketinin üzerindeki karı silkeledi. Oy da ağzında taşıyabileceği büyüklükte et paketlerini toplayarak kızağın üzerine bırakıyordu.
"Çok zeki bir ufaklık!" dedi Joe Collins takdirle.
"İyi bir yol arkadaşı," dedi Susannah. Durdukları için artık çok memnundu; dünyaları verseler bu iyi huylu yaşlı adamın tatlı ahbaplığından vazgeçmezdi. Kaba eldiven içindeki sağ elini adama uzattı. "Ben Susannah Dean... New York'lu Susannah. Dan'in kızı."

Yaşlı adam, Susannah'nın elini sıktı. Elleri çıplaktı ve parmakları kireçlenme yüzünden hafifçe çarpılmış olmasına rağmen kavrayışı çok güçlüydü. "New York demek! Ben de bir zamanlar orada yaşamıştım. Ayrıca Akron, Omaha ve San Francisco'da. Bilmek isterseniz Henry ve Flo-ra'nın oğluyum."
"Amerika tarafından mısın?" diye sordu Susannah.
"Ah Tanrı'm, evet. Ama çok, çok uzun zaman öncesinde kaldı," dedi adam. "Sizin delah diyebileceğiniz yıllar öncesinde." Sağlam gözü parladı, hasta gözü ise karlı alanı aynı ilgisizlikle süzmeye devam etti. Sonra Ro-land'a döndü. "Peki sen kimsin, dostum? Aksi ortaya çıkana dek herkesi dostum kabul eder, öyle seslenirim. Aksi olursa da onlara Bessie adım verdiğim bastonumla günlerini gösteririm."
Roland sırıtıyordu. Susannah, Silahşor'un kendine engel olamadığı111 düşündü. "Gilead'lı Roland Deschain. Steven'm oğlu."
"Gilead! GileadF' Collins'in sağlam gözü hayretle irileşti. "Geçmişin derinliklerinden gelen bir isim, değil mi? Vay canına! Tanrı'dan bile yaşlı olmalısın, ahbap!"
"Bazıları öyle der," diye kabul etti Roland. Artık sadece gülümsüyor-du... ama sıcak bir ifadeyle.
"Ya küçük dostumuz?" diye sordu yaşlı adam eğilerek. Cebinden biri yeşil, biri kırmızı iki yumuşak şekerleme daha çıkardı. Noel renkleri. Susannah şekerlemelerin rengini fark edince hafif bir deja vu hissi yaşadı. Bir kanat gibi zihnine sürtündükten sonra kayboldu. "Senin adın ne, küçük dostum? Seni çağırmak istediklerinde ne diyorlar?"
"O artık..."
...konuşmuyor, ama bir zamanlar konuşurdu diyecekti Susannah, ama lafını bitiremeden Hantal Billy, "Oy!" dedi. İsmini Jake'in hâlâ hayatta olduğu zamanlardaki gibi coşkuyla söylemişti.
"Aferin sana!" dedi Collins ve şekerlemeleri Hantal Billy'ye verdi. Sonra parmakları çarpılmış elini uzattı, Oy da patisini kaldırdı. Odd's Lane ve Kule Yolu'nun kesiştiği yerin yakınında tanıştıklarına memnun halde tokalaştılar.
"Şu işe bak," dedi Roland yumuşak sesle.
"Işın olsun olmasın sonunda hepimizin işi bitecek," dedi Joe Collins Oy'un patisini bırakarak. "Ama bugün değil. Şimdi içeri girelim ve kahvelerimizi yudumlayarak -evet, kahvem var, biram da var- sıcağın tadını çıkaralım derim. Biraz da laflarız. Size uyarsa yumurtalı içkim bile var. İçine bir gıdım rom katınca bana çok uyuyor ama kim bilir? Beş yıldan fazladır hiçbir şeyin tadını gerçekten alamadım. Discordia'nın havası burnumu ve tat alma duyumu etkiledi. Her neyse, ne diyorsunuz?" Parlak bir ifadeyle onlara baktı.
"Kulağa çok iyi geliyor derim," dedi Susannah. Söylediklerini nadiren bu kadar içten hissederdi.
Yaşlı adam Susannah'nın omzunu dostça kavradı. "İyi bir kadın paha "içilmez bir incidir! Bu söz Shakespeare'den mi, İncil'den mi yoksa ikisinden birden mi bilmiyorum ama...
"Off Lippy bir zamanlar gözlerin olan o işe yaramaz organlara lanet olsun, nereye gittiğini sanıyorsun? Sen de dostlarımızla tanışmak mı iste-din? Öyle mi?"
Sesi evcil hayvanlarıyla yaşayan yalnız insanlara özgü gibi görünen o sevecen tona bürünmüştü. Atı yalpalayarak yanlarına geldi ve Collins kısrağın boynuna şefkatle sarıldı ama hayvan, Susannah'nın o güne dek gördüğü en çirkin dört ayaklıydı. Yaratığı görünce neşesi biraz söndü. Lippy kördü -her iki gözü de- ve bir korkuluk kadar sıskaydı. Yürürken kemiklerinin derisi altındaki hareketlerini net bir şekilde görmek mümkündü. Susannah hayvanın kemiklerinin her an deriden dışarı fırlayacakmış gibi göründüğünü düşündü. Bir an için Discordia Şatosu'nun altındaki karanlık koridoru kâbuslara yakışır bir netlikle hatırladı: onları takip eden yaratığın sürünme sesi ve kemikler. Tüm o kemikler.
Collins duygularını yüzünden okumuş olmalıydı, konuştuğunda sesi neredeyse savunur bir tondaydı. "Biliyorum, yaşlı ve çirkin bir hayvan, ama onun yaşına geldiğinde senin de güzellik yarışmalarına girecek halde olacağını sanmıyorum!" Atın yaralı görünen boynunu okşadı, sonra seyrek yelesini kökünden çekip koparacakmış gibi kavrayarak (ama Lippy canı yanmış gibi görünmüyordu) yol üzerinde yüzü tekrar kulübeye dönecek şekilde çevirdi. O bunu yaparken beklenen karın ilk taneleri düşmeye başladı.
"Haydi Lippy, seni ihtiyar ki... kutusu, gübre fabrikası, dört bacaklı uyuşuk kemik torbası! Havadaki kar kokusunu almıyor musun? Burnum beş yıl önce güneye gitti ama ben bile alıyorum!"
Roland ve Susannah'ya dönerek, "Umarım yemeklerimi beğenirsiniz, umarım öyle olur, çünkü bu kar fırtınası en az üç gün sürecekmiş gibi görünüyor. İblis Ayı yüzünü tekrar gösterene dek devam eder! Ama tanışmamız hayırlı oldu, evet oldu ve buna her şeyim üzerine bahse girebilirim! Misafirperverliğimi atımın görüntüsü ve yaptıklarıyla değerlendirmeyin yeter! Hehee!"
Bunu ben de istemem, diye düşündü Susannah ve hafifçe ürperdi. Yaslı adam arkasına dönünce Roland, Susannah'ya sorarcasına baktı. Su-nnah gülümsedi ve başını yok bir şey dercesine iki yana salladı ama var-M elbette. Silahşor'a bir deri bir kemik kalmış, gözleri katarakt yüzünden süt beyazı bir perdeyle kaplanmış atın tüylerini ürperttiğini söylemeye niyeti yoktu. Roland, onu hiçbir zaman vesveseli bir aptal olarak görmemişti ve Susannah, ona bir sebep vermek istemi...
İhtiyar at düşüncelerini duymuş gibi başını arkaya çevirdi ve kalan tek tük dişini göstererek Susannah'ya baktı. İğrenç sırıtışının üzerindeki gözleri zayıf kafasında irinli birer ak tıkaç gibiydi. Susannah'ya istediğini düşün, Kara Kuş, der gibi kişnedi. Siz yolunuza gidip geberdikten çok uzun süre sonra ben hâlâ burada olacağım. Rüzgâr o an şiddetlenerek kar tanelerini yüzlerine savurdu, kar yüklenmiş köknar dallan arasında uğuldadı ve Collins'in küçük evinin çatısının saçaklarından öterek geçti. Biraz hafifledikten sonra tekrar şiddetlendi ve kısa bir an, insan sesine benzer bir çığlık attı.

5
Ek binanın bir kenarında bir tavuk kümesi, diğer tarafında da Lippy' nin bölmesi vardı. Üst kat samanla doluydu.
"Yukarı çıkıp yabayla aşağı atabiliyorum," dedi Collins. "Ama sakat kalçam yüzünden her seferinde can korkusu yaşıyorum. Yaşlı bir adama zorla yardım ettiremem, sai Deschain ama eğer istersen?..."
Roland asma kata dayanmış merdiveni tırmandı ve Collins yeterli olduğunu söyleyene dek aşağı saman fırlattı. Lippy'nin dört günlük yiyeceği hazırdı. ("Baktığınızda da anlayabileceğiniz gibi fazla yediği söylenemez," demişti yaşlı adam.) Sonra Silahşor tekrar aşağı indi ve Collins'in kulübece kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. İki tarafta birikmiş kar Ro-land'm baş hizasına kadar yükseliyordu.
"Kendinizi evinizde hissedin falan filan," dedi Joe ve onları mutfaöa soktu. Mutfağın duvarları, çam görünümlü plastiktendi. Susannah yakın, dan bakınca gerçek ahşap olmadığını anlamıştı. İçerisinin sıcaklığı insanı bir anda keyiflendiriyordu. Elektrikli ocağın markası Rossco idi, Susan-nah bu markayı daha önce hiç duymamıştı. Buzdolabı Amana markaydı ve ön tarafında, tutamağın hemen üzerinde özel, küçük bir kapak vardı Susannah yaklaşınca kapağın üzerinde SİHİRLİ BUZ yazdığını gördü. "Bu şey buz küpleri mi yapıyor?" diye sordu neşeyle.
"Şey, tam sayılmaz," dedi Joe. "Buzları yapan buzluk, güzelim. O öndeki şey sadece bardağına düşmelerini sağlıyor."
Susannah bunu komik buldu ve güldü. Aşağı bakınca Oy'un o eski sırı-tışıyla ona bakmakta olduğunu gördü ve kahkahaları arttı. Modern aletler bir yana, mutfağın kokusu muhteşem bir şekilde nostaljikti: şeker, baharat ve tüm güzel şeylerin kokusu hâkimdi.
Roland'ın tavandaki floresan lambalara baktığını gören Collins başını salladı. "Evet, evet, burda elektrik var. Kalorifer kazanım da var, hoş, değil mi? Ve kimse bana fatura göndermiyor! Jeneratör diğer tarafta küçük bir barakada. Markası Honda ve pazar sabahı kadar sessiz! Barakanın üzerine çıksanız bile hafif bir mırıltıdan fazlasını duyamazsınız. Kekeme Bili propan tankını değiştiriyor ve gerektiği zaman bakımını yapıyor. Burda olduğum onca zaman içinde sadece iki kez gerekti. Yok yok yalan oldu, Joe'nun hakkı doldu. Üç kereydi. Üç kez bakım yaptı."
"Kekeme Bili kim?" diye sordu Susannah. Roland da aynı anda, "Ne kadar zamandır hurdasın?" diye sormuştu.
Joe Collins güldü. "Teker teker sorun, dostlarım, sırayla!" Parkasını çıkarmak üzere bastonunu bir kenara koydu, ağırlığını sakat bacağına verdi ve homurdandı. Neredeyse düşüyordu. Roland, onu yakalamamış olsa düşecekti.
"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," dedi Joe. "Doğruyu söylemek gerekirse bu, burnumun yerdeki naylon kaplamayla ilk buluşması olmayacaktı! Beni düşmekten kurtardığına göre önce senin sorunu cevaplayayirn. Odd's Lane'in Tuhaf Joe'su, yani ben, yaklaşık on yedi yıldır jayım. Size kesin süreyi söyleyemiyorum, çünkü zaman bir ara garipti, anlarsınız ya."
"Anlıyoruz," dedi Susannah. "İnan bana anlıyoruz."
Collins şimdi üzerindeki kazağı çıkarıyordu. Altında bir başka kazak vardı- Susannah'nın ilk düşüncesi tıknaz, neredeyse şişman denebilecek ujr adam olduğuydu. Ama artık kilo sandıklarının kat kat giyilmiş kıyafetler olduğunu anlıyordu. Atı gibi sıska değildi, ama tıknaz olduğu kesinlikle söylenemezdi.
"Kekeme Bill'e gelince," diye devam etti yaşlı adam ikinci kazağı çıkarırken. "O bir robot. Jeneratörümün bakımını yapmakla kalmıyor, aynı zamanda evimi temizliyor... ve elbette karları küreyen de o. Burdaki ilk günlerimde arada sırada kekelerdi. Şimdiyse her iki üç kelimeden sonra kekeliyor. Sonunda iş görmez hale geldiğinde ne yapacağım bilmiyorum." Yaşlı adamın sesi Susannah'ya hiç de endişeliymiş gibi gelmemişti.
"Işın tekrar işlemeye başladığı için onun da durumu belki daha iyiye gider," dedi.
"Işın ömrünü biraz uzatabilir ama durumunun iyileşeceğinden şüpheliyim," dedi Joe. "Makineler canlı varlıklar gibi iyileşmiyor." Sonunda uzun kollu yünlü iç çamaşırına vardı ve soyunmayı bıraktı. Susannah buna memnun oldu. Bir deri, bir kemik atın fırlamış kaburgalarını o kadar yakından görmek yetmiş de artmıştı bile. Atın sahibinin kaburgalarım da görmeye meraklı değildi.
"Ceketlerinizden ve tozluklarınızdan kurtulun bakalım," dedi Joe. "Bir 'ki dakikaya kadar size yumurtalı içkilerinizi veya ne isterseniz onu getiri-nm, ama önce oturma odamı göstereyim. Orası benim gurur kaynağımdır."

6
Oturma odasının zemininde. Büyükanne Holmes'ün evinden fırla-"^l gibi görünen, çaputlardan oluşmuş bir halı vardı. Bir kanepe, hemen yanında da bir masa göze ilk çarpan mobilyalardı. Masanın üzerinde der giler ve karton kapaklı kitaplardan oluşan bir yığının yanı sıra bir gözhji. ve içinde Tanrı bilir neyin olduğu kahverengi bir ilaç şişesi vardı. Bir & televizyon vardı ama Susannah, Joe'nun ne seyredebileceğini bilmiyordu (Eddie ve Jake olsa televizyonun altındaki video cihazını görür görme? tanırdı). Ama Susannah'nın (ve Roland'ın) bütün dikkatini üzerinde top. layan, duvarlardan birindeki fotoğraf oldu. Raptiyelerle tutturulmuştu ve saygısızlık hissi uyandıran bir şekilde (en azından Susannah için öyleydi) hafifçe yamuk duruyordu.
Kara Kule'nin fotoğrafıydı.
Susannah'nın nefesi kesildi. Halının üzerindeki yumruları zar zor hissederek elleri ve dizleri üzerinde duvara doğru ilerledi ve kollarını uzattı. "Kaldır beni, Roland."
Silahşor söyleneni yapınca Susannah yanaklarında iki kızıl nokta haricinde ince teninin kâğıt gibi solmuş olduğunu gördü. Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kule, arkasındaki tepeleri turuncuya boyayan günbatımında ihtişamla dikiliyordu. Yarık pencereler spiral şeklinde sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Bazılarından cılız, tekin olmayan bir ışıltı

yayılıyordu. Susannah her iki üç katta bir koyu gövdeden dışarı uzanmakta olan balkonları ve balkonların gerisindeki, hepsi kapalı olan alçak kapıları görebiliyordu. Kilitli olduklarına şüphe yoktu. Kule'nin önünde gül tarlası, Can'-Ka No Rey vardı. Alacakaranlığa rağmen harika görünüyordu. Güllerin çoğu karanlık yaklaştığı için kapanmıştı, ama birkaçı uykulu gözler gibi hâlâ açıktı.
"Joe!" dedi Susannah. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Başı dönüyor, çok uzaklardan gelen, şarkı söyleyen sesler duyuyormuş gibi geliyordu. "Ah, Joe! Bu resim..."
"Evet, güzelim," dedi Susannah'nın tepkisinden memnun olduğu açık' ça görülen yaşlı adam. "Çok güzel, değil mi? Onun için duvara astım zatefl' Daha başka resimler de var ama en güzeli bu. Tam günbatımında, gölgelerin Yolu üzerinde sonsuzluğa doğru uzamyormuş gibi görünüyor. Ki za-n Kjr bakıma uzanıyorlar, bunu ikinizin de bildiğinden eminim."
[Çil
Roland uzun bir yarış koşmuş gibi soluk soluğaydı, ama Susannah, Silahşor'un sık ve hırıltılı nefesini hayal meyal hissediyordu. Büyülenmemin tek sebebi resmin üzerindeki görüntü değildi.
"Bu bir Polaroid!"
"Eh... evet," dedi adam, Susannah'nın sesindeki heyecana şaşırarak. "Sanırım Kekeme Bili istesem bana bir Kodak makine de getirirdi, ama filmleri nerde banyo ettirecektim? Video kamerayı akıl ettiğim sırada -televizyonun altındaki cihaz onun kaydettiklerini gösterebiliyor- geri dönmek için fazla yaşlıydım. Lippy de beni taşıyamayacak kadar yaşlanmıştı. Ama yapabilseydim mutlaka giderdim çünkü harika bir yerdir. Sıcak kalpli hayaletlerle doludur. Oradayken çok uzun zaman önce kaybettiğim dostlarımın, annemin ve babamın şarkı söyleyen seslerini duymuştum. Ben her zaman..."
Roland felç olmuş gibiydi. Susannah bunu Silahşor'un donmuş kaslarında hissedebiliyordu. Sonra kaslarındaki kilit açıldı ve Susannah'nın başını döndürecek bir hızla yaşlı adama döndü. "Oraya gittin mi?" diye sordu. "Kara Kule'ye gittin mi?"
"Evet, gittim," dedi ihtiyar. "Resmi kim çekti sanıyorsun? Kahrolası Ansel Adams mı?"
'We zaman çektin?"
"Bu resim son ziyaretimden," dedi yaşlı adam. "İki yıl önce yaz mevsimiydi, ama biliyorsunuzdur, orası alçak topraklar. Orda kar yağıyorsa da ben hiç görmedim."
"Buraya uzaklığı ne kadar?"
Joe görmeyen gözünü kapatarak hesapladı. Fazla uzun sürmemişti ama Susannah ve Roland'a çok, çok uzun gibi gelmişti. Rüzgâr dışarıda Şiddetle esmeye devam ediyordu. Yaşlı at, sesi protesto ediyormuşçasına ^Şnedi. Camları buğulanmış pencerenin ötesinde kar taneleri yeryüzüne hzla iniyordu.
"Şey," dedi sonunda yaşlı adam. "Şimdi bayırdasınız ve Kekeme Bjı, Kule Yolu'nu olabildiğince uzun bir mesafe boyunca küreyerek temj2 t» tar; yaşlı makine onca boş zamanı başka nasıl değerlendirecek? Elbette şu fırtına sona erene dek burda beklemek isteyeceksiniz..."
"Yola çıktıktan ne kadar süre sonra varırız?" diye sordu Roland.
"Gitmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi? Evet, gitmeye can atryor. sun. Eh, neden olmasın? İç-Dünya'dan geliyorsan buraya varman ç^ uzun bir zaman almıştır. Kaç yıl olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Kanımca Beyaz Topraklar'dan çıkmanız altı gün alır ya da belki yedi..."
"Bu topraklara Empatika mı diyorsunuz?" diye sordu Susannah.
Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı ve Susannah'ya aklı karışmışçasma baktı. "Yoo, öyle demiyoruz, hanımefendi," dedi. "Buralara Beyaz Top-raklar'dan başka bir isim verildiğini duymadım."
Şaşkınlık ifadesi sahteydi. Susannah bundan neredeyse emindi. Bir çocuk temsilindeki Noel Baba kadar neşeli olan Joe Collins az önce ona yalan söylemişti. Susannah bunun sebebini bilmiyordu, ama konunun üzerine gidemeden Roland sertçe sordu. "Bu konuyu şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz? Babalarınızın hatırı için?"
"Evet, Roland," dedi Susannah uysalca. "Elbette."
Roland kucağında Susannah olduğu halde Joe'ya döndü.
"Sanırım dokuz gün kadar sürer," dedi Joe çenesini kaşıyarak. "Çünkü yol özellikle Bili kar kürerken epeyce kaygan olabiliyor, ama onu engellemek imkânsız. Aldığı emirleri uyguluyor. Programı öyleymiş." Yaşlı adam, Roland'ın konuşmaya hazırlandığını görünce elini kaldırdı. "Hayır, hayır, konuyu gereksiz yere uzatıp sizi sıkmak gibi bir niyetim yok bayım, ya da sai, hangisini tercih edersen. Sadece başka insanlarla olmaya alışık değilim.
"Kar hattının ötesine geçtikten sonra on, on iki günlük bir yürüyüş var ama istemezseniz yürümek zorunda değilsiniz. Ordaki Pozitronik kulübesinin dışına park etmiş tekerlekli araçlar var. Golf arabalarına benziyorlar Doğal olarak hepsinin aküsü bitik -ezilmiş bir şapka gibi- ama orada da bir jeneratör var. Benimki gibi bir Honda ve son gidişimde hâlâ çalışıyordu, gill her makinenin bakımını elinden geldiğince iyi yapmaya çalışır. Bahsettiğim araçlardan birini çalıştırabilirseniz yolunuz en fazla dört gün sürer. 3enim fikrim şöyle: tüm yolu yayan aşarsanız on dokuz gün sürer. Ama son bölümü mırıltımotorlarla alırsanız -mırıldanır gibi ses çıkardıkları için onla-ra böyle diyorum- on günde varırsınız. En fazla on bir günde."
Odaya bir sessizlik çöktü. Rüzgâr kar tanelerini kulübeye doğru savurarak esti ve Susannah uğultunun insan sesine benzediğini bir kez daha düşündü. Çatının saçağının ve açıların bir numarasıydı şüphesiz.

"Yürümemiz gerekse bile üç haftadan az," dedi Roland. Kulenin günbatımında solgun göğe yükseldiği Polaroid'e elini uzattı, ama dokunmadı. Sanki dokunmaya korkuyordu. "Onca yıl ve onca kilometreden sonra."
Dökülen litrelere? kan da cabası, diye düşündü Susannah. Ama bunu Roland ile baş başa olsalar bile yüksek sesle dile getirmezdi. Gerek yoktu; ne kadar kan döküldüğünü Roland da onun kadar iyi biliyordu. Ama burada bir terslik vardı. Bir terslik, yanlış olan bir şey vardı. Ve Silahşor bunun farkında değil gibiydi.
Sempati, başkalarının duygularına saygı duymaktı. Empati ise o duyguları paylaşmaktı. Neden herhangi bir yere Empatika adı verilsin, diye düşündü.
Ve bu hoş adam niye bu konuda yalan söylesin?
"Bana bir şey daha söyle, Joe Collins," dedi Roland.
"Tabi, Silahşor. Eğer yapabilirsem."
"Yanına kadar gittin mi? Yapıldığı taşlara dokundun mu?"
Yaşlı adam önce Roland'a onunla dalga geçip geçmediğinden emin değilmiş gibi baktı. Dalga geçmediğini anlayınca yüzünü bir şok ifadesi sardı. "Hayır," dedi ve sesi ilk kez Susannah kadar Amerikalı gibi duyuldu- "Bu fotoğrafı çektiğim yer, gitmeye cesaret ettiğim son nokta. Gül alasının başlangıcı. İki yüz, iki yüz elli metre uzağı. Robot bu mesafeye tekerleğin beş yüz yayı diyor."
Roland başını salladı. "Neden daha ileri gitmedin?"
"Çünkü daha fazla yaklaşmanın beni öldürebileceğini düşündüm
Durmam mümkün olmayacaktı. Sesler beni çekecekti. O gün böyle dusunmuştum, şimdi de böyle düşünüyorum."

7
Susannah'nın yüzündeki yara, akşam yemeğinden sonra -bu dünyaya çekildiğinden beri yediği en iyi yemekti, hatta hayatı boyunca yediği ye-meklerin en iyisi bile olabilirdi- patlayarak açıldı. Bir açıdan Joe Col-lins'in kabahatiydi ama Odd's Lane'in yegâne sakinini suçlayabilecekleri pek çok şeyin olduğu daha sonrasında bile Susannah onu suçlu bulmadı. Sevimli ihtiyarın isteyeceği son şeydi bu mutlaka.
Onlara uzun zamandır yedikleri geyik etinden sonra çok lezzetli gelen kızarmış tavuk sundu. Sofrada tavuğun yanı sıra soslu patates püresi, kalınca dilimlenmiş yabanmersini jölesi, bezelye ("Maalesef sadece konservede var," demişti) ve küçük, haşlanmış soğanlar vardı. Ayrıca yumurtalı içkiler sunulmuştu. Susannah ve Roland rom önerisini reddedip içkiyi çocuksu bir açgözlülükle içti. Joe, Oy'a da et ve patatesten oluşan bir yemek hazırlamış, tabağı fırının önüne, yere koymuştu. Oy yemeğini hemen midesine indirmiş, sonra mutfakla oturma/yemek odasının arasına yatarak ağzının kenarına bulaşmış yemek kırıntılarını temizlemek için yalanmaya başlamıştı. Bir yandan da kulaklarını havaya dikmiş, insanların konuşmalarını dinliyordu.
"Tatlı için yerim kalmadı, o yüzden teklif bile etme," dedi Susannah ikinci tabağının dibindeki sosu bir ekmek parçasıyla sıyırırken. "Sandalyeden inip inemeyeceğimi bile bilmiyorum."
"Eh, önemli değil," dedi hayal kırıklığına uğramış görünen Joe. "Belki sonra yersin. Çikolatalı pudingle karamela vardı."
Roland geğirmesini gizlemek için peçetesini ağzına götürdü ve, "Be" ikisinden de küçük bir parça alabilirim sanırım," dedi.
"Şey, aslında ben de alabilirim," dedi Susannah. En son karamela yi-• jnjn üzerinden kaç asır geçmişti?
Tatlı faslı da bittikten sonra Susannah bulaşıklara yardım etmeyi önerdi, ama Joe elini sallayarak onu yerine oturttu. Tabaklarla tencereleri bulaşık makinesine az önce doldurmuştu ve hepsini birden daha sonra yıkayacaktı. Roland ile mutfağa gidip gelirken daha çevik, bastona daha az bağımlıymış gibi görünüyordu. Susannah bir gıdım romun (belki çok daha fazlasıydı, özellikle de son kadehe koyduğu miktar göz önüne alınırsa) hareketlerine bir canlılık katmış olabileceğini düşündü.
Joe kahve hazırladı ve üçü (Oy da sayılırsa dördü) oturma odasına geçti- Dışarıda hava kararmış ve rüzgâr şiddetini iyice arttırmıştı. Mord-red dışarıda bir yerde, belki bir ağaç dibinde veya bir kayanın yanında çö-melmiş, soğuktan korunmaya çalışıyor, diye düşündü Susannah ve içinden yükselen merhamet hissini yine bastırması gerekti. Katil veya değil, onun hâlâ küçük bir çocuk olduğunu bilmese işi daha kolay olurdu. "Bize buraya nasıl geldiğini anlat, Joe," dedi Roland. Joe sırıttı. "Bu tüyler ürperten bir hikâye," dedi. "Ama gerçekten duymak istiyorsanız anlatmamın benim için bir sakıncası yok." Sırıtış yerini hüzünlü bir gülümsemeye bıraktı. "Konuşacak birilerinin olması güzel bir duygu. Lippy dinleme konusunda çok iyi ama hiç karşılık vermiyor."
Joe öğretmen olmaya niyetlendiğini ama o hayatın kendisine göre olmadığını kısa sürede anladığını anlattı. Çocukları seviyordu -hatta onlara bayılıyordu- ama idari saçmalıklardan ve kalıpçı eğitim sisteminden nefret ediyordu. Sadece üç yıl öğretmenlik yapmış, sonra bırakıp eğlence sektörüne geçmişti.
"Şarkı söylüyor veya dans mı ediyordun?" diye sordu Roland. "İkisi de değil," dedi Joe. "Tek kişilik komedi şovu yapıyordum. Stand-up dedikleri türden." "Stand-up mı?"
"Komedyen olduğunu söylüyor," dedi Susannah. "Espriler yapıyormuş. "
"Doğru!" dedi Joe coşkuyla. "Bazıları esprilerimi komik de bulur^ Gerçi azınlıktaydılar ama olsun."
Daha önce erkekler için indirimli satışlar yapan bir giyim mağaz^ sahibi olup iflas etmiş bir menajeri vardı. Olaylar zincirleme gelişmiş, bit gösteri diğerini takip etmişti. Sonunda kendini bir sahilden diğerine, ikinci, üçüncü sınıf gece kulüplerinde gösteri yapar bulmuştu. Altında yıprat mış, ama güvenilir eski bir Ford kamyonet vardı ve menajeri

Shantz, onu nereye gönderirse oraya gidiyordu. Neredeyse hiçbir hafta sonu çalışma-mıştı zira üçüncü sınıf gece kulüpleri bile hafta sonları rock'n roll grupla-rı kiralamak istiyordu.
Bu anlattıkları altmışlı yılların sonları, yetmişlerin başlarıydı ve o dönemde Joe'nun "son olaylar malzemesi" dedikleri hiç eksik olmazdı: hip-piler, sutyen yakanlar, Kara Panterler, film yıldızları ve her zaman olduğu gibi politikacılar ama dediğine göre o daha geleneksel yaklaşıma sahip bir komedyendi. Güncel olayları tiye alma işini isterlerse Mort Sahi ve George Carlin gibiler yapabilirdi, o daha çok kaynanamdan bahsetmişken ve Polonyalı dostlarımızın aptal olduğunu söylerler, ama size tanıdığım bir İrlandalı kızdan bahsedeyim gibi esprileri tercih etmişti.
O hikâyesini anlatırken tuhaf (ve -en azından Susannah için- dokunaklı) bir şey oldu. Joe Collins'in Orta-Dünya aksam, sana uyarsa gibi sözleri yerini Amerika'ya özgü bir başka aksana bıraktı. Bazı kelimeleri i harfini yutarak telaffuz etmesini beklemeye başladı, ama bunun sebebi muhtemelen Eddie ile çok fazla vakit geçirmiş olmasıydı. Joe Collins'in bulunduğu yerin aksanını hemen kapan türde bir adam olduğunu düşündü. Brooklyn'de bir kulüpte gösteri yaparken Brooklyn aksanıyla, Pitts-burgh'dayken de Pittsburgh aksanıyla konuşuyor olmalıydı muhtemelen. Roland bir ara sözünü kesip ona bir komedyenin saray soytarısına aynı olup olmadığını sordu ve yaşlı adam içten bir kahkaha patlattı, "üstüne bastın. Kral ve saray mensupları yerine duman altı bir odada ellerinde içkileriyle oturan insanlar olduğunu düşün."
Roland gülümseyerek başını salladı.
"Ortabatı'da tek gecelik gösteriler yapan bir komedyen olmanın avantajları da vardı," dedi Joe. "Gösteri beğenilmezse kırk beş yerine yir-ffli dakika yapıp bir sonraki kasabaya geçebiliyordum. Orta-Dünya'da muhtemelen beğenmediklerinin kafasını koparıyorlardır."
Silahşor bunun üzerine kahkahalara boğuldu, bu ses hâlâ Susan-nah'yı afallatma etkisine sahipti (kendisi de gülüyor olmasına rağmen). »Doğru diyorsun, Joe."
Joe 1972 yazında Cleveland'da, azınlık mahallesine yakın bir yerde olan Jango's adında bir gece kulübünde sahne alıyordu. Bu kez azınlık mahallesinin ne olduğunu öğrenmek isteyen Roland, yaşlı adamın sözünü tekrar kesti.
"Bir şehirde," diye araya girdi Susannah. "İnsanların siyah ve fakir olduğu yerleşim alanı. Aynasızlar öyle yerlerde önce coplarını savurur, sonra soru sorar."
"Bing!" diye bağırarak parmak eklemleriyle kafasına vurdu Joe. "Daha iyi tarif edemezdim."
Evin önünden yine o bebek sesine benzer çığlık duyuldu ama rüzgâr o an nispeten sakin esiyordu. Susannah, Silahşor'a doğru baktı ama Roland duyduysa da renk vermedi.
Rüzgârın sesiydi, dedi Susannah kendi kendine. Başka ne olabilir ki?
Mordred, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses. Dışarıda bir yerde donmakta olan Mordred. Biz burada sıcak kahvelerimizi içerken dışarıda donan Mordred.
Ama hiçbir şey söylemedi.
Joe kulübün olduğu semtte birkaç haftadır olaylar yaşandığını söyledi ama çok fazla içki içiyordu ("Şişenin dibine vuruyorduk," demişti) ve 'kinci gece seyirci sayısının ilk gecenin beşte biri olduğunu zar zor fark et-m'Şti. "Almış başımı gidiyordum. Ritmimi tutturmuştum ve sahnede fırtına gibi esiyordum."
Sonra birileri kulübün camından içeri molotofkokteyli fırlatma (Roland, molotofkokteyli terimine yabancı değildi) ve kaynanamı ele a;,, hm demeye bile kalmadan mekân alevler içinde kalmıştı. Joe hemen ark taraftaki kapıya yönelmişti. Tam caddeye varacaktı ki üç adam ("Hens' de siyahtı ve NBA oyuncusu iriliğindeydiler") onu yakalamıştı. İkisi sıkjCa tutuyor, üçüncüsüyse yumrukluyordu. Sonra biri kafasına bir şişe indir. miş ve ışıklar kararmıştı. Kendine geldiğinde Stone's Warp adında, ana caddesindeki boş binaların üzerindeki levhalara göre terk edilmiş bir kasabanın yakınında, bir tepenin otlarla kaplı yamacındaydı. Joe Collins'e göre kasaba, tüm aktörlerin terk ettiği bir kovboy filmi setini andırıyordu.
Susannah bu sıralarda sai Collins'in hikâyesine pek inanmadığım fark etti. Şüphesiz çok eğlenceli bir hikâyeydi ve Jake'in ilk seferinde arabanın altında kalıp öldükten sonra Orta-Dünya'ya gelişi düşünülürse imkânsız olduğu da söylenemezdi. Ama yine de çoğuna inanmıyordu. Asıl mesele şuydu: fark eder miydi?
"Cennet olduğu söylenemezdi, çünkü ne melek koroları ne de bulutlar vardı," dedi Joe. "Ama yine de bir tür ölüm sonrası hayat olduğunu düşündüm." Etrafta bir süre dolaşmıştı. Yiyecek ve bir at (Lippy) bulup yola devam etmişti. Bazıları dost, bazıları düşman, bazıları sağlıklı, bazıları değişime uğramış insan gruplarıyla karşılaşmıştı. Onlardan dili ve Or-ta-Dünya tarihini yeterli miktarda öğrenmişti; Işınlar'ı ve Kule'yi biliyordu elbette. Bir ara Kötü Topraklar'ı aşmayı denemiş ama cildinde tuhaf yaralar ve kızarıklıklar belirince korkup geri dönmüştü.
"Bardağı taşıran damla kıçımda çıkan çıban oldu," dedi. "Bu dediğim altı veya sekiz yıl önce olmalı. Lippy ile daha fazla ilerlemekten vazgeçtik ve sonra Westring denen bu yeri bulduk. Sonra da Kekeme Bili, beni buldu. Biraz tıp bilgisi vardı, kıçımdaki çıbanı tedavi etti."
Roland, ona Kara Kule'ye son kez hacca giden deli Kızıl Kral'ın oradan geçişini görüp görmediğini sordu. Joe görmediğini söyledi. Ama altı ay önce korkunç bir fırtına olmuş ("göz gözü görmüyordu") ve bir sure bodrum katında kalmıştı. Bodrumdayken elektrikler jeneratöre rağmen kesilmişi ve karanlıkta büzülüp beklerken çok korkunç bir yaratığın yalanlarda olduğunu hissetmiş, zihnine dokunup saklandığı yeri bulabileceğinden korkmuştu.
"Nasıl hissettim biliyor musunuz?" diye sordu.
Roland ve Susannah başını iki yana salladı.
"Abur cubur gibi," dedi Joe. "Atıştırılacak bir yiyecek gibi."

Hikâyesinin bu kısmı doğru, diye düşündü Susannah. Biraz değiştirmiş olabilir ama genel olarak doğru. Bu şekilde düşünmesinin sebebi, Kızıl Kral'ın kendi portatif fırtınası içinde yolculuk etmesinin kulağa dehşet verecek kadar makul gelmesiydi.
"Ne yaptın?" diye sordu Roland.
"Uyudum," diye cevap verdi Joe. "Bu taklit yapmak gibi Tanrı vergisi bir yetenek... gerçi gösterimde ünlülerin taklidini yapmam, çünkü taşrada fazla tutulmuyor. Rich Little değilsen yani. Garip ama gerçek. İstediğim zaman hemen uykuya dalabilirim ve o gün bodrumda yaptığım da buydu. Uyandığımda ışıklar tekrar yanmaya başlamıştı ve... her neyse o gitmişti. Kızıl Kral'ı biliyorum elbette, ara sıra insanlara -sizin gibi gezginlere-rastlarım ve onlar da Kızıl Kral'dan bahseder. Genellikle ondan bahsederken kem göz hareketini yapar ve parmaklarının arasından tükürürler. Sizce o muydu? Sizce Kızıl Kral Kara Kule'ye giderken gerçekten Odd's Lane'den geçmiş midir?" Sonra cevaplamalarına fırsat vermeden devam etti. "Eh, neden olmasın? Ne de olsa Kule Yolu ana geçit. Doğruca Kule'ye gidiyor."
O olduğunu biliyorsun, diye düşündü Susannah. Nasıl bir oyun oynu-yorsun, Joe?
Rüzgâr olmadığı neredeyse muhakkak olan tiz çığlık tekrar duyuldu. Susannah, Mordred olduğunu da sanmıyordu. Sesin, Joe Collins'in Kızıl Kral oradan geçtiği sırada saklandığını söylediği bodrum katından geldiğini düşünüyordu. Gerçekten saklandıysa elbette. Aşağıda şimdi kim vardi? Ve Joe'nun yaptığı gibi saklanıyor muydu yoksa oraya hapsedilmiş bj tutsak mıydı?
"Kötü bir hayat olmadı," diyordu Joe. "Umduğum gibi bir hayat olduğu söylenemez elbette ama bir teorim var, umdukları hayatı yaşavan insanların sonu genellikle bir kutu uyku hapı içmek veya namluyu ağzma sokup tetiği çekmek oluyor."
Roland biraz geriden takip ediyor gibiydi. "Bir saray soytarısıydm ve bu tavernalardaki insanlar saray mensuplarıydı."
Joe pek çok beyaz dişi gözler önüne sererek gülümsedi. Susannah kaşlarını çattı. Daha önce dişlerini görmüş müydü? Pek çok kez gülüşmeler olmuştu ve görmüş olması gerekirdi, ama gördüğünü hatırlamıyordu. Dişlerinin çoğunu kaybetmiş birinin peltek konuşmasına sahip olmadığı muhakkaktı (böyle insanlar takma diş için gelip babasına danışırdı). Daha önce tahmin etmesi gerekseydi dişlerinin olduğunu ama çoğunun aşınıp küçüldüğünü söylerdi ve... Senin neyin var, kızım? Birkaç konuda yalan söylemiş olabilir ama yemek masasına oturduktan sonra yepyeni dişler çıkarmış olamaz herhalde! Hayal gücünü biraz kontrol altına alsan iyi olur.
Ama gerçekten abartıyor muydu? Eh, mümkündü. Ve belki o cılız çığlık gerçekten de saçaklar arasından esen rüzgârjn iniltisiydi.
"Esprilerinle fıkralarım dinlemek isterdim," dedi Roland. "Gösterinde yaptığın gibi, sana uyarsa."
Susannah, ona bu isteğin altında gizli bir sebep olup olmadığını anlayabilmek için dikkatle baktı ama Silahşor'un ilgisi samimi görünüyordu. Roland'ın içinde bulunduğu neşeli ruh hali oturma odasının duvarına raptiyelerle tutturulmuş Kara Kule Polaroid'ini (Joe'nun hikâyesini dinlerken gözü sürekli fotoğrafa kaymıştı) görmesinden önce başlamıştı ve Roland için alışılmadık bir ruh haliydi. Sanki hastaydı ve bilinci gidip geliyordu.
Silahşor'un sorusu Joe Collins'i şaşırtmış, aynı zamanda hoşnut et-mjş görünüyordu. "Ulu Tanrı'm," dedi. "Son gösterimin üzerinden bin yıl geçm'Ş gibi geliyor... ve burda zamanın bir ara esnediği düşünülürse, gerçekten bin yıl geçmiş olabilir. Nasıl başlayacağımı bildiğimden emin deği-
lım.
Susannah, "Dene," diyerek kendini şaşırttı.

8

Joe bir süre düşündükten sonra ayağa kalktı ve gömleğindeki kırıntıları silkeledi. Bastonunu sandalyesinin yanında bırakıp topallayarak odanın ortasına yürüdü. Oy başını kaldırıp kulaklarını dikerek ona eğlendiril-nıeyi bekliyormuşçasına baktı. Suratında o eski sırıtışı vardı. Joe bir an kararsız göründü. Sonra derin bir soluk alıp verdi ve onlara gülümsedi. "Beğenmezseniz kafama çürük domates atmayacağınıza söz verin," dedi. "Unutmayın, çok uzun zaman oldu."
"Bizi evine alıp karnımızı doyurana öyle bir şey yapmayız," dedi Susannah. "Hayatta olmaz."
Daima gerçekçi olan Roland, "Zaten domatesimiz yok," dedi.
"Pekâlâ, tamam. Gerçi kilerde konserve domates var... aman, bunu söylediğimi unutun!"
Susannah gülümsedi. Roland da öyle.
Cesaretlenen Joe devam etti. "Tamam, bazılarının göl üzerindeki yanlışlık dediği o büyülü şehirdeki büyülü mekân Jango's'a gidelim. Bir diğer deyişle Cleveland, Ohio'daki. İkinci gösteri. Bitirme fırsatı bulamadığım gösteri ve hızımı almış gidiyordum, inanın bana çok iyiydim. Bana Wr saniye verin..."
Gözlerini kapadı. Kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Tekrar açtığında her nasılsa on yaş gençleşmiş göründü. Çok şaşırtıcıydı. Ve konuştuğunda sadece sesinin değil, görünüşünün de Amerikalı gibi olduğum, gördü. Susannah bunu kelimelerle ifade edebileceğini sanmıyordu, ama doğru olduğunu biliyordu: karşısındaki adam Amerika yapımı Joe Col-lins'ti.
"Hey, bayanlar baylar, Jango's'a hoş geldiniz, ben Joe Collins, ama siz değilsiniz."
Roland kıkırdadı ve Susannah daha ziyade nezaket icabı gülümsedi... bu bayat bir espriydi.
"Müdüriyet size bunun bir papele iki bira gecesi olduğunu hatırlatmamı istedi. Anlaşıldı mı? Güzel. Onları motive eden kazanç, beni ise kendi popülaritem. Çünkü ne kadar çok içerseniz ben de o kadar komik-leşirim."

Susannah'nın gülümsemesi genişledi. Komedinin bir ritmi vardı, hayatı buna bağlı olsa bile kalabalık bir kulüpte beş dakika bile sahnede kalamazdı ama bunu o bile bilirdi. Bir ritim vardı ve Joe sallantılı bir başlangıcın ardından kendininkini buluyor gibiydi. Gözleri yarı kapalıydı ve Susannah sahne üzerinden seyircilerin renkli şekillerini -Büyücü'nün Küreleri gibi rengârenk- gördüğünü ve tüten elli sigaranın dumanının kokusunu hissettiğini tahmin edebiliyordu. Bir eli mikrofonun metal sapında; diğeri istediği hareketi yapabilmek için serbest. Joe Collins bir cuma gecesi Jango's'ta...
Hayır, cuma değil. Hafta sonları kulüplerin rock'n roll grupları tuttuğunu söylemişti.
"Şu göl üzerindeki hata saçmalığını boş verin, Cleveland güzel bir şehir," dedi Joe. Ritmini giderek arttırıyordu. Eddie olsa rap yapmaya başladığını söylerdi. "Ailem Cleveland'dandır, ama yetmiş yaşına geldiklerinde Florida'ya taşındılar. İstemediler ama ne yaparsınız, kanunlar böyle-Bing!" Joe parmak eklemleriyle kafasına vurdu ve gözlerini şaşılaştırdi-Roland, Florida'nın nerede olduğuna dair en ufak fikri olmamasına rağmen tekrar kıkırdadı. Susannah'nın gülümsemesi iyice genişlemişti.
"Florida harika bir yerdir," dedi Joe. "Harikadır. Yeni evlilerin ve bir ayağı çukurda olanların yuvasıdır. Büyükbabam emekli olup Florida'ya gitmişti, ruhu şad olsun. Sonum geldiğinde ben de Büyükbaba Fred gibi uykumda, huzur içinde ölmek isterim. Kullandığı arabadaki yolcular gibi çığlıklar atarak değil."
Roland bunun üzerine kükrercesine güldü. Susannah da ona katıldı. Oy'un sırıtışı hiç bu kadar geniş olmamıştı.
"Büyükannem de harika bir kadındı. Yüzmeyi biri onu Cuyahoga Nehri'ne götürüp kayıktan suya ittiğinde öğrendiğini söyledi. Ben de ona dedim ki, 'Hey büyükanne, niyetleri sana yüzme öğretmek değilmiş.'"
Roland bir kahkaha patlattı, burnunu sildi, sonra tekrar güldü. Yanaklarına renk gelmişti. Kahkahalar metabolizmayı hızlandırıyordu, Susannah bunu bir yerde okuduğunu hatırlıyordu. Bu durumda kendisinin-ld de hızlanıyor olmalıydı, çünkü o da gülüyordu. Sanki tüm korkusu ve kederi açık bir yaradan akıyordu. Sanki...
Şey, kan gibi.
Zihninin gerisinde cılız bir alarm zili duydu ama umursamadı. Telaş edecek ne vardı ki? Gülüyorlardı Tanrı aşkına! Eğleniyorlardı!
"Bir dakikalığına ciddileşebilir miyim? Hayır mı? Eh, sen de üzerine bindiğin ihtiyar at da def olup gidin... yarın sabah uyandığımda ben ayık olacağım ama sen hâlâ çirkin olacaksın."
"Ve kel."
(Roland kükrercesine güldü.)
"Ciddi olacağım, tamam mı? Hoşunuza gitmezse kendiniz bilirsiniz, büyükannem harika bir kadındı. Kadınlar genellikle harikadır, biliyor ^uydunuz? Ama erkekler gibi onların da kusurları vardır. Mesela bir ka-dln fırlatılan topu yakalamakla bir bebeğin hayatını kurtarmak arasında
seçim yapmak zorunda kalsa, kalede kaç erkek olduğunu bir an bile dü. şünmeden bebeği kurtarmayı seçer. Bing!" Kafasına vurdu ve gözlerini ikisini de güldürecek şekilde pörtletti. Roland kahve fincanını masaya koymaya çalıştı ama kahvesini döktü. Karnını tutuyordu. Onun böylesine güldüğünü duymak -kahkahalara öyle tamamen teslim olduğunu gör. mek- başlı başına komediydi. Susannah taze kahkahalara boğuldu.
"Erkeklerle kadınlar farklıdır. Bir araya geldiklerinde yepyeni bir tat oluştururlar. Kremalı bisküvi gibi. Karamelah çikolata gibi. Sümük soslu üzümlü kek gibi. Bana bir erkekle bir kadın gösterin, size Garabet Mües-sesesi'ni göstereyim... kölelik değil, evlilik. Ama kendi söylediklerimi tekrarlıyorum. Bing!" Başına vurup gözlerini patlattı. Bu kez neredeyse yuvalarından yarıya dek fırlamış gibi görünmüşlerdi ve (bunu nasıl yapıyor)
Susannah artık gülmesinin şiddeti yüzünden ağrımaya başlayan karnını tuttu. Şakakları da zonklamaya başlamıştı. Ama hissettiği iyi bir ağrıydı.
"Evlilik insanın bir karısının veya kocasının olmasıdır. Evet! İsterseniz sözlüğe bakın! Poligami ise birden fazla karı veya koca sahibi olmaktır. Elbette bu tanım monogami için de geçerli. Bing!"
Susannah, Roland'ın biraz daha şiddetli gülmesi halinde sandalyesinden yere, dökülmüş kahve gölcüğü üzerine kayacağını düşündü.
"Tabi bir de boşanma var, Latince 'bir adamın cinsel organlarını cüzdanından çekip almak' anlamına geliyor."
"Cleveland'dan bahsediyordum, hatırladınız mı? Cleveland'ın tarihini bilir misiniz? New York'ta bir grup insan şöyle demiş: 'Hey millet, suç ve yoksulluk pek hoşuma gitmeye başladı ama burası yeterince soğuk değil. Haydi batıya gidelim.'"
Susannah daha sonra bir kasırga gibi olduğunu düşünecekti: belli bu noktaya ulaşınca kendi kendiyle besleniyor, kendini destekliyordu. İnsan sadece espriler komik olduğu için değil, kendi hali komik olduğu için de uluyordu. Joe Collins bir sonraki bombasıyla onları bu noktaya getirdi.
"Hey, hatırlar mısınız ilkokulda yangın tehlikesiyle karşı karşıya olunduğunda en kısa boyludan en uzuna doğru bir sıra oluşturmanızı isterler. Bunun mantığı nedir? Uzun insanlar daha yavaş mı yanar?"
Susannah tiz bir kahkaha attı ve eli yüzüne çarptı. Bu hareket sonucunda öyle beklenmedik ve keskin bir acı hissetti ki kahkahaları bir an için kesildi. Ağzının kenarındaki yara tekrar büyümeye başlamıştı, ama iki üç gündür kanamıyordu. Gülerken eli kontrolsüzce yüzüne çarpınca yaranın üzerindeki siyahımsı kırmızı kabuk kalkmıştı. Yara kanamakla kalmadı, kan fışkırdı.
Susannah bir an ne olduğunu anlayamadı. Tek bildiği, elinin yüzüne çarpması sonucu gereğinden fazla acı duyuyor oluşuydu. Joe da farkında değilmiş gibi görünüyordu (gözleri yarı kapalıydı), farkında değildi mutlaka çünkü şovuna

hiç duraksamadan, hatta daha da süratli bir şekilde devam ediyordu. "Hey, Deniz Dünyası'nın içindeki deniz ürünleri restoranına ne demeli? Balıklı burgerimin yarısına geldiğimde öğrenme zorluğu çeken birini yiyip yemediğimi merak ettim! Bing! Söz balıklardan açılmışken..."
Oy telaşla havladı. Susannah ılık bir ıslaklığın yanağından omzuna doğru indiğini hissetti.
"Dur, Joe," dedi Roland. Soluk soluğa kalmıştı. Sesi bitkindi. Susannah gülmekten yorulmuş olduğunu düşündü. Ah ama yüzünün yan tarafı Çok acıyordu ve...
Rahatsız olmuş görünen Joe gözlerini açtı. "Ne? Yüce Tanrım bunu sen istememiş miydin? İstediğini veriyorum!"
"Susannah kendini yaraladı." Kahkahası endişesi içinde kaybolan silahşor, Susannah'ya bakıyordu.
"Yaralanmadım, Roland sadece elim yüzüme biraz sertçe çarph ve..." Sonra eline baktı ve kıpkırmızı bir eldiven takmış gibi göründüğünü dehşetle fark etti.

9
Oy tekrar havladı. Roland ters dönmüş fincanının yanındaki peçeteyi kaptı. Peçetenin bir ucu kahveyle ıslanmıştı, ama diğer ucu kuruydu Kuru kısmı hemen kanayan yaraya bastırdı. Susannah'nın gözleri yaşlarla doldu ve dokunuşun acısıyla yüzünü buruşturarak geri çekildi.
"Yapma, hiç olmazsa şu kanamayı durduralım," diye mırıldandı Roland ve parmaklarını sık bukleler araşma nazikçe geçirerek Susannah'nın kafasını kavradı. "Kıpırdama." Ve Susannah, onun için söyleneni yapmayı başardı.
Gözleri yaşlarla doluydu ama gösterisini böyle ani ve ortalığı batıracak şekilde kestiği Joe'nun hâlâ çok öfkeli göründüğünü fark etti. Onu suçlayamazdı. Artık hafifçe azalan acının yanı sıra kendini son derece mahcup hissediyordu. İlk kez âdet gördüğü ve bir damla kanın herkesin görebileceği şekilde bacağından aşağı süzülüşünü hatırladı. Bazı kızlar bu dünyanın en komik olayıymış gibi tıka! Deliği tıka, diye bağırmıştı.
Bu anıya, yaraya dair korkuları karıştı. Ya kanserse? Daha önce bu fikri kafasından tam anlamıyla oluşmasına fırsat vermeden uzaklaştırabi-liyordu. Ama bu kez yapamadı. Ya Kötü Topraklar'da ilerlerken aptal gibi kansere yakalandıysa?
Midesi düğümlendi, ardından kalktı. Mükellef akşam yemeğini midesinde tutmayı başardı ama uzun süre tutabileceğinden emin değildi.
Birdenbire yalnız kalmak istedi, tek başına olmaya ihtiyacı vardı. Roland ve bu yabancı adamın önünde kusmak istemiyordu. Kusmayacaksa bile kontrolünü tekrar sağlayıp toparlanabilmek için yalnız kalması gerekiyordu. Kulübeyi sarsacak kadar şiddetli bir rüzgâr kükreyerek esti, ışık'lar göz kırptı ve duvarlara düşen gölgelerin hareketleri midesinin tekrar bulanmasına yol açtı.
"Ben... banyoya gitmem gerek..." diyebildi. Dünya bir anlığına dalgalanır gibi oldu, ardından yine netleşip sabitlendi. Şöminede bir odun patlayıp bacaya doğru yükselen kıvılcımlar saçtı.
"Emin misin?" diye sordu Joe. Artık kızgın değildi (daha önce öyleyse) ama Susannah'ya şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.
"Bırak gitsin," dedi Roland. "Sanırım kendini toparlamaya ihtiyacı var."
Susannah, ona minnetle gülümseyecek oldu ama canı çok yandı ve yarası yine kanamaya başladı. Bu aptal, iyileşmeyen yara yüzünden yakın gelecekte başka neyin değişebileceğini bilmiyordu ama bir süre için espri dinlemeyeceğini biliyordu. Öyle gülmeye devam ederse nakil yaptırması gerekecekti.
"Birazdan dönerim," dedi. "Sakın yokluğumu fırsat bilip tatlının geri kalanını yemeyin." Yemenin düşüncesi bile midesini kaldırıyordu ama konuşmuş olmak için konuşmuştu işte.
"Tatlı için söz veremem," dedi Roland. Susannah dönüp gidecekken ekledi. "İçerde kendini kötü hissedecek olursan beni çağır."
"Çağırırım," dedi Susannah. "Teşekkürler, Roland."

10
Joe Collins yalnız yaşıyordu ama banyosuna hoş, kadınsı bir hava hâkimdi. Susannah bunu banyoyu ilk kullanışında fark etmişti. Pembe du-var kâğıdı üzerinde yeşil yaprak desenleri ve -başka ne olacaktı?- yabani Stiller vardı. Klozet, plastik yerine ahşap kapağı hariç son derece modern görünüyordu. Kapağı kendi mi oymuştu acaba? Bu da bir olasılıktı, ama Muhtemelen robot unutulmuş bir dükkândaki tozlu malzemeler arasından bulup getirmişti. Kekeme Carl mıydı? Joe robotun adının bu olduğa nu mu söylemişti? Hayır, Bili. Kekeme Bili.
Klozetin bir tarafında bir tabure, diğer tarafta ise ona Hitchcock'un Sapık filmini hatırlatan bir duş eklentisi olan pençe ayaklı bir küvet var^ (Times Meydanı'nda izlediğinden beri gördüğü her duş ona o kahrolası filmi hatırlatıyordu). Bel hizasındaki ahşap dolabın üzerinde porselen bir lavabo vardı. Susannah dolabın demirağacmdan değil, meşeden yapılmış olduğunu gördü. Lavabonun üzerinde bir ayna vardı. Susannah aynanın içinde haplarla iksirlerin bulunduğu bir dolabın kapağı olduğunu düşündü. Bir evin tüm konforları.
Yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak peçeteyi yaranın üzerinden çekti. Kuruyan kan yüzünden hafifçe yapışmıştı, bu yüzden çekerken canı yandı. Yanaklarındaki, dudaklarındaki ve çenesindeki kanın miktarı onu dehşete düşürdü. Boynu ve gömleğinin omuzu da kana bulanmıştı. Kendi kendine durumu abartmaması gerektiğini söyledi. Bir yaranın kabuğu kalkınca kanardı, hepsi buydu. Özellikle de yara aptal suratınızdaysa.

Diğer odada Joe'nun bir şey söylediğini ve Roland'ın karşılık verdiğini duydu ama sözcükleri seçemedi. Silahşor birkaç kelimenin ardından kıkırdamıştı. Böyle güldüğünü duymak çok acayip, diye düşündü Susannah. Sarhoşmuş gibi. Roland'ı hiç sarhoş görmüş müydü? Görmemişti. Onu daha önce hiç kör kütük sarhoş, anadan doğma çıplak veya kahkaha krizine girmiş halde görmemişti... o ana dek. İşine bak, kadın, dedi Detta. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Pekâlâ, tamam."
Sarhoş olduğunu düşündü. Çıplak olduğunu. Kahkahalar içinde kaybolduğunu. Aynı şey olmaya aslında çok yakın olduklarını düşündü. Belki gerçekten de hepsi aynı şeydi.
Sonra taburenin üzerine çıktı ve suyu açtı. Tazyikli suyun gürültüsü odadan gelen sesleri bastırdı.
Soğuk suyu nazikçe yüzüne çarptı sonra bir havluyla -daha da nazik hareketlerle- yaranın etrafını temizledi. Temizlik işi bitince hafifçe yara-nın kendisine dokundu. Canı korktuğu gibi yanmamıştı. Bunun üzerine morali biraz düzeldi. İşi bittiğinde kan lekeleri iyice yerleşmeden Joe'nun havlusunu duruladı ve aynaya yaklaşıp baktı. Gördükleri üzerine rahatlayarak derin bir nefes aldı. Elini o şekilde yüzüne çarpmasıyla yaranın tepesi tamamen kopmuş, ama belki böylesi daha iyi olmuştu. Kesin olan bir «ey vardı: Joe'nun banyo dolabında hidrojen peroksit veya bir tür antibiyotik krem varsa kahrolası yarayı hazır açıkken adamakıllı temizleyecekti. Ne kadar yanarsa yansın. Böyle bir temizlik için geç bile kalınmıştı. İşi bittiğinde üzerine bir yara bandı yapıştıracak ve iyileşmesini umacaktı.
Havluyu kuruması için lavabonun yan tarafına serdikten sonra duvardaki raftan bir başka havlu aldı (duvar kağıdıyla aynı tonda pembeydi). Tam yüzüne yaklaştırıyordu ki donakaldı. Aldığı havlunun altındaki-nin üzerinde bir not vardı. Kâğıdın tepesinde bir çift mutlu çizgi melek, çiçekli bir bankı aşağı indiriyordu. Altına kalın harflerle şöyle yazılmıştı:
Ve rengi solan kırmızı dolmakalem mürekkebiyle:
Kaşlarını çatan Susannah kâğıdı havlunun üzerinden aldı. Notu ora-ya kim bırakmış olabilirdi? Joe mu? Hiç sanmıyordu. Kâğıdın arkasını çe. virdi. Aynı elden çıkmış başka bir yazı vardı:
feed «loU'»"^d <tww rvt/t tar f^. fcw-^fc.-*,*,
Joe diğer odada hâlâ konuşuyordu ve Roland bu kez kıkırdamak yerine kahkahalara boğuldu. Galiba Joe gösterisine kaldığı yerden devam ediyordu. Susannah bunu bir yerde anlayabiliyordu -uzun yıllardır yapmaya fırsat bulamadığı, zevk aldığı bir şeyi yapıyordu- ama bir parçası bu gelişmeden hiç hoşnut olmamıştı. O banyoda yarasıyla ilgilenirken devam etmesi ve Roland'ın buna izin vermesi hiç hoş değildi. Susannah orada kan kaybederken Joe'yu dinleyip gülmesi de öyle. Kötü bir çocuğun yapacağı türde bir hareketti. Eddie'den daha iyi muamele görmeye alıştığı için olduğunu düşündü.
Neden çocukları şu an için unutup önündekine konsantre olmuyorsun? Bunun anlamı ne olabilir?
Bir şey çok açıktı: biri banyoya girip bu notu bulmasını beklemişti. Roland'ın değil. Joe'nun da. Onun gelmesini beklemişti. Kötü kız demişti. Kız.
Ama kim bilebilirdi? Kim bu kadar emin olabilirdi? Güldüğü sırada kendi yüzünü (veya göğsünü ya da dizini) tokatlamayı bir alışkanlık haline getirmiş değildi ki; daha önce hiç böyle bir şey olduğunu hatırla...
Ama olmuştu. Bir kez. Bir Dean Martin-Jerry Lewis filminde. Salak Denizciler miydi neydi ismi. O zaman da aynı şekilde gülmüştü; komik olduğundan değil, kahkahaları o dönülmez noktayı aşıp kendi kendini beslemeye başladığı için. Tüm izleyiciler -Times Meydanı'ndaki Clark'ta- aynı durumdaydı; sarsılıyorlar, sallanıyorlardı; artık kendilerine ait olmayan ağızlarından patlamış mısırlar dökülüyordu. O ağızlar en azından birkaç dakika için Martin ve Lewis'e, denizdeki o salaklara aitti. Ama bu, sadece bir kez başına gelmişti.
Komedi artı trajedi hayal ürünü olur. Ama burada trajedi yok, var mı?
Bu soruya bir cevap beklemiyordu ama aldı. Sezginin soğuk sesiydi cevaplayan.
Henüz yok.
Her nedense aklına Lippy geldi. İğrenç sırıtışı olan, çirkin Lippy. Ahali cehennemde güler miydi? Susannah her nasılsa güldüklerinden emindi. Şeytan gösterisine başladığında
{atımdan bahsetmişken... lütfen)
Harika... İhtiyar Lippy gibi sırıtıyor, ardından kahkahalarla gülüyorlardı. Çaresizce. Umutsuzca. Sonsuza dek, sizi hoşnut etsin.
Senin neyin var, kadın?
Diğer odada Roland tekrar güldü. Oy havladı, havlayışı da bir kahkaha gibiydi.
Odd's Lane, Odd Lane... düşün.
Düşünecek ne vardı? Biri yolun adıydı, diğeri de aynısıydı. Tek fark...
"Hey hey, dur bir dakika," dedi alçak sesle. Sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti, ama onu kimin duymasından çekiniyordu? Joe konuşuyordu -görünüşe bakılırsa durmaksızın- ve Roland da gülüyordu. O halde kimin dinliyor olabileceğini düşünüyordu? Bodrum sakini mi? Tabi öyle biri varsa.
"Aha, dur bir dakika bekle."
Gözlerini kapadı ve iki yolun kesiştiği yerdeki tabelayı hatırlamaya çalıştı. O sırada kar yığınının üzerinde durdukları için tabelanın kollan tam hacıların hizasına geliyordu. Kollardan birinin üzerinde KULE YOLU yazıyordu. Bu, üzerindeki kar kürenmiş, ufukta kaybolan yoldu. Tabelanın diğer kolu ise üzerinde kulübelerin sıralandığı kısa yolu işaret ediyordu: ODD'S LANE ama...
"Aslında öyle değildi," diye mırıldandı kâğıdı tutmayan elini yumruk haline getirerek. "Değildi."

Zihninde tabelayı net bir şekilde görebiliyordu: ODD'J? LANE. S harfi sonradan eklenmişti. Neden biri böyle bir şey yapmaya gerek duyacaktı? Yoksa tabelayı değiştiren düzen takıntılı biri miydi? Tahammül edemediği...
Ne? Neye tahammül edemeyecekti?
Banyo kapısının ardından Roland'ın her zamankinden yüksek kükreyişi duyuldu. Bir şey devrilip kırıldı. O şekilde gülmeye alışık değil, diye düşündü Susannah. Dikkat etsen iyi olur, Roland yoksa kendine zarar vereceksin. Gülerken fıtık falan olacaksın.
Düşün, dedi bilinmeyen uyarıcısı. Deniyordu. Odd ve iane kelimelerinde birinin başkalarının görmesini istemeyeceği bir şey mi vardı? Varsa da o kişinin endişelenmesine gerek yoktu zira Susannah ne olduğunu göremiyor du. Keşke Eddie orada olsaydı. Eddie bu konularda daima çok iyi olagelmişti; şakalar, bilmeceler ve... ve...
Nefesi kesildi. Yüzünde ve ikizi olan aynadaki aksinde bir anlayış ifadesi belirdi ve gözleri irileşti. Bir kalemi yoktu ve az sonra deneyeceği değişiklikleri akıldan yapma konusunda pek iyi sayılmaz...
Susannah taburenin üzerinde dengesini sağlamlaştırarak aynaya doğru eğildi ve hohlayarak yüzeyini buharla kapladı. Parmak ucuyla aynaya ODD LANE yazdı. Sonra kelimelere giderek artan dehşet ve kavrayışla baktı. Diğer odadan Roland'ın şiddetli kahkahası yükseldi ve Susan-

nah otuz saniye önce fark etmesi gerekeni yeni anladı: Roland'ın kahkahasında neşe yoktu. Nefes almaya çalışan bir adamın kontrolsüz, kesik kesik gülüşüydü. Roland komedi trajediye döndüğünde ahalinin güldüğü gibi gülüyordu. Cehennemdeki ahalinin güldüğü gibi.
ODD LANE'in altına Eddie'nin tabeladaki sonradan eklenmiş sahte S harfini fark ettiğinde derhal göreceği anagramı yazdı: DANDELO.
Diğer odada kahkahalar kesildi, duyulan sesler değişti ve ilginç olmaktan çıkarak korkutucu bir hale geldi. Oy çılgınca havlıyor, Roland ise...
Roland boğuluyordu.

ALTINCI BÖLÜM PATRICK DANVILLE

1
Tabancası üzerinde değildi. Joe akşam yemeğinden sonra oturma odasına döndüklerinde kanepeye geçmesinde ısrar etmiş, Susannah da tabancasını silindirini çevirip kurşunlan çıkardıktan sonra hemen önündeki, üzeri dergilerle kaplı sehpaya bırakmıştı. Kurşunlar cebindeydi.
Susannah banyo kapısını menteşelerinden sökercesine açtı ve oturma odasına döndü. Roland kanepeyle televizyonun arasında yerde yatıyordu. Suratı korkunç bir mor renge bürünmüştü. Şişmiş boğazını tırmalar gibi hareketler yapıyor ve gülmeye devam ediyordu. Ev sahipleri Ro-land'ın başında ayakta duruyordu ve Susannah'nın dikkatini ilk çeken, saçlarının -omuz hizasındaki, bebeklerinkine benzer, ince telli, bembeyaz saçlarının- neredeyse tamamen siyah olduğuydu. Ağzının ve gözlerinin kenarındaki çizgiler silinmişti. Joe Collins artık on değil, yirmi, hatta otuz yaş gençleşmiş görünüyordu.
Orospu çocuğu.
Vampir orospu çocuğu.
Oy, adamın üzerine atıldı ve Joe'nun sol bacağını dizinin hemen Üzerinden kavradı. "Yirmi beş, altmış dört, on dokuz, yürü.1" diye neşeyle bağırdı Joe. Artık Fred Astaire kadar çevikti. Oy'dan kurtulmak için havaya bir tekme savurdu. Oy havada uçup duvara çerçevesi içindeki 7/1VI-jel EVİmİZİ KU7SASIVI yazısını düşürecek şiddetle çarptı. Joe tekrar Roland'a döndü.
"Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence kadınlar seks yapmak için mutlaka bir sebebe sahip olmalı." Bir ayağını Roland'ın göğsüne koydu. Susannah büyük bir av yakalamış bir avcı gibi göründüğünü düşündü. "Öte yandan erkeklere tek gereken yerdir! Bing!" Gözlerini patlattı. "Seks hakkındaki en büyük sorun şudur: Tanrı erkeklere hem beyin, hem de penis vermiş ama ikisine aynı anda yetecek kadar kan verme..."
Susannah'nın yaklaştığını da, yeterli yüksekliği sağlamak için kanepenin üzerine tırmandığını da fark etmedi; tüm dikkati o an yaptığı iş üzerindeydi. Susannah parmaklarını iç içe geçirerek ellerini tek bir yumruk haline getirdi, sağ omuz hizasına kaldırdı ve yanlamasına var gücüyle savurdu. Yumruk, Joe'nun başının yan tarafına onu sendeletecek şiddetle çarptı. Ne var ki Susannah sert kemiğe denk gelmiş ve ellerini dayanılması güç bir acı sarmıştı.
Joe dengesini korumak için kollarını kaldırarak sendeledi ve ona döndü. Üst dudağı gerilip dişlerini ortaya çıkardı... son derece sıradan dişlerdi, neden olmayacaktı? O kan içen türden bir vampir değildi. Ne de olsa burası Empatika'ydı. Ve dişlerin etrafındaki yüz değişiyordu: kararıyor, kasılıyor, artık insana benzemeyen bir şeye dönüşüyordu. Psikopat bir palyaçonun yüzüydü.
"Sen," dedi ama başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Oy yine atıldı. Bu kez Hantal Billy'nin dişlerini kullanmasına gerek kalmamıştı zira ev sahipleri hâlâ dengesini tam olarak sağlamış değildi. Oy, yaratığın ayağının arkasında durunca Dandelo takılıp geriye yuvarlandı ve savurduğu küfürler başını çarpmasıyla aniden kesildi. Sert zeminin üzeri halıyla kaplı olmasaydı bu darbe kendinden geçmesine yetebilirdi. Ama yaratık hemen doğrulup oturur pozisyona geçti ve etrafına sersemce baktı.

Susannah doğrulmaya çalışıp pek başarılı olamayan Roland'ın yanına gitti. Kılıfı içindeki tabancasını kavradı, ama çekemeden Roland uzanıp bileğini sıkıca yakaladı. İçgüdüseldi elbette ve hiç şaşırtıcı değildi, ama Dandelo'nun gölgesi üzerlerine düşünce Susannah'nın içini paniğe yakın bir duygu sardı.
"Seni kaltak, sana bir adamın gösterisini bölmek neymiş gösteri..."
"Roland, bırak!" diye haykırdı ve Silahşor bıraktı.
Dandelo tabancayı elinden düşürme niyetiyle üzerlerine atıldı ama Susannah ondan bir an daha hızlı davranmıştı. Yan tarafa doğru yuvarlandı ve Dandelo tüm ağırlığıyla Roland'ın üzerine düştü. Susannah, Si-lahşor'un zar zor içine çektiği nefesin boşalırken çıkardığı hunff sesini duydu. Soluk soluğa tek dirseği üzerinde yükseldi ve tabancanın namlusunu, bedeninin şekli giysilerinin içinde büyük bir süratle değişmekte olan üstteki yaratığa doğrulttu. Dandelo boş olan ellerini kaldırdı. Elbette boştular, o öldürmek için ellerini kullanmıyordu. Aynı zamanda hatları giderek daha belirginleşmeye başladı, tam olarak yüz hatları denemezdi, daha ziyade bir hayvanın kürkündeki veya bir böceğin kabuğundaki lekeler gibiydi.
"Dur!" diye bağırdı bir ağustosböceğinin cırlamasına benzer bir şeye dönüşen kulak tırmalayıcı sesiyle. "Size başpiskoposla koro kızıyla ilgili fıkrayı anlatacaktım!"
"Daha önce duymuştum," dedi Susannah ve iki el ateş etti. İki kurşun da bir zamanlar Dandelo'nun sağ gözü olan yerin hemen üzerinden beynine saplandı.

2

Roland sersemlemiş halde ayağa kalktı. Saçları şiş suratının iki tarafına yapışmıştı. Susannah elini tutmak isteyince elini sallayarak onu reddetti ve küçük kulübenin ön kapısına doğru sarsak adımlarla yürüdü. Kulübe Susannah'ya artık kirli ve loş görünüyordu. Halının üzerinde yemek lekeleri, duvarda da geniş bir rutubet lekesi olduğunu gördü. Bunlar daha önce de var mıydı? Ve cennetteki yüce Tanrı aşkına, akşam yemeğinde yedikleri tam olarak neydi? Midesini bozmadığı sürece bunu bilmek istemediğine karar verdi. Zehirli olmadığı sürece.
Gilead'lı Roland kapıyı çekerek açtı. Rüzgâr, kapının tokmağını elinden kurtardı ve kapı sertçe açılarak duvara çarptı. Silahşor çığlıklar atan tipiye doğru iki sarsak adım attı, ellerini dizlerine koyarak eğildi ve kustu. Susannah yarı sindirilmiş yemeklerin ağzından fırlayıp rüzgârla karanlığın içine taşındığını gördü. Yüzü ve gömleği kar tanecikleriyle kaplı olan Roland tekrar kulübeye döndü. Kulübenin içi aşırı sıcaktı; Dandelo'nun gözlerini boyayıp o ana dek fark etmelerini engellediği şeylerden biri de buydu. Susannah, New York'taki dairesindekinden pek de farklı olmayan termostatın (basit, eski Honeywell) hâlâ duvarda asılı olduğunu gördü. Yanma giderek bir süre inceledi. Düğmesi olabilecek en son noktaya dek çevrilmişti, otuz dereceyi geçiyordu. Parmağının ucuyla düğmeyi yirmi bir dereceye getirdi ve odayı incelemek üzere arkasına döndü. Şömine, onlara göründüğünden iki kat büyüktü ve çelik bir soba gibi kükre-mesine yetecek miktarda odunla doluydu. Ama Susannah'nın o an için bu konuyla ilgili yapabileceği bir şey yoktu; ateş kendi kendine sönerdi.
Halının üzerindeki ölü yaratık giysilerinin içinden neredeyse tamamen çıkmıştı. Susannah'ya artık gömleğinin kollarından ve kot pantolonunun paçalarından çıkan, şekilsiz ekleri -kollar ve bacaklar gibi- olan bir tür böcekmiş gibi görünüyordu. Gömleğin arkası ortaya dek yırtılmıştı Susannah açılan boşluktan altta, basit insan hatlarının resmedildiği bir tür kabuk olduğunu görebiliyordu. Örümcek halindeki Mordred'den daha kötü bir yaratık olabileceğine inanmazdı ama bu yaratık daha beterdi. Ve Tann'ya şükür ölüydü.
Düzenli, iyi aydınlatılmış kulübe -masallardan fırlamış gibiydi ve Susannah bunu ilk bakışta fark etmemiş miydi?- artık loş ve bakımsızdı. Elektrik lambaları hâlâ vardı ama kalitesiz otellerdeki gibi çok eski ve uzun süre kullanılmış görünüyorlardı. Çaputlardan oluşan halı leş gibiydi, üzerinde kan lekeleri vardı ve bazı noktalarda parçalanmaya başlamıştı. "İyi misin, Roland?"
Roland, ona baktı, sonra yavaşça önünde diz çöktü. Susannah bir an için Silahşor'un bayılacağını sandı ve telaşlandı. Bir saniye sonra gerçekte ne olduğunu anladığında ise daha da telaşlandı.
"Şaşkına dönmüştüm, Silahşor," dedi Roland boğuk, titrek bir sesle. "Bir çocuk gibi kandırıldım ve beni bağışlamanı diliyorum."
"Roland, hayır! Ayağa kalk!" Konuşan, Susannah stres altındayken daima ortaya çıkan Detta'ydı. "Ayağa kalk, beyaz kuş," demeyişim bir mucize, diye düşündü ve histerik bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Roland anlamazdı.
"Önce beni affet," dedi Roland, ona bakmadan. Susannah bir çare aradı ve bularak rahatladı. Onu böyle diz çökmüş halde görmeye dayanamıyordu. "Kalk, Silahşor. Seni iyi yürekle bağışlıyorum." Bir an duraksayıp ekledi. "Hayatını dokuz kere daha kurtarırsam belki eşitleniriz."
"Güzel yüreğin kendiminkinden utanç duymamı sağlıyor," dedi Roland ve ayağa kalktı. O korkunç renk yanaklarını terk etmeye başlamıştı-İğrenç şeklinin gölgesi şöminenin aydınlığıyla duvara düşen, halının üzerinde yatmakta olan yaratığa baktı. Sonra eski lambaları ve göz kırpan ampulleri olan küçük kulübeye bir göz gezdirdi.
"Yediklerimizde bir şey yoktu," dedi. Sanki Susannah'nın aklını okumuş ve içindeki en büyük korkuyu görmüştü. "Yemeye niyetlendiklerini zehirlemezdi."
Susannah tabancasını kabzası ona gelecek şekilde uzatıyordu. Roland tabancayı alıp kılıfına koymadan önce iki fişek yatağını tekrar doldurdu. Kulübenin kapısı hâlâ açıktı ve kar rüzgârla içeri taşınıyordu. Ceketlerinin asılı olduğu küçük girişte şimdiden beyaz bir delta oluşmuştu. Odanın içi artık biraz daha serindi, sauna gibi değildi.
"Nerden bildin?" diye sordu Roland.

Susannah, Mia'nın Siyah On Üç'ü bıraktığı oteli düşündü. Daha sonra Jake ve Callahan 1919 numaralı odaya girebilmişti, çünkü biri onlara bir not ve
(la-la-le)
bir anahtar bırakmıştı. Zarfın üzerine yarı el yazısı, yarı matbaa harflerinden oluşmuşa benzeyen bir yazıyla Jake'in ismi ve bu gerçek yazılmıştı. Susannah o notu görüp banyoda bulduğu notla karşılaştırma fırsatı olsaydı aynı elden çıkmış olduğunu anlayacağından emindi.
Jake'in dediğine bakılırsa New York Plaza-Park Hotel'deki resepsiyon görevlisi ona mesajı Stephen King adında birinin bıraktığını söylemişti.
"Benimle gel," dedi. "Banyoya."

3
Banyo da kulübenin geri kalanı gibi artık daha ufak görünüyordu, bir dolaptan biraz büyükçeydi. Dibi bir kir tabakasıyla kaplı küvet eski ve paslıydı. Çok uzun zamandır kullanılmış gibi görünüyordu...
Aslında Susannah'ya hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Duş başlığı paslanmıştı. Bazı yerlerde soyulmaya başlamış pembe duvar kâğıdı soluk ve kirliydi. Üzerinde gül yoktu. Ayna hâlâ yerindeydi, ama tam ortasında tepeden aşağı kadar inen bir çatlak vardı. Üzerine yazarken parmağını kesmemiş olması bir mucizeydi. Nefesiyle oluşan buhar kaybolmuştu ama pislik tabakasının üzerindeki kelimeler hâlâ okunabiliyordu: ÛOD LANE ve altında DANDELO.
"Bu bir anagram," dedi Susannah. "Görebiliyor musun?"
Roland yazıları bir süre inceledikten sonra utanmış görünerek başını
iki yana salladı.
"Senin suçun yok, Roland. Bunlar bizim harflerimiz, senin bildiğin harfler değil. Bana güven, bu bir anagram. Bahse girerim Eddie olsa şıp diye görürdü. Bunun Dandelo'nun şaka anlayışı veya onun gibilerin uyması gereken kurallar olup olmadığını bilmiyorum ama önemli olan Stephen King'den küçük bir yardım sayesinde zamanında fark ettik."
"Sen fark ettin," dedi Roland. "Ben kendimi gülerek öldürmekle meşguldüm."
"O dediğini ikimiz de yapıyor olabilirdik. Sen daha savunmasızdın çünkü... bağışla ama espri anlayışın oldukça kötü, Roland."
"Biliyorum," dedi Roland kasvetle. Sonra aniden dönüp odayı terk
etti.
Susannah'nın aklına korkunç bir fikir geldi ve Silahşor'un geri gelmesi sanki sonsuzluk kadar uzun sürdü. "Roland yoksa?..."
Roland gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hâlâ ölü yatıyor. Ustalıkla ateş etmişsin, Susannah ama görüp emin olmak istedim."
"Sevindim," dedi Susannah.
"Oy nöbet tutuyor. Bir şey olsaydı eminim bizi haberdar ederdi." Notu yerden aldı ve arkasını dikkatle okudu. Sadece ecza dolabı kelimelerinde yardıma ihtiyaç duymuştu. "'Size bir şey bıraktım.' Ne olduğunu biliyor musun?"
Susannah başını iki yana salladı. "Bakacak vaktim olmadı."
"Bu ecza dolabı nerde?"
Susannah aynayı işaret etti ve Silahşor kapağı açtı. Menteşeler gıcırdadı. Aynanın arkasında raflar vardı ama Susannah'nın hayal ettiği gibi düzgünce sıralanmış kutular ve şişeler yoktu. Onun yerine kanepenin yanındaki masanın üstündekilere benzer iki kahverengi şişe ve dünyanın en eski görünümlü Smith Brothers Vişneli Öksürük Hapları vardı. Bunların yanı sıra bir de zarf olduğunu gördüler. Roland zarfı ona verdi. Üzerinde, yarı el yazısı yarı matbaa harflerinden oluşan aynı belirgin yazı vardı:
GWead'f, CMde 2-ole»rtoi
s-tc.
"Childe?" dedi Susannah sorarcasına. "Senin için bir anlam ifade ediyor mu?"
Roland başını salladı. "Görevi olan bir şövalyeyi -ya da silahşoru- tanımlayan bir kelimedir. Resmi ve çok eski bir sözcük. Bunu aramızda hiçbir zaman kullanmadık çünkü kutsal, ka tarafından seçilmiş anlamına geliyor. Kendimizi bu şekilde düşünmekten hoşlanmazdık ve ben de çok uzun yıllardır kendimi böyle görmedim."
"Ama sen Childe Roland'sın?"
"Belki bir zamanlar öyleydim. Artık böyle şeylerin ötesindeyiz. Ka' nın ötesinde."
"Ama hâlâ Işm'ın Yolu üzerinde."
"Evet." Parmağını son satır üzerinde gezdirdi: Ödeştik. "Aç, Susannah. İçinde ne varmış görelim."
Ve Susannah zarfı açtı.

4
Robert Browning'in yazdığı şiirin bir fotokopisiydi. King, şairin adını yarı el yazısı yarı baskı harflerden oluşan yazısıyla başlığın üzerine eklemişti. Susannah üniversitedeyken Brown'in dramatik monologlarından bir kısmını okumuştu, ama bu şiiri daha önce hiç görmemişti. Ancak konu ona son derece tanıdık gelmişti; şiirin adı, "Childe Roland Kara Ku-le'ye Geldi" idi. Yapı olarak öyküseldi ve beşer mısralık otuz dört kıtadan oluşuyordu. Her kıta Romen

rakamıyla numaralanmıştı. Biri -muhtemelen King- I, II, XIII, XIV ve XVI numaralı kıtaları Romen rakamlarını daire içine alarak işaretlemişti.
"İşaretli olanları oku," dedi Roland boğuk sesle. "Orda burda birkaç kelimeyi anlayabiliyorum ama bu yetmez. Tümünü dinlemek isterim."
"Birinci kıta," dedi Susannah ve boğazını temizledi. Kupkuru olmuştu. Dışarıda rüzgâr uludu ve başlarının üzerindeki sinek pislikleriyle kaplı ampul yanıp söndü.
"Her sözünün yalan olduğuydu ilk düşüncem, O kır saçlı ve gözü, yalanının benimkinin üzerindeki Etkisini beğenmeyerek habisçe bakan sakatın
Ve o neşeyi gizlemekte nadiren başarılı dudakları
Her yeni kurbanla gerilip bükülürdü."
"Collins," dedi Roland. "Bunu her kim yazdıysa Collins'ten bahsettiği KJng'in hikâyelerinde ka-tet'imizden bahsetmesi kadar kesin! 'Her sözü yalan!' Evet, öyle!"
"Collins değil," dedi Susannah. "Dandelo."
Roland başını salladı. "Doğru, Dandelo. Devam et."
"Tamam; İkinci kıta.
"Başka ne için hazırlanmış olmalı, asasıyla? Yalanlarıyla pusuya yatmak, ona burada rastlayan Ve yolu soran tüm yolcuları tuzağa düşürmekten başka? O kafatası gülüşünün neye yol açacağını, mezar kitabemin Üzerinde ne yazacağını tahmin ettim bu tozlu yolda."
"Bastonunu havada nasıl salladığını hatırlıyor musun?" diye sordu Roland.
Elbette hatırlıyordu. Ve yol tozlu değil, karlıydı ama onun dışında aynıydı. Onun dışında başlarına gelenleri anlatıyordu. Bu fikir ürpermesine yol açtı.
"Bu şair senin zamanından mı?" diye sordu Roland. "Senin günlerinden mi?"
Susannah başını iki yana salladı. "Aynı ülkeden bile değiliz. Benim zamanımdan en az altmış yıl önce ölmüş."
"Ama yine de burda gerçekleşenleri görmüş olmalı. Hiç olmazsa bir versiyonunu."
"Evet. Ve Stephen King şiiri biliyordu." İçinde ani bir sezgi belirdi, o kadar parlaktı ki doğru olmaması mümkün değildi. İrileşmiş gözlerle Ro-land'a baktı. "King'in başlamasına sebep olan bu şiirdi! İlhamı veren bu şiirdi!"
"Öyle mi diyorsun, Susannah?"
"Evet!"
"Ama bu Browning denen şahıs bizi görmüş olmalı."
Susannah bunu bilmiyordu. Çok karmaşıktı. Yumurtanın mı tavuktan tavuğun mu yumurtadan çıktığını bulmaya çalışmak gibiydi. Ya da aynalarla dolu bir koridorda kaybolmak gibi. Başı dönüyordu.
"İşaretlenmiş bir sonraki kıtayı oku, Susannah! İks-i-i-i'yi oku."
"On üçüncü kıta," dedi Susannah.
"Çimlere gelince, cüzamlı deri üzerindeki saç gibi Yavaşça uzarlardı; kanla yoğrulmuş görünen
Çamurda biten incecik, kuru yapraklar.
Bir sıska kör at, her kemiği sayılan Oraya gelmiş, aptalca duruyordu Yaşlanınca atılmış şeytanın ahırından!"
"Şimdi on dördüncü kıtayı okuyorum.
"Canlı mı? Bir deri bir kemik hali Kızıl, etsiz, incecik boynu ve pas rengi Yelesinin altındaki perdeli gözleriyle ölü gibiydi;
Böylesi iğrençlik böyle bir elemle nadiren
Bulunurdu bir arada; hiçbir hayvandan nefret etmemiştim bunca Büyük bir kötülük yapmış olmalıydı katlanmak için bu acıya."
"Lippy," dedi Silahşor başparmağıyla omzunun gerisini işaret ederek. "Dışardaki hayvandan bahsediyor."
Susannah cevap vermedi... gerek yoktu, elbette Lippy'ydi: kör ve sıska, boynu bazı yerlerde pembe derisi görünene dek tahriş olmuş. Biliyorum, çirkin bir hayvan, demişti yaşlı adam... yaşlı bir adama benzeyen yaratık. Seni ihtiyar ki, kutusu, gübre fabrikası, dört bacaklı uyuşuk kemik torbası! Ve işte şimdi sai King'in doğumundan seksen, hatta belki yüz yıl önce yazılmış bir şiirde bahsediliyordu: ...cüzamlı deri üzerindeki saç gibi.
"Yaşlanınca atılmış şeytanın ahırından!" dedi Roland sert bir ifadeyle gülümseyerek. "Gitmeden önce onu cehenneme geri göndereceğiz!"
"Hayır," dedi Susannah. "Yapmayacağız." Sesi kayıtsızdı. Boğazı kurumuştu ama o uğursuz kulübenin musluklarından akan suya güvenip içemiyordu. Yakında biraz kar eritip içerdi. O zamana dek susuzluğa dayanmak zorundaydı.
"Neden öyle diyorsun?"
"Çünkü gitti. Efendisini geberttiğimizde çıkıp kar fırtınasının içine daldı."
"Nerden biliyorsun?"
Susannah başını iki yana salladı. "Biliyorum işte." İki yüz mısraya varan şiirin bir sonraki sayfasına geçti. "On altıncı kıta.
"O değil!..."
Sustu.
"Susannah? Neden devam..." Sonra İngilizce harflerle yazılmış bile olsa okuyabildiği sonraki kelimeyi gördü. "Devam et," dedi. Sesi alçak, fısıltıdan biraz yüksekti.

"Emin misin?"
"Oku, dinlemek istiyorum."
Susannah boğazını temizledi. "On altıncı kıta.
"O değil! Cuthbert'ün altın sarısı Kıvırcık bukleler altında kızaran yüzünü hayal ettim Sevgili dostumdu, beni yerimde tutmak için kolunu
Hep yaptığı gibi benimkine doladığını
Hissettiğim ana dek. Yazık, bir gecelik utanç! Yeni ateşi kalbimi terk edip buz gibi bıraktı."
"Mejis'ten bahsediyor," dedi Roland. Yumruklarını sıkmıştı ama Susannah, Silahşor'un bunun farkında olduğunu sanmıyordu. "Susan Delga-do hakkındaki fikir ayrılığımızdan bahsediyor, o günden sonra aramız asla eskisi gibi olmamıştı. Dostluğumuzu elimizden geldiğince onardık ama hayır, hiçbir zaman eskisi gibi olamadık."
"Bir kadın erkeğe geldikten veya erkek kadına geldikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olacağını sanmam," dedi Susannah ve fotokopileri ona uzattı. "Al. İşaretli olanların hepsini okudum. Geri kalanında Kara Kule'ye gitmekle ilgili bir şey varsa -ya da yoksa- kendin çöz. Yeterince uğraşırsan yapabilirsin sanırım. Bana gelince, bilmek istemiyorum."
Görünüşe bakılırsa Roland istiyordu. Sayfaları çevirerek sonuncusunu buldu. Sayfalar numaralanmamıştı, ama üzerinde XXXIV rakamı olan kıtayı görünce sonuncuyu bulduğunu anladı. Ama okumaya başlaya-madan o ince çığlık tekrar duyuldu. Rüzgâr sakinleştiği için bu kez sesin kaynağından emin oldular.
"Bodrumda biri var," dedi Roland.
"Biliyorum. Ve kim olduğunu da bildiğimi sanıyorum."
Roland başını salladı.
Susannah, ona bakıyordu. "Parçalar yerine oturuyor, değil mi? Bir yap bozun parçaları gibi ve yerleştireceğimiz çok az parça kaldı."
İnce, cılız çığlık tekrar duyuldu. Ölüme yakın birinin çığlığıydı. Tabancalarını çekerek banyodan çıktılar ama Susannah bu kez silahlara ihtiyaç duyacaklarını sanmıyordu.

5
Joe Collins adında neşeli ve komik bir ihtiyar kılığına girmiş olan böcek hâlâ aynı noktada yatıyordu, ama Oy bir iki adım gerilemişti. Susannah, onu suçlamıyordu. Dandelo leş gibi kokmaya başlamıştı. Çürümekte olan kabuğundan beyaz, yoğun bir sıvı sızıyordu. Roland yine de Hantal Billy'ye olduğu yerde kalıp nöbet tutmasını işaret etti.
Mutfağa vardıklarında çığlığı tekrar duydular. Bu kez daha yüksekti ama önce bodruma nereden inebileceklerini göremediler. Susannah gizli bir kapak arayarak muşamba kaplı zeminde yavaşça ilerledi. Tam bulamadığını söyleyecekti ki Roland konuştu. "Burda, soğuk-kutusunun gerisinde."
Buzdolabı artık buz makineli son model bir Amana değil, paslı, hurda, alçak bir dolaptı. Susannah, Odetta ismini kullanan küçük bir kızken annesinin böyle bir buzdolabı vardı. Ama annesi kendi dolabının bunun onda biri kadar bile pis olduğunu görmektense ölmeyi yeğlerdi. Hatta yüzde biri kadar.
Roland buzdolabını kenara kolayca çekti zira kurnaz canavar Dandelo dolabı tekerlekli bir platform üzerine yerleştirmişti. Susannah fazla ziyaretçisi olduğunu sanmıyordu ne de olsa burası Uç-Dünya'ydı ama yine de birinin uğraması ihtimaline karşı kirli çamaşırlarını gizlemişti. Susannah ahalinin yolunun nadiren de olsa oraya düştüğünden emindi. Ama Odd Lane'den öteye gidebilenlerin sayısının fazla olduğunu sanmıyordu.
Aşağıya inen basamaklar dar ve dikti. Roland eliyle duvarı yokladı ve ışık düğmesini buldu. Biri basamakların üzerinde, biri aşağıda olmak üzere iki çıplak ampul yandı. Çığlık, ışığa tepkiymiş gibi tekrar yükseldi. Acı ve korku dolu, ama sözsüzdü. Sesi duyan Susannah titredi.
"Her kimsen basamakların önüne gel!" diye seslendi Roland.
Aşağıdan hiç karşılık gelmedi. Dışarıda rüzgâr şiddetini arttırıp kum taneleriymiş gibi ses çıkaran kar tanelerini evin yan tarafına savurdu.
"Seni görebileceğimiz bir yere gel yoksa seni olduğun yerde bırakacağız!" diye bağırdı Roland.
Bodrum sakini ışığın altına gelmedi ama tekrar çığlık attı. Keder, dehşet ve -Susannah bundan korkuyordu- delilik yüklüydü.
Roland, ona baktı. Susannah başını salladı ve fısıldadı. "Önden git. Gerekirse seni korurum."
"Basamaklara dikkat et, düşme," dedi Roland alçak sesle.
Susannah tekrar başını salladı ve tek eliyle Roland'ın sabırsız işaretini yaptı: Haydi, devam et.
Bunun üzerine Silahşor'un yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. Tabancasını omuz hizasına kaldırarak merdiveni inmeye başladı ve bir an için Jake'e öylesine benzedi ki Susannah ağlayacak gibi oldu.

6
Bodrum kutular, variller ve tavandaki kancalardan sarkan örtülü şeylerle doluydu. Susannah kancalardan nelerin sarktığını bilmek istemiyordu. Kulağa hıçkırmayla ağlama karışımı gibi gelen çığlık tekrar yükseldi. Rüzgârın sesi artık biraz boğuklaşmıştı ama hâlâ duyuluyordu.
Roland soluna döndü ve boyuna dek yükselen kutu yığınları arasında zikzaklar çizerek yürüdü. Susannah sık sık omzunun üzerinden geriyi kontrol ederek sessizce peşinden geliyordu. Gerekirse Oy'un sesini duyabilmek için dikkatle kulak kesilmişti. Tahta kasalardan birinin üzerinde TEXAS ALETLERİ, bir diğerinin üzerinde HO FAT ÇİN FALİ

KURABİYELERİ ŞİRKETİ yazıyordu. Uzun süre önce terk ettikleri araca verdikleri ismi görünce hiç şaşırmadı; şaşkınlık günleri artık çok geride kalmıştı.
Biraz ilerisindeki Roland durdu. "Annemin gözyaşları," dedi alçak sesle. Susannah bu deyişi kullandığını daha önce bir kez duymuştu: bir yarığa düşüp her iki arka ayağıyla bir ön ayağını kırmış, sinekler gözlerini diri diri yediği için yattığı yerden onlara görmeyerek bakan zavallı geyiği gördükleri zaman.
Silahşor, onu çağırana dek olduğu yerde durdu ve sonra elleriyle dizleri üzerinde süratle sağ tarafına doğru ilerledi. Dandelo'nun taş duvarlı bodrumunun uzak köşesinde -yön hissi doğruysa güneydoğu köşesinde- derme çatma bir hapishane hücresi vardı. Kapısı çaprazlama üst üste binmiş çelik çubuklardan meydana gelmişti. Hemen yanında, Dandelo'nun hücreyi yaparken kullandığı kaynak makinesi vardı... ama asetilen tankının üzerindeki kalın toz tabakasına bakılırsa çok uzun zamandır kullanılmamıştı. Taş duvara, tutsağın uzanabileceği noktanın hemen ötesine çakılmış S şeklinde bir kancadan -Susannah tutsakla alay etmek için o kadar yakına asıldığından emindi- büyük ve eski tarzda gümüş bir
(la-la-la, la-la-le)
anahtar sarkıyordu. Söz konusu tutsak hücresinin parmaklıklarının gerisinde ayakta duruyor, kirli ellerini onlara doğru uzatıyordu. O kadar zayıftı ki Susannah'nın aklına gördüğü korkunç toplama kampı fotoğrafları geldi; Auschwitz, Bergen-Belsen ve Buchenwald'daki, çizgili üniformaları üzerlerinden sarkan ve iğrenç komi şapkaları başlarında, farkında olduklarını gösteren korkunç, parlak gözlerle bakan ve ölümün kıyısında yaşayan, insanlık suçu kurbanlarının fotoğrafları. Keşke ne hale geldiğimizi bilmeseydik, diyordu o gözler. Ama ne yazık ki biliyoruz.
Ellerini çaresizce uzatır, o anlaşılmaz sesleri yalvarırcasına çıkarırken Patrick Danville'in gözlerinde aynı ifade vardı. Yakından duyunca bu sesler Susannah'ya bir film müziğinde, bir orman kuşunun alaycı ötüşleri gibi geldi: Ay-yiii, ay-yiii, ay-yook, ay-yook!
Roland anahtarı kancadan alıp kapıya yürüdü. Danville'in ellerinden biri gömleğini kavrayınca Silahşor eli itti. Susannah öfkeden tamamıyla yoksun bir hareket olduğunu düşündü ama hücredeki sıska şey korkuyla geriledi. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Saçları uzundu -omuzlarına dek iniyordu- ama yanaklarında neredeyse hiç sakal yok gibiydi. Çenesinde ve dudağının üzerinde biraz daha yoğundu. Susannah on yedi yaşlarında olduğunu düşündü, daha fazla olamazdı.
"Korkma, Patrick," dedi Roland yumuşak sesle. Anahtarı kilide soktu. "Patrick misin? Patrick Danville misin?"
Kirli kot pantolon ve dizlerine dek inen büyük bir gömlek giymiş sıska şey hiç cevap vermeden üçgen hücresinin köşesine doğru geriledi. Sırtı duvara dayanınca yavaşça aşağı kayarak Susannah'nın tuvalet olarak kullandığını tahmin ettiği kovanın yanına oturdu. Gömleğinin etekleri, dehşet dolu yüzünün neredeyse iki yanına dek yükselen bir deri bir kemik kalmış dizlerinin arasından sarkıyordu. Patrick Danville, Roland kapıyı kendine çekerek olabildiğince açınca (menteşeleri yoktu) kuş sesine benzer sesleri tekrar çıkarmaya başladı: AY-Yİİİ! AY-YOOOK! AY-Yİİİ! Susannah dişlerini gıcırdattı. Roland hücreye girmeye niyetlenince delikanlı daha da tiz bir çığlık attı ve kafasını taş duvara sertçe vurmaya başladı.
Roland hücreden çıktı. Korkunç kafa darbeleri kesildi, ama Danville yabancıya korku ve güvensizlikle bakıyordu. Sonra uzun parmaklı, leş gibi ellerini yardım istercesine tekrar uzattı.
Roland, Susannah'ya baktı.
Susannah elleri üzerine yükselip bedenini iterek hücrenin kapısına geldi. Bir deri bir kemik kalmış çocuğa benzer şey tiz bir sesle haykırdı ve uzattığı ellerini kendini korumak istercesine bilekleri üst üste gelecek şekilde göğsünde kavuşturdu.
"Hayır, şekerim." Konuşan, Susannah'nın varlığına daha önce inanmayacağı, aklından bile geçirmediği bir başka Detta'ydı. "Hayır, şekerim. Seni incitmeyeceğim, canını yakmak isteseydim yukardaki pezevenge yaptığım gibi kafana iki kurşun sıkardım."
Patrick'in gözlerinde bir şey gördü, belki kanlanmış aklarını belirgin-leştiren bir anlık irileşme. Başını sallayıp gülümsedi. "Evet, doğru! Bay Collins geberdi! Bir daha asla buraya inip sana... ne? Sana ne yaptı, Patrick?"
Yukarıda esen rüzgârın boğuk uğultusu tekrar duyuldu. Işıklar göz kırptı; kulübe itiraz edercesine gıcırdayıp inledi.
"Sana ne yaptı, evlat?"
Sonuç yoktu. Zavallı şey anlamıyordu. Tam buna iyice inanmaya başlamıştı ki Patrick Danville ellerini karnına götürdü ve tuttu. Yüzünü kramp girmiş gibi çarpıttı ve Susannah gülme taklidi yaptığını anladı.
"Seni güldürdü mü?"
Köşeye büzülmüş olan Patrick başını salladı. Yüz hatları daha da çarpıldı. Yumruklarını yüzüne kaldırdı. Yanaklarını sürttü, ardından gözlerini ovuşturur gibi bir hareket yaptı ve ona baktı. Susannah burnunun kemeri üzerinde küçük bir yara izi olduğunu gördü.
"Seni ağlattı da."
Patrick başını salladı. Karnını tutup sarsılarak tekrar gülme taklidi yaptı; sonra yanaklarındaki gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak ağlama taklidi yaptı, ama sonrasında bu kez elini kepçe gibi yapıp ağzına götürdü ve dudaklarıyla şapırtı sesleri çıkardı.
Hafifçe gerisinde duran Roland, "Seni güldürdü, ağlattı, yedirdi," dedi.
Patrick başını iki yana öyle şiddetli salladı ki köşede birleşen iki duvara çarptı.
"O yedi," dedi Detta. "Söylemeye çalıştığın bu, değil mi? Dandelo yedi."

Patrick başını hızla salladı.
"Seni güldürdü, ağlattı ve elde ettiği ürünü yedi. Çünkü onun işi bu!"
Patrick başını yine salladı ve gözyaşlarına boğuldu. Anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Susannah kafasını duvara tekrar vurması halinde geri çekilmeye hazır şekilde hücreye doğru yavaşça ilerledi. Ama çekindiği şey gerçekleşmedi. Köşedeki çocuğun yanına vardığında Patrick başını Susannah'nın göğsüne dayayarak ağlamaya devam etti. Susannah dönüp Ro-land'a baktı ve bakışlarıyla, artık içeri gelebileceğini söyledi.
Patrick başını kaldırıp Susannah'ya taparcasına baktı.
"Merak etme," dedi Susannah-Detta yine gitmiş, muhtemelen şefkat ve nezaketten sıkılmıştı. "Artık sana bir şey yapamayacak, Patrick. Nehirde bir taş gibi, duvardaki çivi gibi ölü. Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum. Ağzını açmanı istiyorum."
Patrick hemen başını iki yana salladı. Gözlerinde yine korku vardı ancak bu kez Susannah'nın görmekten nefret ettiği bir başka duygu eklenmişti: utanç.
"Evet, Patrick, evet. Ağzını aç."
Patrick başını şiddetle iki yana salladı. Yağlı saçları paspas gibi yüzüne çarpıyordu.
"Ne..." diye başladı Roland.
"Şşş," dedi Susannah, ona. "Ağzını aç ve bize göster, Patrick. Sonra seni götüreceğiz ve buraya bir daha asla gelmeyeceksin. Bir daha asla Dandelo'nun akşam yemeği olmayacaksın."
Patrick, ona yalvarırcasına baktı ama Susannah'nın kararlı ifadesi değişmedi. Sonunda Patrick gözlerini kapadı ve ağzını yavaşça açtı. Dişleri vardı ama dili yoktu. Muhtemelen bir an gelmiş, Dandelo mahkûmunun sesinden -veya sözlerinden- usanıp dilini koparmıştı.

7
Yirmi dakika sonra mutfakta oturmuş, Patrick Danville'in bir kâse çorbayı içişini izliyorlardı. Çorbanın en az yarısı, çocuğun gri gömleğinin üzerine dökülüyordu, ama Susannah önemi olmadığını düşündü; bolca çorba ve kulübenin tek yatak odasında yedek giysiler vardı. Ayrıca Joe Collins'in girişte asılı olan parkasını da muhtemelen o günden itibaren Patrick giyecekti. Dandelo'dan -yani Joe Collins'ten- geri kalanları üç battaniyeye sarıp karın içine atmışlardı.
"Dandelo kan yerine duygularla beslenen bir vampirdi," dedi Susannah. "Patrick ise ineğiydi. İnekten iki tür besin alabilirsin: et veya süt. Eti seçersen önce en güzel kısımlarını, sonra daha kötü yerlerini yer, ardından kalanları haşlarsın ve biter. Ama sadece sütü alırsan, ineği açlıktan ölmeyeceği şekilde beslediğin sürece devam edebilirsin."
"Sence ne kadar süredir aşağıdaki hücredeydi?" diye sordu Roland. "Bilmiyorum." Ama asetilen tankı üzerindeki toz tabakasını hatırlıyordu, çok iyi hatırlıyordu. "Ama çok uzun bir süre olduğu muhakkak. Ona sonsuzluk gibi gelmiştir."
"Ve canı yanmıştır."
"Hem de çok. Dandelo çocuğun dilini kopardığında hissettiği fiziksel acının, duygusal kan emişi yanında hiç kaldığına bahse girerim. Ne halde olduğunu görüyorsun."
Roland görüyordu gerçekten. Gördüğü bir şey daha vardı. "Onu bu fırtınada dışarı çıkaramayız. Kat kat giydirsek bile soğuk onu mutlaka öldürür."
Susannah başını salladı. O da aynı fikirdeydi. Emin olduğu bir şey daha vardı: kulübede kalamazdı. Bu Susannah'yı öldürebilirdi.
Hissettiklerini dile getirince Roland, ona katıldı. "Fırtına dinene kadar ahırda kamp kurarız. Soğuk olacaktır ama iki olası kazanç görüyorum: Mordred ve Lippy gelebilir."
"İkisini de öldürür müsün?"
"Yapabilirsem evet. Bir itirazın mı var?"
Susannah bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı.
"Pekâlâ. Haydi neler götüreceğimize karar verelim. Önümüzdeki iki, hatta belki dört gün boyunca ateşimiz olmayacak."

8
Fırtına üç gece, iki gün sonra kendi öfkesinde boğulup dindi. İkinci gün şafak vaktine doğru Lippy fırtınanın içinden topallayarak çıkageldi ve Roland kör gözlerinin arasına bir kurşun sıktı. Susannah ikinci gece yakınlarda bir yerde olduğunu hissetti, ama Mordred kendini hiç göstermedi. Varlığını belki Oy da fark etmişti çünkü ahırın girişinde durup yağan kara doğru havlamıştı.
Susannah ahırda kaldıkları süre zarfında Patrick Danville hakkında umduğundan fazlasını öğrendi. Tutsaklığı sırasında akıl sağlığının fena halde zarar görmüş olduğunu görmek Susannah'yı şaşırtmadı. Onu asıl şaşırtan, kısıtlı da olsa iyileşme kapasitesiydi. Bunca eziyeti kendi çekmiş olsa tekrar normale dönüp dönemeyeceğini merak etti. Belki Patrick'in sahip olduğu yeteneğin bunda bir etkisi vardı. Susannah bu yeteneğe Say-re'm ofisinde bizzat tanık olmuştu. Dandelo tutsağına açlıktan ölmeyeceği kadar yiyecek vermiş ve duygularını düzenli aralıklarla çalmıştı: haftada iki, bazen üç kez; hatta arada sırada dört kez. Patrick'in bir dahakinin onu öldüreceğine inandığı her seferde yeni bir kurban gelmişti. Son günlerde Patrick'in çektiği işkence dalmıştı, çünkü yeni kurbanlar giderek artan bir sıklıkla canavarın pençesine düşmüştü. Roland o gece geç saatte, samanlarından oluşan yataklarına yattıkları sırada Susannah'ya Dandelo'nun son kurbanlarının Kızıl Kral'ın şatosu'nda veya etrafındaki kasabadan gelen sürgünler olduğuna inandığını

söyledi. Susannah bu mültecilerin düşüncelerini tahmin edebiliyordu: Kral gitti, her şey yolunda giderken buradan def olup gidelim. Ne olur ne olmaz, Koca Kızıl tepesi atıp geri dönebilir. Ne de olsa artık keçileri kaçırmış, asansörü artık en üst kata çıkmıyor.
Joe bazen tutsağının önüne Dandelo şeklinde çıkmış ve çocuğun dehşetiyle beslenmişti. Ama hücreye tıktığı ineğinden dehşetten fazlasını istiyordu. Susannah farklı duyguların farklı tatlan olduğunu tahmin ediyordu: bir gün domuz eti, ertesi gün tavuk, ondan sonraki gün balık yemek gibi.
Patrick konuşamıyor ama derdini işaretlerle anlatabiliyordu. Roland onlara kilerdeki garip keşfini gösterince daha da fazlasını yapabileceğini öğrendiler. En yüksek raflardan birinde, üzerinde MICHELANGELO, KARAKALEM İÇİN İDEAL yazan büyük resim defterleri bulmuştu. Defterlerin hemen yanında yepyeni Eberhard-Faber #2 kurşunkalemler vardı. Etraflarına bir paket lastiği geçirilmişti. Bu keşfi garip kılan, birinin (muhtemelen Dandelo'nun) her bir kalemin tepesindeki silgiyi dikkatle kesmiş olmasıydı. Silgiler, birkaç ataç ve Calla Bryn Sturgis'ten kalan birkaç Ori-za'nın altındaki çıkıntılara benzeyen bir kalemtıraşla birlikte bir kavanoza konmuştu. Patrick resim defterlerini görünce genellikle donukça bakan gözleri parladı ve sabırsız sesler çıkararak ellerini özlemle uzattı.
Roland, Susannah'ya baktı. "Bakalım ne yapacak," diyerek omuzlarını silkti Susannah. "Benim oldukça iyi bir fikrim var, ya senin?"
Çok fazla şey yapabileceği ortaya çıktı. Patrick Danville'in resim kabiliyeti olağanüstüydü. Ve ihtiyaç duyduğu sesi ona resimleri veriyordu. Büyük bir hız ve hoşnutlukla çiziyordu. Resimlerinin rahatsız edici netliği umurunda değil gibiydi. Bir resimde Joe Collins hiçbir şeyden haberi olmayan kurbanına arkadan yaklaşıp kafasını bir satırla kesiyordu ve yü' zünde hoşnut bir sırıtış vardı. Patrick resmin yanına çizgi romanlardaki gibi ÇAT! Ve FÛŞ! gibi efektler eklemişti. Collins'in başının üzerine bir düşünce balonu ekleyip içine Al sana, budala! yazdı. Bir başka resimde Patrick korkunç bir netlikle betimlediği kahkahalarla (Ha! Ha! Ha! efektini gerektirmeyecek kadar canlıydı) yere düşmüş, çaresizce yatıyordu. Collins ise ellerini beline koymuş, ayakta durarak onu izliyordu. Patrick resmi bitirince sayfayı hemen çevirip bir yenisine başladı. Bu seferkinde Collins dizlerinin üzerindeydi. Bir eliyle Patrick'in yağlı, uzun saçlarını sıkıca kavramıştı. Büzdüğü dudaklarını Patrick'in kahkahalar ve acıyla kasılmış ağzına yaklaştırmıştı. Patrick tek bir ustaca hareketle (kalemin ucu kâğıttan hiç ayrılmamıştı) yaşlı adamın kafasının üzerine bir başka düşünce balonu çizdi ve içine sekiz harf ve iki ünlem işareti koydu. "Ne diyor?" diye sordu büyülenmiş görünen Roland. '"MMM! GÜZEL!'" dedi Susannah. Sesi cılız ve hasta gibiydi. Resimlerin konusu bir yana, Patrick'i çizerken saatlerce seyredebilirdi. Ve seyretti de. Kalemin hareketlerinin hızı şaşırtıcıydı ve ona kesilmiş silgilerden birini vermek ikisinin de aklına gelmedi, çünkü gerek yokmuş gibi görünüyordu. Susannah'nın görebildiği kadarıyla çocuk hiç hata yapmıyor ya da yaptığı hataları küçük dokunuşlarla resmin bütününe dâhice yamıyordu. Elde edilen sonuçlara eskiz denemezdi, her biri bir sanat eseriydi. Patrick'in -veya Işın'ın Yolu üzerindeki bir başka dünyada, bir başka Patrick'in- yağlıboya resimler yapabileceğini biliyor ve bu bilgi kalbini hem ısıtıyor, hem donduruyordu. Karşısındaki neydi? Dilsiz bir Rembrandt mı? Görünüşe bakılırsa ikinci ahmak-bilginleri karşılarındaydı. Sheemie ile birlikte Oy da sayılırsa üçüncü.
Patrick'in silgilere hiç ilgi göstermeyişi Susannah'nın ilgisini sadece Wr kez çekti ve bunu, dehanın küstahlığına bağladı. Patrick Danville'in s'lgi denen şeyin varlığından bihaber olabileceği aklının -Roland'ın da-ucundan bile geçmedi.

9

Samanların üzerinde yatmakta olan Susannah üçüncü gecenin sonlarına doğru uyandı, yanında uyumakta olan Patrick'e baktı ve kalkıp aşağı indi. Roland ahırın girişinde ayakta durmuş, sigara içerek dışarı bakıyordu. Kar durmuştu. Geç doğan ay, Kule Yolu'nu kaplayan taze karı sessiz güzelliğin parlak diyarına çeviriyordu. Hava sakin ve buz gibiydi. Uzaklarda bir yerden bir motor sesi geliyordu. Giderek yaklaşıyor gibiydi. R0-land'a sesin kaynağına dair bir fikri olup olmadığını sordu.
"Galiba Kekeme Bili adındaki robot karları kuruyor," dedi Roland. "Kafasının üzerinde Kurtlarınki gibi bir anten olabilir. Hatırlıyor musun?" Susannah çok iyi hatırladığını söyledi.
"Dandelo'ya özel bir sadakatle bağlı olabilir," dedi Roland. "Pek sanmıyorum ama eğer öyleyse de şaşırmam. Düşmanca davranırsa tabaklarından birini kullanmaya hazır ol. Ben de tabancamla tetikte olacağım."
"Ama gerekeceğini sanmıyorsun." Konuyu iyice açıklığa kavuşturmak istiyordu.
"Öyle," dedi Roland. "Belki bizi bir araçla Kule'ye kadar bile götürebilir. En azından Beyaz Topraklar'ın bittiği yere kadar. Çocuk hâlâ topar-lanamamış olursa bu işimize yarayabilir."
Bunun üzerine Susannah'nın aklına bir soru geldi. "Bir çocuğa benzediği için ona çocuk diyoruz. Sence kaç yaşında?"
Roland başını iki yana salladı. "On altı, on yediden genç olmadığı kesin. Otuzunu geçtiğini sanmıyorum. Işınlar saldın altındayken zaman garipleşmişti. Tuhaf atlayışlar, kaymalar yapıyordu. Buna bizzat şahit oldum."
"Onu yolumuza Stephen King mi çıkardı?"
"Bilmiyorum ama onu tanıdığı muhakkak." Duraksadı. "Kule o kadar yakın ki! Hissedebiliyor musun?"
Hissediyordu. Bazen nabız gibi atıyor, bazen şarkı söylüyor, çoğunlukla ikisini birden yapıyordu. Ve Polaroid hâlâ Dandelo'nun kulübesinde asılıydı. En azından o, göz boyamanın bir parçası değildi. Susannah her gece rüyalarında en az bir kez fotoğraftaki Kule'yi görüyordu; gül tarlasının sonunda, hâlâ tutmakta olduğu iki Işın yüzünden üzerindeki bulutların dört ayrı yöne doğru sürüklendiği gri-siyah taş Kule'yi. Seslerin şarkı söylediğini -commala! commala! commala-gel-gel!- biliyor ama kendisine veya kendisi için söylediklerini sanmıyordu. Hayır, asla; bu Roland'ın

sarkışıydı ve sadece ona aitti. Ama bunun, bulundukları yerle yolculuklarının son bulacağı nokta arasında öleceği anlamına gelmediğini ummaya başlamıştı.
Onun kendi rüyaları vardı.

10
Güneşin doğması (tam doğudan, teşekkürler deriz) üzerinden daha bir saat bile geçmemişti ki turuncu bir araç -kamyon ve buldozer karışımı- ufukta belirdi ve önündeki kar yığınlarını yarıp kenara iterek yavaşça, ama durmaksızın onlara doğru ilerledi. Yol kenarındaki kar yığını daha da yükselmişti. Susannah, Kekeme Bill'in (kar küreyiciyi kullananın o olduğuna şüphe yoktu) Kule Yolu ve Odd Lane'in kesiştiği yere vardığında geri döneceğini tahmin etti. Belki orada durup mola veriyor, kahve değil de bir fışkırtmalık yağ içiyordu. Bu düşünce üzerine gülümsedi. Onu gülümseten bir şey daha vardı. Kar küreyicinin tepesine monte edilmiş hoparlörden Susannah'nın tanıdığı bir melodi yayılıyordu. Neşeyle bir kahkaha attı. "'California Sun!• The Rivieras! Ah, kulağımın pası gitti!"
"Öyle diyorsan," dedi Roland. "Tabağını hazır tut."
"Emin olabilirsin."
Patrick yanlarına geldi. Roland'ın kilerde bulduğundan beri olduğu gibi resim defteri ve kalemi yanındaydı. Büyük harflerle tek bir kelime yazıp Susannah'ya gösterdi. Roland'ın yazdıklarını okumakta çok büyük harflerle yazılmış bile olsalar zorlanacağını biliyordu. Kâğıdın sağ alt köşesine BILL yazmıştı. Yazının üzerinde Oy'un kusursuz bir resmi vardı. Hantal Billy'nin başının üzerindeki konuşma balonunun içinde HAU! HAU! yazıyordu. Susannah'nın gösterdiğini yanlış anlamaması için bu mükemmelliğin üzerini kaygısızca karalamıştı. Susannah resmin karalandığını görünce üzüldü çünkü kâğıdın üzerindeki, Oy'un muhteşem bir betimlemesiydi.

11
Kar küreyici Dandelo'nun kulübesinin önünde durdu. Motoru hâlâ çalışıyor olmasına rağmen müzik sesi kesilmişti. Sürücü koltuğundan hantal hareketlerle uzun boylu (en az iki buçuk metre), parlak kafalı bir robot indi. 16. Kavis Deney İstasyonu'ndaki Nigel'a ve Calla Bryn Stur-gis'ten Andy'ye çok benziyordu. Metal kollarını büküp metal ellerini orada olsa Eddie'ye George Lucas'ın C3Po'sunu hatırlatacak şekilde beline koymuştu. Robot karla kaplı bölgede yayılan yükseltilmiş bir sesle konuştu:
"SELAM, J-JOE! NA-NA-NASIL GİDİYOR? İ-ÎYİMİSİN?" Roland, merhum Lippy'nin ahırından çıktı. "Selam olsun, Bili," dedi sakince. "Uzun günler ve hoş geceler."
Robot döndü. Gözleri parlak mavi ışıklar saçtı. Susannah, robotun şaşırdığını düşündü. Bununla birlikte alarm durumuna geçmiş görünmüyordu. Susannah başının üzerindeki anteni -parlak sabah güneşi altında dönüyor, dönüyordu- gözüne kestirmişti bile ve gerekirse Oriza'sıyla kolayca koparabileceğini biliyordu. Çantada keklik, derdi Eddie olsa.
"Ah!" dedi robot. "Bir sira-ha, sila-şa, si-si..." Bir değil, iki ayrı yerde dirsek eklemi olan kolunu kaldırıp kafasına vurdu. Başının içinden kısa bir düdük sesi yükseldi -Biiip!- ve sözünü tamamlayabildi. "Bir silahşor!"
Susannah güldü. Kendini tutamamıştı. Onca yolu Porky Pig'in çok iri, elektronik bir versiyonunu görmek için kat etmişlerdi demek. He-he-he-hepsi bu kadar, dostlar!
"Sizin gibiler hakkında de-dedikodular du-duymuştum," dedi robot Susannah'nın gülüşüne aldırmayarak. "Sen Gi-Gi-Gilead'lı Roland mısın?"
"Evet," dedi Roland. "Ya sen?"
"William, D-746541-M, Bakım Robotu, Diğer Pek Çok İşlev. Joe Collins bana Ke-Kekeme Bili diyor. İçerde bir ye-yerde ya-yanık bir devrem v-var. Tamir edebilirdim ama i-izin vermedi. Burdaki t-tek insan ol-olduğu için de..." Durdu. Susannah, C3PO'ya değil (çünkü onu hiç görmemişti, onun zamanından sonraydı) Yasak Gezegen'den Robot Rabby'ye benzettiği Bill'in içindeki tıkırtıları net bir şekilde duyabiliyordu.
Sonra Kekeme Bili metal elini alnına götürüp eğildi ve bunu gören Susannah elinde olmadan etkilendi. Ama robotun selam verdiği ne Roland, ne de Susannah'ydı. "Selam olsun, Patrick D-Danville, S-S-Sonia'nın oğlu! Seni tekrar a-açık alanda gö-görmek ne güzel!" Susannah, Kekeme Bill'in sesindeki duyguyu fark etti. Gerçek bir memnuniyetti. Bunun üzerine tabağını indirmekte hiçbir sakınca görmedi.

12
Bahçede sohbet ettiler. Bili içeri girebileceklerini varsaymıştı zira sadece eski, ilkel bir koku alma duyusuna sahipti. İnsanlar bu konuda daha iyiydi ve kulübenin leş gibi koktuğunu biliyordu. Üstelik şöminenin ateşi söndüğü için içerisi artık sıcak bile değildi; kulübenin hiçbir çekiciliği yoktu. Zaten konuşmaları pek uzun sürmedi. Bakım Robotu William (Diğer Pek Çok İşlev) kendine bazen Joe Collins adını veren yaratığı efendisi sayıyordu, çünkü etrafta başka bir aday olmamıştı. Ayrıca Col-üns/Dandelo gerekli şifreyi biliyordu.
"So-sorduğunda ona şi-şifreleri vermedim," dedi Kekeme Bili. "Ama Programım o-ona gereken bi-bilgiyi edinebileceği bazı el ki-kitaplarmı getirmeme e-engel değildi."
"Bürokrasi ne harika," dedi Susannah.
Bill, gerektiğinde Kule Yolu'nu küremeye gelmeye mecbur olmasına (programında vardı) ve "Federal" dediği yerden her ay bir kez erzak (çoğunlukla konserve yiyecekler) getirmesi gerekmesine rağmen "J-J-Joe" dan mümkün olduğunca

uzak durmaya çalıştığını (ve uzun süreliğine) söyledi. Ayrıca bir zamanlar ona kendisine ait, sıkça baktığı (ve pek çok kopyasını çıkardığı), harika bir resim yapıp veren Patrick'le görüşmek hoşuna gidiyordu. Yine de her gelişinde Patrick'i orada bulamamaktan korktuğunu itiraf etti; öldürülüp bir çöp parçasıymış gibi "Kö-Kö-Kötü Yer" dediği ıssız topraklara atılmış olacağından korkuyordu. Ama işte karşısındaydı, hayatta ve özgürdü. Bill'in buna çok sevindiği belli oluyordu.
"Çünkü be-benim ilkel de o-olsa duygularım v-var," dedi. Susannah'ya kötü bir alışkanlığını itiraf eden biri gibi gelmişti.
"Emirlerimize itaat etmek için bizden de şifre isteyecek misin?" diye sordu Roland.
"Evet, sai," dedi Kekeme Bili.
"Kahretsin," diye mırıldandı Susannah. Calla Bryn Sturgis'te iken Andy ile benzer sorunlar yaşamışlardı.
"A-ancak," dedi Kekeme Bili. "Emirlerinizi ö-öneriler şek-şeklinde dile getirirseniz ye-yerine getirmek beni ç-çok mut-mut-mut..." Kolunu kaldırıp kafasına tekrar vurdu. Biiip! sesi tekrar duyuldu. Ancak Susannah sesin bu kez göğüs bölgesinden geldiğini düşündü. "Mutlu olurum," diye bitirdi sözünü.
"İlk önerim, kekelemene yol açan sorunu halletmen olacak," dedi Roland ve sonra şaşkınca döndü. Patrick kendini karların üzerine atmış, karnını tutarak kahkahalarla gülüyordu. Oy havlayarak etrafında dans edercesine hoplayıp zıplıyordu ama Hantal Billy zararsızdı; bu kez Pat-rick'in neşesini çalacak kimse yoktu. Duyguları sadece ona aitti. Ve kahkahalarını duyan şanslı kişilere.

13
Kürenmiş kavşağın ötesindeki ormanlık alanda, Bill'in "Kötü Yerler" dediği bölgede tir tir titreyen ergenlik çağında bir çocuk, leş gibi kokan, tüyleri yarı kazınmış geyik derilerine sarınmış, Dandelo'nun kulübesinin önündeki dörtlüye bakıyordu. Geberin, diye düşündü. Neden bir iyilik yapıp hepiniz birden gebermiyorsunuz? Ama ölmediler ve neşeli kahkahaları bağrına birer bıçak gibi saplanmaya devam etti.
Mordred daha sonra, hepsi Bill'in kar küreyicisine binip uzaklaştığında kulübeye girdi. Orada en az iki gün kalacak, Dandelo'nun kilerindeki konservelerle beslenecek ve daha sonra pişman olacağı bir şey daha yiyecekti. O günleri kuvvetini tekrar kazanmak için kullandı. Sert fırtınanın, işini bitirmesine ramak kalmıştı. Onu hayatta tutanın hissettiği yoğun nefret olduğuna inanıyordu.
Ya da belki de Kule'ydi.
Çünkü o nabız gibi atışı, şarkı sesini o da hissediyordu. Ama Roland, Susannah ve Patrick'in majör tonda duyduğunu o minör tonda duyuyordu. Onlar pek çok ses duyuyordu, oysa Mordred'in duyduğu tek bir ses vardı. Kızıl Baha'sının, onu çağıran sesiydi. Ona dilsiz çocuğu, kara kuş orospuyu, özellikle de Gilead'dan gelen silahşoru, onu umursamayıp ardında bırakan Beyaz Baha'sını öldürmesini söylüyordu. (Kızıl Baba'sı da ardında bırakmıştı ama bu gerçek Mordred'in aklının ucundan bile geçmedi.)
Fısıldayan ses, öldürme işi bittiğinde Kara Kule'yi yıkacaklarını ve geçiş boşluğuna birlikte sonsuza dek hükmedeceklerini vaat ediyordu.
Böylece Mordred yedi, çünkü Mordred açtı. Ve Mordred uyudu, Çünkü Mordred bitkindi. Dandelo'nun kalın giysilerini giyip erzaklarla ■Çoğunlukla konserve yiyecekler- doldurduğu bir kızağı çekerek yeni kürenmiş Kule Yolu'na çıktığında yaklaşık yirmi yaşlarında görünen, uzun boylu ve yaz gündoğumu gibi güzel bir genç adamdı. İnsan bedeni üzerinde iki iz vardı; biri Susannah'nın kurşununun bıraktığı iz, diğeriyse topu-ğundaki doğum lekesi. Kendi kendine o topuğun pek yakında Roland'ın boğazına basacağına dair söz verdi.

BEŞİNCİ KISIM
KIRMIZI TARLA
CAN'-KA NO REY

BİRİNCİ BÖLÜM YARA VE KAPI (HOŞÇA KAL, CANIM)

1
Susannah Dean, Bill'in -artık sadece Bill'di, Kekeme Bili değil- onları Beyaz Topraklar'ın tam bitimindeki Federal'e bırakmasından sonra, uzun yolculuklarının son günlerinde kendini sık sık gösteren ağlama krizleri yaşamaya başladı. Bu krizlerin gelişini önceden hissediyor, çalıların arasında mesanesini boşaltması gerektiğini söyleyip diğerlerinin yanından ayrılıyordu. Sonra devrik bir kütüğün veya soğuk toprağın üzerine oturuyor, elleriyle yüzünü örtüyor ve yaşların akmasına izin veriyordu. Roland bunları biliyorsa da hiç yorum yapmıyordu (yanlarına döndüğünde gözlerinin kıpkırmızı olduğu gözünden kaçmamıştı mutlaka). Susannah, Ro-land'ın bildiğini sanıyordu.
Orta-Dünya'daki -ve Uç-Dünya'daki- zamanı sona ermek üzereydi.

2
Bill turuncu kar küreme aracıyla onları önündeki tabelada solgun harflerle
FEDERAL KARAKOL 19
KULE NÖBETİ

BU NOKTADAN İLERİ GİTMEK YASAKTIR!
yazan tek görünen bir barakaya götürdü.
Susannah, Federal Karakol 19'un teknik olarak hâlâ Empatika'nın Beyaz Topraklar'ı içinde bulunduğunu düşündü ama hava, Kule Yolu aşağı doğru ilerledikçe ısınmıştı ve kar tabakası artık yok denecek kadar inceydi. Önlerindeki alanda öbek öbek ağaçlıklar olduğunu görebiliyorlardı ama Susannah yakında onların da kalmayacağını ve arazinin Orta-batı Amerika kırları gibi bomboş uzanacağını tahmin ediyordu. Sıcak mevsimlerde muhtemelen meyve -hatta belki şekerciboyası meyvesi- veren çalılıklar vardı ama o an hepsi çıplaktı ve durmaksızın esen rüzgârla sarsılıyorlardı. Kule Yolu'nun -bir zamanlar taş döşeliydi ama artık bir çift tekerlek izinden başka bir şey kalmamıştı- her iki tarafında çoğunlukla ince kar tabakasının altından uzanan uzun otlar görüyorlardı. Rüzgârla dalgalanıp fısıldaşıyorlar ve Susannah şarkılarını biliyordu: Comma-la-gele-gele, yolculuk bitmek üzere.
"Ben daha ileri gidemem," dedi Bili kar küreyicinin motorunu ve müziği durdurarak. "Sınır Kavisi'nde söyledikleri gibi, üzgünüm derim."
Yolculukları bir buçuk gün sürmüştü ve bu süre içinde Bili onlara "altın eskiler" dediği şarkılardan oluşan bir müzik yayını yapmıştı. Bu parçalardan bazıları Susannah için hiç de eski değildi; "Sugar Shack" ve "Heat Wave" gibi parçalar, Mississippi'deki kısa tatilinden döndüğünde radyoda çalan popüler şarkılardı. Diğerlerini ise duymamıştı bile. Müzik plaklarda veya kasetlerde değil, Bill'in "siidii" dediği gümüş rengi, güzel disklerde kayıtlıydı. Bu diskleri küreyicinin göstergelerle dolu konsolun-daki bir yarığa sokuyor ve müzik, en az sekiz ayrı hoparlörden yayılmaya başlıyordu. Susannah her tür müziğin kulağına iyi geleceğine inanıyordu, arna daha önce hiç duymadığı iki şarkı onu fazlasıyla etkiledi. Bir tanesi "She Loves You" adında çok neşeli, hareketli bir parçaydı. Diğeriyse ağır ve hüzünlü bir şarkı olan "Hey Jude"du. Roland bu ikinci parçayı biliyor gibiydi, çalarken eşlik etmişti ama onun söylediği sözler, hoparlörlerden yayılanlardan biraz farklı gibiydi. Susannah grubun adını sorduğunda Bill, The Beetles0 olduğunu söyledi.
"Bir rock'n roll grubu için komik bir isim," dedi Susannah.
Oy ile birlikte küreyicinin dar arka koltuğunda oturmakta olan Patrick omzuna hafifçe vurdu. Susannah arkasına dönünce Patrick, ona resim defterini gösterdi. Roland'ın profilden bir resminin altına, Beetles değil, BEATLES• yazmıştı.
"Nasıl yazılırsa yazılsın yine de bir rock'n roll grubu için komik bir isim," dedi Susannah ve aklına bir fikir geldi. "Patrick dokunuş yeteneğin var mı?" Patrick kaşlarını çatıp ellerini iki yana açınca -anlamadım, diyordu bu hareket- Susannah soruyu başka türlü sordu. "Aklımı okuyabiliyor musun?"
Patrick omuzlarını silkerek gülümsedi. Bu hareketin anlamı, bilmiyorum idi ama Susannah, Patrick'in bildiğini düşündü. Hem de çok iyi bildiğini.

3
Federal'e öğle vaktinden biraz önce vardılar ve Bili orada onlara mükellef bir ziyafet sundu. Patrick yemeğini kurt gibi midesine indirdikten sonra ayaklarının dibinde Oy ile bir köşeye oturdu ve yemeklerine devam eden diğerlerinin resmini çizmeye koyuldu. Bir zamanlar dinlenme salonu olarak kullanılan bir yerdeydiler. Odanın duvarları televizyon ekranlarryla kaplıydı... Susannah üç yüzden fazla monitör olduğunu tahmin ediyordu. Oldukça dayanıklı olmalıydılar zira bazıları hâlâ çahşıy0r. du. Birkaçında barakanın etrafını saran tepelerin görüntüsü vardı, ama çoğunda görüntü karlıydı ve birinde de uzun süre baktığında Susan-nah'nın midesinin bulanmasına yol açan kayan çizgiler vardı. Bil] karlı ekranların bir zamanlar dünyanın etrafında, yörüngesinde dönen uydulardan görüntüler ilettiğini, ama uydulardaki kameraların uzun zaman önce bozulduğunu söyledi. Kayan çizgilerin olduğu ekran daha ilginçti. Bili bu ekranın daha birkaç ay öncesine dek Kara Kule'yi göstermekte olduğunu söyledi. Sonra görüntü aniden kaybolmuş ve yerini bu çizgiler almıştı.
"Kızıl Kral'ın televizyona çıkmaktan hoşlandığını sanmıyorum," dedi Bili, onlara. "Özellikle de başka ziyaretçilerin gelebileceğini biliyorsa. Bir sandviç daha almaz mısınız? Bol miktarda var, sizi temin ederim. Hayır mı? Peki ya çorba? Sen, Patrick? Çok zayıfsın, biliyorsun... çok, çok zayıfsın."
Patrick defterini onlara doğru çevirdi ve Susannah'nın önünde eğilmekte olan Bill'in bir resmini gösterdi. Robotun metal ellerinden birinde düzgünce sıralanmış sandviçlerle dolu bir tepsi, diğerinde de bir sürahi buzlu çay vardı. Patrick'in tüm resimleri gibi bu da karikatürden öteydi. Resmi yapan elin sürati inanılmazdı. Susannah alkışladı. Roland gülümseyerek başını salladı. Patrick diğerlerinin gerideki boşluğu görmemesi için dişlerini sıkarak sırıttı. Sonra sayfayı çevirdi ve yeni bir resme başladı.
"Arkada çok sayıda ulaşım aracı var," dedi Bili. "Çoğu işlemiyor, ama bazıları hâlâ çalışıyor olabilir. Size dört çekişli bir kamyonet verebilirim. Sorunsuz işleyeceğini garanti edemem ama sizi burdan sadece yüz yirmi tekerlek uzakta olan Kara Kule'ye götürebileceğine inanıyorum."
Susannah midesine büyük ve hareketli bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Yüz yirmi tekerlek, yüz altmış kilometre ediyordu, hatta belki daha da az. Yaklaşmışlardı. O kadar yakındılar ki ürkütücüydü.
"Kule'ye karanlık çöktükten sonra gitmezsiniz," dedi Bili. "En azından ben öyle sanıyorum. Kule'nin yeni sakinini gözönünde bulundurunca böylesi daha makul görünüyor. Ama sizin gibi deneyimli yolcular için yol kenarında bir gece daha kamp yapmak nedir ki? Bir şey değildir elbette! Ama yolda geçirilecek son geceyi katarsak bile hedefiniz yarın öğleye doğru görüş alanınıza girmiş olacaktır."

Roland bunu uzun uzun, dikkatle düşündü. Susannah o arada kendine nefes almayı hatırlatmak durumunda kaldı, çünkü benliğinin bir parçası nefes almak istemiyordu.
Hazır değilim, diye düşündü o parça. Ve daha.derinlerde bir başka parçası -tekrarlanan (ve gelişen) bir rüyanın her nüansını hatırlayan parça- başka bir şey düşünüyordu: Gitmek kaderimde yok. Sonuna kadar gidemeyeceğim.
Roland sonunda konuştu. "Teşekkür ederim, Bili -eminim hepimiz müteşekkiriz- ama korkarım nazik teklifini reddedeceğiz. Sebebini sorarsan sana bir cevap veremem. Tek bildiğim bir parçamın yarını fazla erken bulduğu. O parçam yolun geri kalanını yürüyerek almamız gerektiğini düşünüyor. Şimdiye dek yaptığımız gibi." Derin bir soluk alıp bıraktı. "Orda olmaya hazır değilim. Henüz değil."
Sen de, diye düşündü Susannah şaşkınca. Sen de.
"Kafamı ve kalbimi hazırlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Hatta belki ruhumu da." Elini arka cebine uzattı ve Dandelo'nun ecza dolabına onlar için bırakılmış, Robert Browning'e ait şiirin fotokopisini çıkardı. "Burda son savaşa... veya son direnişe başlamadan önce eski günleri hatırlamakla ilgili yazılmış bir şeyler var. Doğru yazılmış. Ve belki gerçekten de bana tek gereken, şairin bahsettiğidir; eski ve mutlu günlerden bir esinti. Bilmiyorum. Susannah karşı çıkmadığı sürece yayan devam etme taraftarıyım."
"Susannah karşı değil," dedi genç kadın usulca. "Susannah en doğrusunun bu olduğunu düşünüyor. Susannah'nın tek itirazı kırık bir egzoz borusu gibi arkada sürüklenmek."
Roland, ona minnetle (biraz da dalgınca) gülümsedi -son birkaç günde ondan bir şekilde uzaklaşmış gibiydi- ve tekrar Bill'e döndü. "Çekebileceğim bir araba var mı acaba? Çünkü yanımıza biraz erzak da almamız gerekecek... ve Patrick de var. Onun da zaman zaman arabayla çekilmesi gerekecek."
Patrick içerlemiş görünüyordu. Elini yumruk yapıp kolunu havaya kaldırdı ve kaslarını gösterdi. Ancak minik kas yumrusu onu mahcup etmiş olacaktı ki kolunu çabucak indirdi.
Susannah gülümseyerek ona doğru uzandı ve dizine dostça vurdu. "Utanmana gerek yok, tatlım. Cadının evindeki Hansel ve Gretel gibi bir kafeste Tanrı bilir ne kadar zaman kalmış olman senin kabahatin değil."
"İstediğiniz gibi bir şeyim olduğundan eminim," dedi Bill. "Susannah için de akülü bir modeli var. Sahip olmadıklarımı da yaratabilirim. En fazla bir iki saat sürer."
Roland hesap yapıyordu. "Burdan günbatımına beş saat kala ayrılır-sak hava kararana dek on iki tekerlek ilerleyebiliriz. Yani Susannah'nın on beş, on altı kilometre diyeceği bir mesafe. Ortalama bu hızla ilerlersek ömrümü ulaşmak için harcadığım Kule'ye beş gün sonra varabiliriz. Ku-le'ye günbatımında varmak isterim çünkü rüyalarımda hep o vakitte görüyorum. Susannah?"
Ve içindeki ses -derinlerdeki- fısıldadı: Dört gece. Rüyalar görülecek dört gece. Bu yeterli olmalı. Hatta yeterliden de öte. Elbette ka'mn müdahale etmesi gerekecekti. Eğer etkisi altından çıktılarsa bu gerçekleşmeye-çekti; gerçekleşemeyecekti. Ama Susannah artık ka'mn her yere, Kara Kule'ye bile uzandığını düşünüyordu. Hatta belki Kara Kule ile vücut buluyordu.
"Uygun," dedi cılız bir sesle.
"Patrick?" diye sordu Roland. "Sen ne diyorsun?"
Patrick omuz silkti ve başım defterinden kaldırmadan elini onlara doğru salladı. Hareketi, onlar neye karar verirse uyacağını söylüyordu. Susannah, Patrick'in Kara Kule hakkında pek bir fikri olmadığını, Kule'yi hiç umursamadığını görebiliyordu. Neden umursayacaktı ki? Canavardan kurtulmuştu, karnı da toktu. Bunlar onun için yeterliydi. Dilini kaybetmisti ama içinden geçenleri çizerek ifade edebiliyordu. Patrick'in halinden memnun olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama...
Kule'ye varmak onun kaderinde de yok. Ne onun, ne Oy'un, ne de benini- Peki o halde bize ne olacak?
Bilmiyordu ve tuhaftı ama bu konuda hiç endişeli değildi. Ka söyleyecekti. Ka ve rüyaları.

4

Üç insan, Hantal Billy ve robot Bili bir saat sonra Ho Fat'in Lüks Taksisi'nin biraz daha büyüğü gibi görünen, kesilmiş bir arabanın etrafında toplanmıştı. Arabanın tekerlekleri büyük ve inceydi. Bir rüya gibi kolayca dönüyorlardı. Susannah yüklü olduğunda bile tüy gibi kolayca çekilebileceğini düşündü. En azından Roland'ın gücü kuvveti yerindeyken. Yokuş yukarı çekmek enerjisini hiç şüphesiz bir süre sonra tüketecekti ama taşıdıkları yiyecekleri yedikçe Ho Fat II hafifleyecekti... ve Susannah önlerinde çok fazla tepe olduğunu sanmıyordu. Açık alana, kırlık bölgeye gelmişlerdi; kar ve ağaç kaplı sırtlar arkalarında kalmıştı. Bili, ona ne bir motosiklet ne de bir golf arabası sayılabilecek, elektrikle işleyen bir araç getirmişti. Arkada sürüklenme ("kırık bir egzoz borusu gibi") günleri geride kalmıştı.
"Bana yarım saat daha verirseniz bunu zımparalayabilirim," dedi Bili üç parmaklı çelik elini artık ismi Ho Fat II olan küçük arabanın kesik ön kısmında gezdirerek.
"Teşekkürler deriz ama gerek yok," dedi Roland. "Üzerine birkaç kat deri sereriz, olur biter."
Yola koyulmak için sabırsızlanıyor, diye düşündü Susannah. Bunca zamandan sonra neden'sabırsızlanmasın ki? Ben de yola çıkmaya can atıyorum.
"Eh, öyle diyorsanız öyle olsun," dedi pek mutlu görünmeyen Bili. "Galiba gidişinizi geciktirmeye çalışıyorum. Bir daha ne zaman insan göreceğim kim'bilir?"
Buna hiçbiri cevap vermedi. Bilmiyorlardı.

"Çatıda çok yüksek sesli bir korna var," dedi Bili, Federal'i işaret ederek. "Ne tür bir sorunu haber vermek için kuruldu bilmiyorum -belki radyasyon sızıntıları veya bir saldırıyla karşılaşılması halinde çalmak içindir- ama sesinin en az yüz tekerlek öteye yayılacağından eminim. Rüzgâr doğru yönde esiyorsa daha da uzağa. Sizi takip ettiğini düşündüğünüz kişiyi görürsem veya hâlâ çalışmakta olan hareket algılayıcı cihazlar varlığını hissederse kornayı çalarım. Belki duyarsınız."
"Teşekkürler," dedi Roland.
"Kamyonetle gitseydiniz size yetişme şansı olmazdı," diye belirtti Bili. "Kule'ye ulaşır ve onu hiç görmezdiniz."
"Doğru söylüyorsun," dedi Roland, ama fikrini değiştirdiğine dair en ufak bir belirti yoktu. Bunu görmek Susannah'yı memnun etti.
"Kızıl Baba'sı diye bahsettiğiniz kişi, Can'-Ka No Rey'e gerçekten hükmediyorsa ne yapacaksınız?"
Roland bu olasılığı Susannah ile değerlendirmiş olmasına rağmen başım iki yana salladı. Kule'nin etrafında uzak mesafedeyken bir daire çizip dibine Kızıl Kral'ın hapsolduğu balkondan görülemeyecek bir noktadan yaklaşabileceklerini düşünmüşlerdi. Sonra dolaşıp hemen altındaki kapıya varabilirlerdi. Ama elbette bu düşündüklerinin mümkün olup olmadığını Kule'ye ulaşana dek öğrenemeyeceklerdi.
"Eh, Tanrı isterse su olacaktır," dedi eskiden Kekeme Bili olarak bilinen robot. "Eski insanlar böyle derdi. Belki sizinle hiçbir yerde olmasa bile yolun sonundaki açıklıkta tekrar görüşürüz. Eğer robotların oraya girmesine izin veriliyorsa. Umarım veriliyordur, çünkü tekrar görmek istediğim pek çok kişi var."
Öyle mahzun görünüyordu ki Susannah, Bill'in yanına gidip bir robota sarılmanın saçmalığını bir an bile düşünmeden kaldırılmak için kollarını uzattı. Birbirlerine sarıldılar. Bili, Calla Bryn Sturgis'teki kötücül Andy'nin olumsuz etkilerini silmişti ve sırf bu yüzden bile olsa kucaklanmayı hak ediyordu. Susannah, Bill'in çelik kollarının bedenine dolanmasını hissedince istediği takdirde belini kuru bir dal parçası gibi kırabileceğini anladı. Ama Bill'in sarılışı son derece nazikti.
"Uzun günler ve hoş geceler, Bili," dedi Susannah. "İyi olmanı umuyoruz, hepimiz öyle dileriz."
"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Bili ve onu yere indirdi. "Size teşek, tekeş, teşkek..." Biiip! Ve elini yine başına indirdi. "Teşekkürler derim." Duraksadı. "Kekeleme sorununu hallettim, gerçekten, ama daha önce de dediğim gibi, tamamen duygusuz değilim."

5
Patrick yorulup Ho Fat IFye binmeden önce Susannah'nın elektrikli aracının yanında dört saat boyunca yürüyerek ikisini de şaşırttı. Bill'in Mordred'i gördüğünü (veya cihazların varlığını algıladığını) belirten korna sesini beklediler ama duyamadılar... üstelik rüzgâr onlara doğru esiyordu. Günbatımında karlı bölgeyi tamamen artlarında bıraktılar. Uzun gölgelerinin düştüğü arazi giderek daha düz bir hal alıyordu.
Roland kamp yapmak için durduklarında ateş yakmak için çalı çırpı topladı ve uyuyakalmış olan Patrick uyanıp koca bir porsiyon sosisle haşlanmış fasulye yedi. (Fasulyelerin Patrick'in dişsiz ağzında kayboluşunu izleyen Susannah uyumadan önce döşek olarak kullandığı deriyi Patrick'in rüzgârının altına sermemesi gerektiğini aklının bir köşesine not etti.) O ve Oy da iştahla yedi ama Roland yemeğine neredeyse hiç dokunmadı.
Patrick akşam yemeğinden sonra resim defterini aldı, kurşunkalemine kaşlarını çatarak baktı ve bir elini Susannah'ya uzattı. Ne istediğini anlayan Susannah omzuna astığı, kişisel eşyalarını koyduğu çıkınından cam kavanozu çıkardı. Kavanozu hep yanında taşıyordu, çünkü sadece bir tane kalemtıraş vardı ve Patrick'in onu kaybetmesinden korkuyordu. Elbette Roland bıçağıyla Eberhard-Faberler'in ucunu açabilirdi ama o şekilde uçların kalitesi bir şekilde değişiyordu. Susannah kavanozu baş aşağı çevirerek içindeki silgileri ve ataçları kalemtıraşla birlikte avucuna döktü Sonra kalemtıraşı Patrick'e uzattı. Patrick kalemin ucunu sokup birkaç kez hızla çevirdikten sonra kalemtıraşı geri verdi ve hemen resmine döndü. Susannah pembe silgilere bakıp Dandelo'nun hepsini teker teker kesmeye niçin tenezzül ettiğini düşündü. Çocuğa eziyet etmenin bir yolu muydu? Eğer öyleyse pek işe yaramamış görünüyordu. Belki ilerideki yıllarda, beyniyle parmakları arasındaki müthiş bağlantılar bir nebze paslandığında (yeteneğinin küçük ama inkâr edilemeyecek kadar göz kamaştırıcı dünyası ilerlediğinde) silgilere ihtiyaç duyabilirdi. Şu an için hataları bile ayrı birer ilham kaynağıydı.
Patrick uzun süre çizmedi. Susannah günbatımının turuncu aydınlığında başını resim defterine iyice eğdiğini görünce defteri itiraz etmeyen parmaklarının arasından aldı ve Patrick'i arabanın arkasına yatırarak (ön kısmı tekerlekleriyle neredeyse aynı yükseklikte bir kayanın üzerine dayandığı için araba yere paralel duruyordu) üzerini derilerle örttükten sonra yanağına bir öpücük kondurdu.
Patrick uykulu bir halde uzanıp Susannah'nın yanağmdaki yaraya dokundu. Susannah önce yüzünü buruşturdu ama nazik dokunuştan kaçmadı. Yara yine kabuk bağlamıştı ama zonklaması acı veriyordu. O günlerde gülümsemek bile Susannah'nın canını acıtıyordu. Uzatılan el indi ve Patrick uykuya daldı.
Yıldızlar gökte belirmişti. Roland dikkatle onları izliyordu.
"Ne görüyorsun?" diye sordu Susannah.
"Sen ne görüyorsun?" diye soruyla karşılık verdi Roland.
Susannah ışıltısı giderek artan gökyüzüne baktı. "Şey," dedi. "Yaşlı Yıldız'ı ve Yaşlı Ana'yı görüyorum ama batıya doğru ilerlemiş gibiler. Ve surda da... aman Tanrı'm!" Ellerini Roland'ın hafif sakallı (hiçbir zaman fazla uzamalarına izin vermiyor gibiydi) yanaklarına koyup çevirdi. "Batı Denizi'nin kıyısından ayrıldığımızda şu orda değildi, olmadığından eminim. O bizim dünyamızdan, Roland... biz ona Büyük Ayı diyoruz!"

Roland başını salladı. "Ve babamın kütüphanesindeki en eski kitaplardan birine göre bir zamanlar bizim dünyamızın da göğündeymiş. İsmi, Lydia'nın Kepçesi'ymiş. İşte şimdi yine görülebiliyor." Gülümseyerek Su-sannah'ya döndü. "Yenilenmenin bir başka işareti. Kızıl Kral hapsolduğu yerden gökyüzüne bakıp onu gördüğünde çileden çıkıyordur!"

6
Susannah kısa bir süre sonra uyudu. Ve rüya gördü.

7
Yine Central Park'ta, ilk kar tanelerinin düşmeye başladığı parlak, gri bir gökyüzünün altında; yakınlarda bir yerde Noel ilahileri söylenmektedir ama söyledikleri "Silent Night" veya "What Child Is This" değil, pirinç sarkışıdır: "Yeşil yeşil pirinçler, Bak gör çok tazeler, Tazeler yemyeşiller, Comma-la-gel-gel! Bir şekilde değişmiş olmasından korkarak bereyi çıkarır ama üzerinde hâlâ MUTLU NOEL'LER yazmaktadır ve
(burada ikizler yok)
içi rahatlar.
Etrafına bakınca ona sırıtmakta olan Eddie ve Jake'i görür.
Eddie'nin üzerinde NOZZ-A-LA İÇİYORUM!yazan bir eşofman üstü vardır.
Jake'inkinin üzerindeyse TAKURO SPIRIT SÜRÜYORUM!yazmaktadır.
Bunların hiçbiri yeni sayılmaz. Ama arkalarında, Beşinci Cadde'ye giden at arabası yolunun yanında durmakta olan şey kesinlikle yenidir. Yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir kapıdır bu ve görünüşüne bakılırsa masif de-mirağacından yapılmıştır. Kapının tokmağı som altındır ve üzerinde hanım silahşorun nihayet anladığı bir şekil vardır: çaprazlama duran iki kurşunkalem. Eberhard-Faber #2 olduklarından şüphesi yoktur. Silgileri kesilmiştir.
Eddie bir bardak sıcak çikolata uzatmaktadır. Üzerinde krema ve hin-distancevizi parçacıklarının yüzdüğü mükemmel bir sıcak çikolata. "Al," der Eddie. "Sana sıcak çikolata getirdim."
Susannah uzatılan bardağa aldırmaz. Kapı onu büyülemiştir. "Kumsalda gördüğümüz kapılara benziyor, değil mi?" diye sorar.
"Evet," der Eddie.
"Hayır" der Jake aynı anda.
"Anlayacaksın," der ikisi birlikte ve neşeyle birbirlerine gülümserler.
Susannah yürüyerek yanlarından geçer. Roland'ın onları çektiği kapıların üzerinde TUTUKLU, nöron PRİM KADİNİ ve mc\ yazmaktadır. Bunun üzerinde ise şu yazar:)c^^)©(ŞcfH^ Ve altında şu vardır:
RESSAM
Susannah tekrar onlara döner ama yok olmuşlardır. Central Park da öyle.
Harap olmuş şehir Lud'a ve çorak topraklara bakmaktadır. Soğuk ve ısıran bir esinti ona beş kelime fısıldar: "Zaman dolmak üzere... acele et..."

8
Susannah, ondan ayrılmalıyım... ve bunu Kara Kale'yi ufukta görmeden önce yapmam en iyisi. Ama nereye gideceğim? Ve hem Mordred ile hem Kızıl Kral'la savaşında onu nasıl sadece Patrick'le bırakırım, diye düşünerek panik içinde uyandı.
Son düşüncesi, acı bir gerçeği aklına getirdi: bir hesaplaşma olursa Oy'un Roland'a Patrick'ten daha faydalı olacağı muhakkaktı. Hantal Billy cesaretini pek çok kez göstermiş ve silahşor olmayı hak etmişti; tek eksiği bir silahtı. Ama Patrick... Patrick bir... şey, o bir kalemşordu. Mavi alevlerden hızlıydı ama çok keskin değilse bir Eberhard-Faber ile kimseyi öldüremezdiniz.
Doğrulup oturdu. Küçük elektrikli aracının uzak tarafına yaslanmış, nöbet tutan Roland uyandığını fark etmedi. Ve Susannah fark etmesini ütemedi. Soru işaretleri uyandırabilirdi. Tekrar uzanıp derileri üzerine çekti ve ilk avlarını düşündü. Genç geyiğin nasıl yön değiştirip doğruca 0na doğru koştuğunu ve kafasını Oriza'sıyla nasıl uçurduğunu hatırladı. Tabağın altındaki çıkıntının, Patrick'in kalemtıraşına çok benzeyen çıkıntının buz gibi havayı yarmasıyla duyulan ıslık sesini hatırladı. Zihninin bir çeşit bağlantı kurmaya çalıştığını düşündü, ama ne olduğunu keşfedeme-yecek kadar bitkindi. Belki de çok fazla çabalıyordu. Eğer öyleyse bu konuda ne yapabilirdi?
Calla Bryn Sturgis'te geçirdikleri günler sayesinde emin olduğu bir şey vardı. Kapının üzerindeki sembol, BULUNMAMIŞ anlamına geliyordu.
Zaman dolmak üzere. Acele et.
Ertesi gün Susannah'nın gözyaşları başladı.

9
Tuvaletini gerisinde yapabileceği (ve tutamadığında gözyaşlarını dökebileceği) çalılar hâlâ bol miktarda vardı ama arazi düzleşip açılmaya devam ediyordu. Yolda geçirdikleri ikinci gün, öğle civarı Susannah ileride, önce bulutların gölgesi sandığı karaltıyı fark etti. Ancak gökyüzü bir ufuktan diğerine masmaviydi ve tek bir bulut bile yoktu. Sonra karaltı, bulut gölgesine hiç benzemeyen bir şekilde yön değiştirdi. Susannah nefesini tutup elektrikli aracını durdurdu. "Roland!" dedi. "İlerde bir yaban sığırı sürüsü var! Evet, eminim!"

"Yaa, öyle mi diyorsunuz?" dedi Roland geçici bir ilgiyle. "Epeyce büyük bir sürü."
Patrick, Ho Fat H'nin arkasına oturmuş, deli gibi çiziyordu. Kalemi tutuşunu değiştirdi ve avucunun alt kısmını kâğıda bastırarak ucuyla gölge yapmaya başladı. Susannah neredeyse Patrick'in çizdiği sürünün üzerinden yükselen toz bulutunun kokusunu alabilecekti. Ama Patrick gözleri Susannah'nınkilerden keskin değilse resimde sürüyü yedi sekiz kilometre daha yakında çizmiş gibi görünüyordu. Daha keskin olmasının mümkün olduğunu düşündü. Her neyse, gözleri uyum sağladı ve Susannah da daha net görmeye başladı. Kocaman başlarını, hatta kara gözlerini bile görebiliyordu.
"Amerika'da bu büyüklükte bir sürü nerdeyse yüz yıldan beri görülmedi," dedi.
"Öyle mi?" Hâlâ aynı kibar alaka. "Ama burda sayıları oldukça fazla. Küçük bir tet menzilimize girerse birkaçını avlayalım derim. Geyik dışında taze et yemek hoşuma gider. Ya senin?
Susannah gülümsemekle yetindi. Roland da gülümsemesine karşılık verdi. Ve Susannah hem an-tet hem dan-dinh olmadan önce ya bir serap ya da bir iblis olduğuna inandığı bu adamı kısa bir süre sonra bir daha asla görmeyeceğini tekrar hissetti. Eddie ölmüştü, Jake ölmüştü ve pek yakında Gilead'lı Roland'ı son kez görecekti. O da ölecek miydi? Peki ya kendisi?
Roland görecek olursa gözyaşları için bir mazerete sahip olabilsin diye başını kaldırıp parlak güneşe baktı. Ve o geniş, boş arazide güneydoğuya, tüm dünyaların ve zamanın merkezi olan Kule'nin giderek şiddetlenen ritmine doğru ilerlemeye devam ettiler.
Güp-güp-güp.
Commala-gele-gele, yolculuk bitmek üzere.
O gece ilk nöbeti Susannah tuttu ve gece yarısı Roland'ı uyandırdı.
"Galiba oralarda bir yerlerde," dedi kuzeybatıyı göstererek. Kimden bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu, aklından geçen sadece Mordred olabilirdi. Diğer herkes gitmişti. "Gözünü dört aç."
"Dikkatli olurum," dedi Roland. "Sen de silah sesi duyarsan hemen hazırlan."
"Emin olabilirsin," dedi ve Ho Fat IFnin dibindeki kuru kış otları üzerine uzandı. Önce uyuyamayacağını sandı, yakınlarda bir düşman olmasının gerginliği onu canlandırmıştı. Ama uyudu.
Ve rüya gördü.

10
İkinci gecenin rüyası hem ilk geceki gibi, hem değildir. Ana unsurlar tam olarak aynıdır: Central Park, gri gökyüzü, kar taneleri, ilahi söyleyen sesler (bu kez eski bir Del-Vikingsparçası olan "Come With Me"yi söylemekler), Jake (TAKURO SPIRIT SÜRÜYORUM!) ve Eddie (bu kez üzerinde-Idnde KLİK! BU BİR SHINNARO KAMERA!yazmaktadır). Eddie'nin sıcak çikolatası vardır ama bu kez Susannah 'ya ikram etmez. Susannah endişelerini hem yüzlerinden, hem de gergin bedenlerinden okur. Bu rüyanın en büyük farkı budur: görülecek bir şey veya yapılacak bir şey vardır ya da belki ikisi birden. Her ne ise o ana dek Susannah'nın görmesini beklemişlerdir ve Susannah hep geriye dönmektedir.
Aklına korkunç bir soru gelir: özellikle mi geri dönmektedir? Burada yüzleşmek istemediği bir şey mi vardır? Kara Kule iletişimi bir şekilde engelliyor olabilir mi? Bu aptalca bir fikirdir elbette -gördüğü bu insanlar hasret çeken hayal gücünün eserleridir; ölüdür onlar! Eddie'yi bir kurşun öldürmüş, Jake ise bir arabanın al(ında kalmıştır- biri bu dünyada, biri Anahtar-Dünya'da, yani olanın olduğu bitenin bittiği dünyalarda (çünkü zaman sadece bir tek yönde ilerlemekte) ve başarılı şairleri de Stephen King'dir.
Ancak yüzlerindeki ifadeyi inkâr edemez, o panik ifadesini., sanki ona söylemek istedikleri bir şey vardır. Ona sahipsin, Suze... sana göstermek istediğimiz şeye, bilmen gereken şeye sahipsin. Elinden kayıp gitmesine izin mi vereceksin? Dördüncü devre. Dördüncü devre ve zaman ilerliyor, ilerlemeye devam edecek, etmek zorunda çünkü bütün mola haklan bitti. Acele etmen gerek... acele...

11
Susannah aniden uyandı. Güneş doğmak üzereydi. Eliyle kaşını şilince ter damlalarının ıslaklığını hissetti.
Bilmem gereken şey ne, Eddie? Neyi görmemi istiyorsun? Sorusuna cevap gelmedi. Nasıl gelecekti? Bay Dean öldü, diye düşündü ve tekrar yattı. Bir saat geçti ama tekrar uyuyamadı.

12
Ho Fat H'de, Ho Fat I'de olduğu gibi tutamaklar vardı. Ama Ho Fat I'dekilerin aksine bunlar ayarlanabiliyordu. Patrick yürümek istediğinde tutamaklar birbirlerinden ayrılıyor, Roland birini, Patrick de diğerini tutup çekiyordu. Patrick arabaya bindiğindeyse Roland tutamakları tekrar birbirlerine yaklaştırıp tek başına çekmeyi sürdürüyordu.
Öğle vaktinde yemek için mola verdiler. Yedikten sonra Patrick Ho Fat H'nin arkasına kıvrılıp uyudu. Roland çocuğun (yaşı ne olursa olsun onu bir çocuk olarak görüyorlardı) horlamasını duyana dek bekledi ve Susannah'ya döndü.
"Aklını kurcalayan nedir, Susannah? Söyle bana. Artık bir tet olmasa da, dinh'in olmasam da bana dan-dinh anlat."
Gülümsedi. Bu gülümsemedeki hüzün Susannah'nın yüreğine dokundu ve artık gözyaşlarını giz-leyemez oldu. Gerçeği de.
"Roland, Kule'yi gördüğünde hâlâ seninle birlikteysem çok büyük bir sorun var demektir."

"Nasıl bir sorun?"
Susannah başını iki yana salladı. Gözyaşları daha da artmıştı. "Bir kapı olması gerekiyor. Bulunmamış Kapı. Ama onu nasıl bulacağımı bilmiyorum! Eddie ve Jake rüyalarımda bana gelip bildiğimi söylüyorlar -gözlerinden okuyorum- ama bilmiyorum! Yemin ederim bilmiyorum!"
Roland, ona sarılıp şakağına bir öpücük kondurdu. Susannah'nın ağzının kenarındaki yara zonklayıp yandı. Kanamıyordu ama yine büyümeye başlamıştı.
"Bırak ne olacaksa olsun," dedi Silahşor, annesinin bir zamanlar ona dediği gibi. "Bırak ne olacaksa olsun ve ağlama, ka işini yapsın."
"Onun ötesine geçtiğimizi söylemiştin."
Roland, onu kollarında sallıyor ve bu çok iyi geliyordu. Sakinleştiriciydi. "Yanılmışım," dedi. "Senin de bildiğin gibi."

13
Üçüncü gece ilk nöbeti tutma sırası Susannah'daydı ve bir el omzunu kavradığında arkalarına, Kule Yolu boyunca kuzeybatıya bakıyordu. Dehşet içinde arkasına döndü
(arkamda, yüce Tanrı'm Mordred arkamda ve örümcek şeklinde!)
ve tabancasını şimşek hızıyla çekti.
Patrick korkuyla büzüldü. Ellerini korkuyla irileşmiş gözlerine doğru kaldırmıştı. Bağırsaydı Roland'ı uyandıracağı muhakkaktı, uyandırsaydı her şey farklı olurdu. Ama Patrick ses çıkaramayacak kadar korkmuştu. Boğazından sadece alçak bir inilti yükseldi.
Susannah tabancayı kılıfına koydu, ona boş ellerini gösterdi ve Pat-rick'i kendisine çekerek sarıldı. Patrick'in bedeni hâlâ kaskatıydı -hâlâ korkuyordu- ama sonra gevşedi.
"Ne oldu, bir tanem?" diye sordu Susannah sotto vocen. Sonra farkında olmadan Roland ile aynı kelimeleri kullandı. "Aklını kurcalayan nedir?"
Patrick ondan uzaklaşıp kuzeyi gösterdi. Susannah bir an için yine de anlamadı ama sonra dans edip göz kırpan turuncu ışıkları gördü. En az sekiz kilometre ötede olduklarını düşündü ve daha önce görmemiş olmasına hayret etti.
Roland'ı uyandırmamak için alçak sesle konuşmaya devam etti. "Bunlar sadece ışıklar, tatlım... sana zarar veremezler. Roland cinler olduğunu söylüyor. Aziz Elmo'nun ateşi veya öyle bir şey gibi."
(' Alçak sesle.
Ama Patrick'in Aziz Elmo'nun ateşinin ne olduğuna dair hiçbir fikxj yoktu, Susannah bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Ona hiçbir zarar vermeyeceklerini tekrarlamakla yetindi. Cinler bundan yakına gelmezdi Tekrar dönüp baktığında da dans ederek uzaklaşmakta olduklarını gördü zaten. Kısa bir süre sonra çoğu yok olmuştu. Belki düşünceleriyle onları uzaklaştırmıştı. Bir zamanlar böyle fikirlere dudak bükerdi ama artık de-
Patrick sakinleşmeye başladı.
"Neden tekrar uyumuyorsun, tatlım? Dinlenmen gerek." Aslında bu kendisi için de geçerliydi ama korkuyordu. Yakında Roland'ı uyandırıp yatacak vd rüya görecekti. Jake ve Eddie'nin hayaletleri geçen seferkinden daha yoğun bir endişeyle ona bakacaktı. Bilmediği, bilemediği bir şeyi görmesini isteyeceklerdi.
Patrick başım iki yana salladı.
"Uykun gelmedi mi?"
Tekrar iki yana salladı.
"Peki o halde, neden bir süre resim yapmıyorsun?" Çizmek Patrick'i daima rahatlatırdı.
Patrick gülümsedi ve başını salladı. Sonra hemen Ho Fat'e gidip resim defterini aldı. Roland'ı uyandırmamak için abartılı, büyük adımlarla yürüyordu. Bu görüntü Susannah'yı gülümsetmişti. Patrick resim yapmayı seviyordu; galiba Dandelo'nun bodrumunda hayatta kalmasının tek sebebi, yaşlı piçin ona ara sıra çizmesi için kalem kâğıt vereceğini bilmesiy-di. Susannah, Patrick'in de Eddie'nin bir zamanlar olduğu gibi bir bağımlı olduğunu düşündü. Ama Patrick'in bağımlı olduğu maddeler kalem ve kâğıttı.
Oturup resim yapmaya başladı. Susannah nöbetine devam etti ama kısa bir süre sonra bütün bedenini tuhaf bir titreşim sardı, sanki izlenen kendisiydi. Aklına yine Mordred geldi, sonra gülümsedi (yarası büyüyüp şiştiği için canı yandı). Mordred değil, Patrick'ti. Patrick, onu izliyordu. Patrick, onu çiziyordu.
Neredeyse yirmi dakika boyunca hareketsizce oturdu, sonra merak baskın çıktı. Patrick için yirmi dakika, Mona Lisa'yı yapabilmesine yetecek bir süreydi hatta arka plana St. Paul Bazilikası'nı da çizebilirdi. Hissettiği titreşim öylesine tuhaftı ki neredeyse zihinsel değil, fizikseldi.
Yanına gidince Patrick önce defteri alışılmamış bir utangaçlıkla göğsüne bastırdı. Ama Susannah'nın bakmasını istiyordu, bu gözlerinden okunuyordu. Neredeyse bir âşığın bakışıydı ama Susannah, Patrick'in bu hissinin resimdeki kadına yönelik olduğunu tahmin etti.
"Haydi, şekerim," dedi ve bir elini defterin üzerine koydu. Ama Patrick istese bile çekip almamaya kararlıydı. Ressam oydu, eserini gösterip göstermeme kararı tamamen ona ait olmalıydı. "Lütfen?"
Patrick defteri bir süre daha göğsüne bastırdı. Sonra -utangaçça, gözlerini kaçırarak- Susannah'ya uzattı. Defteri alan Susannah resme baktı. O kadar iyiydi ki bir an nefesi kesildi. İri gözler. Babasının "Etiyopya'nın mücevherleri" dediği çıkık elmacık kemikleri. Eddie'nin öpmeye bayıldığı dolgun dudaklar. Susannah'nın birebir kopyasıydı... aynı zamanda ondan fazlasıydı. Sevginin kurşunkalemle çizilmiş çizgilerden böyle kusursuz bir yalınlıkla parlayacağını tahmin

edemezdi, ama işte o sevgi karşısındaydı, gerçekten öyleydi; bir çocuğun onu kurtaran, orada kalmaya devam ettiği takdirde ölmesi muhakkak bir kara delikten çekip çıkaran kadına duyduğu aşk tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Bir anneye duyulan sevgi, bir kadına duyulan aşk.
"Patrick, bu muhteşem!" dedi.
Çocuk, ona endişeyle baktı. Şüpheyle. Sahi mi? diye soruyordu gözleri ve Susannah, yaptığının inkâr edilemez güzelliğinden sadece onun -zavallı, güvensiz, ömrü boyunca bu yeteneğe sahip olmuş ama değerinden bihaber- şüphe duyabileceğini anladı. Çizmek onu mutlu ediyordu; bu kadarını her zaman bilmişti. Resimlerinin başkalarını mutlu edebileceği ihtimali... işte bu fikre alışması gerekecekti. Susannah ne kadar süredir Dandelo'nun elinde tutsak olduğunu ve en başta o gaddar yaratığın eline nasıl düştüğünü bir kez daha merak etti. Herhalde hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Bu arada Patrick'in yeteneğinin farkına varması gerekiyordu.
"Evet," dedi. "Muhteşem olmuş. Çok iyi bir ressamsın, Patrick. Buna bakmak kendimi iyi hissettiriyor."
Patrick bu kez gülümserken dişlerini sıkmayı unuttu. Ve dilsiz olsun olmasın o gülümseme o kadar tatlıydı ki, Susannah yiyebileceğini bile düşündü. Korkularıyla endişelerini çok küçük ve önemsizmiş gibi gösteriyordu.
"Bende kalabilir mi?"
Patrick başını hevesle salladı. Yırtma hareketi yaptıktan sonra Su-sannah'yı gösterdi. Evet! Sayfayı yırtıp al! Sende kalsın!
Susannah kâğıdı yırtacaktı ki duraksadı. Patrick'in sevgisi (ve kalemi) onu çok güzel yapmıştı. O güzelliği bozan tek çirkinlik, ağzının kenarındaki yaraydı. Resmi ona çevirdi, parmağının ucuyla yarayı gösterdi, sonra yüzündeki yaraya dokundu. Ve yüzünü buruşturdu. En ufak dokunuş bile acıtıyordu. "Tek kötü şey bu," dedi.
Patrick ellerini iki yana açarak omuz silkince Susannah güldü. Ro-land'ı uyandırmamaya dikkat ederek alçak sesle gülmüştü. Eski bir filmden bir repliği hatırladı: Ne görüyorsam onun resmini yaparım.
Ama bu yağlıboya değildi ve aniden o acı veren, lanet şeyden kurtulabileceğini anladı. Hiç olmazsa kağıt üzerindekinden.
O zaman ikizim olacak, diye düşündü şefkatle. Daha iyi olan yarım; güzel ikiz kız kar de...
Ve aniden anladı...
Her şeyi mi? Her şeyi anladı mı?
Evet, diye düşünecekti çok daha sonra. Kâğıda dökülebilecek kadar net değildi -eğer at b = c ise o halde c-b = avec-a=b- ama evet, her şeyi anlamıştı. Sezgisel olarak anlamıştı. Rüyadaki Eddie ve rüyadaki Ja-ke'in p kadar sabırsız görünmesine şaşmamalıydı; çok barizdi.
Patrick, onu çizerek çekiyordu.
Ve bu ilk çekilişi değildi.
Roland onu bu dünyaya büyüyle çekmişti.
Eddie, kendisine aşkla çekmişti.
Jake gibi.
Yüce Tanrı, Susannah onca zamandır oradaydı ve onca şeyi yaşamış-tl Ica-tet'in ne anlama geldiğini artık biliyor olmalıydı. Ka-tet aileydi.
Ka-tet sevgiydi.
Çizmek bir kurşunkalemle veya bir kömür parçasıyla resim yapmaktı.
Çizerek çekmek büyülemek, getirmek, yaklaştırmaktı. Kişiyi kendi içinden çıkarmak.
Detta da varlığını sürdürmek için çekmecelere gitmişti.
Patrick yaban topraklarda kapalı kalmış o dilsiz, dâhi çocuk. Çekmecelerde kapalı kalmıştı. Ve şimdi? Şimdi ne olacaktı?
Şimdi sıra benim özel ikramımda, diye düşündü Susannah/Odetta/ Detta ve ne yapacağını, niçin yapacağını çok iyi bilerek cebindeki kavanoza uzandı.
Susannah resim defterini sayfayı koparmadan geri verince Patrick düş kırıklığına uğramış göründü.
"Yoo, yoo," dedi Susannah (pek çoğunun sesiyle). "O güzel, değerli resmimi alıp bu anda ve bu mekânda nasıl göründüğümü bilmek, sonsuza dek saklamak istiyorum ama önce benim için bir şey daha yapmanı rica edeceğim."
Dandelo'nun kesmesinin sebebini anlayarak küçük, pembe silgilerden birini Patrick'e uzattı. Dandelo'nun çok iyi sebepleri vardı.
Patrick uzatılanı aldı ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi kaşlarını çatarak parmaklarının arasında evirip çevirdi. Susannah, Pat-rick'in daha önce silgi gördüğünden emindi ama aradan kaç yıl geçmişti acaba? İşkencecisini sonsuza dek yok etmeye kaç kez yaklaşmıştı? Ve Dandelo neden basitçe onu o zaman öldürmemişti?
Çünkü silgileri alınca güvende olduğunu düşündü, diye geçirdi içinden.
Patrick kafası karışmış halde ona bakıyordu. Mutsuz olduğu belliydi Susannah, çocuğun yanına oturup resimdeki yarayı gösterdi. Sonra Patrick'in bileğini nazikçe kavrayarak elini kâğıda doğru çekti. Patrick önce direnir gibi oldu ama sonra pembe silgiyi tutan elinin çekilmesine izin verdi.
Susannah uzaklarda görüp bulutların gölgesi sandığı, ama aslında bir yaban sığırı sürüsü olan karaltıyı düşündü. Patrick toz bulutunu çizerek çekmeye başladığında toz kokusunu nasıl alabildiğini hatırladı. Ve Patrick'in sürüyü daha yakındaymış gibi çizip çekmesinden sonra nasıl daha yakın göründüğünü düşündü. O zaman gözlerinin uyum sağladığını düşünmüştü, ne aptallık. Sanki gözler karanlığa olduğu gibi mesafeye de uyum sağlarmış gibi.

Hayır, sürüyü yakınlaştıran Patrick'ti. Onları çizip çekerek yaklaştırmıştı.
Silginin ucu kâğıda değmek üzereyken kendi elini çekti... bunu yapan sadece Patrick olmalıydı, o kadarından her nasılsa emindi. İstediğini anlatmak için elini ileri geri oynattı. Patrick anlamadı. Susannah hareketi tekrarladıktan sonra ağzının kenarındaki yarayı gösterdi.
"Yok et onu, Patrick," dedi sesinin titremeyişine şaşarak. "Çok çirkin, yok et onu." Silme hareketini havada tekrar yaptı. "Sil onu."
Patrick bu kez anladı. Susannah çocuğun gözlerindeki ışığı görmüştü. Pembe silgiyi Susannah'ya doğru kaldırdı. Kusursuz bir pembeydi, üzerinde en ufak leke yoktu. Emin olup olmadığını sormak istercesine kaşlarını kaldırıp Susannah'ya baktı. Susannah başını salladı.
Patrick silgiyi kâğıda yaklaştırdı ve önce biraz çekinerek sürtmeye başladı. Neler olduğunu görünce silmeye hevesle devam etti.

14
Susannah aynı tuhaf titreşimi hissetti ama çizerken bütün bedenim sarmıştı, oysa şimdi tek bir yerde, ağzının kenarındaydı. Patrick silginin işlevini iyice kavrayıp işe dalınca titreşim hissi yerini şiddetli bir kaşıntıya bıraktı. Yarayı kaşımamak için parmaklarını toprağa gömmek zorunda kaldı aksi halde yaranın açılmasına, geyik derisinden ceketinin üzerine kan boşalmasına hiç aldırmadan deli gibi kaşıyacaktı.
Birkaç saniye sonra sona erecek, ermek zorunda, bitmeli, ah ulu Tan-n>m lütfen KESİLSİN...
Bu arada Patrick, onu tamamen unutmuş gibiydi. Saçları; başını resme eğdiği için yüzünün iki yanından aşağı sarkıyor, yüzünün büyük kısmını perdeliyordu. Yeni, harika oyuncağı aklını başından almış gibiydi. Nazikçe siliyordu... sonra biraz hızlandı (kaşıntının şiddeti arttı)... sonra hareketleri yine yumuşadı. Susannah çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Kaşıntı bir anda tüm vücuduna yayıldı. Alnını yakıyor, gözlerinin ıslak yüzeyinde sivrisinek bulutları gibi titreşiyor, göğüs uçlarını ürpertip umutsuzca sertleştiriyordu.
Çığlık atacağım, elimde değil, çığlık atmalıyım...
Tam içine derin bir nefes çekmişti ki kaşıntı yok oldu. Acı da öyle. Elini ağzının kenarına götürecek oldu, sonra tereddüt etti.
Cesaret edemiyorum.
Etsen iyi olur! diye karşılık verdi Detta hiddetle. Atlattığın -atlattığımız- onca badireden sonra yüzüne dokunacak kadar cesaretin vardır herhalde, seni sürtük!
Parmak uçlarıyla tenine dokundu. Pürüzsüz tenine. Gök Gürültüsünden beri başına dert olan yara kaybolmuştu. Bir aynaya veya durgun bir su yüzeyine baktığında en ufak bir iz bile görmeyeceğinden emindi.

15
Patrick bir süre daha çalıştı -önce silgiyle, sonra kurşunkalemle, ardından yine silgiyle- ama Susannah ne bir titreşim, ne de kaşıntı hissetti. Sanki kritik bir nokta vardı ve o noktayı geçince bu hisler son buluyordu. Dandelo kalemlerin ucundaki silgileri kestiğinde Patrick'in kaç yaşında olduğunu merak etti. Dört mü? Altı? Küçük olduğu muhakkaktı. Silgiyj ona ilk gösterişinde yüzünde beliren şaşkınlığın sahte olmadığını biliy0r. du ama bir kez eline aldıktan sonra bir profesyonel gibi kullanmaya başlamıştı.
Belki bisiklete binmek gibidir, diye düşündü. Bir kez öğrenildi mi unutulmuyordun
Olabildiğince sabır göstererek bekledi ve sabrı, beş uzun dakika sonra mükafatlandırıldı. Patrick gülümseyerek resim defterini ona doğru çevirdi ve gösterdi. Yarayı tamamen silmiş ve o bölgeyi, teninin geri kala-nıyla uyum sağlaması için hafifçe gölgelendirmişti. Bütün silgi kırıntılarını dikkatle temizlemişti.
"Çok güzel," dedi Susannah ama bu dehaya yapılmış boktan bir iltifattı, değil mi?
Uzanıp kollarını boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Patrick, harika olmuş."
Kan, Patrick'in yüzüne öyle çabuk ve öyle yoğun bir şekilde hücum etti ki, Susannah önce endişelendi ve genç yaşına rağmen bir kalp krizi geçirip geçirmediğini düşündü. Ama Patrick bir eliyle resmi ona uzatıp, diğer eliyle yırtma hareketini yaparken gülümsüyordu. Almasını istiyordu. Resmin onda kalmasını istiyordu.
Susannah zihninin karanlık bir köşesinde resmi ortadan ikiye ayırırsa ne olacağını merak ederek sayfayı defterden dikkatle kopardı. Bunu yaparken Patrick'in yüzünde ne şaşkınlık, ne inanmazlık, ne de korku olduğunu fark etti. Ağzının kenarındaki yarayı daha önce mutlaka fark etmiş olmalıydı zira tanıştıkları günden beri vardı ve neredeyse tüm suratına hükmediyor gibiydi. Üstelik yarayı en ince ayrıntılarına dek çizmişti. Ve artık kaybolmuştu -araştıran parmakları öyle olduğunu söylüyordu-ama Patrick herhangi bir tepki göstermemişti. Sonuç açık bir şekilde gözler önünde gibiydi. Resminden sildiğinde yarayı hafızasından ve aklından da silmiş olmalıydı. "Patrick?"
Patrick, ona gülümseyerek baktı. Susannah mutlu olduğu için o da mutluydu. Ve Susannah çok mutluydu. Ölesiye korkuyor olduğu gerçeği bunu değiştirmezdi.
"Benim için bir şey daha çizer misin?"
Patrick başını salladı. Defterine bir şey çizdi ve çevirip ona gösterdi:
Susannah soru işaretine bir süre baktıktan sonra ona döndü. Harika yeni oyuncağını, silgiyi sıkıca tutmakta olduğunu gördü.
"Var olmayan bir şeyi çizmeni istiyorum."

Patrick başını sorarcasına hafifçe yana yatırdı. Susannah kalbi giderek artan bir süratle çarpmasına rağmen gülümsedi, Oy da söyleneni tam olarak anlamadığında öyle bakardı.
"Merak etme, anlatacağım."
Ve büyük bir dikkatle anlattı. Patrick dinledi. Roland bir noktada Susannah'nın sesini duyup uyandı. Yanlarına geldi, ateşin hafif, kızıl aydınlığında Susannah'ya baktı. Başını hafifçe çevirmişti ki gözleri irileşe-rek tekrar ona döndü. Susannah o ana dek Roland'ın yaranın kaybolduğunu fark edip etmediğinden emin olamamıştı. Patrick'in büyüsünün yararım anısını Siiahşor'un belleğinden de silecek kadar kuvvetli olabileceğini düşünmüştü.
"Susannah, yüzün! Yüzüne ne ol..."
"Şşş, beni seviyorsan sus, Roland."
Silahşor sustu. Susannah dikkatini tekrar Patrick'e yöneltti ve usulca, ama telaşlı bir sesle tekrar konuşmaya başladı. Çocuk dinledi ve Susannah kavrayışının ışığını gözlerinde görmeye başladı.
Roland hiç sorulmadan ateşi besledi ve kampları kısa süre sonra yıldızlar altında pırıl pırıl aydınlandı.
Patrick daha önce çizdiği soru işaretinin soluna bir soru cümlesi yazdı:
Ne yükseklikte?
Susannah, Roland'ı dirseğinden kavrayıp Patrick'in önünde ayakta durmasını sağladı. Silahşor'un boyu bir doksan civarıydı. Susannah, R0. land'dan onu kucağına almasını istedikten sonra başının yaklaşık sekiz santim üzerini gösterdi. Patrick gülümseyerek başını salladı.
"Ve üzerinde de şöyle bir şeyin olması gerekiyor," dedi Susannah ve çalı çırpı yığınından ince bir dal aldı. Dalı dizinin üzerinde kırıp ucu sivri bir parça elde etti. Sembolleri hatırlıyordu, ama üzerlerinde fazla düşün-memeye karar verdi. Tam olarak aynı şekil olmazsa kapının hiç açılmayacağını ya da istemediği bir zaman ve mekâna açılacağını hissediyordu. Bu yüzden sembolleri ateşin yanındaki külle karışık toprağa Patrick'in yapacağı gibi hızla çizdi. Hiç duraksamamış, çizdiği bir sembole dönüp bir daha bakmamıştı. Çünkü birine bakacak olursa hepsine bakacak ve mutlaka gözüne doğru görünmeyen bir yer çarpacak, tereddüt içine bir hastalık gibi çöreklenecekti. Detta -birçok kez kurtarıcısı olan küstah, açık sözlü Detta- bir ihtimal öne çıkıp sembolü onun yerine çizebilirdi ama Susannah buna bel bağlayamazdı. Kalbinin en derin noktasında Detta'ya bir güvensizlik vardı; böylesi önemli bir durumu sırf eğlenmek için tehlikeye atabilir, her şeyi mahvedebilirdi. Onu kendisinin de tam olarak anlayamadığı sebeplerle yanında tutmak isteyebilecek olan Roland'a da güvenemezdi.
Bu yüzden sembolleri elindeki ucu sivri kaba değnekle küllü toprağın üzerine bir kez bile geriye dönüp bakmadan süratle çizdi:
"Bulunmamış," dedi Roland soluğunu içine çekerek. "Susannah, ne-nasıl..."
"Şşş," diye tekrarladı Susannah.
Patrick defterinin üzerine eğilip çizmeye başladı.

16
Susannah kapıyı görebilmek için sürekli etrafına bakıyordu ama İcamp ateşinin aydınlattığı alan, Roland'ın alevleri taze çalılarla beslemesine rağmen oldukça dardı. En azından geniş alanın uzanıp giden karanla boşluğuyla kıyaslandığında öyleydi. Hiçbir şey göremiyordu. Roland'a döndüğünde Silahşor'un gözlerinde dile getirmediği soruları gördü ve Patrick çizmeye devam ederken ona daha önce yaptığı, Susannah'ya ait resmi gösterdi. Yaranın daha önce bulunduğu yeri sessizce gösterdi. Kâğıdı yüzüne iyice yaklaştıran Roland silgi izlerini sonunda gördü. Patrick geride bıraktığı az sayıdaki izi büyük bir beceriyle gizlemiş, Roland ancak çok dikkatli bakarak görebilmişti; günler süren yağmurun ardından iz sürmek gibiydi.
"İhtiyarın silgileri kesmesine şaşmamalı," dedi resmi Susannah'ya geri uzatırken.
"Ben de öyle düşünmüştüm."
Ve o an, içgüdüsel olarak başka bir sonuca ulaşmıştı: Patrick (en azından bu dünyada) silerek yok edebiliyorsa, çizerek var edebilirdi. Gizemli bir şekilde bir anda yakınlaşan yabani sığır sürüsünden bahsettiğinde Roland alnını korkunç bir baş ağrısı çekiyormuşçasına ovdu.
"Bunu görmeliydim. Ne anlama geldiğini kavramam gerekirdi. Yaşlanıyorum, Susannah."
Susannah bu söylenene aldırmadı -daha önce de duymuştu- ve ona Eddie'yle Jake'i gördüğü rüyalarını anlattı. Üzerlerindeki giysilerde yazan markaları, koro seslerini, sıcak çikolata ikramını anlattı; geceler birbiri ardına geçip süre azalmasına rağmen Susannah'nın gerçeği hâlâ görmemesi üzerine yüzlerinde beliren ve giderek artan endişeden bahsetmeyi ihmal etmedi.
"Bana bu rüyadan şimdiye kadar niçin bahsetmedin?" diye sordu Roland. "Neden yorumlama konusunda yardımımı istemedin?"
Susannah yardımını istememekte haklı olduğunu düşünerek ona gözlerini kaçırmadan baktı. Evet... bu Silahşor'u ne kadar incitirse incitsin. "İki kişiyi yitirdin. Beni de kaybetmeye gönlün razı olur muydu?"
Roland kızardı. Susannah bunu ateşin hafif aydınlığında bile görebiliyordu. "Benim için kötü konuşuyorsun, Susannah ve aklından daha da kötüsünü geçirmişsin."
"Belki öyle," dedi Susannah. "Öyleyse, üzgünüm derim. Ne istediğimden emin değildim. Bir parçam Kule'yi görmek istiyor, biliyorsun. Bir parçam bunu çok fazla istiyor. Ve Patrick Bulunmamış Kapı'yı varlığa çizerek çekse de açabilsem bile Gerçek-Dünya'ya açılmayabilir. Rüyadaki markaların anlamının bu olduğundan eminim."

"Öyle düşünmemelisin," dedi Roland. "Gerçekliğin hatlarının siyah, beyaz, varlık ve yokluk gibi keskin çizgilerle belirlenmiş olduğunu sanmıyorum."
Patrick kuş gibi bir ses çıkarınca ikisi de ona döndü. Resim defterini, görebilmeleri için onlara doğru çevirip havaya kaldırmıştı. Susannah Bulunmamış Kapı'nın kusursuz bir temsili olduğunu düşündü. Üzerinde RESSAM yazmıyordu ve tokmağı parlak, sıradan metaldendi -üzerinde çaprazlama duran kalem işlemesi yoktu- ama çok iyiydi. Susannah bu ayrıntıları Patrick'e söyleme gereği duymamıştı zira bunlar, Susannah'nm gerçeği görebilmesi için ona bırakılmış birer ipucuydu.
Bana bir harita çizmek haricinde her şeyi yapmışlar, diye düşündü. Her şeyin niye bu kadar zor, bu kadar (bilmece-de-dum)
gizemli olması gerektiğini merak etti ama bu soruya asla tatmin edici bir cevap bulamayacağını biliyordu. Her zaman böyle olmaz mıydı? Önemli cevaplar asla kolayca elde edilemezdi.
Patrick yine kuş sesine benzeyen o sesi çıkardı. Bu kez bir şey sormak ister gibiydi. Susannah aniden zavallı çocuğun ölesiye endişeli olduğunu fark etti, neden olmayacaktı? îlk vazifesini yerine getirmişti ve Susannah'nm bu konudaki yorumunu bilmek istiyordu.
"Olağanüstü, Patrick... harika."
"Evet," diye onayladı Roland resim defterini alarak. Kapı ona ıstana-varların zehri yüzünden ölmek üzereyken Batı Denizi'nin kıyısında rastladığı kapıların birebir kopyası gibi görünüyordu. Sanki zavallı, dilsiz yaratık kafasının içine bakıp kapının bir resmini görmüştü... fottegrafını.
Bu arada Susannah umutsuzca etrafına bakmıyordu. Elleri üzerinde aydınlığın sınırına doğru ilerlediğinde Roland, onu sertçe geri çağırarak Mordred'in oralarda bir yerlerde olabileceğini hatırlattı. Karanlık, Mord-red'in dostuydu. Susannah sabırsızlanmasına rağmen Mordred'in bedensel, annesine yaptıklarını ve süratini tüm ayrıntılarıyla hatırlayarak tekrar ateşe yaklaştı. Ama gerilemek ona neredeyse fiziksel bir acı vermişti. Roland, ona Kara Kule'nin tepesini ertesi günün sonlarına doğru görebileceklerini söylemişti. Susannah o sırada Roland'ın yanında olursa, Kule'yi onunla birlikte görürse gücünün direnemeyeceği kadar büyük olmasından korkuyordu. Çekimine kapılma ihtimali hiç de uzak değildi. O an, kapı ve Kule arasında bir seçim yapması istense kapıyı seçeceğini biliyordu. Ama yaklaştıkça Kule'nin gücü artıyor, çekimi şiddetleniyor, şarkı söyleyen sesler daha da tathlaşıyordu ve biraz daha ilerlerse kapıyı seçmek çok daha zor olacaktı.
"Göremiyorum," dedi umutsuzca. "Belki yanıldım. Belki kahrolası kapı yok. Ah, Roland..."
"Yanıldığını sanmıyorum," dedi Roland, ona. Belirgin bir isteksizlikle, ama yapılacak bir işi, ödeyecek borcu olan bir adam gibi konuşuyordu. Ve bu kadına borçluydu gerçekten; onu başka bir dünyadayken ensesinden tutup cinayet sanatını öğrendiği, âşık olduğu ve aşkını kaybettiği bu dünyaya çekmemiş miydi? Onu içinde bulunduğu kedere mahkûm etmemiş miydi? Bunu düzeltmek için yapabileceği bir şey varsa yapmaya yükümlüydü. Onu yanında tutma isteği -hayatına mal olsa bile- tamamen bencillikti ve Roland'ın aldığı eğitime hiç yakışmazdı.
Daha da önemlisi, Susannah'ya duyduğu sevgi ve saygı, onu yanında tutma isteğini bastırıyordu. Ona, garip ama harikulade ka-tefinin son üyesine veda etmek kalbini kıracaktı ama Susannah'nın istediği, ihtiyar duyduğu buydu ve Roland isteğini yerine getirmeye mecburdu. Ve yapa-bileceğini sanıyordu zira genç adamın resminde, Susannah'nın gözünden kaçan bir şey görmüştü. Orada olan değil, olmayan bir şey.
"Bak," dedi nazikçe ve resmi gösterdi. "Seni hoşnut etmek için ne kadar uğraştığını görüyor musun, Susannah?"
"Evet! Evet, elbette görüyorum, ama..."
"Galiba bunu yapması on dakika kadar sürdü, oysa şimdiye kadar yaptığı en ayrıntılı resimler bile üç, en fazla dört dakikada bitmişti, sence de öyle değil mi?"
"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum!" dedi Susannah neredeyse bağırarak.
Patrick, Susannah ve Roland'a irileşmiş, mutsuz gözlerle bakarak Oy'a sarıldı ve hayvanı kendine çekti.
"Seni memnun etmek için öylesine çabaladı ki sadece Kapı'yı çizdi. Kâğıdın üzerinde tek başına duruyor. Hiç... hiç..." Doğru kelimeyi arıyordu. Vannay'in hayalet sesi, aradığı sözcüğü kulağına fısıldadı.
"Bağlamı yok!"
Susannah bir an için anlamamış göründü, sonra gözlerinde kavrayışın ışığı belirdi. Roland beklemedi; sağlam olan sol eliyle Patrick'in omzunu tuttu ve kapıyı, Susannah'nın Ho Fat III adını verdiği elektrikli aracının arkasına koymasını söyledi.
Patrick söyleneni seve seve yapmaya hazırdı. Öncelikle, Ho Fat III'ü kapının önüne koymak ona silgisini kullanması için bir fırsat verecekti. Bu kez çok daha süratli çalıştı -dışarıdan izleyen biri, neredeyse dikkatsizce olduğunu söyleyebilirdi- ama Silahşor hemen yanı başında oturuyor ve Patrick'in küçük aracı çizerken tek bir çizgiyi bile hatalı çizmediğini görebiliyordu. Tek ön tekerleği çizip jant kapağına ateşin yansımasını ek-
leyerek resmi tamamladı. Sonra kalemini bıraktı ve havada bir titreşim oldu. Roland yüzünde havanın basıncını hissetti. Kamp ateşinin doğruca karanlık göğe yükselen alevleri bir an için titreşti. Sonra o his kayboldu. Alevler tekrar yukarı yöneldi. Ve ateşin üç metre ötesinde, elektrikli aracın hemen gerisinde Roland'ın en son Calla Bryn Sturgis'te, Sesler Ma-ğarası'nda gördüğü kapı belirdi.

Susannah şafak vaktine dek bekledi. Önce zaman geçirmek için çıkınını topladı ama sonra bir kenara bıraktı... sahip olduğu az sayıdaki eşyanın (ve elbette bir de onları koyduğu deri torba vardı) ona New York'ta ne faydası olacaktı? İnsanlar ona gülerdi. Yani büyük ihtimalle gülerlerdi... ya da onu görünce çığlık çığlığa kaçarlardı. Central Park'ta belirive-recek olan Susannah Dean çoğu insana bir üniversite mezunu veya büyük bir servetin vârisi gibi görünmeyecekti; hatta Ormanlar Kraliçesi Sheena gibi bile görünmeyecekti, üzgünüm derim. Hayır, medeni şehir insanlarına muhtemelen ucubeler şovundan kaçmış biri gibi görünecekti. Ve bu kapıdan geçtiğinde geri dönüşü olabilecek miydi? Asla.
Çıkınını bir kenara koyup bekledi. Ufukta ilk ışıkları gördüğünde Patrick'i yanına çağırdı ve kendisiyle gelmek isteyip istemediğini sordu. Geldiğin dünyaya veya ona çok benzeyen bir başka dünyaya, dedi ona, Patrick'in geldiği dünyayı hatırlamadığını bilmesine rağmen... ya yaşadığı yerden çok küçükken koparılmıştı ya da koparılmanın sarsıntısı hafızasını silmişti.
Patrick, ona baktı, sonra çömelmiş, ona bakmakta olan Roland'a döndü. "Her iki türlü de, evlat," dedi Silahşor. "Her iki dünyada da resim yapabilirsin, bana inan. Ama onun gideceği yerde resimlerini beğenecek daha çok insan olacak."
Kalmasını istiyor, diye düşündü Susannah ve öfkelendi. Sonra Roland, ona baktı ve başını iki yana salladı. Susannah emin değildi ama galiba anlatmak istediği...
Hayır, Silahşor'un ne anlatmak istediğinden emindi. Roland düşüncelerini Patrick'ten gizlediğini bilmesini istiyordu. İsteklerini. Susannah, Silahşor'un yalan söyleyebileceğini biliyordu (Kurtların gelişinden önce, Calla Bryn Sturgis'te yüzlerce kişiye söylemişti) ama daha önce Susan-nah'ya hiç yalan söylememişti. Detta'ya belki ama ona hayır. Eddie'ye ve Jake'e de söylememişti. Onlara tüm bildiklerini söylemediği zamanlar olmuştu ama düpedüz yalan?... Hayır. Bir ka-tet'ûlzr ve Roland onlara dürüst olmuştu. Yiğidi öldür hakkını yeme.
Patrick aniden defterini aldı ve en üstteki temiz sayfaya bir şeyler yazdı. Sonra onlara gösterdi:
Kalacağım. Yeni bir yere gitmekten korkuyorum.
Yazdıklarım vurgulamak istercesine dilsiz ağzını gösterdi.
Susannah'nın Roland'ın yüzünde gördüğü ifade rahatlama mıydı? Eğer öyleyse bunun için ondan nefret etti.
"Pekâlâ, Patrick," dedi duygularını sesine yansıtmamaya çalışarak. Uzanıp çocuğun elini bile tuttu. "Hislerini anlayabiliyorum. İnsanlar acımasız olabilir... acımasız ve gaddar... ama iyi kalpli pek çok insan da olduğunu bilmelisin. Dinle beni: şafak vaktine dek bekleyeceğim. Fikrini değiştirecek olursan teklifim hâlâ geçerli."
Patrick başını hızla salladı. Daha fazla ısrar etmediğim için minnettar, diye düşündü Detta hiddetle. Yaslı beyaz herif de minnettardır herhalde!
Kes sesini, dedi Susannah ve ilginçtir, Detta sustu.

18

Ama gün ağarırken (üç kilometre uzakta sakince otlayan bir yaban sığırı sürüsünü görebiliyorlardı) Detta'yı yine zihnine aldı. Dahası: Det-ta'nın kontrolü eline almasına izin verdi. O şekilde daha kolay, daha acısızdı. Kamp yerinde son bir tur atan, bu dünyanın havasını ikisi için son bir kez ciğerlerine çeken ve gördüklerini hafızasına kaydeden Detta oldu. Kapının etrafını dolaşan, avuçlarını dayayıp önce bir yöne, sonra diğerine doğru zorlayan ve diğer tarafa geçtiğinde kaybolduğunu gören de Det-ta'ydı. Patrick bir tarafında, Roland diğer tarafında yürüyordu. Kapının kaybolduğunu gören Patrick hayretle kuş ötüşüne benzeyen o sesi çıkardı. Roland hiçbir şey söylemedi. Oy kapının daha önce bulunduğu yere gidip havayı kokladı... ve diğer taraftan bakıldığında kapının az önce bulunduğu yerden geçti. Diğer tarafta olsaydık kapının içinden geçtiğini görecektik, diye düşündü Detta.
Kapıdan üzerindeyken geçmeyi planladığı Ho Fat IH'e döndü. Kapı açılırsa elbette. Açılmazsa her şey tatsız bir şakaya dönerdi. Roland aracın koltuğuna oturmasına yardım etmek istedi; Detta, onu sert bir hareketle uzaklaştırıp kendi bindi. Gidonun yanındaki kırmızı düğmeye bastı ve elektrikli motor hafif bir mırıltıyla çalışmaya başladı. Enerji göstergesinin iğnesi hâlâ yeşil bölgedeydi. Sağ eliyle araca hız verdi ve üzerinde BULUNMAMIŞ anlamına gelen semboller bulunan kapıya doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Aracın burnu kapıya değmek üzereyken durdu.
Silahşor'a inandırıcılıktan uzak bir gülümsemeyle baktı.
"Pekâlâ, Roland... veda vakti geldi. Uzun günler, hoş geceler. Umarım kahrolası Kule'ne ulaşır ve..."
"Hayır," dedi Roland.
Detta, ona kahkaha dolu, parlak gözlerle baktı. Durumu kendi istediğinden başka bir şeye çevirmesi için ona meydan okuyordu. Onu kovması için meydan okuyordu. Haydi bakalım, beyaz çocuk, elinden geleni ardına koyma.
"Ne?" diye sordu Silahşor'a. "Ne var, koca adam?"
"Bunca zaman sonra sana böyle veda etmeyeceğim."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Detta kelimeleri öfkeyle yuvarlayarak.
"Ne demek istediğimi biliyorsun."
Başını iki yana salladı. Bilmiyorum.
"Öncelikle," dedi Roland yolculuğun sertleştirdiği sağ elini, parmakları eksik olan sağ eliyle nazikçe kavrayarak.
"Gitmeye veya kalmaya karar verecek biri daha var ve kastettiğim kişi Patrick değil."
Genç kadın bir an için anlamadı. Sonra altın halkalı gözlere ve dikilmiş kulaklara baktı. Oy'u unutmuştu.
"Detta soracak olursa büyük ihtimalle kalmayı seçecektir, çünkü ondan hiçbir zaman fazla hoşlanmadı. Ama Susannah sorarsa... bilmiyorum."

Detta derhal kayboldu. Geri dönecekti -Susannah, Detta Wal-ker'dan asla tamamen kurtulamayacağını biliyordu ve bunun bir sakıncası yoktu zira artık kurtulmak istemiyordu- ama o an için gitmişti.
"Oy?" dedi yumuşak sesle. "Benimle gelir misin, tatlım? Jake'i tekrar bulabiliriz belki. Tam olarak aynısı olmayabilir, ama..."
Kötü Topraklar ve Empatika'mn Beyaz Toprakları'nı aştıkları süre boyunca neredeyse tamamen sessiz olan Oy konuştu. "Ake?" dedi. Ama sesinde güçlükle hatırlayanlarda olduğu gibi bir şüphe vardı ve bunu duymak Susannah'mn kalbini kırdı. Ağlamayacağına dair kendi kendine söz vermiş ve Detta ağlamayacağını garanti etmişti ama Detta gitmişti. Gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.
"Jake," dedi. "Jake'i hatırlıyorsun, bir tanem. Hatırladığını biliyorum. Jake ve Eddie'yi."
"Ake? Ed?" Sesinde bir nebze kesinlik vardı. Hatırlıyordu.
"Benimle gel," dedi Susannah ve Oy, aracın arkasına atlayacakmış gibi ona doğru yürüdü. Sonra sebebini hiç bilmeden ekledi. "Bundan başka dünyalar da var."
Oy bu kelimeler ağzından dökülür dökülmez durdu. Oturdu. Sonra tekrar kalktı ve Susannah bir an için ümitlendi: belki insanların Nozz-A-La içip Takuro Spirit kullandığı ve Shinnaro marka makinelerle fotoğraf çektiği bir New York'ta hâlâ küçük bir ka-tet, bir dan-tete-tet olabilirlerdi.
Ama Oy, Silahşor'un yanına döndü ve yıpranmış çizmesinin dibine oturdu. Bu çizmeler çok uzun yollar aşmıştı. Kilometreler ve tekerlekler, tekerlekler ve kilometreler. Ama yürüyüş artık neredeyse son bulmuştu.
"Olan," dedi Oy ve tuhaf sesindeki kararlılık, Susannah'mn yüreğine taş gibi bir ağırlığın çökmesine sebep oldu. Kalçasında ağır tabancayı taşıyan yaşlı adama hüzünle döndü.
"İşte," dedi. "Senin de kendine has bir çekimin var, değil mi? Her zaman vardı. Eddie'yi bir ölüme, Jake'i bir diğerine çektin. Şimdiyse Patrick ve hatta Oy. Mutlu musun?"
"Hayır," dedi Silahşor ve Susannah gerçeği söylediğini gördü. Daha önce bir insanın yüzünde hiç böylesine bir hüzün ve yalnızlık görmemişti. "Mutluluktan hiç bu kadar uzak olmamıştım, New York'lu Susannah. Fikrini değiştirip kalabilir misin? Yolun son kısmını benimle alır mısın? O zaman mutlu olurum."
Susannah çılgınca bir an için kalmayı düşündü. Elektrikli aracı kapıdan -tek yönlüydü ve hiçbir vaatte bulunmuyordu- uzaklaştırmayı ve onunla Kara Kule'ye gitmeyi düşündü. Bir gün daha yetecekti; öğleden sonra kamp kuracaklar ve Roland'ın istediği gibi ertesi gün günbatımında Kule'ye varacaklardı.
Sonra rüyasını hatırladı. İlahi söyleyen sesleri. Sıcak çikolata bardağını uzatan genç adamı.
"Hayır," dedi yumuşak sesle. "Şansımı deneyip gideceğim."
Bir an için Silahşor'un işini kolaylaştırıp gitmesine izin vereceğini sandı. Ama sonra Roland'ın öfkesi -hayır, umutsuzluğu- acıyla birlikte kendini gösterdi. "Ama emin olamazsın! Ya rüya bir tuzaksa, Susannah? Ya kapı açıkken gördüklerin de bir hileyse? Ya doğruca geçiş karanlığına dalarsan?"
"O zaman karanlığı sevdiklerimin düşünceleriyle aydınlatırım."
"Bu işe yarayabilir," dedi Roland, Susannah'mn duyduğu en acı sesle. "İlk on yıl için... veya yirmi... hatta belki yüz. Peki sonra? Sonsuzluğun kalanında ne yapacaksın? Oy'u düşün! Sence Jake'i unutmuş mudur? Asla! Asla! Ömrü boyunca unutmayacak! Yanlış bir şey olduğunu hissediyor! Gitme, Susannah. Yalvarırım, gitme. Gerekirse dizlerimin üzerine çökerim." Ve Susannah, Silahşor'un söylediğini yapmakta olduğunu dehşetle gördü.
"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi. "Ve bu seni son görüşüm olacaksa -kalbim öyle olduğunu söylüyor- sana dair son anım diz çöküşün olmasın. Sen diz çöken bir adam değilsin, Steven'ın oğlu Roland hiçbir zaman olmadın ve seni o şekilde hatırlamak istemiyorum. Seni Calla Bryn Stur-gis'te olduğun gibi dimdik ayakta görmek istiyorum; dostlarınla Jericho Tepesi'ndeyken olduğun gibi."
Roland ayağa kalkıp ona yöneldi. Susannah bir an için kaba kuvvetle kalmasını sağlamaya niyetlendiğini sanıp korktu. Ama Silahşor'un tek yaptığı, elini koluna koyup tekrar çekmek oldu. "Tekrar sorayım, Susannah. Emin misin?"
Susannah kalbine danıştı ve emin olduğuna karar verdi. Riskleri anlıyordu ama evet... emindi. Neden? Çünkü Roland'ın yolu, silahın yoluydu. Roland'ın yolu, onunla birlikte ilerleyenler için ölüm yoluydu. Bu gerçek daha önce defalarca kanıtlanmıştı. Yolculuğunun ilk günlerinde, hatta daha da önce, Hax'in ihanetine kulak misafiri olup asılmasını garantilediği çocukluk günlerinde. Hepsi iyi bir amaç yolundaydı (Beyaz adını verdiği için) ve Susannah'nın bundan hiçbir şüphesi yoktu ama Eddie ve Jake yine de iki ayrı dünyadaki mezarlarında yatmaya devam ediyordu. Aynı kaderin Oy'u ve zavallı Patrick'i de beklemekte olduğunu biliyordu.
Ölümleri fazla uzakta da değildi.
"Eminim," dedi.
"Pekâlâ. Bana bir öpücük verir misin?"
Susannah kolundan tutarak onu kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Soluğunu içine çektiğinde bin yılın, on bin kilometrenin nefesini çekmiş oldu. Ve evet, ölümün tadını aldı.
Ama senin ölümün değil, Silahşor, diye düşündü. Başkalarının ölümü, asla senin değil. Çekiminden kaçabilirim, bana yarayabilir.
Öpücüğü sonlandıran Susannah oldu.
"Kapıyı benim için açabilir misin?" diye sordu.
Roland kapıya yürüdü, tokmağı kavradı ve çevirdi. Kolayca dönmüştü.

Soğuk hava, Patrick'in uzun saçlarını uçuracak şiddetle kapıdan çıktı ve beraberinde kar taneleri getirdi. Susannah ince kar tabakasının altındaki yeşil otları, patikayı ve demir kapıyı görebiliyordu. Sesler, tıpkı rüyasında olduğu gibi "What Child Is This"i söylüyordu.
Central Park olabilirdi. Evet, olabilirdi; belki eksen üzerindeki dünyalardan birinde bir başka Central Park, onun geldiği dünyadaki değil, ama zamanla alışacağı kadar yakın bir versiyonu vardı.
Ya da belki Roland'ın dediği gibi bu bir tuzaktı.
Belki geçiş karanlığıydı.
"Bu bir tuzak," dedi zihnini okuduğu muhakkak olan Roland.
"Hayat bir tuzak, sevgiyse göz boyama," dedi Susannah. "Belki tekrar görüşürüz, yolun sonundaki açıklıkta."
"Öyle diyorsan öyle olsun," dedi Silahşor. Bir ayağını öne uzattı, çizmesinin yıpranmış topuğunu toprağa bastırdı ve eğilerek selam verdi. Oy ağlamaya başladı ama Silahşor'un sol çizmesinin yanından ayrılmadı. "Hoşça kal, canım."
"Hoşça kal, Roland." Ve Susannah yüzünü tekrar kapıya çevirdi, derin bir nefes aldı ve araca gaz vererek kapının içine doğru ilerledi.
"Bekler diye bağırdı Roland ama Susannah ne döndü, ne de ona baktı. Kapıdan geçti. Ve kapı ardından, Roland'ın Batı Denizi'nin kıyısındaki uzun yürüyüşünü yaptığı günlerden beri rüyalarına giren o tok sesle, sertçe kapandı. İlahi söyleyenlerin sesi artık duyulmaz olmuştu. Tek duydukları, rüzgârın sesiydi.
Gilead'h Roland şimdiden eski ve önemsiz görünen kapının önüne oturdu. Bir daha asla açılmayacaktı. Yüzünü ellerine gömdü. Onları o kadar sevmemiş olsaydı kendini bu kadar yalnız hissetmeyeceğini düşündü. Yine de duyduğu pek çok pişmanlık arasında kalbini tekrar açmak yoktu. O anda bile.

19
Daha sonra -sonrası hep vardır, değil mi?- kahvaltı etti ve kendini payına düşeni yemeye zorladı. Patrick iştahla yedi ve sonra, Roland eşyaları toparlarken bir kuytuya çekilip ihtiyacını giderdi.
Üçüncü bir tabak vardı ve hâlâ doluydu. "Oy?" diye sordu Roland tabağı Hantal Billy'ye doğru hafifçe iterek. "Bir lokma bile yemeyecek misin?"
Oy tabağa baktı ve iki adım geriledi. Roland başını salladı ve tabaktaki yemeği otların üzerine döktü. Belki Mordred yiyeceklere rastlar ve yemeye değer bulurdu.
Yola koyulduklarında sabahın yarısını geride bırakmışlardı. Roland Ho Fat H'yi çekiyor, Patrick başı öne eğik halde yanında yürüyordu. Ku-le'nin ritmi kısa süre sonra Silahşor'un kafasının içini tekrar doldurdu. Artık çok yaklaşmışlardı. Bu düzenli, kesintisiz ritim Susannah'ya dair düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve Roland buna memnun oldu. Kendini düzenli tempoya kaptırdı ve hüznün içini terk etmesine izin verdi.
Commala-gel-gel, diye şarkı söylüyordu artık ufkun hemen ötesinde olan Kara Kule. Commala-gel-gel, Silahşor gel-gel.
Commala-gele-gele, yolculuk bitmek üzere.

İKİNCİ BÖLÜM MORDRED

1
Birlikte yolculuk etmeye başladıkları uzun saçlı genç, Susannah'nın omzunu kavrayıp uzaktaki dans eden, turuncu ışıkları gösterdiği sırada dan-tete onları izliyordu. Mordred, Susannah'nın Beyaz Baha'sının büyük tabancalarından birini çekerek hızla döndüğünü gördü. Odd's Lane'deki evde bulduğu uzağı gören cam gözler bir an için Mordred'in elinde titredi. Kara Kuş Anne'sinin Ressam'ı vurmasını ne kadar da isterdi! Kadının içi suçlulukla dolup taşacaktı! Kör bir baltanın ağzı gibi içine gömülecekti, evet! Yaptığı korkunç şeyin etkisiyle namluyu kendi kafasına dayayıp tetiği ikinci kez çekmesi bile mümkündü. Yaşlı Beyaz Baba'sı uyanıp bunu gördüğünde ne yapacaktı?
Ah, çocuklar ne kadar da hayalperest olur.
Düşündükleri elbette gerçekleşmedi ama seyre değer pek çok şey oldu. Ancak bazılarını görmek güçtü. Çünkü dürbünün titremesine yol açan sadece heyecan değildi. Artık sıkıca giyinmişti, Dandelo'nun evinde pek çok insan giysisi bulmuştu ama hâlâ üşüyordu. Çok sıcak olduğu zamanlar hariç. Her iki anda da, soğuk veya sıcak, dişsiz bir ihtiyar gibi tir tir titriyordu. Joe Collins'in evinden ayrıldığından beri her şey kademeli olarak daha kötüye gitmişti. Yüksek ateş, kemiklerinde bir fırtına gibj kükrüyordu. Mordred artık aç değildi (çünkü artık Mordred'in iştahı yoktu) ama Mordred hastaydı, hastaydı, çok hastaydı.
Aslında, Mordred ölüyor olabileceğinden korkuyordu.
Yine de Roland'ın grubunu büyük bir ilgiyle izledi ve ateş beslenince daha iyi görmeye başladı. Kapının yoktan var olduğunu gördü ama üzerindeki sembolleri okuyamıyordu. Ressam'ın bir şekilde kapıyı çizerek var ettiğini anladı... ne tanrısal bir yetenekti! Mordred, onu sırf bu yeteneğin kendisine geçip geçmeyeceğini görmek için yemek istiyordu. Geçeceğinden şüpheliydi, yamyamlığın manevi tarafı fazla abartılıyordu ama yaşayıp görmekten ne zarar gelirdi?
Görüşmelerini izledi. Ressam'a ve İt'e kendisiyle gelip gelmeyeceklerini sızlanarak sormasını seyretti (anladı)
(benimle gel ki tek başıma gitmek zorunda kalmayayım, haydi, benimle gel, ikiniz de gelin, iihühü)
ve teklifi hem çocuk, hem de hayvan tarafından reddedilince hissettiği üzüntü ve öfkeye coşkuyla tanık oldu. Bu gelişmenin işlerini zorlaştıracağını bilmesine rağmen çok keyiflenmişti. (En azından birazcık zorlaştıracağını, şekil

değiştirip hamlesini yaptığında dilsiz bir çocuk ve bir Hantal Billy, onu ne kadar engelleyebilirdi?) Bir an için kadının o öfkeyle Yaşlı Beyaz Baha'sını kendi tabancasıyla vuracağını sandı. Mordred bunu istemiyordu işte. Yaşlı Beyaz Baba'sı ona ait olacaktı. Kara Ku-le'den gelen ses öyle söylemişti. Hastaydı şüphesiz, belki de ölmek üzereydi ama Yaşlı Beyaz Baba'sı onun öğünü olacaktı, Kara Kuş Anne'sinin değil. O kadın, eti tek bir lokma bile yemeden çürümeye bırakırdı! Ama onu vurmadı. Onun yerine Yaşlı Beyaz Baha'sını öptü. Mordred bunu görmek istemiyordu, bakmak midesini her zamankinden daha beter bulandırdı ve bu yüzden dürbünü bir kenara bıraktı. Küçük bir kızılağaç grubu arasında, otların üzerine uzandı. Titriyor, bedeni kâh yanıyor kâh buz kesiyordu. Kusmamaya çalışıyordu (önceki günün tamamını bağırsaklarını hem alttan, hem üstten boşaltarak geçirmiş gibiydi; sonunda karın kasları bu çift yönlü trafiği kaldıramayacak kadar yorulmuş, boğazından ip gibi, sümüksü sıvılardan, arkasından ise kahverengi bir sıvıyla osuruklardan başka bir şey çıkmaz olmuştu) ve dürbünü gözlerine tekrar götürdüğünde Kara Kuş Anne'sinin kullandığı aracın arkasının kapıdan geçip kaybolduğunu gördü. Kapıdan dışarı bir şeyler savruluyordu. Toz olabileceklerini düşündü, ama kar olmaları daha muhtemeldi. Şarkı söyleyen sesler de vardı. Bunları duyunca midesi kadının Yaşlı Beyaz Silahşor Baha'sını öptüğünü gördüğü andaki gibi şiddetle bulandı. Sonra kapı çarparak kapandı, şarkı sesleri kesildi ve Silahşor yüzünü ellerine gömüp zırlayarak oracığa oturdu. Hantal Billy yanına gidip teselli etmek istercesine uzun burnunu çizmelerinin üzerine koydu, aman ne tatlı, kusmuk gibi tatlı. Şafak vaktiydi, Mordred biraz uyudu. Yaşlı Beyaz Baha'sının sesiyle uyandı. Mordred'in saklandığı yer rüzgâr altı olduğu için sözcükleri net bir şekilde duyabiliyordu: "Oy? Bir lokma bile yemeyecek misin?" Hantal Billy yemeyecekti. Silahşor bunun üzerine tüylü it için doldurduğu tabağı otların üzerine boşalttı. Mordred daha sonra, yola devam ettiklerinde (Yaşlı Beyaz Silahşor Baba'sı robotun onlar için yaptığı arabayı Kule Yolu üzerindeki tekerlek izleri boyunca omuzları çökmüş, başı öne eğik halde çekiyordu) kamp alanına süzüldü. Dökülen yemeğin bir kısmını gerçekten de yedi -Roland tüylü itin yemesini istediğine göre zehirli olmadığı muhakkaktı- ama üç dört lokmadan sonra durdu zira devam ettiği takdirde yediklerini hem alttan, hem üstten çıkaracağını biliyordu. Bunu tekrar yaşamak istemiyordu. Yediklerinin hiç olmazsa bir kısmını içinde tutmayı başaramazsa onları izleyemeyecek kadar bitkin düşerdi. Ve takip etmek zorundaydı, aradaki mesafenin kısa bir süre daha açılmaması gerekiyordu. O gece olmalıydı. O gece olmak zorundaydı çünkü ertesi gün Yaşlı Beyaz Baba'sı Kara Kule'ye ulaşacak ve artık çok geç olacaktı. Kalbinin sesi öyle diyordu. Mordred, Roland gibi ayaklarım sürüyerek yürümeye başladı, ama ondan da yavaş ilerliyordu. Ara sıra karnına giren bir sancıyla iki büklüm oluyor, şekli belirsizleşiyor, örümceğin siyah rengi te ninin altında yüzeye çıkacakmış gibi oluyor, kıllı bacaklar özgür kalmaya çalıştıkça kalın ceketinin altında yumrular belirip kayboluyor, dişlerini sı-kıp iradesini son damlasına dek kullanarak değişimi engellediğinde yine eski haline dönüyordu. Bir keresinde altını sıvı, kahverengi dışkıyla doldurdu, bir başka seferde de pantolonunu indirebildi. Öyle ya da böyle olması onun için fark etmiyordu. Kimse onu Hasat Balosu'na davet etmemişti, ha ha! Davetiye postada kaybolmuştu mutlaka! Daha sonra, saldırı zamanı geldiğinde küçük Kızıl Kral'ı serbest bırakacaktı. Ama şimdi gerçekleşirse bir daha şekil değiştiremeyeceğinden neredeyse emindi. Yeterince gücü olmayacaktı. Örümceğin hızlı metabolizması hastalığını, kuvvetli bir rüzgârın ateşi canlandırması gibi büyütürdü. Onu yavaşça öldürecek olan illet, o şekilde hızla öldürürdü. Bu yüzden mücadele etti ve vakit öğleyi geçtiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Kule'nin ritmi giderek şiddetleniyordu. Hem gücü, hem aciliyeti artıyordu. Kızıl Baba'smın sesindeki sabırsızlık da öyle. Ona acele etmesini, geride kalmamasını söylüyordu. Yaşlı Beyaz Silahşor Baba'sı haftalardır gecede dört saatten fazla uyumuyordu, çünkü her gece, artık gitmiş olan Kara Kuş Anne'siyle nöbet tutuyordu. Ama Kara Kuş Anne'sinin arabayı çekmesi hiç gerek-memişti, değil mi? Hayır, arabanın içinde Bok Ülkesi'nin kraliçesi gibi kurumla oturmuştu. Yani Yaşlı Beyaz Silahşor Baba'sı, Kara Kule'nin onu canlandırıp kendine çeken ritmine rağmen çok yorgundu. O gece ilk nöbeti tutmaları için Ressam'a ve İt'e güvenmesi gerekecek ya da bütün gece uyumayacaktı. Mordred kendisinin bir gecelik uykusuzluğa dayanabileceğini düşündü, çünkü bir başkasına sahip olamayacağını biliyordu. Önceki gece yaptığı gibi iyice yaklaşacaktı. Yaşlı canavarın uzağı görmeye yarayan cam gözleriyle onları izleyecekti. Uykuya daldıklarında son kez şekil değiştirecek ve saldıracaktı. Savunun, Mordred geliyor, he he! Yaşlı Beyaz Baba'sı belki uyanmazdı bile, ama Mordred uyanmasını ümit ediyordu. En sonunda. Başına ne geldiğini anlamasına yetecek kadar bir süre. O kıymetli Kara Kule'sine ulaşmasına saatler kalmışken oğlu tarafından ölüm diyarına gönderildiğini görmeliydi. Mordred yumruklarını sıktı ve parmaklarının siyaha dönüşmesini izledi. Örümcek bacaklarının kurtulmaya çalışmasıyla bedeninin yan taraflarında kendini gösteren korkunç, bir o kadar da keyif veren kaşıntıyı hissetti; aynı anda hem hamile olan, hem de olmayan Kara Kuş Anne'si yüzünden sekiz yerine yedi taneydiler. Kara Kuş Anne'sinin geçiş karanlığında sonsuza dek çığlıklar atarak çürümesini diledi; ya da karanlıktaki Büyükler'den biri onu bulup yiyene dek. Değişime hem karşı koyuyor, hem de tetikleyecek düşünceleri aklından geçiriyordu. Sonunda düşünmeyi bırakıp sadece mücadele etti ve değişim isteği azaldı. Bir zafer osuruğu gönderdi, ama bu seferki uzun ve kokulu olmasına rağmen sessizdi. Popo deliği artık ses üretemeyen, ancak yutkunan bozuk bir düdük gibiydi. Parmakları pembemsi beyaz rengine döndü ve vücudunun iki yanındaki kaşıntı hissi kayboldu. Başı, yüksek ateş yüzünden ağırlaşmış gibiydi, ince kolları (birer değnek gibiydiler) ürpererek ağrıyordu. Kızıl Baba'smın sesi bazen yüksek, bazen alçaktı ama daima oradaydı: Gel bana. Koş bana. Gel, sen çift olan. Gel-com-mala, gel akıllı oğlum. Kule'yi yerle bir edeceğiz, var olan ışığı yok edecek ve karanlığa birlikte hükmedeceğiz.
Gel bana.
Gel.

Geride kalan üçünün (kendisi de sayılırsa dördü) ka'nm şemsiyesinin altından kaçtığı muhakkaktı. Prim'm çekilmesinden beri Mordred Deschain gibi bir yaratık görülmemişti; yarı insan, yarısı da o zengin ve kudretli çorbadan bir parçaydı. Ka'mn böyle bir yaratığı o an karşı karşıya bulunduğu gibi sıradan bir ölüme layık bulmayacağı muhakkaktı: yemek zehirlenmesi sonucu yüksek ateş.
Roland olsa ona, Dandelo'nun ahırının civarında bulacağı yiyecekleri yemesinin kötü bir fikir olacağını söylerdi; aynı şekilde Robert Browning de. Habis veya değil, gerçekten bir at veya değil, Lippy (ismini muhtemelen daha iyi bilinen bir Browning şiiri olan "Fra Lippo Lippi"den al-
mıştı) Roland hayatına kafasına sıktığı bir kurşunla son verdiğinde zaten hasta bir hayvandı. Ama Mordred, bir ata benzeyen yaratık önüne çıktı-ğında örümcek bedenindeydi ve eti yemekten onu hiçbir şey alıkoyamazdı. Dandelo'nun sıska atından nasıl o kadar çok et -çok da yumuşak ve ılıktı- ve o kadar bol pıhtılaşmamış kan olduğunu içini bir tedirginlik sararak merak etmesi, insan şekline bürünmesinden sonra olmuştu. Ne de olsa bir kar yığınının içinde günlerce beklemişti. Kısraktan geri kalanların kaskatı donmuş olması gerekirdi.
Sonra istifralar başlamıştı. Ardından ateşi yükselmiş, Yaşlı Beyaz Baha'sını parçalayacak kadar yakınına ulaşmadan örümcek şekline bü-rünmemek için sıkça mücadele etmesi gerekmişti. Gelişi binlerce yıl öncesinin kehanetlerinde (çoğunlukla Mannilerin dehşet dolu fısıltılarla aktardıkları kehanetler) belirtilmiş varlık, büyüyünce yarı insan, yarı tanrı olacak varlık, insanlığın sonunu ve Prim'in geri dönüşünü izleyecek olan varlık... o varlık sonunda saf ve kötü kalpli bir çocuk olarak vücut bulmuştu ve mide dolusu zehirli at eti yüzünden ölmek üzereydi.
Isa'nın bunda hiçbir payı olamazdı.

3

Roland ve iki yoldaşı, Susannah'nın onları terk ettiği gün fazla bir ilerleme kaydedemedi. Kule'ye ertesi gün günbatımında varmayı planladığı için o gün kısa bir mesafe almayı kararlaştırmamış olsaydı bile daha fazla ilerleyemezdi. Cesareti kırılmıştı, yalnızdı ve ölesiye yorgundu. Patrick de yorgundu ama o hiç olmazsa isterse arabada yolculuk edebiliyordu. O günün büyük bir bölümünde kâh uyuklayarak, kâh resim çizerek arabada gitmeyi tercih etmişti. Ara sıra inip kısa süreler için yürümüş, sonra Ho Fat Il'ye tekrar binip kıvrılarak uyumuştu.
Roland, Kule'nin ritmini kalbinde ve kafasının içinde kuvvetli bir şekilde hissedebiliyordu. Kule'nin artık binlerce ses söylüyormuş gibi gelen şarkısı çok güçlü ve tatlıydı, ama kemiklerini dolduran kurşunu bu bile yok edemiyordu. Mola verip öğle yemeği yiyebilecekleri gölgelik bir alan ararken (vakit öğle sonrasını bulmuştu) bitkinliğini ve üzüntüsünü bir anlığına unutturan bir şey gördü.
Yolun kenarında boş arsadakinin kusursuz bir ikizi gibi görünen yabani bir gül vardı. Mevsime kafa tutarcasına açmıştı; Roland baharın başlarında olduklarını düşünüyordu. Dışı toz pembe, içi parlak kırmızıydı; Roland bir kalbin arzusunun rengi olduğunu düşündü. Gülün önünde diz çöktü, kulağını taçyapraklarına yaklaştırdı ve dinledi.
Gül şarkı söylüyordu.
Bitkinlik olduğu gibi kaldı, (mezarın bu tarafında hep olduğu gibi) ama yalnızlık ve üzüntü hiç olmazsa bir süre için yüreğini terk etti. Gülün kalbine bakmak istedi ama sapsarı merkezi öylesine parlaktı ki doğruca bakmak mümkün değildi.
Gan'ın geçiti, diye düşündü. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi ama haklı olduğunu biliyordu. Evet, Gan'ın geçiti, öyle!
Bu gül, boş arsadakinden hayati bir fark gösteriyordu: hastalık hissi ve belli belirsiz ahenksiz sesler yoktu. Bu gül çok sağlıklı, ışık ve sevgiyle doluydu. O ve diğerleri... tümü... öyle olmalıydı...
Işınlar'ı onlar besliyor, değil mi? Kokuları ve şarkılarıyla. Işınlar'ın onları beslediği gibi. Bu yaşayan bir güç sahası, veren ve alan her şey Kale'den yayılıyor. Ve bu sadece ilki, en dıştaki. Can'-Ka No Rey'de tıpkı bunun gibi on binlercesi var.
Bu düşüncenin şaşkmlığıyla kendini bir an güçsüz hissetti. Sonra içi öfke ve korkuyla doldu: o muhteşem kırmızı battaniyeyi gören yegâne kişi çılgının tekiydi. Dizginleri izin verirse hepsini bir anda kavurabilirdi.
Biri omzuna tereddütle dokundu. Ayağının dibinde duran Oy'la Pat-rick'ti dokunan. Gülün gerisindeki otlarla kaplı alanı işaret edip yeme hareketleri yaptı. Sonra gülü gösterip çiziyormuş gibi yaptı. Roland pek aç değildi ama çocuğun diğer fikri çok hoşuna gitti.
"Evet," dedi. "Burda birkaç lokma yeriz ve belki sen gülün resmini çizerken ben de küçük bir şekerleme yapabilirim. îki resim yapabilir misin,
Patrick?" Anladığından emin olmak için sağ elinin kalan parmaklarından ikisini kaldırdı.
Hâlâ anlamamış olan delikanlı kaşlarını çatarak başını hafifçe yana eğdi. Parlak saçları bir omzu üzerine perde gibi inmişti. Roland, Susan-nah'nın çocuğun saçlarını sözsüz itirazlarına rağmen derede yıkayışını hatırladı. Bu, Roland'ın aklına gelmezdi, ama delikanlı saçları yıkandıktan sonra çok daha iyi görünmeye başlanmıştı. Parlak saçlara bakınca içi, gü. le rağmen Susannah'ya duyduğu özlemle doldu. Susannah hayatına zarafet getirmişti. Ve bu sözcük o gidene dek aklından geçmemişti.
Artık yanında Patrick vardı; son derece yetenekliydi ama kavrayışı usandıracak kadar yavaştı.
Roland resim defterini, ardından gülü işaret etti. Patrick başını salladı, bu kadarını anlamıştı. Roland sonra sağlam elinin iki parmağını kaldırıp tekrar resim defterini gösterdi. Bu kez Patrick'in yüzü kavrayışın ışığıyla aydınlandı. Gülü, defteri, Roland'ı ve sonra kendini gösterdi.

"Aynen öyle, koca oğlan," dedi Roland. "Gülün ikimiz için birer resmi. Çok güzel, değil mi?"
Patrick başını hevesle salladı ve Roland yemeği hazırlarken çizmeye koyuldu. Roland yine üç tabak hazırlamış, Oy yemeyi yine reddetmişti. Roland, Hantal Billy'nin altın halkalı gözlerine bakıp bomboş olduklarını görünce -bir tür kayıp- içinde bir şeyler kırıldı. Oy bu şekilde yememeye daha fazla devam edemezdi; zaten fazlasıyla zayıftı. Cuthbert olsa, muhtemelen gülümseyerek kemik torbası derdi.
"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Hantal Billy'ye tersçe. "Onunla gitmiş olmayı diliyorsan fırsatın varken gitmeliydin! Neden şimdi bana öyle mahzunca bakıyorsun?"
Oy, ona bir süre daha baktı ve Roland, küçük yaratığın duygularını incitmiş olduğunu gördü; aptalca ama doğruydu. Oy kuyruğunu indirerek uzaklaştı. Roland, onu geri çağırmayı düşündü ama bu daha da aptalca olurdu, değil mi? Planı neydi? Hantal Billy'den özür dilemek mi?
İçi kendine öfke ve hoşnutsuzlukla doldu; Eddie, Susannah ve Jake'i Amerika tarafından hayatına çekmeden önce böyle hisleri bilmezdi. Onlar gelmeden önce neredeyse hiçbir şey hissetmezdi; o günlerde hayatı basitti ve bunun da kendine göre iyi yanları vardı. En azından sert çıktığı için bir hayvandan özür dilemesi gerekip gerekmediğini düşünmezdi, tanrılar aşkına.
Gülün yanı başına çömelerek şarkısının sakinleştirici gücüne ve merkezinden yayılan parlak ışığına -sağlıklı ışığına- doğru eğildi. Sonra Patrick dikkatini çekmek için kuş ötüşüne benzeyen sesi çıkardı ve gülün resmini yapabilmesi için biraz kenara çekilmesini işaret etti. Bu, Roland'ın hissettiği rahatsızlığı ve sinir bozukluğunu arttırdı ama yine de tek kelime etmeden gülden uzaklaştı. Ne de olsa resmi yapmasını Patrick'ten isteyen kendisiydi, değil mi? Susannah orada olsa gözlerinin, çocuklarının yaramazlıkları üzerine bakışan anne babalar gibi nasıl anlayışla birleşeceğini düşündü. Ama Susannah orada değildi elbette; sonuncularıydı ve artık o da yoktu.
"Pekâlâ, şimdi gülü biraz daha iyi görebiliyor musun?" diye sordu şakacı bir tonla olmasına çalışarak ama sesi yine hırçın çıkmıştı, hırçın ve yorgun.
Neyse ki Patrick, Silahşor'un sesindeki sertliğe tepki göstermedi; muhtemelen söylediklerimi duymadı bile, diye düşündü Roland. Dilsiz delikanlı bacaklarını ayak bilekleri üst üste gelecek şekilde uzatmış, resim defterini kucağına koymuştu. Yarısı yenmiş yemeği, hemen yan tarafında duruyordu.
"Resme dalıp yemeğini bitirmeyi ihmal etme," dedi Roland. "Beni duydun, değil mi?" Çabalarına cevap olarak dalgın bir baş sallaması alınca pes etti. "Ben biraz uyuyacağım, Patrick. Uzun bir gün olacak." Daha da uzun bir gece, diye ekledi içinden... ama o da Mordred ile aynı teselliye sahipti: o gece, sonuncu olacağa benziyordu. Gül tarlasının bitimindeki Kara Kule'nin içinde onu neyin beklemekte olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Kızıl Kral'ın işini bitirse bile bunun son yürüyüşü olduğundan oldukça emindi. Can'-Ka No Rey'den bir daha ayrılacağını sanmıyordu ve bunun bir sakıncası yoktu. Çok yorgundu. Ve gülün gücüne rağmen üzgündü.
Gilead'lı Roland kolunu gözlerinin üzerine koydu ve anında uyudu.

4

Patrick yaptığı ilk gül resmini göstermek için onu çocuksu bir coşkuyla uyandırdığında uykuya dalalı çok az bir süre olmuştu... güneşin konumuna bakılırsa on, en fazla on beş dakika uyumuştu.
Patrick'in bütün resimleri gibi bunun da acayip bir gücü vardı. Patrick sadece bir kurşunkalemle çalışmasına rağmen resme adeta hayat vermişti. Roland yine de bu sanat eserini takdir etmeyi bir saat sonrasına bırakmayı tercih ederdi. Bununla birlikte başını sallayarak beğendiğini belirtti -böylesine harikulade bir şeyin karşısında daha fazla hırçınlık etmeyeceğine dair kendine söz verdi- ve Patrick aldığı tepki çok büyük olmamasına rağmen mutlulukla gülümsedi. Sayfayı çevirip gülü tekrar çizmeye başladı. İkisi için birer resim, tıpkı Roland'ın istediği gibi.
Roland tekrar uyuyabilirdi ama ne anlamı vardı? Dilsiz çocuk ikinci resmi sadece dakikalar sonra tamamlayacak ve göstermek için onu yine uyandıracaktı. Uyumak yerine Oy'un yanma gitti ve gür kürkünü okşadı. Bunu nadiren yapardı.
"Sana öyle sert çıktığım için üzgünüm, dostum," dedi Hantal Billy'ye. "Bana hiç olmazsa tek bir kelime söylemeyecek misin?"
Söylemeyecekti.
Roland on beş dakika sonra arabadan indirdiği tek tük eşyayı tekrar yerine yerleştirdi, avuçlarına tükürdü ve tutamakları kavradı. Araba artık daha hafifti, öyle olmalıydı, ama daha ağırmış gibi geliyordu.
Elbette daha ağır gibi gelir, diye düşündü. İçinde kederim var. Her gittiğim yere onu da götürüyorum, evet götürüyorum.
Kısa süre sonra Patrick de Ho Fat H'deki yerini aldı. Kendine rahat bir köşe hazırlayarak kıvrılıp hemen uyudu. Gölgesi giderek uzayan Roland başı önde, ayaklarını sürüyerek yürümeye devam etti. Oy hemen yanı başında yürüyordu.
Bir gece daha, diye düşündü Silahşor. Bir gece ve bir gün daha, sonra bitecek. Öyle ya da böyle.
Kule'nin ritminin ve şarkı söyleyen binlerce sesinin zihnini doldurup ayaklarını hafifletmesine izin verdi... hiç olmazsa biraz. Yol kenarındaki güllerin sayısı artmıştı; her iki taraftaki düzinelerce gül, genel olarak kasvetli olan manzarayı aydınlatıyordu. Yolun üzerinde de birkaç güle rastladı ve zarar vermemeye özen göstererek etraflarından dolaştı. Son derece yorgundu, ama tek bir yapraklarına bile zarar vermemişti. Yolun üzerine düşmüş olanlara bile.

5

Güneş ufkun hâlâ epey üzerindeyken gece için durdu; havanın kararmasına daha en az iki saat vardı ama daha fazla ilerleyemeyecek kadar bitkindi. Kurumuş bir dere yatağının yanında kamp kurdular. Dere yatağının içi o muhteşem güllerle doluydu. Şarkıları bitkinliğini yok etmedi ama ruhunu bir nebze olsun canlandırdı. Aynı şeyin Patrick ve Oy için de geçerli olduğunu düşündü; bu iyiydi. Patrick uyandığında etrafına önce ilgiyle bakmıştı. Sonra suratı asıldı ve Roland, çocuğun Susannah'nın gidişini hatırladığını tahmin etti. Kapı arkasından kapandığında Patrick biraz ağlamıştı ama Roland burada ağlayacağını sanmıyordu.
Dere yatağı boyunda kavak ağaçları vardı -en azından Silahşor kavak olduklarını düşünüyordu- ama köklerinin beslendiği dere kuruyunca onlar da kuruyup kalmıştı. Dalları artık gökyüzüne doğru uzanan kemiksi, yapraksız kördüğümlerdi. Roland kuru dallar arasında on dokuz rakamlarını görebiliyordu. Hem Susannah'nın dünyasının, hem de kendi dünyasının rakamlarıyla. Bir yerde dallar, kararmakta olan gökyüzü önünde CHASSIT yazarcasına iç içe geçmişti.
Roland bir ateş yakıp erken bir akşam yemeği pişirmeden önce -Dandelo'nun kilerinden aldıkları konserve yiyecekler o akşam için iyi bir öğün olacaktı- kuru dere yatağına gidip gülleri kokladı. Ölü ağaçlar arasında yavaş adımlarla yürüyerek şarkılarını dinledi. Hem koku, hem de şarkı canlandırıcıydı.
Kendini biraz daha iyi hissederek ağaçların altından odun topladı (alçak dalları koparıp geride Patrick'in kurşunkalemlerini hatırlatan küçük parçalar bırakıyordu) ve ortalarına çalı çırpıları yerleştirdi. Sonra eski duayı neredeyse duymayarak söyledi ve ateşi yaktı: "Karanlıkta kıvılcım, kimdir atam? Yatacak mıyım? Kalacak mıyım? Bu kampı ateşle kutsa."
Roland ateşin önce harlayıp sonra korlara dönüşmesini beklerken New York'ta kendisine hediye edilen saati çıkardı. Pilinin en az elli yıl bitmeyeceği garanti edilmesine rağmen saat önceki gün durmuştu.
Öğle saatlerinin akşama döndüğü o an ise kollar yavaşça ters yöne doğru ilerlemeye başlamıştı.
Bunu büyülenmişçesine bir süre izledi, sonra kapağını kapattı ve üzerine işlenmiş sigul'lara baktı: anahtar, gül ve Kule. Spiral şeklinde yükselen pencerelerden hafif, ürkütücü, mavi bir ışık yayılmaya başlamıştı.
Bunu yapacağını bilmiyorlardı, diye düşündü ve saati her zaman yaptığı gibi düşebileceği bir delik olup olmadığını kontrol ettikten sonra ön sol cebine dikkatle koydu. Sonra yemek pişirdi. Patrick ile karınlarını güzelce doyurdular.
Oy hiçbir şey yemedi.

6

Kuru dere yatağının yanında, karanlıkta geçirdiği on iki saat, siyahlı adamla konuşarak geçirdiği gece dışında - Walter'in önceden dizildiğine şüphe olmayan bir deste kart ile geleceğe dair kasvetli kehanetlerde bulunduğu gece- Roland'ın hayatının en uzun saatleri oldu. Giderek artan bitkinliği, üzerine taşlardan yapılmış bir pelerin gibi çöktü. Uykuyla ağırlaşan gözlerinin önünden eski yüzler ve yerler birer birer geçmeye başladı sarı saçları gerisinde savrularak deli gibi Uçurum'a at süren Susan; ay-nl şekilde Jericho Tepesi'nden aşağı koşan, çığlıklar atan ve gülen Cuth-bert; şerefe kadeh kaldıran Alain Johns; Oy etraflarında havlayarak dans ederken çimler üzerinde neşeyle bağırarak güreşen Eddie ve Jake.
Mordred karanlığın içinde bir yerlerdeydi ve çok yakındaydı, ama Roland kendini giderek artan bir sıklıkla uykunun kollarına yuvarlanmak üzereyken yakalıyordu. Sıçrayarak uyandığı her seferde karanlığa deli gibi bakıyor, bilinçsizliğin kıyısına kadar geldiğini biliyordu. Her seferinde karnında kırmızı leke olan örümceği üzerine saldırırken görmeyi bekliyor, ama uzakta dans eden turuncu ışıklar dışında hiçbir şey göremiyordu.
Ama bekliyor. Fırsat kolluyor. Ve uyursam -uyuduğumda- üzerimize saldıracak.
Saat sabah üç civarında derin bir uykuya dönüşmek üzere olan bir şekerlemeden sadece iradesinin gücüyle uyandı. Avuçlarının alt kısmıyla gözlerini görüş alanında karmaşık geometrik şekiller uçuşmasına yol açacak kadar sertçe ovuşturarak etrafına umutsuzca baktı. Ateş sönmeye yüz tutmuştu. Patrick ateşin yaklaşık altı metre ötesinde, bir kavak ağacının yumrulu gövdesinin önünde uyuyordu. Roland'ın bulunduğu yerden üzeri deriyle örtülü bir yığından başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. İlk anda Oy'dan hiçbir iz göremedi. Hantal Billy'ye seslendi, ama karşılık alamadı. Silahşor tam ayağa kalkmak üzereydi ki Jake'in eski dostunun ateşin aydınlattığı alanın hemen ötesinde durmakta olduğunu gördü; daha doğrusu, gözlerindeki altın halkaların ışıltısıydı gördüğü. Gözler Ro-land'a bir anlığına baktıktan sonra kayboldu, Hantal Billy muhtemelen burnunu patilerinin üzerine koymuştu.
O da yorgun, diye düşündü Roland. Neden olmasın?
Oy'a ertesi günden sonra ne olacağı sorusu Silahşor'un karışık, yorgun zihninde şekillenmeye çalıştı, ama Roland soruyu tam anlamıyla oluşamadan aklından uzaklaştırdı. Ayağa kalktı (o bitkinlikle eli kalçasında bir zamanlar yer etmiş acıyı beklercesine yine aynı yere uzandı) Patrick'in yanına gidip onu sarsarak uyandırdı. Biraz uğraşması gerekmiş ama çocuğun gözleri sonunda açılmıştı. Bu kadarı Roland için yeterince iyi değildi Patrick'in omuzlarını kavradı ve doğrultup oturmasını sağladı. Çocuk tekrar uzanmaya çalışınca Roland, onu yine sarstı. Sertçe. Patrick, Silah-şor'a uykulu bir şaşkınlıkla baktı.
"Ateş yakmama yardım et, Patrick."
Hareket etmek çocuğun uykusunu biraz olsun açacaktı. Ateş canlandığında Patrick kısa bir süre nöbet tutmak durumunda kalacaktı. Bu fikir Roland'ın hiç hoşuna gitmiyor, kampı Patrick'in sorumluluğuna bırakmanın tehlikeli olacağını biliyordu, ama bütün gece uyanık kalmaya çalışması daha da tehlikeli olacaktı. Uykuya ihtiyacı vardı. Bir iki saat yeterli olacaktı. Patrick o kadar süre uyanık kalabilirdi elbette.

Patrick tekrar ayağa kaldırılmış bir ceset gibi hareket ediyor olmasına rağmen çalı çırpı toplayıp ateşe atmak için yeterince istekli görünüyordu. Ateş harlayınca önceki yerine oturarak ellerini dizlerinin arasından sarkıttı. Şimdiden uyumaya başlamış gibiydi. Roland, çocuğu tamamen uyandırmak için tokat atması gerekebileceğini düşündü. Daha sonra -acı acı- düşündüğünü yapmış olmayı dileyecekti.
"Patrick, dinle beni." Çocuğu omuzlarından kavrayıp uzun saçlarının havada savrulmasına yol açacak kadar sertçe sarstı. Saçları gözlerine doğru düşünce Roland sabırsızca kenara itti. "Uyanık kalıp nöbet tutmanı istiyorum. Sadece bir saatliğine... sadece... başını kaldır, Patrick! Bana bak! Tanrı'm, sakın uyuyakalayım deme! Şunu görüyor musun? Bize en yakındaki parlak yıldızı?"
Roland, Yaşlı Ana'yı gösteriyordu. Patrick hemen başını salladı. Gözlerinde bir ilgi pırıltısı olduğunu gören Silahşor bundan biraz cesaret aldı. Patrick'in yüzünde, "çizmek istiyorum" ifadesi vardı. En büyük kavak ağacının dallarındaki en geniş aralıktan görünen Yaşlı Ana'nın resmini yapmaya başlarsa uyanık kalabilirdi. Kendini çok kaptırırsa şafak vaktine kadar bile çizebilirdi.
"Otur, Patrick." Çocuğu ağacın dibine oturtup sırtını gövdesine yaslamasını sağladı. Ağacın yumrulu gövdesinin onu uyanık tutacak kadar rahatsız edici olacağını umuyordu. Roland tüm bu hareketleri su altında yapıyormuş gibi hissediyordu. O kadar yorgundu ki. Çok yorgundu. "Yıldızı hâlâ görüyor musun?"
Patrick başım hevesle salladı. Uykulu halini üzerinden atmış gibiydi ve Silahşor bu lütuf için tanrılara şükretti.
"Yıldız şu kalın dalın arkasında kaldığında ve oturduğun yerden göremediğinde veya kalkmadan çizmeye devam edemediğinde... beni çağır. Beni ne kadar zor olursa olsun uyandır. Anladın mı?"
Patrick hemen başını salladı ama onunla bir süredir yolculuk etmekte olan Roland başını böyle sallamasının bir anlamı olmadığını biliyordu. Patrick'in tek istediği, onu hoşnut etmekti. Ona dokuzla dokuzun toplamının doksan dokuz olduğunu söyleyecek olsa yine aynı şekilde hevesle başını sallayacaktı.
"Oturduğun yerden yıldızı göremediğinde..." Kendi sözleri artık çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Patrick'in onu anladığını ummaktan başka seçeneği yoktu. Dilsiz çocuk hiç olmazsa resim defterini ve ucu yeni açılmış bir kalem çıkarmıştı.
En iyi korumam bu, diye mırıldandı Roland'ın zihni, bedeni Ho Fat II ile kamp ateşi arasındaki deri yığınından oluşan döşeğine yıkıhrcasına uzanırken. Resim yaparken uyuyakalmaz, değil mi?
Umudu o yöndeydi ama cevabı bildiği söylenemezdi. Önemi de yoktu çünkü Gilead'h Roland her halükârda uyuyacaktı. Elinden geleni yapmıştı ve bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.
"Bir saat," diye mırıldandı ve sesi kendi kulaklarına çok uzaklardan geldi. "Beni uyandır... yıldız... Yaşlı Ana dalın arkasında..."
Ama Roland cümlesini tamamlayamadı. Artık ne söylediğini bile bilmiyordu. Bitkinlik onu yakaladı ve rüyasız bir uykunun içine çekiverdi.

7

Mordred tüm bunları uzağı gören cam gözlerle izledi. Ateşi yüksel-miş ve parlak alevinde kendi bitkinliği en azından geçici bir süre için yok olmuştu. Silahşor'un dilsiz çocuğu -Ressam- uyandırmasını ve ateş yafc. ması için yardım etmeye zorlamasını ilgiyle izledi. Dilsiz çocuğun bu işi bitirip Silahşor, onu engelleyemeden tekrar uykuya dalmasını umarak izlemeye devam etti. Ne yazık ki umduğu gerçekleşmedi. Bir grup ölü kavak ağacının yanına kamp kurmuşlardı. Roland, Ressam'ı en büyüğünün yanına götürdü. Vardıklarında, gökyüzünü işaret etti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ama Mordred, Yaşlı Beyaz Silahşor Baha'sının Yaşlı Ana'yı gösterdiğini tahmin etti zira en parlağı oydu. Pek zeki sayılamayacak Ressam sonunda anlamış göründü. Resim defterini çıkarıp çizmeye koyuldu. Yaşlı Beyaz Baba'sı Ressam'ın dinlemediği açıkça görülen talimatlar mırıldanarak biraz öteye gidip devrilircesine yattı.
Öyle ani yatmıştı ki Mordred, orospu çocuğunun kalbinin bunca yorgunluğa dayanamayıp iflas ettiğinden korktu. Sonra Roland hafifçe kıpırdanarak yattığı yere iyice yerleşti ve kuru dere yatağının yaklaşık doksan metre ötesinde bir tepeciğe uzanmış izleyen Mordred'in kalp atışları yavaşladı. Yaşlı Beyaz Silahşor Baha'sının uykusu çok derin olabilirdi ama Ressam o sözsüz, ancak şeytana yakışacak kadar yüksek çığlıklarından birini attığında tabancasını çekmiş, ateş etmeye hazır bir halde anında uyanmasını sağlayacak bir eğitime ve Eld'in kendisine kadar uzanan bir soya sahipti. Mordred'in sancıları giderek kötüleşiyordu. Çığlık atmamak, insan şeklini koruyabilmek, ölmemek için mücadele ederek iki büklüm oldu. Aşağıdan o uzun pırtlama sesini duydu ve kahverengi sıvı dışkının bacaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti. Ama son derece keskin burnu bu kez bokla birlikte kan kokusu da aldı. Acının asla sona ermeyeceğini, onu ikiye bölene dek artacağını sandı ama sonunda hafiflemeye başladı. Sol eline bakınca parmaklarının siyahlaşıp birbirine yapıştığını gördü ve hiç şaşırmadı. Bu parmaklar bir daha asla insan parmağı olmayacaktı; sadece bir kez daha değişeceğini biliyordu. Sağ eliyle kaşındaki teri sildi ve geri zekâlı dilsiz veledi uyuyakalmış görmek için Kızıl Baha'sına dua ederek dürbünü yine gözlerine kaldırdı. Ama hâlâ uyanıktı. Sırtını ağacın gövdesine yaslamış, dalların arasından gökyüzüne bakarak Yaşlı Ana'nın resmini yapıyordu. Mordred Deschain'in ümitsizliğe en fazla yaklaştığı an bu oldu. Roland gibi o da, resim yapmanın geri zekâlı çocuğu uyanık tutabilecek tek aktivite olduğunu düşünüyordu. Yükselen ateşi içini bu tahrip edici enerjiyle doldurmuşken neden şekil değiştirmiyordu? Neden şansını denemiyordu? Ne de olsa istediği çocuk değil, Ro-land'dı; örümcek bedeninde Silahşor'un üzerine süratle çullanıp bedenini aç ağzına yaklaştırabilirdi mutlaka. Yaşlı Beyaz Baba'sı bir, hatta belki iki el ateş etme fırsatı bulabilirdi ama Mordred kurşunlar örümceğin sırtındaki beyaz yumruya, çifte bedeninin beynine isabet etmediği sürece tehlikede

olacağını sanmıyordu. Ve onu bir kez yakaladım mı emip kupkuru edene dek bırakmayacağım, tıpkı Mia adındakine yaptığım gibi tozdan bir mumyaya dönecek. Rahatladı ve bedeninin değişimine izin vermeye hazırlandı. Tam o sırada zihninde bir başka ses duydu. Kara Kule'nin dışına hapsolmuş ve özgür kalabilmek için Mordred'in hiç olmazsa bir gün daha yaşamasına muhtaç olan Kızıl Baha'sının sesiydi.
Biraz daha bekle, dedi ses. Birazcık daha. Sana yardımı olabilecek bir numaram var. Bekle... biraz daha bekle...
Mordred bekledi. Ve bir iki dakika sonra Kara Kule'den yayılan ritmin değiştiğini hissetti.

8
Değişimi Patrick de hissetti. Ritim daha sakinleştirici olmuştu. Ve içinde sözcükler vardı; çizme isteğini körelten kelimeler. Bir çizgi daha Çekti, duraksadı, sonra kalemi bir kenara bırakıp kafasının içindeki kelimelerin ritmiyle uyumlu bir şekilde parlayıp sönüyormuş gibi görünen Yaşlı Ana'yı seyretmeye koyuldu. Roland duysa bu kelimeleri hemen tanırdı. Ancak bu kez söyleyen bir kadın değil, yaşlı bir adamdı. Sesi titriyordu ama tatlıydı:
"Canım bebeğim, güzel bebeğim, Bak bitti bir gün daha Tatlı ve mutlu rüyalar sana Çilek tarlaları gör rüyanda Canım bebeğim, güzel bebeğim Hep koklayayım öpeyim Chussit, chissit, chassit! Yetmesi gerek, dolacak sepet!"
Patrick'in başı göğsüne düştü. Gözleri kapandı... açıldı... tekrar kapandı...
Yetmesi gerek dolacak sepet, diye düşündü ve ateşin aydınlığında uyu-yakaldı.

9
Şimdi, akıllı oğlum, diye fısıldadı Mordred'in kaynayan, eriyen beynindeki soğuk ses. Şimdi. Git ve uykusundan asla uyanmamasını sağla. Onu birlikte hükmedeceğimiz güllerin arasında öldür.
Mordred saklandığı yerden çıktı. Dürbün, artık bir ele benzemeyen elinden düşmüştü. Değişirken içini yoğun bir özgüven kapladı. Bir dakika sonra iş bitecekti. İkisi de uyuyordu, başaramaması için hiçbir sebep yoktu.
Yedi bacak üzerinde bir kâbus gibi, uyuyan iki erkeğin üzerine doğru hızla gitti. Ağzı açılıp kapanıyordu.

10
Roland binlerce kilometre ötede bir yerlerden gelen havlama sesini duydu. Ses yüksek, telaşlı, öfkeli ve vahşiydi. Yorgun beyni havlamayı al-

gılamamak, bir çukura gömüp üzerini örtmek istedi. Sonra onu bir anda uyandıran, acı dolu, korkunç bir çığlık yükseldi. Acıyla değişmiş bile olsa Roland bu sesi çok iyi tanıyordu.
"Oy!" diye haykırdı yerinden fırlayarak. "Oy, neredesin? Yanıma gel! Yanı..."
Oradaydı, örümceğin kolları arasında kıvranıyordu. Ateşin aydınlığında ikisi de net bir şekilde görülebiliyordu. Daha ötelerinde Patrick, Susannah gittiğine göre artık kirlenmiş olabilecek bir saç perdesinin gerisinden aptalca bakıyordu. Hantal Billy, Mordred bedenini doğal olmayacak bir şekilde bükmüş olmasına rağmen öne arkaya var gücüyle kıvranıyor, ağzından köpükler saçarak örümceğin bedeninin herhangi bir parçasını ısırmaya çalışıyordu.
Uzun otlar arasından fırlamasaydı Mordred'in pençelerindeki o değil, ben olacaktım, diye düşündü Roland.
Oy dişlerini örümceğin bacaklarından birine sertçe geçirdi. Roland dişlerini daha derine geçirirken Hantal Billy'nin kaslarında beliren madeni para büyüklüğündeki gamzeleri ateşin aydınlığında görebiliyordu. Yaratık hafifçe yalpaladı ve kavrayışı gevşedi. İsteseydi Oy o an serbest kalabilir, örümceğin pençelerinden kurtulabilirdi. Ama yapmadı. Mordred, onu tekrar kavrayamadan atlayıp koşarak uzaklaşmak yerine zamanını boynunu uzatıp yaratığın bacaklarından birinin şiş bedeniyle birleştiği yeri yakalamakla harcadı. Dişlerini derinlere geçirince siyahımsı bir sıvı, burnunun iki yanından fışkırdı. Ateşin ışığında turuncu pırıltılar saçıyordu. Mordred daha yüksek bir çığlık attı. Oy'u hiç hesaba katmamıştı ve bedelini ödüyordu. Kıvranan iki şekil, ateşin aydınlığında bir karabasandan fırlamış iki yaratığa benziyordu.
Patrick yakınlarda bir yerde dehşetle haykırıyordu.
Beş para etmez orospu evladı uyuyakalmış, diye düşündü Roland acıyla. Peki ona nöbet tutturan kimdi?
"Bırak onu, Mordred!" diye bağırdı. "Bırakırsan bir gün daha yaşamana izin veririm! Babamın adı üzerine yemin ederim!"
Delilik ve kötülükle dolu kıpkırmızı gözler, Oy'un çarpılmış bedeninin üzerinden ona dik dik baktı. Gözlerin üzerinde, örümceğin sırtında topluiğne başı gibi minik mavi gözler vardı. Silahşor'a fazla insani bir nefretle bakıyorlardı.
Kendi gözlerim, diye düşündü korkuyla, ardından acı bir çıtırtı duyuldu. Kırılan, Oy'un omurgasıydı ama bu ölümcül yaralanmaya, çelik gibi sert kıllar bir zamanlar Jake'in bileğini şefkatle kavrayıp çocuğun görmesini istediği bir şeye doğru çeken ağzını ve çevresini parçalamış olmasına rağmen Mordred'in bacağının gövdesiyle birleştiği yeri kavrayan dişleri ayrılmadı. Ake! derdi öyle anlarda heyecanla. Ake-Ake!
Roland'ın sağ eli tabancasına gitti ama kılıfının boş olduğunu anladı. Susannah'nın diğer dünyaya geçerken tabancalarından birini yanında götürmüş olduğunu ancak o zaman, genç kadının gidişinden saatler sonra fark etti. Güzel, diye düşündü. Güzel. Diğer tarafta karanlık varsa içindeki yaratıklar için beş, kendisi için bir kurşunu olacak. Alâ.

Ama bu düşünce de belli belirsiz ve uzaktı. Mordred ağırlığını arka bacakları üzerine verip kalan orta bacağını Oy'un gövdesine dolayarak hâlâ diş göstermekte olan Hantal Billy'yi kanayan bacağından uzaklaştırırken diğer tabancasını çekti. Örümcek, tüylü bedeni korkunç bir şekilde havada döndürdü. Oy'un bedeni bir an için parlak Yaşlı Ana'yı perdeledi. Sonra örümcek, Hantal Billy'yi bir kenara fırlattı ve Roland dejâ vu hissine kapıldı. Bu olanları çok uzun zaman önce, Büyücü'nün Küre-si'nde görmüştü. Oy ateşin yardığı karanlıkta süzüldü ve Roland'ın yakmak için kopardığı dallardan birinin köküne sertçe çarptı. Acı dolu, korkunç bir çığlık attı -ölüm çığlığı- ve Patrick'in başının üzerinde havada hareketsizce asılı kaldı.
Mordred bir an bile duraksamadan Roland'ın üzerine atıldı ama hareketleri yeterince süratli değildi; bacaklarından biri doğar doğmaz vurularak koparıldığı, bir diğeri de az önce kötü bir şekilde yaralandığı için nispeten yavaş ilerliyor, yaralı bacağının ucundaki kıskaç yerde yararsızca sürünürken istemsizce açıhp.kapanıyordu. Roland'ın gözleri hiç bu kadar keskin, böyle anlarda içini saran soğukluk hiç bu kadar derin olmamıştı.
Örümceğin sırtındaki beyaz yumruyu ve kendisinin olan masmavi gözlerini gördü. Tek oğlunun korkunç yaratığın sırtından bakan yüzünü gördü ve ilk kurşunun parçalamasıyla gördüğü yüz fışkıran kanlar ardında bir anda kayboldu. Örümcek arka ayakları üzerinde yükseldi, ön bacakları yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru havayı yardı. Roland'ın sonraki iki kurşunu açığa çıkan karnına gömüldü ve koyu renk bir sıvı fışkırtarak sırtından çıktı. Örümcek, belki kaçma niyetiyle yan tarafına döndü ama kalan bacakları, gövdesini daha fazla destekleyemedi. Mordred Deschain kızıl ve turuncu kıvılcımlar saçarak ateşin üzerine düştü. Korların arasında kıvrandı, karnındaki kıllar yanmaya başladı ve acı acı gülümseyen Roland tekrar ateş etti. Ölmekte olan örümcek artık dağılmış olan ateşin içinden yuvarlanarak çıktı, arka bacakları birleşip düğüm oldu, ardından tekrar ayrıldı. Biri yine ateşin içine girdi ve yanmaya başladı. Koku felaketti.
Ateşten fırlamış korları ve tutuşmuş otları üzerlerine basarak söndürmeye niyetlenen Roland o tarafa doğru yürümeye başlamıştı ki kafasının içinde öfke dolu, korkunç bir uluma duydu.
Oğlum! Tek oğlum! Onu öldürdün!
"Benim de oğlumdu," dedi Roland üzerinden duman tüten canavara bakarak. Gerçeği kabullenebilirdi. Evet, hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdi.
Gel o halde! Gel, evlat katili! Gel ve Kule'ne bak ama şunu bil... kapısına bile dokunamadan Can'-Ka'nın kıyısında ihtiyarlıktan öleceksin! Geçmene hiçbir zaman izin vermeyeceğim! Geçiş karanlığı gelip geçecek, sen geçemeyeceksin! Katil! Ana katili, arkadaş katili... evet, her biri öldü, Susannah onu gönderdiğin kapının diğer tarafında boğazı kesilmiş halde ölü yatıyor... ve şimdi de evlat katili oldun!
"Onu bana gönderen kimdi?" diye sordu Roland kafasındaki sese. "Şu çocuğu -çünkü görünüşü ne olursa olsun o bir çocuk- eceline kim gönderdi, seni kızıl canavar?"
Buna cevap gelmedi. Roland tabancasını kılıfına koydu ve alevleri daha fazla yayılmalarına fırsat vermeden söndürdü. Sesin Susannah hakkında söylediklerini düşündü ve inanmamaya karar verdi. Susannah ölmüş olabilirdi, evet olabilirdi, ama Mordred'in Kızıl Baba'sının bu konuda Roland'dan fazlasını bildiğini sanmıyordu.
Silahşor bu fikri ardında bıraktı ve ka-tef inin sonuncu üyesinin dalın köküne saplanmış halde havada asılı olduğu ağaca yöneldi. Oy hâlâ yaşıyordu. Altın halkalı gözler Roland'a keyifli bir yorgunluk denebilecek bir ifadeyle baktı.
"Oy," diyerek elini uzattı ısırılabileceğini bilerek ama zerre kadar umursamayarak. Galiba bir parçası -hem de küçük sayılamayacak bir parçası- ısırılmak istiyordu. "Oy, hepimiz teşekkürler deriz. Ben teşekkürler derim, Oy."
Hantal Billy ısırmadı ve tek bir kelime söyledi. "Olan." Sonra içini çekti, Silahşor'un elini bir kez yaladı ve cansız başı aşağı sarktı.

11

Patrick şafağın belirsizliği yerini sabahın parlaklığına bıraktığı sırada kucağında Oy'un bir etole benzeyen cansız bedeniyle kuru dere yatağında, güllerin arasında oturmakta olan Roland'ın yanına tereddütle yürüdü. Delikanlı yumuşak, soru dolu bir ses çıkardı.
"Şimdi olmaz, Patrick," dedi Oy'un tüylerini dalgınca okşayan Roland. Tüyleri gür ama yumuşaktı. Sertleşen kaslara ve kuruyan kana rağmen tüylerin altındaki yaratığın öldüğüne inanmakta zorlanıyordu. Kuru kanla kaplı tüyleri, parmaklarıyla elinden geldiğince tarayıp düzeltti. "Şimdi olmaz. Oraya varmak için önümüzde koca bir gün var ve sorun yaşamayacağız."
Hayır, acele etmelerine gerek yoktu; son ölüsünün ardından diledi-ğince yas tutmaması için hiçbir sebep yoktu. Kule'nin kapısına bile doku-namadan ihtiyarlıktan öleceğini söylerken yaşlı Kral'ın sesinde hiç şüphe yoktu. Gideceklerdi elbette ve Roland araziyi inceleyecekti ama Kule'ye yaşlı canavarın göremediği bir noktadan yaklaşıp aşağıdan kapıya dolanmanın bir fikir değil, aptalca bir umut olduğunu o an bile biliyordu. Yaşlı canavarın sesinde hiçbir şüphe yoktu; geride gizlenmiş bir zerre bile.
Ama o an için hiçbirinin önemi yoktu. Öldürdüklerinden biri daha kucağında yatıyordu ve bir teselli varsa o da şuydu: Oy sonuncuydu. Artık Patrick hariç yine yalnızdı ve içinden bir ses, Patrick'in Silahşor'un taşıdığı korkunç mikroba bağışıklı olduğunu söylüyordu çünkü Patrick hiçbir zaman ka-tet olmamıştı.
Sadece ailemi öldürüyorum, diye düşündü ölü Hantal Billy'yi okşayarak.
Onu en çok üzen, önceki gün Oy'la konuşma tarzıydı. Onunla gitmiş olmayı diliyorsan fırsatın varken gitmeliydin!

Roland'ın ona ihtiyacı olacağını bildiği için mi kalmıştı? Patrick'in iş başa düştüğünde (Eddie'nin deyişiydi elbette) başaramayacağını bildiği için mi?
Neden şimdi bana öyle mahzunca bakıyorsun?
Çünkü son günü olduğunu ve ölümünün kolay olmayacağını biliyordu?
"Bence ikisini de biliyordun," dedi Roland ve ellerinin altındaki kürkü daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapadı. "Seninle o şekilde konuştuğum için çok üzgünüm, sözlerimi geri alabilmek için sağlam elimin tüm parmaklarını feda ederdim. Ederdim, doğru söylüyorum."
Ama zaman, Anahtar-Dünya'da olduğu gibi burada da tek yöne doğru akıyordu.
Roland içinde hiç öfke kalmadığını, her zerrenin tükendiğini söyleyebilirdi, ama teninin ürpertisini hissedip anlamını kavradığında yüreğinden taze bir hiddet dalgası yükseldi. Ve yorgun, ancak hâlâ mahir ellerine bir soğukluğun yerleştiğini hissetti.
Patrick, onu çiziyordu. Değeri ondan on kat -hayır, yüz kat!- fazla, cesur, küçük bir yaratık ikisi için canını o ağacın üzerinde vermemiş gibi kavak ağacının altına oturmuş, resim yapıyordu.
Onun tarzı da bu, dedi Susannah zihninin derinliklerinden sakin, şefkat dolu bir sesle. Tek sahip olduğu bu, diğer her şey ondan çekilip alınmış... yuvası olan dünya, annesi, dili ve akıl sağlığı. O da yas tutuyor, Roland. Üstelik çok da korkuyor. Bu, kendisini sakinleştirebilmesinin tek yolu.
Kuşkusuz hepsi doğruydu. Ama doğru oluşları öfkesini dindireceğine daha da alevlendirdi. Kalan tabancasını bir kenara koydu (şarkı söyleyen iki gül arasında parlıyordu) çünkü o anki ruh haliyle yakınında bulundurması tehlikeli olabilirdi. Sonra Patrick'i hayatında duymadığı şekilde azarlama niyetiyle ayağa kalktı. Başka bir işe yaramasa da kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. İlk kelimelerini şimdiden duyabiliyordu: O değersiz hayatını kurtaranların resmini yapmak hoşuna mı gidiyor, seni geri zekâlı? Kalbin neşeyle mi doluyor?
Tam ağzını açmıştı ki Patrick kalemini bırakıp eline yeni oyuncağını aldı. Silginin yarısı tükenmişti ve başka yoktu; Susannah pembe silgileri Ro-land'ın tabancası gibi yanında götürmüştü ve muhtemelen bunun tek sebebi, aklı o an daha önemli konularla meşgul olduğundan kavanozu tamamen unutmasıydı. Patrick silgiyi resmin üzerine getirdi ve duraksayıp başını kaldırdı -belki de silmeyi gerçekten isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu- ve dere yatağındaki Silahşor'un kaşlarını çatarak ona bakmakta olduğunu gördü. Sebebi hakkında muhtemelen en ufak fikri bile yoktu ama Roland'ın öfkeli olduğunu hemen anladı ve yüzü, korku ve mutsuzlukla buruştu. Roland, Dandelo'nun Patrick'i böyle gördüğünü düşündü ve öfkesi hemen söndü. Patrick'in ondan korkmasına izin vermeyecekti... kendisi için olmasa bile Susannah'nın hatırı için buna fırsat vermeyecekti.
Ve bunun kendisi için olduğunu keşfetti.
O halde neden onu öldürmüyorsun? diye sordu zihnindeki sinsi ses. Ona karşı böylesine merhamet duyuyorsan öldür de zavallı yaratığın çektiği acı bir son bulsun. Hantal Billy ile açıklığa beraber gidebilirler. Orada senin için bir yer hazırlayabilirler, Silahşor.
Roland başını iki yana salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Hayır, Patrick, Sonia'nın oğlu," dedi (robot Bili, ona öyle demişti). "Hayır, yanılmışım -yine- ve seni azarlamayacağım Ama..."
Patrick'in oturmakta olduğu yere yürüdü. Patrick, Roland'ın tekrar öfkelenmesine yol açan köpeğimsi, yatıştırmaya uğraşan bir gülümsemeyle olduğu yerde büzüldü. Ancak Silahşor öfkesini bu kez kolayca bastırdı. Oy'u Patrick de seviyordu ve evet, üzüntüsüyle baş edebilmesinin tek yolu buydu.
O an bu, Roland için pek az anlam ifade ediyordu.
Eğilip silgiyi çocuğun elinden nazikçe aldı. Patrick, ona sorarcasına baktıktan sonra harika (ve kullanışlı) oyuncağını geri vermesi için boş elini uzattı. Gözleriyle vermesini diliyordu.
"Olmaz," dedi Roland olabildiğince nazik bir sesle. "Tanrılar bilir kaç yıldır bu olmadan resim yaptın; bugünü silgi olmadan tamamlayabilirsin eminim. Daha sonra çizmeni -ve sonra silmeni- isteyeceğim bir şey olabilir. Anlıyor musun, Patrick?"
Patrick anlamamıştı ama silgi, Roland'ın saatinin yanını boylayınca az önce olanları hemen unutmuş göründü ve tekrar resmine döndü.
"Resmini de bir süreliğine bırak," dedi Roland, ona.
Patrick söyleneni hiç itiraz etmeden yaptı. Önce arabayı, sonra Kule Yolu'nu gösterdi ve sorarcasına bir ses çıkardı.
"Evet," dedi Roland. "Ama önce Mordred'in yanındakilere bakalım -işe yarar bir şey bulabiliriz- ve dostumuzu gömelim. Oy'u gömmeme yardım eder misin, Patrick?"
Patrick hevesle yardım etti ve gömme işi fazla uzun sürmedi; cansız beden, içindeki yürekten çok daha küçüktü. Öğleye doğru Kara Kule'ye giden uzun yolun son birkaç kilometresini almaya başladılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KIZIL KRAL VE KARA KULE

1

Yol da hikâye de uzun sürdü, sizce de öyle değil mi? Yolculuk uzun, bedeli yüksek oldu... ama hiçbir büyük hedefe kolay varılmamıştır. Uzun bir hikâye, yüksek bir kule gibi her seferinde bir taş eklenerek inşa edilmelidir. Ancak şimdi, son yaklaşırken bize doğru büyük dikkatle yürüyen iki yolcuya bakmalısınız. Yaşlı olan -güneş yanığı yüzünde derin çizgiler, kalçasında büyük bir tabanca var- Ho Fat II adını verdikleri arabayı çekmekte. Genç olan -kolunun altındaki

büyük resim defteriyle bir öğrenci gibi görünüyor- hemen arabanın yanında yürümekte. Daha önce tırmandıkları yüzlerce tepeden pek farklı olmayan, hafifçe dikleşen, uzun bir yolda ilerliyorlar. Üzerinde yürüdükleri yolun iki tarafında eski, taş bir duvarın kalıntıları ve aralarında biten muhteşem yabani güller var. Bu duvar yıkıntılarının ötesinde uzanan topraklarda garip taş binalar var. Bazıları şato kalıntıları gibi görünüyor; bazıları Mısır dikilitaşlarını andırıyor; birkaçının iblislerin çağrıldığı Konuşan Çemberler olduğu ilk bakışta anlaşılıyor; bir grup çok eski taş, Stonehenge'e benziyor. İnsan o büyük dairenin merkezinde toplanmış, rünler söyleyen Druidler görmeyi bekliyor ama bu anıtların bekçileri, Yüce Anıt'ın müjdecileri uzun zaman önce gitmiş. Bir zamanlar onların taptığı yerlerde artık birkaç yaban sığırı otluyor.

Neyse. Uzun yolculuğumuzun sonuna yaklaşırken burada bulunuşumuzun sebebi eski kalıntıları değil, arabayı çeken yaşlı silahşoru görmek. Tepenin zirvesinde duruyor, yanımıza varmasını bekliyoruz. Geliyor. Yaklaşıyor. Her zamanki gibi amansız, bölgenin dilini konuşmayı (en azından bir kısmını) ve gelenekleri öğrenen bir adam; hâlâ yabancı otel odalarındaki resim çerçevelerini düzeltecek bir adam. Hakkında değişen pek çok şey var ama bu onlardan biri değil. Tepenin zirvesine varıyor, artık o kadar yakınımızda ki terinin ekşimsi kokusunu alabiliyoruz. Başını kaldırıp ileriye bakıyor; herhangi bir tepenin zirvesine ulaştığında bu hareketi otomatik olarak yapar... bulunduğun yeri daima iyi tanı, Cort'un kurallarından biriydi ve sonuncu öğrencisi bunu hâlâ unutmuş değil. İlgisizce yukarı baktı, bakışları aşağı indi... ve durdu. Yolun yabani otlarla kaplı çatlak yüzeyine bir süre baktıktan sonra başını tekrar kaldırdı, bu kez daha yavaş hareket etti. Çok daha yavaş. Sanki karşısındakini görmekten korkuyormuş gibi.

İşte burada, böyle bir anda, hayatını adadığı hedef, görüş alanına ilk kez girdiğinde Roland'ın kalbindekileri kelimelere dökmek bir hikayeci için ne kadar zor olsa da ona katılmalı, içine gömülmeliyiz. Bazı anlar hayal gücünün ötesindedir.

2

Roland tepenin zirvesine ulaştığında başını hemen kaldırıp baktı; bir sorunla karşılaşacağını düşündüğünden değildi, artık çok derinlere yerleşmiş bir alışkanlıktı. Bulunduğun yeri daima iyi tanı derdi Cort ve bu düsturu zihinlerine kazımaya bebeklikten yeni çıktıkları günlerde başlamıştı. Dönüp geldikleri yola baktı -gülleri ezmeden etraflarından dolaşmak giderek güçleşmişti ama o ana dek hiçbirine zarar vermemeyi başarmıştı- ve sonra, az önce gördüğü kafasına dank etti.

Gördüğünü sandığın, dedi Roland kendi kendine hâlâ yola bakarak Tekrar yürümeye başladığımızdan beri ara sıra gördüğümüz o tuhaf kalıntılardan biridir muhtemelen.

Ama bunu düşündüğü an bile gerçek olmadığını biliyordu. Az önce gördüğü, Kule Yolu'nun yan tarafında değil, tam ilerisindeydi.

Boynunun eski bir kapının menteşeleri gibi gıcırdadığını duyarak başını tekrar kaldırdı. Karşısında, hâlâ kilometrelerce uzakta ama ufukta belirgin bir şekilde yükselen, güller kadar gerçek olan Kara Kule'nin tepesi vardı. Daha önce rüyalarında binlerce kez gördüğünü artık çıplak gözle görebiliyordu. Altmış veya seksen metre ötede yol daha yüksek bir tepeye tırmanıyordu. Bir tarafında, sarmaşıklarla dolu, çok eskilerden kalma bir Konuşan Çember, diğer tarafındaysa küçük bir demirağacı korusu vardı. Bu yakın ufkun merkezinin gerisinde, gökyüzüne uzanan ve sonsuz maviliği bir parça gölgeleyen siyah bir şekil vardı.

Patrick, Roland'ın yanında durdu ve kuş sesine benzer o sesi çıkardı.

"Görüyor musun?" diye sordu Roland. Sesi boğuktu, heyecan yüzünden çatlamıştı. Sonra, Patrick'in cevap vermesine olanak tanımadan çocuğun boynuna asılı olan şeyi işaret etti. Mordred'in eşyaları arasından almaya değer görünen sadece bu dürbün olmuştu.

"Dürbünü ver, Pat."

Patrick hemen çıkarıp uzattı. Roland dürbünü gözlerine götürerek netlik ayarını yaptı ve Kule'nin tepesi bir anda neredeyse dokunabileceği kadar yakın görününce nefesini tuttu. Ufkun üzerinde Kule'nin ne kadarı görünüyordu? Ne kadarına bakıyordu? Altı metrelik bir kısmına mı? Belki on beş? Bilmiyordu, ama Kule'nin gövdesinde spiral şeklinde yükselen dar pencerelerden en az üçünü ve en tepedeki cumba penceresini görebiliyordu. Parlak bahar güneşi altında rengârenkti. Merkezindeki siyah nokta, Geçiş'in gözü gibi ona bakıyordu.

Patrick kuş sesi çıkararak dürbünü almak için elini uzattı. O da bakmak istiyordu; Roland dürbünü hiçbir şey söylemeden verdi. Başı dönüyordu, bedeni oradaydı ama orada değilmiş gibiydi. Cort ile dövüşmeden önceki haftalarda da böyle hissettiğini hatırladı; bir rüyada veya ay ışının-daymış gibi. Bir şeyin, çok büyük bir değişimin yaklaştığını hissetmişti. O an da hissettiği buydu.

İşte orada, diye düşündü. Kaderim, hayatımın yolculuğunun son durağı orada. Ama kalbim hâlâ çarpıyor (doğru, eskisinden biraz daha hızlı atıyor), kanım damarlarımda dolaşmaya devam ediyor ve şüphesiz, bu kahrolası arabanın tutamaklarını kavramak için eğildiğimde belim şikâyet edecek ve hafifçe gaz da kaçırabilirim. Hiçbir şey değişmedi. Bu düşüncenin ardından gelmesi muhakkak olan düş kırıklığım, moral çöküntüsünü bekledi. Beklediği gerçekleşmedi. Tek hissettiği zihninde filizlenip kaslarına dağılıyormuş gibi görünen tuhaf, yakıcı parlaklıktı. Oy ve Susannah'ya dair düşünceler sabah yola çıkmalarından beri ilk kez aklını terk etti. Kendini özgür hissetti.

Patrick dürbünü indirdi. Roland'a heyecanlı bir ifadeyle baktı. Ufukta yükselen siyah karaltıyı gösterip kuş gibi öttü.

"Evet," dedi Roland. "Bir gün, bir dünyada, senin bir başka versiyonun onun resmini yapacak. Arthur Eld'in atı Llamrei'ninkini de. Bunu biliyorum, çünkü kanıtını gördüm. Şimdi, gitmemiz gereken yer orası."

Patrick yine öttü ve suratını astı. Ellerini şakaklarına götürüp başını korkunç bir baş ağrısına sahip biri gibi öne arkaya salladı.
"Evet," dedi Roland. "Ben de korkuyorum. Ama bunun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Burda kalmak ister misin, Patrick? Kalıp beni beklemek? İstersen seni burda bırakacağım."
Patrick başını hemen iki yana salladı. Ve Roland'ın anlamaması ihtimaline karşı uzanıp kolunu sıkıca kavradı. Resimleri yaparken kullandığı sağ eli demir gibiydi.
Roland başını salladı. Hatta gülümsemeye çalıştı. "Evet," dedi. "Güzel. Benimle istediğin kadar kalabilirsin. Ama sonunda tek başıma gitmem gerektiğini bil."

3
Kara Kule, tepeleri birbiri ardına aştıkça daha da yakınlaştı. Gövdesinde spiral şeklinde yükselen yarık pencerelerden giderek daha fazla sayıda görmeye başladılar. Roland, Kule'nin tepesinden yükselen iki çelik direği görebiliyordu. Geriye kalan iki Işın'ın yolu üzerinde ilerleyen bulutlar Kule'nin tepesinden dört ayrı yöne uzanıyor, gökyüzünde kocaman bir X çiziyordu. Sesler yükseldi ve Roland şarkılarında dünyaların isimlerini söylemekte olduklarını anladı. Bütün dünyaların. Bunu nereden bildiğine dair bir fikri yoktu ama öyle olduğundan emindi. Varlığın hafifliği benliğini sarmayı sürdürdü. Sonunda, sol taraflarında dev gibi taş heykellerin kuzeye doğru yürür halde donduğu bir tepeyi aştıklarında Roland, Patrick'e arabaya binmesini söyledi. Çocuk şaşırmış göründü. Roland'ın ama yorgun değil misin? olarak algıladığı sesler çıkararak sorarcasına baktı.
"Evet ama yine de bir çapaya ihtiyacım var. Yoksa içimden bir ses hata olacağını söylemesine rağmen şu gördüğün Kule'ye doğru koşmaya başlayacağım. Kalbim bitkinlik yüzünden pes etmezse Kızıl Kral oyuncaklarından biriyle kafamı uçuracaktır. Bin, Patrick."
Patrick söyleneni yaptı. Dürbünü gözlerine götürdü ve hafifçe eğilerek oturdu.

4
Üç saat sonra çok daha dik bir tepenin eteğine vardılar. Roland'm yüreği ona bunun son tepe olduğunu söylüyordu. Onun ötesinde Can'-Ka No Rey vardı. Tepede, sağ tarafta bir zamanlar küçük bir piramit olduğu anlaşılan bir taş yığını vardı. Geriye kalanların yüksekliği yaklaşık dokuz metreyi buluyordu. Güller, tabanını kırmızı bir halka oluşturarak sarmıştı. Roland güllere bakarak yavaşça tırmanmaya başladı. Arabayı ağır adımlarla çekiyordu. Tırmanırken Kara Kule'nin tepesi görüş alanına tekrar dahil oldu. Artık bel hizasına dek yükselen demirleriyle balkonları da görebiliyordu. Dürbüne gerek yoktu, hava olağanüstü bir netlikteydi. Roland kalan mesafenin sekiz kilometreden fazla olmadığını düşündü. Belki sadece beş kilometreydi. Kule'nin katları inanmakta hâlâ güçlük çeken gözlerinin önünde birer birer görüş alanına giriyordu.
Roland son tepenin zirvesine varmadan hemen önce, sağ taraflarındaki kaya yığınından oluşan piramide yirmi adım kala durdu, eğildi ve arabanın tutamaklarını yola son kez bıraktı. Bedenindeki her bir sinir tehlike alarmı veriyordu. "Patrick? Aşağı in."
Patrick, Roland'ın yüzüne endişeyle bakıp öterek söyleneni yaptı.
Silahşor başını iki yana salladı. "Sebebini henüz söyleyemem. Tek bildiğim, güvenli olmadığı." Sesler koro halinde şarkı söylüyordu, ama etraflarını saran havada hiçbir kıpırtı yoktu. Havada uçan veya öten tek bir kuş bile yoktu. Başıboş dolaşan yaban sığırları artık geride kalmıştı. Hafif bir esinti otları dalgalandırdı. Güller başlarını salladılar. İkisi yan yana yürümeye başladı ve Roland yürürlerken üç parmaklı sağ elinin yan tarafında çekingen bir dokunuş hissetti. Patrick'e baktı. Dilsiz çocuk gülümsemeye çalışarak arkasına endişeyle baktı. Roland, çocuğun elini tuttu ve tepenin zirvesine el ele vardılar.
Altlarında dörtbir yandan ufka doğru göz alabildiğine uzanan kıpkırmızı bir battaniye vardı. Dümdüz ilerleyen, genişliği üç buçuk metre civarındaki tozlu beyaz bir çizgiden ibaret olan yol, kırmızı battaniyeyi bölüyordu. Koyu gri renkte, isli gibi görünen kule, tıpkı rüyalarmdaki gibi gül tarlasının tam ortasında gökyüzüne yükseliyor; pencereleri akşam güneşiyle parlıyordu. Yol burada ikiye ayrılıyor ve Kule'nin tabanı etrafında mükemmel bir çember çizdikten sonra tekrar birleşerek Roland'ın artık güneydoğu değil, doğu olduğundan emin olduğu yöne doğru uzanıyordu. Bir başka yol, bu yolla dik açı oluşturarak Kule'ye varıyordu. Roland pusulanın yönlerinin asıl yerlerine dönmüş olduklarını düşündü. Kara Kule kuşbakışı, kan dolu bir hedef tahtasının tam merkezindeymiş gibi görünüyor olmalıydı.
"Bu..." diye başladı Roland, ama keskin, delice bir çığlık o sırada esintiyle onlara taşındı. Mesafe yüzünden belirsizleşmemesi garipti. Işın'ın üzerinden geliyor, diye düşündü Roland. Ve güllerle taşınıyor.
"SİLAHŞOR!" diye haykırdı Kızıl Kral. "ŞİMDİ ÖLECEKSİN!"
Hafif başlayan, giderek keskinleşen ve Kule'yle güllerin birleşmiş şarkısına baskın çıkan, var olan en keskin bıçaktan çıkıyor gibi gelen bir ıslık sesi duyuldu. Patrick, Kule'ye aptalca bakarak olduğu yerde donakaldı; refleksleri her zamanki gibi çabuk olan Roland olmasaydı havaya uçacaktı. Hâlâ elinden tutmakta olan dilsiz çocuğu taş yığınından oluşan piramidin gerisine çekti. Güllerin arasına gizlenmiş başka taşlar vardı. Bunlara takılıp dengelerini kaybettiler ve yere kapaklandılar. Taşlardan birinin köşesi, Roland'ın kaburgalarına denk geldi.
Islık sesi yükselmeye devam ederek kulak zarlarını patlatabilecek bir çığlığa dönüştü. Roland altın rengi bir şeyin havada uçarak hızla geçtiğini gördü... sneetch'lerden biriydi. Arabaya çarptı ve eşyalarını dörtbir yana saçarak havaya

uçurdu. Erzakların çoğu yolun üzerine düştü. Konserveler yuvarlanıyor, tangırdıyor, bazıları darbelerin etkisiyle açılıyordu.
Sonra Roland'ın dişlerini kamaştıran tiz bir kahkaha duyuldu. Patrick elleriyle kulaklarını kapadı. Kahkahadaki çılgınlık neredeyse tahammül edilemez ölçüdeydi.
"AÇIĞA ÇIK!" dedi uzaktan gelen çılgın, kahkaha dolu ses. "ÇIK ORTAYA DA OYNAYALIM, ROLAND! BURAYA GEL! KULE'NE GEL! ONCA YILDAN SONRA BURAYA GELMEYECEK MİSİN?"
Patrick umutsuzluk ve dehşet dolu gözlerle ona baktı. Resim defterini göğsüne bir kalkan gibi dayamıştı.
Roland piramidin kenarından dikkatle baktı ve Kule'nin tabanının iki kat yukarısındaki balkonda sai Sayre'ın ofisindeki resimde gördüğünün aynısını gördü: bir kırmızı, iki beyaz noktacık; bir yüz ve havaya kaldırılmış iki el. Ama bu yağlıboya bir resim değildi ve ellerden biri, bir şey fırlatıyormuşçasına hızla hareket etti. Cehenneme yaraşır, giderek yükselen tiz ıslık sesi tekrar duyuldu. Roland hızla piramidin gerisine yuvarlandı. Sonsuzluk gibi gelen bir duraksama oldu, ardından sneetch piramidin diğer tarafına çarparak patladı. Sarsıntı, yere yüzüstü kapaklanmalarına yol açacak kadar şiddetliydi. Patrick dehşetle haykırdı. Taş parçalan üzerlerine yağmur gibi yağdı. Bazı parçalar yolun üzerine düştü ama Roland, taşların tek bir güle bile çarpmadığını gördü.
Patrick dizleri üzerinde doğruldu ve koşarak kaçmaya niyetlendi -muhtemelen yola geri kaçacaktı- ama Roland parkasının yakasından kavrayarak çocuğu tekrar aşağı çekti.
"Burda yeterince güvendeyiz," diye mırıldandı Patrick'e. "Bak." Düşen bir kayanın açığa çıkardığı deliğe elini sokarak eklemleriyle vurdu. Çıkan tok ses üzerine gergince gülümsedi. "Çelik! Evet! Uçan ateş toplarının bir düzinesini fırlatsa bile bunu yıkamaz. Tek yapabileceği taşlarla kayaları havaya uçurup altındakini açığa çıkarmak. Anladın mı? Ve cephanesini harcayacağını sanmıyorum. Yanında bir eşek yükünden fazlası yoktur."
Roland, Patrick'in cevap vermesine kalmadan piramidin kenarından tekrar baktı. Ellerini ağzının iki yanma kaldırarak bağırdı: "TEKRAR DENE, SAİ! HÂLÂ BURDAYIZ, BELKİ BİR SONRAKİ DENEMENDE İSABET ETTİRİRSİN!"
Delice ses bir dakikalık bir sessizliğin ardından tekrar duyuldu. "İİİİİİEEEEEE! SAKIN BENİMLE ALAY ETMEYE KALKMA! SAKIN BUNA CÜRET EDEYİM DEME! İİİİİİEEEE!"
Giderek yükselen ıslık sesi tekrar duyuldu. Roland, Patrick'i yakalayıp yere yatırdı ve üzerine uzandı. Piramidin gerisindeydiler ama taşlara yaslanmamışlardı. Roland patlamanın iç kanamaya yol açacak kadar sarsacağından korkuyordu. Veya iç organlarını pelteye çevirmesinden.
Ancak sneetch bu kez piramide çarpmadı. Yolun üzerinden hızla geçti. Roland, Patrick'in üzerinden yuvarlanarak indi ve altın rengi topun havada bir dönüş yapıp hedeflerine yöneldiği anı gördü. Havadaki küçük topu tabancasıyla kilden bir tabakmış gibi vurdu. Kör edici bir ışıltı oldu ve sneetch yok oldu.
"ŞU İŞE BAK! HÂLÂ BURDAYIZ!" diye bağırdı Roland alaycı bir sesle. Avazı çıktığı kadar bağırırken sesinin tonunu ayarlamak güçtü.
Karşılık olarak çılgınca bir çığlık duyuldu: "İİİİİEEEEEEE!" Roland bu çığlıkların Kızıl Kral'ın kafasını ortadan ikiye ayırmamış olduğuna şaşıyordu. Tabancasının boşalan kurşun yatağını doldurdu -tabancasını mümkün olduğunca uzun süre dolu tutmaya kararlıydı- ve bu kez iki ıslık sesi duyuldu. Patrick inleyerek yüzüstü döndü ve yüzünü otlara gömerek başını elleriyle örttü. Roland sırtını kayalar ve çelikten oluşmuş piramide dayadı ve altıpatlarını bacağına yaslayarak rahatlamış halde beklemeye koyuldu. Aynı anda tüm iradesini tek bir nesneye odakladı. Gözleri, yükselen tiz ses yüzünden yaşarmak istiyordu, ama buna izin veremezdi. Hayatı boyunca olağandan keskin gözleriyle tanınmıştı ve bu yeteneğine en fazla ihtiyaç duyduğu andaydı.
Sneetch'\er yol üzerinden hızla uçtuğu sırada mavi gözleri hâlâ kuruydu. Bu kez biri soldan, diğeri sağdan döndü. Birbirlerinin uzağından önce bir yöne, sonra diğerine uçtular. Fark etmiyordu. Roland bacaklarını uzatmış, rahat bir pozisyonda oturuyor, kalbi yavaş ve düzenli bir ritimle çarpıyor, gözleri son derece net görüyordu (o son gün gözleri daha keskin olsa rüzgârı bile görebileceğini düşündü). Sonra tabancasını kaldırdı, her iki sneetch'i de havada vurdu ve patlamanın görüntüsü hâlâ kalbinin ritmiyle gözlerinin önünde nabız gibi atarken derhal yine doldurdu.
Piramidin kenarından uzandı, dürbünü aldı ve uygun yükseklikte bir kayaya dayayarak düşmanına baktı. Kızıl Kral bir anda adeta dibinde belirdi ve Roland, ömründe ilk kez tam hayal ettiği şeyi gördü: çengel şeklinde, balmumu gibi, devasa bir burnu olan yaşlı bir adam; gür, beyaz sakallar arasından görünen kırmızı dudaklar; neredeyse sıska kalçasına dek uzanan kar gibi bembeyaz saçlar. Pembeleşmiş yüzü, hacılara doğru dönmüştü. Kral'm üzerinde kıpkırmızı bir cüppe vardı. Cüppesinde oraya buraya serpiştirilmiş şimşek desenleri ve esrarlı semboller vardı. Susannah,
Eddie ve Jake görse onu Noel Baba'ya benzetirdi. Roland'a ise neyse o gibi görünüyordu: vücut bulmuş cehennem.
"AMMA DA YAVAŞSIN!" diye bağırdı Silahşor alayla. "ÜÇ TANE DENE! ÜÇÜNÜ BİRDEN FIRLATIRSAN BELKİ SANA YARAR!"
Dürbünle bakmak, yan yatmış, sihirli bir kum saatine bakmak gibiydi. Roland, Yaşlı Kızıl Kral'ın olduğu yerde öfkeyle zıplamasını, kollarını neredeyse komik denecek bir şekilde havada sallamasını izledi. Roland, cüppeli figürün ayaklarının dibinde bir kasa olduğunu düşündü ama emin olamadı; balkonun zeminiyle demirleri arasındaki tahtalar görüşü engelliyordu.
Cephanesi olmalı, diye düşündü. Öyle olmalı. O büyüklükte bir kasaya kaç tane sığar? Yirmi mi? Elli? Fark etmiyordu. Roland, Kızıl Kral aynı anda on ikiden fazla sneetch fırlatmadığı sürece yaşlı iblisin onlara fırlatacağı her şeyi havada vurma konusunda kendine güveniyordu. Ne de olsa bunun için yaratılmıştı.

Ne yazık ki Kızıl Kral da bu gerçeği Roland kadar iyi biliyordu.
Balkondaki yaratık o iğrenç, tiz çığlıklarından birini daha attı (Patrick kirli elleriyle kulaklarını kapadı) ve yeni cephane alma niyetiyle kasaya eğilecek oldu. Ancak son anda durdu. Roland, yaratığın balkon demirlerine yaklaşmasını izledi... ve sonra doğruca Silahşor'un gözlerine baktı. Bakışı kıpkırmızı yanıyordu. Roland bakışların büyüsüne kapılmamak için dürbünü hemen indirdi.
Kral'm sesi onlara doğru süzüldü. "BEKLE O HALDE... BEKLE VE HEDEFİNİ BİR DÜŞÜN ROLAND! NE KADAR YAKININDA OLDUĞUNU DÜŞÜN! VE... DİNLE! SEVGİLİNİN SÖYLEDİĞİ ŞARKIYI DİNLE!"
Ve sesi kesildi. Ne ıslık, ne inilti ne yaklaşan sneetch'ler vardı. Ro-land'ın artık tek duyduğu rüzgârın mırıltısı... ve Kral'm dinlemesini istediği şeydi.
Kule'nin çağrısı.
Gel, Roland, diye şarkı söylüyordu sesler. Can'-Ka No Rey'in güllerinden yükseliyor, tepedeki güçlenmekte olan Işınlar'dan yayılıyor ama çoğunlukla, hayatı boyunca aradığı ve artık gözlerinin önünde yükselen... ve son adımda uzak tutulduğu Kule'nin kendisinden geliyordu. Gitmeye kalkarsa açık alanda ölecekti. Ama Kule'nin çağrısı zihnine bir çengel gibi takılmış, onu çekiyordu. Kızıl Kral beklediği takdirde isteğine ulaşacağını biliyordu. Zaman geçtikçe gerçeği Roland da anladı. Çünkü çağıran sesler kesintisiz değildi. Bu seviyedeyken seslere karşı koyabilirdi. Karşı koyuyordu. Ama saatler ilerledikçe çağrının şiddeti arttı. Roland rüyalarında ve hayallerinde Kara Kule'ye niçin hep gökyüzünün batısındaki ışığın gül tarlası üzerinden yansıyormuş gibi göründüğü, tüm dünyayı yanan ufkun önünde gece yarısı kadar kara görünen tek bir direğin destek olduğu kan dolu bir kovaya çeviren günbatımında geldiğini giderek artan bir dehşetle anladı.
Kara Kule'ye hep günbatımında geldiğini görüyordu, çünkü Kule'nin giderek güçlenen çağrısı günbatımında iradesini alt ediyordu. Gidecekti. Dünya üzerindeki hiçbir güç ona engel olamazdı.
Gel... Gel..., GEL... GEL.... haline geldi ve ardından bir emre dönüştü: GEL! GEL! Başı ağrımaya başladı. Gitmeye can atıyordu. Defalarca dizlerinin üzerinde yükseldi ve kendini yine oturmaya ve sırtını piramide dayamaya zorladı. Patrick gözlerini ona dikmiş, giderek artan bir korkuyla bakıyordu. Çağrıya kısmen veya tamamen bağışıklığı vardı -Roland bu kadarını anlamıştı- ama neler olduğunu biliyordu.

5
Kral bir çift sneetch daha fırlattığında Roland'ın tahminine göre bir saattir oldukları yerde sıkışıp kalmışlardı. Bu kez piramidin iki tarafından geçer geçmez döndüler ve altı metre arayla doğruca üzerlerine geldiler. Roland sağdakini vurdu, sonra bir bilek hareketiyle diğerine ateş etti ve
0nu da havaya uçurdu. İkincinin patlaması yüzünde sıcak havayı hissedebileceği kadar yakındı, ama hiç olmazsa şarapnel parçası yoktu; görünüşe bakılırsa patladıklarında tamamen havaya uçuyorlardı.
"TEKRAR DENE!" diye bağırdı Roland. Boğazı artık kupkuruydu ve tahriş olmuştu, ama sözlerinin ona ulaştığını biliyordu, bulundukları yerin havası bu şekilde iletişim için müsaitti. Ve sözlerinin her birinin yaşlı delinin bağrını deşen birer hançer olduğunu biliyordu. Ama onun kendi sorunları vardı. Kule'nin çağrısı her geçen an güçleniyordu.
"GEL, SİLAHŞOR!" dedi çılgın ihtiyar. "BELKİ DE GELMENE İZİN VERİRİM! EN AZINDAN KONUYU ARAMIZDA TARTIŞABİLİRİZ, DEĞİL Mİ?"
Roland seste bir nebze samimiyet olduğunu dehşetle düşündü.
Evet, diye düşündü sertçe. Ve kahve içeriz. Hatta belki yanında kurabiye yeriz.
Saati cebinden çıkarıp kapağını açtı. Kolları hızla ters yöne dönüyordu. Piramide yaslanıp gözlerini kapadı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. Kule'nin çağrısı
(gel, Roland gel, Silahşor, commala-gele-gele, yolculuk bitmek üzere)
daha yüksek, her zamankinden daha ısrarlıydı. Gözlerini tekrar açtı ve bulutların gül tarlasındaki Kule'ye doğru durmaksızın ilerlediği amansız gökyüzüne baktı.
Ve işkence devam etti.

6
Piramidin yakınındaki güller ve çalıların gölgelerinin giderek uzadığı bir saat daha geçti. Roland bu süre içinde aklına, hayatını ve kaderini yanındaki yetenekli ama zekâsı fazla keskin olmayan çocuğun ellerine bırakmaktan kurtaracak parlak bir fikir gelmesi için dua edip durdu. Ama güneş, gökyüzünün batısında ufka doğru alçalır, üstlerindeki mavi gökyüzü kararırken yapılacak hiçbir şey olmadığını anlamaya başladı. Saatin kollarının ters yöne dönüş hızı daha da artmıştı. Yakında fır döneceklerdi. Ve o zaman Roland'ın direnci kırılacaktı. Sneetchler olsun olmasın (ve yaşlı çılgının elinde başka ne olabilirdi?) gidecekti. Koşacak, zikzaklar çizecek, gerekirse toprağın üzerinde sürünecekti ve ne yaparsa yapsın bedeni parçalara ayrılmadan önce Kara Kule'ye kadar olan mesafenin yarısını almış olursa şanslı sayılacağını bilecekti.
Güllerin arasında ölecekti.
"Patrick," dedi. Sesi boğuktu.
Patrick, ona yoğun bir umutsuzlukla baktı. Roland, çocuğun ellerine -kirli, çizikler içinde ve inanılmayacak kadar yetenekli ellerine- baktı ve pes etti. O ana dek dayanmasının tek sebebinin gurur olduğunu anladı; Kızıl Kral'ı bir hiçliğe göndermek değil, öldürmek istemişti. Ve Patrick'in Kral'a Susannah'nın yarasına yaptığını yapabileceğinin

hiçbir garantisi yoktu elbette. Ancak Kule'nin çağrısı yakında direnemeyeceği kadar kuvvetli olacaktı ve başka seçeneği kalmamıştı.
"Benimle yer değiş, Patrick."
Patrick, Roland'ın üzerinden dikkatle geçerek söyleneni yaptı. Artık piramidin yola yakın kenarındaydı.
"Uzağı gören aletle bak. O yarığa koy -evet, öyle- ve bak."
Patrick, Roland'a çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca Kule'ye baktı. Bu arada Kule şarkı söylüyor, çağırıyor, işkence ediyordu. Sonunda Patrick tekrar Silahşor'a döndü.
"Şimdi defterini al ve o adamın resmini çiz, Patrick." Bir adam değildi gerçi, ama en azından benziyordu.
Bununla birlikte Patrick önce dudaklarını ısırarak Roland'a bakmaya devam etti. Sonra Silahşor'un kafasını kavradı ve burun buruna gelene dek kendine çekti.
Çok zor, diye fısıldadı Roland'ın zihninin derinliklerinden bir ses. Bir çocuğun değil, yetişkin bir erkeğin sesiydi. Güçlü bir erkeğin. Tam anlamıyla orada değil. Karanlığa karışıyor. Rengi belirsizleşiyor.
Roland bu sözleri daha önce nerede duymuştu?
Şimdi bunu düşünecek zaman yoktu.
"Yapamayacağını mı söylüyorsun?" diye sordu Roland sesine (kayda değer bir çabayla) hayal kırıklığıyla karışık inanmazlık tınısı ekleyerek. "Yapamayacağını? Patrick'in yapamayacağını? Ressam'm yapamayacağını?"
Patrick'in bakışları değişti. Roland bir an için gözlerinde, büyüyüp yetişkin bir erkek olduğu takdirde bakışlarına yerleşeceğine emin olduğu bir ifade gördü... ve Sayre'ın ofisindeki resimler bunu en azından başka bir zamanda, başka bir dünyada yapacağını söylüyordu. O günü resmedecek kadar yaşlandığında. Büyüyüp yaşlı bir adam olacak kadar yaşar ve yeteneğinin yanı sıra birazcık bilgelik kazanırsa bu ifade azamet olacaktı; şimdi ise sadece küstahlıktı. Mavi ışıklardan hızlı olduğunu, en iyi olduğunu bilen ve başka hiçbir şeyi umursamayan bir çocuğun bakışıydı. Roland bu bakışı iyi tanırdı, ne de olsa Patrick Danville'in o an olduğu yaştayken aynı ifadeyi yüz ayrı aynada ve durgun su yüzeyinde görmüştü, değil mi?
Yapabilirim, dedi Roland'ın kafasının içinden gelen ses. Sadece kolay olmadığını söylüyorum. Silgiye ihtiyacım olacak.
Roland başını hemen iki yana salladı. Parmaklan cebindeki yarısı tükenmiş pembe silginin üzerine sıkıca kapandı.
"Hayır," dedi. "Hatasız çizmelisin, Patrick. Her çizgi ilk seferinde doğru olmalı. Silme faslı daha sonra gelecek."
Patrick'in bakışlarındaki küstah ifade bir anlığına kayboldu, ama sadece bir anlığına. Geri döndüğünde yanında gelen, Silahşor'u son derece memnun etti ve aynı zamanda rahatlattı. Azim ve heyecan dolu bir bakıştı. Yeteneklerini yıllarca, uykulu bir şekilde, kendilerini zorlamadan basit eserler için kullandıktan sonra sınırlarını zorlayacak, hünerlerini sınayacak ve hatta belki kabiliyet sınırını aşacak zorlu bir meydan okumayla karşılaşan insanların yüzünde beliren ifadeydi.
Patrick yarığın hemen altına dayalı bıraktığı dürbüne doğru yuvarlandı. Roland'ın kafasının içindeki sesler giderek daha emredici bir hal alan şarkıyı söylemeye devam ederken uzun uzun baktı.
Sonra geri döndü, resim defterini aldı ve hayatının en önemli resmini çizmeye başladı.

7
Patrick'in her zamanki metoduyla karşılaştırıldığında yavaş ilerleyen bir işti; genellikle hızlı kalem darbeleriyle çizer, sadece dakikalar içinde son ayrıntısına kadar tamamlanmış, kusursuz bir eser ortaya çıkarırdı. Roland, çocuğa bağırmamak için kendini defalarca kontrol etmek zorunda kaldı. Acele et! Tanrılar aşkına çabuk ol! Acı çektiğimi görmüyor musun?
Ama Patrick görmedi, görseydi de umursamazdı zaten. Kendini tamamen işine kaptırmış, meçhulün açgözlülüğüne kapılmıştı. Ara sıra kırmızı cüppeli resim öznesine bakmak için uzun süre duraksıyor, bunun dışında hiç ara vermeden çiziyordu. Bazen kalemi eğerek belirli noktalara karaltılar yapıyor, sonra başparmağını bu karaltılara sürterek gölgeler yaratıyordu. Bazen gözlerini sadece akları görünecek şekilde deviriyordu. Sanki Kızıl Kral'ın beynindeki parlak yansımasını bir şekilde taklit ediyordu.
Ne olduğu umurumda değil. Aklımı kaçırıp yaşlı Kızıl Kral'ın isabet buyurarak "sevgilim" dediğine doğru koşmaya başlamadan şu resmi bitirsin yeter.
En az üç gün sürmüş gibi gelen yarım saat bu şekilde geçti. Kızıl Kral bir keresinde her zamankinden tatlı bir sesle Roland'a Kule'ye gidip onunla konuşup konuşmayacağını sordu. Roland, onu balkon hapishanesinden kurtarırsa birlikte bir ok gömebilir ve Kule'nin tepesindeki odaya birlikte dostça tırmanabilirlerdi. Bu imkânsız değildi ne de olsa. Roland şartların umulmadık ortaklıklar kurulmasını sağlayabildiğine hiç tanık olmamış mıydı?
Silahşor'un buna tanık olmuşluğu vardı elbette. Kızıl Kral'ın bu seferki teklifinin daha önceki gibi sahte olduğunu ve tek farkın yalanın üzerine geçirilmiş başka bir kılıf olduğunu da biliyordu. Ve Roland bu kez yaşlı canavarın sesinde bir endişe tınısı duymuştu. Cevap vermekle enerjisini harcamadı.
Tatlı dilinin işe yaramadığını anlayan Kızıl Kral bir sneetch daha fırlattı. Bu seferki piramidin öyle yükseğinden geçti ki sadece bir kıvılcım gibi göründü. Ve daha sonra düşen bir bombanın çığlığıyla üzerlerine doğru dalışa geçti. Roland tek bir atışla icabına baktı ve tabancasını yine doldurdu. Aslında, Kızıl Kral'ın bu uçan el bombalarından daha fazla göndermesini diliyordu zira bunlar aklını Kule'nin ürkütücü çağrısından geçici olarak uzaklaştırıyordu.

Beni bekliyordu, diye korkuyla düşündü. Onu bu kadar karşı konulmaz yapan bu, sanırım... özellikle beni çağırıyor. Tam olarak Roland'ı değil, bütün Eld soyunu...ve o soydan sadece ben kaldım.

8

Sonunda, ufka yaklaşan güneş turuncu tonlarına bürünmeye başlamış ve Roland artık daha fazla dayanamayacağını hissederken Patrick kalemini elinden bıraktı. Kaşlarını çatarak resim defterini Roland'a doğru kaldırdı. Bakışı Roland'ı korkuttu. Dilsiz çocuğun yüzünde bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Patrick'in daha önceki kendini beğenmişliği artık yoktu.

Bununla birlikte Silahşor resim defterini aldı ve gördüklerinden o kadar etkilendi ki, Patrick'in resmindeki gözler onu büyüleme gücüne sahipmiş, tabancasını şakağına dayayıp tetiği çekmesini sağlayabilirmiş gibi başını çevirdi. Resim o derece iyiydi. Açgözlü, sorgu dolu yüz uzun, alın ve yanaklardaki çizgiler dipsizmiş hissi verecek kadar derindi. Gür sakalın arasından görünen dudaklar dolgun ve acımasızdı. Canı istediği takdirde bir öpücüğü, ısırığa çevirebilecek bir adamın ağzıydı.

"NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye haykırdı o deli ses. "HER NE YAPIYORSAN, SANA BİR FAYDASI OLMAYACAK! KULE BENÎM ELİMDE -İİİİİEEEEE!- BEN ÜZÜMLERİ OLAN KÖPEK GİBİYİM, ROLAND! TEPESİNE TIRMANAMASAM DA KULE BENİM! VE GELECEKSİN! İİİİEEE! DOĞRU DİYORUM! KULE'NİN GÖLGESİ, ARKASINA SAKLANDIĞIN O UYDURUK YERE ULAŞMADAN GELE-ÇEKSİN! İİİİEEEE! İÎİİEEEE! İİİİEEEE!"

Patrick yüzünü buruşturarak kulaklarını kapadı. Resmi bitirdiği için o korkunç çığlıkları tekrar duymaya başlamıştı. Bu resim Patrick'in hayatının en büyük eseriydi, Roland'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Çocuk meydan okuma karşısında kendini aşmış ve ortaya olağanüstü bir eser koymuştu. Kızıl Kral'ın kâğıt üzerindeki görüntüsü son derece gerçekçiydi. Uzağı gören alet bu netliğin tek sebebi olamaz, diye düşündü Roland. Sanki üçüncü bir gözü var, hayal gücünden bakan ve her şeyi gören bir göz. Diğer ikisini aklan görünecek şekilde devirdiğinde bu gözüyle bakıyor. Böyle bir yeteneğe sahip olmak... ve bunu bir kurşunkalem kadar basit bir araçla ifade etmek! Tanrılar!

Neredeyse yaşlı adamın şakaklarında birkaç tüy dokunuşu gibi kalem darbesiyle belirtilmiş damarların nabız gibi atmaya başlamasını görecekti. Silahşor dolgun dudakların kenarlarında tek bir keskin
(yaban domuzu dişi)
diş olduğunu gördü ve resmin dudaklarının hayat bulup o bakarken açılarak sipsivri dişleri gözler önüne sereceğini düşündü: minik bir beyaz nokta (aslında sadece kâğıdın kalem değmemiş bir yeriydi) hayal gücünün geri kalan kısmı görmesini, hatta her soluk verişine eşlik eden çürük et kokusunu hissetmesini sağlıyordu. Patrick, Kral'ın burun deliklerinin birinden taşan beyaz kılları ve sağ kaşındaki yara izini kusursuzca resmet-mişti. Dilsiz çocuğun daha önce yaptığı Susannah'nın portresinden çok daha üstün bir sanat eseriydi. Patrick diğer resimden Susannah'nın yarasını silebildiyse bu resimden de Kızıl Kral'ı silebilmeliydi, geride boş bir balkon ve arkasında kapalı bir kapı bırakabilmeliydi mutlaka. Roland resimdeki Kızıl Kral'ın hareket edip nefes aldığını görse hiç şaşırmayacaktı. Bu resim amacına uygundu mutlaka. Mutlaka...

Ama değildi. Değildi ve istemek, işe yaramasına yetmiyordu. İhtiyaç duymak da öyle.

Gözleri, diye düşündü Roland. İri ve korkunçtular, insan bedeninde bir ejderin gözleriydi. Korku salacak kadar gerçek görünüyorlardı, ama tam anlamıyla doğru değillerdi. Roland umutsuz, mutsuz bir kesinlik hissetti ve bir anda baştan ayağa titredi. Titremesi dişlerini takırdatacak kadar şiddetliydi. Bir yanlışlık var...

Patrick, Roland'ın dirseğini kavradı. Silahşor resme öylesine konsantre olmuştu ki, az kalsın haykıracaktı. Başını kaldırdı. Patrick başını ona salladı ve kendi gözlerinin kenarına dokundu.

Evet. Gözleri. Biliyorum! Ama gözlerinde ne yanlışlık var?

Patrick hâlâ göz kenarlarına dokunuyordu. Bir ekinkargası sürüsü, yakında maviden ziyade mor olacak gökyüzünde tiz çığlıklar atarak başlarının üzerinden uçup geçti. Kara Kule'ye doğru uçuyorlardı; Roland, onun sahip olamadıklarını bitirmemeleri için peşlerine düşme niyetiyle ayağa kalktı.

Patrick, onu av hayvanlarının derilerinden yaptıkları ceketinden tutarak geri çekti. Çocuk başını şiddetle iki yana sallıyor, bir yandan da yolu gösteriyordu.

"GÖRDÜM, ROLANDr diye haykırdı Kule'deki deli. "KUŞLARI KISKANIYOR, ONLARIN SAHİP OLDUKLARINI İSTİYORSUN, DEĞİL Mİ? İİİİEEEE! VE BU DOĞRU, ELBET! ŞEKER KADAR, TUZ KADAR, KRAL DANDO'NUN KASASINDAKİ YAKUTLAR KADAR GERÇEK, İİİİEEEE, HA! SENİ ŞU AN MAHVEDEBİLİRDİM AMA NEDEN UĞRAŞAYIM? ALTINA İŞEYİP TİTREYEREK, KENDİNE ENGEL OLAMAYARAK GELİŞİNİ GÖRMEYİ TERCİH EDERİM!"

Öyle olacak, diye düşündü Roland. Kendime engel olamayacağım. Belki burada on dakika daha kalabilirim, hatta belki yirmi dakika, ama sonra...

Patrick tekrar yolu göstererek düşüncelerini böldü. Geldikleri yönü işaret ediyordu.

Roland başını usançla iki yana salladı. "Çekimine karşı koyabilsey-dim bile -ki kalamıyorum, tek yapabildiğim burda beklemek- geri gitmekte hiçbir fayda yok. Açığa çıktığımız anda elinde ne varsa kullanarak üzerimize saldıracaktır. Elinde bir şey var, bundan eminim. Ve her ne ise, ta-bancamdaki kurşunların onu durdurabileceğini hiç sanmıyorum."

Patrick başını uzun saçları havada uçuşacak kadar sertçe iki yana salladı. Roland'ın kolunu tırnakları Silahşor'un etine üç kat giysiye rağmen batacak kadar sıkı kavramıştı. Daima nazik ve çoğunlukla kafası karışmış gibi bakan gözleri Roland'a şimdi öfkeye yakın bir ifadeyle bakıyordu. Boşta kalan eliyle yine işaret etti. Ama gösterdiği, yol değildi. Patrick gülleri gösteriyordu.
"Ne olmuş onlara?" diye sordu Roland. "Patrick, güllere ne olmuş?"
Patrick bu kez önce gülleri, sonra resimdeki gözleri gösterdi.
Ve bu kez Roland anladı.

9
Patrick gülleri almak istemedi. Roland gitmesini işaret ettiğinde çocuk hemen başını iki yana salladı. Gözleri irileşmiş, saçları yine öne arkaya savrulmuştu. Dişlerinin arasından yaklaşan sneetch'lzn hatırlatan, ıslığa benzer bir ses çıkardı.
"Fırlattığı her şeyi havada vurabilirim," dedi Roland. "Yaptığımı gördün. Koparabileceğim kadar yakında bir gül olsaydı kendim koparırdım. Ama yok. Bu yüzden gülü sen koparmalısın. Seni koruyacağım."
Ancak Patrick piramidin çıkıntılı duvarına doğru büzüldü. Yapmayacaktı. Korkusu yeteneğiyle aynı ölçüde değildi, ama oldukça yakın olduğu görülebiliyordu. Roland en yakındaki gülle arasındaki mesafeyi hesapladı. Gül siperlerinin koruması altında değildi, ama fazla uzak sayılmazdı. Gülü koparacağı parmakları eksik sağ eline baktı ve kendi kendine ne kadar zor olabileceğini sordu. İşin aslı, bilmiyordu. Bunlar sıradan güller değildi. Saplarındaki dikenlerde onu bir anda felç ederek otların üzerine boylu boyunca uzatacak kuvvetli bir zehir olabilirdi. Çok kolay bir hedef haline gelebilirdi.
Patrick gülü koparmayacaktı. Roland'ın bir zamanlar dostları olduğunu ve artık hiçbirinin hayatta olmadığını biliyordu. Yapmayacaktı. Roland'ın uğraşacak iki saati -hatta bir saati- olsaydı çocuğun dehşetini aşabilir, onu ikna edebilirdi. Ama o kadar vakti yoktu. Güneş batmak üzereydi.
Ayrıca çok da yakın. Mecbur kalırsam yapabilirim... ve yapmak zorundayım.
Hava Susannah'nın geyik derisinden diktiği kaba eldivenlere ihtiyaç duymayacakları kadar ılımış olmasına rağmen Roland o sabah eldivenleri takmıştı. Hâlâ beline sıkıştırılmış halde duruyorlardı. Birini alıp tepesini kalan iki parmağı ucundan çıkacak şekilde kesti. Geriye kalan kısmı hiç olmazsa avucunu dikenlerden koruyacaktı. Eldiveni taktı, sonra diğer elinde tabancasıyla en yakın güle bakarak diz çöktü. Bir tane yetecek miydi? Yetmek zorunda, diye düşündü. Diğer gül neredeyse iki metre uzaktaydı.
Patrick başını iki yana deli gibi sallayarak omzunu kavradı.
"Mecburum," dedi Roland. Elbette öyleydi. Bu onun göreviydi, Pat-rick'in değil ve en başta çocuğa yaptırmaya kalkması hataydı. Başarırsa, ne âlâ. Başaramaz ve Can'-Ka No Rey'in kıyısında parçalara ayrılırsa hiç olmazsa o korkunç çekim kesilecekti.
Silahşor derin bir nefes aldı, sonra siperin ardından güle doğru atıldı. Aynı anda Patrick, onu engelleme niyetiyle tekrar uzandı. Roland'ın ceketinin ucunu tuttu ve dengesini bozdu. Roland yan tarafı üzerine sertçe indi. Tabancası elinden fırlayıp uzun otların arasına düştü. Kızıl Kral haykırdı (Silahşor, çılgın seste hem zafer, hem öfke duydu) ve yaklaşan sneetch'in ıslığa benzer sesi duyuldu. Roland eldivenli sağ eliyle gülün sapını tuttu. Dikenler, derinin içinden örümcek ağıymış gibi kolayca geçti ve eline gömüldü. Acı dayanılmazdı, ama gülün şarkısı çok tatlıydı. Güneşe benzeyen sapsarı, parlak merkezini görebiliyordu. Milyonlarca güneşe benzeyen. Kanın sıcaklığını avucunda ve parmaklarında hissetti. Geyik derisi kanla ıslandı ve kahverengi yüzeyinde kırmızı bir leke belirdi. Onu öldürecek olan sneetch gülün şarkısını bastırdı ve zihnini doldurarak kafatasını ikiye ayıracakmış gibi oldu.
Gülün sapı kopmadı. Sonunda kökleriyle birlikte olduğu gibi topraktan çıktı. Roland sol tarafına yuvarlandı, tabancasını aldı ve bakmadan ateş etti. Yüreği ona bakmak için vaktinin kalmadığını söylüyordu. Gürültülü bir patlama oldu ve sıcak hava bu kez fırtına gibi yüzüne savruldu.
Yakındı. Bu kez çok yakındı.
Sinirlenen Kızıl Kral çığlık attı -"İİİİEEEEr- ve çığlığı, yaklaşan çok sayıda ıslık sesi takip etti. Patrick piramide sarılırcasına yaslandı. Gülü kanayan sağ eliyle sıkıca tutan Roland sırtüstü döndü, tabancasını kaldırdı ve sneetch'lenn dönüş yapmasını bekledi. Yaptıklarında hemen icaplarına baktı: bir, iki ve üç.
"HÂLÂ BURDAYIM!" diye bağırdı yaşlı Kızıl Kral'a. "HÂLÂ BUR-DAYIM SENİ YAŞLI PEZEVENK, SANA YARASIN!"
Kızıl Kral'ın o korkunç uluması tekrar duyuldu, ama daha fazla sneetch fırlatmadı.
"DEMEK ARTIK BİR GÜLÜN VAR!" diye haykırdı. "DİNLE ONU, ROLAND! İYİ DİNLE ÇÜNKÜ AYNI ŞARKIYI SÖYLÜYOR! DİNLE VE COMMALA-GEL-GELr
Bu şarkı artık Roland'a gitmesini emrediyordu. Sinir uçlarında öfkeyle yanıyordu. Patrick'i yakalayıp çevirdi. "Şimdi," dedi. "Hayatım için, Patrick. Devam edebilmem için hayatını feda eden her erkek ve kadın için."
Ve çocuk, diye ekledi içinden Jake'i düşünerek. Karanlığın üzerinde asılı duran, sonra içine düşen Jake'i.
Dilsiz çocuğun dehşetle irileşmiş gözlerine baktı. "Bitir şunu! Bana yapabileceğini göster!"

10
Roland inanılmaz bir şeye tanık oluyordu: Patrick gülü aldığında eli kesilmedi. Çizilmedi bile. Roland parçalanan eldiveni dişleriyle çekip çıkardı ve avuç içinin çok kötü bir şekilde kesildiğini gördü. Kalan parmaklarından biri, artık

sadece kanlı bir tendondan sallanıyordu. Uyumak isteyen bir şey gibi sarkıyordu. Ama Patrick'in hiçbir yeri kesilmemişti. Dikenler ona batmadı. Ve dehşet, gözlerini terk etti. Dikkatle bir güle, bir resmine bakıyordu.
"ROLAND! NE YAPIYORSUN? GEL, SİLAHŞOR, GÜNEŞ BATIP AKŞAM OLMAK ÜZERE!"
Ve evet, gidecekti. Öyle ya da böyle. Bu gerçeği bilmek, içini her nasılsa rahatlattı ve çok fazla titremeden olduğu yerde kalmasını sağladı. Sağ eli bileğine dek uyuşmuştu ve Roland, o eliyle bir daha asla hissede -meyeceğini biliyordu. Önemi yoktu, ıstanavarların saldırısından sonra fazla işine yaramamıştı zaten.
Gülün şarkısı devam ediyordu: Evet, Roland, evet, ona yine sahip olacaksın. Tekrar bütün olacaksın. Yenilenme olacak. Yeter ki gel.
Patrick gülden bir taçyaprak kopardı, inceledi ve ardından bir tane daha kopardı. Yaprakları ağzına aldı. Yüz hatları bir an için müthiş bir haz almışçasma gevşedi ve Roland taçyapraklarmın nasıl bir tadı olduğunu merak etti. Gökyüzü giderek kararıyordu. Kayaların altına gizlenmiş piramidin gölgesi neredeyse yola ulaşmıştı. Roland gölge onları buraya getiren yola değdiğinde Kızıl Kral, Kule'nin girişini tutsun tutmasın gidecekti, biliyordu.
"NE HALT EDİYORSUN? İİİİEEEE! AKLINDA VE KALBİNDE NASIL BİR ŞEYTANLIK VAR?"
Şeytanlıktan bahsedene bak, diye düşündü Roland. Saatini çıkarıp kapağını açtı. Kristal camın altındaki kollar geriye doğru ilerleyişini sürdürüyordu: beşten dörde, dörtten üçe, üçten ikiye, ikiden bire ve birden gece yarısına.
"Çabuk ol, Patrick," dedi. "Olabildiğince acele et, yalvarırım, zamanım dolmak üzere."
Patrick elini ağzına götürerek taze kan renginde ezmeyi avucuna tü-kürdü. Kızıl KraPın cüppesinin rengiydi. Aynı zamanda çılgınca bakan gözlerinin tonuydu.
Herhangi bir resminde ilk kez renk kullanacak olan Patrick sağ işaret parmağını ağzından çıkardığı ezilmiş yapraklara batırmaya niyetlendi ve son anda tereddüt ederek durdu. O anda Roland bir konudan tuhaf bir şekilde emin oldu: bu güllerin dikenleri sadece kökleri hâlâ Mim'de, yani Toprak Ana'da olduğu zaman batıyordu. Patrick'i ikna edebilmiş olsaydı Mim o yetenekli elleri parçalayacak ve işe yaramaz hale getirecekti. Hâlâ ka, diye düşündü Silahşor. Burada bile, Uç-Dün... Düşüncesini tamamlayamadan Patrick Silahşor'un sağ elini tuttu ve bir falcı gibi dikkatle baktı. Eldeki kandan birazını aldı ve ezilmiş yapraklara karıştırdı. Sonra sağ elinin orta parmağının ucuyla dikkatle bu karışımdan bir miktar aldı. Resme yaklaştırdı... duraksadı... Roland'a baktı. Roland, ona başını sallayınca o da riskli bir ameliyata başlamak üzere olan bir cerrah gibi ciddiyetle başını salladı ve parmağının ucunu resme değdirdi. Bir arıkuşunun gagasının çiçeğe girmesi gibi nazik bir dokunuştu. Kızıl Kral'ın sol gözünü renklendirdi ve kâğıttan uzaklaştı. Patrick başını yana eğdi ve Roland'ın pek çok şey gördüğü uzun ömrü boyunca tanık olmadığı bir büyülenmişlikle yaptığına baktı. Sanki çocuk çölde yirmi yıl bekledikten sonra Gan'ın yüzünü bir anlığına görme fırsatı bahşedilmiş bir Manni kâhindi.
Sonra yüzünde güneş gibi parlak bir gülümseme belirdi. Kara Kule'den gelen tepki çok ani ve -en azından Roland için- son derece rahatlatıcı oldu. Balkona hapsolmuş yaşlı yaratık acıyla uludu.
"NE YAPIYORSUN? İİÎİEEE! İİİİEEEEE! DUR! YANIYOR! YANI-YOOOR! İİİİEEEEEEEEEE!"
"Şimdi diğerini de bitir," dedi Roland. "Çabuk! Hayatın için, hayatım için!"
Patrick parmağının nazik dokunuşuyla diğer gözü de boyadı. Pat-rick'in siyah beyaz resminden artık iki parlak kırmızı göz bakıyordu; gülün özsuyu ve Eld kanıyla renklendirilmiş, cehennemin ateşiyle yanan gözler.
Olmuştu.
Roland sonunda silgiyi çıkarıp Patrick'e uzattı. "Yok et onu," dedi. "Şu habis cini bu dünyadan ve diğer tüm dünyalardan sil. Sonunu artık getir."

11

İşe yarayacağına şüphe yoktu. Patrick'in silgiyi resme -burun deliğinden fışkıran kıllara- dokundurmasıyla Kızıl Kral'ın balkondaki hapishanesinden acı ve korkuyla haykırması bir oldu. Sesinde aynı zamanda kavrayış vardı.
Patrick duraksadı, onayım almak için Roland'a baktı. Silahşor başını salladı. "Evet, Patrick. Artık vakti dolu ve celladı sen olacaksın. Devam et."
Yaşlı Kral dört sneetch daha fırlattı ve Roland hepsinin icabına sakince baktı. Sonra yaşlı canavar fırlatmayı kesti, çünkü artık elleri yoktu. Çığlıkları, Roland'ın kulaklarından ömrünün sonuna dek silinmeyeceğine inandığı anlaşılmaz sızlanmalara dönüştü.
Dilsiz çocuk gür sakallar arasından görünen dolgun dudakları silerken çığlıklar önce boğuklaştı, ardından tamamen kesildi. Patrick gözler hariç her şeyi sildi. Silgiden geri kalan minik parça gözleri belirsizleştire-miyordu bile. Pembe silgi (1958 Ağustosu'nda Norwich, Connecticut'taki Woolworth'den okula dönüş indirimi sırasında alınmış bir kurşunkalem setinin parçasıydı) çocuğun uzun, kirli tırnaklarıyla bile tutamayacağı kadar küçüldü, ama gözleri silmek mümkün değildi. Patrick sonunda silgi kırıntısını bir kenara attı ve Silahşor'a geri kalanı gösterdi: sayfanın tepesine yakın bir yerde boşlukta duran iki kan kırmızısı, uğursuz küre. Kızıl Kral'm geri kalanı silinmişti.

12

Piramidin gölgesinin ucu yola ulaşmıştı; gökyüzü batıda şenlik ateşinin parlak turuncu rengini terk etmiş, Roland'm çocukluğundan beri rüyalarında gördüğü kan dolu kazana dönüşmüştü. Gökyüzünün kan rengine dönmesiyle Kule'nin çağrısının şiddeti önce ikiye, sonra üçe katlandı. Roland görünmez eller gibi uzanıp kendisini kavradığını hissedebiliyordu. Kaderinin vakti gelmişti.

Ancak çocuk vardı. Bu arkadaşsız çocuk. Roland, onu Uç-Dünya'nın sonunda ölmeye bırakmayacaktı. Aklında kefaret düşüncesi yoktu, ama Patrick, onu nihayet Kara Kule'ye getiren tüm o cinayetlerin ve ihanetlerin bir temsilcisi gibi orada duruyordu. Roland'ın ailesi ölmüştü; gayri meşru çocuğu ölenlerin sonuncusuydu. Artık Eld ve Kule kavuşacaktı. Ama önce -veya son olarak- bunu halletmeliydi.
"Patrick, dinle beni," dedi çocuğun omuzlarını bütün olan sol ve eksik parmaklı sağ eliyle tutarak. "Ka'nm geleceğine istif ettiği resimleri yapacak kadar yaşamak istiyorsan bana hiçbir şey sorma ve hiçbir dediğimi tekrarlatma."
Çocuk, sona eren günün kızıl aydınlığında ona irileşmiş gözlerle, sessizce baktı. Kule'nin Şarkısı commala'dan başka bir şey olmayan kudretli bir haykırışa dönüşmüştü.
"Yola geri dön. Açılmamış bütün konserveleri topla. Karnım uzun süre doyurmaya yetecek kadar olmalı. Geldiğimiz yönde yürü. Yoldan hiç ayrılma. İyi olacaksın."
Her kelimeyi anlayan Patrick başını salladı. Roland, çocuğun, ona inandığını gördü ve bunun iyi olduğunu düşündü. İnanç onu bir tabancadan daha iyi korurdu. Sandal ağacından kabzaları bile olsa.
"Federal'e geri dön. İsmi daha önce Kekeme Bili olan robotun yanına dön. Ona seni Amerika tarafına açılan bir kapıya götürmesini söyle. Eğer yokladığında açılmazsa kaleminle çizip çekerek aç. Anladın mı?"
Patrick başını yine salladı. Elbette anlamıştı.
"Ka yolunu bir zamanda veya mekânda Susannah'ya çıkarırsa ona Roland'ın onu hâlâ tüm kalbiyle seviyor olduğunu söyle." Patrick'i kendine çekti ve çocuğun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ona bunu ver. Anladın mı?"
Patrick başını salladı.
"Pekâlâ. Artık gidiyorum. Uzun günler ve hoş geceler. Bütün dünyaların sonu geldiğinde yolun sonundaki açıklıkta buluşmak dileğiyle."
Ama bu söylediğinin gerçekleşmeyeceğini sözler ağzından çıktığı anda bile biliyordu, çünkü dünyaların sonu asla gelmeyecekti, bu artık söz konusu değildi ve onun için açıklık olmayacaktı. Çünkü Eld soyunun sonuncusu, Gilead'lı Roland Deschain için yolun sonu Kara Kule'ydi. Ve bu ona çok uyuyordu.
Ayağa kalktı. Defterini sıkıca tutmakta olan çocuk, ona merakla irileşmiş gözlerle baktı. Roland döndü. Derin bir soluk alıp avazı çıktığı kadar bağırdı.
"ROLAND ŞİMDİ KARA KULEYE GELİYOR' YOLUMDAN AYRILMADIM, HÂLÂ BABAMIN TABANCASINI TAŞIYORUM VE ELİMLE AÇILACAKSIN!"
Patrick, Silahşor'un yolun bittiği noktaya yürümesini izledi. Kan rengi gökyüzü önünde siyah bir siluetti. Roland'ın güller arasından yürümesini izledi ve Silahşor dostlarının, sevdiklerinin ve faz-yoldaşlarının ismini haykırmaya başlayınca gölgeler içinde titreyerek oturdu. İsimler, durgun havada sonsuza dek yankılanacakmış gibi taşındı.
"Gilead'lı Steven Deschain adına geliyorum!
"Gilead'lı Gabrielle Deschain adına geliyorum!
"Gilead'lı Cortland Andrus adına geliyorum!
"Gilead'lı Cuthbert Allgood adına geliyorum!
"Gilead'h Alain Johns adına geliyorum!
"Gilead'h Jamie DeCurry adına geliyorum!
"Gilead'h Bilge Vannay adına geliyorum!
"Gilead'h Aşçı Hax adına geliyorum!
"Gilead ve gökyüzünden şahin David adına geliyorum!
"Mejis'li Susan Delgado adına geliyorum!
"Mejis'li Sheemie Ruiz adına geliyorum!
"Jerusalem's Lot ve yollardan Peder Callahan adına geliyorum!
"Amerikalı Ted Brautigan adına geliyorum!
"Amerikalı Dinky Earnshaw adına geliyorum!
"Nehir Geçiti'nden Talitha Teyze adına geliyorum ve söz verdiğim gibi haçını buraya bırakacağım!
"Maine'li Stephen King adına geliyorum!
"Orta-Dünya'h cesur Oy adına geliyorum!
"New York'lu Eddie Dean adına geliyorum!
"New York'lu Susannah Dean adına geliyorum!
"Gerçek oğlum dediğim New York'lu Jake Chambers adına geliyorum!
"Ben Gilead'h Roland'ım ve kendi adıma geliyorum; önümde açılacaksın."
Bunun ardından borunun sesi geldi. Patrick'in hem kanını donduran, hem de mutlulukla havaya uçuran bir sesti. Yankılar kesildi ve sessizlik hâkim oldu. Sonra, belki bir dakika kadar zaman geçmişti ki gök gürültüsü gibi bir ses yükseldi: bir kapının sonsuza dek kapanmasının sesiydi.
Ve ardından ortalığa sessizlik çöktü.

13

Patrick, Yaşlı Ana ve Yaşlı Yıldız gökyüzünde belirene dek piramidin dibinde titreyerek oturdu. Güllerin ve Kule'nin şarkısı kesilmemiş ama alçalıp neredeyse bir mırıltıya dönmüştü.

Sonunda tekrar yola döndü, açılmamış konservelerden toplayabildiği kadarını topladı (arabayı parçalayan patlama gözönünde bulundurulduğunda sayıları umulmayacak kadar fazlaydı) ve bulduğu geyik derisinden kesenin içine doldurdu. Kalemini unuttuğunu fark edince almak için döndü.
Kalemin yanında, Roland'ın ay ışığı altında parlayan saati vardı.
Çocuk saati kısa (ve tedirgin) bir neşe ötüşüyle aldı ve cebine koydu. Sonra yine yola döndü ve eşyalarını doldurduğu keseyi omzuna astı.
Size neredeyse gece yarısına dek yürüdüğünü ve dinlenmeden önce saatine baktığını söyleyebilirim. Size saatin tamamen durmuş olduğunu da söyleyebilirim. Ertesi gün öğle vakti tekrar kontrol ettiğinde saatin kollarının doğru yönde yavaşça ilerlemekte olduğunu gördüğünü de söyleyebilirim. Ama Patrick hakkında size daha fazlasını söyleyemem, Fede-ral'e ulaşıp ulaşmadığını, ismi daha önce Kekeme Bili olan robotu bulup bulamadığını, Amerika tarafına tekrar dönüp dönemediğini söyleyemem. Bunların hiçbirini söyleyemem, üzgünüm derim. Karanlık, burada onu hikayeci gözlerimden saklıyor ve yolun bundan sonrasını yalnız aşmak zorunda.

SUSANNAH NEW YORK'TA (SONUÇ)

Küçük elektrikli araç Central Park'ta tamamen belirmeden önce hiçlikten santim santim çıkarken kimse telaşlanıp paniğe kapılmadı; aracı bizden başka kimse görmedi. İnsanların çoğu, Noel öncesi büyük bir fırtınaya dönüşecek olan yılın düşen ilk kar tanelerine bakmak için başını beyaz gökyüzüne kaldırmıştı. Gazeteler bu fırtınadan '87 Fırtınası diye bahsedecekti. Parktaki kar tanelerini izlemeyen ziyaretçiler halk okullarından gelme öğrenciler olan ilahi söyleyenleri izliyordu. Üzerlerinde ya bordo ceketler (erkekler) ya da bordo kazaklar (kızlar) vardı. Bu, bazen Post'ta ve rakibi olan New York Sun'da Harlem'in Gülleri diye bahsedilen Harlem Okul Korosu'ydu. Eski bir ilahiyi muhteşem bir ahenkle söylüyorlar, bir kıtadan diğerine geçerken parmaklarını şaklatıyorlardı. Kutup ayılarının yaşam alanından fazla uzakta değillerdi ve "What Child Is This"i söylüyorlardı.
Susannah düşen kar tanelerini izleyenlerin arasındaki genç adamı çok iyi tanıyordu ve onu görünce kalbi bir an duracakmış gibi oldu. Adamın sol elinde büyükçe bir plastik bardak vardı ve Susannah bardağın içinde kremalı sıcak çikolata olduğundan emindi.
Bir an için bir başka dünyadan gelmiş olan küçük aracın gidonuna dokunamadı. Roland ve Patrick'e ait düşünceler zihninden uzaklaşmıştı. Tek düşünebildiği Eddie'ydi... gözünün önünde olan, hayatta olan Eddie. Bu Anahtar-Dünya değilse ne olmuştu yani? Co-Op Şehri Brooklyn'deyse (hatta Queens'te!) ve Eddie, Buick Electra yerine bir Takuro Spirit kullanıyorsa ne olmuştu? Bunların hiçbiri önemli değildi. Tek bir şey önemliydi ve aracı ona doğru sürmesini engelleyen sadece buydu.
Ya Eddie, onu tanımazsa?
Ya dönüp baktığında tek gördüğü aküsü yakında üzerine oturulmuş bir şapka gibi boşalacak elektrikli bir aracın üzerinde oturan evsiz, parasız, doğru düzgün giysileri, adresi (bu zamanda ve dünyada yok, teşekkürler derim, sai) ve bacakları olmayan evsiz bir siyah kadın olursa? Onunla hiçbir bağlantısı olmayan evsiz, zenci bir kadın? Ya da onu zihninin gerisinde bir yerlerden hatırlar ve çok acı verdiği için Peter'ın İsa'yı inkâr ettiği gibi inkâr ederse?
Daha da beteri ya ona döner ve Susannah bir uyuşturucu bağımlısının bomboş, donuk, ifadesiz bakışlarını görürse?
Olasılıklar zihninde birbiri ardına belirdi ve yakında tüm dünyayı beyaz bir örtüyle kaplayacak taneler düşmeye devam etti.
Mızıldanmayı kes ve yanına git, dedi Roland, ona. Blaine, Mavi Cen-net'in taheen'leri ve Discordia Şatosu'nun altındaki yaratıkla kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmak için karşılaşmadın, değil mi? Cesaretin bundan fazladır mutlaka.
Ama Susannah eli aracı ilerleten düzeneğe uzanana dek bundan emin olamadı. Ama ilerlemeden önce Silahşor'un sesini yine duydu; ses bu kez yorgun ama eğleniyor gibiydi.
Belki önce bir şeyden kurtulmak istersin, Susannah?
Başını eğip bakınca Roland'ın tabancasının Meksikalı bir haydudun pistola'sı veya bir korsanın palası gibi beline sokulmuş halde durmakta olduğunu gördü. Tabancayı çekti, ağırlığının verdiği hissin güzelliği inanılmazdı... eline ne kadar da yakışıyordu. Bundan ayrılmak bir sevgiliden ayrılmak gibi olacak, diye düşündü. Ayrıca buna mecbur değildi, değil mi?
Kule
Asıl soru, neyi daha çok sevdiğiydi. Adamı mı, tabancayı mı? Diğer tüm seçenekler bu ikilem çözüldükten sonra ortaya çıkacaktı.
İçinden yükselen bir dürtüyle silahın silindirini çevirdi ve içindeki kurşunların eski ve mat olduğunu gördü.
Asla ateş etmeyecek, diye düşündü... ve sebebini veya ne anlamını tam olarak bilmeden: Bunlar ıslak.
Namluyu kaldırdı ve diğer taraftan gelen ışığı göremeyince üzüldü, ama fazla şaşırdığı söylenemezdi. Tıkalıydı. Görünüşe bakılırsa yıllar önce tıkanmıştı. Bu tabanca bir daha asla ateş etmeyecekti. Aslında bir seçim söz konusu değildi. Tabancanın işi bitikti.
Sandal ağacından kabzası olan tabancayı hâlâ elinde tutmakta olan Susannah diğeriyle aracı ilerletti. Küçük elektrikli araba -Ho Fat III adını vermişti ama bu isim zihninden silinmeye başlamıştı bile- sessizce öne fırladı. Üzerinde ÇÖPÜ

AİT OLDUĞU YERE ATIN! yazan yeşil bir çöp kutusunun önünden geçti. Geçerken, Roland'ın tabancasını kutunun içine fırlattı. Bunu yapmak içini sızlatmış, ama hiç duraksamamıştı. Ağır tabanca, suya atılmış bir taş gibi çöpün içindeki hazır yiyecek kâğıtları, el ilanları ve gazeteler arasından dibe çöktü. Böyle değerli bir silahı atmanın içini acıtacağı kadar bir silahşordu (dünyalar arasındaki son yolculuk tabancayı işe yaramaz hale getirmiş olsa da) ama daha şimdiden iş bittiğinde duraksayıp arkasına bir kez olsun bakmasını engelleyecek kadar başka bir kadın olmuştu.
Elinde plastik bardak tutan genç adam, yanına varamadan döndü. Gerçekten de üzerinde NOZZ-A-LA İÇİYORUM! yazan bir eşofman üstü vardı, ama Susannah bunu fark etmedi bile. Karşısındaki Edward Cantor Dean'di. Ve sonra bu bile ikinci planda kaldı, çünkü gözlerinde, korktuğu şeyi gördü. Aklı karışmış gibi bakıyordu. Susannah'yı tanımamıştı. Sonra Eddie çekingence gülümsedi ve Susannah daima çok sevdiği bu gülümsemeyi hatırladı. Ayrıca kanında uyuşturucu yoktu, bunu da hemen anlamıştı. Yüzünden belliydi. Daha ziyade gözlerinden. Harlem'den gelen koro ilahi söylüyordu. Eddie sıcak çikolatayla dolu bardağı ona uzattı.
"Tanrı'ya şükür," dedi. "Ben de tam bunu kendim içmem gerekeceğini düşünmeye başlamıştım. Seslerin yanıldığını ve keçileri kaçırmaya başladığımı. Ve... şey..." Yüzünde bir başka ifade daha belirirken sustu. Korkmuş görünüyordu. "Benim için hurdasın, değil mi? Lütfen bana kendimi rezil etmediğimi söyle. Çünkü şu an sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki uzun kuyruklu bir kedi gibi gerginim, hanımefendi."
"Değilsin," dedi Susannah. "Yani rezil olmuş değilsin." Jake'in kafasının içinde iki sesin kavga edişini anlatışını hatırladı; biri öldüğünü, diğeri hayatta olduğunu haykırıyordu. Her ikisi de kendinden son derece emindi. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini tahmin edebiliyordu zira kendisi de başka seslere aşinaydı. Garip seslere.
"Tanrı'ya şükür," dedi genç adam. "İsmin Susannah, değil mi?"
"Evet, ismim Susannah."
Boğazı kupkuruydu ama konuşmayı başarmıştı hiç olmazsa. Bardağı ondan aldı ve sıcak çikolatayı yudumladı. Tatlı ve güzeldi, bu dünyadan bir tattı. Kar iyice bastırmadan gidecekleri yere varmaya çalışan şoförlerin çaldığı kornaları duymak da bir o kadar güzeldi. Genç adam sırıtarak uzandı ve Susannah'nın burnuna bulaşan kremayı sildi. Dokunuşu elektrik çarpmış gibi etkiliydi ve aynısını onun da hissettiği belliydi. Onunla yine ilk kez öpüşeceklerini, yine ilk kez sevişeceklerini ve birbirlerine yine ilk kez âşık olacaklarını anladı. Eddie bunları, ona anlatan sesler sayesinde biliyor olabilirdi ama Susannah hepsinin daha önce gerçekleşmiş olduğunu hatırlıyordu. Ka bir tekerlektir, demişti Roland ve Susannah bunun doğru olduğunu artık biliyordu. Silahşor'un zamanına ve mekânına
(Orta-Dünya)
dair anıları silikleşiyor, ama hepsinin daha önce gerçekleştiğini bilecek kadarını hatırlayacağını düşünüyordu ve bunda son derece üzücü bir şey vardı.
Ama aynı zamanda iyiydi.
Bu kahrolası bir mucizeydi, başka bir şey değil.
"Üşüyor musun?" diye sordu genç adam.
"Hayır, iyiyim. Neden?"
"Titredin."
"Kremanın tatlılığından." Sonra gözlerini ondan ayırmadan dilini çıkardı ve kremanın köpüğünü yaladı.
"Şimdi değilse bile sonra üşüyeceksin," dedi genç adam. "WRKO bu gece ısının on derece birden düşeceğini söylüyor. Bu yüzden senin için bir şey getirdim." Arka cebinden kulaklara dek indirilebilen türde yün bir bere çıkardı. Susannah bereye baktı ve üzerinde kırmızı harflerle MUTLU NOELLER yazmakta olduğunu gördü.
"Beşinci Cadde'deki Brendio's'tan aldım."
Susannah, Brendio's'u daha önce hiç duymamıştı. Brentano's'u -kitapevi- duymuş olabilirdi ama Brendio's'u duymadığından emindi. Ama elbette onun büyüdüğü Amerika'da Nozz-A-La veya Takuro Spirit de yoktu. "Bunu satın almanı sesler mi söyledi?" Sesinde hafif bir alay vardı.
Genç adam kızardı. "Biliyor musun, gerçekten de onlar söyledi. Denesene."
Başına kusursuzca oturmuştu.
"Söylesene," dedi Susannah. "Başkan kim? Ronald Reagan olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"
Eddie, ona inanmazca baktıktan sonra gülümsedi. "Ne? Death Valley Daysn adındaki televizyon programını sunan eski aktör mü? Dalga geçiyorsun, değil mi?"
"Hayır. Ronnie Reagan hakkında dalga geçenin hep sen olduğunu düşünmüştüm, Eddie."
"Neden bahsettiğini anlamadım."
Ölüm Vadisi Günleri.
"Önemli değil, bana başkanın kim olduğunu söyle."
"Gary Hart," dedi Eddie bir çocukla konuşuyormuşçasına. "Colorado'dan. 1980'de yarışı az daha kaybediyordu, ki bunu bildiğinden eminim. Sonra, 'Şakadan anlamıyorlarsa cehenneme kadar yolları var,' dedi ve başardı. Ezici bir üstünlükle kazandı."
Susannah'ya bakarken gülümsemesi hafifçe soldu.
"Benimle dalga geçmiyordun, değil mi?"
"Sen sesler konusunda benimle dalga mı geçiyordun? Kafanın içinde duyduğun sesler? Sabahın ikisinde duyup uyandığın sesler?"
Eddie şok olmuş göründü. "Bunu nerden biliyorsun?"

"Uzun hikâye. Belki bir gün anlatırım." Hatırlıyor olursam, diye düşündü.
"Sadece sesler değil."
"Değil mi?"
"Hayır. Seni rüyalarımda görüyordum. Aylardır. Seni bekliyordum. Dinle, birbirimizi tanımıyoruz... bu çılgınlık... ama kalacak bir yerin var mı? Yok, değil mi?"
Susannah başını iki yana salladı. "Burda, Dodge'da bir yabancıyım," dedi idare eder bir John Wayne taklidiyle (ya da belki taklit ettiği Bla-ine'di).
Kalbi göğsünde yavaşça ve şiddetle çarpıyordu ama mutluluğunun arttığını hissetti. Her şey yoluna girecekti. Nasıl olacağını bilmiyordu ama her şey çok iyi olacaktı. Bu kez ka onun için çalışıyordu ve gücü olağanüstüydü. Bu gerçek, tecrübeyle sabitti.
"Seni nasıl tanıdığımı... veya nerden geldiğini sorsaydım..." Eddie duraksayıp ona baktı. "Ya da sana şimdiden nasıl âşık olabildiğimi?..."
Susannah gülümsedi. Gülümsemek iyi gelmişti, üstelik artık acıtmıyordu, çünkü bir zamanlar orada ne varsa (galiba bir tür yaraydı... hatır-layamıyordu) artık yoktu. "Tatlım," dedi ona. "Dediğim gibi, bu uzun bir hikâye. Ama zamanla öğreneceksin... hatırladığım kadarını. Ve yapacak işlerimiz olabilir. Tet Şirketi adında bir yer için." Etrafına bakındıktan sonra sordu. "Hangi yıldayız?"
"1987."
"Brooklyn'de mi yaşıyorsun? Ya da belki Bronx'ta?"
Rüyalarının ve kafasının içindeki seslerin buraya sürüklediği -elinde bir bardak sıcak çikolata ve arka cebinde, üzerinde MUTLU NOELLER yazan bir bereyle- genç adam bir kahkaha patlattı. "Tanrı'm, hayır! Ben White Plains'denim! Erkek kardeşimle buraya trenle geldik. Şuraya kadar gitti. Kutup ayılarına yakından bakmak istemişti."
Kardeş. Henry. Ulu bilge ve yüce keş. Susannah'nm yüreğine bir ağırlık çöktü.
"Sizi tanıştırayım," dedi Eddie.
"Yok, ben gerçekten..."
"Hey, arkadaş olacaksak küçük kardeşimle iyi geçinmelisin. Çok ya-kınızdır. Jake! Hey, Jake!"
Susannah kutup ayılarına ait bölgeyi parkın geri kalanından ayıran demirlerin önündeki çocuğu fark etmemişti. Onlara doğru dönen çocuğu görünce kalbi mutlulukla hopladı. Jake elini salladı ve onlara doğru yavaşça yürüdü.
"Jake'in rüyalarına da giriyordun," dedi Eddie. "Çıldırmadığımdan bu sayede emin oldum. En azından her zamankinden daha çılgın olmadığımdan."
Susannah, Eddie'nin elini tuttu... o tanıdık, çok sevilen eli. Ve parmakları kendininkiler üzerine kapandığında mutluluktan ölebileceğim düşündü. Sorulacak çok fazla sorusu vardı -onların da olacaktı- ama o an için sadece biri önemliydi. Kar taneleri Eddie'nin kaşlarına, omuzlarına, saçlarına düşerken sordu.
"Jake ile soyadınız ne?"
"Tören," dedi Eddie. "Almanca."
Başka bir şey söylemelerine fırsat kalmadan Jake yanlarına geldi. Bu üçünün sonsuza dek mutlu yaşadığını söyleyecek miyim? Hayır, çünkü kimse sonsuza dek yaşamaz. Ama mutluluk vardı.
Ve yaşadılar.
Ayı Shardik ve Kaplumbağa Maturin'i Kara Kule ile birleştiren, akan ve bazen kendini bir anlığına gösteren büyüye sahip Işın'ın altında yaşadılar.
Hepsi bu.
Bu kadarı yeterli.
Teşekkürler derim.

BULUNMUŞ (SON SÖZ)

1
Hikâyemi sonuna kadar anlattım ve tatmin olmuş durumdayım. Canavarlar, mucizeler ve oraya buraya-yapılan yolculuklarla dolu, sadece iyi bir Tanrı'nm sona saklayacağı türden (bunu garanti ederim) bir hikâyeydi. Artık durabilir, kalemimi bırakabilir ve yorgun elimi dinlendirebilirim (ama sonsuza kadar değil muhtemelen, hikâye anlatan ellerin kendi iradeleri ve sabırsızlanma gibi bir huyları vardır). Gözlerimi Orta-Dünya'ya ve Orta-Dünya'nın ötesinde yatan her şeye kapatabilirim. Ancak onlar olmadan hiçbir hikâyenin bir gün bile hayatta kalamayacağı kulakları sunan bazılarınız buna o kadar da istekli olmayacaktır. Sizler, daha önce kaç kez kanıtlanmış olsa da işin keyfinin varılan hedeften ziyade yolculuğun kendisinde olduğuna inanmayan, sonuca kilitlenmiş, acımasız insanlarsınız. Sizler, sevişmeyi sonunda gelen değersiz sıvıyla karıştıran talihsizlersiniz (ne de olsa orgazm, Tanrı'nm bize en azından o an için işimizin bittiğini ve uyumamız gerektiğini söylemesinin bir yoludur). Sizler, yorgun karakterlerin dinlenmek için gittiği Grey Havens'ı inkâr eden zalimlersiniz. Her şeyin nasıl sonlandığını görmek istediğinizi söylersiniz. Roland'ın peşinden Kule'ye girmek istediğinizi, parasını ödeyip izlemeye geldiğiniz gösterinin bu olduğunu söylersiniz.
Umarım çoğunuz daha farklı düşünüyordur. Daha iyisini istiyordur. Umarım sayfalan sona varana dek öğütmek için değil, hikâyeyi dinlemek için gelmişsinizdir. Sonu öğrenmek için tek yapmanız gereken son sayfayı açıp üzerinde yazanları okumak. Ama sonlar kalpsizdir. Bir son, hiçbir insanın (veya Manni'nin) açamayacağı kapalı bir kapıdır. Pek

çok son yazdım ama bunun sebebi, her sabah yatak odamdan çıkmadan önce pantolonumu giyme sebebimle aynı... âdet yerini bulsun diye.
Sevgili Sadık Okuyucu, sana şunu söyleyeyim: Burada durabilirsin. Son anının Central Park'taki Eddie, Susannah ve Jake'in "What Child IsThis"i söyleyen çocuk korosunu dinlerken tekrar ilk kez bir araya gelişini görmek olmasına izin verebilirsin. Oy'un (muhtemelen uzun boyunlu, garip altın halkalı gözlere sahip bazen kulağa ürpertici şekilde konuşmay-mış gibi gelen tuhaf bir havlayışı olan bir köpek versiyonu) er ya da geç o resme dahil olacağını bilerek memnun olabilirsin. Bu çok güzel bir resim, değil mi? Bence öyle. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar cümlesine oldukça yakın.
Devam edersen düş kırıklığına uğrayacağın muhakkak, belki kalbin bile kırılacaktır. Kcmcı iımle asılı tek bir anahtarım kaldı ve o da son kapıyı, üzerinde }@^5)J@(1©^ olam açıyor. Kapının gerisindekiler aşk hayatını güzelleştirmeyecek, başının kelleşen bölgesinde tekrar saç bitmesini sağlamayacak veya hayatına beş yıl eklemeyecek (beş dakika bile eklemeyecek). Mutlu son diye bir şey yoktur. "Bir zamanlar"la eşdeğer tek bir tanesine bile rastlamadım.
Sonlar acımasızdır.
Son, sadece elveda demenin bir başka yoludur.

2
Hâlâ devam ediyor musun?
Pekâlâ, gel o zaman. (İç geçirdiğimi duyabiliyor musun?) İşte Uç-Dünya'nın sonundaki Kara Kule. Gör onu yalvarırım. Onu çok iyi gör. İşte günbatımında Kara Kule.

3
Kule'ye, Eddie ve Susannah'nın deja vu diye adlandırdığı o tuhaf ta-nıdıklık hissiyle geldi.
Can'-Ka No Rey'in gülleri, Kara Kule'ye giden patika boyunca açıldı; merkezlerindeki sapsarı güneşler, ona gözlermişçesine bakıyor gibiydi. Roland o gri-siyah sütuna doğru yürürken her zaman bildiği dünyadan kaydığını hissetti. Kendi kendine yapacağına söz verdiği gibi dostlarının ve sevdiklerinin isimlerini söyledi; alacakaranlıkta isimlerini kusursuz bir güçle haykırdı zira artık enerjisini Kule'nin çekimine karşı koymak için saklamasına gerek yoktu. Pes etmek -nihayet- hayatında hissettiği en büyük rahatlamayı sağlamıştı.
Compadrelennin ve amoralarının ismini haykırdı ve hepsi de kalbinin derinliklerinden kopup gelmesine rağmen her birinin ondan geri kalanla daha az ilgisi kalmış gibiydi. Sesi isim üzerine isimle, kararan kızıl ufka doğru yuvarlandı. Eddie'nin ve Susannah'nın isimlerini söyledi. Jake'in ismini haykırdı ve son olarak kendi ismini söyledi. Yankısı duyulmaz olunca dev bir borunun sesi duyuldu. Kaynağı Kule değil, etrafında bir halı gibi uzanan güllerdi. Bu boru, güllerin sesiydi ve onu krallara layık bir patlamayla karşıladılar.
Rüyalarımda boru hep benimdi, diye düşündü. Olmadığını bilmeliydim çünkü benimkini Cuthbert ile Jericho Tepesi'nde kaybettim.
Tepesinden bir ses fısıldadı: Eğilip alman üç saniyelik işti. O duman ve ölüm arasında bile. Üç saniye. Zaman, Roland; her şey dönüp dolaşıp zamana geliyor.
Bunun Işın'ın sesi olduğunu düşündü... kurtardıkları Işın'ın. Minnettarlığı yüzünden konuşuyorsa nefesini harcamayabilirdi, artık kelimelerin ne faydası olabilirdi? Browning'in şiirinden bir mısra hatırladı: Eski günlerden bir tat, her şeyi doğru kılar.
O hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Anılar ona daima hüzün getirmişti. Onlar şairlerle aptalların besin kaynağı, ağızda ve boğazda sonradan acı bir tat bırakan şekerlemelerdi.
Roland kulenin altındaki hayaletağacından kapıya on adım kala durdu ve güllerin sesinin -o karşılayan boru sesi- yankılarının sonlanmasını bekledi. Dejâ vu hissi hâlâ kuvvetliydi, neredeyse oraya daha önce gelmiş olduğunu düşünecekti. Ve gelmişti elbette; binlerce haberci rüyada. Ka'ya meydan okuyup yolunu kesmek isteyen Kızıl Kral'ın durduğu balkona baktı. Kalan birkaç sneetch'in durduğu kutunun (görünüşe bakılırsa yaşlı delinin başka silahı yoktu) yaklaşık yüz seksen santim yukarısında iki kırmızı göz kararan havada ona sonsuz bir nefretle bakıyordu. Gümüş rengi (batan güneşin ışığıyla turuncuya dönmüşlerdi) ince göz sinirleri arkalarından sarkıyordu. Silahşor sahipleri Patrick'in silgisinin ve büyülü Ressam gözünün gönderdiği yer neresiyse orada başıboş dolaşırken bu gözlerin orada Can'-Ka No Rey'i izleyerek sonsuza dek kalacağını tahmin etti. Kızıl Kral muhtemelen dünyalar arasındaki boşluktaydı.
Roland patikanın kara hayaletağacından yapılmış çelik bantlı kapının önünde son bulduğu yere yürüdü. Kapının üzerinde, yaklaşık dörtte üçlük kısmının bittiği yerde çok iyi tanıdığı bir sigul vardı:
Olduğu yere çıkınındaki son iki parçayı koydu: Talitha Teyze'nin haçı ve babasının tabancası. Ayağa kalktığında ilk iki hiyeroglifin solmuş olduğunu gördü:
BULUNMAMIŞ, BULUNMUŞ OLMUŞtU.
Bir elini çalacakmış gibi kaldırdı ama kapı daha dokunamadan gerisindeki yukarı çıkan spiral merdivenin tabanını açığa çıkararak açılıverdi. İç çekişe benzer bir ses duyuldu... Hoş geldin, Eld soyundan Roland. Ku-le'nin sesiydi. Bina taş gibi görünmesine rağmen taştan yapılmamıştı, yaşayan bir varlık, muhtemelen Gan'ın kendisiydi ve kafasının içinde kilometrelerce uzaktayken bile hissettiği ritim, Gan'ın yaşam gücünün nabız gibi atışıydı.
Commala, Silahşor. Commala-gel-gel.

Ve esintiyle taşınan, gözyaşları kadar acı olan alkali kokusu dışarı kadar geldi. Neyin kokuşuydu? Tam olarak neydi? Tanımlayamadan koku kayboldu ve Roland hayal ürününün bir eseri olduğunu düşündü.
İçeri girdi ve daima -beşiğinin başında ona ninni söyleyen annesinin sesinde gizli olduğu Gilead'dayken bile- duyduğu Kule'nin Şarkısı sonunda kesildi. Bir başka iç çekiş daha oldu. Kapı çarparak kapandı, ama Silahşor karanlıkta kalmadı. Merdivenin batan güneşin ışıltısıyla birleşen pırıltısı önünü aydınlatıyordu.
Sadece tek kişinin geçebileceği genişlikteki basamaklar dönerek yükseliyordu.
"İşte Roland geliyor," diye seslendi ve sözcükler dönerek sonsuzluğa yükselir gibi oldu. "Sen, tepedeki, beni duy ve istersen hoş karşıla. Düş-manımsan bil ki silahsızım ve niyetim kötü değil."
Tırmanmaya başladı.
On dokuz basamak sonra ilk kata vardı (ondan sonraki her kata yine on dokuz basamakla varılıyordu). Birinci katta açık bir kapı, ardında küçük bir oda vardı. Duvarlarını oluşturan taşlara iç içe geçmiş binlerce yüz oyulmuştu. Çoğunu tanıyordu (suratlardan biri Calvin Tower'di, açık bir kitabın üzerinden sinsice bakıyordu). Yüzler ona bakıyor, Roland mırıltılarını duyabiliyordu.
Hoş geldin, Roland pek çok dünyadan ve pek çok kilometreden gelen; hoş geldin Eld soyundan, Gilead'h olan.
Odanın karşısında, her iki tarafında altın işlemeli koyu kırmızı süslemeler bulunan bir kapı vardı. Kapının yaklaşık yüz seksen santim yükseklikte bir noktasında (tam göz hizasıydı) küçük, yuvarlak bir pencere vardı. Tatlı bir koku genzini doldurdu ve bu kez ne kokusu olduğunu anladı: annesinin önce beşiğine, sonra ilk gerçek yatağına yerleştirdiği lavanta kesesinin kokuşuydu. Koku, aromaların daima yaptığı gibi o günleri inanılmaz bir netlikle geri getirdi; zaman makinesi işlevi gören bir duyumuz varsa o da koklamadır.
Sonra alkalinin acımtırak kokusu gibi bu da yok oldu.
Oda çıplaktı, içeride yerdeki nesneden başka hiçbir şey yoktu. Roland odanın ortasına yürüyüp yerdeki nesneyi aldı. Sedir ağacından küçük bir klipsti. Üzerinde fiyonk yapılmış mavi bir kurdele vardı. Buna benzer klipsleri çok uzun zaman önce, Gilead'da görmüştü; kendisi de bir zamanlar takmış olmalıydı. Yeni doğan bir bebeği annesine bağlayan göbek bağı kesildikten sonra bebekte kalan parça düşene dek bu klipslerle tutturulurdu. (Göbek deliğine tet-ka can Gan denirdi.) Bunun üzerindeki ipek kurdele, bir erkeğe ait olduğunu belirtiyordu. Bir kıza ait olsa rengi pembe olacaktı.
Bu benimdi, diye düşündü. Büyülenmiş gözlerle elindekine bir süre daha baktıktan sonra aldığı yere bıraktı. Ait olduğu yere. Tekrar ayağa kalktığında diğer pek çokları arasında bir bebeğin
(Bu benim sevgili bah-bo'm olabilir mi? Öyle diyorsan öyle olsun!)
yüzünü gördü. Yüzü, rahmin dışında aldığı ilk soluğu beğenmemiş, hava ölümle kirlenmiş gibi buruşmuştu. Çok yakında hissettiklerini Steven ve Gabrielle Deschain'in büyük malikânesinin odalarında çınlayacak, duyan dostların ve hizmetkârların rahatlayarak gülümsemesine yol açacak bir çığlıkla dünyaya duyuracaktı. (Sadece Marten Broadcloak somur-tacaktı.) Doğum sona ermişti ve çocuk yaşıyordu, Gan'a ve tüm tanrılara teşekkürler deriz. Eld soyuna bir vâris gelmişti, bu yüzden dünyaların yıkıma doğru hüzünlü ilerleyişine bir son vermek için minik de olsa bir olasılık belirmişti.
Roland, dejâ vu hissi daha da kuvvetlenerek odadan çıktı. Gan'ın bedenine girmiş olduğu hissi de güçlenmişti. Merdivenlere yöneldi ve tekrar tırmanmaya başladı.

4

On dokuz basamak sonra ikinci kata ve ikinci odaya vardı. Daire şeklindeki odanın zeminine serpiştirilmiş kumaş parçaları vardı. Hırçın bir delinin gül tarlasına bakmak için balkona çıkıp oraya hapsolmadan önce yerden alıp paramparça ettiği, bir bebeğe ait bezler olduklarına şüphe yoktu. Kötücül bilgelikle dolu, inanılmayacak kadar sinsi bir yaratıktı... ama sonunda boş bulunup bir hata yapmıştı ve bedelini sonsuza dek ödeyecekti.
Tek istediği güllere bakmaksa neden dışarı çıkarken cephanesini yanına aldı?
Çünkü cephaneler onun çıkınıydı ve sırtına asmıştı, diye fısıldadı taş duvara oyulmuş yüzlerden biri. Mordred'in yüzüydü. Roland artık bu yüzde nefret değil, sadece terk edilmiş bir çocuğun yalnız hüznünü görüyordu. Yüzü, aysız bir gecede yükselen tren düdüğü gibi yalnızdı. Dünyaya geldiğinde Mordred'in göbek bağına takılacak bir klips yoktu, tek sahip olduğu, ilk öğünü olarak yediği annesiydi. Hayatı boyunca bir klipsi olmamıştı çünkü Mordred hiçbir zaman Gan'ın fef'ine dahil olmamıştı. Hayır, o değil.
Kızıl Baba'm silahsız adım atmazdı, diye fısıldadı taş çocuk. Şatosundan ayrıldıktan sonra silahlarını yanından hiç ayırmadı. Deliydi ama o kadar da değil.
Bu odada, annesinin banyodan yeni çıkmış, yakın zamanda keşfettiği ayak parmaklarıyla neşe içinde oynayarak bir havlunun üzerinde çıplak yatarken bedenine serptiği talk pudrasının kokusu vardı. Pudrayı tenine yayıyor, onu okşarken bir yandan da şarkı söylüyordu: Canım bebeğim, güzel bebeğim, hep koklayayım öpeyim.
Bu koku da geldiği gibi gitmişti.
Roland parçalanmış bebek bezleri arasında ilerleyerek küçük pencereye yürüdü ve dışarı baktı. Bedensiz kalmış gözler varlığını hissederek havada fırıldak gibi ona doğru döndü.
Dışarı çık, Roland! Dışarı çık ve benimle teke tek yüzleş! Erkek erkeğe! Göze göz, sana yarasın!
"Hiç sanmıyorum," dedi Roland. "Daha yapılacak işim var. Şimdi bile biraz daha var."
Bunlar, Kızıl Kral'a söylediği son sözlerdi. Çılgın mahkûm arkasından haykırarak düşündü ama beyhudeydi, Silahşor bir kez olsun dönüp bakmadı. Tepeye varmadan önce tırmanacak daha çok kat, keşfedilecek pek çok oda vardı.

5
Üçüncü katta kapıdan bakınca şüphesiz bir yaşındayken ona ait olan kadife bir bebek giysisi gördü. Taş duvardaki yüzler arasında babasınınki de vardı ama henüz genç bir adamdı. Bu yüz daha sonra gaddarlaşacak; olaylar ve sorumluluklar hatlarını sertleştirecekti. Ama duvardaki yüz öyle değildi. Burada, Steven Deschain'in gözleri, onu daha önce hiçbir şeyin edemediği, edemeyeceği kadar hoşnut eden bir şeye bakıyormuş gibiydi. Roland bu odada babasının tıraş köpüğünün tatlı ve hafif kokusunu aldı. Hayalet bir ses fısıldadı: Bak, Gabby, bak! Gülümsüyor! Bana gülümsüyor! Ve yeni bir dişi çıkmış!
Dördüncü kattaki odanın zemininde ilk köpeği Ring-A-Levio'nun tasması vardı. Kısaca Ringo diyorlardı. Roland üç yaşındayken ölmüştü ve bu, bir anlamda bir lütuftu. Üç yaşında bir çocuk hâlâ kaybettiği evcil hayvanının ardından ağlayabilecek kadar küçüktü; damarlarında Eld kanı akıyor olsa bile. Silahşor burada harika ama isimsiz bir koku aldı ve Ringo'nun tüylerindeki Tam-Dünya güneşinin kokusu olduğunu anladı.
Ringo'nun Odası'ndan belki iki düzine kat yukarıda bir zamanlar David adında bir şahine ait olan bir tüy yığını ve serpiştirilmiş ekmek kırıntıları vardı. David bir evcil hayvan değil, iyi bir dosttu. Roland'm Kara Kule yolunda yapacağı pek çok fedakârlıktan ilkiydi. Roland, David'in uçar halde bir görüntüsünün duvarın bir bölümüne oyulduğunu gördü, geniş kanatlarını Gilead'ın toplanmış maiyeti üzerinde açmıştı (Büyücü Marten de aralarındaydı). Balkona açılan kapının soluna David'in bir başka görüntüsü oyulmuştu. Kanatlarını yapıştırmış, Cort'un kaldırılmış sopasına aldırmadan adamın üzerine kör bir kurşun gibi iniyordu.
Eski günler.
Eski günler ve eski suçlar.
Cort'un biraz ötesinde o gece birlikte olduğu fahişenin gülen yüzü vardı. David'in odasına fahişenin ucuz ve tatlı parfümünün kokusu sinmişti. Silahşor kokuyu içine çekerken fahişenin apış arasındaki tüylere dokunuşunu hatırladı ve parmakları ıslak organına doğru kayarken hatırladığı şeyi tekrar hatırlayarak şok oldu: annesinin ellerini hissederek bebek banyosundan çıkışı.
Sertleşmeye başlayan Roland odadan korkuyla kaçtı.

6
Artık önünü aydınlatacak kızıl ışıltı yoktu. Silahsız yabancının üzerine düşen tek aydınlık, pencerelerin ürkütücü mavi pırıltısıydı, Silahşor'a bakan, canlı olan cam gözlerin. Kara Kule'nin dışında, Can'-Ka No Rey'in gülleri bir başka gün için kapanmıştı. Zihninin bir parçası, yoluna koyulmuş engelleri büyük bir kararlılıkla birer birer aşıp oraya kadar gelebilmiş olmasına hâlâ inanamıyor gibiydi. Eski insanların robotlarından biri gibiyim, diye düşündü. Ulaşması için yaratıldığı hedefe varacak veya bu uğurda ölecek bir robot gibi.
Bununla birlikte bir başka parçası hiç de şaşkm değildi. Bu, Işınlar'ın yapmış olması gerektiği gibi hayal eden parçaydı ve bu daha karanlık parçası yine Cuthbert'ün parmaklarının arasından düşen boruyu düşündü... ölümüne gülerek giden Cuthbert'ün. O gün bile Jericho Tepesi'nin kayalık eteğinde düşmüş olduğu yerde yatıyor olabilecek boruyu.
Ve elbette daha önce böyle odalar gördüm! Ne de olsa hayatımı anlatıyorlar.
Gerçekten de öyleydi. Kara Kule'nin yükselen odaları Roland Deschain'in hayatını ve yolculunu kat kat, öykü öykü (ve elbette ölüm ölüm) anlatıyordu. Her birinin kendine ait bir hatırası, bir kokusu vardı. Bazı yıllara birden fazla kat ayrılmıştı, ama her yılın mutlaka en az bir odası vardı. Ve otuz sekizinci kattan sonra (on dokuzun iki katı olduğunu görmüyor musunuz) daha fazla bakmak istemedi. Bu odada Susan Delga-do'nun bağlandığı yanık kazık vardı. İçeri girmedi, ama duvardaki yüze baktı. Ona bu kadarını borçluydu. Roland, seni seviyorum! diye haykırmıştı Susan Delgado ve Roland bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü onu tanımasını sağlayan sadece aşkıydı. Ve aşk olsun olmasın, sonunda yanmaktan kurtulamamıştı.
Burası ölüm yeri, diye düşündü. Ve sadece burası da değil. Tüm odalar öyle. Bütün katlar.
Evet, silahşor, diye fısıldadı Kule'nin sesi. Ama bunun tek sebebi senin hayatının onu bu hale getirmiş olması.
Roland otuz sekizinci kattan sonra daha hızlı tırmandı.

7
Silahşor dışarıdan baktığında Kule'nin yaklaşık yüz seksen metre yükseklikte olduğunu düşünmüştü. Ama yüzüncü, daha sonra iki yüzüncü odaya kısaca göz atarken yüz seksen metrenin sekiz kat fazlasını tırmanmış olduğundan emindi. Pek yakında Amerika tarafından gelen dostlarının bir buçuk kilometre diyeceği mesafeyi aşacaktı. Mümkün görünenden daha fazla oda vardı -hiçbir Kule bir buçuk kilometre yüksekliğinde olamazdı!- ama hızını neredeyse koşma süratine varana dek arttırıp tırmanmayı sürdürdü ve hiç yorgunluk hissetmedi. En tepeye varamayacağı, Kara Kule'nin zamanda olduğu gibi yükseklikte de sonsuz olabileceği düşüncesi bir kez aklından geçti. Ama bir süre düşündükten sonra bunun mümkün olamayacağını düşündü, çünkü Kule onun hayat hikâyesini anlatıyordu ve ömrü uzundu ama sonsuz olduğu kesinlikle söylenemezdi. Ve bir başlangıcı olduğu gibi (mavi kurdeleli klipsin de belirttiği gibi) bir sonu da olmalıydı.
Yakında ulaşması muhtemel bir son.
Gözlerinin gerisinde hissettiği ışık artık daha kuvvetliydi ve pek de mavi gibi değildi. Ot yiyicinin kulübesindeki kuş, Zoltan'ın bulunduğu bir odadan geçti. Konaklama Yeri'ndeki atomla çalışan pompanın bulunduğu bir başka odayı

ardında bıraktı. Basamakları tırmandı ve içinde ölü bir ıstanavarın bulunduğu bir odanın önünde duraksadı. Hissettiği ışık artık çok daha parlaktı ve mavi değildi.
Bu...
Oldukça emindi, bu ışık...
Gün ışığıydı. Vakit alacakaranlığı geçmiş, Yaşlı Yıldız'la Yaşlı Ana, Kara Kule'nin üzerinde parlıyor olabilirdi ama Roland, gördüğünün -veya hissettiğinin- günışığı olduğundan emindi.
Odalara daha fazla bakmadan, kokuları içine çekmeye tenezzül etmeden hızla tırmanmaya devam etti. Basamaklar, neredeyse omuzlarının iki taraftan duvara sürtmesine yol açacak kadar daraldı. Artık şarkı yoktu; tabi duyduğunu sandığı rüzgâr sesi bir şarkı sayılmazsa.
Son bir açık kapının önünden geçti. Küçük odanın zemininde üzerindeki yüzün silindiği bir resim defteri vardı. Geriye tek kalan, dik dik bakan iki kırmızı gözdü.
Şu ana ulaştım. Şimdiki zamana geldim.
Evet ve commala gün ışığı gözlerinin içindeydi, onu bekliyordu. Yoğunluğunu ve sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Rüzgârın sert uğultusu artmıştı. Aman vermezdi. Roland dönerek yükselen basamaklara baktı; artık omuzları duvarlara değiyordu zira geçitin genişliği bir tabutunki kadardı. On dokuz basamak daha... sonra Kara Kule'nin tepesindeki oda onun olacaktı.
"Geliyorum!" diye bağırdı. "Beni duyuyorsan iyi dinle! Geliyorum.1"
Başını kaldırıp sırtını dikleştirerek basamakları teker teker tırmandı. Diğer odaların kapısı hep açık olmuştu. Ancak sonuncu kapı kapalıydı. Üzerinde tek bir sözcük olan hayaletağacmdan kapı, yolunu kapatıyordu. Üzerindeki sözcük şuydu:
ROLAND
Tokmağı kavradı. Üzerine babasına ait olan ve artık sonsuza dek yok olan eski tabancalara benzeyen bir altıpatlara dolanmış yabani bir gül motifi işlenmişti.
Yine senin olacaklar, diye fısıldadı Kule'nin ve güllerin sesi; artık birleşip tek ses haline gelmişlerdi.
Ne demek istiyorsun?
Buna cevap gelmedi ama tokmak avucunun içinde döndü ve belki de cevap buydu. Roland, Kara Kule'nin tepesindeki kapıyı açtı.
Gördü ve hemen anladı, tüm çöllerin ilahı olan çölün güneşi gibi kızgın kavrayış, bir balyoz darbesi gibi indi. Daha önce bu basamakları kaç kez tırmanmış, geriye döndüğünü, geriye itildiğini, geriye fırlatıldığını kaç kez görmüştü? En başa değil (olayların değiştirilebilip zamanın lanetinin kaldırılabileceği kadar geriye değil) o düşüncesiz, sorgusuz görevini başarıyla tamamlayacağını sonunda anladığı, Mohaine Çölü'ndeki o güne.
Daha önce kaç kez göbek deliğini, kendi îet-ka can Gan'mı bir zamanlar kıstıran klipsin fiyonguna benzer döngülere girmişti? Aynı yolculuğu daha kaç kez yapacaktı?
"Ah, olamaz!" diye haykırdı. "Lütfen, bir daha olmasın! Merhamet et! Acı bana!"
Eller onu sözlerine aldırmadan çekti. Kule'nin elleri merhamet nedir bilmezdi.
Gözyaşları gibi acı alkali kokusu burnuna çarptı. Kapının ötesindeki çöl bembeyaz; kör edici; susuz; ufuktaki belli belirsiz dağlar dışında bomboştu. Alkalinin gerisindeki koku, tatlı rüyalar, karabasanlar ve ölüm getiren şeytanotunun kokuşuydu.
Ama senin ölümün değil, Silahşor. Asla senin değil. Sen karanlığa karışıyorsun. Rengin belirsizleşiyor. Acıtacak kadar dürüst olabilir miyim? Sen devam ediyorsun.
Ve her seferinde bir önceki seferi unutuyorsun. Senin için her seferi ilk oluyor.
Geri çekilmek için son bir çaba sarf etti: umutsuz bir girişimdi. Ka daha güçlüydü.
Gilead'h Roland son kapıdan geçti, daima aradığı ve her seferinde bulduğu kapıdan. Ve kapı arkasından nazikçe kapandı.

8
Silahşor ayakları üzerinde sallanarak bir süreliğine durdu. Neredeyse bayılacağını düşündü. Sıcak yüzündendi, elbette; kahrolası sıcak. Rüzgâr vardı ama kupkuruydu ve rahatlatmıyordu. Su kesesine baktı, ne kadar kaldığını gördü. İçmemesi gerektiğini biliyordu -içme vakti gelmemişti- ama yine de bir yudum aldı.
Bir an için başka bir yerdeymiş gibi hissetmişti. Hatta belki Kule'nin içinde. Ama çöl insanı kandıran numaralarla, seraplarla doluydu elbette. Kara Kule hâlâ binlerce tekerlek ötedeydi. Yüzlerce basamağı tırmanıp birçok yüzün ona döndüğü pek çok odaya bakmış olma hissi hızla kayboluyordu.
Ona ulaşacağım, diye düşündü amansız güneşe gözlerini kısıp bakarak. Ona ulaşacağıma babamın adı üzerine yemin ederim.
Belki bu kez oraya vardığında her şey farklı olur, diye fısıldadı bir ses... çöl deliliğinin sesiydi muhakkak, bundan önce başka sefer olmamıştı ki? Neyse oydu ve neredeyse oradaydı, hepsi buydu, ne eksik, ne fazla. Espri anlayışının olduğu söylenemezdi ve hayal gücü de pek geniş değildi, ama ölümcül bir hıza sahipti. Bir silahşordu. Ve yüreğinin derinliklerinde, iyi gizlenmiş bir yerde, görevin acı cazibesini hissediyordu.

Aralarında hiç değişmeyen sensin, demişti Cort, ona bir keresinde ve Roland, adamın sesinde korku duyduğuna yemin edebilirdi... ama Cort' un ondan -küçük bir çocuk- niçin korkuyor olabileceğini anlamamıştı. Bu senin lanetin olacak evlat. Cehenneme doğru yürüyüşünde yüz çift çizme eskiteceksin.
Ve Vannay: Geçmişten ders alamayanlar onu sürekli yaşamaya mahkûmdur.
Ve annesi: Roland her zaman bu kadar ciddi olmak zorunda mısın? Hiç durup dinlenemez misin?
Ama ses yine fısıldadı
(bu kez farklı olabilir belki bu kez farklı olur)
ve Roland alkali ile şeytanotundan başka bir şeyin kokusunu hissetti. Çiçek kokusu olabileceğini düşündü.
Belki güller.
Çıkınını bir omzundan diğerine aktardı ve sağ kalçasındaki tabancanın yanında duran boruya dokundu. Bu çok eski pirinç boruyu bir zamanlar bizzat Arthur Eld üflemişti; veya hikâyede anlatılan buydu. Roland boruyu Jericho Tepesi'nde Cuthbert Allgood'a vermiş ve Cuthbert öldüğünde eğilip yerden alarak tepenin ölüm tozunu üzerinden silkeleyecek kadar duraksamıştı.
Bu senin sigul'un, dedi giderek belirsizleşmekte olan ve beraberinde güllerin tatlı kokusunu, bir yaz akşamındaki ev kokusunu -ah, kayıp olan!- bir taşı, bir gülü, bulunmamış bir kapıyı; bir taşı, bir gülü, bir kapıyı getirmiş olan fısıltı. Bu, her şeyin bu kez farklı olabileceğine dair vaadin, Roland... sonunda dinlenebileceğine dair. Hatta belki kurtuluşa dair.
Bir duraksama. Ve ardından:
Sebat edersen. Doğru olursan.
Zihnini temizlemek için başını iki yana salladı ve bir yudum su daha içmeyi düşünüp hemen ardından vazgeçti. O gece. Walter'm ateşinin kemikleri üzerinde kendi kamp ateşini yaktığında. O zaman içecekti. Şimdi ise...
Yolculuğuna kaldığı yerden devam edecekti. Kara Kule ileride bir yerdeydi. Bununla birlikte daha yakında, çok daha yakında, belki ona oraya nasıl ulaşabileceğini söyleyebilecek bir adam (bir adam mıydı? gerçekten?) vardı. Roland, onu yakalayacak ve yakaladığında adam konuşacaktı... evet, aynen öyle olacaktı: Walter yakalanacak ve konuşacaktı.
Roland boruya tekrar dokundu. Gerçekliği tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı, sanki ona daha önce hiç dokunmamış gibi.
Devam etme zamanı.
Siyahlı adam çölde kaçıyordu, Silahşor da peşindeydi.
19 Haziran 1970-7 Nisan 2004: Tanrı'ya teşekkürler derim.

EK ROBERT BROWNING
"CHILDE ROLAND KARA KULEYE GELDİ"

I
Her sözünün yalan olduğuydu ilk düşüncem, O kır saçlı ve gözü, yalanının gözlerim üzerindeki
Etkisini beğenmeyerek habisçe bakan sakatın
Ve o neşeyi gizlemekte nadiren başarılı dudakları
Her yeni kurbanla gerilip bükülürdü.

II
Başka ne için hazırlanmış olmalı, asasıyla?
Yalanlarıyla pusuya yatmak, ona burada rastlayan
Ve yolu soran tüm yolculan tuzağa düşürmekten başka?
O kafatası gülüşünün neye yol açacağını, mezar kitabemin
Üzerinde ne yazacağını tahmin ettim bu tozlu yolda.

III
Onun nasihatiyle, herkesin Kara Kule'yi sakladığına
Hemfikir olduğu o uğursuz toprağa
Dönersem sırtımı. Ama boyun eğerek
Gösterdiği yöne döndüm, ne gurur ne de
Sonda canlanan umut önceden haber verebilirdi
Bazı sonlarla gelen mutluluğu.

IV
Yıllar süren arayışımın, bütün dünyayı
Dolaşmamın sonunda ortaya çıkardığı umudum
Başarının getireceği o ele avuca sığmaz neşeyle
Baş edecek kadar güçlü olmayan bir hayalete döndü
Kavramakta başarısız olan kalbimin
Coşkulu sıçrayışını engellemeye çalıştım.

V
Ölüm döşeğindeki çok hasta bir adam
Ölmüş gibi görünür ve gözyaşlarının başlayıp
Bitişini hisseder ve her bir dostuna veda eder
Birinin diğerine git dediğini duyar, dışarıda
Özgürce nefes alsın diye, ("Her şey bittiğine göre," der,
"Hem inen darbeyi yas tutmak telafi edemez")

VI
Biri diğer mezarların yanında buna yetecek kadar
Yer olduğunu tartışır ve cesedi bayraklar, şallar ve
Şiirlerle, özenle taşıyacakları gün gelip çatar
Ve adam yine de her şeyi duyar ama kalıp da
İstemez böylesi bir sevgiyi utandırmak.

VII
Bu yüzden, bu yolculukta çok acı çektim
Başarısızlık kehanetlerinin söylenip yazıldığını
"Çete" arasında pek çok kez duydum Kara Kule 'nin arayışının adımlarına yön verdiği
Şövalyelerden -onlar gibi başaramamak
En doğrusu gibiydi- biri olmaya uygun muydum?

VIII
Böylece umutsuzluk kadar sessizce sırt çevirdim.
Yoldan ayrılan patikayı gösteren nefret dolu sakata
Pek kasvetli geçmişti bütün gün ve loşlaştı
Sonu yaklaşırken.
Yine de düzlüğün başı boş olanı
Yakalamadığını görmek için
Sert, kızıl bir bakış fırlattı.

IX
Hedef için! Kendimi düzlükte bulduğum
Bir iki adımdan sonra duraksayıp
Baktım arkama güvenli yol üzerinden
Son bir kez ve gördüm yok olmuştu; her yer gri düzlük:
Ufuk çizgisine dek uzanan bir boşluk
Yola devam edebilirim, kalmadı yapacak şey.

X
Gittim böylece. Galiba daha önce
Böylesine açlık çekmiş, alçak bir doğa görmemiştim.
Çiçekler bile bitmiyordu, bırak bir sedir korusunu!
Ama karamuk, sütleğen kendi kanunlarınca
Üreyebilirler şaşırmasın kimse
Bir tohum, olabilir bir define sandığı.

XI
Hayır! Yoksulluk, tembellik ve hoşnutsuzluk
Tuhaf bir biçimde oluşturmuştu toprağı. "Gör
Veya kapa gözlerini," dedi Tabiat huysuzca
"Hünerle ilgisi yok, elimden gelmiyor bir şey:
Son Hüküm'ün ateşi sağaltmak bu yeri
Yakmak topraklarını ve özgür bırakmalı mahkûmlarımı."

XII
Saçaklanmış bir diken sapı
Arkadaşlarından daha yukarı uzanırsa, kafası kopardır.
Yoksa sert otlar kıskanırlar. Labadanın

Sert ve kara yapraklarını, bütün yeşerme
Umutlarını kıracak kadar ezen
Onları delip yırtan nedir? Bir hayvan
Yine hayvanca bir niyetle yürümek ister
Ve onlan ezerek öldürür.

XIII
Çimlere gelince, cüzamlı deri üzerindeki saç gibi
Yavaşça uzarlardı; kanla yoğrulmuş görünen
. Çamurda biten incecik, kuru yapraklar.
Bir sıska kör at, her kemiği sayılan
Oraya gelmiş, aptalca duruyordu
Yaşlanınca atılmış şeytanın ahırından!

XIV
Canlı mı? Bir deri bir kemik hali
Kızıl, etsiz, incecik boynu ve pas rengi
Yelesinin altındaki perdeli gözleriyle ölü gibiydi;
Böylesi iğrençlik böyle bir elemle nadiren
Bulunurdu bir arada; hiçbir hayvandan nefret etmemiştim bunca
Büyük bir kötülük yapmış olmalıydı katlanmak için bu acıya.

XV
Kapadım gözlerimi ve onlan kalbime taşıdım.
Bir adamın dövüşmeden önce şarap içmesi gibi
Eski, mutlu günlerden bir esinti istedim.
Doğru yapabilmek için burada üzerime düşeni.
Önce bu, ardından dövüş, askerin sanatı:
Eski günlerden bir tat, her şeyi doğru kılar.

XVI
O değil! Cuthbert'ün altın sarısı
Kıvırcık bukleler altında kızaran yüzünü hayal ettim.
Sevgili dost, beni yerimde tutmak için kolunu
Hep yaptığı gibi benimkine doladığını
Neredeyse hissettim. Yazık, bir gecelik utanç!
Yeni ateşi kalbimi terk edip buz gibi bıraktı.

XVII
Giles, onurun ruhu, duruyor orada
On yıl önce şövalye olduğu günkü gibi dürüst,
Hangi cesur adam onun cesaret ettiğine cesaret edebilir
İyi -ama sahne yükselir-pöh! Hangi celladın elleri
İğneler göğsüne bir parşömen? Kendi yoldaşları
Okur onu. Zavallı hain, üzerine tükürülüp lanetlenen!

XVIII
Öyle bir geçmişe yeğdir bugün:
O yüzden döndüm tekrar kararan yoluma!
Hiç ses yok, bir boşluk hâkim göz alabildiğine.
Gece gönderecek mi bir baykuş veya yarasa ?
Diye sordum: o korkunç düzlükte bir şey
Düşüncelerimi tutuklayıp akışlarını değiştirmeye çalışınca.

XIX
Küçük bir nehir kesti yolumu aniden
Bir yılan gibi beklenmedik anda çıkarak karşıma.
Kasvete uygun tembel dalgaları yok;
Köpürerek akıp geçen bir banyo adeta
İblisin parlayan toynağı için, kara girdabının

Gazabının köpürerek tükürülmesiyle doğan.

XX
Ne kadar önemsiz, bir o kadar da kinci! Çalı gibi, kavruk
Akçaağaçlaryol boyunca önünde diz çökmüş;
Kurumuş söğütler dilsiz bir umutsuzluk
Ve ölüme meyilli bir kalabalıkla eğilmiş baş aşağı:
Hepsini mahveden işte bu nehir
Akan her ne ise bir nebze bile yılmıyor.

XXI
Karşıya geçerken sularından... iyi azizler, nasıl da korktum
Ayağımı ölü bir adamın yanağına basmaktan
Veya sığlıkları bulmak için sapladığım mızrağımın
Saçına veya sakalına dolanmasından!
Bir su sıçanıydı belki mızrağımı sapladığım
Ama uh! sesi farksızdı bir bebek çığlığından.

XXII
Karşı yakaya geçtiğime nasıl da memnundum
Daha güzel topraklar umuduyla.
Beyhudeymiş ümit!
Kimdi mücadele edenler, hangi savaşın içindeydiler
Kimin vahşi çiğneyişi soğuk toprağı
Çamura çevirmişti? Zehirli bir tanktaki kurbağalar
Veya kızgın, demir bir kafesteki vahşi kediler...

XXIII
Savaş ovada olup bitmişti mutlaka. Ne tıkmıştı onları
Buraya, seçilecek onca düzlük varken?
Bu korkunç kafese giden ayak izi yoktu,
Çıkan da görünmüyordu. Şüphesiz beyinler
Çılgın içkilerle bulanmıştı, Türklerin eğlence için
Kışkırttığı kadırga köleleri gibi, Hıristiyanlara karşı Yahudiler.

XXIV
Ve dahası -iki yüz metre ötede- işte, orada!
Hangi kötü gaye için o makine, o tekerlek
Ya da fren, tekerlek değil, insanların bedenlerini
İpek gibi yarmaya uygun o tırpan?
Tüm havasıyla, farkında olmayan toprak üzerinde
Veya paslı dişlerini keskinleştirmek için getirilmiş olan.

XXV
Sonra ağaçlar belirdi toprak üzerinde, önce bir orman
Sonra bir bataklık görünüşe göre ve şimdi de sadece
Umutsuz, işi bitmiş bir toprak parçası; (bir budala böyle bulur neşeyi,
Bir şey uydurup sonra bozar ruh hali değişip
Terk edene kadar!) batak, balçık, moloz, kum
Ve kapkara, çıplak yokluk yolunda.

XXVI
Şimdi yaralar iltihaplanıyor, gri ve sert,
Toprağın verimsizliğinin yosuna veya çıbana benzer
Maddelere döndüğü yerlerde;
Sonra felçli meşe geldi, kenarlarından ayrılan eğri büğrü,
Ölüme doğru açılan bir ağza benzeyen içindeki yarık
Geri çekilirken öldü.

XXVII

Ve sondan olabildiğince uzakta!
Uzakta aksamdan başka hiçbir şey yok, adımımı
Daha ileri atabileceğim hiçbir şey yok! Bu düşünceyle
Cehennem zebanisinin göğsündeki dostu, koca bir kara kuş
Geçti siizülürcesine, şapkama değen ejder kanatlarını
Açarak, belki oydu aradığım yol gösterici.

XXVIII
Yukarı bakınca her nasılsa fark ettim
Alacakaranlığa rağmen düzlüğün sonunda
Dağlara ulaştığını, çalınıp görüş alanına girmiş
Çirkin tepeler ve yığınları şereflendirecek böylesi bir isimle.
Bu yüzden beni nasıl da şaşırttılar... çöz bunu!
Onlan aşmak kolay görünmüyordu.

XXIX
Yine de kötü, haince numarayı
Hayal meyal hatırlar gibiyim, Tanrı bilir ne zaman
Belki kötü bir rüyada başıma gelen. Burada son buldu,
Sonra kendi yolunda ilerledi. Tam bir kez daha
Pes etmek üzereyken bir tuzağın kapanması gibi
Bir ses oldu, içindesin mağaranın.

XXX
Yakarcasına geldi hepsini birden,
Burasıydı işte! Sağdaki o tepeler bir kavgada
Boynuz boynuza birbirine kenetlenmiş boğalar gibi;
Ve solda çıplak, yüksek bir dağ... Ahmak,
Bunak, uyukluyor şu anda,
Bu manzara için yolculukla geçirilmiş bir ömürden sonra!

XXXI
Ortada Kule'nin kendisinden başka ne olabilir?
Bir budalanın yüreği gibi kör, yuvarlak, alçak,
Kahverengi taşlardan inşa edilen, tüm dünyada
Bir benzeri daha olmayan kule. Fırtınanın alaycı cini
Ancak tahtalar kırılmaya başladığında
Denizciye işaret eder çarptığı, görünmez kayayı.

XXXII
Görmemek mi? Belki gecedir sebep? Gün,
Geri gel bunun için! Terk etmeden önce
Ölmekte olan günbatımı bir yarıktan parladı:
Tepeler, avlarını daha iyi görebilmek için
Çenelerini ellerine dayayıp yatan ava çıkmış devler gibiydi,
"Şimdi bıçağı sapla ve sonunu getir yaratığın!"

XXXIII
Duymamak mı? Oysa gürültü her yerdeydi! Bir çanın sesi gibi
Giderek artarak yükseliyordu. Kayıp serüvencilerin, yoldaşlarımın
İsimlen kulaklarımda. Ne kadar güçlü ve ne kadar cesur
Ne kadar şanslı ama her biri eskide kaldı
Kayboldu, kayboldu! Bir dakika elem dolu yılların kara habercisi oldu.

XXXIV
Orada durdular, tepe eteklerinde sıralanıp
Sonumu görmek için buluşup bir başka resim için
Yaşayan bir çerçeve! Alev perdesinin arasında
Hepsini gördüm hepsini tanıdım. Ama yine de
Korkusuzca götürdüm boruyu dudaklarıma Ve üfledim.

"Childe Roland Kara Kuleye geldi."

YAZARIN NOTU

Bazen Kara Kule kitaplarından çok Kara Kule hakkında yazmışım gibi hissediyorum. Bu ilgili yazılara, ilk beş kitabın başında yer alan, sürekli gelişen özet (ya da eskiden kullanılan tuhaf deyişle Tartışma) ve son sözler (çoğu tamamen önemsiz ve düşününce bazıları aslında utanç verici) de dahil. Hem ilk, hem de bu sonuncu kitabı resimlendiren sıra dışı ressam Michael Whelan, Yedinci Kitap'ın bir taslağını okumasının ardından sona eklediğim neşeli sayılabilecek notun sinir bozucu ve yersiz olduğunu -insanı tazeleyecek kadar dobra dobra- söyleyerek edebi bir eleştirmen olarak da boş olmadığını gösterdi. Nota tekrar göz gezdirince haklı olduğunu gördüm.
İyi niyetle yazılmış ama amacından sapmış yazının ilk yarısı artık serinin ilk dört kitabına giriş olarak bulunabilir; ismi, "On Dokuz Olmak Üzerine." Yedinci kitabın sonuna hiçbir yazı eklememeyi, Roland'ın Ku-le'nin tepesindeki keşfini bu konu üzerine son sözlerim olarak bırakmayı düşündüm. Ama sonra söyleyecek bir şeyim daha olduğunu fark ettim, söylenmesi gereken bir şey. Kitabımdaki varlığımla ilgili.
Bunun için süslü bir akademik terim var... "üstkurmaca." Nefret ediyorum. Kelimenin gösterişçiliğinden nefret ediyorum. Hikâyenin içinde olmamın tek sebebi eserlerimin çoğunun (bilinçli olarak 1995'te Uykusuz-luk'u yazışımdan, bilinçsiz olarak ise Rahip Don Callahan'ı Korku Ağı'nm sonlarına doğru geçici olarak kaybedişimden beri) Roland'ın dünyası ve hikayesiyle bir şekilde ilintili olması. Onları yazan ben olduğum için Si-lahşor'un ka 'sının bir parçası olmam mantıklı göründü. Aklımdan geçen, Kara Kule hikâyelerinin bir tür toplama olması, önceki hikâyelerimden olabildiğince çoğunu bir süper-hikâyenin çatısı altında birleştirmekti. Gösteriş yapmayı hiç düşünmedim (ve umarım yaptığım bu değildir), tek istediğim hayatın sanatı nasıl etkilediğini (veya tam tersi) bir şekilde göstermekti. Son üç Kara Kule kitabını okuduysanız emeklilikten bahsedişimin bu bağlamda daha mantıklı geldiğini göreceğinizi sanıyorum. Bir anlamda, Roland hedefine ulaştığı için artık söyleyecek bir şey kalmadı... ve umarım okuyucular, Silahşor'un Eld'in Borusu'nu keşfederek nihayet kendi çözümüne ulaşma yolunda ilerliyor olabileceğini görecektir. Hatta belki kurtuluşuna. Görüyorsunuz ya, her şey Kule'ye ulaşmakla ilgiliydi -Roland'ın olduğu kadar benim için de- ve o da sonunda gerçekleşti. Roland'ın tepede bulduğu hoşunuza gitmemiş olabilir, ama bu tamamen başka bir konu. Bana bu konuya dair öfkeli mektuplar yazmayın, çünkü cevaplamayacağım. Bu konuda söylenecek hiçbir şey kalmadı. Doğruyu söylemek gerekirse sona ben de bayılmadım ama doğru olan son buydu. Daha doğrusu, yegâne son buydu. Bunları tam anlamıyla benim uydurmadığımı da unutmayın; ben sadece gördüklerimi yazıyorum.
Okuyucular, bu sayfalarda görülen Stephen King'in ne kadar "gerçek" olduğuna dair yorumlar yapacaktır. Cevap, "fazla değil," ancak Eddie ve Roland'ın Bridgton'da (Susannah'nın Şarkısı) tanıştığı Stephen King'in hatırladığım kadarıyla o günlerdeki halime çok benzediğini söyleyebilirim. Bu son kitapta görülen Stephen King'e gelince... şey, şöyle diyeyim: karım nazikçe, serinin hayranlarına gerçekte kim olduğumuza ve nerede yaşadığımıza dair elle tutulur bilgiler vermememi rica etti. Ricasını kabul ettim. Tam olarak istediğim için değil -bence bu hikâyeyi iten kuvvet, kısmen kurgu dünyanın Gerçek-Dünya'ya karışması hissi- bu hayat bana olduğu kadar karıma da ait olduğu ve beni sevdiği veya benimle yaşadığı için cezalandırılmaması gerektiği için. Bu yüzden okuyucuların kurgunun niyetini kavrayacağına ve içindeki kendime dair bölümleri niçin öyle yaptığımı anlayacaklarını güvenerek batı Maine'in coğrafi yapısını epeyce değiştirdim. Bir merhaba demek için uğrama ihtiyacı hissederseniz lütfen bir daha düşünün. Ailemle eskiden olduğundan çok daha kısıtlı bir özel hayata sahibiz ve daha fazlasını feda etmek istemiyoruz, size yarasın. Kitaplarım, sizi tanıma yolum. Bırakın, sizin de beni tanıma yolunuz olsunlar. Bu kadarı yeterli. Son olarak, Roland ve tüm ka-tet'i -artık hepsi dağıldı, üzgünüm derim- adına bizimle gelip bu macerayı paylaştığınız için teşekkür ederim. Hayatımda hiçbir proje için bu kadar sıkı çalışmamıştım ve tamamen başarılı olmadığını biliyorum. Hangi kurgu eseri tam anlamıyla başarılı sayılabilir ki? Her şeye rağmen, Roland'ın zamanında ve mekânında geçirdiğim tek bir dakikadan bile vazgeçmem. Orta-Dünya ve Uç-Dünya'daki günler olağanüstüydü. Hayal gücümün, toz kokusunu alıp derinin gıcırdamasını duyabileceğim kadar net olduğu günlerdi.
Stephen King 21 Ağustos 2003

STEPHEN KING, 1947 yılında Portland'da doğdu. Annesi ve babası ayrıldıktan sonra, ağabeyi David ile annesinin yanında büyüdü. Burada Medyum adlı kitabını yazdı. O yılın yazında yeniden Maine'e döndü. Aynı yıl idinde <Tepki> adlı yapıtını kaleme aldı.
1974 yılı baharında ilk romanı Göz yayınlandı. Zamanla kısa hikâyelerden roman yazmaya, ardından da senaryo çalışmalarına yöneldi. Bir süre, senaryo-yazdığı filmlerde hem oyunculuk hem de yönetmenlik yaptı.
Eserleriyle, birçok ödül alan King korku-gerilim dalında , klasik olmuştur. Ülkemizde de büyük bir hayran kitlesine sahip olan yazar tüm dünyada bestseller olmuş otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Yazar olan karısı Tabitha King ile birlikte Bangor Maine'de yaşamaktadır.

STEPHEN KING'İN MERAKLA BEKLENEN
DESTANSI SERİSİ SONA ERİYOR.

EĞER HOŞUNUZA GİDİYORSA
BU SON KİTABI DA OKUYUN,
ÇÜNKÜ GENELLİKLE EN SON YAPILANLAR
EN İYİ OLANLARDIR

ISBN 975-21-0579-3